

Harry Potter – 4
J. K. ROWLING
Harry Potter és a Tűz Serlege
Első fejezet

A Denem-ház

Little Hangleton lakói még mindig Denem-házként emlegették a dombtetőn álló kúriát, pedig a Denem család már réges-rég nem lakott ott. A ház néhány ablakát bedeszkázták, a tető cserépborításán foghíjak éktelenkedtek, s a falak alig látszottak ki az elburjánzott repkény alól. A hajdan tekintélyes úri lak, a környék legnagyobb és legpompásabb épülete elhanyagolt, lakatlan rommá korcsosult.

A Little Hangletoniak egytől egyig hátborzongató helynek tartották a régi kúriát. Fél évszázada megmagyarázhatatlan, borzalmas dolog történt ott, s az idősebb helybéliek még mindig elő-elővették a témát, ha épp híján voltak a frissebb pletykáknak. A szájhagyomány alaposan kiszínezte a történetet – már senki nem tudta, mi igaz belőle, és mi nem –, s bár számos változat terjedt el, mindegyik ugyanúgy kezdődött: ötven éve, amikor a Denem-ház még régi fényében tündökölt, egy derűs nyári reggelen a szalonba lépő szobalány holtan találta a Denem család mindhárom tagját.

A szobalány sikoltozva lerohant a faluba, és szétkürtölte a hírt.

– Ott fekszenek nyitott szemmel! A testük jéghideg! Az a ruha van rajtuk, amiben vacsoráztak!

Hamarosan megérkeztek a rendőrök; a falubeliek döbbent kíváncsisággal és alig palástolt izgalommal várták az újabb fejleményeket. Meg sem próbáltak úgy tenni, mintha gyászolnák Deneméket, akiket életükben általános ellenszenv övezett. Az idősebb Mr. Denem és neje arrogáns, gazdag sznobok voltak, felnőtt fiuk, Tom pedig még rajtuk is túltett gorombaságban. A falu lakóit csak az érdekelte, ki gyilkolhatta meg a családot – hisz lehetetlennek tűnt, hogy három egészségesnek ismert ember egyazon éjszakán haljon meg természetes halállal.

Little Hangleton kocsmája, az Akasztott Ember aznap rekordforgalmat bonyolított, hiszen az egész falu odatódult megtárgyalni az eseményeket. Mint kiderült, megérte őrizetlenül hagyniuk a családi tűzhelyet: kisvártatva becsörtetett a kocsmába Denemék szakácsnője, és a hirtelen támadt csendben

drámai hangon bejelentette, hogy a rendőrök letartóztattak egy Frank Bryce nevű férfit.

– Frank!? – kiáltottak fel többen is. – Az nem lehet!

Frank Bryce, Denemék kertésze a kúriához tartozó birtokon lakott, egy düledező kunyhóban. Frank hadirokkant volt; mióta visszatért a frontról, egyik lábát nehezen mozgatta, s ki nem állhatta a tömeget meg a zajt. Hazatérése óta Denemék alkalmazottja volt.

A falubeliek a részletesebb beszámoló reményében versengve fizették az italokat a szakácsnőnek, aki a negyedik sherry után végre folytatta:

– Mindig sejtettem, hogy valami nincs rendben Frankkel. Ha nem hívtam meg százszor teázni, akkor egyszer se. Gyanús volt, hogy olyan mogorva, magának való.

– Ugyan már – szólt közbe egy asszony, aki a söntés mellett állt. – Frank sokat szenvedett a háborúban, azért keresi a csendet és a magányt. Ez még nem ok arra, hogy...

– Ki másnak lett volna kulcsa a hátsó ajtóhoz? – vágott vissza a szakácsnő. – Mióta csak a háznál dolgozom, ott lóg egy pótkulcs a kertészlakban! Az éjjel nem feszítették fel az ajtót! Egyetlen ablakot sem törtek be! Frank megvárta, amíg mi elaludtunk, aztán szépen felsántikált a házba...

A falusiak sötét pillantásokat váltottak.

– Az már igaz, hogy a szeme se állt jól – dörmögte az egyik.

– Szerintem az agyára ment a háború – vélekedett a kocsmáros.

– Én meg is mondtam, igaz-e, Dot? – csattant fel egy nő a sarokban. – Megmondtam, hogy nem szeretnék összekülönbözni Frankkel!

– Cudar egy természete van – bólogatott a Dot nevű férfi. – Emlékszem, gyerekkorunkban is...

Másnap reggelre Little Hangleton lakói egy emberként vallották, hogy csak Frank Bryce ölhetette meg Deneméket.

Ezalatt a szomszédos városka, Great Hangleton sötét és piszkos rendőrőrszobáján Frank egyre csak azt ismételte, hogy ártatlan, s hogy az egyetlen ember, akit Denemék halála napján a ház körül látott, egy sápadt, sötét hajú, tizenéves fiú volt. Mivel azonban a faluban senki más nem találkozott a leírásnak megfelelő idegennel, a rendőrök biztosra vették, hogy gyanúsítottjuk a levegőbe beszél.

Franknek tehát igencsak rosszul állt a szénája – amíg meg nem érkezett az orvosszakértői jelentés, amitől egy csapásra megváltozott a helyzet.

A rendőrök még sosem olvastak ehhez foghatóan különös boncolási jegyzőkönyvet. A holttesteket nem is egy, de egész csapatnyi orvos vizsgálta meg; megállapították, hogy Deneméket nem mérgezték meg, nem lötték vagy szúrták le, nem fojtották meg se kézzel, se kötéllel – egy szó, mint száz, a jelek szerint nem esett semmiféle bántódásuk. Mi több – folytatódott a döbbszerű hangú jelentés –, Denemék tökéletesen egészségesnek tűntek – eltekintve attól, hogy egyikük sem élt. Az orvosszakértők megjegyezték (bizonyára azért, hogy valamiféle rendellenességet mégiscsak megemlítsenek), hogy a halottak arca rémületet tükrözött – de hát, hangoztatták az ingerült rendőrök, ki hallott már olyat, hogy három embert halálra ijesszenek?

Ezek után már arra sem volt bizonyíték, hogy Denemék gyilkosság áldozatai lettek. A rendőrök kénytelen-kelletlen szabadlábra helyezték Franket, a Denem család pedig örök nyugalomra lelt Little Hangleton temetőjében. Sírjuk ezután hosszú ideig a falu legfontosabb látványosságának számított. Frank Bryce a helybeliek nagy megrökönyödésére mit sem törődött az ellene fordult közhangulattal, és visszatért a Denem-birtokon álló kertészlakba.

– Nem érdekel, mit mondanak a rendőrök – jelentette ki Dot az Akasztott Ember többi vendége előtt. – Ő a gyilkos és kész. Ráadásul tudja, hogy ezt mi is tudjuk. Az arcátlanság netovábbja, hogy ezek után itt maradt.

Frank valóban ott maradt, a Denem-házba pedig új lakók költöztek. Az ő kertészüket is Frank volt, csakúgy mint az őket követő és az azokat követő beköltözőké – ugyanis egyetlen család sem bírta ki sokáig a házban. Idővel aztán elfogytak a vállalkozó szellemű családok, s a kúria, melynek nyomasztó hangulatához talán Frank jelenléte is hozzájárult, lakók híján az enyészeté lett.

A Denem-ház jelenlegi tulajdonosa, egy tehetős ember, nem lakott a kúrián, s egyéb célra sem használta az épületet. A faluban úgy tudták, „adózási megfontolásból” vásárolta az ingatlant, de hogy ez pontosan mit jelent, azt senki se tudta. A gazdag tulajdonos mindenesetre megtartotta állásában Franket, aki immár a hetvenhetedik évében járt. Az öreg kertész, bár hallása megromlott s egyre nehezebben mozgatta beteg lábát, szép időben még mindig kijárt a virágágyások közé, jóllehet egyre inkább alulmaradt a gyomokkal vívott véget nem érő harcban.

Igaz, Franknek nem csak a gazzal kellett megküzdenie. A falubeli suhancok körében divattá vált, hogy köveket dobáljanak be a Denem-ház ablakain, s biciklipályának használják a pázsitot, amit Frank arca verejtékével

gondozott. A kaland kedvéért egyszer-kétszer be is törtek az ódon kúriába. Frank szíven viselte a ház és a birtok sorsát; rekedten kiabálva igyekezett elűzni a vandál betolakodókat, akik vihogva nézték, ahogy az öreg kertész botjával hadonászva biceg feléjük. Frank meg volt győződve róla, hogy a kamasz fiúk azért üzik vele gonosz tréfáikat, mert szüleikhez és nagyszüleikhez hasonlóan gyilkosnak tartják őt. Így hát, amikor egy augusztusi éjszakán felriadt álmából, és észrevette, hogy valaki behatolt a régi házba, nyomban arra gyanakodott, hogy a fiúk indítottak újabb büntetőakciót ellene.

Franket fájós lába ébresztette fel; öregségére egyre többet kínlódott a beteg végtag miatt. Felkelt hát, és lebotorkált a konyhába, hogy megtöltse a forró vizes tömlőt, amivel elmerevedett térdízületét szokta gyógyíttatni. A mosdókagyló előtt állva felpillantott a Denem-házra, s ekkor vette észre, hogy a felső emelet ablakain világosság szűrődik ki. Rögtön sejtette, mi történt: a suhancok újra betörtek a kúriára, s a táncoló fényből ítélve ezúttal tüzet is gyújtottak.

Franknek nem volt telefonja, s amúgy sem rajongott a rendőrökért, mióta a Denem-gyilkosság kapcsán letartóztatták. Letette a tömlőt, sietve visszabicegett a hálósobába, felöltözött, majd ismét lement, és leakasztotta az ajtó melletti kampóról a rozsdás, régi kulcsot. Azután magához vette botját, és elindult a sötét parkon át.

A Denem-ház főbejáratán nem volt nyoma erőszakos behatolásnak, s az ablakok is zárva voltak. Frank megkerülte az épületet, és a repkényfüggöny mögött rejtőző hátsó ajtóhoz lépett. Elővette a régi kulcsot, megfordította a zárban, majd óvatosan lenyomta a kilincset.

Az ajtó a tágas konyhába nyílt Frank orrát áporodott, dohszagú levegő csapta meg. Évek óta nem járt a háznak ebben a részében, de emlékezett rá, hol kell keresnie az előcsarnokba nyíló ajtót, s egyenesen arra indult a sötétben. Amennyire beteg lába engedte, igyekezett zajtalanul lépkedni, s a fülét hegyezte, hátha járkálást vagy beszédet hall odafentről. Az előcsarnokba érve már látott is valamicskét, mert a bejáratí ajtó két oldalán elhelyezkedő nagy, bordázott ablakok jóvoltából valamivel világosabb volt. Frank elindult felfelé a kőlépcsőn, s magában áldotta a vastag porréteget, mely jótékonyan tompította lépteit zajját és botja kopogását.

Az emeletre érve Frank jobbra fordult; egyetlen pillantással megállapította, hol vannak a betolakodók. A folyosó legvégén egy ajtó félig nyitva volt, s lobogó fény szűrődött ki rajta, aranyló sávot festve a sötét padlóra. Frank szorosan megmarkolta botját, és közelebb lopakodott az

ajtóhoz. Három-négy méter távolságból már szemügyre vehette a résen át a szoba egy szeletét.

A betolakodók annak rendje és módja szerint a kandallóban raktak tüzet. Ez meglepte Franket. Megállt, és hallgatózni kezdett, ekkor ugyanis egy vékony, félösen remegő férfihang szólalt meg odabent.

– Van még egy kevés az üvegben, ha a kegyelmes úr még éhes.

– Később – felelte egy másik idegen. Ő is férfi lehetett, de hangja sípolóan magas volt, s olyan fagyos, akár egy téli szélroham. Frank beleborzongott, amikor meghallotta. – Tolj közelebb a tűzhöz, Féregfark.

Frank jobb fülét az ajtó felé fordította, hogy tisztábban hallja a zajokat. Üvegedény koppant egy kemény felületen, majd olyan tompa súrlódás hallatszott, mint amikor egy súlyos bútort húznak a padlón. Egy kis termetű férfi haladt át a szobának azon a részén, ami a félig nyitott ajtón át látható volt. Az illető hosszú, fekete köpenyt viselt, egy folton kopasz volt, és egy széket tolt maga előtt. – Frank csak ennyit tudott megfigyelni, aztán a férfi eltűnt a képből.

– Hol van Nagini? – kérdezte a fagyos hang.

– Nem tudom, kegyelmes uram – felelte félösen a másik. – Azt hiszem, elment bejárni a házat.

– Még az este fejd meg, Féregfark! – parancsolta a második hang. – Éjjel is ennem kell még. Kifárasztott az utazás.

Frank a homlokát ráncolta, s még közelebb dugta jobbik fülét az ajtóhoz. Rövid szünet után megszólalt a Féregfarknak nevezett idegen.

– Kegyelmes uram, megkérdezhetem, hogy meddig maradunk itt?

– Egy hétig – felelte a fagyos hang. – Talán még tovább. Ez a hely többé-kevésbé kényelmes, és a terv végrehajtásával még várnunk kell. Batorság lenne bármit is tennünk, amíg véget nem ér a Kviddics Világkupa.

Frank felemelte a kezét, és kisujjával belefűrt a fülébe. Bizonyára eldugult a hallójárata, azért vélte hallani a nem létező „kviddics” szót.

– A kviddics... a Kviddics Világkupa, kegyelmes uram? – kérdezte csodálkozva Féregfark. (Frank még bőszebben forgatta az ujját a fülében.) – Bocsáss meg, de nem értem... Miért kell kivárnunk a Világkupa végét?

– Azért, te ostoba, mert ezekben a napokban a világ minden tájáról varázslók özönlenek az országba. A Mágiaügyi Minisztérium összes mitugrásza szolgálatban van; vadásznak a gyanús jelekre, és kétszer is ellenőrzik mindenkinek a személyazonosságát. Mániákusan ügyelnek a biztonságra, nehogy a muglik észrevegyenek valamit. Ezért kell várnunk.

Frank rájött, hogy a fültisztogatás nem segít. Tisztán hallotta a „Mágiaügyi Minisztérium”, a „varázslók” és a „mugli” szavakat. Ezek a kifejezések nyilván titkos dolgokra utaltak, s Franknek csak két olyan embercsoport jutott eszébe, akik tolvajnyelven beszélnek meg az ügyeiket: a kémek és a bűnözők. Görcsösen megmarkolta hát botját, és még közelebb húzódott az ajtó részéhez.

– Döntésed tehát végleges, kegyelmes uram? – kérdezte halkan Féregfark.

– De még mennyire, hogy végleges, Féregfark – felelte fenyegető élel a fagyos hang.

A beszélgetésben rövid szünet állt be – azután ismét Féregfark szólalt meg. Úgy hadart, mint aki attól fél, hogy elveszti bátorságát, mielőtt a mondat végére ér.

– Harry Potter nélkül is véghez vihetnénk a dolgot, uram. Most kicsit hosszabb szünet következett, azután...

– Harry Potter nélkül? – szólt a második hang. – Szóval így állunk...

– Nem a fiúért aggódom, kegyelmes uram! – cincogta ijedten Féregfark.
– Nem érdekel, egyáltalán nem érdekel a sorsa! Csak gondoltam, ha egy másik varázslót vagy boszorkányt használnánk – akárki mást –, sokkal könnyebben végrehajthatnánk a dolgot! Ha megengednéd, kegyelmes uram, hogy rövid időre magadra hagyjalak – hiszen tudod, hogy kitűnően tudom álcázni magam –, akkor két nap alatt kerítenék egy megfelelő embert...

– Használhatnék mást – mondta halkan a második hang. – Ez igaz...

– Gondolj csak bele, kegyelmes uram – folytatta felbátorodva Féregfark –, Harry Pottert nagyon nehéz lenne elkapni. Túl sokan őrzik...

– És te önként vállalnád, hogy szerzel helyette valaki mást? Érdekes... talán belefáradtál abba, hogy ápolnod kell, Féregfark? Csak nem azért javasolod, hogy változtassuk meg a tervet, mert meg akarsz szökni tőlem?

– De kegyelmes uram! Meg se fordult a fejemben, hogy elhagyjalak...

– Ne hazudj, Féregfark! – sziszegte a második hang. – Átlátok rajtad. Megbántad, hogy visszatértél hozzám. Undorodsz tőlem. Összerezzensz, valahányszor rám nézel, megremeg a kezed, ha hozzám kell érned...

– Nem! Kegyelmes uram, odaadó és hűséges híved vagyok...

– Az odaadásod nem több gyávaságnál. Nem volnál itt mellettem, ha lenne hová menned. Szükségem van valakire, aki néhány óránként megetet. Hogyan boldogulnék nélküled? Ki fejné Naginit, ha elmennél?

– De hiszen már erőre kaptál, kegyelmes uram...

– Hazudsz – suttogta a második hang. – Néhány nap tehetetlen magány elég volna hozzá, hogy elveszítem azt a kevéske erőt, amit ügyetlen ápolásod mellett gyűjtöttem. Csend!

Féregfark, aki eddig összefüggéstelenül makogott, azonnal elnémult. Frank néhány másodpercig csak a tűz ropogását hallotta. Azután ismét felhangzott a második idegen sziszegő suttogása.

– Megmondtam, Féregfark: jó okom van rá, hogy a fiút használjam, és nem fogok lemondani róla. Tizenhárom évig vártam. Néhány hónapon már nem múlik. Ami a fiú megközelítését illeti, bízom a tervem sikerében. Szedd össze a bátorságodat, Féregfark, ha nem akarsz magadra vonni Voldemort haragját...

– Hallgass meg, uram! – visította rettegve a másik. – Útközben újra végiggondoltam a tervet. Kegyelmes uram, előbb-utóbb észre fogják venni, hogy Bertha Jorkins eltűnt! Ha folytatjuk a dolgot, ha megátkozom...

– Ha? – suttogta a második hang. – Ha? Ha tartod magad a tervhez, a minisztérium nem veszi észre, hogy más is eltűnt. Csendben, feltűnés nélkül fogod tenni a dolgot; legszívesebben magam csinálnám, de sajnos jelenlegi állapotomban... Ne légy kishitű, Féregfark, hisz már csak egyetlen akadályt kell elhárítanunk, és szabad az út Harry Potterhez. Nem várom el tőled, hogy mindent egyedül csinálj. Addigra hűséges szolgám is csatlakozik hozzánk...

– Én is hűséges szolgád vagyok – vágta rá Féregfark, árnyalatnyi sértődöttséggel a hangjában.

– Féregfark, nekem olyan ember kell, akinek helyén van az esze, és akinek a hűségében tökéletesen megbízhatok. Sajnos te egyik elvárásnak sem felelsz meg.

– Elfelejtetted, hogy felkutattalak, uram – vetette ellen Féregfark, immár palástolatlan sértődöttséggel. – Önszántamból visszatértem hozzád. És a kezedre adtam Bertha Jorkinst.

– Ez igaz – felelte a második férfi szinte kedélyesen. – Sosem hittem volna, hogy képes vagy egy ilyen briliáns húzásra, Féregfark – bár, valljuk meg, amikor elkaptad Jorkinst, fogalmad sem volt, hogy mekkora hasznát vesszük majd. Nem így volt?

– Hát... azért sejtettem, kegyelmes uram.

– Megint hazudsz – susogta gúnyos kedélyességgel a második hang. – De nem tagadom, Jorkins kincset érő információkkal szolgált, amelyek nélkül nem dolgozhattam volna ki a tervet. Ezért elnyered majd méltó jutalmadat, Féregfark. Módod lesz rá, hogy megtegyél értem egy nagyon fontos dolgot.

Híveim többsége a fél karját is odaadná, ha ilyen megtiszteltetésben lehetne része...

– Va-valóban, kegyelmes uram? – Féregfark hangja ismét rémülten csengett. – Mi volna az a dolog?

– Ejnye, Féregfark, azt akarod, hogy elrontsam a meglepetést? A te pillanatod majd a végén jön el... de ígérem, legalább olyan hasznos leszel számomra, mint Bertha Jorkins volt.

– Uram... uram... – hebegte rekedten Féregfark. – Engem... engem is meg akarsz ölni?

– Ugyan már, Féregfark – furulyázta a második hang. – Miért ölnélek meg? Berthának sajnos meg kellett halnia. Miután kikérdeztem, nem vehettük többé hasznát. És ugyebár kínos kérdések merültek volna fel, ha a minisztériumba visszatérve beszámol róla, hogy a szabadsága idején találkozott veled. Kellemetlen következményekkel járhat, ha egy halottnak hitt varázsló és egy minisztériumi boszorkány összefutnak egy út menti fogadóban...

Féregfark motyogott valamit, de olyan halkán, hogy Frank egy szót se értett belőle. A másik ember felkacagott – nevetése ugyanolyan fagyos és örömtelen volt, mint a beszéde.

– Azt mondd, módosíthattuk volna az emlékezetét? De hisz mikor kikérdeztem, én magam bizonyítottam be, hogy egy nagy varázserejű mágus meg tudja törni az emléktörlő bűbájt. Tartozunk annyival Bertha emlékének, hogy felhasználjuk mindazt, amit kiszedtem belőle.

Odakint a folyosón Frank rádöbbsent, hogy botot markoló keze síkos az izzadságtól. A jéghideg hangú férfi megölt egy nőt, és minden megbánás nélkül, mi több, kedélyesen beszél szörnyű tettéről. Közveszélyes ember – örült ámokfutó. Ráadásul újabb gyilkosságot tervez – a fiú, akiről beszélnek, az a Harry Potter halálos veszélyben van...

Frank tudta, mit kell tennie. Ha eddig nem is, most biztosan eljött az ideje, hogy értesítse a rendőrséget. Kioson a házból, és lesiet a faluba, a telefonfülkéhez... Ekkor azonban újra felcsendült a fagyos hang, és Frank tovább hallgatta, lélegzetvisszafojtva, dermedt mozdulatlanságban.

– Egyetlen átok kell még... a hű szolgám a Roxfortban... Harry Potter a markomban van, Féregfark. A döntésem végleges. Nem vitatkozom róla. Maradj csöndben... mintha Naginit hallanám...

A második férfi hangja ekkor egy csapásra elvesztette minden emberi jellegét: folyamatos sziszegéssé és süvítéssé torzult. Frank döbbsenten hallgatta; sosem hitte volna, hogy egy ember képes lehet ilyen hangokat

kiadni – csak arra tudott gondolni, hogy az idegen férfit valamiféle roham vagy görcs fogta el.

Ekkor megütötte a fülét egy másik zaj, mely a háta mögött hangzott fel. Megfordult, és abban a szempillantásban kővé dermedt a rémülettől.

A folyosó sötétjéből egy hosszú árnyék bontakozott ki. Mikor a tűzfény festette arany sáv közelébe ért, az árny gazdája is előtűnt: egy hatalmas, legalább három méter hosszú kígyó. A hulló teste széles, kanyargós nyomot hagyott a folyosó padlóját borító vastag porrétegben. Frank bénultan meredt a közeledő bestiára – mit csináljon? Ha a helyén marad, a kígyó megöli, menekülni viszont csak egyfelé tud: a szobába, ahol két gonosztevő tanyázik...

Mielőtt azonban dönthetett volna, a kígyó elérte őt, s ekkor megtörtént a csoda: az állat egyszerűen elhaladt mellette, követve a szobából kiszűrődő sziszegő-süvöltő hang hívását. Egy másodperc sem telt bele, és a kígyó gyémántmintás farka eltűnt az ajtó mögött.

Frank arcán patakokban csorgott a verejték, s botot markoló keze vadul remegett. Odabent a szobában a második férfi tovább sziszegett, Frank fejében pedig gyökeret vert egy örült, képtelen gondolat... Ez az ember a kígyók nyelvén beszél!

Frank most már nem is akarta megérteni, mi zajlik a szobában. Egyetlen vágya volt: visszatérni a kertészlakba, bebújni az ágyába, és a térdére tenni a forró vizes tömlőt. A baj csak az volt, hogy a lába nem akart engedelmeskedni. Reszketve állt az ajtó előtt, s miközben minden erejével igyekezett úrrá lenni bénultságán, a második férfi ismét emberi beszédre váltott.

– Nagini érdekes dolgot mesél, Féregfark.

– Csa-csakugyan, kegyelmes uram?

– Roppant érdekes dolgot – folytatta a hang. – Azt állítja, hogy az ajtó előtt ott áll egy öreg mugli, aki minden szavunkat hallja.

Franknek most már esélye sem volt rá, hogy elrejtőzzön. Közeledő lépések hallatszottak, s a következő pillanatban kitárult az ajtó.

Az alacsony, hegyes orrú, kopaszodó férfi állt előtte. Apró, vizenyős szemében rémület csillant.

– Miféle modor ez, Féregfark? Mire vársz, invitáld be a vendéget!

A fagyos hang a kandalló előtt álló ódon karosszék felől szólt, de Frank nem látta a beszélőt. A kígyó a rothadó kandallószőnyegen feküdt összecsavarodva; úgy festett, mint egy szörnyetegbe oltott öleb.

Féregfark betessékelte Franket a szobába. Az öregember még mindig nem jutott szóhoz a döbbenettől, de lába most már engedelmeskedett; botját markolászva átlépett hát a küszöbön.

A kandallótűz volt az egyetlen fényforrás a helyiségben; a falakon elnyújtott, pókszerű árnyékok táncoltak. Frank a karosszék háttámlájára meredt; a székben ülő férfi még a szolgájánál is alacsonyabb lehetett, hiszen a feje búbja se látszott ki a támla fölött.

– Mindent hallottál, mugli? – kérdezte a fagyos hang.

– Minek nevez maga engem? – kérdezett vissza harciasan Frank. Most, hogy belecsöppent az események közepébe, és eljött a cselekvés ideje, egyszerre visszatért a bátorsága. Annak idején a háborúban is így működött a dolog.

– Muglinak nevezlek – felelte higgadtan a hang. – Azt jelenti, hogy nem vagy varázsló.

– Nem tudom, miféle varázslókról beszél – mondta Frank. – De nem is érdekel. Eleget hallottam, és még ma éjjel értesíteni fogom a rendőrséget. Maga megölt valakit, és még egy gyilkosságot tervez. Vigyázzon – tette hozzá hirtelen ötlettel –, a feleségem tudja, hogy itt vagyok, és ha nem megyek vissza...

– Nincs feleséged – szólt hűvösen a férfi. – Senki nem tudja, hogy itt vagy. Senkinek nem szóltál, hogy idejössz. Ne hazudj Voldemort nagyúrnak, mugli. Átlátok rajtad... Elöttem nincs titok.

– Csakugyan? – kardoskodott Frank. – Maga egy nagyúr? Hát nem viselkedik valami urasan, tisztelt nagyúr. Forduljon meg, és nézzen a szemembe, ahogy becsületes emberhez illik.

– Én nem vagyok ember, mugli – suttogta a fagyos hang, olyan halkan, hogy szavai alig hallatszottak a tűz ropogásától – Sokkal, de sokkal több vagyok. De ha akarod... miért is ne? A szemedbe nézek... Gyerünk, Féregfark, fordítsd meg a székem.

A szolga ijedten felnyögött.

– Nem hallottad, Féregfark?

Az alacsony férfi arca borzadó fintorba torzult. Láthatóan nehezeire esett rávenni magát, hogy megközelítse urát és a szőnyegen heverő kígyót. Lassan, vonakodva odalépett a székhez, és a támlánál fogva megmozdította. A kígyó felemelte csúf, háromszög alakú fejét, s mikor a székláb súrolta a szőnyeget, halkan sziszegni kezdett.

A szék szembefordult Frankkal, és ő megpillantotta a benne ülő alakot. Botja kiesett a kezéből, és kopogva elgurult a padlón. Ő maga kitátotta a

száját, és ordítani kezdett, de olyan hangosan, hogy nem is hallotta, mit mond a székben ülő alak, miközben felemeli a kezében tartott pálcát. A pálcából süvítő hang kíséretében zöld fény tört elő. Frank kétrét görnyedt, és előrebukott. Az esés már nem fáj neki...

Ebben a szempillantásban kétszáz mérföldnyire Little Hangleontól egy Harry Potter nevű fiú felriadt álmából.

Második fejezet **A sebhely**

Harry a hátán feküdt, és úgy zihált, mintha több száz métert futott volna. Arcára szorított kézzel ébredt fel egy lidérces álomból. A homlokán húzódó régi, villám alakú sebhely úgy égett az ujjai alatt, mintha izzó drótot nyomnának a bőréhez.

Harry felült; egyik kezét a sebhelyen tartotta, a másikkal kitapogatta szemüvegét az éjjeliszekrényen. A függönyön át beszűrődött az utcai lámpa fénye, narancsszín derengésbe vonva a kis szobát.

Harry orrára biggyesztette a szemüveget, majd ismét végighúzta ujját a sebhelyen. A fájdalom csak lassan enyhült. Felkattintotta az olvasólámpát, kikászálódott az ágyból, s a szekrényhez lépett. Kinyitotta, és belebámult a szekrényajtó belső oldalára szerelt tükörbe. Tizennégy éves, kócos, fekete hajú, sovány fiú nézett vissza rá álmosan pislogó zöld szemével. Harry szemügyre vette a villámheget tükörképe homlokán. Nem látott rajta semmi szokatlant.

Megpróbálta felidézni az álmot, amiből felriadt. Az egész olyan élethű volt... három ember szerepelt benne, akik közül kettőt ismert...

Harry a homlokát ráncolva kutatott emlékezetében. Egy szoba homályos képe derengett fel emlékezetében... egy kandallószőnyeg, rajta egy hatalmas kígyó... egy pöttöm emberke, Peter, akit Féregfarknak is neveznek... és egy fagyos, sípolóan magas, emberi hang... Voldemort nagyúr hangja.

A gondolatra Harry úgy érezte, mintha egy jégtömb csúszna le a torkán, egyenesen bele a gyomrába...

Behunyt szemmel igyekezett felidézni, milyen külseje volt Voldemortnak, de nem sikerült... csak arra emlékezett, hogy mikor a karosszék megfordult, s ő megpillantotta a benne ülő alakot, azon nyomban felébresztette álmából a jeges rémület... vagy talán a sebhelyébe nyilalló fájdalom?

És ki lehetett az öregember? Igen, egészen biztosan volt ott egy öregember is – aki az álom végén összeesett. Az egész olyan zavaros volt... Harry a kezébe temette arcát, igyekezett belekapaszkodni az álombeli szoba képébe, de mintha vizet akart volna megtartani a markában – a részletek egymás után hullottak ki emlékezete szitáján, hiába kapkodott utánuk... Voldemort és Féregfark megöltek valakit... beszélgettek róla, de Harry már nem emlékezett az illető nevére... és még valakit meg akartak ölni... őt...

Harry leeresztette a kezét, kinyitotta a szemét, és körülnézett a szobában, mintha gyanús jeleket keresne. Nos, ha gyanús jelek nem is, furcsa tárgyak bőven akadtak a helyiségben. Az ágy lábánál álló jókora utazóláda gyomra egy üstöt, egy seprűt, egy fekete talárt és egy halom varázsigés könyvet rejtett. Az íróasztal egyik felét Hedvig, a hóbagoly tágas kalitkája foglalta el, a másikon pergamentekercsek heverték szanaszét. Az ágy mellett a padlón nyitott könyv feküdt; Harry azt olvasgatta este, elalvás előtt. A könyv ábráin az alakok mind mozogtak. Seprűnyélen lovagoló, narancssárga taláros férfiak suhantak át minden irányból a képeken, s röptükben egy piros labdát passzolgattak egymásnak.

Harry felemelte a kötetet a padlóról, végignézte, hogyan dobja át az egyik varázsló a labdát egy magas pózna csúcsára szerelt karikán, azután becsukta a könyvet. Hiába tartotta a világ legizgalmasabb sportjának a kviddicset, pillanatnyilag nem tudta lekötni a könyv. Letette a Repülj a csúzlikkalt az éjjeliszekrényre, az ablakhoz lépett, széthúzta a függönyt, és lenézett az utcára.

A Privet Drive pontosan úgy festett, ahogy egy szolid elővárosi utcának szombaton kora hajnalban festenie kell. A környékbeli házak elfüggönyözött ablakai vakon bámultak bele az éjszakába, s a járdákon nemhogy ember, de még egy macska se tűnt fel.

De mégis... mégis... Harry nyugtalanul pislogva visszament az ágyához, leült rá, és újból megtapogatta sebhelyét. Nem a fájdalom zavarta; az utóbbi három évben hozzászokott a sérülésekhez és a velük járó kínokhoz. Egy ízben például elvesztette a jobb karja összes csontját, s azok egy egész éjszakán át tartó szenvedés árán nőttek csak vissza. Nem sokkal később egy hatalmas, méregtől csepegő kígyófog fúródott ugyanabba a karjába, az előző tanévben pedig lezuhant egy tizenöt méteres magasságban repülő seprűről... Egyszóval Harry már réges-rég rádöbbsent, hogy aki a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskolába jár, és ráadásul mágnesként vonzza a bajt, az nem csodálkozhat, ha bizzar balesetek érik.

Nem, Harryt az nyugtalanította, Hogy sebhelye legutóbb akkor kezdett el sajogni, mikor Voldemort a közelében volt... De erről most szó sem lehetett. Még hogy a Sötét Nagyúr a Privet Drive-on ólálkodjon – micsoda képtelen gondolat...

Harry feszülten fülelt a néma csendben. Mire számít? Hogy megreccsen egy lépcsőfok, vagy meghallja egy bő talár suhogását? Mindenesetre összerезzent, mikor alvó unokatestvére, Dudley felhorkant a szomszéd szobában.

Harry gondolatban megrázta magát. Butaság aggodalmaskodnia; a házban rajta kívül nincs más, csak Vernon bácsi, Petunia néni és Dudley, azok pedig mindhárman az igazak álmát alusszák.

Harry egyedül így szerette Dursleyékat: ha aludtak. Ébren jobbra csak megkeserítették az életét, de mivel rajtuk kívül nem volt más rokona, náluk kellett laknia. Vernon bácsi, Petunia néni és Dudley muglik, azaz varázstalan emberek voltak. Ez még nem lett volna baj, de gyűlölték is a mágia minden formáját – érthető hát, hogy körülbelül olyan szívesen látták Harryt a házukban, mint a fekete himlőt. Harry immár három éve a Roxfort bentlakó növendéke volt, de Dursleyék mindenkinek azt mondták, hogy nevelt fiukat a Szent Brútusz Szigorított Javítóintézetbe küldték. Tisztában voltak vele, hogy Harrynek mint kiskorú mágusnak a Roxforton kívül nem szabad varázsolnia, ennek ellenére mindig őt okolták, ha valami tönkrement a házban. Ezek után nem csoda, hogy Harry is úgy bánt nevelőszüleivel, mintha idegenek volnának; soha nem mesélt nekik a varázslók világában átélt kalandjairól, az pedig végképp elképzelhetetlen volt, hogy beszámoljon nekik a különös fájdalomról és Voldemorttal kapcsolatos aggodalmairól.

Pedig Harry nem másnak, mint épp Voldemortnak köszönhette a sebhelyét és azt, hogy Dursleyékhoz került. Ha nincs a Sötét Nagyúr, még mindig az édenszüleivel élhetne...

Harry egyéves volt, mikor egy este Voldemort – az évszázad legfélelmetesebb feketemágusa, aki akkor már tizenegy éve építgette sötét hatalmát – rátört a Potter családra. Megölte Harry édesapját és édesanyját, majd a kis Harryre szegezte varázspálcáját, és kimondta az átkot, amellyel oly sok felnőtt boszorkány és varázsló életét oltotta már ki dicstelen pályafutása során. És akkor megtörtént a csoda: az átok nem hatott. Ahelyett, hogy megölte volna a kisgyermeket, visszahullott magára a merénylőre. Harry megúsza a támadást egy kicsiny, villám alakú sebbel, Voldemort viszont emberi ronccsá vált. Elvesztette minden varázserejét, s kis híján az életét is. Menekülnie kellett, s távozásával végre fellélegezhetett a sok

boszorkány és varázsló, akik évek óta rettegésben éltek. Voldemort hívei szétszéledtek, a kis Harry Potter pedig híres ember lett.

Harry a tizenegyedik születésnapján tudta meg magáról, hogy varázsló. A hír megdöbbenette, de még jobban elcsodálkozott, mikor kiderült, hogy a mágusok titkos világában mindenki ismeri a nevét. Roxfortos gólyaként még kellemetlennek találta, hogy diáktársai kíváncsian megfordulnak utána, és összesúgnak a háta mögött, de azóta eltelt három év, s ez alatt bőven volt ideje megszokni a megkülönböztetett figyelmet. Már a negyedik osztályba készült, s alig várta, hogy végre visszatérhessen a kastélyba.

Addig azonban hátra volt még két hét. Harry csüggedten körülnézett a szobában, s szeme megakadt a születésnapi üdvözlőlapokon, amelyeket július végén kapott két legjobb barátjától. Vajon mit szólnának, ha megírná nekik, hogy újra sajogni kezdett a sebhelye?

Fejében azon nyomban felhangzott Hermione Granger sápítózása:

– Fájt a sebhelyed? Harry, ez nem tréfa... Írd meg Dumbledore professzornak! Én pedig fellapozom a Leggyakoribb mágikus kórok és nyavalyákat... Talán ír valamit az átokhegekről...

Igen, Hermione biztosan ezt tanácsolná: fordulj a Roxfort igazgatójához, és egyidejűleg tanulmányozd a szakirodalmat. Harry kinézett az ablakon a tintafekete égre. Nem nagyon hitt benne, hogy a könyvekben megoldást találna a problémájára. Ő volt az egyetlen ember a földkerekségen, aki túlélte egy olyan borzalmas átkot, mint Voldemorté. Enyhén szólva valószínűtlen tehát, hogy megtalálja tüneteit a Leggyakoribb mágikus kórok és nyavalyákban. Ami pedig az igazgatót illeti, fogalma sem volt, hol tölti Dumbledore a nyári vakációt. Elképzelte az ősz szakállú professzort, amint földig érő talárjában és csúcsos varázslósüvegében fekszik egy tengerparti nyugágyon, és napolajjal kenegeti görbe orrát. Harry persze tudta, hogy bárhol is jár Dumbledore, Hedvig biztosan megtalálná. A bagoly még soha nem vallott kudarcot: mindig sikeresen kézbesítette a rábízott küldeményeket – még a címzés nélkülieket is. De mi állhatna abban a Dumbledore-nak írt levélben?

Kedves Dumbledore professzor úr!

Ne haragudjon, hogy nyaralás közben zavarom, de ma hajnalban megfájdult a sebhelyem.

Őszinte tisztelettel

Harry Potter

A szöveg még így, gondolatban is ostobán hangzott.

Harry jobb híján elképzelte másik legjobb barátja, Ron Weasley reakcióját. Lelki szemei előtt megjelent a hosszú orrú, szeplős Ron, arcán nemtörődöm félmosollyal.

– Fájt a sebhelyed? De hát... de hát Tudodki most nem lehet ott a közeledben. Mármin ha ott lenne, tudnál róla. Biztos megint megpróbálna kinyiffantani. Nem t'om, Harry... az is lehet, hogy az átokhegeknél normális, ha néha sajognak egy kicsit... Majd megkérdezem apát...

Mr. Weasley a Mágiaügyi Minisztérium munkatársaként a mugli tárgyakkal való visszaélésekkel foglalkozott. Magasan képzett varázsló volt, de Harry nem tudott róla, hogy különösen bejáratos lenne az átkok területén. Különben is, gondolta Harry, miért higgye az egész Weasley család, hogy rögtön begyullad egy kis fájdalomtól? Mr. Weasley még Hermionénál is nagyobb hűhót csapna a dolog körül, Fred és George, Ron tizenhat éves ikerbátyjai pedig biztosan azt hinnék, inába szállt a bátorsága. Ha van olyan fogalom, hogy „kedvenc család”, akkor Harry számára Weasleyék voltak azok. Reménykedett benne, hogy valamikor a napokban meghívást kap tőlük (Ron nyár elején tett egy ígéretet a Kviddics Világkupával kapcsolatban), és nem fűlött hozzá a foga, hogy látogatása idején aggodalmaskodó kérdésekre kelljen válaszolgatnia.

Harry megdörzsölte öklével a homlokát. Igazából most olyasvalakire lett volna szüksége (ezt kicsit restelkedve vallotta be magának), aki olyan... aki olyan, mint egy szülő: egy felnőtt varázslóra, akihez szégyenkezés nélkül fordulhat tanácsért, aki szívén viseli a sorsát, és akinek esetleg volt már dolga a fekete mágiával...

Ekkor hirtelen rátalált a megoldásra. Olyan egyszerű volt, olyan magától értetődő, hogy nem is értette, hogyhogy eddig nem jutott eszébe – Sirius.

Harry felugrott az ágyról, az íróasztalhoz sietett, és leült. Maga elé húzott egy darab pergament, megmártotta sastollpennáját, és gyorsan leírta az első két szót: Kedves Sirius! Azután eltöprengett, miként fogalmazhatná meg legegyszerűbben a problémát. Közben meg-megcsóválta a fejét. Fel nem foghatta, miért csak most jutott eszébe Sirius? A válasz persze kézenfekvő volt: bizonyára azért, mert csak két hónapja tudta meg, hogy Sirius Black a keresztapja.

Sirius Black és Harry kései megismerkedésének igen egyszerű, de annál szörnyűbb oka volt: a férfi több mint egy évtizedig a varázslók rettegett börtönében, az Azkabanban raboskodott. Miután megszökött, a börtön vak, lélekemésztő őrei, a dementorok a Roxfortig követték a nyomát. Pedig igazság szerint futni hagyhatták volna, hiszen Sirius ártatlan volt; a gaztettet, amelyért elítélték, Voldemort csatlósa, Féregfark követte el – az az ember, akiről szinte mindenki azt hitte, hogy meghalt, méghozzá Sirius keze által. Harry, Ron és Hermione tudták az igazságot, hiszen az előző tanév végén találkoztak Féregfarkkal – de ezt Dumbledore professzoron kívül senki nem hitte el nekik.

Harrynek volt egy boldog órája, amíg abban a hitben élt, hogy végre búcsút mondhat a Dursley családnak. Mikor ugyanis úgy tűnt, hogy Sirius bizonyítani tudja ártatlanságát, felajánlotta keresztfiának, hogy költözzön hozzá. A gyönyörű terv azonban füstbe ment – Féregfark kicsúszott a markukból, mielőtt átadhatták volna a Mágiaügyi Minisztérium illetékeseinek, így hát Siriusnak ismét menekülnie kellett. Harry segítségével szökött meg egy Csikócsőr nevű hippogriff hátán. Azóta is bujdosott, Harrynek pedig egész nyáron a megígért és elveszített új otthon járt a fejében. Azután, hogy kis híján megszabadult Dursleyéktől, kétszer olyan fájdalmas volt számára a visszatérés a Privet Drive-ra.

Sirius, ha nem is vehette magához keresztfiát, valamicskét mégis javított a sorsán: az ő jóvoltából Harry ezen a nyáron már a szobájában tarthatta az iskolai holmijait. Dursleyék az előző két évben az egész máguskelléktárat elkobozták, és a vakáció idejére bezárták a lépcső alatti gardróbba – egyrészt mert Harry esetében a spártai szigort tartották célravezetőnek, másrészt mert féltek a fiú varázserejétől. Mikor azonban megtudták, hogy Harrynek van egy keresztapja, aki gyilkosságért ült, és épp szökésben van, egy csapásra engedékenyebbé váltak – Harry pedig valami okból elfelejtette közölni velük azt az apróságot, hogy Sirius ártatlan.

Harry a nyár folyamán két levelet is kapott keresztapjától. Azok nem a varázslók körében szokásos módon, azaz bagolypostával érkeztek, hanem színpompás trópusi madarak kézbesítették őket. Hedvig cseppet sem örült a tarkabarka konkurenciának; azt is csak vonakodva engedte meg, hogy a jövevények iganak a vizes tálkájából, mielőtt újból útra kelnek. Harrynek viszont tetszettek a különös madarak; pálmaligeteket és napfényben fürdő partokat juttattak eszébe, s bár nem tudta, keresztapja hol van (aki ezt elővigyázatosságból nem írta meg leveleiben), remélte, hogy Sirius napjai kellemesen telnek. Valamiért úgy képzelte, a dementorok nem bírják a

ragyogó napsütést, s ezzel magyarázta, hogy keresztapja a trópusokon keresett menedéket. A levelek, amelyeket Harry utóbb egy meglazult padlódeszka alatt rejtett el, derűs hangnemben íródtak, s Sirius mindkettőben arra biztatta Harryt, hogy bátran forduljon hozzá, ha segítségre van szüksége. Hát most élni fog a felkínált lehetőséggel...

Lassan bekúszott az ablakon a pirkadat közeledtét jelző szürke derengés, s az asztali lámpa fénye egyre halványabbnak tetszett. Végül, mikor a felkelő nap már aransárgára festette a falakat, s felhangzottak az első zajok a Dursley-szülők szobája felől, Harry lesöpörte az asztalról az összegyűrt pergamenlapokat, és még egyszer átolvasta a kész levelet.

Kedves Sirius!

Köszönöm utolsó leveledet – a madár hatalmas volt, alig fért be a szobám ablakán.

Itt nálunk nincs semmi különös. Dudley elég rosszul bírja a fogyókúráját. A nagynéném tegnap rajtakapta, amikor fánkot csempészett be a szobájába. Megfenyegették, hogy ha így folytatja, megvonják a zsebpénzét. Erre dührohamot kapott, és kidobta a PlayStationét az ablakon. A PlayStation egy komputeres játékgép. Dudley rosszul tette, hogy kidobta, mert amíg a Mega-Mészárlás III-mal játszott, addig legalább nem gondolt az evésre.

Én elég jól vagyok, főleg mert Dursleyék attól félnek, hogy ha panaszkodom neked, eljössz, és denevérré változtatod őket.

Egyébként ma hajnalban elég furcsa dolog történt. Újra sajogni kezdett a sebhelyem. Legutóbb akkor fájt, mikor Voldemort ott volt a Roxfortban, de nem hinném, hogy most is a közelben ólálkodik. Te mit gondolsz? Lehet, hogy az átokhegek csak úgy maguktól is fájhatnak néha?

Amint Hedvig hazaér, rögtön útnak indítom a levéllel. Most épp vadászik valahol. Add át üdvözetemet Csikócsőrnek.

Igen, gondolta Harry, ez így rendben van. Szándékosan nem említette az álmot; nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha nagyon aggasztaná a dolog. Gondosan összehajtotta a pergament, az asztalra készítette Hedvig számára, majd felállt, kinyújtóztatta tagjait, és újra a szekrényhez lépett. Komótosan öltözni kezdett a reggelihez, ezúttal egy pillantásra se méltatva tükörképét.

Harmadik fejezet

A meghívás

Harry a konyhába lépve a Dursley család mindhárom tagját ott találta a reggeliző asztal mellett. Egyikük sem nézett rá, mikor leült. Vernon bácsi a Daily Mail mögé rejtette nagy, vörös fejét, Petunia néni pedig ajkát csücsörítve koncentrált egy grapefruit felnegyedelésére.

Dudley sértődött arccal gubbasztott a székén. Ezen a reggelen a szokásosnál is szélesebbnek tűnt, s ez nagy szó volt, hiszen egyébként is egymaga elfoglalta a konyhai asztal hosszabbik oldalát. Mikor Petunia néni egy furulyázó „Egyél, Didlikém” kíséretében egy negyed cukrozatlan grapefruitot rakott a tányérjára, Dudley szeme villámokat szórt. Már százszor elátkozta azt a percet, amikor megmutatta otthon az év végi bizonyítványát és a hozzá csatolt értékelést.

Pocsék jegyei miatt senki nem tett szemrehányást Dudleynek; szülei mindig találtak valami mentséget kritikán aluli teljesítményére. Petunia néni azon a véleményen volt, hogy magzata meg nem értett tehetség, Vernon bácsi pedig előszeretettel hangoztatta, hogy nem normális dolog, ha egy fiúgyerek folyton csak magol. A szöveges értékelésnek arra a részére, amely Dudley agresszív, kötekedő magatartását taglalta, szintén csak legyintettek. „Eleven gyerek a kis szentem, de a légynek se tudna ártani” – mondogatta könnyes szemmel Petunia néni.

Az értékelés legvégén azonban ott állt az iskolai védőnő néhány lényegre törő megjegyzése, s ezeket a mégoly elnéző Dursley szülők sem tudták egy vállrándítással elintézni. Petunia néni ugyan váltig állította, hogy Dudley „erős csontú” gyerek; hogy hájhurkái csupán kamaszkori zsírpárnák, s fejlődő szervezetének rengeteg tápanyagra van szüksége – ez mit sem változtatott a tényen, hogy Dudley kihízta az iskolai egyenruhakészlet legnagyobb méretét is. A védőnő látta, amit Petunia néni (akinek a szeme

roppant éles volt, ha mancsnyomokra vadászott a csillogó csempén, vagy a szomszédok jövés-menését figyelte) egyszerűen nem vett észre: hogy Dudley rég nem szorult plusz tápanyagokra, sőt, lassan elérte egy növendék ámbráscet méretét.

Így hát – sok toporzékolás, falakat rengető veszekedés és keserves könnyhullatás után – érvénybe lépett az új étrend. A védőnő összeállította diétás tervet kiragasztották a hűtőszekrényre, amelyben Dudley kedvenc csemegéi – a szénsavas üdítők, a sütemények, a csokoládé és a hamburger – átadták a helyüket a gyümölcsöknek, zöldségeknek és egyéb olyan élelmiszereknek, amelyeket Vernon bácsi egyszerűen nyúltápnak nevezett. Hogy Dudley mégse essen teljesen kétségbe, Petunia néni ragaszkodott hozzá, Hogy a család többi tagja is tartsa a diétát. Így hát most Harry tányérjára is egy negyed grapefruit került – mi több, egy jelentősen kisebb negyed, mint Dudleyé. Petunia néni bizonyára fontosnak tartotta, hogy éhező gyermeke lássa: Harry még nála is kevesebbet kap enni.

A néni azonban nem tudta, mi rejtőzik Harry szobájában, a meglazult padlódeszka alatt. Nem is sejtette, hogy unokaöccsének eszébe sincs diétázni. Amint Harry megneszelte, hogy Dursleyék felől egész nyáron répán tengődhetne, nyomban riadóztatta barátait. Nem is kellett csalódnia bennük – Hedvig Hermionééktől egy nagy doboz cukormentes csemegével tért vissza (Hermione szülei fogorvosok voltak); Hagrid, a roxfordi vadőr egy zacskó saját készítésű teasüteménnyel vette ki a részét a segélyakcióból (Harry ehhez hozzá se nyúlt, ismerte Hagrid konyhaművészetét); Mrs Weasley pedig egy hatalmas püspökkenyeret és többféle pástétomot küldött a családi bagoly, Errol útján. Szegény öreg Errol a nagy cipekedés után öt napig mozdulni se tudott. Születésnapjára (amiről Dursleyék tökéletesen megfeledkeztek) Harry egy-egy ínycsiklandozó tortát kapott Rontól, Hermionétól, Hagridtól és Siriustól. Még csak két torta fogyott el, úgyhogy Harry abban a megnyugtató tudatban majszolta el sovány grapefruitadagját, hogy fent a szobájában igazi reggeli várja.

Vernon bácsi letette az újságot, rosszállóan szusszantott egyet, és a tányérjára meredt.

– Ennyi? – kérdezte síri hangon.

Petunia néni megrovó pillantást vetett rá, majd sokatmondóan fia felé bökött a fejével. Dudley már befalta saját grapefruitnegyedét, s most Harryét fixírozta vizenyős malacszemével.

Vernon bácsi olyan nagyot sóhajtott, hogy bozontos bajusza is meglibbent belé – s kezébe vette a kanalat.

Ekkor megszólalt az ajtócsengő. Vernon bácsi feltápászkodott a székből, és elindult az előszoba felé. Dudley kihasználta az alkalmat, s míg Petunia néni a teáskannával volt elfoglalva, elcsórta apja megkezdett grapefruitját.

Harry a fülét hegyezte. Valaki felváltva beszélt és nevetgélt, Vernon bácsi pedig kurtán válaszolgatott. Azután újra becsukódott a bejárat ajtó, majd szakadó papír hangja hallatszott.

Petunia néni letette a teáskannát az asztalra, s kíváncsian az előszoba felé pislogott. Nem kellett sokáig várnia; egy szempillantás sem telt bele, s Vernon bácsi már ott állt a konyhaajtóban – paprikavörös arccal.

– Kölyök! – förmedt rá Harryre. – Gyerünk a nappaliba. Pattanj!

Harry zavartan pislogva felállt, és követte a bácsit a szomszéd szobába. El se tudta képzelni, miféle vádak fogtak ezúttal a fejéhez vágni. Vernon bácsi becsapta a nappali ajtaját, döngő léptekkel a kandallóhoz masírozott, majd megfordult, és Harryre nézett – de olyan arccal, mintha élve fel akarná falni nevelt fiát.

– Hát így állunk – szólt. – Így állunk.

„Hogy állunk?” – Harry legszívesebben ezt kérdezte volna, de valami azt súgta neki, hogy nem tanácsos még jobban felbosszantania korgó gyomrú bácsikáját. Ezért inkább udvariasan értetlen arcot vágott.

– Ezt most jött. – Vernon bácsi egy piros papírlapot dugott Harry orra alá. – Egy levél. Rólad.

Harry még jobban elképedt. Ki írna óróla Vernon bácsinak? És egyáltalán: az ismerősei közül ki küldene levelet a mugli postával?

Vernon bácsi levette tekintetét Harry arcáról, a papírra nézett, és hangosan olvasni kezdte a szöveget:

Kedves Mr. és Mrs Dursley!

Még nem volt szerencsénk egymáshoz, de biztosra veszem, hogy Harry sokat mesélt Önöknek a fiunkról, Ronról.

Harry valószínűleg azt is említette Önöknek, hogy jövő hétfőn kerül sor a Kviddics Világkupa döntőjére. Nos, a férjemnek, Arthurnak összeköttetései révén sikerült belépőjegyeket szereznie a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályáról.

Tekintettel arra, hogy ilyen alkalom egyszer adódik az életben, arra kérem Önöket, engedjék el velünk Harryt a mérkőzésre. Harminc éve nem játszottak Nagy-Britanniában Világkupadöntőt – az érdeklődők vagyionokat fizetnek egy-egy jegyért. Emellett szívesen vendégül látnánk Harryt a

vakáció hátralevő részében, és vállaljuk, hogy kikísérjük a Roxfortba induló vonathoz.

Legjobb lenne, ha Harry a szokásos módon juttatná el nekünk az Önök választ; a mugli postás még sosem járt nálunk – attól tartok, nem találna meg a házunkat.

Örömmel várjuk, hogy viszontláthassuk Harryt!

Őszinte tisztelettel

Molly Weasley

Ui.: Remélem, elegendő bélyeget ragasztottunk a levélre.

Vernon bácsi leeresztette a piros papírt, és a másik kezével előhúzott valamit a mellényzsebéből.

– Ezt nézd meg – sziszegte, azzal felmutatta a borítékot, amiben Mrs Weasley levele érkezett.

Harry kis híján elnevette magát; a boríték úgy festett, mint egy túlsúfolt bélyegalbum – csupán az a négyzetcentiméternyi hely maradt rajta fedetlenül, ahova Mrs Weasley bolhabetűkkel odakörmölte Dursleyék címét.

– Úgy látom, elég bélyeget ragasztottak rá – állapította meg Harry olyan hangon, mintha nem találna semmi különösét Mrs Weasley eljárásában.

A bácsi szeme vészjóslóan megvillant.

– A postás is észrevette – morogta fogcsikorgatva. – Roppantul érdekelte, ki küldte nekünk ezt a levelet. Azért csengetett be. Viccesnek találta a dolgot.

Harry nem válaszolt. Egy idegen talán csodálkozott volna, hogy a bácsi ekkora ügyet csinál egy túlbélyegzett levélből, de Harry már elég régen ismerte Dursleyékat ahhoz, hogy ne lepődjön meg ezen. Tisztában volt vele, hogy Vernon bácsi és Petunia néni fokozottan érzékenyek mindenre, ami akár a legcsekélyebb mértékben is eltér a „normális”-tól. Tudta, hogy életük legszörnyűbb tragédiájaként élnék meg, ha valaki feltételezné róluk, hogy akár csak köszönőviszonyban vannak egy olyan emberrel, mint Mis Weasley.

Vernon bácsi kitartóan meredt Harryre, s a fiú igyekezett állni a tekintetét. Nem akarta elszúrní a dolgot, hiszen élete egyik legcsodásabb élménye volt a tét. Várta, hogy a bácsi megszólaljon, de mivel erre nem került sor, végül ő törte meg a csendet:

– Akkor hát... elmehetek?

Vernon bácsi nagy, vörös arca finoman megrándult. Harry tudta, milyen ádáz küzdelem zajlik ezekben a pillanatokban a sűrű bajusz mögött: a bácsi

két ösztönös vágya viaskodott egymással. Ha elengedné Harryt, azzal megtenné, amit tizenhárom éve próbál elkerülni: örömet szerezne nevelt fiának. Másfelől, ha rászózza Harryt Weasleyékre, már két héttel a vakáció vége előtt megszabadulhat tőle – s ez felettébb csábító kilátás volt. Hogy gondolkodási időt nyerjen, a bácsi újból átfutotta a levelet.

– Ki ez a nőszemély? – kérdezte az aláírásra sandítva.

– Láttad már őt – felelte Harry. – A barátom, Ron édesanyja. A nyár elején ő várta Ront a pályaudvaron, mikor megjöttünk a Rox... az iskolai vonattal.

Még szerencse, hogy idejében észbe kapott; ha kimondja, hogy „Roxfort Expressz”, jelentősen romlottak volna az esélyei Vernon bácsinál. A Dursley-házban nem volt szokás a nevén nevezni Harry iskoláját.

Vernon bácsi olyan fintort vágott, mint amikor az ember egy kellemetlen élményt próbál felidézni.

– Az a pufók, vörös hajú nő? – dörmögte végül. – Egy szakajtóra való gyerekkel?

Harry felvonta a szemöldökét. Elég nagy szemtelenségnek találta, hogy a bácsi bárkit is pufóknak mer titulálni, mikor a saját fia oldalra fektetve magasabb, mint állva.

Vernon bácsi tovább böngészte a levelet.

– Kviddics – motyogta a bajusza alatt. – Mi a ménkü az a kviddics?

– Egy sport – felelte kissé türelmetlenül Harry. – Seprűnyélen lovagolva...

– Jó, jó, ne mondd tovább!

Harry elégtétellel nyugtázta bácsikája rémült visszakozását. A bácsi már attól enyhe pánikrohamot kapott, hogy a „seprűnyél” szó elhangzott a házában – inkább tovább tanulmányozta hát a levelet. Harry érdeklődve várta a folytatást; Vernon bácsi összeráncolta a homlokát, s ajkai néma szavakat formáltak: „a szokásos módon juttatná el”.

– Mi az, hogy a „a szokásos módon”? – dörmögte végül.

– Mrs Weasley úgy érti, a számunkra szokásos módon – válaszolta Harry. – A bagolypostára gondol. A varázslók között az a normális levelezési mód.

Vernon bácsi felháborodása láttán bárki azt hihette volna, hogy Harry valami arcpirító trágárságot mondott. A bácsi előbb megremegett az indulattól, aztán rémült pillantást vetett az ablak felé, mintha attól félne, hogy egy ott ólálkodó szomszéd kihallgatja őket.

– Hányszor kell még elmondanom neked – sziszegte szilvakékben játszó arccal –, hogy ebben a házban ne emlegesd a beteges hajlamaidat!? Itt élsz a nyakunkon, Petunia és én etetünk, öltöztetünk...

– Dudley levetett holmijaival – vágott közbe Harry. Szavait tulajdon külseje illusztrálta: a zsákot idéző farmernadrág s a térdéig lelógó, túlméretezett póló.

– Velem te nem beszélhetsz ilyen hangon! – fortyant fel Vernon bácsi.

Harry azonban elhatározta, hogy most az egyszer nem hagyja magát. Elmúltak azok az idők, amikor szó nélkül végrehajtotta Dursleyék minden ostoba parancsát. Nem, nem fog együtt diétázni Dudleyval, és ha törik, ha szakad, kiharcolja magának, hogy megnézhesse a Világkupa döntőjét. Nagy levegőt vett hát, és így szólt:

– Jól van, szóval nem engedsz el a meccsre. Akarsz még mondani valamit, vagy felmehetek végre a szobámba? Szeretnék befejezni egy levelet. Siriusnak írok – tudod, a keresztapámnak.

Kijátszotta az adu ász, s most figyelte szavai hatását. Vernon bácsi képéről foltokban eltűnt a lila pír, s ettől arca olyan lett, mint a félig kikevert feketeribiszke-fagylalt.

– Szóval... szóval levelet írsz neki?

A bácsi hangja nem árult el érzelmeket, de malacszeme összeszűkült a rémülettől.

– Hát igen, muszáj – felelte csevegő hangon Harry. – Elég rég nem írtam neki. Időnként jelentkeznem kell, különben még azt hiszi, valami baj van.

Itt szünetet tartott, hogy kiélvezze szavai hatását. Szinte látta, hogyan dolgoznak Vernon bácsi agyának fogaskerekei a gondosan elválasztott, sűrű, fekete haj alatt: ha nem engedi el Harryt a meccsre, és megtiltja neki, hogy leveleket írjon, Black sejteni fogja, hogy a keresztfiával rosszul bánnak. Ha nem tiltja meg a levélírást, Black értesül róla, hogy Harry nem mehet el a meccsre, vagyis tudni fogja, hogy Harryvel rosszul bánnak. Ördögi csapda... Harry olyan tisztán látta a Vernon bácsi fejében formálódó döntést, mintha a bajszos serpenyőarc átlátszó lett volna. Igyekezett elfojtani elégedett mosolyát, és közönyös arcot vágni. Végül aztán...

– Nem bánom, elmehetsz arra az ostoba kupadöntőre, vagy mire... de csak ha érted jönnek ezek a Weasleyék. Nekem nincs időm arra, hogy téged furikázzalak a fél országon keresztül. Ott maradhatsz Weasleyéknél a szünidő végéig. Annak a... a keresztapádnak pedig írd meg, hogy elengedtelek.

– Pompás – bólintott videron Harry, azzal sarkon fordult, és az ajtó felé indult. Legszívesebben szökdécselt és cigánykereket hányt volna örömeiben.

Elengedték! Elmehet Weasleyékhez, megnézheti a Kviddics Világkupa döntőjét!

Az előszobába lépve kis híján beleütközött unokatestvérébe. Dudleynak, aki az ajtó előtt hallgatózott, elkerekedett a szeme Harry széles vigyora láttán.

– Szuper reggeli volt mi? – kacsintott rá Harry. – Degeszre ettük magunkat!

Belenevetett Dudley bamba képébe, és már futott is felfelé a lépcsőn. Hármásával szedte a fokokat, s egykettőre becsukódott mögötte szobája ajtaja.

Örömmel látta, hogy időközben megérkezett Hedvig. A bagoly a kalitkában gubbasztott, borostyánsárga szemével gazdájára bámult, és ingerülten csattogtatta a csőrét. Az sem maradt sokáig titok, hogy mi dühíti.

– Au! – jajdult fel Harry, miután egy szürke, tollas, teniszlabdászerű valami nekicsapódott a halántékának. Megdörzsölte a fejét, és bosszúsan körülnézett. A tettes, egy másik bagoly, úgy cikázott a szobában, akár egy megkergült rakéta. Bagoly léteire olyan kicsi volt, hogy egy gyerektenyérben is elfért. Harry homlokráncolva figyelte a kis postást, mígnem észrevette, hogy az egy levelet pottyantott a lábához. Lehajolt a borítékért – melyen nyomban felismerte Ron kézírását –, felemelte és kinyitotta. Abból egy sebtében firkantott levél került elő.

Harry! APA SZERZETT JEGYEKET! Hétfő este lesz a meccs, Írország játszik Bulgária ellen. Anya írt a mugli rokonaidnak, hogy engedjenek el hozzánk. Lehet, hogy már meg is kapták a levelet – nem tudom, milyen gyors a mugli posta, de gondoltam, nem árt, ha én is küldök egy üzenetet Pulival.

Harry újra elolvasta a „Puli” szót, majd felnézett a parányi bagolyra, mely most a lámpaernyő körül röpködött. A kis madár a legnagyobb jóindulattal sem hasonlított pulikutyára. Ron talán rosszul írta le a nevet... Harry tovább olvasta a levelet:

A Világkupa döntőjéről nem maradhatsz le, szóval mindenképp elmegyünk érted, akár beleegyeznek a muglik, akár nem. Anyáék ötlete volt, hogy kérdezzük meg őket. Ha igent mondanak, üzend meg Pulival, és vasárnap öt órára érted megünk. Ha nemet mondanak, üzend meg Pulival, és vasárnap ötkor ott leszünk érted.

Hermione ma délután érkezik. Percy munkába állt a nemzetközi máguskapcsolatok főosztályán. Ha nem akarod halálra unni magad, ne

mondd ki előtte azt a szót, hogy „külföld”, amíg itt leszel.
Nemsokára találkozunk!

Ron

– Fékezz már le – szólt rá Harry az apró bagolyra. Az a feje fölött körözött, és veszettül csipogott – nyilván büszke volt rá, hogy sikeresen eljuttatta a levelet a címzetthez. – Maradj veszteg, oda akarom adni a választ. A bagoly leszállt Hedvig kalitkájára. Hedvig közömbösséget színlelt, ám viselkedéséből érezhető volt, hogy szívesen elkapná a kis mitugrást. Harry maga elé húzott egy pergamendarabkát, ismét kezébe vette a sastollpennát, és írni kezdett:

Ron! Minden rendben, a muglik elengedtek. Holnap ötkor találkozunk. Már alig várom.

Harry

Egészen apróra összehajtogatta a cetlit, és hosszas vesződés árán hozzákötötte az izgalmában ide-oda szökdécselő kis bagoly lábához. Mikor elkészült a művelettel, a madár nyomban szárnyra kapott, és kiröppent az ablakon.

Harry Hedvighez fordult.

– Van kedved egy hosszabb túrához? – kérdezte. Hedvig méltóságteljes huhogással válaszolt.

– El kellene juttatnod ezt Siriusnak. – Harry a kezébe vette a hajnalban írt levelet. – Várj egy percet... Még írok hozzá egy mondatot.

Azzal széthajtotta a pergament, és ráfirkantott egy rövid utóiratot.

A szünidő utolsó heteit Ron Weasley barátomnál töltöm. Ha el akarsz érni, oda írd. Az édesapja szerzett nekünk jegyet a Kviddics Világkupa döntőjére!

A kiegészített levelet Hedvig lábához kötötte; a hóbagoly szokatlanul nyugodtan tűrte dolgot, mintha meg akarná mutatni, hogyan kell egy igazi postabagolynak viselkednie.

– Mire visszaérsz, már Ronéknál leszek – mondta Harry.

Hedvig kedveskedve megcsipkedte gazdája ujját, majd halk suhogással szárnyra kapott, és útnak indult a nyitott ablakon át.

Harry megvárta, amíg a bagoly eltűnik a távolban, aztán bekúszott az ágya alá, és kihalászott egy nagy darab tortát a meglazult padlódeszka alól. Ott helyben, a földön ülve majszolni kezdte, és átadta magát a felhőtlen boldogságnak. Neki tortája van, míg Dudley grapefruiton tengődik; gyönyörű az idő, a sebhelye se fáj már, másnap búcsút int a Privet Drive-nak, megnézi barátaival a Kviddics Világkupa döntőjét... Úgy érezte, ebben a percben senki és semmi nem tudná kedvét szegni – még Voldemort nagyúr sem.

Negyedik fejezet **Újra az Odúban**

Másnap déli tizenkét órára Harry összecsomagolta iskolai holmijait és féltett kincseit – a láthatatlanná tévő köpenyt, ami édesapja hagyatéka volt, a Siriustól kapott versenyseprűt és a Roxfort mágikus térképét, amit Fred és George Weasley ajándékoztak neki az előző tanévben. Kiürítette a

padlódeszka alatti rejtekhelyet, benézett minden zugba, hogy nem maradt-e ott egy varázskönyv vagy penna, és levette a falról a szeptember elsejéig érvényes naptárat, amivel a Roxfort Expressz indulásáig hátralévő napokat számolta.

A Privet Drive 4. szám alatt reggel óta roppant feszült volt a légkör. Dursleyékát sokkolta a tudat, hogy nemsokára egy csapat varázsló látogat el a házukba. Vernon bácsi egyenesen megrémült, mikor Harry közölte vele, hogy Weasleyék másnap ötkor érte jönnek.

– Remélem, megmondtad nekik; hogy vegyenek fel tisztességes ruhát – morogta a bácsi. – Láttam én, miféle maskarában szoktatok ti járni. De ha egyszer normális emberek közé mennek, az a minimum, hogy rendesen felöltöznek.

Ezen a ponton Harrynek voltak kétségei. Mr. és Mrs. Weasleyt nemigen látta még olyan öltözékben, amit Dursleyék a „normális” kategóriába sorolnának. A Weasley-gyerekek a vakáció idején gyakran bújtak mugli holmikba, de szüleik általában ragaszkodtak többé-kevésbé viseltes talárjaikhoz. A Privet Drive-i szomszédok véleményét cseppet sem izgatta Harryt, az viszont igen, hogy Dursleyék esetleg gorombán viselkednek majd Weasleyékkel, ha azok a klasszikus varázslószerelésben állítanak be.

Vernon bácsi a legjobb öltönyét vette fel. Egy kívülálló ezt a vendégek iránti tisztelet jeleként is értelmezhetette, de Harry tudta, hogy erről szó sincs; a bácsi tiszteletet parancsoló külsővel akart mutatkozni. Dülledő mellkasú apjával ellentétben Dudley mintha összement volna – de ez a látványos eredmény nem a fogyókúra, hanem a félelem következménye volt. Életében ugyan csak egyszer látott felnőtt varázslót közelről, de a találkozást követően kunkori malacfarok kandikált ki a nadrágjából, s szülei súlyos pénzeket fizettek egy londoni magánklinikának a csúf kinövés eltávolításáért. Ezek után nem volt meglepő, hogy Dudley egész nap aggódva tapogatta a tomporát, és hátát a falnak vetve közlekedett a lakásban – nyilván el akarta rejteni a kínálkozó célpontot az ellenség szeme elől.

Ebéd közben nem sok szó esett. Még Dudley sem hisztizett a sovány menü miatt (túrót ettek reszelt zellerrel). Petunia néni egyáltalán nem evett; karba tett kézzel ült, ajkát össze csücsörítette, és mintha egyfolytában rágta volna a nyelvét – látszott rajta, hogy legszívesebben szidalmak áradatát zúdítaná Harryre.

– Gondolom, autóval jönnek – morogta Vernon bácsi.

– Hát... – kezdte habozva Harry.

Ezen a problémán még nem is gondolkodott. Valóban! Hogyan akarják Weasleyék magukkal vinni őt? Saját kocsival semmiképp, hiszen a család régi Ford Angliája évek óta elvadultan kószált a Roxfort melletti Tiltott Rengetegben. Mr. Weasley előző évben kölcsönkért két autót a Mágiaügyi Minisztériumtól – talán ezúttal is hivatali kocsival érkeznek?

– Azt hiszem, igen – felelte bizonytalanul.

Vernon bácsi remegőbajusszal horkantott. Rendes körülmények között megkérdezte volna, milyen kocsija van Mr. Weasleynek; hajlott ugyanis rá, hogy az autójuk mérete és ára alapján ítélje meg az embereket. Harry azonban sejtette, hogy Mr. Weasley még egy Ferrarivel sem tudná elnyerni a bácsi rokonszenvét.

Harry a délutánt nagyrészt a szobájában töltötte; idegesítette, hogy Petunia néni percenként háromszor kikukucskál a függöny résén, s mindezt olyan arccal teszi, mintha kihirdették volna, hogy egy elszabadult rinocérosz garázdálkodik a Privet Drive-on. Háromnegyed ötkor azután erőt vett magán, és lement a nappaliba.

Petunia néni már nem leskelődött; helyette kényszeresen igazgatta a díszpárnákat. Veraion bácsi úgy tett, mintha újságot olvasna, de malacszemével egyetlen pontra meredt. Harry tudta, hogy arra vár, mikor hallja meg a ház elé gördülő autó zaját. Dudley egy karosszékből gubbasztott, s húsos ujjaival a fenekét markolásztta. Harry nem bírta elviselni a feszültséget; inkább kiment az előszobába, és leült a lépcsőre. Tekintetével követte karórája mutatóját, s közben szíve szapora dobogását hallgatta.

Eljött az öt óra – aztán el is múlt. Vernon bácsi, aki már rég beleizzadt az öltönyébe, kinyitotta a bejárati ajtót, körülnézett az utcán, majd gyorsan visszahúzta a fejét.

– Késnek! – mordult rá Harryre.

– Igen – bólintott Harry. – Talán dugóba keveredtek.

Öt óra tíz perc... negyed hat... Lassan Harry is aggódni kezdett. Fél hat tájban Dursleyék fojtott hangon beszélgetni kezdtek a nappaliban. Harry minden szót hallott.

– Ez már tényleg arcátlanság – szólt Petunia néni.

– Azt hiszik, nincs jobb dolgunk, mint rájuk várni – toldotta meg Vernon bácsi.

– Biztosan arra számítanak, hogy itt tartjuk őket vacsorára, ha késnek.

– Hát akkor felkopik az álluk – dohogott Vernon bácsi. Harry hallotta, hogy a bácsi feláll, és elkezd fel-alá járkálni a szobában. – Még csak az kéne, hogy elterpeszkedjenek itt nekünk. Vihetik a kölyköt, és viszontlátásra. Ha

egyáltalán eljönnek érte. Szerintem azt is elfelejtették, hogy ma van vasárnap. Az ilyen ütődött népek még hírből sem ismerik a pontosságot. De az is lehet, hogy valami ócska tragacccsal jönnek, ami félúton lerob...

– AAAAAAAAAA!

Harry talpra szökkent. A kiszűrődő zajok arról árulkodtak, hogy a nappaliban valami rémisztő dolog történt. A következő pillanatban kicsapódott az ajtó, és Dudley testalkatát meghazudtoló fürgeséggel kirontott az előszobába.

– Mi van? – kérdezte Harry. – Mi a baj?

Dudley azonban csak tátogni tudott, s kezét a fenekére szorítva bemenekült a konyhába. Harry egy ugrással a nappaliban termett.

Dursleyék befalazott kandallója, amelyben tűz helyett elektromos műparázs égett, egyszerre mintha életre kelt volna: dübörgés és puffogás hallatszott ki belőle.

Petunia néni a szemközti falig hátrált, és borzadva meredt a kandallóra.

– Ez meg mi? – hebegte. – Mi folyik itt, Vernon?

Kérdésére azonnal választ kapott – a kandalló tűzterét lezáró deszkafal mögül emberi hangok szűrődtek ki.

– Au! Fred, ne! Menj vissza, menj vissza, itt nem jutunk ki. Biztos eltévedtünk. Szólj George-nak, hogy ne...

– AU! Vigyázz, George, itt nem férünk el, gyorsan menj vissza, és mondd meg Ronnak...

– Talán Harry hall minket, apa. Lehet, hogy ki is tud engedni innen.

Láthatatlan kezek ütemesen dörömbölni kezdtek a deszkafalon.

– Harry! Hallasz minket, Harry?

A Dursley házaspár úgy ugrott Harry elé, mint két felbőszült rozsomák.

– Mit művelnek ezek!? – bömbölte Vernon bácsi. – Mi ez a téboly!?

– Semmi, csak... csak Hop-porral akartak eljönni – felelte Harry a visszafojtott nevetéstől el-elcsukló hangon. – A varázslók tudnak a tűzben utazni... de ti befalaztatok a kandallót... Egy pillanat.

Harry a kandalló elé lépett, és rákiabált a deszkafalra.

– Mr. Weasley! Hall engem?

Odabent valaki pisszegni kezdett, és a dörömbölés meg szűnt.

– Mr. Weasley, én vagyok az, Harry... A kandallót befalazták. Nem lehet bejáratnak használni.

– Teringettét! – hallatszott Mr. Weasley hangja. – Mi a csudának falaztak be a kandallójukat?

– Mert elektromos tüzet használnak – magyarázta Harry.

– Nahát, tényleg? – lelkesedett Mr. Weasley. – Azt mondd, elektromos? Aminek villásdugó van a végén? Hát ez fantasztikus, ezt meg kell néznem! Várjunk csak... Au! Ron!

Most Ron hangja is bekapcsolódott a különös társalgásba.

– Hogy kerülünk ide? Elszúrtunk valamit?

– Á, dehogyan – hangzott Fred gúnyos válasza. – Ebbe a sötét lyukba készültünk, okostojás.

– Elbulizunk itt, mint heringek a dobozban – tette hozzá George, a fogai között préselve a szavakat – valószínűleg annyi helye sem volt, hogy kinyissa a száját.

– Elég legyen, fiúk – szólt rájuk Mr. Weasley, – Hagyjatok gondolkodni... Igen... nincs más megoldás. Állj távolabb, Harry!

Harry a kanapéig hátrált, Vernon bácsi viszont közelebb lépett a kandallóhoz.

– Lassan a testtel, uram! – harsogta a deszkafal felé. – Elárulna, hogy mire kész...

BUMM!

A műparázs átsüvített a szobán, a deszkafal kirobbant a helyéből, Mr. Weasley, Fred, George és Ron pedig törmelékzúgok közepette kibotorkáltak a kandallóból. Petunia néni nagyot sikoltott, és hanyatt átesett a dohányzóasztalon. Vernon bácsi elkapta a feleségét, mielőtt az földet ért volna, majd a döbbenettől némán tátogva rámeredt a négy vörös hajú Weasleyre, akik közül kettő – Fred és George – az utolsó szeplőig egyforma volt.

– Na, így mindjárt más – zihálta Mr. Weasley, miután leporolta hosszú, zöld talárját, és megigazította szemüvegét. – Á, önök bizonyára Harry nagynénje és nagybátyja!

Az ösztövére, kopaszodó varázsló jobbát kinyújtva Vernon bácsi felé lépett. Az válaszul két lépést hátrált, Petunia néni is magával vonszolva. A bácsinak most már végképp elállt a szava. Haját, bajuszát és legjobb öltönyét vastag, fehér porréteg borította, s ettől úgy festett, mintha egy perc alatt harminc évet öregedett volna.

Mr. Weasley leeresztette a kezét, és a válla fölött hátrapillantott a romos kandallóra.

– Nos, öhm...elnézést a felfordulásért – szólt. – Egy kicsit elszámítottam magam. Nem gondoltam rá, hogy a célállomás esetleg le lehet zárva. Tudják, rákötöttem a kandallójukat a Hop-hálózatra – persze csak átmenetileg –, hogy el tudjunk jönni Harryért. Mugli kandallókat elvileg nem szabad

közlekedésre használni, de van egy ismerősöm a Hop Rendszerfelügyeletnél, és ő szívességből elintézte nekem a dolgot. Ne aggódjanak, rendet fogok csinálni. Gyűjtök egy kis tüzet, hogy vissza tudjam küldeni a fiúkat, és mielőtt dehoppanálok, helyreállítom a kandallót.

Harry bármibe lefogadta volna, hogy nevelőszülei mindebből egy szót sem értettek. Dursleyék egy darabig még tátogva meredtek Mr. Weasleyre, aztán Petunia néni feltápáskodott, és elbújt Vernon bácsi mögött.

– Szervusz, Harry! – folytatta vidáman Mr. Weasley. – Összecsomagoltál már? Hol az utazóládád?

– Fent a szobámban – felelte vigyorogva Harry.

– Majd mi lehozzuk! – ajánlkozott Fred. Rákacsintott Harryre, és már indult is George-dzsál az ajtó felé.

Ők ketten már ismerték a járást a házban – egy ízben kimenekítették Harryt a Privet Drive-ről. Harry gyanította, hogy Fredet és George-ot nem a cipekedés vonzza, hanem a hírhedt Dudleyt szeretnék élőben megismerni.

– Hát igen... – Mr. Weasley zavartan lógázta a karját; szemlátomást rájött, hogy a vendéglátók nem fognak beszélgetést kezdeményezni. – Nos... nos, nagyon szép a házuk.

Mivel a máskor csillogóan tiszta nappalit most por és sít borította, ez a megjegyzés nem hangolta jobb kedvre Dursleyékat. Vernon bácsi arca ismét lilába váltott, Petunia néni pedig újra rágcsálni kezdte a nyelve hegyét. Megszólalni azonban egyikük se mert.

Mr. Weasley körülnézett a szobában. Rajongott a muglikkal kapcsolatos dolgokért, s most sóvárgó pillantásokat vetett a tévé és a videomagnó felé.

– Bizonyára azok is elektromossággal működnek – jegyezte meg nagy komolyan. – Á, igen, ott van a villásdugó. Jómagam gyűjtöm a villásdugókat – tette hozzá Vernon bácsihoz fordulva. – Meg az elemeket. Gazdag elemgyűjteménnyel büszkélkedhetem. A nejem bolondnak tart a hobbim miatt, de mit tegyek, ha egyszer ez érdek.

Vernon bácsi arckifejezése elárulta, hogy ő is bolondnak tartja Mr. Weasleyt. A bácsi tett egy óvatos lépést jobbra, hogy eltakarja Petunia nénit – úgy tűnt, mintha attól tartana, hogy Mr. Weasley két mondat között gyilkos támadást indít ellenük.

Ekkor Dudley is visszatért a nappaliba. Harry hallotta az utazóláda kopogását a lépcsőn, s arra következtetett, hogy a zaj kergette ki unokatestvérét a konyhából. Dudley oldalazva végigcsont a fal mentén, s közben rémülten meredt Mr. Weasleyre. Megpróbált elbújni szülei mögött, de

hiába; apja megtermett ember volt, de közel sem elég széles ahhoz, hogy eltakarja őt.

– Á, ő volna az unokatestvéred, Harry? – kérdezte Mr. Weasley, aki még mindig nem adta fel a reményt, hogy sikerül beindítania a társalgást.

– Aha – felelte Harry. – Ő Dudley.

Tekintete egy pillanatra találkozott Ronéval – aztán mindketten gyorsan elfordultak, mert érezték, hogy nyomban kitör belőlük a nevetés. Dudley még mindig a fenekét markolászta, mintha attól félne, hogy elveszíti, s különös viselkedése szemlátomást aggasztotta Mr. Weasleyt. Mikor újra megszólalt, hanglejtése elárulta, hogy éppúgy kételkedik Dudley épelméjűségében, mint Vernon bácsi az övében – csak épp ő együttérzéssel, nem pedig félelemmel nézett a „bolond”-ra.

– Jól telik a vakáció, Dudley? – kérdezte barátságosan. Dudley nyüszített egyet, és még kétségbeesettebben szorongatta terjedelmes tomporát.

Fred és George ekkor beléptek a nappaliba, kezükben Harry ládájával. Azon nyomban megakadt a szemük Dudleyn, és szeplős arcukon hajszára egyforma, gonosz vigyor terült szét.

– Jól van – élénkült fel Mr. Weasley. – Indulhatunk is.

E szavakkal felgyűrte talárja ujját, és előhúzta varázspálcáját. A Dursley család három tagja egy emberként hátrált a falhoz.

– Pirominitio! – szólt Mr. Weasley, és pálcájával a törmelékek felé bökött.

A kandallóban felcsaptak a lángok, olyan vidám pattogással, mintha már órák óta égne ott a tűz. Mr. Weasley vászonzsákocskát húzott elő a zsebéből. Kivett belőle egy csipetnyi csillogó port, s a kandallóba szórta; a lángok nyomban felcsaptak, és smaragdzöldre színeződtek.

– Indulj, Fred – adta ki az utasítást Mr. Weasley.

– Megyek – bólintott Fred. – A fenébe... egy pillanat...

Fred zsebéből kiesett egy zacskó, és tartalma – sok kövér, színes papírba csomagolt karamell – szanaszét gurult a szobában.

Fred sebtében összegyűjtötte a cukrokat, visszatömkölte őket a zsebébe, majd vidáman búcsút intett Dursleyéknak, belesétált a tűzbe, és így szólt:

– Az Odúba!

Petunia néni megborzongott, és halkan felsikkantott. A következő pillanatban suhogó hang hallatszott, és Fred eltűnt.

– Készülj, George – szólt Mr. Weasley. – Te viszed a ládát.

George Harry segítségével a kandallóhoz cipelte a ládát, felállította, hogy jobban tudja tartani, majd ő is belépett a tűzbe.

– Az Odúba! – kiáltotta, s nyomban köddé vált.
– Te jössz, Ron – mondta Mr. Weasley.
– Viszlát – köszönt el Dursleyéktől Ron. Rávigyorgott Harryre, belépett lángok közé, bemondta a címet, és eltűnt.

Már csak Harry és Mr. Weasley maradtak a nappaliban.

– Hát akkor... viszlát – búcsúzott Harry.

Dursleyék nem viszonzták a köszönést. Harry elindult a kandalló felé, de néhány lépés után beleütközött Mr. Weasley kinyújtott karjába. A varázsló döbbenten meredt a Dursley család három tagjára.

– Harry elkészönt maguktól! – szólt. – Talán nem hallották?

– Nem érdekes – dörmögte Harry. – Nem kell foglalkozni velük.

Mr. Weasley azonban nem tágitott. Következő mondatát Vernon bácsihoz intézte.

– Az unokaöccse legközelebb jövő nyáron jön haza – szólt szemrehányóan. – Mégiscsak el kellene köszönnie tőle, nem?

Vernon bácsi arca vadul rángatózni kezdett. Szemlátomást fizikai fájdalmat okozott neki a tény, hogy az az ember oktatja ki a jó modorról, aki pár perce romhalmazzá változtatta a nappali szobáját. Azonban a varázspálca, amit Mr. Weasley még mindig a kezében tartott, meggyőzőbb érv volt minden szónál – így hát Vernon bácsi nyelt egyet, és vonakodva kinyögte:

– Isten veled.

– Viszlát jövőre – bólintott Harry, és fél lábbal belépett a langyos szellőként simogató zöld lángnyelvek közé. Ekkor azonban hátborzongató hörgés hangzott fel a háta mögött, és Petunia néni sikoltozni kezdett.

Harry megpördült a tengelye körül. Dudley most a dohányzóasztal mellett térdelt, és hörögve, prüszkölve fulladozott a szájából kilógó, fél méteres, vörös, nyálas valamitől. Első döbbenete elmúltával Harry rájött, hogy a fél méteres valami Dudley nyelve – és észrevette, hogy unokatestvére előtt a padlón egy üres cukrospapír hever.

Petunia néni gyorsan letérdelt Dudley mellé, belecsimpaszkodott a felismerhetetlenné dagadt nyelvbe, és megpróbálta kirángatni fia szájából. Ettől persze Dudley csak még keservesebben hörgött; rúgkapálva igyekezett lerázni anyját. Vernon bácsi bömbölt és hadonászott tehetetlen dühében, úgyhogy Mr. Weasleynek kiabálnia kellett, hogy meghallják, amit mond.

– Ne féljenek, meg tudom gyógyítani! – harsogta, s előreszegezett varázspálcával elindult Dudley felé, Erre Petunia néni velőtrázóan sikoltozni kezdett, s rávetette magát fiára, hogy testével védje meg a varázslótól.

– Nem kell félniük! – bizonygatta Mr. Weasley. – Egyszerű rutinművelet... A karamell okozta... Fred fiam a bűnös... nagy mókamester... de semmi baj, ez egy szimpla bővérbűbáj – legalábbis remélem, hogy az... Kérem, nyugodjanak meg, azonnal rendbe hozom...

Dursleyéknak azonban eszük ágában sem volt megnyugodni, sőt egyre jobban elhatalmasodott rajtuk a pánik. Petunia néni hisztérikusan zokogva rángatta fia nyelvét, jelentősen növelve annak valószínűségét, hogy Dudley előbb-utóbb megfullad. Vernon bácsi végképp elvesztette önuralmát; felkapta a kredencről az első porcelánszobrot, ami a keze ügyébe akadt, és Mr. Weasley felé hajította. A varázsló ügyesen kitért a szobor útjából, így a szobor nem a fején, hanem a romos kandallóban tört apró darabokra.

– Ez már tényleg túlzás! – méltatlankodott Mr. Weasley, és fenyegetően felemelte varázspálcáját. – Én csak segíteni akarok magukon!

Vernon bácsi válaszul akkorát bömbölt, mint egy sebzett víziló, és felkapott egy újabb dísz tárgyat.

– Indulj, Harry! – kiáltotta Mr. Weasley, pálcáját Vernon bácsira szegezve. – Siess! Majd én elrendezem a dolgot!

Harry szívesen végignézte volna a kibontakozó akciójelenetet, de miután a bácsi második lövedéke súrolta a bal fülét, belátta, hogy jobb lesz, ha nyomban távozik, és Mr. Weasleyre bízta felbőszült rokonságát. Belépett hát a tűzbe, majd még egyszer hátrapillantott, s közben kimondta:

– Az Odúba!

Még látta, amint Mr. Weasley pálcájával kirobbant Vernon bácsi kezéből egy pusztulásra ítélt vázát; látta a sikító Petunia nénit meg a hörgő Dudleyt, akinek a nyelve vörhenyes kígyóként lengett mellkasa előtt. A következő pillanatban azután forogni kezdett vele a világ, és Dursleyék nappalija eltűnt a suhogó, smaragdzöld lángfüggöny mögött.

Ötödik fejezet

A Weasley Varázsvicc Vállalat

Harry a törzséhez szorította a karját, és érezte, hogy teste egyre gyorsabban pörög. A legkülönbözőbb alakú és méretű kandallók villantak fel körülötte. Egy ideig nézte őket, de végül elfogta a rosszullét, és be kellett hunynia a szemét. Mikor aztán érezte, hogy a pörgés lassul, óvatosan kinyújtotta a kezét. Sikerült négykézláb landolnia, így elkerülte, hogy arccal előre kizuhanjon Weasleyék konyhai tűzhelyéből.

– Megette? – kérdezte izgatottan Fred, miközben talpra segítette Harryt.

– Igen... De mi volt az?

– Nyelvnyújtó nyalánkság – felelte sugárzó arccal Fred. – George-dzsál fejlesztettük ki, és egész nyáron kerestük a megfelelő kísérleti alanyt, akin kipróbálhatjuk...

A zsúfolt kis konyhában kitört a nevetés. Harry körülnézett; a fényesre sikált faasztal mellett Ronon és George-on kívül még két vörös hajú fiatalembert ült. Harry sosem találkozott még velük, de kitalálta, hogy ok lehetnek Bill és Charlie, a Weasley szülők két legidősebb fia.

A közelebb ülő fiatalember széles mosollyal kezét nyújtott Harrynek.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Harry.

Kezét ráztak, s Harry megállapította, hogy a fiatalembernek kérges a tenyere. Biztos ő Charlie – gondolta –, aki sárkányokkal foglalkozik Romániában. A zömök, keménykötésű ifjú alkatában inkább az ikrekre hasonlított, semmint a nyúlánk Ronra vagy Percyre. Széles, mosolygós arcát olyan sűrűn borították a szeplők, hogy cserzett bőre sötétbarnának tűnt tőlük. Egyik karját nagy, fényes égésnyom csúfította el.

Bill is felállt, és mosolyogva kezét rázott Harryvel. Ez a találkozás kellemes csalódást jelentett Harry számára; csak annyit tudott Billről, hogy a Gringotts Varázslóbanknak dolgozik, és iskolaelső volt a Roxfortban. Talán ezért, Percy idősebb másának képzelte el Billt: egy megrögzötten szabálymániás fickónak, aki imád parancsolgatni. Most be kellett látnia, hogy tévedett: Bill jó fej srácnak tűnt. Magas volt, hosszú haját copfba kötve viselte, s fülbevaló gyanánt egy karikára erősített hosszú, görbe állatfogat hordott. Öltözeke alapján egy keményrockegyüttes tagja is lehetett volna, csak épp a csizmája nem marha-vagy disznó-, hanem sárkánybőrből készült.

Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, halk pukkanással ott termett George mellett Mr. Weasley. Harry még soha nem látta ilyen dühösnek a fiúk apját.

– Ez egyáltalán nem volt vicces! Mi a ménkűt adtál annak a mugli gyerekeknek, Fred?

– Adtam? – vigyorgott Fred. – Nem adtam én neki semmit. Csak ott felejtettem egy cukrot... Tehetek róla, ha megette? Én nem kínáltam...

– Szándékosan dobtad el a jelenlétében! – dühöngött Mr. Weasley. – Tudtad, hogy meg fogja enni! Tudtad, hogy fogyókúrázik!

– Mekkora lett a nyelve? – kérdezte mohón George.

– Több mint egy méter hosszú volt, mikor a szülei végre hagyták, hogy összezsugorítsam!

Harry és a Weasley-fiúk a hasukat fogták a nevetéstől.

– Mondom, hogy ez nem vicces! – mérgelődött Mr. Weasley. – Pontosan az ilyen felelőtlen tréfák teszik tönkre a mágus-mugli kapcsolatokat! Minden erőmmel azon dolgozom, hogy megszűnjenek a maglikkal szembeni előítéletek, erre a saját fiaim...

– Nem azért kapta a cukrot, mert mugli! – vágott a szavába sértődötten Fred.

– Azért kapta, mert egy undok, kötekedő alak! – dohogott George. – Ugye, hogy az, Harry?

– Tényleg az, Mr. Weasley – erősítette meg Harry.

– Most nem erről van szó! – csattant fel Mr. Weasley. – Majd meglátjátok, mit kaptok anyátoktól, ha elmondom neki!

– Mit mondasz el nekem? – csendült egy hang a fiúk háta mögött.

Az alacsony, kövérkés Mrs Weasley lépett be a konyhába. Nevetős arca most komor volt, s gyanakvó pillantással nézett végig fiain. Csak akkor mosolyodott el egy pillanatra, mikor észrevette Harryt.

– Szervusz, Harry drágám... Halljuk, Arthur, mit mondasz el nekem?

Mr. Weasley zavartan pislogott feleségére. Bármilyen dühös is volt fiaira, nem gondolta komolyan, hogy beárulja őket az anyjuknál. A hirtelen támad csöndben két lány lépett be a konyhába: az idősebbik, egy bozontos, barna hajú, lapátfogú lány, Harry és Ron barátja, Hermione Granger volt, a fiatalabb, vörös hajú pedig Ron húga, Ginny. Mindketten rámosolyogtak Harryre. A fiú visszamosolygott rájuk, mire Ginny fülig elpirult-nyílt titok volt, hogy évek óta rajong Harryért.

– Mit mondasz el nekem, Arthur? – ismételte Mrs Weasley vészjóslóan nyugodt hangon.

– Nem fontos, Molly – motyogta Mr. Weasley. – Tudod, Fred és George... De már megkapták érte a magukét.

– Milyen csibésztséget műveltek már megint? – sopánkodott Mrs Weasley. – Ha megint az a Weasley Varázsvicc Vállalat van a dologban...

– Mutasd meg Harrynek az ágát, Ron – szólalt meg az ajtóban Hermione.

– Tudja, hol van az ágya – vont vállat Ron. – Az én szobámban alszik, ugyanott, ahol...

– Mindannyian felmehetnénk – mondta nyomatékosan Hermione.

Ron végre vette a lapot: – Ja! Persze, indulhatunk.

– Mi is felmegyünk – kapott az alkalmon George.

– Ti nem mentek sehova! – ripakodott rá Mrs Weasley. Harry és Ron kiosontak a konyhából; Hermione és Ginny társaságában végigbaktattak a

szűk előszobán, majd elindultak felfelé az emeletekre vezető girbegurba, roskatag lépcsőn. – Mi az a Weasley Varázsvicc Vállalat? – kérdezte Harry. Ron és Ginny kuncogni kezdtek, Hermione viszont el se mosolyodott.

– Anya takarítás közben talált egy halom árlistát és megrendelőlapot Fred és George szobájában – magyarázta fojtott hangon Ron. – Fel volt sorolva rajtuk az ikrek összes találmánya. Csupa jópofa holmi: hamis varázspálcák, trükkös édességek meg még egy csomó minden. Zseniálisak a fiúk, sosem hittem volna hogy ennyi mindent feltaláltak...

– Évek óta folyton pufogatnak a szobájukban – fűzte tovább a szót Ginny –, de eszünkbe se jutott, hogy tényleg csinálnak dolgokat. Azt hittük, csak élvezik, hogy zajonghatnak.

– A baj az – folytatta Ron –, hogy egy csomó találmányuk – vagyis igazából az összes –, eléggé balesetveszélyes. Fredék meg árulni akarták a cuccokat a Roxfortban, hogy pénzt keressenek vele. Anya persze iszonyúan kiakadt. Megtiltotta, hogy ilyen holmikat fabrikáljanak, és elégette az összes megrendelőlapot... Egyébként is zabos volt az ikrekre, mert alig egy pár RBF-et szereztek.

Az RBF-hez, azaz a Rendes Bűbájos Fokozathoz szükséges vizsgát a roxforti diákok tizenöt éves korukban teheték le a különböző tantárgyakból.

– Aztán nemrég is volt egy nagy veszekedésük – mesélte Ginny. – Fred és George kijelentették, hogy ha végeznek a Roxfortban, csodabazárt fognak nyitni – anya viszont azt akarja, hogy a Mágiaügyi Minisztériumba menjenek dolgozni, mint apa.

A második emeleti lépcsőfordulóban ekkor kinyílt egy ajtó, és megjelent benne egy szarukeretes szemüveg, valamint a hozzá tartozó bosszús arc.

– Szia, Percy – köszönt Harry.

– Oh, szervusz, Harry – pislogott Percy. – Hallottam a zajt, és gondoltam, megnézem, ki járkál idekint. Dolgozni próbálok, be kell fejeznem egy fontos jelentést – de egyszerűen képtelenség koncentrálni, ha folyton zeng a ház a fel-alá rohangáló emberektől.

– Mi nem rohangálunk – fortyant fel Ron –, hanem egyszerűen csak felmegyünk. Bocsáss meg, ha megzavartunk a szupertitkos minisztériumi munkádban.

– Min dolgozol? – érdeklődött Harry.

– Jelentést írok a nemzetközi máguskapcsolatok főosztályának – felelte fontoskodva Percy. – Szabványosítani akarjuk az üstök fenékvastagságát. Az importált üstök egy részének ugyanis kissé vékony a fenéke – évente közel három százalékkal nő a regisztrált üstlyukadások száma...

– A jelentésed megváltja majd a világot – fintorgott Ron. – Címlapsztori lesz a Reggeli Prófétában a lyukas üstjeiddel.

Percy elpirult.

– Nyugodtan gúnyolódhatsz, Ron – folytatta szenvedélyes meggyőződéssel. – De tudd meg: ha nem vezetünk be valamiféle nemzetközi szabályozást az üstfenékvastagság kérdésében, előbb-utóbb elárasztják a piacot a silány, vékonyfenékű termékek, az pedig veszélyeztetheti a...

– Jól van, elhiszem – legyintett Ron, és gyorsan továbbindult a lépcsőn. Percy sértődötten becsapta szobája ajtaját, mire Harry, Hermione és Ginny is folytatták útjukat. Már három lépcsőfordulóval feljebb jártak, amikor kiabálást hallottak a földszint felől. Úgy tűnt, Mr. Weasley végül mégiscsak beszámolt feleségének a karamellás esetről.

Ron tetőtéri szobája nem sokat változott Harry előző látogatása óta. A falakat és a rézsútos mennyezetet borító posztereken még mindig ott röpködött és integetett Ron kedvenc kviddicsapata, a Chudley Csúzlik játékosai; az ablakpárkányon még mindig ott állt az akvárium, bár sok kis ebihal helyett most egyetlen hatalmas béka lakott benne. Az öreg patkány, Makesz azóta eltűnt Ron életéből, de helyette egy kis kalitkában ott ugrándozott és csipogott az a csöpp szürke bagoly, amelyik elvitte Ron levelét a Privet Drive-ra.

– Dugulj be, Puli! – szólt rá a hangoskodó madárra Ron, miközben átevic kélt két szorosan egymás mellett álló ágy között. A kis szobába összesen négy ágyat zsúfoltak be.

– Fred és George is itt alszanak – magyarázta Ron –, mert az ő szobájukat Bill meg Charlie kapta meg. Percyhez senki nem költözhetett be, mert neki „dolgoznia kell”.

– Mondd csak, miért nevezed Pulinak a baglyodat? – kérdezte Harry.

– Mert a tesóm lüke, azért – felelt a bátyja helyett Ginny. – Pulipintynek kéne hívnia, az a rendes neve.

– Ja persze, az tényleg sokkal értelmesebb név – vágott vissza csípősen Ron, majd Harryhez fordult. – Ginny nevezte el így, mert szerinte ez jópofa név. Át akartam keresztelni a madarat, de hiába, már csak erre hallgat. Úgyhogy Puli maradt. Idefent kell tartanom, mert Errol és Hermész nem tűrik meg maguk körül. Különben én is elég nehezen viselem az ugrabugrálását.

Pulipinty visító huhogásba kezdett, és vidáman röpködött a kalitkájában. Harry túl jól ismerte barátját ahhoz, hogy komolyan vegye a szavait. Ron a régi patkányát, Makeszt is folyton szidta, mégis tombolt dühében, mikor felmerült a gyanú, hogy Hermione macskája, Csámpás felfalta.

– Hol van Csámpás? – fordult Hermionéhez Harry.

– Gondolom, a kertben – felelte a lány. – Mióta felfedezte a kerti törpéket, naphosszat azokat hajkurássza.

Harry lehuppant az egyik ágy szélére, és elmélázva bámulta a mennyezeti posztereken keresztül-kasul röpködő kviddicsjátékosokat.

– Úgy tűnik, Percy élvezi a munkáját – jegyezte meg.

– Az nem kifejezés! – nevetett fel sötéten Ron. – Ha apa nem küldené haza esténként, a hivatalban aludna. Az agyára ment a meló. Másról se bír beszélni, csak a főnökéről. Mr. Kupon véleménye szerint... amint azt Mr. Kuponnak mondtam... Mr. Kupon azon az állásponton van... Mr. Kuponfelvilágosított... Kár, hogy Mr. Kupon nem nő, mert akkor Percy feleségül is vehetné.

– Jól telt a nyarad, Harry? – érdeklődött Hermione. – Megkaptad a csomagjainkat?

– Igen, köszönöm szépen – bólogatott Harry. – Az éhhaláltól mentettek meg azok a torták.

– És van valami híred a kereszt... – kezdte Ron, de Hermione egy szigorú pillantással elhallgattatta.

Harry tudta, hogy barátai éppúgy szívükön viselik keresztapja sorsát, mint ő maga. Hermione és Ron segítettek neki kiszabadítani Siriust a minisztérium embereinek markából. Ginny jelenlétében mégsem volt ajánlatos erről a témáról beszélni, hiszen hármukon és Dumbledore professzoron kívül senki nem ismerte Sirius szökésének körülményeit, s csak ők négyen hittek a férfi ártatlanságában.

Ginny kíváncsiságát felkeltette Ron félbehagyott mondata. Homlokát ráncolva fürkészte a fiúk arcát.

– Úgy hallom, abbahagyták a veszekedést – fordult a társasághoz Hermione. – Mit gondoltok, nem kellene lemennünk, és segítenünk édesanyátoknak a főzésben?

– De igen – bólintott Ron, és már indult is az ajtó felé. Harry, Ginny és Hermione követték.

A konyhába lépve nyomban látták, hogy Mrs Weasley továbbra sincs valami rózsás hangulatban.

– A kertben eszünk – szólt, mikor megpillantotta a gyerekeket. – Idebent nem férünk el tizenegyen.

Lányok, kérlek, vigyétek ki a tányérokat. Bill és Charlie most állítják fel az asztalokat. Ti gondoskodjatok késről-villáról – nézett Ronra és Harryre. Közben varázspálcájával a kíváncsóságnál kicsit erősebben bökött a

mosogatóban várakozó krumplihalom felé, mire a burgonyák olyan lendülettel ugrottak ki a héjukból, hogy többségük a falról vagy a mennyezetről pattant vissza.

– Már csak ez hiányzott – sopánkodott Mr. Weasley, s pálcáját gyorsan a személtlapátra szegezte. Az engedelmesen lefeküdt, és csúszkálni kezdett a padlón, összegyűjtve a szétgurult krumplikat.

– Az a két mihaszna! – füstölgött Mrs Weasley, miközben lábasokat és serpenyőket vett elő a konyhaszekrényből. Egyértelmű volt, hogy Fredre és George-ra gondol. – Nem tudom, mi lesz így belőlük, tényleg nem tudom. Nincs bennük se szorgalom, se egy szikrányi becsvágy. Csak a komiszkodáshoz van eszük...

Az asszony mérgesen lecsapott egy nagy rézserpenyőt a konyhaasztalra, és körözni kezdett benne a varázspálcával. A pálca hegyéből sűrű szósz csordogált az edénybe.

– Pedig még csak nem is buták – folytatta monológját Mrs Weasley. Beszéd közben átrakta a serpenyőt a tűzhelyre, és pálcája egy újabb intésével alágújtott. – De ha nem szedik össze magukat, nagyon nagy baj lesz. A magatartásuk miatt már eddig is több baglyot kaptam a Roxfortból, mint az összes többi gyerekem miatt együttvéve. Ha így folytatják, előbb-utóbb a varázshasználati főosztálytól is megkapják a magukét.

Mrs Weasley pálcájával rábökött az egyik fiókra. A fiók azonnal kinyílt, és kések ugrottak ki belőle. Harry és Ron ijedten ugrottak félre az éles szerszámok útjából. A kések átsuhantak a konyhán, és darabolni kezdték a krumplikat, amelyeket a személtlapát időközben visszahordott a mosogatóba.

– Ha legalább tudnám, mivel rontottuk el őket – folytatta fejcsóválva Mrs Weasley. Letette varázspálcáját, és további serpenyőket ásott elő a szekrényből. – Évek óta ez megy. Könyörgök nekik, fenyegetem őket, de mintha a falnak beszélnek – A MINDENSÉGIT NEKI!

Mikor felemelte az asztalról a pálcáját, az visított egy nagyot, és abban a minutumban jókora gumiegérré változott.

– Már megint egy csalipálca! – dühöngött. – Ezerszer megmondtam nekik, hogy ne hagyjanak ilyeneket szanaszét heverni!

Gyorsan magához vette igazi pálcáját, és a tűzhelyen füstölgő mártáshoz sietett.

Ron oldalba bökte Harryt.

– Gyere – szólta, s kivett egy marék kést és villát az evőeszközös fiókból.
– Segítsünk Billnek és Charlie-nak.

Magára hagyták hát Mrs Weasleyt, és a hátsó ajtón át kimentek az udvarra.

Alig néhány lépés után megpillantották Hermione görbe lábú, vörös macskáját. Csámpás bozontos farkát égneek emelve kergetett egy jókora sáros krumplira emlékeztető valamit. Harry nyomban felismerte, mi az: egy gnóm, azaz kerti törpe volt. A húsz-huszonöt centi magas lény karmos lábait szaporán szedve átsprintelt az udvaron, és fejest ugrott az ajtó körül halomban heverő gumicsizmák egyikébe. Csámpás bedugta mancsát a csizmába, hogy kihalássza, de a gnóm már csak nevet rajta. Ekkor jókora csattanás hallatszott a ház túlsó oldala felől. Harry és Ron belépett a kertbe, s máris megpillantották a zaj forrását. Bill és Charlie a pázsiton álltak, és kivont varázspálcával irányították két kopott, rozoga asztal légi csatáját. A jelek szerint azon versenyeztek, hogy melyikük asztala tudja a földre taszítani a másikét. Fred és George hangosan biztatták a párbajozó bútordarabokat; Ginny kacagott, Hermione pedig a sövény mellett ácsorgott, olyan arccal, mintha nem tudná eldönteni, hogy nevéssen-e vagy sikítson.

Bill asztala lapjával oldalba kapta Charlie-ét, így annak kitört az egyik lába. A következő pillanatban a ház felől nyikorgás és csattanás hallatszott – kinyílt az egyik második emeleti ablak, s Percy dugta ki rajta a fejét.

– Lehetne egy kicsit csöndesebben? – kiabált le ingerülten.

– Bocs, Percy! – nézett fel vigyorogva Bill. – Hogy vannak a vékonyfenekű üstök?

– Rosszul – vágta rá sértődötten Percy, és becsapta az ablakot.

Bill és Charlie nevetve lekormányozták asztalaikat a fűre, szépen egymás mellé. Bill egy könnyed pálcaintéssel visszaragasztotta a kitört lábat, majd egy nagy terítőt varázsolt elő a semmiből.

Hét órakor a két asztal már Mrs Weasley ínycsiklandozó főztje alatt roskadozott. A kilenc Weasley, valamint Harry és Hermione a felhőtlen, mélykék ég alatt költötték el a vacsorát. Harrynek, aki jóformán egész nyáron süteményeken és szikkadt piskótatortán élt, ez maga volt a földi paradicsom. Megrakta tányérját csirkés-sonkás pástétommal, főtt krumplival és salátával, s jó ideig egy szavát se lehetett hallani – pedig igencsak szaporán mozgott a szája.

Az asztal túlsó végén annál több szó esett. Percy részletesen beszámolt apjának az üstfenékvastagságot taglaló jelentéséről.

– Megígértem Mr. Kapornak, hogy keddre elkészülök vele – mesélte fontoskodva. – Ő ugyan nem sürgette a dolgot, de nekem az az elvem: amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra. Mr. Kupor biztosan hálás lesz, hogy

határidő előtt kézhez kapja a jelentést. Amúgy is épp elég bajunk van a Világkupa döntő előkészítésével. Sokkal több támogatást kellene kapnunk a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályától, de Ludo Bumfolt...

– Kedvelem Ludót – jegyezte meg mosolyogva Mr. Weasley. – Ő szerezte nekünk azokat a remek jegyeket a döntőre. Persze én is tettem neki egy kis szívességet; az öccsének, Ottónak volt némi kellemetlensége egy öntevékeny fűnyíró miatt – én simítottam el az ügyet.

– Szó se róla, Bumfolt nagyon kedves ember – csóválta a fejét Percy –, de egyáltalán nem való főosztályvezetőnek. Hasonlítsd csak össze Mr. Kaporral! Biztosra veszem, hogy ha a mi főosztályunkról tűnne el valaki, Mr. Kapor nem nyugodna, amíg ki nem deríti, mi történt vele. Bertha Jorkins több mint egy hónapja nem adott életjelt magáról! Mióta elutazott nyaralni Albániába, senki nem hallott felőle.

– Igen, beszéltem erről Ludóval – bólintott homlokráncolva Mr. Weasley. – Azt mondja, Bertha nem először csinál ilyet... De igaz, ami igaz, én sem hagynám annyiban a dolgot, ha a saját beosztottamról lenne szó...

– Bertha reménytelen eset, ezt mindenki tudja – legyintett Percy. – Egyik főosztályról a másikra küldöztetik, mert előbb-utóbb mindenkinek elege lesz belőle. De Rumfoltnak akkor is nyomoztatnia kellene utána. Mr. Kapor személyesen is érdeklődött Rumfoltnál – tudod, Bertha egy időben nálunk dolgozott, és gyanítom, hogy Mr. Kapor vonzódott hozzá –, de Bumfolt csak nevetett. Azt mondta, Bertha valószínűleg fejfelé tartotta a térképet, és Ausztráliában kötött ki Albánia helyett... Ha így gondolja, hát így gondolja. – Percy színpadiasan sóhajtott, és nagyot kortyolt a bodzaborból. – Nekünk bőven elég a nemzetközi máguskapcsolatokkal foglalkozni, nincs kapacitásunk arra, hogy más főosztályok eltűnt munkatársai után kajtassunk. Mint tudjuk, rögtön a Világkupa után egy másik nagyszabású rendezvényt is le kell bonyolítanunk.

Percy jó hangosan megköszöri a torkát, és futó pillantást vetett az asztal túlsó vége felé, ahol Harry, Ron és Hermione ültek.

– Ugye, tudod, melyik rendezvényre gondolok, apa? – Folytatta emelt hangon. – Arra a szigorúan titkosra.

Ron az égnek emelte a tekintetét, és közelebb hajolt barátaihoz.

– Mióta munkába állt, egyfolytában erre a titokzatos rendezvényre célozgat. Ki akarja provokálni, hogy megkérdezzük, mi az. Szerintem kiállítás rendeznek a száz legvastagabb fenekű üstből.

Ez alatt Mrs Weasley Bill fülbevalóját kritizálta, ami a jelek szerint újabb keletű szerzemény volt.

– ...az a ronda agyar pedig végképp túlzás. Csodálom, hogy egyáltalán beengednek így a bankba.

– Hidd el, anya, nem az érdekli őket, hogy mi van rajtam – felelte türelmesen Bill –, hanem az, hogy mennyi kincset szerzek nekik.

– A frizurád is valami rémes – csóválta a fejét Mrs Weasley, és már nyúlt is a varázspálcája után. – Engedd meg, hogy levágjam a hadad...

– Nekem tetszik így – szólt közbe Ginny, aki Bill mellett ült. – No légy már ilyen maradi, anya! Különb is, Dumbledore professzornak sokkal hosszabb haja van...

Fred, George és Charlie ez alatt szakértő eszmecserét folytattak a Kviddics Világkupa eseményeiről.

– Biztos, hogy Írország győz – jelentette ki Charlie, a szájába tömött jókora krumplin átszűrve a szavakat. – Láthattátok, mit csináltak Peruval az elődöntőben.

– A bolgár csapatban viszont ott van Viktor Krum – jegyezte meg Fred.

– Bulgáriának egy jó játékosa van, Írországnak hét – legyintett Charlie.

– Sajnálom, hogy Anglia kiesett... Bár, mondjuk, elég cikis volt, amit produkáltak.

– Miért, mi történt? – kapta fel a fejét Harry. Most érezte csak igazán, mennyi mindenről lemaradt a vakációnak nevezett Privet Drive-i száműzetés heteiben. Szenvedélyesen rajongott a kviddicsért, s már elsőéves korában beválasztották a roxfordi Griffendél-ház csapatába. Előző tanév óta ráadásul a világ egyik legjobb versenyeprűje, egy Tűzvillám boldog tulajdonosa volt.

– Háromszázkilencven-tízre kikaptak Erdélytől – felelte csüggedten Charlie. – Még nézni is szörnyű volt. Waleset Uganda, Skóciát pedig Luxemburg ütötte ki.

Lassan leszállt az este. Mr. Weasley gyertyákat varázsolt az asztalra, s mire elfogyott a desszert gyanánt feltálalt házi eperfagylalt, az első éjjeli lepkék is megjelentek az apró lángok körül. A levegőt fű és lencs friss illata töltötte be. Harry elterpeszkedett a székében, a rózsabokrok felé fordult, és a jóllakottak szemlélődő nyugalmaival figyelte Csámpás és a vihogó kerti törpék véget nem érő fogócskáját.

Ron lopva végignézett az asztaltársaságon, s mikor megbizonyosodott róla, hogy senki nem figyel rá, Harryhez fordult:

– Na mesélj: van valami hír Siriusról?

Hermione a fülét hegyezte.

– Igen – felelte halkan Harry. – Kétszer is írt. Úgy tűnik, jól van. Tegnapelőtt küldtem neki egy levelet; lehet, hogy még itt megkapom a

választ.

A levél említése eszébe juttatta, miért is írt Siriusnak. Felmerült benne, hogy talán be kellene számolnia Ronnak és Hermionénak az aggasztó fájdalomról és különös álmáról... de aztán elvetette az ötletet. Miért nyugtalanítsa barátait egy ilyen boldog, békés estén?

– Ejnye, hogy elszaladt az idő – szólalt meg Mrs Weasley az órájára pillantva. – Már rég ágyban volna a helyetek, hiszen pirkadatkor indulnotok kell a mérkőzésre. Harry, ha itt hagyod nekem az iskolai listát, holnap a te holmijaidat is megveszem az Abszol úton. A többiek listája már nálam van. Nem hinném, hogy a meccs után lesz még időtök vásárolgatni, hiszen a legutóbbi döntő is öt napig tartott.

– Tényleg? – lelkesült fel Harry. – Remélem, most se lesz rövidebb!

– Én bízom benne, hogy rövidebb lesz – szólt szenteskedő képpel Percy.
– Még belegondolni is szörnyű, mit találnék az íróasztalomon, ha öt napot mulasztanék.

– Talán megint egy adag sárkányganéjt – szólt Fred.

– Az szervestrágyaminta volt, és Norvégiából küldték! – vágott vissza lángoló arccal Percy. – Tévedésből került az asztalomra!

– Nem volt ott semmi tévedés – súgta oda Harrynek Fred, mikor felálltak az asztaltól. – Mi küldtük neki a trágyát.

Hatodik fejezet **A zsupszkulcs**

Mikor Mrs Weasley felébresztette, Harry úgy érezte, mintha öt pere sem telt volna el azóta, Hogy álmokra hajtotta a fejét Ron szobájában.

– Ideje felkelned, Harry drágám – suttogetta az asszony, és továbbindult Ron ágya felé.

Harry kitapogatta a szemüvegét, orrára biggyesztette, és felült. Odakint még sötét volt az ég. Ron motyogva bizonygatta, hogy már felébredt, s a másik két ágyon is mocorogni kezdtek a takarógombócok.

– Máris reggel van? – dörmögte Fred.

A négy fiú hunyorogva, némán felöltözött, majd ásítva-nyújtózkodva elindultak lefelé a lépcsőn.

A konyhában Mr. és Mrs Weasley várták őket. Az asszony egy öblös lábos tartalmát kevergette, míg férje az asztalnál ült, s ujjai között forgatta a pergamenből készült belépőjegyeket. Mikor a fiúk beléptek, felpillantott, és széttárta karját, hogy Harry jobban lássa öltözkését. Melegítőfelsőt viselt, s

hozzá egy feltűnően kopott, bő farmernadrágot, amit széles bőrszíj tartott a derekán.

– Na, mit szólsz? – kérdezte izgatottan. – Álruhában kell utaznunk. Nemde, valahogy így fest egy igazi mugli?

– Igen – nyugtatta meg mosolyogva Harry. – Pontosan így. – Hol van Bill, meg Charlie, meg Per... – George hatalmas ásítást iktatott a kérdés közepébe – ercy?

– Tudtommal ők hoppanálni fognak – felelte Mrs Weasley. Az asztal közepére állította a tűzhelyről levett lábost, és hozzálátott, hogy tányérokba porciózza a forró zabkását. – Ők egy kicsit tovább alhatnak.

Harry tudta, hogy a hoppanálás komoly varázslat; azt jelentette, hogy az ember eltűnik valahonnan, és szinte azon nyomban felbukkan egy másik helyen.

– Szóval ők lustálkodhatnak – morogta bosszúsan Fred, s maga elé húzott egy adag zabkását. – Mi bezzeg nem hoppanálhatunk, mi?

– Nem, mert ti még kiskorúak vagytok, és nincs jogosítványotok – vágta rá szigorúan Mrs Weasley. – Hol maradnak azok a lányok?

Azzal kicsörtetett a konyhából, és a dobogásból ítélve elindult felfelé a lépcsőn.

– A hoppanáláshoz külön jogosítványt kell szerezni? – kérdezte Harry.

– Bizony – bólintott Mr. Weasley, és farmernadrágja farzsebébe dugta a jegyeket. – A mágikus közlekedésügyi főosztálynak a minap súlyos pénzbírságot kellett kiszabnia két emberre, akik jogosítvány nélkül hoppanáltak. Hoppanálni nem könnyű dolog, és aki rosszul csinálja, könnyen balesetet szenvedhet. Ez a két megbírságolt illető például amputoportált.

Az asztalnál ülők mind megborzongtak, csak Harry vágott értetlen képet.

– Az mit jelent? – kérdezte bizonytalanul.

– Azt, hogy a testük fele a kiindulási helyen maradt – magyarázta Mr. Weasley, miközben melaszt kanalizott a zabkásájára. – Így aztán beragadtak. Se erre, se arra nem tudtak mozdulni, amíg a varázsbajelhárító osztag ki nem szabadította őket. Rémes, hogy mennyi papírmunkát jelent egy ilyen ügy, és akkor még nem beszéltünk a muglikról, akik meglátták a hátrahagyott testrészeiket...

Harry elképzelte, hogyan festene két gazdátlan láb és egy magányos szemgolyó a Privet Drive 4. szám előtti járdán.

– De azért sikerült összerakni őket, ugye? – kérdezte megrökönyödve.

– Persze – felelte Mr. Weasley. – De azt hiszem, a büntetés elvette a kedvüket a további kísérletektől. A hoppanálás nem gyerekjáték. Az idősebb varázslók között is sok van, aki meg se próbálkozik vele. Inkább seprűnyélen közlekednek – az lassúbb ugyan, de biztonságosabb.

– Bill, Charlie és Percy tudnak hoppanálni, igaz?

– Charlie kétszer futott neki a vizsgának – jegyezte meg vigyorogva Fred. – Először meghúzták, mert a megadott hely fölött mérföldnyire bukkant fel, egy szerencsétlen mugli öregasszony virágágyásában.

– Mindenki hibázik néha – szólt kuncogva Mrs Weasley, aki épp ekkor lépett be újra a konyhába.

– Percy két hete szerezte meg a jogosítványát – szólt George. – Azóta reggelenként hoppanálva jön le a konyhába, hogy mindenki lássa, milyen ügyes.

Bizonytalan léptek zaja hallatszott az előszoba felől, s hamarosan két sápadt, ásítózó lány jelent meg az ajtóban: Hermione és Ginny.

– Miért kellett ilyen korán felkelnünk? – nyafogta Ginny, miközben szemét dörzsölgetve lehuppant egy szabad székre.

– Mert sétálnunk kell egy kicsit – felelte Mr. Weasley.

Harry csodálkozva nézett rá.

– Sétálnunk? Csak nem gyalog megyünk a meccsre?

– Ugyan, dehogy, akkor soha nem érnénk oda – mosolygott Mr. Weasley. – Tényleg csak egy rövid sétáról van szó. Tudod, Harry, a sok varázsló gyűlik össze egy helyen, fokozottan fennáll annak a veszélye, hogy a muglik észrevesznek minket. Egyébként is óvatosnak kell lennünk, bárhova utazunk, de most, hogy a Világkupára...

– George! – csattant fel váratlanul Mrs Weasley. A konyhában tartózkodók valamennyien összerezzentek.

– Tessék – nézett fel a megszólított gyanúsan ártatlan képpel.

– Mi van a zsebedben?

– Semmi!

– Ne hazudj!

Mrs Weasley George zsebére szegezte pálcáját, és így szólt:

– Invito!

George zsebéből számos apró, élénk színű tárgy röppent ki; utánuk kapott, de nem volt elég fürge, s zsebének tartalma az utolsó darabig Mrs Weasley kinyújtott tenyerén landolt.

– Megmondtam, hogy tüntessétek el ezeket! – dühöngött Mrs Weasley, felmutatva a tárgyi bizonyítékokat, melyek egyértelműen nyelvnújító

nyalánkságok voltak. – Megmondtam, hogy semmisítsétek meg őket az utolsó darabig! Gyerünk, ürítsétek ki a zsebiteket! Mind a ketten!

Kínos jelenet bontakozott ki a konyhában. Kiderült, hogy az ikrek tekintélyes mennyiségű nyalánkságot szándékoztak kicsempészni a házból. Anyjuk begyűjtőbűbáj azonban valamennyit előcsalogatta.

– Invito! Invito! Invito! – harsogta Mrs Weasley, mire cukorkák tucatjai röppentek ki a legkülönbözőbb rejtekhelyekről – többek között George dzsekijének bélése alól és Fred farmernadrágjának felhajtásából.

– Fél évig dolgoztunk ezen a találmányon! – kiabálta elkeseredetten Fred, miután anyja könyörtelenül megsemmisítette az elkobzott nyalánkságkészletet.

– Hasznosabban is tölthettétek volna azt a fél évet! – vágott vissza Mrs Weasley. – Akkor talán le tudtatok volna tenni még néhány RBF-et!

Az incidens a búcsúzkodásra is rányomta bélyegét. Mrs Weasley arca még akkor is piros volt a méregtől, mikor megcsókolta férjét, az ikrek pedig reggeli után se szó, se beszéd felkapták hátizsákjaikat, és köszönés nélkül kicsörtettek az ajtón.

– Éreztétek jól magatokat – szólt Mrs Weasley, majd a távozó ikrek után kiáltott: – És próbáljatok rendesen viselkedni!

Fred és George válasza sem méltatták. Nemsokára Mr. Weasley, Harry, Ron, Hermione és Ginny is kiléptek a sötét udvarra.

– Jó utat! – búcsúzott Mrs Weasley. – Billt, Charlie-t és Percyt dél körül küldöm utánatok.

Odakint csípős hideg volt. Még magasan járt a hold, s csak a horizont mentén húzódó halványzöldes derengés jelezte a pirkadat közeledtét. Harrynek eszébe jutott a rengeteg varázsló, akik hozzájuk hasonlóan a Világkupa döntőjére igyekeztek, s lépteit megszorozva felzárkózott Mr. Weasley mellé.

– Hogyan tud ennyi varázsló odautazni anélkül, hogy a muglik észrevennék őket? – kérdezte.

– Ne is kérdezd! – sóhajtott Mr. Weasley. – Ezt volt a legnehezebb megszervezni... de már a helyszín kiválasztása is problémát jelentett. Tudtuk, hogy a döntő előtt körülbelül százezer varázsló érkezésére kell számítanunk, s az is világos volt, hogy nincs akkora mágikus terünk, ahol ennyi ember elfér. Vannak bizonyos helyek, ahova a muglik nem tudnak bejutni, de képzelj csak el, mi történne, ha odacsődítenénk százezer varázslót az Abszol útra vagy a kilenc és háromnegyedik vágányra... Nem volt más megoldás, mint keresni egy elhagyatott lápvidéket, s kidolgozni az esemény muglibiztos

lebonyolításának tervét. Hosszú hónapok óta az egész minisztérium ezen a feladaton dolgozik. Mindenekelőtt el kellett érniük, hogy a nézők ne egyszerre, egy tömegben érkezzenek. Az olcsóbb jegyek tulajdonosainak ezért már két héttel a meccs előtt meg kellett jelenniük a helyszínen. A mugli közlekedési eszközök használatát is engedélyeztük, de csak korlátozott számú néző részére, nehogy a varázslók elárasszák a buszokat és vonatokat – ne feledd, hogy rengeteg külföldi mágus is érkezik, a világ minden tájáról. Persze rengetegen hoptanálnak; számukra keresniük kellett egy alkalmas helyet, ahol észrevétlenül megjelenhetnek. Ha jól emlékszem, végül egy félreeső ligetet jelöltünk ki hoptanálási pontnak. Akik nem tudnak vagy nem akarnak hoptanalni, kereshetnek maguknak egy zsupszkulcsot. A zsupszeljárással embereket tudunk átvarázsolni egyik helyről a másikra, egy előre meghatározott időpontban. A módszer nagy előnye, hogy egy időben tetszőleges számú személy szállítható. Országszerte kétszáz zsupszkulcsot helyeztünk el. Most a legközelebbi felé tartunk – ott van a Hermelindomb tetején.

Mr. Weasley a Widra St. Capdel házain túl magasodó sötét sziluett felé mutatott.

– Hogy néz ki egy zsupszkulcs? – érdeklődött Harry.

– Bármilyen formája lehet – felelte Mr. Weasley. – Persze célszerű értéktelen, silány tárgynak feltüntetni, hogy a muglik ne kezdjenek el babrálni vele.

Harrynek nem volt több kérdése, így a csöndet eztán csak a kis csapat lépteinek zaja törte meg. A harmat áztatta, lejtős földút egyenesen a faluba vezetett, s mire beértek a házak közé, az ég sötétjét tintafeketéből mélykékévé hígította a hajnal. Harrynek fázott a keze, s lábujjai elzsibbadtak a hidegtől. Mr. Weasley újra meg újra az órájára pillantott.

A Hermelindomb megmászása nehéz és kimerítő feladatnak bizonyult. A sötétben minduntalan megbotlottak az alattomos nyúlüregekben, vagy épp megcsúsztak egy-egy nedves, fekete fűcsomón. Harry minden lélegzetvételnél úgy érezte, mintha ezer tűt szúrnának a tüdejébe, s már-már begörcsölt a lába, mikor végre vízszintes talajra értek.

Mr. Weasley zihálva megállt, levette bepárasodott szemüvegét, és megtörölte melegítőfelsőjében.

– Phú... egész jó időt futottunk. Még maradt tíz percünk.

Végre a sereghajtó Hermione is felért a dombtetőre, s oldalát szorongatva megállt mellettük.

– Már csak a zsupszkulcsot kell megtalálnunk – folytatta Mr. Weasley, azzal felvette szemüvegét, és körülnézett. – Gyertek, fésüljük át a dombtetőt...

A csapat hozzálátott a terület átkutatásához, de még két perce sem keresgéltek, mikor kiáltás hasított bele a levegőbe:

– Erre gyertek, Arthur! Gyertek ide, mi már megtaláltuk!

Nem messze tőlük két magas férfialak körvonala rajzolódott ki a derengő horizont előtt.

– Amos!

Mr. Weasley mosolyogva odasietett ahhoz az alakhoz, aki rájuk kiáltott, és kezét rázott vele. A gyerekek követték. A férfi – egy pirospozsgás arcú, bozontos, barna szakállú varázsló – szakadt, ócska bakancsot szorongatott a bal kezében.

– Ő Amos Diggory – mutatta be Mr. Weasley. – A varázslényfelügyeleti főosztályon dolgozik. A fiát, Cedricet, ha jól sejtem, már ismeritek.

Cedric Diggory tizenhét év körüli, feltűnően jóképű fiú volt. Valamennyien tudták róla, hogy ő a roxfordi Hugarbug ház kviddicscsapatának fogójátékosa s egyben kapitánya.

– Sziasztok – köszönt barátságosan Cedric.

Fred és George kivételével mindenki visszaköszönt neki. Az ikrek csak biccentettek – még mindig nem tudták megbocsátani Cedricnek, hogy a Hugarbug az előző évad legelső mérkőzésén legyőzte a Griffendél csapatát.

– Sokat kutyagoltatok, Arthur? – kérdezte Cedric apja.

– Á, dehogy – legyintett Mr. Weasley. – Itt lakunk nem messze, épp csak a falun túl. És ti?

– Mi hajnali kettőkor keltünk, igaz-e, Ced? Már nagyon várom, hogy a fiam letegye a hoppanálási vizsgát. Persze eszemben sincs panaszkodni... a Kviddics Világkupa döntőjét egy zsák galleonért se hagynám ki – megjegyzem, ki is fizettem annyit a jegyekért. No de ahogy elnézem, olcsóbban megúsztam, mint te...

Amos Diggory mosolyogva végigjáratta tekintetét a három Weasley-fiún, Harryn, Hermionén és Ginnyn.

– Mind a te gyerekeid, Arthur?

– Nem, nem, csak a vörös hajúak – rázta a fejét Mr. Weasley, és rámutatott saját csemetéire. – Ők Ron fiam barátai: Hermione és Harry...

– Merlin szent szakáll! – Amos Diggory szeme elkerekedett. – Harry? Te vagy Harry Potter?

– Öhm... igen.

Harry, mint mindig, most is zavarba jött, pedig már rég megszokhatta volna, hogy az emberek az első találkozás alkalmával úgy néznek végig rajta, mint holmi egzotikus csodalényen, s leplezetlen kíváncsisággal megbámulják villám alakú sebhelyét.

– Ced persze mesélt rólad – mondta Amos Diggory. – A tavalyi meccsetek történetét is hallottuk... Mondtam is neki: Ced, ezt még az unokáidnak is mesélni fogod... Legyőzted Harry Pottert!

Harry nem tudott mit felelni erre. Fred és George arca megint elsötétedett. Cedric kissé zavarba jött.

– Harry leesett a seprűjéről, apa – motyogta. – Hiszen elmondtam... baleset történt...

– Ő leesett, de te nem estél le! – harsogta nagy büszkén Amos, és fia hátára csapott. – Ced született úriember, mindig szerénykedik... De akárhogy is, a jobbik győzött, ezt Harry is biztosan elismeri. Az egyik leesett a seprűről, a másik rajta maradt – nem kell sok ész hozzá, hogy megmondd, melyik az ügyesebb!

– Mindjárt itt az idő – váltott gyorsan témát Mr. Weasley, és az órájára nézett. – Nem tudod, Amos, várunk még valakire?

– Nem – rázta fejét Mr. Diggory. – Lovegoodék már egy hete ott vannak, Fawcették pedig nem tudtak jegyet szerezni. Több varázsló nem lakik ezen a környéken, igaz-e?

– Tudtommal nem – hagyta rá Mr. Weasley. – Egy perc van még hátra... ideje felkészülnünk... – Tekintetével megkereste Harryt és Hermionét. – Érintsétek meg a zsupszkuksot... elég csak az ujjatok hegyével.

Dudorodó hátizsákjaik megnehezítették ugyan a dolgot, de azért sikerült mind a kilencüknek hozzáférni az ócska bakancshoz, amit Amos Diggory kinyújtott kezében tartott.

Ott álltak szoros kört alkotva a hűvös fuvallat söpörte dombtetőn. Egyikük sem szólalt meg. Harrynek átfutott az agyán, mit látna most egy véletlenül arra járó mugli... Kilenc ember, köztük két javakorabeli férfi hajnalok hajnalán egy dombon ácsorog, és egy ócska bakancsot szorongat...

– Három – mormolta Mr. Weasley az óráját figyelve. – Kett... Egy...

A dolog robbanásszerű hirtelenséggel történt. Harry úgy érezte, mintha egy kampó lenne a köldökébe akasztva, amit most hirtelen megrántottak. Talpa alól eltűnt a talaj; Ronnal és Hermionéval ugyanez történhetett, hisz továbbra is ott voltak mellette, válluk neki-nekiütődött az ő vállának. Együtt zuhantak-repültek egy kavargó színfoltokkal teli térben, ahol iszonyúan fűjt a

szél. Harry ujja úgy tapadt hozzá a bakancshoz, mint apró gombostű egy irtózatoss erejű, száguldó mágneshez.

Azután...

Harry talpa a földnek ütközött. Ron egyensúlyát veszítve nekitántorodott, így aztán mindketten elestek. A zsupszkulcs ott puffant Harry feje mellett.

A fiú felnézett. Mr. Weasley, Mr. Diggory és Cedric biztosan álltak a lábukon, bár rajtuk is nyomot hagyott a viharos szél. A többiek ledöntött kuglibábukként heverték a földön.

– Öt óra hét perc, Hermelindomb – darálta egy hang.

Hetedik fejezet **Bumfolt és Kupor**

Harry kikászálódott Ron alól, feltápáskodott, és körülnézett. Kietlen, ködös lápvidéken landoltak, két karikás szemű, mogorva varázsló előtt. Az egyik egy súlyos aranyórát, a másik pennát és pergament tartott a kezében. Mindketten mugliruhát viseltek, jóllehet igen ügyetlen összeállításban: az órával felszerelkezett varázslón tweedöltöny és ágyéig érő horgászczipő volt, míg kollégája skót szoknyában és poncsóban feszített.

– Jó reggelt, Basil – köszönt Mr. Weasley a skót szoknyás varázslónak, s egyúttal átnyújtotta neki a bakancsot.

Basil bedobta a használt zsupszkulcsot egy ládába, több üres sörösdoboz, egy gyűrött újság és egy lyukas focilabda mellé.

– Szervusz, Arthur – dörmögte fásultan. – Te nem vagy szolgálatban? De jó egyeseknek... Mi egész éjjel itt ácsorogtunk. Jobb lesz, ha odébb húzódtok, mert öt tizenöt óra befut egy nagyobb csoport a Fekete-erdőből. Várj csak, megnézem, melyik kempingben vagytok... Weasley, Weasley... – Basil végighúzta ujját a pergamenlapon. – A legelső mező, amire kiértek; körülbelül negyed mérföldnyire van innen, abban az irányban. A tulajdonost Mr. Robertsnek hívják. Diggory... a második mező... Mr. Payne-t kell keresni.

– Kösz, Basil – biccentett Mr. Weasley, és intett a többieknek, hogy kövessék.

A csapat elindult a sivár lápvidéken át. Már vagy húsz perce gyalogoltak a ködben; mikor kőfalú kunyhó tűnt fel előttük. Az épület melletti kerítés és a horizontot alkotó sötét erdő között nagy, lankás mező terült el, s azon Harry sátrak százainak kísérteties körvonalait pillantotta meg. A Weasley-csapat tagjai búcsút vettek Diggoryéktól, és elindultak a kunyhó bejárata felé.

Az ajtóban egy férfi állt. Külsejéből és abból, ahogy a sátrakat bámulta, Harry nyomban kitalálta, hogy ezúttal egy igazi muglival van dolguk – több mérföldes körzetben talán az egyetlennel. Lépteiket hallva a férfi feléjük fordult.

– Jó reggelt! – köszönt barátságosan Mr. Weasley.

– Jó reggelt – morogta a mugli.

– Mr. Robertshez van szerencsém?

– Igen – felelte Mr. Roberts. – És maguk kicsodák?

– Weasleyék. Két sátorhelyet foglaltunk le néhány nappal ezelőtt.

– Stimmel – bólintott Mr. Roberts, miután megkereste a nevet az ajtóra akasztott listán. – Az erdő szélétől nem messze van a helyük. Csak egy éjszakát maradnak?

– Igen.

– Akkor előre fizetnek, igaz?

– Ohm... hogyan... egy pillanat.

Mr. Weasley távolabb húzódott a kunyhótól, és magához intette Harryt.

– Segíts egy kicsit – szólt halkán. Előhúzott a zsebéből egy tekercs mugli pénzt, és ügyetlenül válogatni kezdett a bankjegyek között. – Ez egy... egy tízes, igaz? Ez meg egy ötös, nem?

– Nem, az egy húszas – javította ki suttogva Harry. A jelenet elég kínos volt, ugyanis Mr. Roberts leplezetlen érdeklődéssel figyelte ügyködésüket.

– Á, igen, igen... Nehezen ismerem ki magam ezeken a papírcetlikén...

– Maguk külföldiek? – kérdezte Mr. Roberts, miután Mr. Weasley a kezébe nyomta a megfelelő bankjegyeket.

– Miért volnánk azok? – kérdezett vissza Mr. Weasley.

– Nem maga az első, akinek gondja van a pénzzel – Mr. Roberts gyanakvó pillantással fürkészte Mr. Weasley arcát. – Tíz perce sincs, hogy két vendég aranyérméssel akart fizetni... de akkorákkal ám, mint egy kistányér.

– Nahát, milyen furcsa – dörmögte zavartan Mr. Weasley.

Mr. Roberts kiguberált néhány pénzérmét egy bádogdobozból. Azután felpillantott, s tekintete újra a mező felé vándorolt.

– Sosem volt még itt ekkora forgalom – szólt elmélázva. – Több százan foglaltak jó előre sátorhelyet. Pedig máskor csak úgy beesnek ide az emberek, ha véletlenül erre tévednek...

– Csakugyan? – Mr. Weasley kinyújtotta a tenyerét, de hiába várt a visszajáróra.

– Bizony – bólogatott Mr. Roberts. – Van itt mindenféle szerzet. Rengeteg külföldi. De nem is csak külföldiek, hanem egy rakás holdkóros csodabogár. Az egyik például skót szoknyában és poncsóban mászkál.

– Az nagy baj? – kérdezte nyugtalanul Mr. Weasley.

Mr. Roberts a fejét csóválta.

– Olyan az egész, mint... nem is tudom... mint valami találkozó. Mintha ezek mind ismernék egymást...

Ebben a szempillantásban egy golfnadrágos varázsló tűnt fel a semmiből Mr. Roberts kunyhója mellett. Pálcáját habozás nélkül a muglira szegezte.

– Exmemoriam!

Mr. Roberts tekintete elhomályosult; homlokán kisimultak a ráncok, s arca derűs, álmodozó kifejezést öltött. Harry ismerte ezeket a tüneteket: az emléktörlésen átesett emberek festettek így.

– Tessék, itt a kemping térképe – szólt kába mosollyal Mr. Roberts. – És itt a visszajáró.

– Nagyon köszönöm – bólintott Mr. Weasley.

A golfnadrágos varázsló elindult a csapattal a kemping bejárata felé. Ő is kimerültnek tűnt; álla kék volt a borostától, s szeme alatt lila karikák éktelenkedtek. Mikor hallótávolságon kívülre értek Mr. Robertstől, fojtott hangon így szólt Mr. Weasleyhez:

– Rengeteg gond van vele. Naponta tízszer kell kipucolni a fejét. Ludo Bumfolt meg ahelyett hogy segítene, csak még több munkát ad nekünk. Fel-alá sétál, és fennhangon áradozik kvaffokról meg gurkókról, mintha nem is lennének muglik a világon. Kész bolondokháza, ami itt van. No, isten veletek, Arthur.

Azzal a golfnadrágos varázsló dehoppanált.

– Nem azt mondtad apu, hogy Mr. Bumfolt a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályának vezetője? – kérdezte csodálkozva Ginny. – Tőle azért elvárhatná az ember, hogy ne beszéljen gurkókról a muglik előtt.

– Hát igen – bólogatott elnéző mosollyal Mr. Weasley, miközben beterelte a csapatot a kapun. – Tudod, Ludo világ életében elég... nos, elég lazán értelmezte az antimugli óvintézkedéseket. Viszont sosem volt még nála lelkesebb és elkötelezettebb sportfőosztály-vezetők. Fiatal korában az angol kviddicsválogatott tagja volt. A klubcsapatánál, a Dimbourne-i Darazsaknál azóta is ő a terelők nagy példaképe.

A csapat ráérősen baktatott a ködleple táboron át. Harry a sátrakat nézegette. Tulajdonosaik szemlátomást igyekeztek azokat mugli mintára

kialakítani, s bár szinte mindegyik sátoron akadt egy-egy árulkodó kémény, csengőhúzó vagy szélkakas, a kompozíciók többsége meglehetősen mindennapi látványt nyújtott. Akadtak azonban olyan sátrak is, amelyekről lerítt, hogy mágikus eredetűek – s ezeket látva Harry már cseppet sem csodálkozott Mr. Roberts gyógyíthatatlan gyanakvásán. A mező közepén például egy csíkos selyemből varrt minipalota magasodott, kapuja előtt tucatnyi élő pávával; alig tíz méterrel odébb kétemeletes, lakótornyokkal ellátott sátor állt, egy harmadik varázsló pedig kacsausztatóval, napórával és szökőkúttal felszerelt kertecskét alakított ki hevenyészett szállása előtt.

Mr. Weasley mosolyogva csóválta a fejét.

– Magamutogató népség – szolt. – Hiába, mi, varázslók nem bírjuk megállni, hogy ne vágjunk fel egymás előtt... Hopp, nézzétek csak, megérkeztünk!

Időközben elérték a mező túlsó végét. Az erdő szélétől nem messze, néhány négyzetméteres üres hely előtt karós táblácska állt ki a földből, „Weezly” felirattal.

– A lehető legjobb hely! – lelkesedett Mr. Weasley. – A pálya itt van közvetlenül az erdőn túl. Közelebb nem is lehetnénk hozzá. – Gyorsan kibújt hátizsákjából, és izgatottan folytatta: – Így ni. Mugli kempingben vagyunk, úgyhogy kerülnünk kell a varázslás minden formáját. Pusztá kézzel verjük fel a sátrakat! Nem lehet valami nagy kunszt, hisz a muglik is boldogulnak vele... Szerinted hogyan fogunk hozzá, Harry?

Harry azonban ugyancsak tanácstalanul álldogált, mivel még soha életében nem kempingezett. Dursleyék, ha nyaralni mentek, mindig otthagyták őt megőrzésre egy Mrs Figg nevű öregasszonynál. Így hát Hermionétól kellett segítségét kérni a különböző rudak, zsinórok és cövekek funkciójának tisztázásához. Mr. Weasley, a mugli tárgyak iránti határtalan lelkesedésével inkább akadályozta, mint segítette munkájukat, mégis viszonylag rövid idő alatt sikerült felállítaniuk a két ütött-kopott kétszemélyes vászonsátrat.

Mikor az utolsó cövek is a helyére került, hátraléptek, és megcsodálták művüket. A sátrakon semmi nem árulkodott arról, hogy varázslók laknak bennük. Ez eddig rendben is volt, viszont Harrynek most jutott csak eszébe, hogy ha Bill, Charlie és Percy is megérkeznek, összesen tíz személy jut majd a két sátorra.

Valószínűleg Hermionét is ez a probléma foglalkoztatta, mert amikor Mr. Weasley letérdelt, és bemászott az egyik sátorba, kérdő pillantást vetett Harryre.

– Hát, nem éppen bálterem – szólt ki odabentről Mr. Weasley –, de sok jó ember kis helyen is elfér. Gyertek, nézzétek meg.

Harry lehajolt, felemelte a bejárati sátorlapot – és tátva maradt a szája. Komplet lakás tárult a szeme elé, fürdővel, konyhával és három szobával. A sátorlakás furcsamód pontosan abban az öregasszonyos stílusban volt berendezve, mint Mrs Figg háza; még a horgolt terítők sem hiányoztak, s az összes helyiségben átható macskaszag terjengett.

Mr. Weasley zsebkendőjét vett elő, s letörölte a verejtéket tarkóig kopasz fejéről.

– Erre a kis időre megteszi – szólt, a hálósobában álló emeletes ágyak felé pillantva. – Az egyik kollégámtól, Perkinstől kértem kölcsön. Ő nemigen jár sátorozni, amióta lumbágója van. – Kezébe vette a poros vízforraló kannát, és belenézett. – Szükségünk lesz egy kis vízre...

– A térkép, amit a muglitól kaptunk, jelez egy csapot a mező túlsó szélén – szólt Ron, aki Harryvel ellentétben cseppet sem csodálkozott a sátor belmérete láttán.

– Helyes, akkor menj el Harryvel és Hermionével vízért – mondta Mr. Weasley és Ron kezébe nyomta a vízforraló kannát. Harry és Hermione egy-egy fazekat kaptak. – Mi addig gyűjtünk fát a tábortűzhöz.

– De hiszen van tűzhelyünk – vetette ellen Ron. – Sokkal egyszerűbb lenne...

– Ne feledd, hogy mi most muglik vagyunk! – harsogta csillogó szemmel Mr. Weasley. – A muglik pedig kempingezéskor szabad tűzön főznek! Ezzel a két szememmel láttam!

Harry, Ron és Hermione rövid látogatást tettek a lányok sátrában – az valamivel kisebb, viszont macskaszagmentes volt –, majd a kannával és a fazekakkal felszerelve elindultak a mező túlsó széle felé.

Időközben felkelt a nap s a köd is oszlani kezdett, így a sátortábor immár teljes nagyságában a szemük elé tárult. A három jó barát kíváncsian nézelődve sétált a sorok között. Harry most először gondolkozott el azon, milyen sok varázsló és boszorkány élhet a földön; eddig valahogy nem tudatosult benne, hogy más országokban is vannak mágikus képességű emberek.

Lassan ébredezni kezdtek a tábor lakói. Először a kisgyermekes családok sátraiban támadt mozgás; Harry sosem látott még ilyen fiatal boszorkányokat és varázslókat. Egy nagy, gúla alakú sátor előtt kétéves forma fiúcska kuporgott. Egy meztelen csigát bökdösött nagy vidáman a kezében tartott varázspálcával, s a csiga lassan szalámi méretűre dagadt.

Harryék éppen elhaladtak a kisfiú mellett, mikor kiment a sátorból a gyerek anyja.

– Hányszor kell még a kezedre csapnom, Kevin? Megmondtam, hogy ne nyúlj hozzá apád pálcájához – uáh!

A nő véletlenül rálépett a szalámi-csigára, s az kipukkadt a talpa alatt. Harryék továbbmentek, de a hajnali csöndben még sokáig hallották a nő pörölését és a kisfiú lelkes sikongatását: – Cigabiga pukk! Cigabiga pukk!

Néhány sátorral odébb két, Kevinnél alig idősebb boszorkánypalánta lovagolt egy-egy játékseprűn, ami éppen csak annyira emelte fel őket a földről, hogy lábuk még súrolta a harmatos fűvet. Egy minisztériumi varázsló észrevette, elit csinálnak; sietve elindult feléjük, s mikor elhaladt Harryék mellett, a három jó barát hallotta méltatlankodó dörmögését:

– Fényes nappal! Hol vannak ilyenkor a szüleik? Biztos húzzák a lóbőrt...

Egyik-másik sátor előtt felnőtt varázslók és boszorkányok is feltűntek; némelyikük már hozzá is látott a reggelikészítéshez. Voltak, akik lopva körülnéztek, majd pálcájukkal gyorsan fellobbantották a tüzet. Mások gyufával próbálkoztak, de arckifejezésük elárulta, hogy erősen kételkednek a módszer hatékonyságában. Három hosszú fehér ruhás afrikai varázsló élénk beszélgetésbe mélyedve egy nyúlforma állatot sütögetett a sátruk előtt rakott, bíborpiros lángú tűzőn; odébb középkorú amerikai boszorkányok egy csapata üldögélt vidáman trécselve egy kifeszített zászló alatt, melyen nagybetűs felirat hirdette: Salemi Boszorkányegylet. A sátrakból, amelyek mellett Harry elhaladt, a legkülönbözőbb idegen nyelveken folyó beszélgetések foszlányai szűrődtek ki – Harry ezekből egy szót sem értett, de nem kerülte el figyelmét a beszélők hangjában csendülő izgalom.

– Várjunk csak – szólalt meg homlokráncolva Ron. – A szemem káprázik, vagy itt csakugyan minden zöld?

Nem a szeme káprázott. Abban a szektorban, amelyen épp áthaladtak, minden egyes sátrat sűrű lóhereszőnyeg borított, olyan hatást keltve, mintha azon a részen bunkerek nőttek volna ki a földből. A nyitott sátrakból vigyorgó arcok néztek ki Harryékre, s kisvártatva valaki a nevükön szólította őket.

– Harry! Ron! Hermione!

Egyik griffendéles évfolyamtársuk, Seamus Finnigan volt az. Az egyik lóhereborítású sátor előtt üldögélt egy idősebb, vörös hajú nővel – aki bizonyára az édesanyja volt –, és legjobb barátjával, az ugyancsak griffendéles Dean Thomasszal.

– Mit szóltok a dekorációkhöz? – kérdezte vigyorogva Seamus, mikor Harry, Ron és Hermione odaléptek hozzájuk. – A minisztérium emberei nem lelkesednek érte.

– Jogunk van megmutatni, kik vagyunk – vélekedett Mrs Finnigan. – Nézzétek csak meg, mit aggattak a bolgárok a saját sátraikra! Ti persze Írországnak szurkoltok, ugye? – tette hozzá az asszony, csillogó szemét a három jó barátra függesztve.

Harry, Ron és Hermione biztosították róla, hogy természetesen Írországnak szurkolnak, majd elköszöntek, és továbbindultak.

– Egy bolgár is ír drukkernek vallaná magát, ha ott állna a zöld darázs-fészek közepén – jegyezte meg Ron.

– Kíváncsi vagyok, mit akasztottak a bolgárok a sátraikra – szólt Hermione.

– Menjünk, nézzük meg – javasolta Harry, s egy távolabb álló póznára mutatott, melynek tetején ott lobogott a piroszöld-fehér bolgár zászló.

A zászlórúd körül felvert sátrakat nem borította se lóhere, se egyéb növény, viszont mindegyikre rátűztek egy plakátot, amiről egy barátságtalan, sűrű fekete szemöldökkel szegélyezett arc nézett a szemlélőre. Az arc természetesen mozgott, de hunyorgáson és szemöldökráncoláson kívül mást nemigen csinált.

– Krum – szólt Ron.

– Tessék? – nézett rá Hermione.

– Krum! Viktor Krum, a bolgárok fogója!

– Elég mogorva pasasnak tűnik – jegyezte meg Hermione, végigjáratva pillantását a hunyorgó-szemöldökráncoló Krumon.

– Mogorva pasasnak tűnik!? – visszhangozta felháborodva Ron. – Kit érdekel, hogy milyennek tűnik? Ez a fickó egy zseni! Hihetetlenül jó játékos! És állítólag még tizenhét éves sincs! Várjatok csak, majd este meglátjátok.

A mező szélén álló csap előtt már várakoztak néhányan. Harry, Ron és Hermione beálltak a sor végére, két vitatkozó férfi mögé. Az egyik egy virágmintás hálóinget viselő, öreg mágus volt, a másik pedig nyilván a minisztérium embere. Az utóbbi egy hajszálcsíkos nadrágot szorongatott, és olyan arcot vágott, mint aki nem tudja, hogy sírjon-e vagy ordítson dühében.

– Könyörgök, Architi, hallgass rám, és vedd fel ezt a nadrágot! Nem mászkálhatsz itt ilyen öltözkében. Az a mugli a bejáratnál már így is gyanút fogott...

– Ezt a talárt egy mugli boltban vettem – erősködött az öreg varázsló. – A muglik igenis hordanak ilyet!

– De csak a nők, a férfiak nem! – rázta a fejét a minisztériumi varázsló, és felmutatta a hajszálcsíkos nadrágot. – A férfiak ilyet hordanak!

– Minek nézel te engem? – méltatlankodott az öreg. – Eszemben sincs olyan ruhába bújni, amiben nem szellőznek az intim részeim.

Hermionét ennek hallatán olyan súlyos nevetőgörcs fogta el, hogy ki kellett állnia a sorból. Csak akkor tért vissza, amikor Architi már távozott a csaptól.

Harry, Ron és Hermione megtöltötték edényeiket, és elindultak a két erdőszéli sátor felé. Terhük miatt most kicsit lassabban haladtak, ráadásul a visszaúton további ismerősök köszöntek rájuk – többségükben roxfordi diáktársak, akik szüleikkel együtt érkeztek a Világkupadöntőre. A frissen végzett Oliver Wood, aki az előző tanév végéig a Griffendél kviddicscsapatának kapitánya volt, a szüleihez vonszolta Harryt, hogy bemutassa, majd lelkesen beszámolt róla, hogy kétéves szerződést írt alá a Porpicy SC tartalékcsoportjával. Oliver után egy hugrabugos évfolyamtársukkal, Ernie Macmillannel futottak össze, majd megpillantották a Hollóhát csapatának csinos fogójátékosát, Cho Changot. A lány integetve köszöntötte őket, és rámosolygott Harryre – aki vagy két liter vizet loccsantott saját ingére, úgy sietett visszaintegetni. A kis baleset után Harry – főleg azért, hogy másra terelje a vigyorgó Ron figyelmét – gyorsan rámutatott egy tizenéves fiúkból és lányokból álló nagyobb csapatra.

– Azok meg kik lehetnek? A Roxfortban még sosem láttam őket.

– Biztos valamelyik külföldi iskolába járnak – felelte vállvonogatva Ron. – Más országokban is vannak varázslóiskolák, de én nem ismerem egyetlen külföldi diákot se. Billnek volt egy levelezőtársa, aki egy brazil iskolába járt, de már nem tartják a kapcsolatot. Szó volt róla, hogy Bill elmegy Brazíliába csereüdülésre, de anyáék végül nem tudták összeszedni az útiköltséget. A brazil srác nagyon megsértődött, mikor Bill lemondta az utat, és küldött egy elátkozott süveget, amitől Billnek összepöndörödött a füle.

Harry kacagott az anekdotán; igyekezett titkolni, mennyire meglepte a hír, hogy a Roxfort nem a világ egyetlen varázslóképzője. Bosszankodott saját butaságán; ennyi nemzet képviselőjét látva sejthette volna, hogy kell lennie még jó pár hasonló iskolának. Lopva rápillantott Hermionéra, de úgy tűnt, a lányt cseppet sem lepte meg a hír. Biztos olvasott valamelyik könyvben a többi varázslóiskoláról, gondolta Harry.

– Nem siettétek el a dolgot – fogadta őket George, mikor a három jó barát végre megérkezett az erdőszéli sátrakhoz.

– Találkoztunk pár ismerőssel – mondta Ron, és letette a kannát. – Hogyhogy még mindig nem ég a tűz?

– Apa azóta is a gyufával játszik – felelte Fred.

Mr. Weasley valóban nem ért el túl sok eredményt a tűzgyújtás terén – pedig szemlátomást nem lustálkodott: kettétört gyufaszálak tucatjai heverték körülötte a földön. A kudarc azonban nem szegte kedvét, sőt olyan arcot vágott, mint aki felfedezte a világ leszórakoztatóbb elfoglaltságát.

– Hoppá! – kiáltott fel, mikor váratlanul sikerült meggyújtania egy szálát. Meglepetésében rögtön el is dobta az égő gyufát.

– Adja ide, Mr. Weasley – szólt jóindulatú mosollyal Hermione. Átvette a gyufásdobozt, és türelmesen tanítgatni kezdte a fiúk apját a helyes mozdulatra. Hamarosan fel is lobbantak az első tétova lángocskák, de csak egy jó óra múlva lett belőlük sütésre alkalmas tábortűz. Harryék várakozás közben sem unatkoztak, hiszen rengeteg látnivaló akadt körülöttük. Kiderült, hogy sátraik a kviddicspályához vezető legforgalmasabb útvonal mellett állnak; egyre-másra siettek el mellettük a minisztérium hivatalnok varázslói. Többségük barátságosan ráköszönt Mr. Weasleyre, aki viszont kötelességének érezte, hogy mindegyikükről ejtsen néhány szót – elsősorban Harry és Hermione okulására, hiszen saját gyerekeinek már nemigen tudott újat mondani.

– Ő Cuthbert Mockridge, a Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatalának vezetője... ott jön Gilbert Wimple a Kísérleti Bűbájok Bizottságától Már jó ideje viseli azt a szarvat... Szevasz, Arnie... ő Arnold Peasegold amneziátor – tudjátok, a Varázsbajelhárító Osztag tagja... az a kettő pedig Omen és Caarog... ők hallhatatlanok...

– Micsodák?

– A rejtély-és misztériumügyi főosztály munkatársai. Szigorúan titokzatosak, sosem lehet tudni, miben törik a fejüket...

Most már elég nagynak ítélték a tüzet. Megtöltötték hát a serpenyőt tojással és kolbásszal. Alighogy hozzáláttak a sütéshez, befutott Percy, Bill és Charlie.

– Pár perce hoppanáltunk – jelentette be nagy hangon Percy. – Lám-lám, már készül is a pompás ebéd!

A társaság még javában falatozott, amikor Mr. Weasley hirtelen felpattant, és széles mosollyal integetni kezdett egy közeledő alak felé.

– Íme a nap hőse! – lelkesedett. – Ludo!

Ludo Bumfolt messze a legbizarrabb alak volt, akit Harry a táborban látott – hozzá képest még az öreg Archie is maradi nyárspolgárnak tűnt,

virágmintás hálóingével együtt. Bumfolt sárga-fekete keresztsávós kviddicstalárt viselt, aminek egész mellrészét egy darázs képe foglalta el. A talár kissé feszült terjedelmes pocakján, amit feltehetően azután növesztett, hogy búcsút mondott az angol válogatottnak. Bár orra feltűnően lapos volt (talán egy alattomos gurkóval való találkozás emlékeként, gondolta Harry), kerek, kék szeme, rövid szőke haja és pirospozsgás arca jóvoltából mégis leginkább egy nagyra nőtt iskolásfiúra emlékeztetett.

– Halihó! -- rikkantotta Bumfolt, és megsziporázta lépteit. Egész lényéből boldog izgalom áradt, s úgy mozgott, mintha nem is a lábán, hanem két nagy rugón járna.

– Arthur, öregfiú! – harsogta, mikor a tábortűz mellé ért. – Mit szól, micsoda napunk van! Jobb nem is lehetne az idő! Derült egünk lesz az este... A táborban katonás rend van, megy minden, mint a karikacsapás! A kisujjamat se kell megmozdítanom!

Épp ekkor loholt el Bumfolt háta mögött egy csapatnyi nyúzott arcú minisztériumi varázsló. Versengve mutogattak a tábor egy távolabbi pontja felé, ahol – a hat méter magasra lövellő lila szikratűneményből ítélve – jókora mágikus máglya lobogott.

Percy gyorsan előrefurakodott. A Ludo Bumfolt munkastílusával kapcsolatos fenntartásai ellenére szemlátomást égett a vágytól, hogy bemutatkozhasson a főosztályvezetőnek.

– Á, igen – szólt mosolyogva Mr. Weasley. – Bemutatom a fiamat, Percyt. Az idén kezdett a minisztériumban. Ismerkedjen meg a többiekkel is: ő Fred – nem, bocsánat, ő George és ő Fred... Bill, Charlie, Ron... ő a lányom, Ginny... Ők pedig Ron barátai: Hermione Granger és Harry Potter.

Bumfolt alig észrevehető szemvillanással reagált a névre, és tekintete – mint mindenkinek – ösztönösen Harry homlokára siklott.

– Fiúk-lányok – folytatta Mr. Weasley –, bemutatom Ludo Bumfoltot. Sokszor említettem már a nevét, hiszen neki köszönhetjük, hogy most itt lehetünk...

Bumfolt mosolyogva megcsóválta a fejét, és szerényen legyintett.

– Nincs kedve fogadni a meccsre, Arthur? – váltott egy számára sokkal izgalmasabb témára, s a nyomaték kedvéért megcsörgette duzzadó zsebei tartalmát. – Roddy Pontner szép summát tett fel rá, hogy Bulgária dobja az első gólt... Három az egyhez fogadtam vele, mert az írek hajtósora szerintem a legerősebb a világon. A kis Agatha Timms pedig feltette az angolnafarmja ötvenszázalékos tulajdonjogát arra, hogy a meccs egy hétig fog tartani.

– Nos, nem bánom... – felelte tétován Mr. Weasley. – Lássuk csak... Egy galleont teszek fel rá, hogy Írország győz.

– Egy galleont? – Bumfolt kissé csalódott képet vágott. – Ahogy akarja... Akad még vállalkozó?

– Azt hiszem, ők még fiatalok a házárdjátékhoz – mondta Mr. Weasley. – Molly nem örülne, ha...

– Felteszünk harminchét galleont, tizenöt sarlót és három knútot – jelentette be Fred, miután George-dzal gyorsan összeszámolták közös vagyonukat. – Arra fogadunk, hogy Írország győz, de Viktor Krum kapja el a cikeszt. Ja, és bedobunk egy csaupálcát is.

– Elment az eszetek? – sziszegte Percy. – Csak nem akarjátok rásózni az ócska kacatjaitokat Mr. Bumfoltra!?

Kiderült azonban, hogy Bumfolt egyáltalán nem tartja ócska kacatnak a pálcát – épp ellenkezőleg, kisfiús arca felragyogott az izgalomtól, amikor Fred átnyújtotta neki a trükkös játékszert, s miután az hangos rikácsolás közepette gumityúkká változott, Bumfolt a hasát fogta a nevetéstől.

– Csodás! Évek óta nem láttam ilyen élethű utánzatot! Öt galleont fizetek érte!

Percy arcára ráfagyott a döbbent rosszallás.

– Fiúk – aggodalmaskodott Mr. Weasley. – Nagyon kérlek, ne fogadjatok... Ez az összes megtakarított pénzetek... Anyátok kitekeri a nyakamat...

– Ne legyen játékrontó, Arthur! – harsogta Ludo Bumfolt, és lelkesen megcsörgette aranyait. – Elég nagyok már ahhoz, hogy tudják, mit csinálnak! Azt mondjátok, Írország győz, de Krum kapja el a cikeszt? Kizárt dolog, fiúk, kizárt dolog... Akkor hát hozzáadunk öt galleont a trükkös pálcáért...

Bumfolt noteszt és pennát kapott elő, s feljegyezte az ikrek nevét és tétjét. Mr. Weasley tehetetlenül pislogva nézte.

– Kösz – biccentett George, miután átvette és talárjába süllyesztette az igazoló pergamencetlit.

Bumfolt vidoran fordult újra Mr. Weasleyhez.

– Kaphatnék esetleg egy teát? Beszélnem kellene Barty Kuporral. A bolgár kollégámnak valami gondja van, de egy szót se értek a hablatyolásából. Barty biztosan tud segíteni. Vagy százötven nyelven beszél.

– Mr. Kupor? – kapta fel a fejét Percy. Főnöke nevének hallatán egy csapásra felélénkült, sőt egyenesen remegni kezdett az izgalomtól. – Több mint kétszáz nyelvet tud! Beszél sellőül, halandzsul, trollul...

– Trollul mindenki tud – torkolta le Fred. – Azok csak dörmögnek és mutogatnak.

Percy roppant barátságtalan pillantást vetett Fredre, és sértődötten piszkálni kezdte a tüzet.

– Sikerült megtudni valamit Bertha Jorkinsról, Ludo? – kérdezte Mr. Weasley, miután Bumfolt letelepedett melléjük a fűbe.

– Egy kukkot se hallottam felőle – felelte a főosztályvezető. – De előbb-utóbb előkerül, ne féljen. Szerencsétlen Bertha... Olyan a memóriája, mint a lyukas üst, tájékozódási képessége meg sosem volt. Bármibe lefogadom, hogy eltévedt. Figyelje meg, valamikor október tájékán betéved majd az irodába, és csodálkozni fog, hogy nem július van.

– Talán ideje lenne kerestetni valakivel – állt elő az óvatos javaslattal Mr. Weasley, miközben Percy átnyújtotta Bumfoltnak a teáját.

Bumfolt megcsóválta a fejét, és kék szemével ártatlanul pislogott.

– Érdekes, Barty Kupor is ezt mondja. De hát ilyen zűrös időkben senkit nem tudunk nélkülözni. Na tessék, csak emlegetni kellett! Barty!

Ebben a pillanatban egy varázsló hoppanált a tábortűz mellett. Megjelenése olyan hatást keltett, mintha hirtelen megszületett volna a fűben heverésző, csikos taláros Ludo Bumfolt tökéletes ellentéte. Barty Kupor egyenes gerincű, méltóságteljes tartású, javakorabeli férfiú volt. Makulátlan öltönyt s hozzá elegáns nyakkendőt viselt. Rövidre vágott, deres hajában a választék szinte természetellenesen egyenes volt, s vékony kefebajszát mintha vonalzó mentén nyírta volna. Tükörfényesre suvickolt cipőjén nagyítóval se lehetett volna porszemet találni. Harry nyomban megértette, miért lelkesedik annyira ezért az emberért a szabályimádó Percy: az érvényben lévő rendelkezések mugli öltözetet írtak elő, s Mr. Kupor oly mértékben eleget tett ennek az elvárásnak, hogy egy bankigazgató is elbújhatott mellette. Harry biztosra vette, hogy Kupor külseje még Vernon bácsit is megtevesztené.

– Tegye le magát, Barty – szólt kedélyesen Ludo, és megpaskolta a füvet maga mellett.

– Köszönöm, Ludo, de inkább állok – felelte Kupor, árnyalatnyi szemrehányással a hangjában. – Már mindenütt kerestem magát A bolgárok azt kérik, bővítsük ki további tizenkét hellyel a díszpályt.

– Á, szóval ezt magyarázta nekem – csapott a homlokára Bumfolt. – Végig azt hittem, hogy a jóember egy csipeszt akar kölcsönkérni. Valami rettenetes a kiejtése.

– Mr. Kupor! -- Percy mélyen előregörnyedt, s onnan pislogott fel főnökére, s ettől aztán úgy festett, mintha púpja nőtt volna. – Megkínálhatjuk egy teával, uram?

Mr. Kupor kissé meglepetten nézett Percyre.

– Igen, köszönöm... Köszönöm, Weatherby.

Fred és George beleprüszköltek a csészéjükbe. Lám, az istenített főnökúr elvétette a bátyjuk nevét. Percy fülig elvörösödött, és a teáskanna után nyúlt.

– A maga számára is vannak híreim, Arthur – szólt Kupor, Mr. Weasleyre irányítva szigorú tekintetét. – Ali Basír szervezkedni kezdett. Beszélni akar magával a repülő szőnyegek importtilalma ügyében.

Mr. Weasley fáradtan sóhajtott.

– Legutóbb a múlt héten küldtem neki egy baglyot ebben a témában. Ha százszor nem mondtam el neki, akkor egyszer sem: a Tárgybűvölésügyi Ellenőrző és Nyilvántartó Hivatal bűvölésre alkalmatlan mugli iparcikknek minősítette a szőnyeget. Ebbe bele kell törődnie.

Mr. Kupor átvette a teáját Percytől.

– De nem akar beletörödni – felelte. – Mindenáron szőnyeget szeretne exportálni Nagy-Britanniába.

– De miért? – értetlenkedett Bumfolt. – Hiszen itt mindenki seprűn jár.

Mr. Kupor vállat vont.

– Ali szerint piaci úr mutatkozik a családi járművek terén. Megjegyzem, a nagyapámnak is volt egy tizenkét személyes Axminstere – persze annak idején még nem voltak betiltva a repülő szőnyegek.

Mr. Kupor szemlátomást senkiben nem akart kétséget hagyni afelől, hogy minden felmenője rigorózan törvénytisztelő varázsló volt.

– Maga se lustálkodik mostanában, igaz, Barty? – kérdezte derűsen Bumfolt.

– Nem mondhatnám – felelte Kupor szárazon. – Öt kontinenst telerakodni zsupszkuksokkal nem éppen kikapcsolódás.

– Gondolom, mindketten megkönnyebbülnek majd, ha végre túl leszünk ezen – jegyezte meg Mr. Weasley.

Ludo Bumfolt megütközve nézett rá.

– Megkönnyebbülünk? Nem is emlékszem, mikor éreztem magam ilyen jól utoljára! No persze azért várnak még ránk izgalmas feladatok, igaz, Barty? Lesz elég szerveznivalónk bőven, mi?

Mr. Kupor szigorúan felvonta a szemöldökét.

– Abban maradtunk, hogy várunk a bejelentéssel, amíg a részletek...

– A részletek, a részletek! – legyintett Bumfolt. – Megállapodtunk velük, nem? Elfogadták a feltételeket. Ezek előtt a gyerekek előtt úgyse marad már sokáig titokban a dolog. Elvégre a Roxfortban lesz...

– Mennünk kell, Ludo, a bolgárok várnak ránk – fojtotta belé a szót Mr. Kupor. – Köszönöm a teát, Weatherby.

Azzal visszaadta teli csészéjét Percynek, és jelentőségteljesen Bumfoltra meredt. A főosztályvezető csilingelő zsebekkel feltápáskodott, és kihörpintette maradék teáját.

– Viszlát a meccsen! – szólt. – A díszpáholyban találkozunk – én leszek a kommentátor!

Azzal búcsút intett a társaságnak. Barty Kupor is biccentett egyet, és a következő pillanatban mindketten dehoppanáltak.

– Mi lesz a Roxfortban, apa? – kérdezte mohón Fred. – Mi az a dolog, amiről beszéltek?

– Megtudjátok, ha itt lesz az ideje – felelte Mr. Weasley titokzatos mosollyal.

– Ez az információ hivatali titoknak minősül, amíg a minisztérium nyilvánosságra nem hozza – tette hozzá fontoskodva Percy. – Mr. Kupor nagyon jól tette, hogy nem árult el részleteket.

– Nem téged kérdeztelek, Weatherby! – mordult rá Fred.

Ahogy múltak az órák, érezhetően fokozódott az izgalom a szurkolók körében. Késő délutánra már szinte vibrált a levegő a feszült várakozástól, s mikor az alkonyat végre jótékony homályba burkolta a sátortábort, a felajzott tömeg egy csapásra megfeledkezett mindenfajta antimugli rendszabályról. A minisztérium emberei, úgy tűnt, beletörődtek az elkerülhetetlenbe, mert már nem is próbálták felelősségre vonni a varázsláson kapott táborlakókat.

A sátrak között lépten-nyomon mozgóárusok hoppanáltak; egyesek a nyakukba akasztott tálcáról, mások kétkerekű kocsiról kínálták varázslatos portékáikat. Kapható volt világító kokárda – zöld avagy piros színben –, ami az ír, illetve bolgár csapat névsorát visította; táncoló lóherékkel borított hegyes süveg; Bulgária nemzeti színeiben pompázó, bömbölő oroszlánképpel díszített sál; ír és bolgár zászló, ami a megfelelő himnuszot játszotta, ha lengették; ezenkívül bárki beszerezhetette a híres Tűzvillám seprű röptethető modelljét, csakúgy mint a híres kviddicsjátékosok sétáló és élethűen gesztikuláló törpe mását.

– Egész nyáron ezekre gyűjtöttem – magyarázta lelkesen Ron, miközben Harry és Hermione társaságában a szuvenírek között válogatott. Végül vett egy láncoló lóherés süveget meg egy jókora zöld kokárdát, és beszerezte

Viktor Krum, a bolgár fogó pöttöm mását. A mini-Krum fel-alá masírozott a tenyerén, és néha morcosan rásandított a visítózó, zöld kokárdára.

– Tyű, odanézzetek! – kiáltott fel Harry, az egyik kereskedő felé mutatva. Az csak egyféle árut kínált: egy réz távcsőnek tűnő valamit, ami azonban tele volt furcsa szabályozógombokkal és kapcsolókkal.

– Parancsoljatok omniszkópot – kínálta portékáját az árus. – Tökéletesített modell: alkalmas visszajátszásra, lassításra, és igény szerint játékelemzést is ad. Reklámáron adom -- csak tíz galleon darabja.

– Már sajnálom, hogy megvettem ezt – bökött lóherés süvegére Ron, és vágyakozva nézett az omniszkópokra. – Hármát kérek – jelentette ki eltökélten Harry.

– Ugyan... nem kell... – motyogta elvörösödve Ron. Hároméves ismeretség után is zavarta, hogy Harrynek, aki kisebb vagyont örökölt a szüleitől, mindig több pénze van, mint neki.

– Ez egyben a karácsonyi ajándékom is – szólt Harry, miközben átnyújtotta barátainak omniszkópjaikat. – Pontosabban összevont ajándék a következő tíz karácsonyra.

– Gazdag Jézuska – vigyorodott el Ron.

– Nahát... köszönöm, Harry – hálálkodott Hermione. – Én pedig szereztem programfüzetet...

A három jó barát sovány erszénnyel, de jókedvűen tért vissza a sátrakhoz. Charlie és Ginny ruháját is zöld kokárda díszítette, Mr. Weasley pedig egy ír zászlót lengetett. Fred és George nem vettek semmit, hiszen pénzüket az utolsó knútig Bumfoltnak adták.

Egyszerre mély, bűgő gongszó töltötte be a levegőt, s a következő pillanatban kigyulladtak a stadionhoz vezető utat jelző zöld és piros lámpasorok.

Mr. Weasleyn egy csapásra gyerekes lelkesedés lett úrrá.

– Itt az idő! – rikkantotta izgatottan. – Gyertek, induljunk!

Nyolcadik fejezet

A Világkupadöntő

A kis csapat Mr. Weasley vezetésével bevette magát a fák közé, és elindult a lámpások fényében fürdőösvényen. Útjukon végigkísérte őket a hömpölygő tömeg tengerzúgást idéző moraja, melybe innen is, onnan is kurjantás, fel-felcsendülő kacagás és énekfoszlány vegyült. A sokaság

várakozással teli izgalma valamennyiükre átragadt. Egész úton nevetgéltek, tréfálkoztak. Harry úgy érezte, mintha a füléhez ragasztották volna a szája sarkát. Húszperces gyaloglás után végre kiértek az erdőből, és egyszerre ott találták magukat a stadion gigantikus épületének árnyékában. Bár Harry a pályát körülölelő hatalmas aranyszínű falnak csak egy rövid szakaszát látta be, ennyiből is meg tudta állapítani, hogy a stadion köveiből nem is egy katedrálist lehet itt felépíteni.

– Százezer néző befogadására alkalmas – szólta Mr. Weasley, Harry álmélkodó pillantását látva. – A minisztérium ötszáz embere dolgozott rajta év eleje óta. Mugliriasztó bűbájok védik minden egyes négyzetcentiméterét. A mugliknak, akik az utóbbi hónapokban erre a környékre tévedtek, hirtelen eszükbe jutott, hogy sürgős dolguk van odahaza, és gyorsan visszafordultak... Eszem az együgyű szívüket – tette hozzá szeretetteljesen.

Elindultak a legközelebbi bejárat felé, ahol máris csapatostul tolongtak az izgatottan kiabáló boszorkányok és varázslók.

– Ezt nevezem! – bólintott elismerően a kapuban álló minisztériumi boszorkány, miután megvizsgálta jegyeiket. Díszpáholy! Menjetek fel ezen a lépcsőn, Arthur, és meg se álljatok a legtetejéig.

Harry, Hermione és a nyolc Weasley a beáramló sokasággal együtt indultak el a stadion bíborpiros futószőnyeggel borított lépcsőjén. A tömeg fordulóról fordulóra ritkult; mind több és több varázsló és boszorkány tűnt el a lelátókra vezető ajtók mögött. Mikor végre-valahára az utolsó lépcsőfokot is maguk mögött hagyták, egy páholyban találták magukat, mely a stadion legmagasabb pontján, pontosan a felpályánál helyezkedett el. A páholyban két sorba rendezve vagy húsz piros kárpitú, aranyozott lábú szék állt. Mikor Harry a mellvédhez lépett, hogy társaival együtt elfoglalja helyét az első sorban, lélegzetelállító látvány tárult a szeme elé.

Az ovális pályát körülölelő lelátórendszer, ez a hatalmas, lépcsőzetes falú tölcser, telis-tele volt boszorkányokkal és varázslókkal, s az egész – a pályát, a lelátót és a százezer nézőt – bearanyozta az a sejtelmes, lágy ragyogás, mely mintha magából a gigászi építményből sugárzott volna. Bal- és jobbfelől három-három, tizenöt méter magas, karikás végű pózna állt; ezek között nyúlt el maga a pálya, mely a magasból nézve puha bársonnyal bevont, hatalmas asztallapnak tűnt. A díszpáhollyal átellenben, s azzal nagyjából egy magasságban óriási eredményjelző táblát szereltek fel. A táblán aranybetűs szövegek váltották egymást – mintha egy láthatatlan kéz kapkodva telekörmölte volna, csak azért, hogy egy másik kéz újra meg újra

leradírozhatta, amit írt. Harry elolvasott néhány felvillanó mondatot – mind hirdetések voltak.

Kék Dongó – a család seprűje. Biztonság és kényelem elérhető áron!
Most ajándék riasztóbűbájjal!

Mrs Skower univerzális varázskosz-eltávolítója Több mint boszorkányság...

Aranytálár Varázslódivat London, Párizs, Roxmorts

Harry levette tekintetét az eredményjelző tábláról, és hátrafordult, hogy megnézzze, érkezette időközben rajtuk kívül valaki a díszpáholyba. A hátsó sorban azonban még egy ember sem ült – csupán egy pöttöm lény gubbasztott balról a második széken. A furcsa kis szerzet lába olyan kurta volt, hogy még csak le se lógott a székről; öltözkését egy szál konyharuha alkotta, amit tóga módjára viselt. Arca nem látszott, mert tenyerébe rejtette, de denevérszerű füle valahogy ismerősnek tűnt Harrynek...

– Dobby?

A pöttöm lény felemelte fejét, és szétterpesztette ujjait – így láthatóvá vált hatalmas barna szeme és jókora, paradicsomra emlékeztető orra. Nem Dobby volt, Harry mégsem tévedett nagyot: a lény kétségkívül ugyanolyan házimanó volt, mint a Malfoy család hajdani szolgája, Dobby, aki Harrynek köszönhette a szabadságát.

– Uram Dobbynak nevezett? – sipította a manó az ujjai között. Hangja még Dobbyénál is magasabb és vékonyabb volt; Harry gyanította, hogy ezúttal egy nőnemű manóval van dolga – bár az ilyesmit ezeknél a lényeknél igen nehéz volt megállapítani. Ron és Hermione kíváncsian hátrafordultak – ők csak Harry elbeszéléséből ismerték Dobbyt, személyesen nem találkoztak vele –, s Mr. Weasley is érdeklődve nézegette a manót.

– Bocsáss meg – szabadkozott Harry –, összetévesztettelek valakivel.

A díszpáholyban félhomály volt, a manó mégis úgy takargatta arcát, mintha a szemébe sütne a nap.

– Ismerem Dobbyt, uram! – sipította izgatottan. – Az, én nevem Winky. Uram pedig... – Sötétbarna szeme itt csészealj nagyságúra tágult. – Uram biztosan Harry Potter!

– Igen, az vagyok – bólintott Harry.

– Dobby folyton csak uramról beszél – bizonygatta tiszteletteljes arccal Winky.

– Hogy van Dobby? – érdeklődött Harry. – Élvezi a szabadságot?

– Jaj, uram – pislogott a manó –, Winky nem akar megsérteni, de uram csak ártott Dobbynak azzal, hogy felszabadította.

– Hogyhogy? – ráncolta szemöldökét Harry. – Talán valami baja van?

Winky szomorúan megcsóválta a fejét.

– Dobbynak a fejébe szállt a szabadság, uram. Túl sokat képzelt magáról. Nem is talál munkát azóta.

– Nem talál munkát? De hát miért?

Winky fél oktávval mélyebbre fogta a hangját, úgy suttogott:

– Dobby bérért akar dolgozni, uram.

– Na és? – értetlenkedett Harry. – Miért ne kaphatna pénzt a munkájáért?

Winky megbotránkozva meredt rá, és összecsukta ujjait arca előtt.

– A házimanóknak nem szokás fizetni, uram! – sipította bele a tenyerébe. – Nem, nem, nem, nem!

Mondtam is neki: Dobby, keress egy rendes családot, és telepedj le náluk. A pöffeszkedés nem illik a házimanóhoz. Dobby, mondom neki, ha így folytatod, előbb-utóbb megfenyít a varázslény-felügyeleti főosztály, akár egy utolsó koboldot.

– Szerintem megérdemli, hogy legyen egy kis öröme az életben – vélekedett Harry.

– Házimanónak ne legyen öröme az életben, Harry Potter – jelentette ki szigorúan Winky. – A házimanó azt teszi, amit mondanak neki. Winky cseppet sem szereti a magas helyeket... – Itt a páholy mellvédje felé sandított. – De gazdám felküldte a díszpáholyba, hát itt van.

– Felküldött, pedig tudja, hogy tériszonyod van? – kérdezte homlokráncolva Harry. – Miért?

– Azt akarja, hogy foglaljam a helyét – pislogott Winky. – Gazdám nagyon elfoglalt. Winky szívesebben lenne gazdám sátrában, Harry Potter, de Winky azt teszi, amit parancsolnak neki, mert Winky jó házimanó.

Azzal még egy utolsó rémült pillantást vetett a mélység felé, majd ismét eltakarta a szemét. Harry visszafordult társaihoz.

– Szóval ilyen egy házimanó – dörmögte Ron. – Mondhatom, elég fura figura.

– Dobby még furább volt – legyintett Harry.

Ron elővette omniskópját, és pásztázni kezdte vele a közönséget, hogy gyakorolja a kezelését.

– De vagány! – kiáltott fel, a visszajátszás gombot nyomogatva. – Meg tudom csinálni, hogy az az öreg pasi újra piszkálja az orrát... Még egyszer...

még egyszer...

Hermione ezalatt a bársonyba kötött, aranyrojtos program füzetet lapozgatta.

– „A mérkőzést a csapatkabalák bemutatója előzi meg” – olvasta fel a szöveget.

– Ó, az mindig nagyon izgalmas – szólt Mr. Weasley. – Régi szokás, hogy a nemzeti válogatottak magukkal hoznak néhány példányt valamilyen náluk őshonos varázslényből, és azok egy kis műsorral kedveskednek a közönségnek.

A következő fél órában a díszpáholy többi vendége is befutott. Mr. Weasley sorban kezet rázott az érkező fontos személyiségekkel, Percy pedig úgy pattogott, mintha sündisznók lalnának a székén. Mikor feltűnt Cornelius Caramel, a mágiaügyi miniszter, Percy olyan mély meghajlást mutatott be, hogy leesett és összetört a szemüvege. Ettől aztán szörnyen zavarba jött; attól fogva nem állt fel a helyéről, csupán féltékeny pillantásokat vetett Harryre, akit a miniszter régi ismerősként üdvözölt: kezet rázott vele, érdeklődött a hogyléte felől, és bemutatta a tőle balra és jobbra ülő varázslóknak.

– Ő Harry Potter – közölte emelt hangon bolgár miniszterkollégájával, aki gyönyörű aransújtásos fekete bársonyaltárt viselt, s arckifejezéséből ítélve egy szót se értett angolul. – Harry Potter... Biztosan hallotta már a nevét... ő az a fiú, aki túlélte Tudjaki átkát... Kizárt dolog, hogy nem hallott róla...

A bolgár varázsló most észrevette Harry villám alakú sebhelyét; mutogatni kezdett rá, és izgatottan hablatyolt valamit.

– Na végre! – dőlt hátra fáradtan Caramel. – Bevallom, nem vagyok egy nyelvzseni. Ilyen helyzetekben Barty Kupor segítségét szoktam kérni. Aha, látom, ideküldte a manóját, hogy tartson fenn neki egy széket... Nagyon jól tette; ha nem tartjuk nyitva a szemünket, ez a bolgár banda az összes jó helyet elfoglalta volna... Á, megjött Lucius!

Harry, Ron és Hermione egyszerre fordultak hátra. A hátsó sorban még üresen álló három szék felé Dobby régi gazdái közeledtek: Lucius Malfoy, a fia, Draco és egy nő, akiről Harry feltételezte, hogy Draco anyja lehet.

Harry és Draco Malfoy elsős koruk óta esküdt ellenségek voltak. A sápadt, hegyes arcú, tejfölszőke Draco apja vonásait örökölte. Magas, szőke, karcsú édesanyja alapján véve csinos nő volt, csak épp egyfolytában olyan arcot vágott, mintha valami roppant büdös dolgot dörgöltek volna az orra alá.

– Miniszter úr – szólt Mr. Malfoy, és kezet nyújtott Caramelnek. – Hogy van? Engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet, Narcissát. Ő pedig a

fiam, Draco.

– Nagyon örvendek, nagyon örvendek – köszönt udvarias mosollyal Caramel, és meghajolt Mrs Malfoy előtt. – Kérem, ismerkedjenek meg Oblanszk... Obalonszk... szóval az úr a bolgár mágiaügyi miniszter. Egy szót sem tud angolul És... lássuk csak... Arthur Weasleyt ugyebár nem kell bemutatnom.

Feszült pillanat következett. Mr. Weasley és Mr. Malfoy farkasszemet néztek egymással, s Harrynek ekkor eszébe jutott legutóbbi találkozásuk – az verekedéssel végződött. Mr. Malfoy végül elfordította a tekintetét, és végignézett az első soron.

– Te jó ég, Arthur – szólt halkan. – Mit kellett eladnod, hogy ki tud fizetni ezeket a jegyeket? A házadért biztos nem kaptál ennyit.

A forgolódo Caramel nem hallotta a megjegyzést, és így folytatta:

– Lucius nemrég bőkezű adománnyal támogatta a Szent Mungó Varázsnayavalya-és Ragálykúráló Ispotályt. Személyes vendégemként tekinti meg a mérközést.

Mr. Weasley udvarias mosolyt erőltetett az arcára. – Ez... nagyon szép gesztus.

Mr. Malfoy most Hermionét mustrálta hideg, szürke szemével A lány kissé elpirult, de állta a varázsló tekintetét. Lucius Malfoy szája megvető fintorra húzódott – Harry nagyon jól tudta, miért. Malfoyék aranyvérűek voltak, és felkapaszkodott söpredéknek tartották az olyan mugli származású mágusokat, mint Hermione. A mágiaügyi miniszter jelenlétében azonban Mr. Malfoy nem mert megjegyzést tenni a lányra; gúnyos mosollyal biccentett Mr. Weasleynek, és továbbindult, hogy elfoglalja helyét. Draco elvonult Harry, Ron és Hermione előtt, és gögös arccal leült szülei közé.

– Hányingert kapok tőlük – morogta Ron, és barátaival együtt újra a pálya felé fordult. Egy percesem telt bele, és Ludo Bumfolt csörtetett be a páholyba.

– Mindenki felkészült? – kérdezte. Arca úgy ragyogott, mint egy nagy kerek sajt. – Miniszter úr – kezdetünk?

– Amikor csak gondolod, Ludo – felelte előzékenyen Caramel.

Bumfolt erre előkapta pálcáját, és saját torkának szegezte.

– Sonorus! – szólt, s ettől fogva minden szava bömbölve visszhangzott a zsúfolt, morajló stadionban. – Hölgyeim és uraim! ... Szeretettel köszöntöm önöket a négyszázhuszonkettedik Kviddics Világkupa döntőjén!

A nézők ovációban törtek ki, éneklő zászlók ezrei kavarták a levegőt, himnuszszólamaikkal fokozva a hangzavart. A hatalmas eredményjelző

tábláról eltűnt az utolsó hirdetés (Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsé – kaland minden falat!), és a láthatatlan kéz kiírta: BULGÁRIA: 0, ÍRORSZÁG: 0.

– Nem is szaporítom tovább a szót. Fogadják szeretettel... a Bolgár Nemzeti Kabalaegyüttest!

A lelátó jobb szárnyán felzúgott a piros tömeg.

– Kíváncsi vagyok, mit hoztak – szólt Mr. Weasley, és érdeklődve előredőlt a mellvéd felé. – Ááá! – Hirtelen lekapta szemüvegét, és gyorsan törölgetni kezdte a talárjában. – Vélák!

– Mik azok a vél...

Harry még be sem fejezte kérdését, máris választ kapott rá. Egy szempillantás alatt vagy száz véla suhant ki a pálya fűvére. Nők voltak... a leggyönyörűbbek, akiket Harry valaha látott... De valahogy nem lehettek – nem lehettek emberi lények. Harry kissé megzavarodott; vajon mitől fénylik úgy a bőrük, mint a telihold, és mitől lobog úgy hosszú, szőke hajuk, ha nem is fúj a szél?... Ekkor azonban felcsendült a zene, és Harryt attól fogva nem érdekelte, hogy a vélák embereke vagy sem – sőt, semmi a világon nem érdekelte többé.

A vélák táncolni kezdtek, és Harry fejéből egy csapásra eltűnt minden kérdés és kétely. Nem akart már semmi mást, csak nézni, bámulni ezeket a csodás lényeket. Úgy érezte, a vélák tánca tartja egyben a világot, és ha abbahagynák, borzalmas dolgok történnének...

Ahogy gyorsult a tánc, egyre bizarrabb gondolatok támadtak Harry szédülő fejében; például ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy ott helyben végrehajtson valami nagyszerű tettet. Jó ötletnek tűnt, hogy felmászik a mellvédre, és a mélybe veti magát... Vagy még bátrabb dolgot kellene csinálnia?

– Te meg mit művelsz, Harry? – csendült valahol a távolban Hermione hangja.

A zene hirtelen elhallgatott, s Harry pislogva körülnézett. A mellvéd előtt állt, egyik lábát az alacsony falra helyezve. Mellette ott állt Ron, egy zuhanni készülő toronyugró testtartásába dermedve.

Dühös füttykoncert hangzott fel a stadionban. A nézők nem akarták elengedni a vélákat. Harry mélyen egyetértett velük; természetesen ő is Bulgáriának szurkol – nem is értette, mit keres a mellén a nagy zöld kokárda. Ron ábrándos arccal tépkedte a leveleket a kezében tartott süvegről. Mr. Weasley elnéző mosollyal odahajolt hozzá, és elvette tőle a fejfedőt.

– Jól fog ez még jönni, meglátod – szólt. – Várjuk csak meg, mivel rukkolnak elő az írek.

– Höh? – Ron tátott szájjal bámult a vélákra, akik most felsorakoztak a pálya szélén.

Hermione rosszállóan ciccegett, és a karjánál fogva visszahúzta Harryt a székére.

– Szégyelld magad! – sopánkodott.

– És most – harsogta Ludo Bumfolt – emeljük a magasba pálcáinkat... az ír Nemzeti Kabalabrigád tiszteletére!

A következő pillanatban hatalmas zöld-arany üstökös zúgott be a stadion légterébe; leírt egy kört a pálya fölött, azután szétvált két kisebb fénycsóvára. Azok a karikás póznák felé suhantak, s ahogy távolodtak egymástól, gyönyörű szivárványos ív ragyogott fel köztük. A tömeg „úúú”-zott és „Ááá”-zott, akár egy ünnepi tűzijáték álmélkodó közönsége. A szivárvány lassan elenyészett, a két üstökös pedig újra összeolvadt, s együtt egy óriási, fénylő lóherét alkottak. A lóhere a magasba emelkedett, s ahogy körberöpült a lelátók fölött, úgy tűnt, mintha aranyszínű, csillogó eső hullana belőle...

– Juhé! – kurjantott boldogan Ron, mikor a lóhere elhúzott a díszpáholy fölött, súlyos aranypénzek záporát zúdítva az ott ülők fejére. Harry felsandított a fénylő alakzatra; csodálkozva látta, hogy azt valójában több ezer piros mellényes, lengő szakállú emberke alkotja, akik mind egy-egy aranyszínű vagy zöld lámpást szorongattak apró kezükben.

– Leprikónok! – kiabálta Mr. Weasley, túlharsogva a lelátókon felzúgó lelkes tapsvihart. A nézők versengve gyűjtötték az égből hullott pénzt – sokan még a padok alá is bemásztak, hogy összekotorják az elgurult aranyakat.

– Tessék! – rikkantotta Ron, s egy marék pénzt nyomott Harry markába. – Az omniskóp ára! Nem úszod meg a karácsonyi ajándékot, hahaha!

A lóhere most kialudt és alkotóelemeire bomlott; a leprikónok leereszkedtek a földre, és törökülésben felsorakoztak a pálya szélén, a vélákkal átellenben.

– Most pedig, hölgyeim és uraim, bemutatom a bolgár kviddicsválogatottat! Dimitrov!

Valahol a mélyben, a pálya mellett kinyílt egy ajtó; seprűnyélen lovagoló alak suhant ki rajta, de olyan szédítő sebességgel, hogy csak piros talárját lehetett kivenni. A bolgár szurkolótábor lelkes tapssal köszöntötte.

– Ivanova!

Újabb piros taláros versenyző röppent ki az ajtón.

– Zográf! Levszkij! Vulkanov! Volkov! Ééééés – Krum!

– Ő az, ő az! – lelkenedett Ron, omniszkópjával követve a bolgár fogót. Harry gyorsan a szeme elé kapta saját távcsövét.

A beesett arcú, sárgáslakó bőrű Krum nagy, hajlott orrával és sűrű, fekete szemöldökével úgy festett, mint egy emberbe oltott ragadozó madár. Hihetetlennek tűnt, hogy mindössze tizennyolc éves.

– És most köszöntsük az ír nemzeti válogatottat! – mennydörögte Bumfolt. – Connolly! Ryan! Troy! Mullét! Moran! Quigley! Ééééés – Lynch!

Hét zöld folt suhant be a pályára; Harry elforgatta az omniszkóp oldalára szerelt kis tárcsát, hogy lelassítsa a képet. Így most el tudta olvasni az írek seprűjén a „Tűzvillám” feliratot, és a csillogó ezüst betűkkel felírt neveket a játékosok hátán.

– Fogadják szeretettel Egyiptomból érkezett játékvezetőnket, a Nemzetközi Kviddicsszövetség elnökét – Hasszán Musztafát!

A pályán most egy valószínűtlenül kicsi és sovány, aranyszín taláros varázsló jelent meg. Fején egy szál haj nem sok, annyi se volt, de az orra alatt díszelgő, kipöndörített bajuszcsoát Vernon bácsi is megirigyelhette volna. A bíró egyik kezében jókora fadobozt szorongatott, a másikban a seprűjét tartotta, a bajusz alól pedig egy ezüst síp kandikált elő. Harry visszaállította az omniszkópot normális sebességre, s úgy figyelte, mit csinál Musztafa. A bíró felült seprűjére, aztán egy rúgással felcsapta a fadoboz fedelét. A dobozból nyomban kiröppent a négy labda: a piros kvaff, a két fekete gürkő és az apró, szárnyas aranycikesz – bár Harry ez utóbbit inkább csak sejtette, mint látta. Musztafa belefűjt sípjába, és a labdák nyomában a magasba emelkedtek.

– Éééés FELSZÁLLTAK! – bömbölte Bumfolt. – Mullett a kvaffal! Troy! Moran! Dimitrov! Újra Mullett! Troy! Levszkij! Moran!

Harry soha életében nem látott ehhez fogható meccset. Olyan erősen szorította szemére az omniszkópot, hogy szemüvege belevájódott ornyergébe. A játék hihetetlenül gyorsan pergett; a hajtók szélesebben passzolgatták egymásnak a kvaffot – mire Bumfolt kimondta egy játékos nevét, a labda már rég valaki másnál volt. Harry újra elforgatta a képsebesség-állító tárcsát, majd megnyomta a „játékelemzés” feliratú gombot a távcső tetején. Ettől kezdve lassítva látta az eseményeket, s a lencsén piros betűs feliratok villantak fel.

„Karvalyfej támadóalakzat” – ez állt a szoros kötelékben repülő három ír hajtó fölött. Az alakzatot a középén elhelyezkedő Troy vezette; Mullett és Moran fél seprűhosszal lemaradva követték Őt. Csorszkov-féle csel” – írta ki az omniszkóp, mikor Troy úgy tett, mintha felfelé akarna szökni a kvaffal – elcsalogatva helyéről a bolgár Ivanovát –, majd lepottyantotta a labdát Morannak. A bolgárok egyik terelője, Volkov precíz ütősuhintással Moran felé küldött egy gurkót; Moran ráhasalt a seprűnyélre, hogy kitérjen a súlyos golyó útjából, és elejtette a kvaffot, amely az alatta elsuhanó Levszkij kezében landolt...

– ÉS TROY GÓLT SZEREZ! – harsant fel Bumfolt hangja, s a közönség kirobbanó ovációval ünnepelt. – Tíz-nulla Írország javára!

– Micsoda? – Harry jobbra-balra forgatta fejét az omniszkóppal együtt. – De hiszen Levszkijnél van a labda!

– Ha nem kapsz normális sebességre, a többi gólról is lemaradsz! – kiáltott oda neki Hermione, aki a maga részéről páros lábon szökdécselt, és lelkesen integetett a tiszteletkört repülő Troynak. Harry gyorsan leeresztette a távcsövet; a magasban újra ott lebegett a leprikónok alkotta ragyogó aranyzöld lóhere. A vélák mozdulatlanul álltak a pálya szélén, és mogorván pislogtak az ír kabalákra.

Harry átkozta magát saját butaságáért, és gyorsan visszaállította az omniszkópot normális sebességre.

Az ír hajtók tényleg kiváló játékosok voltak – ez egy olyan embernek is feltűnt volna, aki Harrynél kevesebbet tud a kviddicsről. Akcióikat összeszokottan, elegánsan hajtották végre, s olyan pontosan helyezkedtek, mintha olvasni tudnának egymás gondolataiban. A Harry mellére tűzött kokárda szüntelenül az ő nevüket visította: „Troy – Mullett – Moran!” A következő tíz percben az ír csapat további két gólt szerzett, harminc-nullára módosítva az állást. A zöldruhás szurkolótábor szünni nem akaró üdvívalgással jutalmazta teljesítményüket.

Ahogy múlt az idő, a küzdelem egyre tempósabbá – és egyre elkeseredettebbé vált. Volkov és Vulkanov, a bolgárok terelői kíméletlenül ágyúzták a gurkókkal az írek hajtósorát, és általában minden eszközzel akadályozni próbálták őket. Miután két ízben is szétzilálták Troyék alakzatát, Ivanovának végül sikerült átfurakodnia az ír sorfalon, és Ryan őrzőt kijátszva megszereznie Bulgária első gólját.

– Fogjátok be a fületeket! – ordította Mr. Weasley, mikor a vélák örömtáncba kezdtek. Harry még a szemét is behunyta; teljes figyelmével a meccsre akart összpontosítani. Néhány másodperc múlva óvatosan a pályára

hunyorított; a vélák addigra abbahagyták a táncot, a kvaff pedig ismét a bolgároknál volt.

– Dimitrov! Levszkij! – harsogta Bumfolt. – Dimitrov! Ivanova – azt a mindenit!

A százezer boszorkány és varázsló egyszerre kapott levegő után, mikor a két fogó, Krum és Lynch függőlegesen átzúgott a hajtók között, még hozzá olyan sebességgel, mintha egy repülőből ugrottak volna ki ejtőernyő nélkül. Harry az omniszkópon át követte zuhanásukat, s tekintetével a cikeszt kereste...

– Összetörik magukat! – sikoltott fel Hermione.

Csak félig tévedett – Viktor Krum a legeslegutolsó pillanatban kiemelkedett a zuhanásból, és újra a magasba lendült. Lynch nem volt ilyen ügyes – olyan erővel csapódott a földbe, hogy a legtávolabb ülő néző is hallotta a puffanást. Az ír szurkolók kórusban felszisszentek.

– Bolond! – mérgelődött Mr. Weasley. – Hogy dőlhetett be egy ilyen szakállas trükknek?

– Amíg a medimágusok Aidan Lynchet vizsgálják – dörgött fel Bumfolt kommentárja –, a játék szünetel.

– Nincs semmi baja, csak elhasalt egy kicsit – nyugtatta meg Charlie aggódó kishúgát. Ginny kihajolt a mellvéd fölé, és rémülten meresztgette a szemét. – Krum pontosan ezt akarta...

Harry megnyomta omniszkópján a „visszajátszás” és „játékelemzés” gombokat, beállította a sebességet, majd ismét a szeméhez emelte a távcsövet.

Most lassítva nézte végig Krum és Lynch zuhanását. „Vronszkij-műbukás – az ellenfél fogójának félrevezetése” – ez a felirat jelent meg a lencsén. Krum összehúzott szemmel koncentrált rá, hogy elkapja az utolsó másodpercet, amikor még nem késő felrántania seprűje nyelét. Lynch lekéste ezt a pillanatot, és földnek ütközött. Krum zuhanása valóban nem volt több pusztá trükknél, hiszen a cikesz a közelben sem volt. Harry még soha senkit nem látott ilyen fantasztikusan repülni – Krum olyan fürgén és könnyedén mozgott a levegőben, mintha csak a szabályok miatt vitte volna magával a seprűt, mintha súlytalan volna vagy láthatatlan szárnyai lennének. Harry újból normális sebességre állította az omniszkópot, és Krumra élesített vele. Míg odalent a pályán a medimágusok gyorsan ható bájitalokkal próbálták magához téríteni Lynchet, Krum ráérősen körözött harminc méteres magasságban. Harry ráközelített az arcára; a bolgár fogó fekete szeme a

mélységet pásztázta. Most, hogy ellenlábasa ájultan feküdt a pálya fűvén, végre minden figyelmét a cikesz keresésének szentelhette.

Egy pere sem telt bele, és a zöld szurkolótábor örömujjongásba tört ki – Lynch feltápáskodott, lába közé kapta Tűzvillámát, és a levegőbe röppent. Visszatérése új lendületet adott az ír csapatnak; miután Musztafa belefűjt sípjába, három hajtójuk az addigiaknál is parádésabb légi mutatványokba kezdett.

A következő negyedórában további tíz ír gól született, s így százharminc-tízre módosult az állás. A játék ezen a ponton kezdett eldurvulni.

Az egyik ír támadás alkalmával, mikor Mullett a bolgár karikák felé suhant a kvaffal, Zográf, a bolgár őrző kirepült elé. Harry nem látta, mi történt ezután, mert az egész csak egy szemvillanásnyi ideig tartott, de a következő pillanatban dühösen felmorajlott az ír szurkolótábor, és Musztafa éles sípszava jelezte, hogy valaki szabálytalankodott.

– Musztafa felelősségre vonja a bolgár kapust – kommentálta az eseményeket Bumfolt. – Bizonyára könyöklésért. És... igen, büntetőt ítél Írország javára!

A leprikónok, akik felbőszült darázsraj módjára a levegőbe emelkedtek, mikor Mullettet faultolták, most alakzatba gyűltek, és a „HA-HA-HA” feliratot rajzolták az égre. A vélák erre dühösen felugrottak, felborzolták hosszú hajukat, és táncolni kezdtek.

A Weasley-fiúk és Harry gyorsan befogták a fülüket, de Hermione, akire nem hatott a bűbáj, szinte nyomban cibálni kezdte Harry ruháját. Harry odafordult hozzá, s a lány lehúzta kezét a füléről.

– Nézd meg bírót! – kuncogott.

Harry a pálya felé fordult. Hasszán Musztafa időközben leszállt a vélák előtt a földre, és valóban igen furcsa dolgokat művelt: karizmait mutogatta és lelkesen pödörte a bajuszát.

– Ejnye, ez azért túlzás! – harsogta kaján derűvel Bumfolt. – Kéretik észhez téríteni a bírót!

Az egyik medimágus kezét a fülére szorítva odaszaladt a bíróhoz, és jól sípcsonton rúgta. Harry az omniszkópon át figyelte a jelenetet. A fájdalom kizökkentette mámorából Musztafát, aki előbb zavartan pislogott, majd kiabálni kezdett a vélákkal. Azok abbahagyták a táncot, és felháborodva tiltakoztak.

– Ha nem csalódom, Musztafa bíró ki akarja küldeni a pályáról a bolgár kabalákat! – hangzott fel Bumfolt mennydörgő hangja. – Ilyen még nem volt, hölgyeim és uraim!... Ejnye, úgy látom, kezd elfajulni a dolog...

És valóban: Volkov és Vulkanov, a bolgárok terelői szálltak a földre, és dühösen vitatkozni kezdtek a bíróval. Közben egyre a leprikónok felé mutogattak, akik most a kaján „HI-HI-HI” feliratot alkotva lebegtek a magasban. Musztafát azonban nem hatották meg a bolgárok érvei; kinyújtott karral a levegőbe bökött, utasítva a két játékost, hogy szálljanak fel. Mivel azok nem tágitottak, Musztafa kétszer belefűjt a sípjába.

– Írország két büntetőt dobhat! – kiabálta Bumfolt, túlharsogva a piros tábor felháborodott moráját. – Volkov és Vulkanov bizony jobban tennék, ha visszaülnének a seprűikre... igen... már fel is szálltak... és Troynál van a kvaff...

Ami ezek után a karikás póznák között zajlott, inkább elkeseredett légi csatára hasonlított, semmint sportmérkőzésre. Mindkét csapat terelői irgalmatlanul suhogtatták ütőiket – Volkovnak és Vulkanovnak szemlátomást már édesmindegy volt, hogy a gurkókat vagy az ír játékosokat találják-e el. Dimitrov egyenesen megcélozta a kvaffot birtokló Morant, és kis híján letaszította őt a seprűjéről.

– Fault! – bődültek fel kórusban az ír szurkolók.

– Fault! – visszhangozta Ludo Bumfolt mágikusan felerősített hangja. – Dimitrov lökte Morant! Szándékosan karambolozott vele! Ezért megint büntető járna... Tessék, már halljuk is a sípszót!

A leprikónok újra a levegőbe röppentek, s ezúttal egy óriási kezecskéket formáztak, amelynek csak egyetlen ujjja volt kinyújtva... A sértő gesztus láttán a vélák végképp kijöttek a béketűrésből; betódultak a pályára, és öklömnyi tűzgolyókat kezdtek dobálni a leprikónok felé. Harry döbbenet meredt rájuk az omniskóp lencséjén át; már egyáltalán nem találta szépnek őket. Nem is csoda, hisz a vélák arca most csúf, kampós csőrű madárfejjé torzult, s vállukból pikkelyes szárnyak nőttek ki...

– Látjátok, fiúk? – kiabálta Mr. Weasley. – Ezért mondom, hogy sose ítéljetez a külső alapján!

A pályára siető minisztériumi varázslók megpróbálták szétválasztani a vélákat és a leprikónokat, de vajmi kevés sikerrel; mindazonáltal a csapatkabalák csatája ártatlan évődésnek tűnt a magasban zajló elkeseredett küzdelemhez képest. Harry alig győzte tekintetével követni a puszkagolyó sebességével ide-oda cikázó kvaffot...

– Levszkij – Dimitrov – Moran – Troy. Mullett – Ivanova – újra Moran – még mindig nála a kvaff – ÉS BEDOBJA!

Az ír szurkolók örömkialtásaiból azonban alig hallatszott valami a vélák vad visítása, a minisztériumi mágusok varázspálcáinak durrogása és a bolgárok böszült bömbölése közepette. A játék azonnal folytatódott; Levszkij indult el a kvaffal, lepasszolta Dimitrovnak...

Quigley terelő ekkor egy lendületes suhintással Krum felé küldte az egyik gurkót. A bolgár fogó nem hajolt félre elég gyorsan, és a súlyos golyó telibe találta az arcát.

A tömeg döbbenet felmorajlott. Krum törött orrából ömlött a vér, Musztafa mégsem fújta meg a sípját. Mással volt ugyanis elfoglalva, s ezért senki nem hibáztathatta: az egyik véla tűzgolyója ugyanis lánggra lobbantotta seprűje farkát.

Harry türelmetlenül várta, hogy valaki észrevegye Krum sebesülését. Bár Írországnak drukolt, Krumot tartotta a legjobb játékosnak a tizennégy közül. Ron szemlátomást hasonló véleményen volt.

– Adjanak időt neki! Senki nem látja, milyen állapotban van? Így nem lehet játszani...

– Odanézz! Lynch! – kiáltott fel Harry.

Az ír fogó hirtelen függőleges zuhanásba kezdett, s Harry biztosra vette, hogy ezúttal nem a Vronszkij-műbukást látja – ez igazi rárepülés volt...

A közönségnek nagyjából a fele vette észre, mi történik. Az ír szurkolók hatalmas zöld hullámban felpattantak, és ordítva biztatták fogójukat... de Krum sem maradt tétlen. Egy szempillantás alatt átlátta a helyzetet, és Lynch után iramodott – bár Harrynek fogalma sem volt, hogyan láthat a vértől, mely száguldás közben is csak úgy fröcskölt az arcáról. Akárhogy is, Krumnak sikerült utolérnie Lynchet, s a két fogó ismét fej fej mellett zuhant a föld felé...

– Nem tudnak megállni! – sikoltott fel Hermione.

– Dehogynem! – ordította Ron.

– Lynch nem tud! – kiabálta Harry.

Igaza lett – Lynch másodszor is a földön kötött ki, a felböszült vélák pedig úgy vetették rá magukat, mint keselyűk a koncra.

– A cikesz! – üvöltött fel Charlie a sor másik végén. – Hol van a cikesz?

– Elkapta! – ordította Harry. – Krum elkapta! Vége a meccsnek!

A vértől csatakos ruhájú Krum lefékezte seprűjét, elegánsan vízszintesbe kanyarodott, és a magasba emelte fél kezét – ujjai közt ott csillogott az aranycikesz.

A hatalmas fekete táblán megjelent a végeredmény – BULGÁRIA: 160, ÍRORSZÁG: 170 –, de a közönség még jó pár másodpercig nem fogta fel, mit történt. Azután felzúgott a tömeg – előbb tompán, aztán egyre hangosabban, akár egy ébredező, lusta oroszlán –, s végül a zöld tábor féktelen, tomboló ünneplésbe kezdett.

– GYŐZÖTT ÍRORSZÁG! – bömbölte kissé megkésve Bumfolt. – A CIKESZT KRUM KAPTA EL – DE ÍRORSZÁG GYŐZÖTT! Álmunkban se hittük volna, hogy ez megtörténhet, hölgyeim és uraim!

– De hát miért kapta el a cikeszt? – kérdezte ordítva Ron, miközben a széke előtt szökdécselt, és két kezét égnek emelve tapsolt. – Akkor fejezte be a meccset, amikor Írország százhatvan ponttal vezetett!

– Tudta, hogy esélyük sincs behozni a hátrányt – kiabált vissza Harry, aki ugyancsak lelkesen tapsolt. – Túl jók voltak az ír hajtók... Krum stílusosan akarta befejezni a mérkőzést...

– Nagyon hősiesen viselkedett – állapította meg Hermione, aki a mellvéd fölött kihajolva figyelte a földre ereszkedő Krumot. Csapatnyi medimágus indult el a bolgár fogó felé, durrogó pálcákkal törve utat a vélák és leprikónok között. – Borzalmasan néz ki...

Harry újra a szeméhez emelte az omniszkópot. Nem volt könnyű kivenni, mi történik odalent – a boldogan cikázó leprikónok jóformán az egész pályát eltakarták –, de azért nagy nehezen sikerült megtalálnia a medimágusok gyűrűjében álló Krumot. A bolgár a szokásosnál is mogorvább képet vágott, és nem engedte, hogy ellássák sérülését. Csapatársai a közelében ácsorogtak, és megsemmisülten csóválták a fejüket, míg nem sokkal odébb az írek győzelmi táncot lejtettek a leprikónfelhőből hulló aranyesőben. A lelátókat lengő zászlók erdeje lepte el, s a levegőt betöltötték az ezer szólamban felzengő ír himnusz hangjai. A vélák újra felvették szokásos szemet gyönyörködtető alakjukat, de szép fejüket most lehorgasztották, és sugárzó arcukon gyászos kifejezés ült.

– Aszér dérékásán küszdötünk – szólt egy hang Harry háta mögött. Harry hátranézett; a bolgár mágiaügyi miniszter volt az.

– De hiszen maga tud angolul! – csattant fel méltatlankodva Caramel. – Mégis hagyta, hogy egész nap kézzel-lábbal mutogassak!

– Natyon szórakoztató volt – felelte vállvonogatva a bolgár miniszter.

– És miközben az ír válogatott tagjai tiszteletkört repülnek kabaláik kíséretében, a díszpáholyba hozzák magát a Kviddics Világkupát! – harsogta Bumfolt.

Harrynek be kellett hunynia a szemét a hirtelen támadt vakító fehér ragyogásban. A díszpáholyt láthatatlan, mágikus reflektorok fénye árasztotta el, lehetővé téve, hogy a lelátókról is figyelemmel lehessen kísérai az ott zajló eseményeket. Harry hunyorogva a bejárat felé sandított; azon épp akkor cipelt be két ziháló varázsló egy hatalmas aranyserleget. A serleg Cornelius Caramelhez került, aki még mindig sértődött arcot vágott – szemlátomást nem tudott napirendre térni afelett, hogy bolgár kollégája bohócot csinált belőle.

– Köszöntse nagy taps a gáláns vesztest – Bulgáriát! – mennydörögte Bumfolt.

A díszpáholy lépcsőjén megjelent a legyőzött bolgár csapat hét játékosa. A közönség elismerően tapsolt, s a lelátókon szapora villogás jelezte, hogy omniszópok ezrei szegeződnek a kivilágított páholyra.

A bolgárok végigvonultak a két széksor között, s miközben Bumfolt a nevüket harsogta, rendre kezét ráztak a két miniszterrel. Krum, aki az utolsó volt a sorban, még mindig borzalmasan festett; arca fekete volt a rászáradt vértől, s szeme körül sötét monoklik éktelenkedtek – de kezében még mindig ott volt az aranycikesz. Harry megállapította, hogy a bolgár sokkal esetlenebbül mozog a földön, mint a levegőben. Háta görbe, válla csapott volt, s csámpásan, kissé totyogva járt. Akárhogy is – mikor Bumfolt beharsogta nevét a stadion hatalmas légterébe, a tömeg mennydörgő ovációval ünnepelte őt.

S akkor megérkezett a győztes ír csapat. Aidan Lynchet Moran és Conolly támogatták. A fogó tekintete kissé ködös volt – bizonyára agyrázkódást kapott a második kemény landolás alkalmával –, de azért ő is boldogan vigyorgott, mikor Troy és Quigley a tömeg ujjongásától kísérve a magasba emelték a csillogó aranyserleget. Harry keze elzsibbadt a kitartó tapsolástól.

Végül, miután az ír csapat tagjai elhagyták a díszpáholyt, hogy újabb tiszteletkört írjanak le a lelátók fölött (Aidan Lynch Conolly mögé ült fel, és végig kótyagosan vigyorgott), Bumfolt a torkának szegezte a pálcáját, és így szólt: – Silentium.

– Ezt az estét még évek múlva is emlegetni fogjuk – dörmögte rekedten. – Micsoda váratlan fordulat... Ki látott már ilyen rövid döntőt?... Á, igen, nektek jár egy kis pénz... Mennyi is?

Fred és George időközben átmásztak székük támláján, megálltak Ludo Bumfolt előtt, és boldog vigyorral nyújtották a markukat.

Kilencedik fejezet

A Sötét Jegy

– El ne mondjátok anyátoknak, hogy fogadtatok! – figyelmeztette Mr. Weasley az ikreket, miközben a csapat lefelé baktatott a stadion piros szőnyeggel bevont lépcsőjén.

– Ne félj, apa, nem mondjuk el – felelte sejtelmes vigyorral Fred. – Nagy terveink vannak a pénzzel, nem akarjuk, hogy anya elkobozza.

Mr. Weasley már-már megkérdezte, hogy pontosan mifélek azok a nagy tervek, de aztán meggondolta magát. Belátta, hogy jobb, ha nem tud a dolgról.

A lépcső aljában csatlakoztak a kapuk felé áramló tömeghez, majd a kivilágított ösvényt követve

elindultak a sátraik irányába. Körös-körül harsány gajdolás verte fel az éjszaka csendjét, s a fejük fölött kurjongató, lámpájukat lengető leprikónok cikáztak. Ahogy megérkeztek sátraikhoz, kiderült, hogy egyiküknek sincs még nagy kedve ágyba bújni, s Mr. Weasley – figyelembe véve a táborban uralkodó hangulatot – áldását adta rá, hogy lefekvés előtt igyanak meg még egy csésze kakaót. Letelepdedtek hát a kis asztal köré, és hamarosan élénk beszélgetés bontakozott ki köztük – a téma természetesen a mérkőzés volt. Mr. Weasley szenvedélyes vitába bonyolódott Charlie-val az előnyszabály hátulütőiről, s csak akkor jutott eszébe az órájára pillantani, mikor Ginny elbóbiskolt az asztalnál, és a padlóra locsolt egy egész bögre forró csokoládét. Ekkor aztán véget vetett a szócsatának, és gyorsan ágyba parancsolta népes családját. Hermione és Ginny átmentek a másik sátorba, Harry és a Weasleyk pedig pizsamába bújtak, és ki-ki választott magának egy helyet az emeletes ágyakon. A tábor túlsó vége felől még ekkor is énekszót és visszhangzó durrogást sodort feléjük a szél.

– Istenem, de jó, hogy nem vagyok szolgálatban...! – dünnyögte álmosan Mr. Weasley. – Nem lehet valami hálás feladat lecsendesíteni az ikreket.

Harry Ronnal osztozott az egyik emeletes ágyon; a felső matracot választotta, s most nyitott szemmel feküdt, a sátortetőre meredve. A vásznon átsűrödött a fölöttük röpködő leprikónok lámpásainak fénye, de ő az elsuhanó foltok helyett Krumot és parádés légi mutatványait látta maga előtt. Alig várta, hogy újra felülhessen saját Tűzvillámára, és maga is kipróbálhassa a Vronszkij-műbukást... Oliver Wood kusza ábrákkal illusztrált magyarázatából nem derült ki, hogyan kell szépen megcsinálni a

mozdulatsort... Lelki szemei előtt önmagát látta, amint a nevét hirdető talárban kiröppen a pálya fölé... elképzelte, milyen érzés lehet, amikor százezer ember kórusban köszönti őt, miközben a stadion falai között ott visszhangzik Ludo Bumfolt mennydörgő hangja: „Ééééés... Potter!”

Harrynek később fogalma sem volt róla, hogy álmodozásából ocsúdott-e fel vagy már igazi álomból ébredt – de arra pontosan emlékezett, hogy Mr. Weasley kiabálását hallva egy csapásra magához tért.

– Ébredjetek! Ron, Harry – gyorsan, keljetek fel!

Harry úgy ült fel, mintha rugóra járna – érezte, hogy feje búbja végigsúrolja a vászontetőt.

– Mi történt? – kérdezte kábán.

Azt kérdés nélkül is tudta, hogy odakint valami nincs rendjén. A tábor zaja megváltozott – énekszó és kurjongatás helyett most rémült kiáltozás és léptek szapora dobogása verte fel a csendet.

Gyorsan lemászott az ágyról, és a ruhái után nyúlt, de Mr. Weasley, aki már felhúzta pizsamája fölé farmernadrágját, rá szólt:

– Hagyd, Harry, erre most nincs idő! Fogd a dzsekid, és gyerünk kifelé – gyorsan!

Harry engedelmeskedett, és kirohant a sátorból, sarkában Ronnal.

Már csak itt-ott pislákolts néhány tábortűz, s ezek fénye botladozva szaladgáló embereket világított meg – mind egy irányba, az erdő felé rohantak, egy formátlan, sötét tömeg elől menekülve, ami furcsa villanások és fegyverropogást idéző durrogás közepette közeledett Harryék felé. Útját gúnykacaj, féktelen hahota és részeg kurjongatás kísérte – aztán egy vakító zöld fénynyaláb végre megvilágította a jelenetet.

Varázslók egy csapata vonult át lassan a mezőn; vállt vállnak vetve, sűrű tömegben haladtak, és mindannyian a magasba emelték pálcájukat. Harry a szemét meresztgette rájuk... Úgy tűnt, mintha a felvonulóknak nem lenne arca... aztán rádöbrent, hogy valamennyien csuklyát és álarcot viselnek. Magasan a csoport fölött négy természetellenes tartásba kényszerített, kapálózó alak lebegett a levegőben. Az egész jelenet olyan volt, mint egy groteszk, fordított bábszínházi előadás, amiben álarcos bábjátékosok repülő bábokat rángatnak égnek meredő pálcák és láthatatlan zsinórok segítségével. A négy lebegő alak közül kettő ráadásul feltűnően kicsi volt.

A mezőn át vonuló álarcosokhoz egyre több és több varázsló csatlakozott, s az újonnan érkezettek nevetve mutogattak a kapálózó alakokra. A felduzzadt tömeg mindenén átgázolt, kíméletlen pusztítást végezve a sátrak erdejében. Egyik-másik varázsló – Harry ezt a saját

szemével látta – a pálcájával robbantotta szét az útjába kerülő sátrakat. Nem egy sátor tüzet fogott, s a táborban nőttön nőtt a pánik.

Mikor a menet elhaladt egy égő sátor mellett, a lángok megvilágították a lebegő alakokat. Harry az egyikben felismerte Mr. Robertset, a kemping tulajdonosát. A másik három alak bizonyára Mr. Roberts felesége és két gyereke volt. Az egyik álarcos varázsló egy pálcaintéssel fejjel lefelé fordította Mrs Robertset, akinek így a hálóinge felcsúszott a hasára, közszemlére téve terjedelmes bugyogóját.

Ron szánakozva nézte a kisebbik mugligyereket, aki ernyedten lecsüngő fejjel, bűgócsiga módjára forgott vagy tizenöt méteres magasságban.

– Undorító – fakadt ki. – Ezek nem normálisak...

Hermione és Ginny léptek oda hozzájuk. Ők is csupán egy kabátot húztak fel hálóingükre. Velük egy időben Bill, Charlie és Percy is kiléptek a fiúk sátrából, felöltözve, kezükben varázspálcával.

– Segítenünk kell a kollégáknak – kiabálta Mr. Weasley a hangoskodó tömeget túlharsogva, és közben feltúrte pizsamakabátja ujját. – Ti, gyerekek, menjetek be az erdőbe, és maradjatok együtt. Ha rendet csináltunk, majd értetek megyek!

Bill, Charlie és Percy apjukat meg sem várva szemberohantak a közeledő tömeggel; Mr. Weasley utánuk szaladt. Minden irányból minisztériumi varázslók siettek a rendbontók felé. A tömeg, s velük a Roberts család, egyre közelebb ért Harryékhez.

– Gyerünk! – Fred megfogta Ginny kezét, és vonszolni kezdte kishúgát az erdő felé. Harry, Ron, Hermione és George követték őket. Az erdő szélére érve valamennyien hátranéztek. A tömeg időközben hatalmasra duzzadt; a minisztériumi varázslók az emberek között átfurakodva igyekeztek eljutni a sokaság közepén haladó csuklyásokhoz, de csak lassan haladtak előre. Egyikük sem alkalmazott bűbájt, hogy utat törjön magának – bizonyára nem akarták kockáztatni, hogy Robertsék lezuhanjanak a magasból.

A stadionhoz vezető ösvény mentén felszerelt színes lámpások most nem égtek; a menekülő táborlakók tapogatózva kóboroltak a fák között. Itt is, ott is gyereksírás hangzott fel, s csak úgy zengett az erdő az eltévedtek aggódó kiáltásaitól. Harry lépten-nyomon emberekbe ütközött, de a sötétben nem tudta kivenni az arcukat. Azután egyszer csak Ron fájdalmas kiáltása ütötte meg a fülét.

Hermione nyomban megtorpant, s a mögötte haladó Harry nekiütközött.

– Mi történt? – kérdezte ijedten a lány. – Ron! Merre vagy? Elegem van ebből a vakoskodásból! Lumos!

Hermione pálcáján apró láng gyulladt ki, megvilágítva az ösvényen elterült Ront.

– Elbotlottam egy gyökérben – dörmögte mérgesen a fiú, miközben feltápáskodott.

– Ekkora lábbal nem is csoda – nyekeregte egy lusta hang valahol a hátuk mögött.

Harry, Ron és Hermione megfordultak. Néhány méterre tőlük, az egyik fa mellett Draco Malfoy állt, karba tett kézzel, hátát a fa törzsének vetve. Tökéletesen nyugodtnak, sőt vidámnak tűnt, és szemlátomást úgy helyezkedett, hogy a fák között kinézve figyelemmel kísérhesse a táborban zajló eseményeket.

Ron olyan szavakkal válaszolt Malfoynak, amelyeket Mrs Weasley jelenlétében egészen biztosan nem mert volna kiejteni a száján.

– Ejnye, Weasley, hogy beszélsz? – vigyorgott Malfoy. – Jobb lesz, ha csöndben elhúzzátok innen a csíkot. Gondolom, nem akarjátok, hogy elkapják a csajt.

Fejével Hermione felé bökött. Ebben a pillanatban hatalmas dörrenés hatolt a fülükbe, s egyidejűleg vakító zöld fény villant fel valahol a táborban.

– Mért kapnának el? – kérdezte dacosan Hermione.

– Nem látod, mit csinálnak, Granger? – duruzsolta kajánul a fiú. – Muglikra vadásznak. Te is a levegőben akarod mutogatni a bugyidat? Mert akkor nyugodtan várd meg őket. Legalább röhögünk egy jót.

– Hermione boszorkány – vágott vissza Harry.

– Ahogy gondolod, Potter – vont vállat Malfoy. – Ha szerinted nem ismernek fel egy sárvérűt, maradjatok itt.

– Vigyázz a szádra, Malfoy! – csattant fel Ron, és fenyegetően elindult Malfoy felé. „Sárvérű”-nek titulálni valakit goromba sértés volt; egyes aranyvérűek nevezték így a mugli származású varázslókat és boszorkányokat.

– Ne foglalkozz vele – szólt gyorsan Hermione, és elkapta Ron karját.

Most egy minden eddiginél hevesebb robbanás rázta meg a levegőt. A közelben többen is rémülten felkiáltottak. Malfoy gúnyosan kuncogott.

– Milyen ijedősek egyesek – szólt. – Tényleg, ti hogy kerültök ide? Weasley apuka rátok parancsolt, hogy bújjatok el? Na és ő hol van? Elment megmenteni a muglikat?

Most már Harry is kezdett kijönni a sodrából.

– Inkább azt mondd meg, hol vannak a te szüleid – vetette oda Malfoynak. – Az álarcosok között, mi?

Malfoy higgadt mosollyal nézett rá.

– Gondolod, hogy megmondanám, ha ott volnának, Potter? – Gyertek, menjük már – szólta Hermione, undorodó pillantást vetve Malfoyra. – Keressük meg a többieket.

– Pszt, Granger, a végén még meghallanak! – gúnyolódott Malfoy.

– Gyertek már! – csattant fel türelmét veszve Hermione, és vonszolni kezdte barátait az ösvény felé.

– Tuti biztos, hogy az apja ott van abban a csürhében – morogta fogcsikorgatva Ron.

– Remélem, hogy elkapják a minisztérium emberei – dohogott Hermione.

Fred, George és Ginny sehol sem voltak. Az ösvényen viszont most már csapatostul vonultak az emberek, s mind riadtan tekingettek hátra a táborban összeverődött tömeg felé.

Harryék továbbindultak az ösvény mentén, s néhány lépés után egy csoport vitatkozó pizsamás fiút és lányt pillantottak meg. Egy göndör hajú lány láttukra feléjük fordult és így szólt:

– Ou est Madame Maxime? Nous l'avons perdue...

– Oh – tessék? – kérdezte zavartan Ron.

– Oh... – A lány hátat fordított nekik, s mikor továbbmentek, tisztán hallották, hogy ezt mondja: – Rhoxförh.

– Beauxbatons – dörmögte Hermione.

– Tessék? – nézett rá Harry.

– Ezek a Beauxbatonsba járnak – magyarázta Hermione. – Tudod... a Beauxbatons Mágusakadémiára... Olvashattál róla az Európai mágusiskolák összehasonlító értékelésében.

– Ja... igen, persze – bólogatott Harry.

– Nem hiszem, hogy Fredék ilyen messzire eljöttek – jegyezte meg Ron. Előhúzta varázspálcáját, Hermionéhoz hasonlóan kis lángot bűvölt rá, és hunyorogva pásztázni kezdte az ösvényt. Harry benyúlt dzsekije zsebébe a saját pálcája után – de nem találta. Az onniskópon kívül semmi nem volt a zsebében.

– Ez nem lehet igaz... Elvesztettem a pálcámat!

– Ne! Komolyan?

Ron és Hermione magasra emelték pálcáikat, hogy nagyobb kört világítsanak meg vele. Harry körülnézett a földön, de pálcájának nyomát se lelte.

– Lehet, hogy a sátorban felejtetted – mondta Ron.

– Vagy talán kiesett a zsebedből, miközben futottunk – csóválta a fejét Hermione.

– Igen – dörmögte Harry. – Talán...

A varázspálcáját mindig magánál hordta, ha a mágusok világában tartózkodott. Most, hogy ott állt egyetlen fegyvere nélkül egy éjszakai kaland kellős közepén, aggasztóan védtelennek érezte magát.

Hirtelen hangos zörgés ütötte meg a fülüket; mindhárman összerendeztek. Winky, a házimanó bukkant elő egy közeli bokor ágai közül; erőlködve bukdácsolt kurta lábain, szemlátomást minden lépésért meg kellett küzdenie – mintha valaki egy láthatatlan kötéllel húzta volna visszafelé.

– Gonosz varázslók járnak a táborban! – sipákolta zihálva. – Emberek fent, magasan! Magasan a levegőben! Winky elmenekül, elbújik!

Azzal a házimanó átvágott a sövényen, és eltűnt a fák sűrűjében. Harryék még jó ideig hallották erőlködő nyögéseit és zihálását.

– Mi baja van? – ráncolta a homlokát Ron. – Miért nem tud rendesen szaladni?

– Biztos nem kapott rá engedélyt, hogy elbújjon – vélekedett Harry. Dobby jutott az eszébe, aki mindig kényszeresen püfölni kezdte saját magát, ha olyasmit csinált, amiről tudta, hogy gazdáinak nem tetszene.

– Tűrhetetlen, amit egyesek a házimanójukkal csinálnak! – háborgott Hermione. – Mr. Kupor is úgy bánik Winkyvel, mint egy rabszolgával! Tudja, hogy tériszonya van, mégis felküldi a stadion legtetejére, aztán pedig megbabonázza, hogy szegény még menekülni se tudjon! Hát senkinek nem jut eszébe segíteni ezeken a szerencsétleneken?

– A manók elégedettek a sorsukkal – felelte vállvonogatva Ron. – hallottad, mit mondott Winky... „Házimanónak ne legyen öröme az életben”... Ezek direkt elvárják, hogy valaki parancsolgasson nekik.

– Ez a hozzáállás mérgezi meg a társadalmat, Ron! – heveskedett Hermione. – Az ilyen lusta és közönyös emberek miatt maradnak fenn az idejétmúlt, igazságtalan intézmények...

Az erdő széle felől ismét hatalmas dörrenés hallatszott.

– Inkább menjünk tovább, jó!? – türelmetlenkedett Ron.

Harry elkapta a dühös pillantást, amit barátja Hermionéra vetett. Talán volt valami abban, amit Malfoy mondott, gondolta. Lehet, hogy Hermione tényleg nagyobb veszélyben van, mint ők.

Továbbindultak az ösvényen az erdő mélye felé. Ron és Hermione Fredéket keresték a tekintetükkel, Harry pedig újra meg újra kiforgatta a zsebeit – nagyon jól tudta, hogy a pálcá elveszett, de roppant neheze esett

beletörödni. Miután elhaladtak egy csapatnyi kobold mellett, akik a táborban zajló eseményekkel mit sem törődve, nagy vihorászás közepette egy zsák aranyon osztozkodtak, kisvártatva ezüstös fényt pillantottak meg a fák között. Közelebb érve látták, hogy a fény forrása nem más, mint három sudár termetű, szépséges véla. A bűbajos lények egy tisztáson álltak, három hangoskodó varázslóifjonec társaságában.

– Száz zsák galleont keresek egy évben! – dicsekedett az egyik fiú. – Sárkányölőként dolgozom a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottságnak!

– Nem igaz! – torkolta le a barátja. – Tányérmosó vagy a Foltozott Üstben! De én, én vámpírvadász vagyok! Már vagy kilencvennek döftem karót a szívébe!

A harmadik fiú, akinek a szeplői még a vélák derengő fényében is jól látszottak, még ennél is tudott cifrábbat mondani:

– Én leszek a varázslótörténelem legfiatalabb mágiaügyi minisztere!

Harrynek, bár nem volt túl jó kedvében, nevetnie kellett. Ismerte a szeplős ifjencot: Stan Shunpike-nak hívták, és valójában kalauz volt egy kétemeletes mágusszállító csodajárművön, a Kóbor Grimbuszon.

Harry Ronhoz fordult, hogy ezt neki is elmondja, de barátja épp nem volt társalgásképes állapotban. Tátott szájjal, bambán bámult a vélákra, aztán egyszerre kiabálni kezdett:

– Mondtam már, hogy feltaláltam egy seprűt, amin el lehet repülni a Jupiterig!?

– Szégyelld magad, Ron! – pirított rá Hermione, miközben Harryvel kétfelől karon ragadták megbabonázott barátjukat, és nagy nehezen visszafordították az ösvény felé.

Az erdő lassan elnyelte a vélák lelkes udvarlóinak hangját, s a menekülő táborlakók kiáltozása is távoli zsvíjjá tompult. A rengeteg közepén jártak; úgy tűnt, itt végre maguk maradtak.

Harry körülnézett.

– Szerintem most már megállhatunk. Száz méterről hallani fogjuk, ha valaki közeledik.

Alig fejezte be a mondatot, amikor egy közeli fa mögül kilépett Ludo Bumfolt.

A két pálca pislákoló fénye is elég volt hozzá, hogy Harry észrevegye, mekkora változáson ment keresztül a főosztályvezető. Már nem szökdécselt úgy, mintha rugókon járna, inkább megfáradt, törődött ember benyomását keltette; korábban pirosposzgás arca most sápadt és komor volt.

– Ki jár itt? – kérdezte hunyorogva, s mikor felismerte Harryéket, megütközve ráncolta a homlokát. – Ti meg hogy kerültök éjnek idején az erdőbe?

Harry, Ron és Hermione csodálkozó pillantást váltottak. – Hát a... zavargás miatt vagyunk itt – felelte hármuk nevében Ron.

Bumfolt rámeredt.

– Mi miatt?

– A táborban egy csapat varázsló elkapott egy mugli családot.

– A ménkű csapjon beléjük! – szitkozódott Bumfolt, és a következő pillanatban halk pukkanással dehoppanált.

– Mr. Bumfolt nem igazán ura a helyzetnek – csóválta a fejét Hermione.

Ron egy közeli kis tisztásra vezette barátait. Ott kinézett magának egy száraz fűcsomói egy fa tövében, és letelepedett.

– Terelőnek sokkal jobb volt, az biztos – jegyezte meg. – A Dimbourne-i Darazsakkal zsinórban háromszor nyert országos bajnokságot.

Beszéd közben elővette zsebéből a miniatűr Krum-figurát, letette a földre, s egy darabig elmélázva nézegette a fel-alá járkáló bábút. A modell csámpás volt és csapott vállú, akárcsak az igazi Krum. Harry a távolból feléjük szűrődő zajokat hallgatta. A zshivaj mintha elcsendesedett volna, s egy ideje a dörrenések is megszűntek. Úgy tűnt, a minisztériumi varázslóknak végre sikerült helyreállítaniuk a tábor békéjét.

– Remélem, Fredék is jól vannak – törte meg a csendet Hermione.

– Ne aggódj, tudnak vigyázni magukra – felelte Ron. Harry leült barátja mellé, és nézegetni kezdte az avarban bukdácsoló mini Krumot.

– Az is lehet, hogy apádnak sikerült elkapnia Lucius Malfoyt – szólt. – Régi vágya teljesülne, ha végre rá tudna bizonyítani valamit.

– És Dracónak is elmenne a kedve a vigyorgástól – bólintott Ron.

– Csak azokat a szegény muglikat sajnálom – szólt aggódalmas arccal Hermione. – Mi lesz, ha nem tudják lehozni őket?

– Lehozzák őket, ne félj! – biztosította Ron. – Megtalálják a módját.

– Egyáltalán: hogy jutott eszükbe ilyet csinálni? – töprengett hangosan Hermione. – Pont egy ilyen helyen, ahol nyüzsögnek a minisztérium emberei. Miből gondolták, hogy ezt megúszhatják? Persze lehet, hogy ittak, és attól bátorodtak fel, vagy...

Hirtelen elnémult, és mozdulatlanra dermedve hallgatózni kezdett. A fiúk is a fülüket hegyezték. Valaki feléjük tartott a sötét fák között – jól kivehető volt bizonytalan, tántorgó lépteinek zaja. A három jó barát

lélegzetviSSzafojtva fülelt. A léptek egyre közeledtek – azután hirtelen csend lett.

– Hahó! – kiáltott be a fák közé Harry.

Nem érkezett válasz. Harry felállt, és meresztgetni kezdte a szemét. Kéthárom méternél nem látott messzebb, de a zsigereiben érezte, hogy a fák között rejtőző ember sincs sokkal távolabb.

– Van itt valaki? – próbálkozott újra.

A rejtőzködő alak most megszólalt – de ami elhagyta ajkát, az nem köszönés, bemutatkozás vagy gyanakvó kérdés volt – hanem egy varázsigé.

– MORSMORDRE!

Abból a koromsötét foltból, ahol Harry az idegent sejtette, hatalmas, zöld, fénylő valami robbant ki, és emelkedett lassan a magasba.

Ron talpra szökkent, és a jelenségre meredt.

– Mi a fene ez!?

Harry az első pillanatban azt hitte, hogy újabb leprikónalakzat bontakozik ki a szeme előtt. Aztán rádöbbsent, hogy amit lát, nem manókból, hanem fényes, smaragdzöld szikrákból vagy csillagokból áll. A csillagok egy óriási koponyát formáztak, melynek kitátott szájából nyelv helyett egy kígyó meredt elő. A jelenség kavargó, zöld füstködbe burkolózva, feltartóztatlanul emelkedett az ég felé.

Egyszerre, mintegy parancsszóra több ezer férfi és nő hisztérikus sikoltozása és rémült kiabálása verte fel a csendet. Harrynek fogalma sem volt, mi válthatta ki a tömeg rémületét; nem tudott másra gondolni, mint hogy az emberek a jelenség láttán estek pánikba. A kígyónyelvű halálfej immár úgy rajzolódott ki az éjszakai égen, mint egy új, fenyegető csillagkép, s kísérteties, zöld fénye az egész erdőt beragyogta. Harry a környéket kémlelte, hátha megpillantja a varázslót, aki a különös halálfejet megidézte, de senkit nem látott.

– Jöjjön elő! – kiáltotta.

– Harry, gyere, gyere, menjünk innen! – Hermione vadul cibálni kezdte a dzsekijét.

– Mi bajod? – kérdezte döbbsenten Harry, a lány holtra vált arcára pillantva.

– Ez a Sötét Jegy, Harry! – nyöszörögte a rémülettől rekedten Hermione, és még kétségbeesettebben rángatta Harry dzsekijét. – Tudodki jelképe!

– Voldemort jelképe!?

– Gyere már, Harry!

Harry megfordult, s miután Ron zsebre dugta a mini Krumot, mindhárman elindultak a tisztás túloldala felé. Alig néhány lépést tettek azonban, mikor finom pukkanássorozat kíséretében húsz varázsló tűnt fel körülöttük a semmiből.

Harry megpördült a tengelye körül, és egy szempillantás alatt két dolgot is konstataált: hogy az összes varázslónak ott a kezében a pálcája, és hogy valamennyi pálca Ronra, Hermionéra és őrá szegeződik. – FEKÜDJ! – kiáltotta, és gondolkodás nélkül a földre rántotta két barátját.

– STUPOR! – harsogta kórusban a húsz varázsló. Az átkot vakító villanássorozat követte, s Harry érezte, hogy felborzolódik a haja, mintha szélroham söpört volna végig a tisztáson. Fektéből felpillantva száguldó tűzpiros fénynyalábokat látott, melyek keresztül-kasul cikáztak a tisztáson, fatörzsről fatörzsre pattantak, s végül eltűntek a fák sűrűjében.

– Állj! – kiáltotta egy ismerős hang. – NE! Ez a fiam!

Harry érezte, hogy haja ismét rásimul a fejére. Most már kicsit bátrabban nézett körül; az előtte álló varázsló leeresztette pálcáját. Az oldalára fordult hát, és megpillantotta Mr. Weasleyt, aki rémült arccal sietett feléjük.

– Ron... Harry – szólt remegő hangon. – Hermione... Nem esett bajotok?

– Álljon félre, Arthur – parancsolta egy hideg, szigorú hang.

Mr. Kupor volt az. Ő is elindult Harryék felé, s a többi minisztériumi varázsló követte a példáját. Harry felállt, és szembefordult a közeledőkkel.

Mr. Kupor szeme villámokat szórt.

– Melyikötök tette? – sziszegte fel dühtől remegő arccal – Melyikötök idézte meg a Sötét Jegyet?

– Nem mi voltunk! – rázta a fejét Harry.

– Mi nem csináltunk semmit! – Ron felháborodva nézett apjára, és megmasszírozta fájós könyökét. – Miért támadtatok meg minket?

– Ne hazudjatok! – rivallt rájuk Mr. Kupor. Ő még mindig Ronra szegezte a pálcáját, s olyan dülledő szemmel meredt gyanúsítottjaira, mintha megtébolyodott volna. – A büntett színhelyén találtunk rátok!

– Barty! – csitította egy gyapjúpongyolás boszorkány. – Barty, ezek még gyerekek, nem is tudnák megidézni...

– Hol tűnt fel a Sötét Jegy? – kérdezte gyorsan Mr. Weasley.

– O-ott...! – felelte remegő hangon Hermione, és arra a helyre mutatott, ahol meghallották a lépések zaját. – Valaki állt a fák között... Hallottuk, amikor egy varázsigét kiáltott...

– Szóval ott állt, mi? – sziszegte dühös gúnnnyal Mr. Kupor, s most Hermionéra szegezte szemét. – És egy varázsigét kiáltott, he? Az ifjú hölgy talán meg is tudja mutatni nekünk, hogyan kell megidézni a Jegyet!

Úgy tűnt azonban, Mr. Kuporon kívül egyetlen minisztériumi varázsló sem tartja valószínűnek, hogy Harry, Ron vagy Hermione küldte az égre a halálfejet; ellenkezőleg, Hermione szavait hallva nyomban a mondott irányba fordultak, és előreszegett pálcával fürkészni kezdték a sötétséget.

– Elkéstünk – rázta a fejét a gyapjúpongyolás boszorkány. – Szerintem a tettes már rég dehoppanált.

– Az nem olyan biztos – lépett ki a sorból egy bozontos, barna szakállú varázsló. Amos Diggory volt az, Cedric apja. – A kábító átkaink ott röppentek el a fák között. Könnyen lehet, hogy valamelyik eltalálta a tettest.

Azzal kihúzta magát, és felemelte a pálcáját.

– Légy óvatos, Amos! – szóltak rá többen is, mikor látták, mire készül. Mr. Diggory azonban már indult is a tisztás széle felé, és hamarosan eltűnt a fák között. Hermione a szája elé kapta a kezét, és aggódva pislogott utána.

Alig néhány másodperc telt bele, és már hallották is Mr. Diggory kiáltását.

– Igen! Megvan! Itt fekszik ájultan! Ez... de hisz ez... a ménkübe!

– Talált valakit? – kiabálta Mr. Kupor, leplezetlen kétkedéssel a hangjában. – Kit? Ki az?

Léptek zaja hallatszott, és hamarosan kibukkant a fák közül Mr. Diggory, egy kicsiny, ernyedt testtel a karjában. Winky, a házimanó volt az – Harry azonnal felismerte konyharuhatógájáról.

Kupor nem mozdult, nem is szólalt meg; Diggory odavitte hozzá alélt házimanóját, és lerakta a lába elé. A varázslók csak egy pillantásra méltatták Winkyt, aztán mind Kuporra szegezték tekintetüket. Kupor hosszú másodpercekig csak állt, és viaszsápadt arccal, parázsló szemmel meredt a lábánál heverő Winkyre. Aztán egyszerre felkapta a fejét.

– Ezt nem hiszem el – sziszegte, összeszorított fogai között préselve ki a szavakat. – Ez képtelenség...

Azzal megkerülte Mr. Diggoryt, és sebes léptekkel elindult az erdő felé.

– Nem érdemes keresgélnie, Mr. Kupor – szólt utána Diggory. – Nincs ott senki más.

Kupor nem felelt, de az erdőből kihallatszó gallyropogás és levélzörgés elárulta, hogy ebben a kérdésben csak a saját szemének hajlandó hinni.

– Kellemetlen ügy... – dörögte Mr. Diggory, és fejcsóválva nézett az ájult Winkyre. – Barty Kupor házimanója... Roppant kínos...

– Ugyan már, Amos – szólt csendesen Mr. Weasley. – Csak nem gondolod, hogy a manó a tettes? A Sötét Jegyet csak varázsló idézhette meg. Hiszen pálca kell hozzá!

– Úgy van – bólintott Diggory. – És nála volt is egy pálca.

Mr. Weasley szeme elkerekedett.

– Micsoda?!

Mr. Diggory egy varázspálcát nyújtott Mr. Weasley felé.

– Tessék, itt van. A kezében fogta. Ez már önmagában súlyos vétség. A pálcahasználati törvény harmadik cikkelye világosan kimondja: Varázspálca birtoklására és használatára kizárólag emberi lény jogosult.

Ekkor halk pukkanás kíséretében Ludo Bumfolt hoppanált Mr. Weasley mellett. A főosztályvezető a korábbiánál is zaklatottabbnak tűnt. Első dolga volt, hogy megpördült a tengelye körül, és a zöld koponyára meredt.

– A Sötét Jegy! – zihálta, s ahogy kollégáihoz fordult, kis híján rátaaposott Winkyre. – Ki tette? Elkaptátok? Barty! Mi ez a téboly?

Mr. Kupor üres kézzel tért vissza. Arca még mindig falfehér volt, s kefebajusza ugyanúgy remegett, mint két keze.

– Hol voltál, Barty? – hadarta zaklatottan Bumfolt. – Miért nem nézted meg a meccset? A manód végig foglalta a helyedet... Szentséges szalamandra!

Bumfolt most vette csak észre a lába előtt heverő Winkyt.

– Ezzel meg mi történt?

– Azért nem néztem meg a döntőt, mert dolgom volt – felelte Kupor, még mindig összeszorított fogakkal. – A manómat pedig elkábították.

– Elkábították? – csodálkozott Bumfolt – De hát ki? És miért?

Nem kapott választ, de arckifejezése elárulta, hogy lassan kezdi felfogni a helyzetet. Felnézett a koponyára, aztán Winkyre bámult, végül Kupor arcán állapotodott meg a tekintete.

– Ez nem lehet! – szólt rekedten. – Winky? Hogy ő küldte volna fel a Jegyet? De hát hogyan? Ahhoz pálca kell!

– Volt pálcája – szólt Mr. Diggory sötéten. – Mikor rátaláltam, a kezében tartotta. Azt javaslom, hallgassuk meg, mit tud felhozni a mentségére – ha Mr. Kupornak nincs kifogása ellene.

Kupor a legcsekélyebb jelét sem adta annak, hogy hallotta a hozzá intézett szavakat, Diggory pedig beleegyezésnek vette hallgatását, és Winkyre szegezte pálcáját.

– Stimula! – szólt fennhangon.

Winky testén remegés futott végig. Kinyitotta nagy barna szemét, de tekintete még homályos volt. A varázslók némán figyelték ébredését. A manó pislogott néhányat, majd reszketeg tagokkal felült. Az első dolog, amit meglátott, Mr. Diggory lába volt; csigalassúsággal felemelte fejét, és a varázsló arcába nézett. Azután pillantása az égre vándorolt, és hatalmas fénylő szemében megjelent a lebegő halálfej tükörképe. Ekkor hirtelen felnyögött, riadtan körülnézett, majd keserves zokogásban tört ki.

– Manó! – mordult rá szigorúan Mr. Diggory. – Jól figyelj rám! Én itt a varázslény-felügyeleti főosztályt képviselem!

Winky előre-hátra kezdett hintázni ültében, és szaggatott, köhögésszerű zihálásban tört ki. Viselkedése láttán Harryben felmerült a saját engedetlenségét keservesen megszenvedő Dobby képe.

– Amint látod, manó, valaki nemrég megidézte a Sötét Jegyet – folytatta Mr. Diggory. – Néhány perccel később pedig megtaláltunk téged – pontosan ott, ahonnan a Jegy felszállt! Várom a magyarázatot!

– Nem... nem, nem Winky volt! – sipította rémülten a manó. – Winky nem is tudja, hogyan kell!

– Ez a pálcá volt nálad, amikor rád találtunk! – dörrent rá Mr. Diggory, és felmutatta a bűnjelet. Most, hogy a lebegő koponya fénye a pálcára esett, Harry azonnal felismerte.

– De hiszen... ez az enyém!

Egyszerre minden szem Harryre szegeződött. Mr. Diggory nem akart hinni a fülének.

– Tessék?

– Ez az én pálcám! – ismételte Harry. – Most az éjjel hagytam el!

– A te pálcád? – visszhangozta Mr. Diggory hitetlenkedve. – És eldobtad? Beismered, hogy te vagy a tettes?

– Gondolj bele, kivel beszélsz, Amos! – szólt rá Mr. Weasley ingerülten. – Fel tudod tételezni Harry Potterről, hogy megidézi a Sötét Jegyet?

– Nem... dehogyis – motyogta Mr. Diggory. – Bocsánat... az idegeim...

– Különben se ott vesztettem el. – Harry hüvelykujjával a halálfej alatti fák felé bökött. – Már az erdő szélén se volt meg.

Mr. Diggory újra a lábánál kuporgó manóhoz fordult, s ismét szigorú arcot öltött.

– Szóval találtad a pálcát – szólt. – És az az ötleted támadt, hogy egy kicsit elszórakozol vele, igaz?

– Winky nem varázsolt vele, uram! – sipította a manó. Paradicsomforma orra két oldalán patakokban csorgott a könny. – Winky csak... csak... csak

felvette a földről. Nem Winky varázsolta a Sötét Jegyet, uram, Winky nem is tudja, hogyan kell!

– Nem ő volt! – szólt közbe Hermione. Bátran kihúzta magát, bár szemlátomást rettentően feszélyezte, hogy ennyi nagy hatalmú minisztériumi varázsló előtt kell beszélnie. – Az, aki kimondta a varázsigét, mély hangon beszélt, Winkynek pedig magas és vékony hangja van. – Megerősítést várva ránézett Harryre és Ronra. – Nem olyan hang volt, mint Winkyé, igaz?

– Nem – rázta a fejét Harry. – Nem is hasonlított rá.

– Egy ember hangját hallottuk – jelentette ki Ron.

– No majd meglátjuk – szólt szigorúan Mr. Diggory. – Roppant egyszerű megállapítani egy pálcáról, milyen varázslatot hajtott végre utoljára. Tudtad ezt, manó?

Winky egész testében reszketett, és csattogó fülekkel, vadul rázta a fejét. Mr. Diggory ismét felemelte pálcáját, és hegyét Harry pálcájának hegyére szegezte.

– Piori incantatem! – harsogta.

Hermione ijedten felsikkantott Harry mellett; a két pálcá találkozási pontjából hatalmas, kígyónyelvű koponya tört elő. Ezt az újabb jelenséget azonban sűrű, szürke köd alkotta – csupán az árnyéka volt az égen lebegő zöld halálfejnek.

– Annulate! – kiáltotta Mr. Diggory, mire a füstkoponya nyomban szertefoszlott.

– Hát így állunk! – Mr. Diggory kegyetlen kárörömmel meredt a reszkető Winkyre.

– Nem Winky csinálta! – visította rémulten a manó. – Nem Winky, nem Winky, nem is tudja, hogyan kell! Winky jó manó, nem varázsol pálcával!

– Tetten értünk, manó! – mennydörögte Diggory. – A bűnös pálcát tartottad a kezervedben!

– Amos – szólt közbe emelt hangon Mr. Weasley. – Amos, gondolkodj... Még a varázslók közül is kevesen értenek a Jegy megidézéséhez... Kitől tanulta volna meg ez a manó?

– Amos talán arra akar kilyukadni – sziszegte izzó indulattal Mr. Kupor –, hogy a szabad időmben Sötét Jegy megidézésére oktatom a szolgálaimat.

Szavait kínos csönd követte.

Amos Diggory arcára kiült a döbbenet.

– Mr. Kupor... én nem... távol álljon tőlem...

– Az elmúlt néhány percben – folytatta Kupor – két olyan embert próbált megvádolni, aki mindenki más szerint gyanún felül áll: Harry Pottert

– és engem! Feltételezem, hogy ismeri a fiú történetét.

– Hát persze... – motyogta feszengve Mr. Diggory. – Mindenki ismeri...

– Én pedig az elmúlt évtizedekben számtalanszor bizonyítottam – ordította dülledő szemmel Kupor –, hogy mélyen megvetem a fekete mágiát és művelőit!

Mr. Diggory arca lángvörösre gyúlt a bozontos szakáll mögött.

– Mr. Kupor – motyogta megsemmisülten –, higgye el, még csak meg se fordult a fejemben, hogy önnek köze lehet a dologhoz!

– Ha a házimanómat vádolja, engem vádol, Diggory! – mordult rá Kupor. – Ki mástól tanulta volna meg a varázsigét?

– Bárkitől... biztos hallotta valahol...

– Hallotta valahol – visszhangozta Kupor. – És valahol talált hozzá egy pálcát, igaz? Winky... – fordult a manóhoz, s bár nyájasan szólt hozzá, Winky úgy összeresztette, mintha ordított volna. – Mondd csak, pontosan hol találtad meg Harry pálcáját?

Winky olyan vadul gyűrögette konyharuhatógája sarkát, hogy az kirojtosodott az ujjai között.

– Ott... – cincogta elhaló hangon – Winky ott találta... ott, a fák között...

– Látja, Amos? – tárta szét a karját Kupor. – Kézenfekvőnek tűnik, hogy aki megidézte a Jegyet, rögtön utána eldobta Harry pálcáját, és dehoppanált. El kell ismernünk, okosan tette, hogy nem a saját pálcáját használta, hiszen az elárulhatta volna. Winky pedig balszerencséjére éppen arra vetődött, és megtalálta az eldobott pálcát.

– De hiszen akkor a tettes közvetlen közelében kellett lennie! – élénkült fel Mr. Diggory. – Manó! Láttál valakit?

Winkyt most még az addiginál is vadabb remegés fogta el. Tekintett Mr. Diggoryra Ludo Bumfoltra, róla pedig Mr. Kuporra siklott. Végül nyelt egyet, és így szólt:

– Winky nem látott senkit, uram... senkit...

– Amos – szólt méltóságteljesen Kupor –, tisztában vagyok vele, hogy normális körülmények között magával vinné Winkyt a minisztériumba további kihallgatásra. Mindazonáltal arra kérem, tekintsen el ettől, és bízza rám a manót.

Harry ránézett Mr. Diggoryra. A varázsló arckifejezése elárulta, hogy nem tartja túl jó ötletnek a dolgot, de szemlátomást nem mert ellenkezni a rangban jóval felette álló hivatalnokkal.

– Biztosíthatom, hogy a manó elnyeri méltó büntetését – tette hozzá Kupor.

Winky könnyes szemmel, esdekelve pillantott rá.

– Ga-gazdám... – hebegte. – Bocsáss meg, gazdám...

Kupor arca mintha kővé vált volna; tekintetében nyoma sem volt könnyörületnek.

– Amit Winky ma éjjel művelt, arra nincs bocsánat – jelentette ki. – Világosan megmondtam neki, hogy maradjon a sátorban, amíg vissza nem térek. Megszegte a parancsomat. Ez ruhát jelent.

Winky Kupor lába elé vetette magát.

– Ne! – visította. – Gazdám, ne! Csak ruhát ne, csak ruhát ne!

Harry tudta, mit jelent Kupor ítélete: hogy igazi ruhát fog adni Winkynek, vagyis elbocsátja őt szolgálatából. A szerencsétlen manó szívszorító látványt nyújtott, ahogy a konyharuhát markolászva gazdája cipőjére borult.

– De hát halálra rémült szegény! – fakadt ki lángoló arccal Hermione. – Winkynek tériszonya van, azok az álarcos varázslók pedig a levegőbe emelték az embereket! Mindenki elmenekült volna az ő helyében!

Mr. Kupor egy lépést hátrált, s olyan tömény undorral nézett Winkyre, mintha a manó egy bűzös, guruló sárkupac volna, ami be akarja mocskolni fényesre kefélt cipőjét.

– Nincs szükségem olyan házmanóra, aki semmibe veszi a parancsaimat – szólt Hermionéhoz fordulva. – A szolga, aki kockára teszi a gazdája jó hírét, nem érdemel irgalmat.

Winky erre olyan keserves óbégatásba kezdett, hogy az egész tisztás visszhangzott tőle.

Hosszú szünet után végül Mr. Weasley szólalt meg először. – Ha senkinek nincs kifogása ellene, elindulnék a gyerekekkel a táborba. Amos, úgy vélem, Harry most már visszakaphatja a pálcáját...

Mr. Diggory bólintott, és átnyújtotta Harrynek a pálcát.

– Gyertek, induljunk – szólt csendesen Mr. Weasley. Harry és Ron engedelmeskedtek, Hermione azonban egyre csak a zokogó Winkyre meredt, és egy tapodtat se mozdult a helyéről.

– Hermione! – szólt rá Mr. Weasley, kissé emeltebb hangon.

A lány vonakodva elindult.

– Mi lesz ezután Winkyvel? – kérdezte, mikor beértek a fák közé.

– Nem tudom – felelte Mr. Weasley.

– Iszonyú volt, ahogy bántak vele! – háborgott Hermione. – Mr. Diggory folyton „manó”-nak szólította... na és Mr. Kupor! Nagyon jól tudja, hogy

Winky ártatlan, mégis ki akarja dobni! És az az érzéketlenség, ahogy végignézte a kínlódását! Nem is vette emberszámba!

– Hát, végül is tényleg nem ember – jegyezte meg Ron.

Hermione megtorpant, és villogó szemmel a fiúra meredt.

– Attól még neki is vannak érzései! Hogy lehetsz ilyen cinikus és...

– Teljesen igazad van, Hermione – szólt Mr. Weasley, szelíden továbbterelve a lányt –, de most sürgősebb dolgunk is van, mint a házimanók jogairól vitatkozni. Mindenekelőtt siessünk vissza a táborba. Apropos, hol vannak a többiek?

– Elvesztettük egymást a sötétben – felelte Ron. – Mondd, apa, miért akadt ki mindenki annyira attól a halálfejtől?

– Mindent meg fogok magyarázni. – Mr. Weasley hangja türelmetlenül csengett. – Csak előbb érzünk vissza a táborba.

Útközben azonban még egyszer feltartották őket.

Az erdő szélére érve rémült tekintetű boszorkányok és varázslók népes csoportjába ütköztek. Mikor ki akarták kerülni őket, többen is kiváltak a csoportból, és Mr. Weasley elébe siettek.

– Mi ez az egész, Arthur?

– Ki idézte meg a Jegyet?

– Arthur... ugye nem... csak nem ő tért vissza?

– Dehogyan tért vissza – felelte indulatosan Mr. Weasley. – Nem tudjuk, ki tette. Valószínűleg dehoppanált. Most pedig bocsássanak meg, de szeretnék végre lefeküdni.

Átvezette Harryt, Ront és Hermionét a csődületen, és végre beértek a táborba. Ott immár helyreállt a nyugalom; az álarcos varázslók eltűntek, s csak néhány füstölgő sátor emlékeztetett a korábban lezajlott eseményekre.

Charlie dugta ki a fejét a fiúk sátrából.

– Mi történt, apa? – kiáltott bele a sötétbe. – Fred, George és Ginny rendben visszajöttek, de a többiek...

– Itt jönnek mögöttem – felelte Mr. Weasley, és bebújt a sátorba. Néhány másodperc múlva Harry, Ron és Hermione is követték.

Bill a kis konyhaasztalnál ült, és egy lepedőcsíkot szorított a karjára. Charlie-nak elszakadt az inge, Percy pedig vérző orrát ápolgatta. Frednek, George-nak és Ginnynek a jelek szerint az ijedtségen kívül nem esett más baja.

– Elkaptátok, apa? – kérdezte komoran Bill. – Megvan a gazember, aki felküldte a Jegyet?

– Nincs meg – rázta a fejét Mr. Weasley. – Megtaláltuk Barty Kupor manóját Harry varázspálcájával a kezében, de maga a tettes eltűnt.

Bill, Charlie és Percy elkerekedett szemmel néztek rá. – Micsoda? – kérdezték kórusban.

– Harry pálcája? – hitetlenkedett Fred.

– Mr. Kupor manójánál? – hüledezett Percy.

Mr. Weasley, Harry, Ron és Hermione beszámoltak az erdőben történekről. Mikor elbeszélésük végére értek, Percy nyomban hangot adott felháborodásának.

– Mr. Kupor nagyon jól teszi, hogy megszabadul a manótól – jelentette ki. – Winky parancsot kapott, hogy maradjon a helyén, mégis gyáván megfutamodott... kínos helyzetbe hozta a gazdáját az egész minisztérium előtt! Micsoda szégyen lett volna szegény Mr. Kupornak, ha a manóját előállítják a Varázslény-Felügyeleti...

– Ne bántsd Winkyt, ő nem csinált semmit! – ripakodott rá dühösen Hermione.

Percy csak tátogni tudott. Hermione és ő mindig jól kijöttek egymással – tulajdonképpen Hermione volt az egyetlen, aki jól kijött vele. Aztán magához tért döbbenetéből, és ünnepélyesen kihúzta magát.

– Nézd, Hermione – szólt –, egy olyan magas rangú minisztériumi varázsló, mint Mr. Kupor nem engedheti meg magának, hogy a nevét összefüggésbe hozzák egy ámokfutó házimanóval!

– Winky nem ámokfutó! – vágott vissza Hermione. – Csak felvett a földről egy gazdátlan varázspálcát!

– Elmondaná végre valaki, hogy mi olyan nagy szám abban a halálfejzében? – szólt közben türelmét veszítve Ron. – Nem bántott senkit... Mit kell így izgulni miatta?

– Mondtam már, hogy az a halálfej Tudodki jele – felelte a többieket megelőzve Hermione. – Olvastam róla a Fekete mágia Télvirágzása és bukásában.

– És tizenhárom éve nem láttuk – tette hozzá csendesesen Mr. Weasley. – Érthető, hogy az emberek pánikba estek... Olyan volt, mintha Tudodki visszatért volna.

– Akkor se értem – csóválta a fejét Ron. – Ez csak egy ártalmatlan kép, egy szimbólum...

– Ron – nézett rá Mr. Weasley –, te fiatal vagy, nem élted át azt, amit mi, idősebbek. Tudodki és a csatlósai, valahányszor gyilkoltak, utána felküldték az égre a halálfejet... Ez a jel borzalmas emlékeket ébreszt. Képzeld csak el...

hazatérve ott látod a Sötét Jegyet a házad fölött... és rögtön tudod, mit fogsz találni odabent... – Mr. Weasley megborzongott. – Ez a legszörnyűbb rémálunk... a legszörnyűbb...

Mindenki lehorgasztotta a fejét.

Bill levette a lepedőcsíkot a karjáról, hogy megvizsgálja a sebet, majd így szólt:

– Hát, mindenesetre a tettes jobb pillanatot is választhatott volna. A Sötét Jegy elriasztotta a halálfalókat. Dehoppánáltak, mielőtt akár egyről is lehúzhattuk volna az álarcot. Robertséket szerencsére sikerült elkapnunk, mielőtt halálra zúzták volna magukat. Ha igaz, mostanra már az emlékeiket is kitörölték.

– Halálfalók? – ráncolta a homlokát Harry. – Kik azok a halálfalók?

– Tudodki hívei nevezték így magukat – felelte Bill. – Ha nem csalódom, az utolsó képviselőiket láttuk itt az éjjel – mármint az utolsókat, akik megúszták Azkabant.

– Nem tudjuk bizonyítani, hogy halálfalók voltak – szólt Mr. Weasley. – Bár sajnos minden jel arra mutat...

– Tuti, hogy azok voltak! – bizonygatta Ron. – Találkoztunk az erdőben Draco Malfoyjal. Nem is próbálta tagadni, hogy az apja is ott van a többi hibbant álarcos között. Azt pedig mindenki tudja, hogy Malfoyék Tudodki hívei voltak!

– De hát miért volt jó Voldemort híveinek... – kezdte Harry. A jelenlévők mind összereztek – mint a legtöbb mágus és boszorkány, Weasleyék is féltek Voldemort nevétől. – Bocsánat... Szóval miért lebegtették azokat a muglikat Tudodki hívei?

Mr. Weasley keserűen felnevetett.

– Hogy miért? Azért, Harry, mert ez a kedvenc szórakozásuk. Tudodki idejében is ezt csinálták. A mugliellenes kilengések felét pusztán szórakozásból követték el. Gondolom, az este felöntöttek a garatra, és nem tudtak ellenállni a kísértésnek, hogy ránk ijesszenek egy kicsit... Náluk így néz ki egy nosztalgiabuli – tette hozzá sötét fintorral.

– De hogyha tényleg halálfalók voltak, miért dehoppánáltak, amikor meglátták a Sötét Jegyet? – értetlenkedett Ron. – Inkább örülniük kellett volna, nem?

– Gondolkozz logikusan, Ron! – csóválta a fejét Bill. – Tudodki bukása után csak azok a halálfalók úszták meg a börtönt, akik megtagadták a Sötét Nagyurat. Ezek az emberek mind megesküdtek rá, hogy kényszer alatt követték el rémtetteiket. Lefogadom, hogy ők még nálunk is jobban

megijednének, ha Tudodki visszatérne. A bukás után szépen folytatták a régi életüket, és a legszívesebben azt is letagadták volna, hogy ismerték a Sötét Nagyurat. Ezek után nem sok jóra számíthatnának a régi vezérüktől.

– Akkor végül is mi volt a célja annak, aki megidézte a Sötét Jegyet? – kérdezte Hermione. – Az, hogy támogassa a halálfalókat, vagy az, hogy megijessze őket?

– Sokért nem adnám, ha tudnánk a választ erre a kérdésre – bólintott Mr. Weasley. – De egy biztos... csak a halálfalók tudják, hogyan kell a Jegyet megidézni. Vagyis a tettes egykor a Sötét Nagyúr híve volt... De most már későre jár, és ha anyátok meghallja, mi történt itt, halálra fogja aggódni magát. Alsunk pár órát, aztán megpróbálunk elkapni egy korai zsupszkuksot, ami hazavisz minket.

Harry zúgó fejjel mászott vissza az ágyába. Tudta, hogy holtfáradtnak kellene lennie, hiszen hajnali három óra volt, mégsem jött álom a szemére. Azt is tudta, miért – az aggodalom nem hagyta nyugodni.

Mindössze három napja történt, hogy Voldemorttal álmodott, és sebhelye sajogni kezdett – bár ez a három nap három hónapnak is beillett volna. Ma pedig – tizenhárom év után először – feltűnt az égen Voldemort nagyúr rémuralmának szimbóluma. Mit jelenthet mindez?

A levélre gondolt, amit még a Privet Drive-ról küldött Siriusnak. Vajon megkapta-e már? És vajon mikor fog rá válaszolni?

Harry a sátor vászontetejére meredt. A szívderítő képek, amelyek legutóbb elringatták, most nem siettek a segítségére; hosszú-hosszú ideig kellett hallgatnia hálótársa nyugodt szuszogását, míg végre lassan lecsukódott a szeme, és elnyomta az álom.

Tizedik fejezet **A felbolydult hivatal**

Mr. Weasley beváltotta ígéretét, és pirkadat előtt felébresztette őket. Varázslat segítségével egy szempillantás alatt lebontották és összecsomagolták a sátrakat, és sietve elindultak a zsupsz kulcsállomás felé. A kemping kapujában találkoztak Mr. Robertsszel, aki meglehetősen kábának tűnt, és búcsúzóul boldog karácsonyt kívánt nekik.

– Rendbe fog jönni – sietett megnyugtatni Harryéket Mr. Weasley, mikor Mr. Roberts már nem hallhatta őket. – Az efféle tudatzavar a felejtésatok múltó mellékhatása. Nem csoda, hogy kába a szerencsétlen, hiszen elég súlyos emlékeket töröltek ki a fejéből...

Bő negyedórája gyalogoltak a ködös lápon át, mikor izgatott zsivaj ütötte meg a fülüket. Ebből már gyanították, hogy nem ők az egyedüli korán kelők, s a zsupsz kulcsállomásra érve gyanújuk beigazolódott: Basil, a kulcsfelelős körül tömegével tolongtak a sürgősen távozni vágyó boszorkányok és varázslók. Mr. Weasley váltott néhány szót Basillal, azután beálltak a sorba, és még napkelte előtt hozzájutottak egy szakadt gumiabroncshoz, ami visszaröpítette őket a Hermelindombra. A hajnal első fényénél vágtak át Widra St. Capdelen, s tértek rá az Odúhoz vezető ösvényre. Menet közben keveset beszéltek; ki-ki kedve szerint egy meleg ágyra vagy egy kiadós reggelire gondolt. Ahogy maguk mögött hagyták az utolsó emelkedőt, és feltűnt előttük az Odú, egy kiáltást sodort feléjük a szél.

– Hála az égnek, hála az égnek!

Mrs Weasley, aki ezek szerint a ház előtt állva várt rájuk, papucsban futott ki eléjük. Arca sápadt, szeme karikás volt, s kezében a Reggeli Próféta egy összecsavart példányát szorongatta.

– Istenem, hát megvagytok! – lelkenedett. – Arthur, ha tudnád, mennyire aggódtam!

Azzal Mr. Weasley nyakába vetette magát, s kezéből kiesett a Reggeli Próféta. Harry az újságra pillantott. Az öles betűkkel szedett szalagcím a következőket hirdette: PÁNIK A VILÁGKUPADÖNTŐN. A cikket a fák fölött lebegő Sötét Jegy mozgó, fekete-fehér fényképe illusztrálta.

– Mind épségben vagytok... – Mrs Weasley elengedte férjét, és kivörösödött szemmel körbepillantott. Tekintetével egyenként végigsimogatta a visszatérteket. – Jaj, fiúk...

Valamennyiük nagy ámulatára Fred és George köré vetette a karját, és olyan vehemensen vonta őket a keblére, hogy összekoccant a fiúk feje.

– Au! Anya... nem kapok levegőt!

– Kiabáltam veletek, mielőtt elmentetek! – zokogta Mrs Weasley. – Folyton csak erre tudtam gondolni! Halálos veszélyben voltatok, és én azzal köszöntem el tőletek, hogy nem kaptatok elég RBF-et! Édes istenem, Fred... George...

– Jól van, na, Molly, nyugodj meg, hisz látod, hogy épségben visszajöttünk. – Mr. Weasley szelíd erőszakkal kiszabadította az ikreket, és a ház felé vezette feleségét. – Bill – szólt hátra halkán –, hozd be azt az újságot, meg akarom nézni...

Miután valamennyien elhelyezkedtek a szűk konyhában, és Hermione kitöltött Mrs Weasleynek egy nagy bögre forró teát (amibe a családfő utasítására egy kevéske Ogden-féle Lángnyelv-whisky is került), Bill átadta apjának az újságot.

Mr. Weasley átfutotta a az első oldalt; Percy kíváncsian kukucskált a válla fölött.

– Le mertem volna fogadni! – csóválta a fejét komoran Mr. Weasley. – A minisztérium kudarca... a rendbontók megszöktek... teljes káosz... sötét varázslók büntetlenül garázdálkodhatnak... nemzetünk szégyent vallott... Ki írta ezt? Hát persze, sejthettem volna... Rita Vitrol.

– Az a nő pikkel a Mágiaügyi Minisztériumra! – fakadt ki Percy. – A múlt héten azt írta rólunk, idézem: „az üstfenekek méricskélésével pizmognak, ahelyett, hogy kiirtanák a vámpírokat”! Pedig köztudott, hogy a Humanoid rémlények megítélésének modern irányelvei című alapmű szerint...

– Tegyéél meg nekünk egy szívességet – szólt ásítva Bill –, és fogd be a szád!

Mr. Weasley lassan a cikk végére ért. Az utolsó sorokat olvasva azonban újra elkomorult.

– Engem is megemlít – dörmögte.

– Micsoda!? – prüsszölte Mrs Weasley; majdnem kiköpte a whiskys teát. – Észre se vettem! Abból megtudtam volna, hogy éltek!

– A nevemet nem írja le – felelte Mr. Weasley. – Ezt hallgassátok meg:

Az erdő szélén összegyűlt varázslóknak és boszorkányoknak, akik az illetékesektől vártak megnyugtató magyarázatot a történetekre, sajnos csalódniuk kellett. Az a minisztériumi varázsló, aki a Sötét Jegy feltűnése után nem sokkal kilépett az erdőből, kijelentette ugyan, hogy az Incidens nem követelt áldozatokat, de további információkkal nem volt hajlandó szolgálni. Egyelőre kétséges, hogy a szüksézáú nyilatkozat gátat tud-e vetni azon

híreszteléseknek, melyek szerint a történetek után egy órával számos holttestet szállítottak el az erdőből.

Mr. Weasley ingerült mozdulattal Percy kezébe nyomta az újságot.

– Mit mondtam volna, ha egyszer tényleg nem halt meg senki!? Hogy gátat tud-e vetni a nyilatkozatom a híreszteléseknek... Hát most, hogy világgá kürtölte őket, már biztos nem. – Mr. Weasley mélyet sóhajtott. – Sajnálom, Molly, de attól tartok, be kell mennem a minisztériumba. Lépnünk kell, mielőtt kitör a botrány.

– Veled megyek, apa! – szólt fontoskodva Percy. – Mr. Kupornak szüksége lesz minden elérhető emberre. Legalább személyesen tudom átadni neki az üstfenékügyben írt jelentésemet. Azzal kivonult a konyhából.

– De hát szabadságon vagy, Arthur! – sopánkodott Mrs Weasley. – Ennek az ügynek semmi köze a te mugli tárgyaitdhoz. Nélküled is el tudják intézni!

– Be kell mennem, Molly – rázta a fejét Mr. Weasley. – Részben az én hibám, hogy idáig fajult a dolog. Átöltözöm, és indulok...

Harry, aki eddig udvariasan hallgatott, most már nem bírta tovább magába fojtani kérdését.

– Mrs Weasley, nem érkezett meg véletlenül Hedvig egy nekem címzett levéllel?

– Hedvig, drágám? – kérdezett vissza szórakozottan Mrs Weasley. – Nem... nem, ma egyáltalán nem jött posta.

Ron és Hermione kérdő tekintettel néztek Harryre. Harry alig észrevehető fejmozdulatot tett az ajtó felé, majd így szólt: – Ron, felmennék a szobádba lerakni a holmijaimat. Nem gond?

– Dehogyan – vágta rá Ron. – Én is felmegyek. Hermione?

– Menjünk – bólintott a lány, azzal mindhárman felálltak, kivonultak a konyhából, és elindultak felfelé a lépcsőn. Amint becsukódott mögöttük a padlásszoba ajtaja, Ron Harryhez fordult:

– Ki vele, mi a gond?

– Van valami, amit eddig nem mondtam el nektek – felelte Harry. – Szombat hajnalban arra ébredtem, hogy fáj a sebhelyem.

Ron és Hermione pontosan úgy reagáltak, ahogy azt Harry a Privet Drive-i kis szobában elképzelte. Hermione rémülten felsikkantott, aztán egy lélegzettel felsorolt vagy tíz szakkönyvet és egy csomó embert, Albus Dumbledore-tól Madam Pomfreyig, a Roxfort javasasszonyáig.

Ron egyszerűen csak megdöbbsent.

– De hát... Tudodki most nem lehetett a közeledben. Mikor legutóbb fájt a sebed, ott volt a Roxfortban, de most...?

– Nem volt ott személyesen a Privet Drive-on – szögezte le Harry. – De álmodtam róla... róla és Pettigrew-ról – mármint Féregfarkról. Már nem emlékszem az álom minden részletére, de egy valamire igen: azt tervezték, hogy megölnék... valakit.

Már ott volt a nyelve hegyén, hogy azt mondja: „engem”, de végül nem vitte rá a lélek, hogy még jobban megrémítse Hermionét.

– Ne foglalkozz vele! – szólt bátorítóan Ron. – Csak egy rossz álom volt.

– Nem tudom... – Harry az ablakhoz lépett, és kinézett a hajnali égre. – Most már nem tudom, hogy csak álom volt-e. Megfájdult a sebem, aztán három napra rá felvonultak a halálfalók, és újra felszállt az égre Voldemort jele...

– Ne mondd ki a nevét! – sziszegte összeszorított fogakkal Ron.

Harry nem törődött vele.

– És arra emlékeztek – folytatta –, amit tavaly év végén Trelawney mondott?

Trelawney professzor a jóslástantanárunk volt a Roxfortban. Hermione arcáról nyomban eltűnt a rémület, s egy megvető fintornak adta át a helyét.

– Jaj, Harry, amit az a szélhámos nőszemély mond, annak az ellenkezője se igaz!

– Ti nem voltatok ott – rázta a fejét Harry. – Nem hallottátok. Nem úgy beszélt, mint máskor. Mondtam már, hogy transzba esett – de tényleg. És azt mondta, a Sötét Nagyúr nemsokára újból erőre kap... s hatalma rettentőbb lesz, mint valaha... és ez azért sikerül neki, mert a szolgája visszatér hozzá. És még aznap éjjel Féregfark megszökött.

Szavait csend követte, amit Ron arra használt fel, hogy ujjával még nagyobbra tágítson egy lyukat a Chudley Csúzlik jelképeivel díszített ágytakarón.

– Miért érdekelt, hogy megérkezett-e Hedvig? – kérdezte Hermione. – Levelet vársz?

– Megírtam Siriusnak a dolgot a sebhelyemmel – felelte vállvonogatva Harry. – Az ő válaszát várom.

Ron arca felderült.

– Ez az! Tuti, hogy Sirius tudja, mit kell csinálni!

– Ezért is reméltem, hogy gyorsan válaszol – bólintott Harry.

– Nem tudjuk, milyen messze van Sirius – érvelt Hermione. – Lehet, hogy Afrikában bujkál, vagy még távolabb. Hedvig talán még oda se ért.

– Igen, tudom – sóhajtott Harry, és kibámult a tökéletesen Hedvigtelen égre.

– Gyere, Harry, kviddicsezzünk egyet a gyümölcsösben – javasolta Ron. – Bill, Charlie, Fred, George meg mi – az hat. Csinálunk két hármas csapatot. Mit szólsz? Kipróbálhatod a Vronszkij-műbukást...

Hermione rosszállóan nézett rá.

– Ron, szerintem Harrynek most semmi kedve kviddicsezni! – szólalt meg. – Nem látod, hogy fáradt és rossz kedve van? Neked is inkább le kellene feküdnöd...

– Van kedvem kviddicsezni! – jelentette ki hirtelen Harry. – Várj, előveszem a Tűzvillámot.

Hermione elmotyogott egy barátságtalan mondatot a fiúk elmeállapotáról, aztán fejcsóválva kiment a szobából.

Mr. Weasley és Percy ezután jóformán csak aludni jártak haza a minisztériumból. Minden nap kora reggel elindultak, és esténként csak jóval vacsoraiddő után értek haza. Így telt el az egész hét, s végül elérkezett a vasárnap este, ami egyben a vakáció utolsó napjának estéje volt.

– Kész bolondokháza, ami odabent van – mesélte Percy a tőle megszokott fontoskodó modorban a nappaliban összegyűlt családnak. – Egész héten mást se csináltam, mint tüzeket oltottam. Az emberek tucatjával küldik nekünk a rivallókat... Márpedig a rivalló felrobban, ha nem nyitják ki azonnal. Tele van fekete foltokkal az íróasztalom, és a legjobb pennám is szénné égett.

– Miért küldenek az emberek rivallókat? – kérdezte Ginny.

A kislány a kandalló előtti szőnyegen kuporgott, s már jó ideje azon fáradozott, hogy Magifix ragasztószalag segítségével újra könyvszerű formát kölcsönözzön az Ezer bűvös fű és gomba bátyjaitól ráhagyott rongyos példányának.

– Fel vannak háborodva a Világkupa döntőn történetek miatt – felelte Percy. – Kártérítést követelnek a megrongálódott vagyontárgyaik után. És ilyenkor persze megjelennek a zavarosban halászók is. Mundungus Fletcher például ki akar fizettetni velünk egy tizenkét szobás, jacuzzival felszerelt luxussátrat, pedig szemtanúktól tudom, hogy a botokra akasztott köpenye alatt aludt.

Mrs Weasley a szoba sarkában álló nagy órára pillantott. Ez az óra – Harry egyik kedvence az Odú berendezési tárgyai közül – roppant értékes információkkal szolgált – épp csak a pontos időt nem árulta el. Kilenc arany mutatója volt, s mindegyiken a Weasley család egy-egy tagjának neve állt. Számlapját pontosabb volt helylapnak nevezni, mivel számok helyett a családtagok lehetséges tartózkodási helyei voltak feltüntetve rajta. Az „Odú”, „iskola” és „munkahely” feliratokon kívül volt „eltévedt”, „kórház” és „börtön” is, a tizenkettes szám helyén pedig ez állt: „halálos veszély”.

A kilencből nyolc mutató most az „Odú” feliratnál állt, a leghosszabb, Mr. Weasleyé azonban még a „munkahely”-re mutatott. Mrs Weasley szomorúan sóhajtott.

– Apátoknak legutóbb Tudjátokki idejében kellett hétvégén is dolgoznia – szólt. – Szörnyű ez a hajsza. Ha még sokáig elmarad, kidobhatom a vacsoráját.

– Apa úgy érzi, ki kell köszörülnie a csorbát – tárta szét a karját Percy. – Az igazat megvallva tényleg nem volt okos dolog, amit csinált. Egyeztetnie kellett volna a főosztályvezetőjével, mielőtt nyilatkozik.

Mrs Weasleyt előntötte a pulykaméreg.

– Azt a szégyentelen Vitrolt szidd, ne az apádat! – ripakodott rá Percyre.

Bill, aki eddig a Ronnal folytatott sakkpartijára koncentrált, most bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Ha apa hallgat, a mi epetollú Ritánk azt vetette volna a minisztérium szemére, hogy nem kommentálja az eseményeket – jegyezte meg. – Rita Vitrol még soha senkiről nem írt jót. Mikor a Gringotts összes átoktörőjét meginterjúvolta, „loboncos huligán”-nak titulált engem.

– Hát, tényleg elég hosszú a hajad, drágám – nézett rá Mrs Weasley. – Ha megengeded, hogy...

– Nem, anya.

Kövér esőcseppek kopogtak a nappali ablakán. Hermione a Varázslástan alapfokon IV.-et olvasgatta nagy érdeklődéssel. Ebből a tankönyvből Mrs Weasley Harrynek és Ronnak is hozott egy-egy példányt az Abszol útról. Charlie éppen tűzálló köpenyét stoppolta, Harry pedig a Tűzvillám nyelét fényesítette a tizenharmadik születésnapjára Hermionétól kapott seprűkarbantartó készlet segítségével. Fred és George a sarokba félrevonulva sutyorogtak valamiről. Kezükből penna volt, s egy darab pergamen fölé hajoltak.

– Ti meg mit csináltok? – kérdezte Mrs Weasley, gyanakvó pillantást vetve az ikrekre.

– Leckét írunk – dörmögte George.
– Na ne tréfálg, hiszen még el se kezdődött az iskola! – hitetlenkedett az anyjuk.

– Szünidei lecke, csak még nem volt időnk megírni – magyarázta George.

– Nem szeretném, ha kiderülne – folytatta figyelmeztető hangon Mrs Weasley –, hogy az a lecke egy új megrendelőlap. Remélem, egyszer és mindenkorra felszámoltátok a Weasley Varázsvicc Vállalatot.

Fred mártírarccal nézett az anyjára.

– Lehet, hogy holnap kisiklik a Roxfort Expressz, és George meg én meghalunk. Hogy visz rá a lélek, hogy életünk utolsó óráiban alaptalan vádakát vágj a fejünkhöz?

Erre még Mrs Weasley is elnevette magát, és a témáról nem esett több szó.

– Na végre! – szólalt meg kisvártatva az asszony. – Apátok elindult!

Mr. Weasley mutatója a „munkahely” feliratról hirtelen az „úton”-ra fordult, majd egy újabb ugrással megállapodott az „Odú” feliratnál – s a következő pillanatban Mr. Weasley beköszönt a konyhából.

– Megyek, Arthur! – kiáltott Mrs Weasley, és már szaladt is az ajtó felé.

Néhány perccel később Mr. Weasley belépett a nappaliba, kezében tálcával, azon egy tányér gőzölgő étellel. Nyúzott arca és az, ahogy lezútyant a kandalló előtti karosszékbe, elárulta, hogy mennyire kimerült.

– Összeesztak a fejünk fölött a hullámok – szólt, és villájával étvágytalanul turkálni kezdte a főtt karfiolt. – Rita Vitrol hadjáratot indított ellenünk. Egész héten csak a minisztérium baklövéseiről írt. Ma azt is sikerült kiszimatolnia, hogy szegény Berthának nyoma veszett, úgyhogy megvan a holnapi Próféta címlapsztorija. Bumfolt nem hallgatott rám, pedig megmondtam neki, hogy küldjön el valakit Bertha keresésére.

– Mr. Kupor is hetek óta ezt szajkózza neki – kotyogott bele Percy.

– Kupor örülhet, hogy Rita még nem tud a Winky-ügyről – Legyintett ingerülten Mr. Weasley. – Akkor aztán egy hétig azt harsognák a szalagcímek, hogy az inkriminált pálcát egy főosztályvezető házimanójánál találták meg.

– Tudtommal megállapítottuk, hogy a manó csupán felelőtlenül viselkedett, de nem ő idézte meg a Sötét Jegyet! – heveskedett Percy.

Hermione nem bírta tovább türtőztetni magát.

– Szerintem pedig Mr. Kupornak az a nagy szerencséje – fakadt ki –, hogy az újság még nem írta meg, milyen embertelenül bánt a

házipanójával!

Percy fontoskodva kihúzta magát.

– Na ide figyelj, Hermione – szólt szigorúan. – Egy olyan magas rangú minisztériumi tisztviselő, mint Mr. Kupor, feltétlen engedelmességet várhat el a szolgájától...

– Mondd, hogy a rabszolgájától! – Hermione már szinte rikácsolt. – Egy knútot se fizet Winkynek!

– Jobb lesz, ha most felmentek, és befejezitek a csomagolást – vágta el a vitát Mrs Weasley. – Na gyerünk, gyerünk, indulás...

Harry összecsomagolta a seprűkarbantartó készletet, vállára vetette a Tűzvillámot, és Ron nyomában elindult a padlásszoba felé.

A tető alatt az eső még hangosabban kopogott, s a kéményt ostromló szél üvöltésébe belevegyültek a szomszédban lakó padlásszellem panaszos, zúgó sóhajai. A szobába lépő fiúk láttán Pulipinty izgatottan röpdösni kezdett a kalitkájában, s hisztérikus csipogással adta tudtukra, mennyire örül a küszöbön álló utazásnak.

– Adj neki egy kis bagolycsemegét – szólt Ron, s egy zacskót dobott Harry kezébe. – Akkor talán elhallgat.

Harry bedugott néhány darab csemegét a kalitka rácsán, aztán a ládájához lépett. Közben Hedvig üresen tátongó kalitkájára esett a pillantása.

– Már egy hete, hogy elment – szólt. – Ron, ugye, szerinted se kapták el Siriust?

– Dehogysis! – rázta a fejét Ron –, az benne lett volna a Reggeli Prófétában. Gondolhatod, hogy a minisztérium rögtön eldicsekedett volna vele.

– Valószínű...

– Tessék, itt vannak a cuccok, amiket az Abszol útról kértél. Anya kivett neked egy kis pénzt a széfedből... és kimosta az összes zoknidat.

E szavakkal Ron egy rakás csomagot pakolt Harry ágyára, majd odadobott egy teli erszényt és egy halom zoknit is. Harry sorban kibontotta a csomagokat. Miranda Dabrák Varázslástan alapfokon IV. című művén kívül kapott egy csokor új pennát, tucatnyi tekercs pergament és néhány adag bájital hozzávált – az előző tanév végére kifogyott az oroszlánhalgerincből és a nadragulya-kivonatból. Épp az alsóneműit rakodta bele az üstjébe, amikor Ron undorodva felhorkant a háta mögött.

– Ez meg mi a fene?

Harry megfordult. Ron egy hosszú, gesztenyebarna bársonyruhát emelt a magasba. A ruha nyakát és ujját megszürkült csipkeszegély díszítette.

Kopogtattak az ajtón, és belépett Mrs Weasley, karján egy halom frissen kimosott roxfordi talárral.

– Tessék! – szólott, miközben két kupacra osztotta a talárhalmot. – Szépen összehajtva csomagoljátok el őket, hogy ne gyűrődjenek össze.

– Anya, véletlenül hozzám került Ginny holmija – mondta Ron, és Mrs Weasley felé nyújtotta a barna ruhát.

– Az nem Ginny holmija, hanem a tied – felelte az anyja. – Ez az új dísztalárod.

– A micsodám?!

– Az új dísztalárod – ismételte Mrs Weasley. – A listán külön kiemelték, hogy ebben az évben dísztalárt is kell vinnetek. Ünnepi alkalmakra.

– Ezt nem gondolhatod komolyan – rázta a fejét Ron. – Eszemben sincs felvenni ezt a maskarát.

– Mindenkinek van dísztalárja! – csattant fel türelmét veszítve Mrs Weasley. – Apátok is ilyet vesz fel, ha ünnepi fogadásra megy!

– Inkább szaladgálok pucéran, mint ebben – makacskodott Ron.

– Nem vitatkozom – jelentette ki Mrs Weasley. – Megírták, hogy vigyetek dísztalárt, hát visztek dísztalárt. Harrynek is vettem egyet. Mutasd meg neki, Harry...

Harry az ágya fölé hajolt, és – nem minden szorongás nélkül – kibontotta az utolsó csomagot. Aggodalma alaptalannak bizonyult; az ő dísztalárján nem volt csipke – a ruhadarab ugyanúgy festett, mint hétköznapi talárjai, csak nem fekete volt, hanem palackzöld.

– Gondoltam, ez kihozza a szemed színét, drágám – duruzsolta Mrs Weasley.

– Az tök normális! – fakadt ki Ron, Harry dísztalárjára mutogatva. – Én miért nem olyat kaptam? Mrs Weasley restelkedve elpirult.

– Azért mert... mert használt talárokból nem volt túl bő a választék!

Harry elfordította a fejét. Ezer örömmel megosztotta volna a Gringottsban őrzött pénzét Weasleyékkel, de tudta, hiába is ajánlaná fel – egy knútot sem fogadnának el tőle.

– Ezt én nem veszem fel – rázta a fejét makacsul Ron. – Ha megölnek, akkor se.

– Ahogy akarod – bólintott rá mérgesen Mrs Weasley. – Ha úgy jobban tetszik, menj pucéran az ünnepélyekre. Harry, majd küldj egy fényképet róla. Rám fér egy jóízű nevetés.

Azzal kicsörtetett a szobából, és becsapta maga mögött az ajtót. Ekkor fura, rekedt csipogás ütötte meg a fiúk fülét – Pulipinty épp megfulladni

készült egy nagyobbacska darab bagolycsemegétől.

– Miért kell nekem mindenből a legócskábbat kapni!? – dohogott Ron, miközben a kalitkához lépett, hogy megmentse baglya életét.

Tizenegyedik fejezet

A vonatút

A hétfő reggel szomorkás, vakációvégi hangulattal köszöntött rájuk. Még mindig esett az eső, és Harry körös-körül csak ködöt és szürke felhőket látott, mikor öltözködés közben kinézett az ablakon. Farmert és pulóvert vett fel – az iskolai talárt csak a Roxfort Expresszen ölthették magukra.

Ő, Ron, Fred és George együtt indultak el reggelizni. Mikor elérték az első emeleti lépcsőfordulót, a lépcső aljában megpillantották Mrs Weasleyt. Az asszony aggodalmasan ráncolta a homlokát.

– Arthur! – kiabált fel. – Arthur! Keresnek a minisztériumból!

Harry a falnak lapult, hogy utat engedjen a kifordított talárban lefelé csörtető Mr. Weasleynek, aztán a többiekkel együtt ő is lement a konyhába. Mrs Weasley épp a tálalószekrény fiókját forgatta fel („Kell lennie itt egy pennának!”), Mr. Weasley pedig a tűz fölé hajolt, és figyelmesen hallgatta...

Harry megrázta a fejét, és pislogott néhányat – de nem, nem káprázott a szeme.

A tűz közepén nagy, szakállas tojás módjára ott trónolt Amos Diggory feje. A fej gyorsan, szinte hadarva beszélt, mit sem törődve a körülötte röpködő szikrákkal és a fülét nyalogató lángokkal.

– ...a mugli szomszédok dörrenéseket és kiabálást hallottak, ezért kihívták azokat a hogyishívjakokat – a rendőrzőket. Ki kell szállnod a helyszínre, Arthur...

– Tessék! – zihálta Mrs Weasley, s pergament, tintát meg egy ócska pennát nyomott Mr. Weasley kezébe.

– Még szerencse, hogy időben megtudtam a dolgot – folytatta Mr. Diggory feje. – El kellett küldenem pár sürgős baglyot, úgyhogy már hajnalban bejöttem az irodába, és láttam, amikor a varázshasználati főosztály embereit riadóztatták. Ha ez Rita Vitrol fülébe jut, Arthur...

Mr. Weasley közben kinyitotta a tintásüveget, megmártotta a pennát, és felkészült a jegyzetelésre.

– És Rémszem mit mondott, mi történt? – kérdezte.

Mr. Diggory feje bosszúsan fintorgott.

– Azt mondja, hallotta, hogy valaki jár a kertjében. Az illető a ház felé osont, de megtámadták a kukák. Mr. Weasley bólogatva jegyzetelt.

– Mit csináltak a kukák? – kérdezte.

– Iszonyú zajt csaptak, és telelövöldözték szeméttel a környéket – felelte Mr. Diggory. – Úgy tudjuk, az egyik még akkor is röpködött, amikor a rendőrök odaértek... Mr. Weasley gondterhelten csóválta a fejét. – És mi lett a behatolóval?

– Ugyan, Arthur, hisz tudod, milyen Rémszem... Minek mászkálna valaki a kertjében éjnek idején? Szerintem az a híres behatoló most a szomszéd kertben ül, és nyávogva próbálja lerázni a krumplihéjakat a bundájáról. De ha a varázshasználatiak rászállnak Rémszemre, akkor neki vége. Gondolj bele, milyen priusza van. El kell intéznünk, hogy egy másik ügyosztály foglalkozzon vele. Mondjuk a tied... Milyen büntetés jár kukabűvölésért?

– Megúszhatja dorgálással – felelte Mr. Weasley, miközben pennája szaporán sercegett a pergamenen. – Nem használta a pálcáját, ugye? Ő maga nem támadott meg senkit, igaz?

Mr. Diggory bosszúsan nevetett.

– Lefogadom, hogy kiugrott az ágyból, és mindent elátkozott, ami a szeme elé került. De ezt nemigen tudják rábizonyítani, mivel nincsenek áldozatok.

– Rendben, azonnal intézkedem.

Mr. Weasley zsebre vágta a teleírt pergamenlapot, és kiviharzott a konyhából.

Diggory feje most Mrs Weasleyhez fordult.

– Ne haragudj, Molly – szólt. – Sajnálom, hogy így rátok kellett rontanom kora reggel, de csak Arthur tudja kihúzni őt a csávából. Rémszemnek ma mindenképp jelentkeznie kell az új munkahelyén. Az ördögbe, miért pont az utolsó éjszakát választotta?

– Szóra sem érdemes, Amos – felelte Mrs Weasley. – Biztos, hogy nem eszel egy falat pirítóst, mielőtt elindulsz?

– Hát jó, nem bánom – bólintott Diggory.

Mrs Weasley levett egy szelet vajás pirítóst a konyhaasztalon tornyosuló kupac tetejéről, becsíptette a szénfogóba, és beledugta Mr. Diggory szájába.

– Köfönöm fépen – mondta tele szájjal a fej, és a következő pillanatban halk pukkanással eltűnt.

Harry hallotta, amint Mr. Weasley az emeleten sietve elbúcsúzik Billtől, Charlie-tól, Percytől és a lányoktól. Alig öt perc múlva aztán a családfő ismét

belépett a konyhába – időközben megigazította talárját, s most sebtében fésülködött.

– Rohannom kell... Jó utat, fiúk, és jó tanulást! – köszönt el Harrytől, Rontól és az ikrektől, azzal köpenyt kanyarított a vállára, és felkészült a dehoppanálásra. – Molly, ki tudod vinni egyedül a gyerekeket a pályaudvarra?

– Hát persze! – legyintett Mrs Weasley. – Te csak menj, és foglalkozz Rémszemmel. A többit bíz rám.

Alighogy Mr. Weasley eltűnt, belépett a konyhába Bill és Charlie.

– Jól hallottam, hogy Rémszemet emlegettétek? – kérdezte Bill. – Mit művelt már megint?

– Azt állítja, hogy valaki megpróbált betörni hozzá az éjjel – felelte Mrs Weasley.

– Rémszem Mordon? – dünnyögte töprengve George, miközben lekvárt kent a pirítósára. – Nem ő az a flúgos, aki...

– Apátok igen nagyra becsüli Rémszem Mordont – vágott a szavába szigorúan Mrs Weasley.

– Naná, mert apa meg villásdugókat gyűjt – szólt vállvonogatva Fred, mikor Mrs Weasley kiment a konyhából. – Nem csoda, hogy megértik egymást...

– Mordon nagy varázsló volt a maga idejében – jegyezte meg Bill.

– Ha jól tudom, régi barátok Dumbledore-ral – tette hozzá Charlie.

– Dumbledore-nak is van egy kis stikkje – felelte Fred. – Jó, tudom, hogy zseniális meg minden, de...

– Áruljátok már el, ki az a Rémszem! – szólt közbe Harry.

– Egy nyugalmazott minisztériumi varázsló – mondta Charlie. – Én csak egyszer találkoztam vele, amikor apa bevitt magával a minisztériumba. Mordon auror volt, még hozzá a legjobbak egyike... Feketemágus-vadász – magyarázta, Harry értetlenkedését látva. – Azkaban minden második foglya neki köszönheti, hogy a hűvösre került. Mordon rengeteg ellenséget szerzett magának... a legtöbb persze az elítéltek rokonai közül kerül ki... és úgy hallottam, pár éve súlyos üldözési mánia kínozza. Nem bízik senkiben. Minden sarokban bosszúszomjas feketemágusokat lát.

Bill és Charlie úgy döntöttek, kikísérik a Roxfortba indulókat a pályaudvarra; Percy viszont bocsánatkérések közepette kijelentette, hogy neki a minisztériumban a helye.

– Higgyétek el, muszáj bemennem – bizonygatta. – Mr. Kupor számít rám.

– A szorgalmas munka elnyeri jutalmát, Percy – nézett rá komoly képpel George. – Még egy év, és Kupor megtanulja a neved.

Mrs Weasley időközben bement a falusi postára, és a mugli telefon segítségével rendelt három közönséges taxit.

– Arthur megpróbált minisztériumi autókat szerezni nekünk – súgta oda az asszony Harrynek, miközben az esőáztatta kertben álltak, s figyelték, hogyan rakodják be a taxisofőrök kocsijaikba a hat súlyos utazoládát. – De sajnos nem volt szabad autó... Jaj, istenem, milyen mérgesek szegények.

Harry nem állt neki elmagyarázni Mrs Weasleynek, hogy a mugli taxisok nem szívesen szállítanak maradandó halláskárosodást okozó állatokat – márpedig a betegesen izgatott Pulipinty ebbe a kategóriába tartozott. Az sem javított a hangulaton, hogy Fred ládája rakodás közben kinyílt, és meggyulladt benne egy tucat Filibuster-csillagszóró. A sofőr előbb ijedtében ordított fel, aztán fájdalmában, ugyanis Csámpás – aki szintén megrémült –, kieresztette karmait, és mászórúdnak használta a taxis lábát.

Mindennek a tetejébe a társaság roppant kényelmetlenül utazott, hiszen a hátsó ülést a ládáikkal kellett megosztaniuk. A csillagszórós incidens miatt meglehetősen zaklatott kedélyű Csámpás sem volt épp kellemes útitárs – mire London határába értek, Harry, Ron és Hermione már számos karmolt sebből véreztek. Megkönnyebbülten fellelegeztek hát, mikor végre kiszállhattak a taxiból – jóllehet a városban szakadt az eső, s valamennyien bőrig áztak, mire átcipelték utazoládáikat a forgalmas úton, amelyről a pályaudvar bejárata nyílt.

Harry nem először utazott a Roxfort Expresszel, így tudta, hogy a kilenc és háromnegyedik vágányhoz a kilences és tízes vágányok peronját elválasztó falon átsétálva lehet eljutni. Maga a művelet pofonegyszerű volt, de úgy kellett végrehajtani, hogy a mugli utasok semmit ne vegyenek észre belőle. Ez alkalommal kis csoportokban keltek át a falon. Harry, Ron és Hermione nyitották a sort, mivel Pulipinty és Csámpás miatt ok voltak a leggyanúsabbak a társaságból. Cseverészve nekivetették vállukat a falnak, oldalazva átsiklottak rajta – s ugyanabban a szempillantásban a kilenc és háromnegyedik vágány peronján találták magukat.

A Roxfort Expressz készen állt az indulásra. Piros mozdonyából gomolygott a gőz – a fehér ködben a peronon álló diákok és szüleik sötét kísértetalakoknak tűntek. Pulipinty izgalma csak még tovább fokozódott, mikor meghallotta megannyi bagolytársa huhogását. Harry, Ron és Hermione késlekedés nélkül elindultak helyet keresni, s a vonat közepe táján találtak is

egy szabad fülkét. Miután berakodták csomagjaikat, leszálltak, hogy elköszönjenek Mrs. Weasleytől, Billtől és Charlie-tól.

– Lehet, hogy hamarabb viszontlátjuk egymást, mint hinnétek – szólt mosolyogva Charlie, miközben megölelte Ginnyt.

– Hogyhogy? – kapta fel a fejét Fred.

– Majd meglátjátok – felelte Charlie. – Csak el ne mondjátok Percynek, hogy céloztam a dologra, hiszen ez „hivatali titoknak minősül, amíg a minisztérium nyilvánosságra nem hozza”.

Bill, aki zsebre dugott kézzel álldogált mellettük, szinte vágyakozva nézte a vonatot.

– Hát igen – szólt –, az idén én is szívesen lennék újra roxfordi diák.

– De miért? – faggatta George.

– Eseménydús évek lesz – felelte Bill huncutul csillogó szemmel. – Még az is lehet, hogy leutazom kibicelni egy kicsit...

– Miért lesz eseménydús évünk? – kérdezte felcsigázva Ron.

Ekkor azonban elhangzott az indulás közeledtét jelző füttyjel, és Mrs Weasley az ajtók felé terelte a gyerekeket.

– Köszönjük a vendéglátást, Mrs Weasley – szólt ki a vonatablakon Hermione, miután valamennyien felszálltak.

– Igen, köszönünk mindent, Mrs Weasley – bólogatott hálás mosollyal Harry.

– Sose köszönjétek, kis drágáim – felelte Mrs Weasley. – Szívesen meghívnálak karácsonyra is, de... azt hiszem, az idén nehéz lenne elcsalogatni titeket a Roxfortból.

– Anya! – csattant fel Ron. – Mi az, amit itt mindenki tud, csak mi nem?

– Este megtudjátok, ne félj – mosolygott Mrs Weasley. – Nagyon izgalmas lesz... Jut eszembe, örülök, hogy megváltoztatták a szabályokat...

– Milyen szabályokat? – kérdezte kórusban Harry, Ron, Fred és George.

– Dumbledore professzor majd elmondja nektek... Aztán ne halljak rosszat rólatok! Fred, George, ez főleg rátok vonatkozik!

A dugattyúk felsziszegtek, és a vonat lassan mozgásba lendült. Fred kihajolt az ablakon.

– Mondjátok meg, mi lesz a Roxfortban! – kiabált anyja és két bátyja felé. – Milyen szabályok változtak meg?

Mrs Weasley azonban nem válaszolt, csak integetett mosolyogva, és néhány másodperc múlva két fiával együtt dehoppanált.

Harry, Ron és Hermione visszamentek a fülkájukba. Az ablakon lecsorgó esőcseppek miatt nem sok látszott a tájból. Ron kinyitotta a ládáját,

elővette a gyűlölt barna dísztalárt, és leborította vele Pulipinty kalitkáját, hogy elhallgattassa a madarat.

– Bumfolt elmondta volna nekünk, mire készülnek a Roxfortban – szólt csalódottan. – A döntő előtt, emlékeztek? De a saját anyám nem hajlandó elárulni. Kíváncsi vagyok, hogy...

– Csitt!

Hermione ajkára szorította mutatóujját, másik kezével pedig a szomszéd kupé felé mutatott. Harry és Ron a fülüket hegyezték; odaátról lusta, vontatott beszéd szűrődött át a nyitott ajtón keresztül.

– ...apa eredetileg nem is a Roxfortba akart küldeni, hanem a Durmstrangba. Ismeri az ottani igazgatót. Hogy Dumbledore-ról mi a véleménye, azt tudjátok... A Durmstrangba fel se veszik a sárvérű jöttmenteket, akiket Dumbledore annyira imád. Csak anya nem akarta, hogy olyan messzi iskolába menjek. Apa azt mondja, hogy a Durmstrangban a fekete mágiáról is sokkal normálisabb a felfogás, mint a Roxfortban. Akik oda járnak, azok tényleg tanulnak is sötét varázslatokat... Nekünk meg csak az a hülye védekezésóránk van...

Hermione felállt, lábujjhegyen odament az ajtóhoz, és behúzta, kizárva Malfoy hangját.

– Bár a Durmstrangba ment volna – szólt dühösen. – Akkor nem kellene már negyedik éve elviselnünk őt.

– A Durmstrang egy másik varázslóiskola? – érdeklődött Harry.

– Az – felelte megvetően Hermione. – Borzalmas híre van. Az európai mágusiskolák összehasonlító értékelésében azt írják róla, hogy ott aránytalanul sokat foglalkoznak a fekete mágiával.

– Asszem, hallottam róla – dörmögte bizonytalanul Ron. – Hol is van? Melyik országban?

Hermione felvonta szemöldökét.

– Micsoda kérdés... Azt nem tudja senki.

– Miért nem? – kérdezte Harry.

– Az iskolák évszázadok óta vetélkednek egymással – magyarázta Hermione. – A Durmstrang és a Beauxbatons még azt sem fedik fel, hol vannak, nehogy a konkurens iskolák kémei kileshessék a titkaikat.

– Na ne szédíts már! – nevetett fel Ron. – Nem hiszem, hogy a Durmstrang sokkal kisebb lenne, mint a Roxfort. Hogy tudnának eldugni egy ménkű nagy kastélyt?

Hermione megütközve nézett rá.

– De hát a Roxfort is rejtve van – mondta, olyan hangon, mintha ez a legnyilvánvalóbb dolog lenne a világon. – Mindenki tudja... legalábbis mindenki, aki olvasta a Roxfort történetét.

– Akkor te tudod egyedül – mondta Ron. – Tessék, áruld el, hogyan dugták el a Roxfortot.

– Megbűvölték – felelte Hermione. – Az arra járó muglik az iskola helyén egy düledező romot találnak, aminek a bejárata fölött az áll: „BELÉPNI TILOS ÉS ÉLETVESZÉLYES”.

– Szóval az illetéktelenek a Durmstrang helyén is egy romot találnak?

Hermione megvonta a vállát.

– Mondjuk. De az is lehet, hogy olyan mugliriasztó bűbáj védi, mint a Világkupa-stadiont. És biztos feltérképezhetetlenné tették, hogy távol tartsák az idegen varázslókat.

– Mit csináltak vele?

– El lehet úgy varázsolni egy épületet, hogy ne lehessen térképen feltüntetni a helyét. Nem tudtad?

– Eddig nem – felelte Harry.

– De szerintem a Durmstrang valahol, messze északon lehet – folytatta tűnődve Hermione. – Egy nagyon hideg helyen. Abból gondolom, hogy az egyenruhájukhoz szőrmesapka is tartozik.

Ahogy haladtak észak felé, egyre sötétebb felhők alá értek, s az eső is mind hevesebben zuhogott. Dél tájt már olyan kevés fény szűrődött be a vonat bepárásodott ablakain, hogy a fülkékben kigyúltak a lámpák.

Aztán nemsokára feltűnt kis kocsijával a büfés boszorkány. Harry annyi kondéros kekszet vásárolt, hogy mindhárman jóllakhassanak belőle.

A három jó barát a délután folyamán sem unatkozott; számos ismerősük fordult meg a kupéban, többek között Seamus Finnigan, Dean Thomas és Neville Longbottom. Utóbbi egy kerek arcú, kórosan feledékeny fiú volt, akit sárkánytermészetű nagyanyja nevelt. Seamus még mindig viselte ír kokárdáját, bár abból már lassan kifogyott a varázs: már csak bágyadtan cincogta, hogy „Troy! Mullett! Moran!”. Úgy fél óra után Hermione belefáradt abba, hogy a fiúk egyre csak a kviddicsről beszélgetnek; újra elővette a Varázslástan alapfokon IV.-et, és memorizálni kezdte a begyűjtőbűbáj elméleti alapjait.

Neville irigykedve hallgatta, hogyan idézik fel a többiek a Világkupadöntőn szerzett élményeiket.

– Engem nem vitt el a nagy a meccsre – vallotta be szomorúan. – Sajnálta a pénzt a jegyre. Pedig nagyon izgalmas Lehetett.

– Az biztos – mondta Ron. – Várj csak, mutatok valamit...

Ron felágaskodva belenyúlt a poggyásztartón elhelyezett ládájaiba, és némi kotorászás után előhalászta belőle a miniatűr Viktor Krumot.

– Fúúú – álmélkodott Neville, mikor Ron a tenyerére állította a figurát.

– Élőben is láttuk őt, egészen közről – mesélte Ron. – A díszpáholyban ültünk...

– Életedben először és utoljára, Weasley.

Draco Malfoy jelent meg a fülke ajtajában – ezúttal harmadmagával. Ott ácsorogott mögötte két gorillaalkatú fogdmegje, Crak és Monstro, akik ránézésre vagy harminc centit nőttek a nyár folyamán. Dean és Seamus nem húzták be teljesen az ajtót maguk után, s Malfoyék bizonyára meghallották, miről folyik a szó odabent.

– Nem emlékszem, hogy áthívtalak volna, Malfoy – szólt hűvösen Harry.

– Weasley... az meg micsoda? – Malfoy Pulipinty letakart kalitkájára mutatott, amelyről lecsüngött egy árulkodó csipkeszegélyes talárujj.

Ron a kalitka felé nyúlt, de Malfoy gyorsabb volt nála; egy szempillantás alatt lekapta a barna ruhadarabot a ketrekről.

– Ezt nézzétek meg! – harsogta mámoros képpel, miközben diadalmasan a magasba emelte a talárt. – Nem hiszem el! Weasley, te ezt fel fogod venni!? Tudod, mikor hordtak az emberek ilyet? Kábé 1890-ben...

Ron arca felöltötte a dísztalár színét.

– Gebedj meg! – horkant fel, és kikapta Malfoy kezéből a ruhát. Crak és Monstro bután heherésztek, Malfoy pedig egyenesen a hasát fogta a nevetéstől.

– Be akarsz nevezni, mi, Weasley? Rád parancsoltak, hogy csinálj reklámot a családnak, igaz? Vagy ráizgultál a pénzdíjra? Ha nyernél, akár egy rendes talárt is vehetnél magadnak...

– Nem tudom, miről dumálsz – vetette oda Ron.

– A nevezésről beszélek – ismételte Malfoy. – Te biztos nem hagyod ki, Potter. Imádod mutogatni magad, és ilyen alkalom ritkán adódik...

– Vagy beszélj értelmesen, Malfoy, vagy tűnj el – szólt ki mogorván Hermione a Varázslástan alapfokosa IV mögül.

Malfoy szeme elkerekedett.

– Megáll az eszem! – kiáltott fel kéjes rácsodálkozással. – Hiszen ti nem is tudjátok! Weasley, az apád meg a bátyád a minisztériumban dolgozik, és neked fogalmad sincs az egészről!? Én már réges-rég tudom az apámtól... Cornelius Caramel mesélte neki. Mondjuk, az is igaz, hogy az én apám ismeri

az összes minisztériumi nagyfőnököt, a tied meg biztos nincs még olyan beosztásban, hogy ilyesmiről beszéljenek előtte... A fontos dolgokat nem kötik az orrára...

Malfoy gúnyosan felkacagott, aztán intett a Crak-Monstro párosnak, és mindhárman eltűntek.

Ron felpattant, és akkora rántással csukta be utánuk a fülke tolóajtóját, hogy abból kitört az üveg.

– Ron! – Hermione megrovó pillantást vetett barátjára, majd elővette pálcáját. – Reparo! – motyogta, mire a cserepek újra üvegtáblává álltak össze, és elfoglalták régi helyüket az ajtókeretben.

– Megjátssza itt nekünk, hogy ő mindent tud, mi meg semmit – dühöngött Ron. – Az én apám ismeri az összes nagyfőnököt... Na és aztán? Apát már százszor elő akarták léptetni... De neki a munkája a fontos, nem az, hogy főnök legyen!

– Hát persze – csitította Hermione. – Malfoy össze-vissza beszél. Ne húzd fel magad miatta...

– Nem húztam fel magam! – kiabálta Ron, és öklével akkorát csapott az egyik kondéros kekszre, hogy abból csak egy halom morzsa maradt.

Az út hátralevő részében Ronnak a szavát se lehetett hallani. Mikor eljött az ideje, némán öltötte magára iskolai talárját, s még akkor is rosszkedvű hallgatásba burkolózott, mikor a Roxfort Expressz végre lassítani kezdett, és begördült Roxmorts falu éjszakai sötétségbe burkolózó vasútállomására.

Alighogy kinyíltak a szerelvény ajtajai, fenyegető mennydörgés hangzott fel, jelezve, mi várja az érkezőket a szabad ég alatt. Hermione a köpenyébe bugyolálta Csámpást, Ron pedig úgy döntött, rajta hagyja dísztalárját Pulipinty kalitkáján. Csakúgy mint a többi diák, ők is behúzott nyakkal, az arcukba csapódó esőcseppektől hunyorogva szálltak le a vonatról. Ha valamikor, most tényleg úgy esett, mintha száz hatalmas és kifogyhatatlan dézsából öntenék az égből a jeges vizet.

– Szia, Hagrid! – kiáltott oda Harry a peron végén tornyosuló óriásforma árnyalaknak.

– Jól vagy, Harry? – bömbölt vissza Hagrid, szavait lelkes integetéssel kísérve. – Találkozunk a lakomán... ha nem fulladunk a tóba!

Hagrid tréfás megjegyzéséből Harry arra következtetett, hogy az elsőéveseket a rossz idő dacára ebben az évben is a hagyományos módon, csónakkal szállítják a kastélyba.

– Brrr, nem irigylem szegény gólyákat – szólt dideregve Hermione, miközben a meg-meglóduló tömeg az állomás mellett várakozó ló nélküli fiákerek felé sodorta őt és barátait. Néhány perces, de a cudar időben végtelenül hosszúnak tűnő várakozás után Harry, Ron, Hermione és Neville végre sorra kerültek, és bemászhattak közös fiákerükbe. Az ajtó nyomban becsapódott mögöttük, s a kocsi zötykölődve elindult a kissé kátyús úton a Roxfort-kastély felé.

Tizenkettedik fejezet **A Trimágus Tusa**

A fiákerek begördültek a szárnyas vadkanok szobraival díszített kovácsoltvas kapun, és a viharossá fokozódó szélben inogva felkaptattak a kastélyhoz vezető lankás emelkedőn. Harry elmélázva nézte az eső sűrű függőnye mögött felsejlő, kivilágított ablakokat. Aztán a fiáker végre megállt, s az eget szabdaló villámok fényében kirajzolódott a kastély magas tölgyfa ajtaja. Az ajtóhoz vezető kőlépcsősoron már ott szaladtak a legutóbb befutott kocsi utasai. Harry, Ron, Hermione és Neville sem késlekedtek sokáig; lehajtott fejjel kimásztak a fiákerből, majd nyomban futásnak eredtek, s csak akkor pillantottak fel ismét, mikor már a fáklyák fényében fürdő, tágas bejárati csarnokban álltak, ahonnan az emeletre vezető impozáns márványlépcső indult.

– Húúúúúh – fújt Ron, kutyamód megrázva vizes üstökét. – Ha egész éjjel így fog esni, kiárad a tó. Teljesen... ÁÁÁH!

Valahonnan a mennyezet alól egy jókora, piros, vízzel teli luftballon zuhant alá, s egyenesen Ron fején landolt. A csuromvizes Ron levegő után kapkodott, és nekitántorodott Harrynek. Abban a pillanatban már érkezett is a következő vízbomba – ez szinte súrolta Hermionét, és a lábuk előtt csapódott a kőpadlóra, elárasztva Harry edzőcipőjét és zokniját. A közelben állók sikongatva, lökdösődve menekültek a tűzvonalból. Harry felnézett a magasba – és nyomban átlátta a helyzetet. Hat méterrel a fejük felett ott lebegett a csengősipkás, narancsszín csokornyakkendős Hóborc. A kopogó szellem pimasz ábrázata most csúf fintorba csavarodott-még vigyorogni is elfelejtett, úgy koncentrált a következő pottyantásra.

– HÓBORC! – csattant egy szigorú női hang. – Hóbort, gyerünk le onnan, egy-kettő!

A hang tulajdonosa McGalagony professzor, a Griffendél-ház vezető tanára és az iskola igazgatóhelyettese volt. A tanárnő kirentott a

nagyteremből, de néhány lépés után megcsúszott a vizes kövön, s hogy ne essen el, belekapaszkodott a legközelebbi stabil dologba – ami történetesen Hermione nyaka volt.

– Oh!... Bocsánat, Granger kisasszony...

– Nem történt semmi, tanárnő – nyögte Hermione, és megmasszírozta a nyakát.

McGalagony megigazította süvegét, majd újra felnézett Hóborcra. Szene szikrákat szórt szögletes keretű szemüvege mögött.

– Azonnal gyere le onnan, Hóborc! – rivallt rá a szellemre.

– Nem is csin'ok semmitse! – mekegte Hóborc, és elhajította a harmadik vízbombát is. Az egy csapat ötödéves lány közé esett, akik erre visongva bemenekültek a nagyterembe. – Már úgylis vizesek, nem? Ázott egerek! Repül a lufiíííí!

Azzal megcélzott néhány frissen érkezett másodikost.

– Ha nem hagyod abba, hívom az igazgató urat! – kiabált rá McGalagony. – Figyelmeztetek, Hóborc...

A szellem nyelvet öltött rá, eldobta utolsó bombáját, és féleszű vihogás közepette elsuhant a márványlépcső felé.

– Gyerünk, gyerünk, indulás! – parancsolt rá McGalagony az ázott diákseregére. – Vonuljanak be a nagyterembe, de szaporán!

Harry, Ron és Hermione csúszkálva-botladozva elindultak a bejárat csarnok jobb oldalán nyíló kétszárnyú ajtó felé. Ron szitkozódott tehetetlen dühében, és ingerült mozdulattal hátracsapta csöpögő hajfűrtjeit.

A nagyterem az ilyenkor szokásos ünnepi díszben pompázott. Az asztalok fölött lebegő száz meg száz gyertya fényében aranytányérok és – kupák csillogtak. A Roxfort négy Háza részére kijelölt négy hosszú asztal melletti helyek többségét már elfoglalta a vidáman zsibongó diáksereg. Az ötödik asztal, melyet a tanárok és más iskolai dolgozók számára tartottak fenn, a terem végében, a többire merőlegesen állt. Itt, a nagyteremben sokkal melegebb volt, mint a bejárat csarnokban. Harry, Ron és Hermione elhaladtak a mardekárosok, a hollóhátasok és a hugrabugosok mellett, s az utolsó asztalhoz érve leültek Félig Fej Nélküli Nick, a Griffendél-torony kísértete mellé. A gyöngyházfényű, áttetsző testű Nick ezen az estén is szokásos, zekéből és harisnyából álló öltözkét viselte, melyet feltűnően széles fodorgallér egészített ki. A gallér kettős célt szolgált: egyrészt kivételes eleganciát volt hivatott kölcsönözni viselőjének, másrészt biztosította, hogy Nick szinte teljesen levágott feje viszonylag stabilan üljön két válla között.

– Jó estét – köszöntötte Harryéket a szellem.

– Eddig nem volt túl jó – felelte morcosan Harry, és lehúzta edzőcipőjét, hogy kiöntse belőle a vizet. – Remélem, gyorsan túlesünk a beosztáson, mert farkaséhes vagyok.

Az elsőévesek beosztása a négy iskolai házba szokásos év eleji ceremónia volt a Roxfortban. Az elmúlt két évben úgy alakultak a dolgok, hogy Harry nem lehetett jelen a szertartáson – így, bár korgott a gyomra, örült, hogy végignézheti a beosztást.

– Szia, Harry! – köszönt rá egy izgatott, zihálós hang valahonnan az asztal végéről.

Colin Creevey volt az, egy harmadéves fiú, aki megismerkedésük óta üldözte Harryt a rajongásával.

– Szia, Colin – felelte tartózkodóan Harry.

– Képzeld, Harry, képzeld! Idén lesz elsős az öcsém! Az öcsém, Dennis!

– Aha – felelte udvarias mosollyal Harry. – Tök jó.

– Nagyon be van szóva! – Colin ezt akár magáról is mondhatta volna, úgy pattogott a székén. – Szurkolok, hogy ő is a Griffendélbe kerüljön! Te is szoríts neki, Harry!

– Öh... jó, persze – bólintott Harry, majd újra barátai és Nick felé fordult. – A testvéreket általában ugyanabba a házba osztják be, nem?

Példaként Weasleyékre gondolt, akik mind a heten a Griffendélbe kerültek.

– Nem feltétlenül – felelte Hermione. – Parvati Patil ikertestvére hollóhátas, pedig ők külsőre is teljesen egyformák.

Harry a tanári asztal felé pillantott. Ott a szokásosnál több szék állt üresen. Hagrid igazoltan volt távol – biztos még a szélkorbácsolta tavon hajókázott a gólyákkal –, McGalagony professzor pedig valószínűleg a bejárat csarnok vízmentesítését felügyelte – de volt az asztalnál egy harmadik üres szék is.

– Hol lehet az új sötét varázslatok kivédése tanár? – tette fel a kérdést Hermione, miután ő is végighordozta tekintetét a tanári asztalon.

Eddig egyetlen sötét varázslatok kivédése tanáruk sem maradt egy évnél hosszabb ideig az iskolában. Az addigiak közül Harry egyedül legutolsó tanárukat, Lupin professzort kedvelte meg. Most azonban csupa ismerős ült a keresztben álló asztalnál.

– Lehet, hogy senkit nem tudtak szerezni! – aggodalmaskodott Hermione.

Harry most figyelmesebben végignézett az asztalnál ülőkön. Flitwick professzor, a pöttöm bájítantanár egy halom párnával aládúcolva ült a gyógynövénytant oktató Bimba professzor mellett, akinek csálé süvege alól kilógott örökké kócos, őszülő haja. Bimba az asztronómus Sinistra professzorral beszélgetett, aki mellett az iskola bájítaltantanára, a sárgásfakó arcú, görbe orrú, zsíros hajú Piton professzor foglalt helyet. Ő volt az egyetlen a Roxfort tanárai közül, akit Harry szívből utált. Ehhez az utálathoz csak Piton Harry iránti gyűlölete volt mérhető, amelyet – ha még lehetett – bizonyára tovább fokozott, hogy Harry az előző tanévben Piton orra előtt szöktette meg Sirius Blacket, aki ellen a bájítaltantanár közös diákkoruk óta bosszút forralt.

Piton mellett volt egy üres hely – Harry gyanította, hogy az McGalagonyra vár. A következő széken, s egyben a hosszú asztal közepén Dumbledore professzor, az iskola igazgatója ült. Dumbledore hosszú ezüstös haja és szakálla vidáman csillogott a gyertyafényben – csakúgy mint fenséges mélyzöld talárján a hímzett csillagok és holdak. Az igazgató sátor módjára összetámasztotta hosszú, vékony ujjait az álla alatt, s gondolatokba merülve meredt a mennyezetre félhold alakú szemüvegén át. Harry követte a tekintetét. Az elvarázsolt mennyezet, mely mindig a valódi eget tükrözte, még sosem mutatott ilyen viharos képet. Kavargó fekete és sötétvörös felhők töltötték be, s valahányszor odakint megdördült az ég, villám cikázott át rajta.

– Kezdjék már el! – türelmetlenkedett Ron. – Fel tudnék falni egy egész hippogriffet.

Szinte még be sem fejezte a mondatot, máris kinyílt a nagy, kétszárnyú ajtó. A terem azonnal elcsendesedett. Az ajtón belépett McGalagony professzor, s mögötte hosszú sorban bevonultak az elsőévesek. Harry, Ron és Hermione is áztak eleget, de be kellett látniuk, hogy ők Hóborc tréfájával együtt is csupán ízelítőt kaptak abból, amin az elsősök keresztülmentek. Úgy tűnt, mintha nem csónakban, hanem úszva keltek volna át a tavon. Az ázott sereg a tanári asztal elé vonult; ott megálltak, és szembefordultak az iskola többi tanulóival. Cudarul fázhattak, emellett bizonyára izgultak is, úgyhogy mind úgy remegtek, mintha rázták volna őket – mind, kivéve egy pöttöm, egérfrizurájú fiúcska. Ő egy roppant furcsa ruhadarabot viselt, amelyben Harry felismerte Hagrid vakondbőr nagykabátját. A fiúcska ötödmagával is elfért volna a hatalmas ruhadarabban, így aztán úgy festett, mintha egy szőrös fekete sátorból dugná ki a fejét. Kis arca szinte lángolt az izgalomtól. Miután elfoglalta helyét rémülten pislogó társai között, és sikerült elkapnia Colin Creevey pillantását, diadalmasan felmutatta kinyújtott hüvelykujjait, és ezt

tátogta némán: „Beleestem a tóba!” Mindehhez olyan képet vágott, mintha valami hihetetlenül nagy szerencse érte volna.

McGalagony professzor most egy háromlábú széket állított az elsőévesek sora elé, s azon elhelyezett egy borzalmasan elnyűtt és veszedelmesen piszkos varázslósüveget. A gólyák rámeredtek az ócska fejfedőre – s így tett mindenki más is. Egy hosszú pillanatig csend volt. Aztán a süveg karimája melletti szakadás száj módjára kinyílt, és a fejfedő dalra fakadt:

Új koromban – eltelt már vagy ezer év azóta –,
Élt e földön négy nagy mágus; róluk szól e nóta.
Hősi lelkű Griffendél, kit tágas sík nevelt;
Szép Hollóhát – ifjúsága zord hegyek közt telt;
Szelíd szívű Hugarbug, kies völgyek lánya;
S ravasz Mardekár – hazája erdők ingoványa.
Kell egy mágus-tanház – vélte a hőskor négy bölcse.
A Roxfort lett közös álmuk s munkájuk gyümölcse.
Kezdetektől volt egy külön háza mind a négynek,
Hiszen ki-ki más-más virtust tartott fő erénynek.
Bátor szívű ifjak gyűltek Griffendél köré.
Hollóhát az észet helyezte mindenek, fölé.
A szorgosokhoz húzott mindig jó Hugarbug szíve.
S a becsvágyók közül került ki Mardekár sok híve.
Egy kérdésre kereste még a négy bölcs a választ:
Holtuk után az ifjaknak házat vajh ki választ?
Griffendél fejéhez kapott, levett róla engem;
észt töltött belém a négy, s ím Teszlek Süveg lettem.
Húzzatok hát fületekre, ne tátsátok szátok!
Megtudjátok menten, melyik ház illik hozzátok!

A diákok lelkes tapssal jutalmazták a Teszlek Süveg produkcióját.

– Mikor minket osztottak be, nem ezt énekelte – jegyezte meg Harry, miközben ő maga is tapsolt.

– Minden évben más éneket ad elő – felelte Ron. – Elég unalmas élete lehet. Gondolom, egész évben más dolga sincs, mint megkomponálni a következő dalát.

McGalagony professzor vaskos pergamentekercset vett elő.

– Akit szólítok, a fejére teszi a süveget, és leül a székre – fordult az elsőévesekhez. – Miután a süveg kihirdette döntését, az illető helyet foglalhat a megfelelő asztalnál.

– Ackerley, Stewart!

Remegő fiúcska lépett ki a sorból. Félősen felemelte a süveget, a fejére tette, és leült.

– Hollóhát! – rikkantotta a süveg.

Stewart Ackerley gyorsan levette a fejfedőt, s a hollóhátasok asztalához iszkolt, ahol hangos ováció fogadta. Harry odanézett, és megpillantotta Chót, a Hollóhát kviddicscsapatának fogóját. A lány mosolyogva tapsolt az érkező Stewart Ackerleynek. Harryt egy röpké pillanatra elfogta az a furcsa vágy, hogy ő is odavonuljon a Hollóhát asztalához.

– Baddock, Malcolm!

– Mardekár!

A terem túlsó végén álló asztalnál üdvözlő üdvözlő tört ki. Harry látta, hogy társaival együtt Malfoy is megtapsolja a közeledő Baddockot. Eltűnődött, vajon tudja-e Baddock, hogy a Mardekárból több sötét varázsló került ki, mint a másik három házból együttevén. Fred és George megvetően sziszegtek, mikor Baddock elhaladt mellettük.

– Branstone, Eleanor!

– Hugrabug!

– Cauldwell, Owen!

– Hugrabug!

– Creevey, Dennis!

A pöttöm Dennis Creevey kilépett a sorból, és kis híján hasra esett Hagrid vakondbőr kabátjában. Épp abban a pillanatban botlott el, amikor a kabát eredeti tulajdonosa beosont a terembe a tanári asztal mögötti mellékajtón. Hagrid körülbelül kétszer olyan magas és legalább háromszor olyan széles volt, mint egy átlagos férfi; s mivel ehhez a testalkathoz hosszú, gubancos fekete haj és bozontos szakáll társult, az összhatás meglehetősen ijesztő volt. Harry, Ron és Hermione azonban tudták, hogy a látszat csal – az évek során barátságos és melegszívű embernek ismerték meg a vadőrt. Hagrid, miközben leült a tanári asztal végébe, derűsen rákacsintott Harryékre, majd figyelni kezdte Dennis Creevey ügyködését. A fiú feltette a süveget, s a következő pillanatban már nyílt is a karima melletti szakadás...

– Griffendél! – kiáltotta a süveg.

Hagrid együtt tapsolt a griffendélekkel. Dennis Creevey boldog vigyorral letette a süveget, és már rohant is bátyjához.

– Beleestem, Colin! – visította, miközben lehuppant egy üres székre. – És képzel, valami tolni kezdett alulról, és visszalökött a csónakba! Szuper volt!

– Azta...! – lelkesedett Colin. – Tudod, mi lehetett az, Dennis? Az óriáspolip!

– Fúúúú! – Dennis arca láttán bárki azt hihette, hogy nincs az életben nagyobb öröm, mint bömbölő viharban belesni egy feneketlenül mély tóba, majd egy óriás víziszörny hátán kievickélni onnan.

– Dennis! Dennis! Látod ott azt a fiút? Azt a fekete hajú, szemüvegeset! Látod? Tudod, ki az, Dennis?

Harry gyorsan elfordította a fejét, és úgy tett, mintha roppantul érdekelné, melyik házba küldi a Teszlek Süveg Emma Dobbsot.

A beosztás folytatódott; a megszeppent fiúk és lányok egyenként odaléptek a háromlábú székhez. Mire McGalagony professzor az M betűhöz ért a listán, a gólyák sora már erősen foghíjas volt.

– Belehúzhatnának egy kicsit – dörmögte Ron gyomortájékát szorongatva.

– Türelem! – szólt rá Félig Fej Nélküli Nick, miután „Madley, Laura!” hugrabugos lett. – A beosztás sokkal fontosabb az evésnél.

– Főleg annak, aki már halott – vágott vissza Ron.

– Remélem, az idei griffendéles utánpótlás erős csapat lesz – jegyezte meg Nick, miközben megtapsolta a griffendéles asztalhoz közeledő „McDonald, Natalie!”-t. – Sajnálám, ha megszakadna a nyerő szériánk.

Az előző három évben mindannyiszor a Griffendél lett a házak közti éves bajnokság győztest.

– Pritchard, Graham!

– Mardekár!

– Quirke, Orla!

– Hollóhát!

Végül az utolsó gólya, „Whitby, Kevin!” is végzett („Hugrabug!”). A beosztási ceremónia véget ért; McGalagony kivitte a teremből a süveget és a széket.

– Na végre – dörmögte Ron, azzal kezébe vette kést-villáját, és feszült várakozással nézni kezdte az előtte fekvő aranytányért.

Dumbledore professzor felállt, mosolyogva körülnézett a teremben, és üdvözlő mozdulattal széttárta karját.

– Csupán két szót szeretnék szólni az egybegyűltekhöz – mondta zengő, mély hangon. – Jó étvágyat!

– Bravó, bravó! – kiáltotta kórusban Harry és Ron, mikor a szemük előtt egyszerre megteltek az üres edények.

Félig Fej Nélküli Nick gyászos képpel nézte, hogyan rakodják meg tányérjaikat a diákok.

– Báris jobba' vagyó' – mondta Ron degeszre tömött szájjal.

– Örülhettek, hogy egyáltalán megtartják a lakomát – jegyezte meg Félig Fej Nélküli Nick. – Gondok voltak délután a konyhában.

– Ho'ho? Bi dördénd? – kérdezte Harry egy nagy falat sült hússal hadakozva.

– Mondanom se kell, hogy Hóborc kellemetlenkedett – felelte Nick rosszálló fejcsóválással, amitől kobakja vészesen billegni kezdett. Feljebb húzta hát fodorgallérját, mielőtt folytatta. – Az egész a szokásos vitával kezdődött. Hóborc jelen akart lenni a lakomán – ez persze elég abszurd ötlet, hiszen tudjátok, milyen faragatlan. Ha meglát egy tál ételt, rögtön a levegőbe röpíti. Szóval összeült a kísértettanács – a Pufók Fráter azon a véleményen volt, hogy adjunk Hóborcnak még egy esélyt – de a Véres Báró hallani sem akart a dologról.

A Véres Báró, a Mardekár kísértete ösztövé, hallgatag szellem volt – s mellesleg az egyetlen lény a Roxfortban, aki parancsolni tudott Hóborcnak.

– Sejtettem, hogy Hóborc ki van akadva valamitől – jegyezte meg sötéten Ron. – Mit csinált a konyhában?

– Ó, csak amit szokott – legyintett Félig Fej Nélküli Nick. – Felfordulást és pánikot. Röpködtek a lábasok, minden úszott a levesben. A házimanók idegösszeomlást kaptak...

Kopp. Hermione fellökte aranykupáját. A sárga sütőtöklé hatalmas tócsában szétömlött az asztalterítőn, de Hermione ügyet sem vetett rá.

– Itt vannak házimanók? – kérdezte a borzalomtól elkerekedett szemmel – Itt, a Roxfortban?

– Természetesen – felelte csodálkozva Nick. – Mi foglalkoztatjuk a legtöbbet egész Nagy-Britanniában. Több mint száz dolgozik itt.

– Én eddig egyet se láttam! – háborgott Hermione.

– Többnyire a konyhában vannak – mondta Nick. – Csak éjjel jönnek ki egy kicsit takarítani... megrakják a tüzeket, ilyesmi... Végül is nem az a dolguk, hogy mutogassák magukat. A jó házimanó arról ismerszik meg, hogy olyan, mintha ott se volna.

Hermione döbbenten meredt a kísértetre.

– De fizetnek nekik, ugye? – hebegte reménykedve. – És kapnak szabadságot. És... és elmehetnek betegállományba meg nyugdíjba meg

minden... Ugye, igen?

Félig Fej Nélküli Nick akkorát nevetett, hogy feje lefordult a mellkasára, s ott lógott azon a cafatnyi szellembőrön, ami még a nyakához rögzítette.

– Betegállomány? Nyugdíj? – harsogta, miközben helyre tette a fejét, és megigazította fodorgallérját. – A házimanóknak eszükben sincs betegállományba menni!

Hermione rámeredt teli tányérjára, majd ünnepélyesen letette kését-villáját, és eltolta maga elől a tányért.

– Me izé' má' 'ermióme – mammogta Ron, félig megrágott krumplidarabkákat köpködve Harry talárjára. – 'Oppá, bosánat, 'Erri... – Gyorsan lenyelte a falatot. – Ha éhen halsz, attól a manók még nem fognak betegszabadságot kapni!

Hermione kihúzta magát, és haragosan fújtatott.

– Ezt a vacsorát – szólt – kizsákmányolt rabszolgák főzték!

És ettől kezdve egy falatot sem volt hajlandó enni.

Az eső még mindig hevesen verte a magas, sötét ablakokat. Az üvegtáblákat újabb mennydörgés rázta meg, s a borús égmennyezetten átcikázó villám fénye megszázszorozva tükröződött a ragyogó aranytálakon. A főétel maradékai eltűntek, s helyükön nyomban megjelent a desszert.

– Gyümölcslepény, Hermione! – duruzsolta csalogatóan Ron, és a lány felé legyezte a sütemény illatát. – Habostorta! Csokipuding!

Hermione pillantása azonban annyira hasonlított McGalagonyéra, hogy Ron inkább feladta.

Miután a desszert is bekebelezésre került, s a tálakról eltűnt a maradék, Albus Dumbledore ismét szólásra emelkedett. A nagyteremben elült a zshivaj, s már csak a zúgó szél és a kopogó eső zavarta meg a csendet.

– Nohát! – szólt Dumbledore, és mosolyogva körülnézett a teremben. – Most, hogy gyomrunkba vándoroltak az asztal ajándékai (Hermione itt megvetően felmordult), bátorkodom ismét a tisztelt társaság figyelmét kérni.

– Frics úr, iskolánk gondnoka megkért, hogy tájékoztassalak benneteket: jelen tanévtől fogva a tiltott tárgyak közé tartozik a jajgató jojó, a fogas frizbi, valamint a perpetuum bumeráng is. A teljes, négyszázharminchét tételből álló lista bármikor megtekinthető Frics úr szobájában – ha esetleg érdekel valakit.

Dumbledore szája gyanúsan felfelé görbült.

– Mint minden évben, most is hangsúlyozom – folytatta –, hogy a birtokon található erdőbe diákoknak tilos a belépés; ugyanez vonatkozik Roxmorts falura az első-és másodévesek esetében.

– Emellett szomorú kötelességem közölni veletek, hogy az idén elmarad a házak közötti kviddicsbajnokság.

– Micsoda? – horkant fel Harry.

Ránézett Fredre és George-ra, akik ugyancsak benne voltak a Griffendél csapatában. Az ikrek némán hápogva meredtek az igazgatóra. Dumbledore folytatta:

– Ennek magyarázata nem más, mint hogy októberben kezdetét veszi iskolánkban egy rendezvény, ami a tanév végéig tart majd, s ami mellett tanáraitoknak sem idejük, sem energiájuk nem marad egyéb programok megszervezésére. Merem állítani azonban, hogy az említett rendezvény mindenért kárpótol majd benneteket. Nagy örömömre szolgál, hogy bejelenthetem: az idén a Roxfortban...

Ebben a pillanatban hatalmas mennydörgés rázta meg a falakat, és kicsapódott a nagyterem ajtaja.

A küszöbön egy fekete úti köpenybe burkolózó férfi állt, kezében hosszú bottal. Egyszerre minden fej az idegen felé fordult, akit egy pillanatra fényesen megvilágított az égmennyezeten átcikázó kétágú villám. A férfi lehúzta fejéről a csuklyát, megrázta sörénynek is beillő, hosszú, őszes haját, és elindult a tanári asztal felé.

Az idegen minden második lépése döngve visszhangzott a teremben. A keresztben álló asztal elé érve befordult jobbra, és nehéz léptekkel Dumbledore felé indult. Ekkor újabb villám hasított át a mennyezeten. Hermione felsikkantott ijedtében.

A villám fényében élesen kirajzolódott a jövevény arca – egy arc, amelyhez foghatót Harry még soha nem látott. A férfi ábrázatát mintha egy darab repedezett fából faragta volna ki egy kontár, akinek fogalma sem volt róla, hogyan fest egy emberi arc, s ráadásul a vésővel is pocsékul bánt. Az idegen bőrét keresztül-kasul forradások tömkelege szabdalta; szája sötét hasadéokra emlékeztetett, s orrának nagy része hiányzott.

A legrémisztőbb azonban a férfi szeme volt.

Az egyik szem kicsi volt és feketén fénylett, a másik viszont nagy volt és kerek, akár egy pénzdarab, és sugárzó acélkékben játszott. Ez a kék szem sosem pislogott, és egy másodpercre sem állt meg; a másiktól teljesen függetlenül, szüntelenül jobbra-balra, fel és le járt – aztán egyszer csak teljesen befordult – mintha a fej belsejét nézné –, s már csak az üres szemfehérje látszott belőle.

Az idegen megállt Dumbledore előtt, és kinyújtotta arcához hasonlóan hegszabdalta kezét. Az igazgató kezét rázott vele, s néhány szót mormogott.

Harry nem hallotta, mit mond, de úgy tűnt, valamit kérdezhetett, mert a jövevény fejét rázva válaszolt neki. Dumbledore bólintott, s invitáló kézmozdulattal a jobbján álló üres székre mutatott.

Az idegen leült, kirázta arcából szürke sörényét, majd maga elé húzott egy tál kolbászt, és az egészet orra maradványai elé emelte. Miután alaposan megszagolgatta az ételt, elővett egy kést, felszúrt vele egy darab kolbászt, és enni kezdett. Normális szeme az ételre szegeződött, de a kék most is fáradhatatlanul forgott üregében, a termet és a diákokat fürkészve.

– Bemutatom iskolánk új sötét varázslatok kivédése tanárát – harsogta bele a csendbe Dumbledore –, Mordon professzor urat.

Szokás volt az új tanárokat tapssal köszönteni, de ezúttal egyetlen diák vagy tanár sem emelte fel a kezét – Dumbledore-on és Hagridon kívül. A két pár tenyér árva csattogása azonban csak még kínosabbá tette a csendet, így hát ők is hamar felhagytak a tapsolással. A jelenlévőket oly mértékben sokkolta a rémisztő külsejű Mordon megjelenése, hogy nemigen voltak képesek másra, mint dermedten meredni rá.

Harry közelebb hajolt Ronhoz.

– Mordon? – súgta. – Rémszem Mordon? Az, akinek apád ma reggel a segítségére sietett?

– Csak ő lehet – felelte az álmélkodástól bambán Ron.

– Mitől néz így ki? – suttogta Hermione. – Mi történt az arcával?

– Nem t'om – súgta vissza Ron.

Mordont szemlátomást cseppet sem zavarta a hűvös fogadtatás. Az asztalon álló süttöklevés kancsót egy pillantásra sem méltatva újra benyúlt köpenye alá, elővett egy laposüveget, és nagyot húzott belőle. Ahogy az iváshoz felemelte a karját, köpenye feljebb csúszott, s Harry az asztal alatt egy karmokban végződő falábat pillantott meg.

Dumbledore megköszöörülte a torkát, és mosolyogva végignézett a Mordont bámuló diákok seregén.

– Tehát, ahogy mondtam – szólt –, iskolánk az elkövetkező hónapokban igen érdekes esemény színhelye lesz – egy olyan eseményé, amelyre több mint egy évszázada került sor utoljára. Nagy örömmel tudatom veletek, hogy a Roxfortban idén megrendezzük a Trimágus Tusát.

– VICCEL!? – kiáltott fel Fred Weasley.

A feszültség, amely Mordon érkezése óta érződött a teremben, egy csapásra feloldódott.

Szinte mindenki nevetett, és Dumbledore is mosolyogva bólogatott.

– Nem, nem viccelek, fiatalúr – felelte –, bár most, hogy említed, a nyáron hallottam egy remek viccet a troliról, a banyáról és a leprikónról, akik elmennek együtt a kocsmába...

McGalagony professzor hangosan megköszönte a torkát.

– Öhm... ez talán most nem időszerű... nem... – dörmögte Dumbledore.
– Hol is tartottam? Á, igen, a Trimágus Tusa... Nos, gyanítom, hogy akadnak köztetek, akik nem tudják, mi ennek a viadalnak a lényege. Akik tudják, azok kérem bocsássanak meg a most következő rövid magyarázatért, s addig irányítsák méltóbb tárgyra becses figyelmüket.

– A Trimágus Tusát közel hétszáz évvel ezelőtt rendezték meg először, mint a három legnagyobb európai varázslóiskola, a Roxfort, a Beauxbatons és a Durmstrang barátságos versenyét. Az iskolákat egy-egy kiválasztott bajnok képviselte, s a tusa során a bajnokok három mágikus feladatban mérték össze erejüket. Az iskolák felváltva adtak otthont az ötévenként megrendezett versenynek, amely azt volt hivatott elősegíteni, hogy a különböző nemzetiségű mágusnövendékek közelebb kerüljenek egymáshoz. Idővel azonban annyira megszorodtak a halálesetek, hogy a rendezők kénytelenek voltak megszakítani a versenysorozatot.

– Halálesetek? – hebegte riadtan Hermione, de a diákok közül nagyon kevesen osztoztak döbbenetében. A többség lelkes sustorgásba kezdett, s ami azt illeti, Harryt is sokkal jobban izgatta maga a verseny, mint a sok száz éve történt tragédiák körülményei.

– Az utóbbi száz évben több kísérlet is történt a Trimágus Tusa hagyományának felélesztésére – folytatta Dumbledore –, de egyik sem járt sikerrel. A Nemzetközi Máguskapcsolatok, valamint a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályának vezetése ennek ellenére úgy véli, hogy megérett az idő egy újabb próbálkozásra. A verseny előkészítése során minden tőlünk telhetőt megtettünk annak érdekében, hogy a bajnokok ezúttal ne kerüljenek halálos veszedelembe.

– A Beauxbatons és a Durmstrang igazgatói októberben érkeznek meg jelöltjeikkel, a három bajnok kiválasztására pedig Halloweenkor kerül sor. Pártatlan bírót dönti majd el, mely diákok a legméltóbbak arra, hogy versenybe szálljanak a Trimágus Kupáért, iskolájuk dicsőségéért és a győztes bajnoknak járó ezer galleonos pénzdíjért.

– Én benevezek! – suttogta lelkesen Fred Weasley. Arca úgy ragyogott, mintha máris az övé lenne a kupa és a rengeteg pénz. Nem ő volt az egyetlen, aki a Roxfort bajnokaként látta magát. A házak asztalainál ülő diákok mind vagy feszült várakozással néztek Dumbledore-ra, vagy izgatottan összesúgtak

szomszédaikkal. Azután ismét felcsendült Dumbledore hangja, s a teremben azonnal néma csend lett.

– Bár tudom, valamennyien égték a vágytól, hogy megszerezhessétek a Roxfortnak a Trimágus Kupát, a nevezésre nem mindenkinek lesz lehetősége. Az érintett iskolák igazgatói a Mágiaügyi Minisztériummal egyetértésben úgy döntöttek, hogy korhatárt szabnak a versenyen való részvételre. Csak a nagykorú, vagyis a tizenhetedik életévüket betöltött diákok kerülhetnek a jelöltek közé. Erre... – Dumbledore itt kénytelen volt felemelni a hangját, ugyanis a hír hallatán sokan, köztük a Weasley-ikrek is, felhőrdültek – ...erre a szigorításra azért van szükség, mert a versenyfeladatok minden óvintézkedés mellett is nehezek és veszélyesek lesznek. Valószínűtlen, hogy a fiatalabbak közül bárki is meg tudna birkózni velük. Személyesen ügyelek rá, hogy egyetlen kiskorú diákunk se játszassa ki az új szabályt abban a reményben, hogy a pártatlan bírót választja a Roxfort bajnokának. – Dumbledore pillantása Fred és George dacos arcára vándorolt, s égszínkék szeme megrebbent. – Ezért nyomatékosan kérem a tizenhét év alattiakat, hogy ne is próbálkozzanak a jelentkezéssel.

– A Beauxbatons és a Durmstrang delegációi októberben érkeznek meg, és az év nagy részében velünk maradnak. Biztos vagyok benne, hogy mindvégig jó házigazdához méltó udvariassággal bántok majd külföldi vendégeinkkel, s hogy szívvel-lélekkel támogatni fogjátok a Roxfort megválasztott bajnokát. Most azonban későre jár, s tudom, mennyire fontos nektek, hogy éberén és kipihenten jelenhessetek meg holnap az első óráitokon. Irány az ágy! Sipirc!

Dumbledore leült, és beszélgetni kezdett Rémszem Mordonnal. A diákok nagy széktologatás közepette asztalt bontottak, és zsibongva elindultak a kétszárnyú ajtó felé.

George Weasley nem mozdult az asztal mellől, csak felállt, és sértődötten Dumbledore-ra meredt.

– Ez nem igazságos! – háborgott. – Áprilisban leszünk tizenhét évesek, miért ne nevezhetnénk be!?

Fred ugyancsak sötéten pislogott a tanári asztal felé.

– Én akkor is be fogok nevezni – fogadkozott. – A bajnokok egy csomó mindent csinálhatnak majd, amit máskor nem szabad. És ezer galleont lehet nyerni!

– Igen – dünnyögte távolba révedő tekintettel Ron. – Ezer galleont...

– Gyertek már – szólt rá a fiúkra Hermione. – Lassan már csak mi maradunk itt.

Harry, Ron, Hermione, Fred és George elindultak a bejárati csarnok felé. Az ikrek azon tanakodtak, vajon mivel próbálja majd Dumbledore megakadályozni, hogy a kiskorúak benevezzenek a tusára.

– Ki az a pártatlan bíró, aki kiválasztja a bajnokot? – kérdezte Harry.

– Nem t'om – felelte –, de az biztos, hogy őt kell átvernünk. Szerintem pár csepp kor-korrigáló főzettel el tudjuk intézni a dolgot.

– Dumbledore tudja, hogy kiskorúak vagytok – vetette ellen Ron.

– Igen, de nem ő dönti el, hogy ki lesz a iskola bajnoka – raveszkedett Fred. – Amit mondott, abból az derült ki, hogy a bíró már nem nézi, hány évesek a jelöltek, hanem egyszerűen kiválasztja a legjobbat közülük. Dumbledore azt próbálja megakadályozni, hogy leadjuk a nevünket.

– De hisz hallottátok, hogy mennyien meghaltak! – szólt aggályoskodva Hermione, miközben sorban beléptek egy faliszőnyeg mögötti rejtekajtón, ami mögött újabb lépcső indust.

– Persze – legyintett Fred –, de mikor volt az már? Különben is, ha nincs kockázat, oda a multság. Mit szólsz, Ron? Ha rájövünk, hogyan lehet kijátszani Dumbledore-t, te is benevezel?

– Mit gondolsz? – fordult Harryhez Ron. – Jó buli lenne benevezni, nem? Bár talán inkább valaki öregebb kéne bajnoknak... Lehet, hogy mi még nem tudunk elég varázslatot...

– Én biztos nem – hallatszott Neville szomorkás hangja valahonnan Fred és George mögül. – Bár a nagyfi biztos akarná, hogy benevezzek. Mindig azzal jön, hogy öregbítsem a családunk hírnevét. Egyszer még... hoppá...

A lépcsőfok, amire Neville rálépett, mintha levegőből lett volna, egyszerűen elnyelte a fiú lábát. A Roxfortban sok ilyen lépcsőcsapda volt; ezt a bizonyos fokot a felsőbb éves diákok többsége reflexszerűen átlépte, de Neville emlékezete a szitánál is lyukacsosabb volt. Harry a fiú hóna alá nyúlt, és segített neki kikecmeregni a csapdából. A lépcső tetején egy lovagi páncél nyikorogva-csörögve nevetett rajtuk.

– Fogd be a csőröd – szólt rá Ron, és elhaladtában lecsapta a páncél sisakrostélyát.

Miután maguk mögött hagytak még néhány lépcsőt és folyosót, megérkeztek a Griffendél-torony bejáratához, ami egy terebélyes, rózsaszín selyemruhas dáma portréja mögött rejtőzött.

– Jelszó? – kérdezte a hölgy a közeledők láttán.

– Lárifári – felelte George. – Megkérdeztem odalent egy prefektust.

A portré felcsapódott, s a társaság a falon tátongó lyukon át bemászott a torony klubhelyiségébe. Az asztalokkal és kényelmes karosszékekkel

berendezett, kör alakú helyiségben a vidáman lobogó tűz jóvoltából kellemes meleg volt. Hermione mogorva pillantást vetett a táncoló lángokra – Harry tisztán hallotta, hogy a „rabszolgamunka” szót morogja –, azután jó éjszakát kívánt barátainak, és elindult a lányok hálósobái felé.

Harry, Ron és Neville felmentek a torony tetejébe vezető csigalépcsőn, és beléptek saját hálótermükbe. A jól ismert karmazsinvörös függönyű, baldachinos ágyak lábánál ott várták őket utazóládáik. Dean és Seamus már lefekvéshez készülődtek; Seamus ágya fejlapjára rajzszögezte zöld kokárdáját, Dean pedig felakasztott egy Viktor Krum-posztert az éjjeliszekrénye fölé. Az új poszter mellett ott volt a régi is, ami a West Ham futbalcsapatot ábrázolta.

– Nem normális – szólt Ron, s fejcsóválva nézte a mozdulatlan focistákat.

Harry, Ron és Neville pizsamába bújtak, és lefeküdtek. Valaki – bizonyára egy házimanó – ágymelegítőt helyezett a takaróik alá. Roppant kellemes volt elnyúlni a meleg ágyban, s úgy hallgatni a vihar tombolását.

– Lehet, hogy én is benevezek – hallatszott a sötétben Ron álmos hangja. – Ha Fred és George rájönnek, hogyan lehetne... Végül is sose lehet tudni, nem?

– Ühüm... – Harry a másik oldalára fordult. Új, káprázatos képek lebegtek fel lelki szemei előtt... sikerült elhitetnie a pártatlan bíróval, hogy tizenhét éves... kijelölték a Roxfort bajnokának... ott áll a parkban, két karját diadalmasan a magasba emelve... megnyerte a Trimágus Tusát... az egész iskola tapsol és ujjong... Cho arca valahogy élcsebben kirajzolódott, mint a többieké... a lány csodálattól csillogó szemmel néz rá...

Harry belevigyorgott a párnájába, és kivételesen örült neki, hogy Ron nem lát bele a fejébe.

Tizenharmadik fejezet **Rémszem Mordon**

Másnap reggelre a vihar kitombolta magát, bár a nagyterem elvarázsolt mennyezete még mindig borús volt; kövér, szürke felhők vonultak Harry, Ron és Hermione feje fölé, miközben új órarendjüket tanulmányozták a reggeliasztal mellett. Néhány széssel odébb Fred, George és Lee Jordan azon tanakodtak, milyen módszerrel csempésszék be magukat a bajnokjelöltek közé.

A hétfő nem rossz... egész délelőtt kint vagyunk – szólt Ron, végighúzva ujját az órarend első oszlopán. – Gyógynövénytan a hugrabugosokkal, és legendás lények gondozása... a fenébe, megint a Mardekárral osztottak be minket...

– Délután dupla jóslástan – nyögött fel Harry, az oszlop alsó felére pillantva. A bájítaltan mellett a jóslástant szerette a legkevésbé. Trelawney professzor folyton a halálát jövendölte, s ez érthető módon idegesítette őt.

– Nektek is le kellene adni azt a tárgyat – jegyezte meg Hermione, miközben megvajazott egy piritóst. – Akkor tanulhatnátok valami értelmesebb dolgot, például számmisztikát.

– Látom, újra eszel – csipkelődött Ron, látva, hogy Hermione nagy kupac dzsemet halmoz a vajas piritósra.

– Jobb módszer is van rá, hogy a manójogokért harcoljak – felelte fölényesen a lány.

– Erre az éhség döbbsített rá? – vigyorgott Ron.

Egyszerre szárnyak suhogása hangzott fel a fejük fölött. A nyitott ablakokon át baglyok százai röppentek be a nagyterembe. Harry önkéntelenül felnézett, de egyetlen fehér foltot sem látott a szürke és barna tömegben. A postabaglyok körözni kezdtek az asztalok fölött, keresve a küldemények címetzettjeit. Egy nagy macskabagoly leereszkedett Neville Longbottomhoz, és jókora csomagot pottyantott a fiú ölébe – ebből mindenki tudhatta, hogy Neville megint otthon felejtett egy-két holmit. Három asztallal odébb Draco Malfoy uhuja ugyancsak egy csomagot rakott le gazdája elé – bizonyára a szokásos süteményszállítmányt hozta neki otthonról. Harry megpróbált a zabkásájára koncentrálni, hogy elnyomja kellemetlen érzését. Lehet, hogy valami történt Hedviggel, és Sirius meg se kapta a levelét?

Ez a balsejtelem még akkor is benne motoszkált, mikor barátaival együtt megérkezett a hármas számú üvegházba. Ott azonban elvonta a figyelmét Bimba professzor, aki ezen az órán a világ talán legrusnyább növényével ismertette meg az osztályt. A földből függőlegesen kiálló valamik inkább vastag, fekete, óriás meztelen csigákra hasonlítottak, mint növényekre – ráadásul vonaglottak is. Mindegyiket jókora, fénylő kelések pöttyözték, melyekben valamiféle váladék lehetett.

– Ez a furunkula, népszerű nevén a bubógumó – magyarázta higgadtan Bimba. – Ezek a példányok megérették a lefejesre. Szépen kinyomjátok belőlük a gennyet...

– A micsodát? – szörnyülködött Seamus Finnigan.

– A gennyet, Finnigan, a gennyet – ismételte Bimba professzor. – Nagyon értékes anyag, úgyhogy ne csöpögtessétek el. Tehát szépen kinyomjátok, és összegyűjtitek ezekben a fiolákban. A munkához vegyétek fel a sárkánybőr kesztyűt, mert a tömény bubógumógenny csúnya dolgokat művel az ember bőrével.

A furunkulák kinyomása gusztustalan művelet volt, de mit volt mit tenni. A diákok a Bimbától kapott üvegcsék segítségével az utolsó cseppig felfogták a kelésekből kiömlő sárgászöld, benzinszagú váladékot, amiből így az óra végére több litert sikerült összegyűjteniük.

– Madam Pomfrey örülni fog neki – szólta Bimba professzor, miután az utolsó teli palackot is bedugózta. – A bubógumógenny kiválóan alkalmas a pattanásos bőr kezelésére. Ezzel talán elejét tudjuk venni annak, hogy a diákok radikálisabb módszerekkel próbáljanak megszabadulni a mitesszereiktől.

– Mint szegény Eloise Midgen – jegyezte meg halkan a hugrbugos Hannah Abbott. – Ő átokkal akarta eltüntetni őket.

– A kis oktan – csóválta a fejét Bimba. – Ha Madam Pomfrey nem segít rajta, ma se lenne orra.

Harsány csengőszó szárnyalt feléjük az esőtől nedves parkon át, jelezve, hogy az óra véget ért. A csoport kettévált; a hugrbugosok visszamentek a kastélyba átváltoztatástanórára, míg a griffendélek az ellenkező irányba indultak, a Tiltott Rengeteg szélén álló vadörlak felé.

Hagrid a kunyhó előtt állt, fél kezével hatalmas fekete vadkanfogó kutyája, Agyar nyakörvét markolva.

Lába előtt nyitott faládák sora feküdt; Agyar nyüszítve belefeszült a nyakörvbe – szemlátomást égett a vágytól, hogy alaposabban megvizsgálhassa a ládák tartalmát. Ahogy Harryék közelebb értek a vadörlakhoz, szapora pukkanásokkal tarkított zizegés ütötte meg a fülüket.

– Jó reggelt! – brummogta Hagrid, széles mosolyt villantva Harryékre. – Várjuk meg a mardekárosokat, ők se maradjanak le erről. Durrfarkú szurcsókok!

– Mit mondtál? – nézett rá Ron.

Hagrid a ládákra mutatott.

– Uoáá! – Lavender Brown borzadva hátrahőkölt.

Harrynek el kellett ismernie, hogy valóban az „uoáá” szó a legalkalmasabb a szurcsókok frappáns leírására. A tízcentis, piszkosfehér színű lények egy halom torz, héjatlan homárra emlékeztettek. Nem volt elkülöníthető fejük, s nyálkásan csillogó testükből a legmeghökkenőbb

helyeken is lábak meredtek elő. A tetejében még átható rothadthalszaguk volt. Minden ládában vagy száz szurcsók nyüzsgött; egymás hegyén hátán mászkáltak, vakon beleütközve a láda falaiba. Testük hátsó vége időnként szikrázni kezdett, majd pukkant egyet, s olyankor az állat néhány centiméterrel előrébb lendült.

– Nemrég keltek ki – jelentette nagy büszkén Hagrid. – Ti fogjátok felnevelni őket! Ez lesz a csoport ideoi fő feladata.

– És mért jó az nekünk, ha felneveljük ezeket?

Időközben megérkeztek a mardekárosok. A szemtelen kérdés természetesen Draco Malfoy szájából hangzott el. Crak és Monstro elismerően heherészték.

Hagrid zavartan pislogott.

– Úgy értem, mi hasznunk van belőlük? – folytatta Draco. – Mire jók?

Hagrid pár másodpercig töprengett, azután elhessegette a problémát.

– Az a következő óra anyaga – felelte mogorván. – Ma még csak etetni fogjátok őket. Én se tudom, mit szeretnek, ezért többféle csemegét is előkészítettem – van itt hangyatojás, békamáj és egy kis aprított vízisikló. Próbáljátok ki mind a hármat.

– Pont erre vágytam a gennyfejes után – dörmögte Seamus.

Harryt, Ront és Hermionét csak Hagrid iránti szeretetük tudta rábírní arra, hogy belemarkoljanak a levedző békamájhalomba, és kínálgatni kezdjék az undok kis bestiákat. Harryben ráadásul egyre erősödött a gyanú, hogy az egész művelet tökéletesen értelmetlen, ugyanis a szurcsókoknak szemlátomást nem is volt szájuk.

Már vagy tíz perce vesződtek, amikor Dean Thomas hirtelen felkiáltott:

– Au! Ez megégetett!

Hagrid aggódó arccal odasietett a fiúhoz.

– Felrobbant a farka! – panaszkolta Dean, sebesült kezét rázva.

– Hát igen, vigyázni kell velük, amikor kidurrannak – csóválta a fejét Hagrid.

– Uoáh! – fakadt ki ismét Lavender Brown. – Hagrid, mi az a hegyes ízé rajta?

– Á, igen, némelyiknek tuskéje is van – magyarázta lelkesen Hagrid. (Lavender erre gyorsan kihúzta kezét a ládából.) – Ha jól tudom, a tuskések a hímek. A nőstényeknek kis szívókájuk van a hasukon... gondolom, vért szívnak vele.

– Na, most már világos, hogy miért babusgatjuk őket – gúnyolódott Malfoy. – Ez a tökéletes kis házikedvenc: éget, csíp és harap egyszerre.

– Attól, hogy nem szépek, még lehetnek hasznosak! – torkolta le Hermione. – A sárkányvér varázserejű gyógyszer, mégse nevel az ember sárkányt a kertjében!

Harry és Ron rávigyorogtak Hagridra, aki lopva mosolygott bozontos bajusza alatt. Harry, Ron és Hermione tisztában voltak vele, hogy Hagrid semmire nem vágyik jobban, mint egy saját sárkányra – élénken élt még emlékezetükben az a három évvel korábbi eset, amikor a vadőr örökbe fogadott egy Norbert nevű norvég tarajossárkányt. Hagrid egyszerűen imádta a szörnyetegeket – minél vérszomjasabb volt egy-egy bestia, ő annál jobban rajongott érte.

– Ezek a szurcsókok legalább kicsik – jegyezte meg Ron, mikor a három jó barát az óra után a kastély felé baktatott.

– Most még azok – felelte borúlátóan Hermione –, de várd csak ki a végét. Hagrid majd kideríti, mi a kedvenc eledelük, és mire észbe kapunk, egyméteresek lesznek.

– De hát kit zavar az, ha kiderül róluk, hogy gyógyítják mondjuk a tengeribetegséget? – évődött Ron.

– Nagyon jól tudod, hogy azzal csak Malfoyt akartam elhallgattatni – legyintett Hermione. – Egyébként szerintem igaza volt. A legjobb lenne az összeset agyontaposni, mielőtt csapatostól nekünk esnek.

A kastélyba érve a három jó barát egyenesen a nagyterem felé vette útját, ahol már várt rájuk a meleg ebéd. Hermione olyan mohón esett neki a bárányszeletnek, hogy Harry és Ron csak bámultak.

– Ez az új fegyvered a manójogokért vívott harcban? – kérdezte fintorogva Ron. – Tüntetően halálra eszed magad?

– Nem – felelte Hermione olyan méltóságteljesen, ahogy csak kelbimbóval telepakolt szája engedte. – Csak még be akarok menni a könyvtárba.

– Mi!? – hüledezett Ron. – Hermione, ez az első tanítási nap! Még nem is kaptunk leckét!

Hermione megvonta a vállát, s továbbra is úgy lapátolta magába az ételt, mintha egy hete nem evett volna.

Mikor aztán kiürült a tányérja, felugrott, és „Vacsoránál találkozunk!” felkiáltással faképnél hagyta barátait.

Mikor elhangzott a délutáni órák kezdetét jelző csengőszó, Harry és Ron elindultak az Északi Torony felé. Felmentek a meredek csigalépcsőn, majd megmászták a mennyezetbe vágott kerek csapóajtóhoz vezető ezüstlétrát.

Trelawney professzor szobájába Lépve azonnal megcsapta orrukát a jól ismert tömény, fűszeres illat. Az ablakokat, mint mindig, most is összehúzott függönyök takarták, s a kerek helyiséget vörös derengésbe vonta a sálakkal és kendőkkel leborított lámpák fénye. Harry és Ron átkecmeregtek a szobába zsúfolt megannyi szék és puff között, és leültek egy kis kerek asztalhoz.

– Isten hozott benneteket! – bűgött fel Trelawney professzor fátyolos hangja közvetlenül Harry háta mögött, a fiú nem kis ijedségére.

Trelawney professzor egy fíkarcsnyit sem változott; szeme még mindig természetellenesen nagynak tűnt szemüvegének vastag lencsái mögött, még mindig elképesztő mennyiségű gyöngysort, láncot és medált viselt a nyakában és csuklóján, s szemlátomást azt a rossz szokását se vetkőzte le, hogy fájdalmas arcot öltön, valahányszor ránéz Harryre.

– Sötét gondolatok járnak a fejedben – szólította meg gyászos hangon Harryt. – Benső szemem látja a bátor arc mögött rejtőző rémült lelket. S ó fájdalom, aggodalmad nem alaptalan. Nehéz idők várnak rád, fiam, nagyon nehéz idők... Amitől félsz, bekövetkezik... talán előbb is, mint hinnéd...

Monológja végére Trelawney hangja suttogássá halkult. Ron fítorogva pillantott Harryre, aki Merev tekintettel nézett vissza rá. Trelawney elvitorlázott mellettük, és leült a kandalló előtti öblös karosszékbe. Lavender Brown és Parvati Patil, akik mélységesen tisztelték a tanárnőt és tudományát, egy-egy puffon kuporogtak, szinte közvetlenül Trelawney lába előtt.

– Kedveseim – fordult a csoporthoz a tanárnő –, eljött az ideje, hogy tekintetünket a csillagokra emeljük. A bolygók csak azok előtt fedik fel titkaikat, akik ismerik az égi tánc lépéseit. A bolygósugarakat vizsgálva kifürkészhetjük az emberek sorsát, és...

Harry gondolatai elkalandoztak. A Trelawney kandallójában égő tűz tömény illatától mindig eltompult az agya, és a dagályos jóslástani magyarázat sem kötötte le túlságosan a figyelmét – a tanárnő egy korábbi mondata viszont egyre ott visszhangzott a fejében: Ó fájdalom, aggodalmad nem alaptalan.

Harry megrázta magát. Hermionénak igaza van, gondolta bosszúsan, Trelawney professzor egy szélhámos nőszemély. Hiszen nem is fél most semmitől... leszámítva azt, hogy Siriust esetleg elfogták... de mit tudhat arról Trelawney? Különb is, réges-rég nyilvánvalóvá vált, hogy az egész jövőmondósdí nem több, mint találgatás és hókuszpókusz.

Egyetlen eset volt csak kivétel; mikor Trelawney az előző tanév végén megjósolta, hogy Voldemort visszanyeri hatalmát... mikor ő, Harry beszámolt

róla Dumbledore-nak, maga az igazgató úgy vélte, hogy az a jóslat talán igazi volt...

– Harry! – szólt rá suttogva Ron.

– Hm?

Harry körülnézett; az egész csoport őrá meredt. Gyorsan kihúzta magát; kis híján elbóbiskolt a melegtől.

– Azt mondtam, drágám – ismételte Trelawney professzor, hangjában némi szemrehányással –, hogy kétségtől a Szaturnusz sötét hatása alatt születél.

– Mi... minek a hatása alatt? – kérdezte zavartan Harry.

– A Szaturnuszé alatt, a Szaturnusz bolygó hatása alatt! – Trelawney szemlátomást felháborította, hogy Harry nem rettent meg a szörnyű hírtől. – Azt mondtam, hogy születésed percében a Szaturnusz uralta az eget... a sötét hajad... közepes termeted... ifjan átélt tragikus veszteségeid... Szinte biztosra veszem, hogy tél közepén születél.

– Nem – rázta a fejét Harry. – Júliusban születtem.

Ron igyekezett köhögésnek álcázni kitörő nevetését.

Fél órával később valamennyien kaptak egy bonyolult, kerek térképet, s hozzá azt a feladatot, hogy határozzák meg a bolygók állását születésük percében. Ez roppant unalmas munka volt; főleg táblázatok böngészéséből és szögek számításából állt.

– Nekem itt két Neptunuszom van – szólalt meg Harry, s értetlenkedve meredt pergamenlapjára. – Az nem lehet, ugye?

– Áááá – felelte Ron, Trelawney titokzatoskodó suttogását utánózva –, ha két Neptunusz tűnik fel az égen, az biztos jele annak, hogy szemüveges törpe születik, kis drágám...

A közelükben dolgozó Seamus és Dean hangosan kuncogtak, de hangjukat elnyomták Lavender Brown izgatott sikkantásai.

– Júj, tanárnő, tessék nézni! Van egy eltakart bolygóm! Tessék mondani, ez melyik?

– Az Uránusz, kis drágám – felelte Trelawney a térképre pillantva.

– Júúj, én is megnézhetem az Uránuszt? – csúfolódott Ron.

Balszerencséjére Trelawney hallotta a megjegyzést – talán ezért is adott fel a csoportnak olyan sok házi feladatot az óra végén.

– Részletes elemzést kérek arról, milyen hatással lesz rátok a bolygók járása a jövő hónapban. – Hangja most cseppet sem volt fátyolos, inkább McGalagony modorát idézte. – Hétfőn várom a kész dolgozatokat, és nem fogadok el kifogást!

– Gonosz vén szipirtyó! – dohogott keserűen Ron, mikor lefelé baktattak a lépcsőn, csatlakozva a nagyterem felé áramló diáksereghez. – Egész héten ezzel fogunk szenvedni...

– Sok leckétek van? – kérdezte vidoran Hermione, mikor utolérte barátait. – Vector professzornak egy betűt se kell írunk!

– Háromszoros hurrá Vector professzornak! – morogta Ron. A bejárat csarnokban hosszan kígyózott a vacsorára váró diákok sora. Harry, Ron és Hermione beálltak a sor végére, de szinte azon nyomban kiáltás harsant a hátuk mögött.

– Weasley! Hé, Weasley!

Harryék megfordultak. Malfoy, Crak és Monstro közeledtek feléjük, arcukon mámoros vigyorral.

– Mi van? – mordult feléjük Ron.

Malfoy meglobogtatta a Reggeli Próféta egy példányát. – Írnak az apádról, Weasley! – újságolta szinte kiabálva, hogy a csarnokban mindenki hallja. – Ezt hallgasd meg!

A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM ÚJABB BALFOGÁSAI

Rita Vitrol tudósítása

Úgy tűnik, még mindig nem ért véget a Mágiaügyi Minisztérium balsikersorozata. A Kviddics Világkupadöntőn lezajlott események kavarta botrány és az egyik tisztviselő-boszorkány rejtélyes eltűnése után a minisztérium ismét kínos helyzetbe került – ezúttal a mugli tárgyakkal való visszaélési ügyosztály egyik dolgozója, Arnold Weasley jóvoltából.

Malfoy felnézett az újságból.

– Apád nem lehet valami nagy szám – nyekeregte –, ha még nevét se tudták megjegyezni.

A bejárat csarnokban most már minden szem rájuk szegeződött. Malfoy meglebbentette az újságot, és folytatta a felolvasást:

Arnold Weasley, akit két éve elmarasztaltak egy repülő autó birtoklásáért, tegnap néhány megvadult hulladékgyűjtő tartály garázdálkodása kapcsán összetűzésbe került a mugli közrendvédelmi szerv („rendőrség”) több tagjával.

Minden jel arra mulat, hogy Mr. Weasley pártfogásába akarta venni „Rémszem” Mordont, az idős exaurort, akiről köztudott, hogy

nyugállományba vonulásakor már nem tudott különbséget tenni a barátságos kézfogás és a gyilkossági kísérlet között. Mr. Mordon erődítményszerűen őrzött házához érkezve Mr. Weasley – cseppet sem meglepő módon – arra a megállapításra jutott, hogy ezúttal is téves riasztás történt. Mr. Weasley több személyen is emléktörlést hajtott végre, mire el tudott menekülni a rendőrök elől, arra azonban nem kaptunk választ tőle, hogy miért keverte bele a minisztériumot egy ilyen jelentéktelen, de következményeiben annál kínosabb ügybe.

– Még kép is van a cikkhez! – harsogta Malfoy, és felmutatta az újságot.
– A szüleidet ábrázolja a házatok előtt – az úgynevezett házatok előtt. Az anyádnak nem ártana fogyókúrázni egy kicsit, nem gondolod?

Mindenki Ront nézte, aki remegett a dühtől.

– Fordulj fel, Malfoy – mordult Malfoyra Harry. – Gyere, Ron...

– Tényleg, te ott nyaraltál náluk az idén, Potter! – ütötte tovább a vasat Malfoy. – Mondd már, tényleg ilyen kövér az anyja, vagy csak a kép torzít?

– A saját anyáddal foglalkozz, Malfoy – vágott vissza Harry, miközben Hermione és ő a talárjánál fogva visszarángatták a felbőszült Ront. – Mindig olyan az arca, mintha trágyát szagolt volna? Vagy csak ha túl közel vagy hozzá?

Malfoynak a fejébe szökött a vér.

– Ne merd sértegetni az anyámat, Potter! – sziszegte.

– Akkor te meg fogd be azt az ólajtó szádat! – felelte Harry, és hátat fordított Malfoynak.

BUMM!

Többen felkiáltottak – Harry fehér fényt látott elsuhanni a feje mellett, és érezte, hogy valami forró súrolja az arcát. Rögtön a varázspálcája után kapott, de még hozzá sem ért, mikor újabb durranás rengette meg a bejárati csarnok falait.

– NE IS ÁLMODJ RÓLA, FIACSKÁM!

Harry megpördült a tengelye körül. Mordon professzor bicegett lefelé a márványlépcsőn. Kivont pálcáját egy reszkető, fehér vadászgörényre szegezte, ami pontosan azon a helyen gubbasztott, ahol egy másodperce még Malfoy állt.

A bejárati csarnokban mindenki rémült mozdulatlanságba dermedt. Mordon ránézett Harryre, de csak a normális szemével – a másik be volt fordítva a fejébe.

– Eltalált? – kérdezte mély, reszelős hangon.

- Nem – felelte Harry. – Csak súrolt.
- NE NYÚLJ HOZZÁ! – bödült fel Mordon.
- Mi... mihez? – pislogott Harry.

– Nem te – ő! – recsegte Mordon, és hüvelykujjával hátrafelé bökött a válla fölött. A mögötte álló Crak, aki épp a görény után nyúlt volna, azonnal megdermedt. Úgy tűnt, Mordon körbeforduló szemével mágikus módon átlát saját fején.

Az öreg auror most bicegve elindult Crak, Monstro és a fehér görény felé. Ez utóbbi rémülten visongott, és hanyatt-homlok rohanni kezdett a pincelépcső irányába.

– Lassan a testtel! – dörrent rá Mordon, és ismét rászégezte a pálcáját. A görény – mintha rugóra lépett volna – felröppent vagy három méter magasra, tompa puffanással leesett, majd újra a levegőbe pattant.

– Nem szeretem az olyanokat, akik hátba támadják az ellenfelüket – recsegte Mordon, egyre magasabbra dobálva a fájdalmasan visító görényt. – Aki ilyet tesz, gerinctelen, alattomos, gyáva ember...

A tehetetlenül kapálózó görény úgy pattogott, akár egy gumilabda.

– Soha – többet – ne – csinálj – ilyet – mondta Mordon, s minden szavának a görény egy-egy puffanó landolása adott nyomatékot.

– Mordon professzor! – csendült egy döbrent hang.

McGalagony professzor sietett lefelé a márványlépcsőn, karján egy köteg könyvvel.

– Üdvözlöm, McGalagony professzor – biccentett Mordon, s közben zavartalanul folytatta a fenyítést.

– Mit... mit csinál? – kérdezte McGalagony, tekintetével követve a pattogó görény útját.

– Tanítok – felelte Mordon.

– Taní... Mordon, az egy diák?! – sikkantott fel McGalagony, s döbbenetében még a könyveit is elejtette.

– Egen! – bólított Mordon.

– Hagyja abba! – kiáltotta McGalagony, és leszaladt az lépcsőn. Menet közben előhúzta varázspálcáját, és egy szempillantás múlva a görény visszaváltozott Malfoyjá. A mardekáros fiú nyögdösve hevert a kőpadlón; szőke haja borzasan lógott lángvörös arcába.

– Fenyítésre sosem használunk transzformációt, Mordon – sápítózott McGalagony. – Dumbledore professzor biztosan mondta magának...

– Igen, mintha említette volna... – Mordon közönyösen megvakarta borostás állát. – De gondoltam, hadd ijedjen meg egy kicsit...

– Mi itt büntetőfeladatot adunk, Mordon! Vagy beszélünk a az illető házvezető tanárával!

– Ám legyen, beszélek vele – bólintott Mordon, megvetően végigmérve Malfoyt.

Malfoy, akinek még mindig könnyezett a szeme a fájdalomtól és a megaláztatástól, gyűlölködve nézett Mordonra, és motyogott valamit, amiben jól kivehető volt az „apám” szó.

– Úgy gondolod? – Mordon tett néhány döngő lépést Malfoy felé. – Lucius Malfoy régi ismerősöm... megmondhatod neki, hogy Mordon rajta tartja a szemét a fián... Ezt üzenem neki... A háza vezetője pedig Piton, igaz?

– Igen – motyogta kelletlenül Malfoy.

– Vele is volt már dolgom – recsegte Mordon. – Alig várom, hogy elbeszélgethessek a jó öreg Pitonnal... Na gyerünk, lódulj... – Azzal megfogta Malfoy karját, és elindult vele a pincelépcső felé.

McGalagony professzor egy ideig aggodalmasan nézett utánuk, aztán felemelte pálcáját, és a lépcsőn szanaszét heverő könyvek felé intett vele. A könyvek nyomban a levegőbe emelkedtek, és visszarepültek a kezébe.

– Ne szóljatok hozzám! – mondta Ron, mikor ő, Harry és Hermione pár perccel később leültek a griffendélek asztalához. Körülöttük mindenki a bejárati csarnokban lezajlott közjátékról beszélt.

– Miért ne? – csodálkozott Hermione.

– Mert most próbálom örökre az emlékezetembe vésni, ami történt – felelte átszellemült arccal Ron. – A nagy attrakció: Draco Malfoy, a pattogó görény...

Harry és Hermione felnevettek, majd Hermione mindhármuknak szedett a marharaguból.

– Azért elég csúnyán elbánt Malfoyyal – jegyezte meg. – Még szerencse, hogy McGalagony közbelépett...

Ront felkapta a fejét.

– Hermione! – méltatlankodott. – Ne rontsd el életem legszebb pillanatait!

Hermione türelmetlenül legyintett, és lapátolni kezdte magába az ételt. Harry gyanakodva nézett rá.

– Csak azt ne mondd, hogy ma este még könyvtárazni akarsz – mondta.

– Muszáj – felelte tele szájjal a lány. – Egy csomó dolgom van.

– De hisz azt mondtad, Vector professzor...

– Nem tanulni megyek – vágta el a beszélgetést Hermione, és öt perc múlva már csak egy üres tányér emlékeztetett rá, hogy ott járt.

A széke azonban nem maradt sokáig üresen – Fred Weasley huppant le rá.

– Mordon! – szólt vigyorogva. – Csúcs volt, mi?

– Csúcson túli! – tódította George, miközben letelepedett az asztal túloldalán.

– Szupercsúcs! – Lee Jordan, az ikrek legjobb barátja zuttyant le George mellé. – Délután volt óránk vele – tette hozzá, Harryéknek címezve.

– Na és milyen volt? – kapott a témán Harry.

Fred, George és Lee sokatmondó pillantásokat váltottak. – Eszetlenül jó – csóválta a fejét Fred. – Nagyon tud az öreg – mondta Lee.

– Mit tud? – kérdezte felcsigázva Ron.

– Tudja, hogy milyen sötét varázslók ellen harcolni – suttogta áhítatosan George.

– Király az öreg! – Tök ász! – bólogatott Lee.

Ron gyorsan előásta táskájából az órarendjét.

– Csak csütörtökön lesz óránk vele! – fakadt ki csalódottan.

Tizennegyedik fejezet

A főbenjáró átkok

A következő két napban nem történt semmi említésre méltó – leszámítva azt az apróságot, hogy Neville a hatodik üstjét is lyukásra égette bájitaltan órán. Piton, akinek rosszindulata az előző tanév vége óta beteges mértékűvé fokozódott; büntetőfeladatot szabott ki Neville-re, s fiú a súlyos idegösszeroppanás tüneteit mutatta, miután végzett egy hordó tuskés békagyík kibevezésével.

– Ugye, tudod mitől van így megkattanva Piton – szólt Ron, miközben Harryvel figyelték, hogyan próbálja Hermione megtanítani Neville-t egy csutakoló ráolvasásra, amivel a fiú eltüntethette a békabél-maradványokat a körme alól.

– Tudom – bólintott Harry. – Mordon miatt.

Az iskolában nyílt titok volt, hogy Piton örömmel vállalkozna a sötét varázslatok kivédése tantárgy oktatására. Immár negyedik éve várt a felkérésre, s ennek megfelelően féltékeny rosszindulatot táplált Harryék összes addigi sötét varázslatok kivédése tanárával szemben. Az előző három évben nem is titkolta érzelmeit, Rémszem Mordon esetében azonban valami

okból óvakodott a nyílt ellenségeskedéstől. Harry látta őket együtt – étkezésekkor és ha összefutottak a folyosón –, és az volt a benyomása, hogy Piton nem mer Mordon szemébe nézni – se a mágikusba, se a normálisba.

– Szerintem Piton tart egy kicsit Mordontól – jegyezte meg tűnődve.

– De szép is lenne, ha Mordon tüskés bókagyíkká változtatná Pitont... – mondta álmodozó arccal Ron.

A negyedéves griffendélek olyan lelkes izgalommal várták Mordon első óráját, hogy csütörtökön már rögtön ebéd után felsorakoztak a sötét varázslatok kivédése tanterem ajtaja előtt.

Hermione volt az egyetlen, aki csak csengetésre ért oda. – Fent voltam a...

– ...könyvtárban – fejezte be helyette Harry. – Gyere gyorsan, különben elfogynak a jó helyek.

A három jó barát sietve elfoglalta a tanári asztalhoz legközelebb eső székeket. Kirakták maguk elé A sötét erők. Önvédelmi kalauz című könyvet, és csendben váraakoztak – ami már önmagában szokatlan dolog volt. Hamarosan fel is hangzottak a folyosón a jól ismert döngő léptek, és megjelent az ajtóban Mordon, a maga fenyegető valójában. Talárja alól kilógott a bicegéséért felelős karmos végű faláb.

– Azokat elrakhatjátok – recsegte, miután a tanári asztalhoz lépett, és leült. – A könyveket. Nem lesz szükségetek rájuk.

A csoport engedelmeskedett. Mordon elővett egy pergamenlapot, kirázta sebhelyes arcából szürke sörényét, és hozzálátott a névsorolvasáshoz. Csak normális szemével nézte a pergament, másik, mágikus szeme a diákok arcát fürkészte.

– Jól van – bólintott, miután az utolsó tanuló is jelentkezett. – Lupin professzor megírta nekem, milyen anyagrészeket vettetek. Eszerint alaposan begyakoroltátok, hogyan kell elbánni különféle sötét lényekkel – tanultátok a mumust, a rőtsipkást, a bicegócot, a kákalagot, a kappát és a vérfarkast. Így van?

Mindenki bólogatott.

– De keveset tudtok – folytatta Mordon –, vészesen keveset tudtok az átkok kivédéséről. Az én dolgom, hogy segítsek pótolni ezt a hiányosságot. Egy évem van rá, hogy felvértézzetek benneteket a sötét...

– Hogyhogy, hát nem marad tovább? – bukott ki a kérdés Ronból.

Mordon megcélozta Ront mágikus szemével. A fiú megszeppenve pislogott, de félelme alaptalannak bizonyult. Mordon ugyanis elmosolyodott – amennyire Harry tudta, érkezése óta először. Ettől ugyan még jobban

eltorzult sebhelyek szabdalta ábrázata, mégis megnyugtató volt tudni, hogy efféle barátságos gesztusokra is képes. Ron szemlátomást határtalanul megkönnyebbült.

– Te Arthur Weasley egyik fia vagy, igaz? – recsegte Mordon. – Apád nemrég kihúzott engem a csávából... Igen, egy évig maradok. Ezt is csak Dumbledore kedvéért vállaltam... Egy év, aztán tovább élvezem békés nyugdíjas éveimet.

Sötéten felkacagott, aztán összedörzsölte két tenyerét.

– Nahát akkor... Vágjunk bele! Tehát az átkok. Sokféle rendű és rangú átkot ismerünk. Na már most, a Mágiaügyi Minisztérium előírása szerint negyedévben csak az ellenátkokat taníthatom meg nektek. Magukat az illegális sötét átkokat hatodéves korotokig nem láthatjátok. Azt mondják, túl fiatalok vagytok még az ilyesmihez. Dumbledore professzor azonban úgy gondolja, nem kell annyira féltetni titeket. És bizony én is azt mondom: minél előbb megtudjátok, mire számíhattok, annál jobb. Hogy is tudnál kivédeni valamit, amit sose láttál? Ha egy varázsló illegális átkot akar szórni rád, nem fog előre figyelmeztetni. Nem fogja udvariasan elmagyarázni, mi vár rád. Magadnak kell rájönnöd. Ezért fontos az éberség és az előrelátás. Azt most tegye el, Brown kisasszony, és rám figyeljen, hogyha beszélek.

Lavender összerezzen és elpirult. Épp az ő horoszkópját nézegették Parvativál a pad alatt. Ezek szerint Mordon mágikus szemével nem csak a saját fején látott át, hanem a tömör asztallapon is.

– Nos... tudja valamelyikőtök, mely átkokat bünteti a legszigorúbban a varázslótörvény?

Néhányan bátortalanul felemelték a kezüket – köztük Ron és Hermione is. Mordon rámutatott Ronra, de mágikus szemét még mindig Lavenderre szegezte.

– Hát – kezdte félszegen Ron –, apám mesélt egyről... Ha jól emlékszem, Imperius-átoknak hívják.

– Úgy bizony – bólogatott Mordon. – Az biztos, hogy apád jól ismeri azt az átkot. A minisztériumnak egy időben sok munkát adott az Imperius.

Mordon felemelkedett a székről, kihúzta az asztal fiókját, és kiemelt belőle egy befőttesüveget. Az üvegben három nagy, fekete pók szaladgált. Harry érezte, hogy a mellette ülő Ron nyugtalanul fészkelődni kezd – Ron ki nem állhatta a pókokat.

Mordon belenyúlt az üvegbe, kivette az egyik pókot, és a tenyerére helyezte, hogy minden tanuló jól lássa. Azután rászegezte az állatra pálcáját, és ezt mormolta: – Imperio!

A pók fonalat húzva leugrott Mordon tenyeréről, majd lengeni kezdett előre-hátra, mintha légtornászmutatványt hajtana végre. Lábat mereven kinyújtotta, aztán csinált egy hátraszaltót, majd a fonalat elszakítva lehuppant a tanári asztalra, s ott elkezdett cigánykerekét hányni. Mordon megpöccintette pálcáját, mire a pók a két hátsó lábára állt, és – bármily hihetetlen – szteptáncolni kezdett.

A teremben mindenki nevetett – kivéve Mordont.

– Vicces, mi? – recsegte. – Az is ennyire tetszene, ha veletek csinálnám? Egyszerre mindenkinek elment a kedve a nevetéstől.

– Ez a teljes kiszolgáltatottság átka – dörmögte csöndesen Mordon, miközben a pók lábait behúzva gurulni kezdett az asztalon. – Ha akarnám, kiugrana az ablakon...

Ron megborzongott.

– Volt idő, amikor rengeteg boszorkány és varázsló állt az Imperius-átok hatása alatt – folytatta Mordon. Harry tudta, hogy Voldemort rémuralmának idejéről beszél. – Nem volt könnyű dolga a minisztériumnak, mikor ki kellett deríteni, ki cselekedett kényszer alatt és ki szabad akaratából.

– Az Imperius-átkot legyőzni nem lehetetlen – a módszert majd elmondom –, de sziklaszilárd jellem kell hozzá, s az nem mindenkinek adatik meg. Jobb tehát, ha el sem talál az átok. Ahhoz pedig mi kell? LANKADATLAN ÉBERSÉG! – bödült fel hirtelen, az osztály nagy rémületére.

Mordon elkapta a bukfencező pókot, és visszadobta a befőttesüvegbe.

– Tud valaki egy másikat? Egy másik illegális átkot?

Hermione keze ismét a magasba lendült, s Harry nem kis meglepetésére Neville-é is. Neville gyógynövénytanból volt a legjobb – pontosabban egyedül abból volt jó –, s más órákon szinte soha nem jelentkezett. Arckifejezése most elárulta, hogy ő maga is csodálkozik saját merészségén.

– Tessék – szólította fel Mordon, mágikus szemét száznolcvan fokos fordulattal a fiúra irányítva.

– Van egy... a Cruciatus-átok – mondta Neville vékonyka hangon, de érthetően.

Mordon hosszú, vesébe látó pillantást vetett Neville-re – ezúttal mindkét szemével.

– Longbottom a neved, igaz? – kérdezte, miután mágikus szeme a névsorra fordult.

Neville megszeppenve bólintott, de Mordon nem tett fel neki több kérdést. Helyette kihalászta a befőttesüvegből a második pókot, és letette az

asztalra. Az állat meg se moccant – bizonyára megdermedt a félelemtől.

– Lássuk tehát a Cruciatus-átkot – szólta Mordon. – Ehhez egy kicsit nagyobb alany kell, hogy jól lássátok a hatást.

A pókra szegezze pálcáját.

– Baziteo!

A pók puffadni kezdett, mígnem egy tarantulánál is nagyobbra nőtt. Ron most már leplezni sem próbálta viszolygását, és olyan messzire húzódott székeivel a tanári asztaltól, amennyire csak a következő pad engedte.

Mordon ismét a pókra szegezte pálcáját, és ezt mormolta:

– Crucio!

A pók behúzta lábait, a hátára fordult, és iszonyú vonaglásba kezdett. Hangot nem adott ki, Harry mégis biztosra vette, hogy ha tudna, üvöltene fájdalmában. Mordon nem mozdította a pálcát; az állat kínjai szemlátomást egyre fokozódtak... – Hagyja abba! – kiáltott fel Hermione.

Harry a lány felé fordult. Hermione nem a pókot nézte, hanem Neville-t. A fiú szeme kidülledt a borzalomtól, s olyan erősen szorította ökölbe a kezét, hogy ujjai elfehéredtek.

Mordon leeresztette pálcáját. A pók kinyújtotta lábait, de továbbra is rángatózott.

– Reducio – mormolta Mordon.

Az állat ismét eredeti méretére zsugorodott, s Mordon visszatette a befőttesüvegbe.

– Ez a kínok átka – szólta halkán. – Aki végre tudja hajtani a Cruciatus, annak nem kell se hüvelykszorító, se tüzes vas ahhoz, hogy megkínozzon valakit. Egy időben ez az átok is igen népszerű volt... Helyes... Tud még valaki illegális átkot?

Harry körülpillantott. Társainak feszült arckifejezése elárulta, hogy mindnyájan kíváncsiak rá, mi lesz a harmadik pók sorsa. Hermione harmadszor is jelentkezett, de ezúttal kissé remegő kézzel.

– Tessék – nézett rá Mordon.

– Adava Kedavra – suttogta Hermione.

Többen, köztük Ron is, feszengve pillantottak rá.

– Hát igen – szólta Mordon, s ferde szája ismét torz mosolyra húzódott. – Ez a harmadik s egyben a legszörnyűbb. Adava Kedavra... a halálos átok.

Belenyúlt a befőttesüvegbe; a harmadik pók, mintha sejtette volna, mi vár rá, kétségbeesetten szaladgált körbe-körbe az üveg alján. Mordon elkapta, és kitette az asztalra, mire a pók azonnal futásnak eredt.

Mordon felemelte pálcáját. Harrynek elszorult a torka.

– Adava Kedavra! – harsogta a varázsló.

Vakító zöld villanás töltötte be a termet, s olyan zúgás hallatszott, mintha egy jókora tárgy repült volna a levegőben. A pók futtában a hátára fordult, s bár sérülésnek nyoma sem volt rajta, egy porcikáját se mozdította többé. A lányok közül többen a tenyerükbe sikkantottak; Ron a felé csúszó döglött pók láttán úgy hőkölt hátra, hogy majdnem leesett a székről. Mordon lesöpörte az asztalról a pókot.

– Nem túl szép dolog – szólt higgadtan. – Nem is túl kellemes. És nincs ellenátok. Nincs védekezés. Egyetlen emberről tudunk, aki túlélte. Ő itt ül előttem.

Harry érezte, hogy elvörösödik. Mordon szeme (mindkettő) az arcára szegeződött. A többiek is mind őt nézték. Az üres táblára meredt, mintha valami nagyon érdekeset vett volna észre rajta, de valójában nem is látta a táblát...

Szóval így haltak meg a szülei... pontosan úgy, mint a pók. Vajon rajtuk se volt sérülés nyoma? Vajon ők is látták a zöld villanást, és hallották a feléjük suhanó halál zaját?

Harryt immár három éve kísértették édesapja és édesanyja halálának képei. Három éve, mióta megtudta, hogy szülei gyilkosság áldozatai lettek. Az sem volt már titok előtte, mi történt aznap éjjel. Tudta, hogy Féregfark árulta el szüleit Voldemortnak, aki a házukban talált rájuk. Tudta, hogy Voldemort először az apját, James Pottert ölte meg, aki fel akarta tartóztatni a mérénylőt, hogy feleségének legyen ideje elmenekülni vele, Harryvel... Aztán Voldemort elindult Lily Potter felé... ráförmedt, hogy álljon félre, szolgáltassa ki Harryt... Édesanyja azonban nem mozdult, a testével védte őt, és könyörgött Voldemortnak, hogy irgalmazzon a fiának. Így hát Voldemort előbb vele végzett, s csak azután szegezte pálcáját Harryre...

Harry előző évben ismerte meg ezeket a részleteket, még hozzá a dementorok jóvoltából. Valahányszor szembekerült velük, halálra szánt szülei hangját hallotta – ez volt ugyanis a dementorok fegyvere: arra kényszerítették áldozatukat, hogy újra átélje élete legszörnyűbb perceit, és erejét veszítve elmerüljön a mardosó kétségbeesésben...

Valahol a messzi távolban felcsendült Mordon hangja. Harry nagy nehezen visszakormányozta figyelmét a jelenbe, és a varázslóra nézett.

– Az Adava Kedavra végrehajtásához komoly varázserő kell. Ha most mind rám szegeznének a pálcákat, és kimondanátok a varázsigét, nem történne semmi, még az orrom vére se eredne el. De nem ez a fontos. Nem azért vagyok itt, hogy gyilkolni tanítsalak benneteket.

– Ahogy mondtam, az Adava Kedavra ellen nincs védekezés. Miért mutattam hát be nektek? Mert meg kell ismernetek. Tudnotok kell, mi a legrosszabb, amire számíthattok – azért, hogy elkerülhessétek. LANKADATLAN ÉBERSÉG! – harsogta, s a csoport egy emberként hőkölt hátra.

– Na már most – folytatta – ezt a három átkot – az Adava Kedavrárt, az Imperiust és a Cruciatus – összefoglaló néven főbenjáró átkoknak nevezzük. Akiről bebizonyosodik, hogy emberre szórta valamelyiket, egy életre az Azkabanba kerül, Ezek leselkednek rátok. Ezekkel kerülhettek szembe. Fontos, hogy felkészüljete, hogy felvértézzétek magatokat ellenük. De a legfontosabb: sose lankadjon az éberségetek... Most pedig vegyetek elő pennát, és másoljátok le, amit a táblára írok.

A óra hátralevő része szorgalmas jegyzeteléssel telt. Kicsengetésig egy szó sem hangzott el a teremben – mikor azonban Mordon elengedte őket, és a csoport kitódult a folyosóra, mind egyszerre kezdtek el beszélni. A legtöbben még most is csak suttogva merték felidézni a hátborzongató bemutatót.

– Láttad, hogy vonaglott?

– És amikor megölte... durr, és kész!

Úgy beszélnek az óráról, gondolta Harry, mintha cirkuszi előadást láttak volna. Ő maga nem találta szórakoztatónak a demonstrációt – s úgy tűnt, Hermione sem.

– Gyertek már! – türelmetlenkedett a lány.

– Hova, a könyvtárba? – fintorgott Ron.

– Nem – felelte komoran Hermione, és egy mellékátjáró felé bökött. – Neville-hez.

Neville magányosan állt az átjáróban, és a falat bámulta. Ugyanolyan állapotban volt, mint mikor Mordon bemutatta a Cruciatus-átkot: szeme kidülledt, s arcán a tömény borzalom kifejezése ült.

– Neville – szólította meg óvatosan Hermione.

A fiú körülnézett.

– Á, sziasztok! – szólt furcsa, magas hangon. – Érdekes óra volt, igaz? Mit gondoltok, mi van vacsorára? Nagyon... nagyon éhes vagyok.

Hermione aggódva nézett rá. – Jól vagy, Neville?

– Persze, semmi bajom – felelte Neville, még mindig fejhangon. – Nagyon érdekes vacsora... óra... Mi van vacsorára?

Ron döbbsen pillantott Harryre. – Neville, mi bajod...

Ekkor azonban az átjáróban felhangzottak a jellegzetes döngő léptek. Mind a négyen elhallgattak, és szorongva pislogtak a közeledő Mordonra. A

varázsló azonban olyan mély, barátságosan zengő hangon szólalt meg, ahogy még sosem hallották beszélni.

– Nyugodj meg, fiam – szólt. – Gyere, kísérfel a szobámba... No gyere... iszunk egy bögre teát...

Neville nemhogy megnyugodott volna, de még jobban megrémült a gondolattól, hogy Mordonnal kell teáznia. Dermedten állt, s egy hang se jött ki a torkán. Mordon mágikus szeme Harryre fordult.

– Te jól vagy, ugye?

– Igen – felelte szinte dacosan Harry.

Mordon szeme alig észrevehetően megrebbent.

– Meg kell ismernetek a gonoszt – szólt, még mindig Harryre meredve.
– Nem kellemes a szemébe nézni, mégis meg kell ismernetek. Nincs értelme tagadni a létezését... No... gyere, Longbottom. Van néhány könyvem, ami érdekelni fog.

Neville könyörögve pillantott Harryre, Ronra és Hermionéra, de azok egy szót se szóltak. Nem volt hát más választása, hagyta, hogy Mordon a vállára tegye sebhelyes kezét, és elvezesse.

– Ez meg mi volt? – fakadt ki Ron, miután Neville és Mordon eltűntek a szemük elől.

Hermione tűnődve csóválta a fejét. – Könnyebbet kérdezz.

– De az óra se volt semmi – fordult Harryhez Ron, mikor már a nagyterem felé igyekeztek. – Fredéknek igazuk volt: Mordon tényleg nagymenő. Ahogy megcsinálta az Adava Kedavrát... bumm, és a pók kampec volt. Úgy feldobta a talpát, mintha...

Harry arckifejezését látva Ron elharapta a mondatot. Legközelebb a nagyteremben szólalt meg – figyelmeztette Harryt, hogy este hozzá kellene látniuk a jóslástanlecke elkészítéséhez.

Evés közben Hermione nem vett részt a társalgásban. Ezúttal is behabzsolta az ételt, és amint végzett, elrohant a könyvtárba. Harry és Ron vacsora után a Griffendél-torony felé vették útjukat, és Harry, akinek azóta is a főbenjáró átkok körül forogtak a gondolatai, most maga hozta fel a témát.

– Mit gondolsz – szólt, mikor a Kövér Dáma portréja elé értek –, Mordon és Dumbledore bajba kerülnének, ha a minisztériumban megtudnák, hogy láttuk az átkokat?

– Biztos – felelte vállvonogatva Ron. – De Dumbledore mindig is a saját feje után ment, Mordont pedig úgyis folyton nyaggatják. Ő előbb átkoz, aztán kérdez – gondolj csak az örkukáira... – Lárifári! – szólt a portréjuk előtt.

A Kövér Dáma felcsapódott, s a két barát bemászott a portrélyukon. A klubhelyiségben tömeg és zaj fogadta őket.

– Na, lehozzuk a jóslástancuccot? – kérdezte Harry.

– Muszáj lesz – dörmögte kedveszegetten Ron.

A hálóterembe lépve ott találták Neville-t. A fiú az ágya szélén üldögélt, s egy könyvet lapozgatott. Bár szemlátomást sokkal nyugodtabb volt, mint Mordon órája után, látszott, hogy még nem heverte ki teljesen a dolgot, s a szeme is elég vörös volt.

– Jól vagy, Neville? – kérdezte Harry.

– Ühüm... Kaptam egy könyvet Mordon professzortól, azt olvasom.

Felmutatta a vaskos kötetet: A Földközi-tenger mágikus vízinvénnyei és tulajdonságaik.

– Bimba professzor mesélte Mordonnak, hogy jó vagyok gyógyinvénnytanból – magyarázta Neville, tőle szokatlan büszkeséggel a hangjában. – Azért ajánlotta nekem ezt a könyvet.

Harry gondolatban kalapot emelt Mordon előtt. Az öreg auror jobb módszert nem is találhatott volna Neville felvidítésára, mint hogy említette neki Bimba dicséretét. Neville nagyon ritkán hallhatott bárkitől is elismerő szavakat – utoljára Lupin professzor bánt ilyen figyelmesen vele.

Harry és Ron magukhoz vették A jövő zenéjét, visszaballagtak a klubhelyiségbe, és letelepedtek egy szabad asztalhoz. Ha nem is lelkesen, de hozzáálltak a horoszkópkészítéshez, azonban egyórányi kínkeserves munkával mindössze annyit sikerült elérniük, hogy az asztal megtelt telefirkált pergamenlapokkal, Harry agyára pedig olyan sűrű köd ereszkedett, mintha a fejében füstölgött volna Trelawney professzor illatosított kandallótüze.

– Gőzöm sincs, mit jelent ez az egész – motyogta, tanácstalanul bámulva a nagy nehezen kiszámított értékek listáját.

– Nincs más hátra szólt Ron, akinek már minden szál haja az égnek állt, annyit vakarta a fejét –, vissza kell térnünk a jól bevált kamu módszerhez.

– Úgy érted – írjuk meg hasból?

– Pontosan – bólintott Ron, azzal lesöpörte az asztalról a számításokat, megmártotta pennáját, és körmölni kezdett.

– A Mars és a Jupiter szerencsétlen konstellációja miatt – diktálta magának – jövő hétfőn szinte biztosan súlyos köhögési rohamaim lesznek. – Itt felpillantott Harryre. – Ismered Trelawneyt – minél cikisebb dolgokat jószolsz, annál jobban örül.

– Igazad van.

– Harry takaros gombócba gyűrte az előtte fekvő félig teleírt pergament, és egy csapat csevegő elsős feje fölött a tűzbe hajította.

– Na jó... Mi vár rám hétfőn ...Mondjuk, megégetem magam.

– Ezzel ne viccelj – dörmögte sötéten Ron. – A végén még bekövetkezik. Hétfőn megint mehetünk szurcsókokat etetni... Na, lássuk a keddet. Kedden öööö...

Harry A jövő zenéjében kutatott ötletek után.

– Kedden veszíts el egy értékes tárgyat – javasolta.

– Megteszi – bólintott Ron, és leírta a jóslatot. – Méghozzá aaaa... Merkúr miatt. Téged pedig támadjon hátba valaki, akit a barátodnak hittél.

– Aha... ez jó – jegyzetelt Harry. – Azért, mert a Vénusz a tizenkettedik házban van.

– Szerdán pedig bunyózni fogok, és jól megvernek.

– Ááá, én akartam bunyózni. Na mindegy, akkor én elveszítek egy fogadást.

– Igen, mert arra fogadsz, hogy én győzök a bunyóban...

További egy órát töltöttek a sötétebbnél sötétebb jóslatok gyártásával. Közben a klubhelyiség lassan elcsendesedett körülöttük – a griffendélek sorban felszállingóztak a hálótermekbe, és aludni tértek. Egy idő után odasomfordált hozzájuk Csámpás, elhelyezkedett egy üres széken, és attól fogva le se vette tekintetét Harryről – olyan szemrehányóan meredt rá, ahogy Hermione tette volna, ha látja, hogy Harry hamis jóslatokból eszkábálja össze a horoszkópját.

Harry körülnézett a klubhelyiségben, hátha lát valamit, amiből ihletet meríthet további szerencsétlenségek kiötléséhez. Pillantása megakadt Freden és George-on, akik a szemközti falnál ültek, és pennával a kezükben egy pergamenlap fölé görnyedtek. Ez a jelenet már önmagában is szokatlan volt, hisz az ikrek többnyire azokat a helyeket keresték, ahol a legnagyobb volt a nyüzsgés, és akkor érezték jól magukat, ha mindenki rájuk figyelt. Harry egyetlenegyszer látta őket így összedugni a fejüket – azon az Odú-béli estén. Akkor felmerült a gyanú, hogy esetleg új megrendelőlapot szerkesztenek a Weasley Varázsvicc Vállalat termékeihez – de ez most nem tűnt valószínűnek, hisz egy ilyen buliból Lee Jordant se hagyták volna ki. Harry élt a gyanúperrel, hogy rejtélyes elfoglaltságuk valamiféle kapcsolatban áll a Trimágus Tusával.

Miközben ezen morfondírozott, George egyszerre megrázta a fejét, pennájával átfirkált valamit a pergamenlapon, és fojtott hangon így szólt Fredhez:

– Nem, ez túl szemrehányóan hangzik. Óvatosan kell fogalmaznunk...

George lopva körülnézett, és észrevette, hogy Harry figyelni őket. Harry megeresztett egy vigyort, és gyorsan elfordította a fejét – nem akarta, hogy George azt higgye, hallgatózik. Kisvártatva aztán az ikrek összetekerték a pergamenlapot, jó éjszakát kívántak Harryéknek, és elmentek lefeküdni.

Alig tíz perccel később kinyílt a portrélyuk, és Hermione mászott be a klubhelyiségbe. Egyik kezében egy köteg pergamentekercset tartott, a másikban egy zörgő tartalmú dobozt. Gazdája láttán Csámpás felpúpozta a hátát, és dorombolni kezdett.

– Sziasztok! – köszönt Hermione. – Készen vagyok!

– Én is! – vágta rá diadalmasan Ron, és eldobta pennáját.

Hermione leült, lerakodta a magával hozott holmikat egy üres székre, és kíváncsian maga elé húzta Ron horoszkópját.

– Elég zűrös hónapod lesz – jegyezte meg gúnyos éllel, és megsimogatta Csámpást, aki időközben az ölébe telepedett.

– Hát igen – felelte ásítva Ron –, de legalább tudom, mi vár rám.

– Úgy látom, kétszer is vízbe fogsz fulladni – mondta Hermione.

– Tényleg? – Ron megvizsgálta a szöveget. – Az egyiket ki kéne cserélni arra, hogy agyontapos egy megvadult hippogriff.

– Nem gondolod, hogy egy kicsit túllőttél a célon? – kérdezte Hermione.

– A vak is látja, hogy az egészet kitaláltad.

– Kikérem magamnak! – höbörgött tettetett felháborodással Ron. – Órák óta gürizünk itt, mint a házimanók! Hermione szemrehányón felvonta a szemöldökét. – Ez csak egy kifejezés – vont a vállát Ron.

Harry végzett saját lefejezésének megjövendölésével, és letette a pennát.

– Mi van abban a dobozban? – fordult Hermionéhoz.

– Nahát, téged érdekel? – kérdezett vissza a lány, sértődött pillantást vetve Ronra. Azután az asztalra helyezte a dobozt, és levette a tetejét.

A dobozból vagy ötven kitűző került elő. Nem volt két egyforma színű közöttük, de mindegyiken a MAJOM felirat állt.

– Majom? – Harry tanácstalanul forgatta ujjai közt a jelvényt. – Ennek meg mi értelme?

– Nem majom – magyarázta Hermione –, hanem Em-A-Jé-O-Em. A „Manók Alkotmányos Jogaiért” Országos Mozgalom rövidítése.

– Sose hallottam ilyen mozgalomról – csóválta a fejét Ron. – Persze, hogy nem hallottál! – legyintett türelmetlenül Hermione –, hiszen csak most indítottam be.

– Te indítottad be? – csodálkozott Ron. – És hány tagja van a mozgalomnak?

– Ha ti is csatlakoztok, akkor már három lesz – felelte magabiztosan Hermione.

– Elvárnád tőlünk, hogy kitűzzünk egy MAJOM feliratú jelvényt? – kérdezte Ron.

– Em-A-Jé-O-Em! – ismételte sértődötten Hermione. – Eredetileg azt akartam ráírni, hogy „Vessünk véget a varázslények embertelen elnyomásának, és vívjuk ki egyenjogúságukat!”, csak nem fért rá. De a kiáltványunk elején ez a jelmondat szerepel.

Hermione felmutatta az egyik pergamentekercset.

– Alapos kutatómunkát végeztem a könyvtárban. A manókat évszázadok óta rabszolgasorban tartják. Egyszerűen hihetetlen, hogy még senkinek nem jutott eszébe síkra szállni a jogaikért!

– Jól nyisd ki a füled, Hermione – szólt emelt hangon Ron. – A manók jól – érzik – magukat – így. Elégedettek a sorsukkal.

Hermione végig se hallgatta az ellenérvet, hanem Ront túlharsogva folytatta:

– Rövid távú célunk a teljesítményarányos bérezés és a varázslényhez méltó munkakörülmények biztosítása számukra. Hosszú távon el akarjuk érni, hogy tiltsák meg a testi fenyítést, és alkalmazzanak egy manót a varázslény-felügyeleti főosztályon, aki képviseli fajtársai érdekeit.

– És hogy fogjuk elérni mindezt? – érdeklődött Harry.

– Először is tagokat toborzunk – magyarázta lelkesen Hermione. – Arra gondoltam, hogy az új tagoktól két sarlót kérünk – azért kapnak egy jelvényt –, és a bevételből finanszírozzuk a röplapkampányunkat. Ron, te leszel a pénztáros! Van fent egy perselyem, majd odaadom. Te pedig, Harry, a titkár. Kezdd is el írni, amit mondok, hogy meglegyen az alakuló gyűlés jegyzőkönyve.

Hermione sugárzó arccal nézett barátaira. Harry nem tudta eldönteni, hogy Hermione naivitásán sajnálkozzon-e, vagy Ron arckifejezésén nevessen. A csendet végül nem is Ron törte meg – rajta látszott, hogy szóhoz se jut az elképedéstől –, hanem az ablak felől hallatszók halk kopogás. Harry a zaj irányába fordult. Az üres klubhelyiség túloldalán nyíló ablak párkányán egy fehér bagoly ült.

– Hedvig!

Harry felpattant, az ablakhoz szaladt, és kinyitotta. Hedvig beröppent a helyiségbe, leírt egy tiszteletkört, majd leszállt Harry horoszkópjára.

– Körbereküldte a Földet? – nevetett Harry, miközben visszasietett az asztalhoz.

– Meghozta a választ! – lelkesedett Ron, a bagoly lábához kötözött viharvert pergamendarabra mutatva.

Harry gyorsan kibontotta a pergament rögzítő szalagot, aztán lehuppant a székére, és olvasni kezdte a levelet. Hedvig halkán huhogva rátelepedett a térdére.

– Na, mit ír? – kérdezte türelmetlen kíváncsisággal Hermione.

A levél nagyon rövid volt, s látszott rajta, hogy kapkodva írták. Harry hangosan felolvasta:

Harry,

Azonnal indulok északra. A dolog a sebhelyeddel nem az első nyugtalanító hír, amit mostanában kapok. Ha a heg újra megfájdul, rögtön szólj Dumbledore-nak. Úgy hallom, mozgósította Rémszemet – ezek szerint az ő figyelmét sem kerülték el a jelek.

Hamarosan újra írok. Üdvözlöm Ront és Hermionét. Tartsd nyitva a szemed, Harry!

Harry felpillantott barátaira, akik döbbenten meredtek rá.

– Elindul észak felé? – suttogta Hermione. – Visszajön?

– Milyen jelek nem kerülték el Dumbledore figyelmét? – értetlenkedett Ron. – Harry... Mit művelsz?

Harry ugyanis püfölni kezdte öklével a saját homlokát, riadt menekülésre készítette Hedviget.

– Miért kellett megírnom neki!? – fakadt ki keserűen.

– Miről beszélsz? – kérdezte megütközve Ron.

– Most az hiszi, vissza kell jönnie! – Harry most az asztalt kezdte el csapkodni, úgyhogy Hedvig méltatlankodó huhogás közepette továbbköltözött Ron székének támlájára. – Visszajön, mert azt hiszi, baj van! Neked pedig semmit nem tudok adni – vetette oda Hedvignek, aki várakozóan csattogtatta a csőrét. – Ha enni akarsz, fel kell repülnöd a bagolyházba.

Ezzel sikerült vérig sértenie Hedviget; a bagoly felröppent, szárnyával megsuhintotta Harry fejét, és távozott a nyitott ablakon át.

– Figyelj... – kezdte csitító hangon Hermione.

– Megyek lefeküdni – vágott a szavába Harry. – Reggel találkozunk.

A hálóterembe érve rögtön pizsamát húzott, és bebújt az ágyba, pedig cseppet sem volt álmos.

Ha Sirius visszajön, és elfogják, az csakis az ő, Harry hibája lesz. Miért kellett ekkora ügyet csinálnia abból a pár másodperces fájdalomból? Miért kellett rögtön panaszkodnia? Bár lett volna annyi esze, hogy befogja a száját...

Pár perccel később Ron is belépett az ajtón. Harry hallotta a motozását, de nem szólt hozzá. Még hosszú-hosszú ideig csak feküdt, és bámulta az ágy sötét mennyezetét. A hálóteremben néma csend volt. Ha csak egy percre félre tudta volna tenni önmarcangoló gondolatait, Neville megszokott horkolásának hiánya rádöbbentette volna, hogy nem ő az egyetlen, akinek nem jön a szemére álom aznap éjjel.

Tizenötödik fejezet

Beauxbatons és Durmstrang

Másnap kora reggel Harry kész tervvel a fejében ébredt, mintha agya alvás közben is a probléma megoldásán dolgozott volna. Fürgén kiugrott az

ágyból, felöltözött a hajnali homályban, és Ront fel sem ébresztve lement a kihalt klubhelyiségbe. Keresett egy üres pergament az asztalon, amelyen még mindig ott hevert kész jóslástan házi feladata, és megírta az alábbi levelet:

Kedves Sirius!

Azt hiszem, csak képzeltem, hogy fáj a sebhelyem. Előző leveletem félálomban írtam. Nem kell visszajönnöd, nincs semmi baj. A sebhelyemmel minden rendben van, úgyhogy ne aggódj miattam.

Mikor elkészült, kimászott a portrélyukon, végigment egy sor néptelen folyosón és lépcsőn (csak Hóborc tartotta fel egy percre a negyedik emeleten – rá akart borítani egy amforát, de elvétette), s végül megérkezett a Nyugati Torony tetejében található bagolyházba.

A csupasz kőfalakkal határolt, kerek helyiség meglehetősen hideg és huzatos volt, mivel az összes ablakából hiányzott az üveg. A padlót szalma, bagolyürülék, valamint – ahogy az bagolyéknál szokás – bagolyköpet, azaz emészthetetlen egér-és pocokmaradványok borították. A torony kupolájáig felnyúló ülőrúdrendszeren százával gubbasztottak a különböző méretű, színű és fajú baglyok. Az állatok túlnyomó többsége aludt. Harry tekintetét csak elvétve viszonzta egy-egy borostyánsárga szempár. Viszonylag hamar rátalált Hedvigre, aki egy gyöngy-és egy macskabagoly közé fészkelte be magát. Sietve odament hozzá, bár nagyon rohanni nem tudott az ürüléktől csúszós szalmán.

Nem kevés időbe telt, mire sikerült rávennie Hedviget, hogy mondjon le a további pihenésről, és nézzen rá. A bagoly sokáig mozdulni sem volt hajlandó, azután pedig hátat fordított neki. Lerítt róla, hogy még mindig duzzog gazdája esti hálátlan viselkedése miatt. Harry végül cselhez folyamodott: kijelentette, hogy ha Hedvig ilyen fáradt, inkább kölcsönkéri Rontól Pulipintyet. Ez hatott, s a bagoly végre hajlandó volt odadugni a lábát, hogy Harry ráköthesse a levelet.

– Nagyon fontos, hogy megtaláld Siriust – magyarázta Harry, és megsimogatta a csuklóján ülő Hedvig hátát, miközben az egyik szélesebb falrepedés felé sétált vele. – Különben a dementorok találják meg.

A bagoly megcsipkedte Harry ujját – a szokásosnál talán kicsit erősebben –, és biztatóan huhogott. Azután kitárta szárnyát, s felrepült a felkelő nap fényében fürdő ég felé. Harry követte tekintetével, de alighogy a madár eltűnt a távolban, megint összeszorult a gyomra. Eszébe jutott Sirius válasza, amire annyira várt, amitől megnyugvást remélt – s ami csak fokozta aggodalmát.

– Hazudtál neki, Harry! – jelentette ki szigorúan Hermione, miután Harry a reggelinél beszámolt neki és Ronnak a levélről. – Nem igaz, hogy csak képzelted azt a fájdalmat, és ezt te is tudod.

– Ha hazudtam, akkor hazudtam...! – felelte ingerülten Harry. – Sokkal nagyobb baj lenne, ha visszakerülne miattam Azkabanba.

– Hagyd békén! – szólt élesen Ron, mikor Hermione válaszra nyitotta volna a száját – és a lány most az egyszer engedelmeskedett.

A következő néhány hétben Harry minden erejével azon dolgozott, hogy ne kelljen folyton Siriusra gondolnia. Persze minden reggel remélte, hogy Hedvig végre megérkezik a válasszal, és esténként, elalvás előtt óhatatlanul megkísértették rémlátomásai a dementorok gyűrűjében vergődő Siriusról, de annyit sikerült elérnie, hogy legalább a nappalai nem aggódással teltek. Sajnálta, hogy nem kviddicsezhet; tapasztalatból tudta, hogy lelki sebekre nincs hatásosabb gyógyír a kimerítő, kemény edzéseknél. Elfoglaltságban mindazonáltal nem szenvedett hiányt. Az órákon egyre nehezebb anyagrészeket vettek, s ez különösképpen igaz volt a sötét varázslatok kivédése tantárgyra.

A csoport nagy meglepetésére Mordon professzor bejelentette: sorban minden tanulóra kimondja az Imperius-átkot, hogy érezzék a hatását, és kipróbálhassák, le tudják-e gyűrni.

– De hát... a tanár úr maga mondta, hogy ezt tiltja a törvény – vetette ellen bátoritanul Hermione, miután Mordon egy pálcasuhintással a falhoz söpörte a padokat, kiürítve a terem közepét. – Azt mondta, aki emberre szórja ezt az átkot, azt...

– Dumbledore szerint fontos megtapasztalnotok, milyen érzés – felelte Mordon, Hermionéra szegezve vesébe látó tekintetét. – Ha Granger kisasszony akkor óhajtja elkezdni a gyakorlást, mikor már az élete lesz a tét – nekem úgy is jó. Kimehet. Senki nem tartóztatja.

Mordon göcsörtös ujjával az ajtóra mutatott. Hermione fülig elvörösödött, és valami olyasmit motyogott, hogy nem úgy gondolta, és ha lehet, inkább maradna. Harry és Ron összevigyorogtak. Jól tudták, hogy Hermione inkább enne bubógumógennyet, semmint hogy kihagyjon egy ilyen fontos gyakorlatot.

Mordon egyenként magához intette a tanulókat, és kimondta rájuk az Imperius-átkot. Harry döbbenten figyelte társait, akik a legelképesztőbb dolgokat művelték az átok hatása alatt. Dean Thomas háromszor körbeugrálta a termet, s közben az angol himnuszt énekelte, Lavender Brown lelkesen utánozott egy mókust, Neville pedig olyan tornagyakorlatokat mutatott be, amiket saját elhatározásából biztosan nem tudott volna végrehajtani. Szemlátomást egyikük sem tudott védekezni az átokkal szemben, s csak akkor tértek magukhoz, mikor Mordon leeresztette pálcáját.

– Potter – recsegte az auror. – Te jössz.

Harry engedelmesen beállt a terem közepére. Mordon rászégezte a pálcáját, és így szólt: – Imperio.

Csodálatos érzés volt. Harryt egy csapásra derűs elégedettség töltötte el; eltűnt a lelkéből minden kízó aggály és vágy. Úgy érezte, mintha lebegne – izmai elernyedtek, s már csak halvány sejtésként érzékelte, hogy mindenki őt nézi.

S ekkor meghallotta Mordon hangját, mely mintha egy távoli szobában csendült volna fel, valahol kiürült elméje mélyén: – Ugorj fel az asztalra... ugorj fel az asztalra...

Harry engedelmesen behajlította térdét, felkészülve az ugrásra.

– Ugorj fel az asztalra...

– De hát miért? – Ezt már egy másik hang mondta. – Miért kellene nekem itt ugrálni?

– Ugorj fel az asztalra...

– Nem, nem ugrom fel, semmi kedvem hozzá – felelte határozottan a másik hang. – Nem akarok...

– Ugorj! GYERÜNK!

Éles fájdalom nyilallt Harry lábába. Ugrott, de ugyanakkor meg sem akart mozdulni – az eredmény az volt, hogy nekiesett az asztalnak, feldöntötte, és a fájdalomból ítélve eltörte mindkét térdkalácscsontját.

– Ezt már szeretem! – harsant fel Mordon hangja, s a következő pillanatban Harry agyába visszasereglettek a gondolatok, kiszorítva a kongó ürességet. Pontosan tudta, mi történt vele – ha más nem, sajgó térde emlékeztette rá.

– Példát vehettek Potterről... Ő védekezett! Harcolt az átok ellen, és kis híján legyőzte! Próbáld meg újra, Potter, ti meg jól figyeljetek – a szemét nézzétek, az mindent elárul. Nagyon szép volt, Potter, nagyon szép! Téged nem fognak egykönnyen a hatalmuk alá hajtani!

– Miért csinálja ezt? – dörmögte Harry, mikor az óra után kifelé botorkált a teremről barátai oldalán (Mordon addig kínoztta őt, amíg – a negyedik próbálkozásra – teljesen le nem győzte a bűbájt). – Úgy beszél, mintha bármelyik pillanatban ránk támadhatna valaki.

– Igen – bólogatott Ron, akinek csak az egyik lába akart folyton összecsucsklani. Ő nehezebben boldogult az átokkal, mint Harry, bár Mordon azzal biztatta, hogy estére már semmit sem fog érezni. – Ez már több mint üldözési mánia...

Ron hátrasandított, s mikor megbizonyosodott róla, hogy Mordon hallótávolságon kívül van, folytatta:

– Nem csodálom, hogy a minisztérium nyugdíjba küldte. Nem hallottad, mikor elmesélte Seamusnak, mit csinált azzal a boszorkánnyal, aki egyszer tréfából ráhuhogott április elsején? És az a sok könyv, amit felsorolt... Mikor lenne időnk elolvasni őket?

A negyedikesek év eleje óta tapasztalták, hogy tanáraik sokkal több tanulnivalót adnak fel nekik, mint előző tanévben. Egy alkalommal, mikor a griffendéles csoport hóbörögni kezdett a rengeteg átváltoztatástanlecke miatt, McGalagony professzor meg is indokolta a dolgot.

– Vegyék tudomásul, hogy most kezdik tanulmányaik legfontosabb szakaszát! – jelentette ki, szúrós pillantásokkal adva nyomatékot szavainak. – Közelednek a Rendes Bűbájos Fokozat vizsgáik...

– De hiszen az RBF-eket csak ötödévben tesszük le! – méltatlankodott Dean Thomas.

– Az lehet, Thomas, de higgye el nekem, hogy meg fogják bántani, ha nem kezdik el a felkészülést! Továbbra is Granger kisasszony az egyetlen a csoportban, aki a sündisznót tisztességes tűpárnává tudja változtatni! Hadd emlékeztessenem rá, Thomas, hogy a maga tűpárnája még mindig reszketni kezd félelmében, ha valaki túl közelodik hozzá!

Hermione elpirult a büszkeségtől, de igyekezett nem túl önelégült arcot vágni.

Harry és Ron alig tudták elfojtani nevetésüket, mikor Trelawney professzor a következő jóslástanórán kihirdette, hogy mindketten jelest kaptak a házi feladatukra. A tanárnő hosszú részleteket olvasott fel horoszkópjaikból, és nem győzte dicsérni őket, amiért ilyen bátran szembenéznek a rájuk váró borzalmakkal. Annál kevésbé örültek viszont, mikor Trelawney kitalálta, hogy készítsenek horoszkópot a következő utáni hónapra is. Mindketten úgy érezték, hogy végképp kifogytak a katasztrófaötletekből.

De a többi tanár sem tétlenkedett... Binns professzornak, a mágiatörténetet tanító kísértetnek az volt a mániája, hogy minden héten házi dolgot íratott a 18. századi koboldfelkelésekről. Piton professzor rájuk parancsolt, hogy végezzenek kutatásokat az ellenmérgekről. A feladatot mindenki komolyan vette, Piton ugyanis célzott rá, hogy karácsony előtt szűrőpróbaszerűen megmérgezi majd a csoport egy-egy tagját. Flitwick professzor három könyvet adott fel nekik, előzetes felkészülés gyanánt arra az órára, mikor a begyűjtőbűbájjal foglalkoznak majd. Még legelnézőbb tanáruk, Hagrid sem kímélte meg őket a plusz feladatokról. A durrfarkú szurcsók látványos növekedésnek indultak, annak dacára, hogy továbbra

sem derült ki, mivel, táplálkoznak. Hagridot ez roppantul fellelkesítette, s azzal az ötlettel állt elő, hogy a csoport tagjai estéről estére felváltva látogassanak el a kunyhójába, és vezessenek naplót a szurcsókok fejlődéséről. A feladatot ráadásul olyan arccal hirdette ki, amelyet a Mikulás vághat, mikor egy különösen nagy ajándékot húz elő a puttonyából.

– Nekem tökéletesen elég, hogy ezeket a rusnya dögöket az órán babusgatjuk – jelentette ki pimaszul Malfoy. – Eszem ágában sincs még esténként is bámulni őket!

Hagrid arca elkomorodott.

– Azt csinálod, amit mondok neked! – förmedt rá Malfoyra –, különben kipróbálom rajtad Mordon professzor módszerét... Úgy hallottam, csinos kis görény voltál, Malfoy.

A griffendélek a hasukat fogták a nevetéstől. Malfoy elvörösödött a dühtől, de az incidens említése is elég volt hozzá, hogy ne merjen tovább feleselni. Harry, Ron és Hermione az óra után rózsás hangulatban tértek vissza a kastélyba. Örültek, hogy Malfoy megkapta a magáét Hagridtól, már csak azért is, mert az előző tanévben a vadőr kis híján elvesztette az állását Malfoy álnok mesterkedése miatt.

A bejárati csarnokba érve a három jó barát diákok tömegébe ütközött. Mint kiderült, a csődület egy tábla miatt támadt, amit a márványlépcső tövében állítottak fel. Ron, aki a legmagasabb volt hármuk közül, lábujjhegyre állt, és az előttük állók feje fölött átkukucskálva felolvasta a táblára írt hirdetményt:

TRIMÁGUS TUSA

A Beauxbatons és a Durmstrang delegációi október 30-án, pénteken 18 órakor érkeznek meg iskolánkba. A fenti napon a tanítás fél órával korábban ér véget.

A tanulók visszaviszik felszerelésüket a hálótermekbe, majd felsorakoznak a kastély előtt, s ott, fogadják a vendégeket az érkezésük tiszteletére rendezett ünnepi vacsora előtt.

– Szuper! – örvendezett Harry. – Pénteken bájitaltan az utolsó óránk! Pitonnak nem lesz ideje megmérgezni minket!

– Addig már csak egy hét van! – kiáltott fel csillogó szemmel a hugrabugos Ernie Macmillan. – Cedric tudja már? Megyek, elmondom neki a nagy újságot...

Ron értetlenül nézett a távozó Ernie után. – Miféle Cedric?

– Diggory – világosította fel Harry. Biztos ő is benevez a tusára.

– Még csak az kéne, hogy az a bálgúnár legyen a Roxfort bajnoka! – szólt fintorogva Ron, miután a tömegben átfurakodva végre elérték a lépcsőt.

– Diggory egyáltalán nem bálgúnár – méltatlankodott Hermione. – Csak azért utálod, mert a csapata legyőzte a Griffendélt. Úgy tudom, nagyon jó tanuló – egyébként pedig prefektus.

Hangsúlyya elárulta, hogy ezt perdöntő érvnek tartja. Ron azonban készen állt a válasszal.

– Azért vagy úgy oda érte, mert jóképű – jelentette ki fitymálóan.

– Nem szokásom a külsejük alapján megítélni az embereket! – csattant fel sértődötten Hermione.

Ron erre csak köhögött egyet, de az furcsamód úgy hangzott, mintha azt mondta volna: „Lockhart”.

A bejáratí csarnokban elhelyezett hirdetmény feltűnően nagy hatást gyakorolt a kastély lakóira. A következő héten Harry jószerével semmi másról nem hallotta beszélni társait, csak a Trimágus Tusáról. Futótűzként terjedtek a diákok között a pletykák és találgatások az olyan kardinális kérdésekről, mint: kik jelölik magukat a Roxfort bajnokának; milyen feladatokat kapnak a bajnokok; és miben különböznek a beauxbatons-os és durmstrangos diákok a roxfordosoktól.

Az általános izgalom mellett még egy dolog jelezte a nagy nap közeledtét: a kastélyban kitört a takarítási láz. Számos portréről eltávolították a lerakódott piszokréteget – nem kis bosszúságot okozva az ábrázolt személyeknek, akik a kezelés után mogorván gubbasztottak keretükben, és sziszegve tapogatták rózsaszínűre síkált arcukat. A fényesre suvickolt lovagi páncélok eztán nyikorgás nélkül lengették karjukat, és Argus Frics, a gondnok úgy leteremtette azokat, akik elfelejtették használni a lábtörlőt, hogy az elsős lányok több ízben sírógörcsöt kaptak.

A tanárok is feltűnően ingerlékenyek voltak.

– Longbottom, ha egy mód van rá, ne hangoztassa a Durmstrang delegációja előtt, hogy még a legegyszerűbb transzformációs bűbájt se tudja végrehajtani!

Ez a kirohanás McGalagony szájából hangzott el egy különösen nehéz óra végén; miután Neville véletlenül átültette a saját fülét egy kaktuszra.

Az október harmincadikára virradó éjszakán a nagyterem is ünnepi díszbe öltözött – amint azt a reggelihez érkező diákok megállapíthatták. A helyiség falain öt hatalmas selyemzászló függött – egy piros, közepén a

Griffendél címerállatával, az oroszlánnal, egy kék a Hollóhát bronzvörös sasával, egy sárga a Hugarbugot jelképező fekete borzzal és egy zöld, amire a Mardekár ezüst kígyóját hímezték. Az ötödik, egyben legnagyobb zászlót, mely a tanári asztal mögötti falon lógott, a Roxfort címere díszítette: egy nagy R betű az oroszlán, a sas, a borz és a kígyó gyűrűjében.

Harry, Ron és Hermione a nagyterembe lépve rögtön megpillantották Fredet és George-ot, akik már az asztalnál ültek – ezúttal is félrevonultan, halk beszélgetésbe merülve. Mikor a három jó barát odaért hozzájuk, éppen George beszélt.

– Persze, tök ciki – mondta kedveszegetten. – De ha nem hajlandó beszélni velünk, muszáj lesz levélben megírunk neki. Majd a kezébe nyomjuk – nem bujkálhat előlünk a végtelenségig.

– Ki bujkál előletek? – kérdezte Ron, miközben leült az ikrek mellé.

– Te például bujkálhatnál... – felelte mogorván Fred. – Nagy szívességet tennél vele.

– És mi a ciki? – faggatózott tovább Ron.

– Hogy az öcsénk mindenbe beleüti az orrát – vetette oda George.

– Van már valami ötletek a Trimágus Tusával kapcsolatban? – érdeklődött Harry. – Kitaláltátok, hogyan nevezhetnétek be?

George csüggedten rázta a fejét.

– Megkérdeztem McGalagonytól, hogyan választják ki a bajnokokat, de nem árulta el. Azt felelte, kíváncsiskodás helyett inkább változtassam vasalóvá a mosómedvémet.

– Vajon milyen próbák lesznek a tusán? – morfondírozott Ron. – Szerintem nekünk is lenne esélyünk, Harry, hisz annyi veszélyes dolgot csináltunk már...

– De nem zsűri előtt – vetette ellen Fred. – McGalagony azt mondta, a bajnokokat aszerint pontozzák, milyen szépen oldják meg a feladatot.

– Kikből áll a zsűri? – kérdezte Harry.

– A részt vevő iskolák igazgatói mindig benne vannak – felelte jól értesülten Hermione. – Az 1792-es tusán például mindhárman meg is sérültek, mert rájuk támadt a sárkánygyík, amit a bajnokoknak foglyul kellett volna ejteniük.

A négy fiú döbbenten meredt rá – Hermionét pedig szokás szerint felbosszantotta a tény, hogy rajta kívül senki nem olvasta a vonatkozó szakirodalmat.

– Ez mind benne van A Roxfort történetében! Habár igaz, hogy az a könyv nem valami megbízható forrás. Jobban illene hozzá A Roxfort

cenzúrázott története cím, vagy lehetne, mondjuk Erősen elfogult és a kínosabb részleteket mellőző beszámoló a Roxfort történetéről.

– Miről beszélsz? – értetlenkedett Ron.

Harry sejtette, mi következik, és nem is tévedett.

– A házimanókról! – felelte emelt hangon Hermione. – Több mint ezer oldalas az a könyv, de egyetlen sort sem ír arról, hogy mi itt mindannyian bűnrészesek vagyunk száz rabszolga kizsákmányolásában!

Harry megcsóválta a fejét, és szedett magának egy kis rántottát. Ron és ő egy percig sem titkolták, hogy hidegen hagyja őket a házimanók felszabadításának ügye, Hermione harci kedve mégsem hagyott alább.

Igaz, mindketten vásároltak egy-egy MAJOM – jelvényt, de csak azért, hogy a lány végre békén hagyja őket. Hermione azonban ettől csak vérszemet kapott; egyrészt követelte, hogy viseljék a jelvényt, másrészt elvárta volna, hogy a többieket is próbálják rávenni erre. Ő maga esténként körbejárt a Griffendél klubhelyiségében, propagandaszónoklatokat tartott az embereknek, és az orruk alá dugta a gyújtőperselyt.

– Tisztában vagytok vele, hogy kik húzzák át az ágaitokat, gyújtják meg a tüzet, takarítják a tantermeket és főzik az ebédet? Rabszolgasorban senyvedő varázslények!

Néhányan, például Neville, adakoztak, hogy megszabaduljanak a lánytól. Olyanok is voltak, akik többé-kevésbé egyetértettek Hermionéval, de nem volt kedvük aktívan részt venni a kampányban. A legtöbben viccnek tartották az egészet.

Ron most az őszi napfényben fürdő mágikus mennyezetre emelte tekintetét, Fred pedig élénken érdeklődni kezdett egy darab sült szalonna iránt (az ikrek nem voltak hajlandók MAJOM-jelvényt vásárolni). George viszont odahajolt Hermionéhez.

– Figyelj, Hermione, voltál te már lent a konyhában?

– Természetesen nem – felelte tartózkodóan a lány. – Tudtommal diákoknak nem szabad...

– Hát mi voltunk – vágott a szavába George, Fredre és önmagára mutatva. – Egy csomószor voltunk, kaját szerezni. Láttuk a manókat, és képzeld! Jól érzik magukat! Úgy gondolják, hogy nekik van a legjobb munkájuk a világon.

– Azért, mert így megy ez évszázadok óta! – vágott vissza szenvedélyesen Hermione. – Mert kimosták az agyukat!

Nem folytathatta tovább, mert ekkor hangos szárnyszuhogás közepette megérkeztek a baglyok a napi postával. Harry a magasba pillantott és azonnal

meglátta Hedviget. Ron és Hermione aggódó arccal néztek a közeledő madárra. Hedvig leereszkedett Harry vállára, behúzta szárnyát, és fáradtan előre nyújtotta egyik lábát.

Harry magához vette Sirius válaszát, és felajánlotta Hedvignek sült szalonája maradékát, amit a bagoly hálásan el is fogadott. Harry egy oldalt pillantással meggyőződött róla, hogy Fred és George újra elmerültek stratégiai tárgyalásukban, majd suttogva felolvasta a levelet Ronnak és Hermionénak.

Ügyes próbálkozás volt, Harry!

Visszatértem az országba, de gondosan elrejtőztem. Szeretném, ha folyamatosan tájékoztatnál mindenről, ami a Roxfortban történik. Ne Hedviget küldd, váltott baglyokat használj! Miattam ne aggódj, inkább magadra vigyázz! Ne felejtsd el, amit a sebhelyeddel kapcsolatban kértem!

– Miért kell váltott baglyokat használnod? – kérdezte fojtott hangon Ron.

– Hedvig túl szembeszökő jelenség – felelte Harry helyett Hermione. – Feltűnő lenne, ha egy hóbagoly újra meg újra megjelenne Sirius rejtékhelyénél. Ha jól tudom, ez a faj nem őshonos nálunk.

Harry összecsavarta a levelet, és talárja zsebébe süllyesztette. Nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e vagy búsuljon az új hírek miatt. Azt mindenképp jó volt tudni, hogy Siriusnak sikerült biztonságban visszatérnie az országba, s az is örömmel töltötte el, hogy közel tudja magához keresztapját, s ezentúl nem kell olyan sokáig várnia a válaszaira.

– Köszönöm, Hedvig – szólt, és megsimogatta a baglyot. Az álmosan huhogott, s miután belekortyolt gazdája narancslevébe, szárnyra kapott – nyilván a bagolyház felé, hogy végre kialudja magát.

A nap az izgatott várakozás jegyében telt. Komoly tanulásról szó sem lehetett, hisz mindenkinek a beauxbatons-osok és a durmstrangosok érkezése járt a fejében. Aznap még a bájitaltanóra is elviselhetőbbnek tűnt – bizonyára azért is, mert fél órával rövidebb volt. A korai kicsöngetés után Harry, Ron és Hermione egyenesen a Griffendél-toronyba siettek. Letették könyveiket, köpenyt kanyarítottak a vállukra, és már indultak is vissza a bejárat csarnokba.

Odalent a diákok házanként felsorakoztak vezető tanáraik irányításával.

– Weasley, igazítsa meg a süvegét! – pirított rá McGalagony Ronra. – Patil kisasszony, vegye ki azt a nevetséges kacatot a hajából!

Parvati kelletlenül bár, de eltüntette copfja végéről a nagy, csicsás lepke díszet.

– Jöjjenek utánam! – adta ki a parancsot McGalagony. – Évfolyamok szerint, sorrendben... Ne lökdösődjenek...!

A csapat levonult a bejárat lépcsőn, és felsorakozott a kastély előtt. Hűvös, tiszta este volt. Lassan besötétedett, s a Tiltott Rengeteg fái fölött már feltűnt a sápadt, áttetszőnek tűnő hold. Harry, aki Hermione és Ron között állt a negyedik sorban, hátulról is jól látta, hogy a kis Dennis Creevey szó szerint remeg az izgalomtól.

Ron az órájára nézett, majd fürkészni kezdte a kapuhoz vezető utat.

– Mindjárt hat óra – mondta. – Szerintetek mivel jönnek? Vonattal?

– Kétlem – felelte Hermione.

– Hát akkor? – kérdezte Harry, s a csillagok pöttyözte ég felé pillantott.
– Seprűn?

– Nem hiszem... ahhoz túl messziről jönnek...

– Zsupszkulccsal? – találgatott tovább Ron. – De az is lehet, hogy hoppanálnak... talán ott, ahonnan ők jönnek, tizenhét év alattiaknak is szabad.

– Hányszor mondjam még el – korholta Hermione –, hogy a Roxfort területén nem lehet hoppanálni?

Izgatottan pásztázták tekintetükkel a homályba burkolózó kastélyparkot, de mozgásnak nyomát se látták. Minden csendes és nyugodt volt. Harry lassan átfázott. Nem bánta volna, ha a vendégek végre megérkeznek... Talán valami látványos belépőre készülnek? – gondolta, és eszébe jutott, mit mondott Mr. Weasley a Világkupaöntő előtt a sátortáborban: „Mi, varázslók nem bírjuk megállni, hogy ne vágjunk fel egymás előtt...”

– Lám csak! – kiáltott fel ekkor Dumbledore, aki a leghátsó sorban állt, a többi tanár között. – Ha jól látom, közeledik a Beauxbatons delegációja!

– Hol? – hallatszott innen is, onnan is a kérdés, s a diákok ahányan voltak, annyi felé tekingettek.

– Ott! – rikkantotta egy hatodéves fiú, a Tiltott Rengeteg felé mutatva.

A mélykék égen valóban közeledett valami – méghozzá nem is lassan. Egyelőre csak annyit lehetett megállapítani róla, hogy nagy – nemhogy egy, de száz seprűnél is nagyobb.

– Ez egy sárkány! – sikoltott fel egy elsőéves lány.

– Dehogyan sárkány! – intette le Dennis Creevey. – Egy repülő ház!

Dennis közel járt az igazsághoz... Mikor a kastélyablakok fénye rávetült a Tiltott Rengeteg fáin fölött elhúzó irdatlan, fekete tömegre, egyszerre tisztán látszott, hogy az nem más, mint egy ház nagyságú, halványkék lovas kocsi. Az égi tüneményt tucatnyi, elefánt méretű, aranyárga szárnyas ló húzta.

A kocsi egyre lejjebb ereszkedett, de még mindig szélesebesen repült. Az első három sorban álló diákok ösztönösen hátrálni kezdtek. Aztán a lovak nagytányér méretű patái ágyúsortűznek is beillő dobogással talajt fogtak, s egy másodperccel később földet ért a kocsi négy kereke is. A lovak megrázták hatalmas fejüket; tűzvörösen izzó szemük vadul villogott.

Harry épp csak egy pillantást vethetett a kocsi ajtaját díszítő címerre (az két keresztbe tett varázspálcát ábrázolt, melyekből három-három csillag tör elő), aztán az ajtó kinyílt.

Világoskék taláros fiú ugrott le a kocsiról. Fürgén lehajolt, motozott egy kicsit a küszöbnél, és lehajtott egy arany lépcsősort. Azután tiszteletteljesen hátrahúzódott. A kocsi belsejéből most egy gyerekszánkó nagyságú,

fényesfekete, magas sarkú cipő bukkant elő. Azt egy lábszár és egy test követte, s az egészből összeállt a legtermetesebb nő, akit Harry valaha látott. A kocsi és a lovak mérete egy csapásra értelmet nyert. Nem egy diákból a döbbenet hangjai szakadtak fel.

Harry csak egy embert ismert, aki testméreteiben versenyre kelhetett a hölgygel (aki időközben lesétált az aranylépcsőn, s végighordozta tekintetét a roxfortosok bámuló seregén), és az Hagrid volt. Így ránézésre centiméterre egyforma magasak lehettek, Harrynek mégis úgy tűnt – talán mert a vadórt már sokat látta –, hogy a nő még a természetellenesen túlfejlett Hagridnál is természetesebb. A vendég most elindult a kastély felé, s a bejárat csarnokból kiáradó fényben Harry az arcát is szemügyre vehette: a nőnek szép, olajbarna bőre volt, nagy, fekete szeme és meglehetősen görbe orra. Haját szoros, fénylő kontyba csavarta a tarkóján. Testét tetőtől talpig fekete szatén fedte; nyakán és vastag ujjain megannyi tündöklő opálkő ékeskedett.

Dumbledore tapsolni kezdett, s a felsorakozott diákok követték példáját.

A hölgy most Dumbledore-hoz lépett, és szívélyes mosollyal kinyújtotta a kezét. Dumbledore maga sem volt épp alacsony ember, mégis majdhogynem felemelt fővel kellett kezét csókolnia.

– Kedves Madame Maxime – szólt nyájas mosollyal –, boldog vagyok, hogy a Roxfortban üdvözölhetem.

– Én iss öhrülok, 'ogy itt le'etek – felelte Madame Maxime mély, bűgő hangon. – 'Ogy van, kedves Dumblidorh?

– Köszönöm, remekül.

– A diákjaim – szólt Madame Maxime, és hanyag mozdulattal a háta mögé mutatott.

Harry figyelmét eddig teljesen lekötötte Madame Maxime, így csak most vette észre azt a tucatnyi, tizenhét-tizennyolc éves forma fiút és lányt, akik időközben felsorakoztak Madame Maxime mögött. A diákok valamennyien dideregtek, ami nem is volt csoda, tekintve hogy talárjuk szemlátomást finom selyemből készült, és egyikükön sem volt köpeny. Néhányan közülük sálba, kendőbe burkolták a fejüket. Az arcukból nem sok látszott, hisz Madame Maxime hatalmas árnyékában álltak, Harrynek mégis úgy tűnt, hogy nyugtalanul tekintgetnek a kastélyra.

– Karhkarhóv megérhkezed már? – kérdezte Madame Maxime.

– Még nem – felelte Dumbledore –, de bármelyik percben itt lehet. Idekint óhajtja megvárni, vagy befárad a kastélyba melegedni?

– Inkább bemenek – felelte Madame Maxime. – De á lóváim...

– A legendás lények gondozása tanárunk boldogan ellátja majd őket – nyugtatta meg Dumbledore. – Hamarosan visszatér, csak előbb kiküszöböl egy apró problémát, ami a... – öhm – jószágai körül adódott.

– A szurkcsókok – súgta oda Harrynek Ron.

– A parhipáimmal erkélyesen kell bánni – jegyezte meg Madame Maxime, s arc kifejezése elárulta, hogy nemigen bízik az említett tanár képességeiben. – Rhoppant szilaj állatok...

– Biztosíthatom, hogy Hagrid megbirkózik a feladattal – mosolygott Dumbledore.

– Nos, rhendben – szólt kecses főhajtéssal a hölgy. – Kéhhrem, inforhmálja ázt á 'Ágridot, 'ogy a lóvak kizárhólag tisztá whiskyt isznák.

– Informálni fogom – felelte Dumbledore, és viszonzotta a főhajtást.

– Indulás. – Madame Maxime parancsolóan intett diákjainak, s a félrehúzódo roxfortosok sorfala között a bejáratí lépcső felé indult.

Seamus Finnigan áthajolt Harryék felé Lavender és Parvati előtt.

– Kíváncsi vagyok, ezek után mekkorák lesznek a durmstrangosok lovai... – szólt rosszmájúan.

– Ha kicsit is nagyobbak lesznek, mint ezek, Hagrid se fog elbírní velük – csóválta a fejét Harry. – Tényleg, mí történhetett a szurcsókokkal?

– Lehet, hogy megszöktek – vetette fel reménykedve Ron.

– Jaj, ne is mondj íyet! – szólt borzongva Hermione. – Még csak az kéne, hogy ránk szabaduljanak.

Most már valamennyien dideregtek, s ennélfogva egyre türelmetlenebbül várták a másik delegáció érkezését. A legtöbbben az eget kémlelték, feltételezve, hogy a durmstrangosok is ott tünnek majd fel. Néhány percig csak Madame Maxime lovainak horkantásai törték meg a csendet, azután...

– Ti is halljátok? – kérdezte egyszer csak Ron.

Harry a fülét hegyezte. Valahonnan a sötétből távoli, furcsa zaj szűrődött feléjük: tompa morajlás és zúgás keveréke, mintha egy óriási porszívó haladt volna egy köves folyómederben...

– A tó! – kiáltott fel Lee Jordan. – Nézzétek a tavat!

A park legmagasabb pontján álltak, így kitűnő rálátásuk nyílt a tükörsima, fekete vízre – pontosabban a vízre, ami egy perccel korábban még tükörsima volt. Valami mozgás támadhatott a tó mélyén; jókora buborékok jelentek meg a felszínen, s egyre nagyobb hullámok mosták a sáros partot. Azután a tó közepe egyszer csak örvényleni kezdett, mintha a fenéken kihúztak volna egy hatalmas dugót...

Az örvény torkából hosszú, fekete tárgy bukkant elő... mintha egy oszlop lett volna... aztán a várakozók megpillantották rajta a kötélzetet. Egy árboc volt az. S ahogy a mélyből lassan, méltóságteljesen kiemelkedő testen végigfolyt a hold fénye, különös, csontvázszerű hatást keltett – mintha egy rég elsüllyedt hajóroncs bukkant volna a felszínre; még a kerek hajóablakok is derengő kísértetszemekre emlékeztettek. Miután a törzs teljesen kiemelkedett, a hajó súlyos loccsanással ráfeküdt a vízre, és lassan elindult a part felé. Alig egy perccel később Harry már hallotta is a vízbe ereszkedő horgony csobbanását, majd palló csapódott a hullámok mosta parti kövekre.

A hajóból kiszállók alakja tisztán kirajzolódott a kajütablakokon kiszűrődő fényben. Széles, tömörszerű sziluettjük azt a benyomást keltette Harryben, hogy csupa Crak és Monstro érkezett... Mikor azonban a jövevények közelebb értek a kastélyhoz, és megvilágította őket a bejárat csarnok fáklyáinak fénye, kiderült, hogy robusztus körvonalaikat csimbókos szőrrel borított, ócska bundaköpenyükhöz köszönhetik. Egyedül a csapat élén haladó férfi viselt másféle bundát; az fénylő ezüstszürke volt, akárcsak a férfi haja.

– Dumbledore! – köszönt már messziről a szürkebundás. – Hogy van, drága barátom, hogy van?

– Köszönöm, Karkarov professzor – felelte Dumbledore –, kiválóan.

Karkarov telt hangjához kissé behízelt modor társult. Termete hórihorgas volt és szikár, akárcsak Dumbledore-é, de ősz haját ő rövidre nyírva hordta, s kis kunkorban végződő kecskeszakállja sem tudta elrejteni csapott állát. Mikor odaért Dumbledore-hoz, két kézzel szorította meg kollégája kezét.

– A jó öreg Roxfort... – szólt, és mosolyogva felnézett a kastélyra. Fogai meglehetősen sárgák voltak, s Harrynek feltűnt, hogy csak a szája mosolyog, a szeme nem – az továbbra is hideg marad. – Istenem, mennyire örülök, hogy itt lehetek... Gyere, Viktor, menjünk be a melegre...! – Ugye megengedi, Dumbledore? Viktor egy kicsit megfázott...

Karkarov hívogatóan intett az egyik diáknak. Az kilépett a többiek közül, s mikor elhaladt a roxfortosok mellett, Harry megpillantotta nagy, hajlott orrát és sűrű, fekete szemöldökét. Nem volt szüksége se Ron bökdösésére, se a fülébe sziszegett szavakra, hogy felismerje ezt az arcot.

– Harry – ez Krum!

Tizenhatodik fejezet

A Tűz Serlege

– Mondjátok, hogy csak álmodom! – hebegte lenyűgözve Ron, mikor a Durmstrang delegációja nyomában elindultak felfelé a bejáratí lépcsőn. – Itt van Krum, Harry! Viktor Krum!!!

– Ne légy már nevetséges, Ron – korholta Hermione. – Krum nem a jóisten, csak egy kviddicsjátékos!

– Csak eeegy kviddicsjátékoos?! – visszhangozta megbotráncozva Ron. – Hermione! Krum a világ egyik legjobb fogója! Álmomban se hittem volna, hogy még iskolába jár!

A bejáratí csarnokba érve Harryék a többiekkel együtt a nagyterem felé vették útjukat. Nem messze tőlük Lee Jordan páros lábbal szökdécselt, hogy legalább Krum tarkóját láthassa, az előtte haladó hatodéves lányok pedig olyan kétségbeesetten kotorásztak a zsebükben, mintha kirabolták volna őket.

– Jaj, istenem, nem igaz, hogy pont most nincs nálam penna...

– Szerintetek ad egy autogramot a süvegemre rúzzsal?

– Libák... – vetette oda megvetően Hermione, mikor elhaladtak a lányok mellett, akik most megálltak a rúzsos civakodni.

– Én biztos, hogy megpróbálok autogramot kérni tőle – jelentette ki Ron. – Van nálad egy penna, Harry?

– Nincs – rázta a fejét Harry. – Fent van az összes a táskámban.

Harry, Ron és Hermione besétáltak a nagyterembe, és leültek a Griffendél asztalához. Ron a bejáratí szemközti oldalon választott helyet magának, hogy lássa Krumot, aki a többi durmstrangos diákkal együtt még az ajtónál álldogált – szemlátomást nem tudták eldönteni, hova üljenek. A Beauxbatons tanulói már letelepedtek a Hollóhát asztalához, s most savanyú képpel mustrálták a termet és a roxfordosokat. Hárman közülük még mindig nem vették le a kendőt a fejükről.

– Ennyire azért nincs hideg – jegyezte meg bosszúsan Hermione, a kendősök felé pillantva.

– Ide! Ide üljetek! – sziszegte Ron. – Gyertek ide! Hermione, ülj odébb, ülj odébb... – Mi?

– Mindegy, felejtsd el – felelte lelombozva Ron.

Viktor Krum és durmstrangos társai leültek a Mardekár asztalához. Malfoy, Crak és Monstro önelégült arccal néztek körül, majd Malfoy az asztal fölé hajolt, és megszólította a vele szemben ülő Krumot.

– Ez az, nyalizzá csak neki, Malfoy! – morogta epésen Ron. – Úgyis egy perc alatt átlát rajtad... Naponta száz ilyen hajbókolóval találkozik... Szerintetek hol fognak aludni? Felajánlhatnánk Krumnak egy helyet a

szobánkban, Harry... Szívesen átengedem neki az ágyamat, én elvagyok egy kempingágyon is.

Hermione megvetően felhorkant.

– Úgy látom, ők sokkal jobban érzik itt magukat, mint a beauxbatons-osok – jegyezte meg Harry.

A durmstrangos diákok kibújtak nehéz bundáikból, és érdeklődve nézegették az elvarázsolt mennyezetet. Egyikük másikuk álmélkodva forgatta kezében a csupa arany teríték darabjait.

Frics, a gondnok, aki az ünnepi vacsora tiszteletére egy kopott, penészfoltos frakkban jelent meg, további székeket helyezett el a tanári asztal mögött: kettőt-kettőt Dumbledore székétől balra és jobbra.

– Csak két felnőtt vendég érkezett, nem? – fordult Ronhoz Harry. – Miért hozott Frics négy plusz széket? Ki jön még ma este?

Ron azonban, aki a jelek szerint nem tudott betelni Krum látványával, meg se hallotta a kérdést.

Mikor az összes diák beért a nagyterembe, s megtalálta a helyét, a tanárok is bevonultak, és leültek a keresztben álló asztalhoz. A sort Dumbledore professzor, Karkarov professzor és Madame Maxime zárták. Igazgatónőjük láttán a beauxbatons-os diákok nyomban felpattantak. A teremben néhányan nevettek, de a vendégek ügyet sem vetettek rájuk. Nem ültek le addig, amíg Madame Maxime helyet nem foglalt Dumbledore balján. Dumbledore maga állva maradt, jelezve, hogy szólni kíván. Többen püsszegni kezdtek, s a terem elcsendesedett.

– Köszöntök ezen a szép estén minden bentlakót és – különösképpen – minden vendéget – szólta Dumbledore, széles mosolyt villantva a külföldi diákokra. – Nagy örömömre szolgál, hogy a Roxfortban üdvözölhetem a hölgyeket és urakat. Szívből remélem, sőt bízom benne, hogy itt-tartózkodásuk a kényelem és a kellem jegyében telik majd.

Az egyik beauxbatons-os lány, akinek a feje ki se látszott egy vastag sálból, leplezetlen gúnnyal felnevetett.

– Hazamehetsz, ha nem tetszik! – sziszegte felé Hermione.

– A Tusa hivatalos megnyitására a lakoma végén kerül sor – folytatta Dumbledore. – Addig is egyenek-igyanak, és érezzék otthon magukat!

Azzal leült, és nyomban beszélgetni kezdett Karkarovval.

Az aranyedények a szokásos mágikus módon megteltek. A konyhai manók kétségkívül kitétek magukért: ilyen bő választékot Harry még sosem látott a nagyterem asztalain. Az ételek között ráadásul nem egy külföldi különlegességnek tűnő fogás is volt.

– Az meg mi? – kérdezte Ron, a véreshurka mellett álló tálra mutatva, amelyben valamiféle kagylós leves gőzölgött.

– Bouillabaisse – felelte Hermione.

– Jobbulást! – szólt Ron.

– Ez egy francia étel neve – magyarázta Hermione. – Ettem ilyet tavaly nyáron, nagyon finom.

– Elhiszem neked... – felelte Ron, és kivett egy darab véres hurkát.

A nagyterem ezen az estén egyenesen zsúfoltnak hatott, pedig alig húsz személlyel voltak többen a szokásosnál Talán azért tűnt úgy, hogy sok vendég van, mert a külföldi diákok színes egyenruhái élesen elütöttek a fekete roxfortos talároktól. A durmstrangosok bundaköpenyük alatt vérvörös talárt viseltek.

Hagrid a mellékajtón átosont be a terembe, vagy húsz perccel a vacsora kezdete után. Leült a tanári asztal végén fenntartott helyére, és vastagon bepólyált kézzel integetett a három jó barátának.

– Jól vannak a szurcsókok? – szólt oda Harry.

– Csodásan! – felelte lelkesen Hagrid.

– Még szép, hogy jól vannak – jegyezte meg félhangosan Ron. – Végre kiderült, mi a kedvenc csemegéjük: Hagrid keze.

Ekkor egy ismeretlen hang szólalt meg Harryék háta mögött:

– Bosánát, kértek még á bouillabaisse-ből?

Az a beauxbatons-os lány volt, aki nevetett Dumbledore köszöntője alatt. Végre levette sálját, s az alól derekáig leomló, ezüstösszőke hajzuhatag került elő. Emellett nagy, mélykék szeme volt, s csillogóan fehér, szabályos fogsora.

Ron arca egy szempillantás alatt olyan színű lett, mint a durmstrangosok talárja. Rábámult a lányra, és válaszra nyitotta száját, de csupán egy elhaló nyögést tudott kipréselni.

– Vidd el nyugodtan – szólt Harry, a lány felé tolva a tálat.

– Nem kértek tobet?

– Nem – nyögte ki Ron. – De nagyon finom volt.

A lány óvatosan felemelte a levesestálat, és a Hollóhát asztalához sétált vele. Ron úgy nézett utána, mintha soha életében nem látott volna még nőnemű embert. Harry elnevette magát, s a hangtól Ron végre magához tért.

– Ez egy véla! – szólt rekedten.

– Véla a füled! – mordult rá bosszúsan Hermione. – Egyedül te bámultál úgy rá, mint egy féleszű.

Ebben nem volt teljesen igaza. Ahogy a lány átvágott a termen, jó néhány fiú utána fordult. Némelyikük még a száját is eltátotta.

– Kizárt dolog, hogy ez a lány egyszerű diák! – erősködött Ron, s oldalra hajolt a székén, hogy jobban lássa a tüneményt. – A Roxfortban nincsenek ilyenek!

– A roxfortos lányoknak se kell szégyenkezniük – vágta rá Harry. Cho történetesen az ezüstszőke lány közelében ült.

– Ha majd visszadugtátok a szemeteket – szólt epésen Hermione –, megnézhetitek, kik érkeztek.

E szavakkal a tanári asztal felé mutatott. A fennmaradó két plusz szék időközben gazdára talált. Karkarov professzor másik oldalán Ludo Bumfolt ült, Madame Maxink mellett pedig Percy főnöke, Mr. Kupor.

– Ők meg hogy kerülnek ide? – csodálkozott Harry.

– Úgy, hogy ők szervezték a Trimágus Tusát – felelte Hermione. – Gondolom, itt akartak lenni, amikor Dumbledore megnyitja a versenyt.

A főétel romjai eltűntek a tálakról, s helyükön megjelentek az édességek, amelyek között ugyancsak volt néhány egzotikus csemege. Ron bizalmatlanul szemügyre vett egy sápatag tejes-rumos zselét, majd az egész tálat kicsit jobbra mozdította, hogy jól látható legyen a Hollóhát asztala felől. A véla-szerű lány azonban szemlátomást már jóllakott, s eszében sem volt elkunyerálni a desszertet.

Miután az aranytálak végleg megszabadultak tartalmuktól, Dumbledore újra felállt. A teremben mindenki fészkelődni kezdett, s a kellemes izgalom Harryre is átragadt. Néhány széknyre tőle Fred és George előredőltek, és feszült figyelemmel meredtek Dumbledore-ra.

– Elérkezett a nagy pillanat – szólalt meg az igazgató, végigjárom tekintetét a felé forduló arcokon. – Hamarosan kezdetét veszi a Trimágus Tusa. Mielőtt behozzuk a ládát, röviden elmondanám...

– Mit hoznak be? – mormolta Harry. Ron a vállát vonogatta.

– ...hogy milyen különleges szabályok lépnek érvénybe ebben a tanévben. Mindenekelőtt azonban bemutatom a minisztériumból érkezett vendégeinket: Bartemius Kupor urat, a nemzetközi máguskapcsolatok főosztályának vezetőjét...

Gyér taps hangzott fel.

– ...és Ludo Bumfolt urat, a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályának vezetőjét.

Bumfoltot a diákok sokkal lelkesebben köszöntötték, mint Kuport – vagy mert híres terelőjátékos volt, vagy pusztán rokonszenvesebb viselkedése

miatt. Bumfolt kedélyes integetéssel köszönte meg a tapsot. Bartemius Kupor még csak el se mosolyodott, mikor Dumbledore bemutatta. Harry jól emlékezett a makulátlan öltönyre, amit Kupor a Világkupadöntőn viselt, s megállapította, hogy az jobban állt a férfinak, mint a varázslóruha. Dumbledore hosszú ősz haja és szakála mellett Kupor vékony kefebajsa és kínosan egyenes hajválasztéka eléggé oda nem illőnek tűnt.

– Bumfolt és Kupor urak az elmúlt hónapokban nagyon sokat fáradoztak a Trimágus Tusa megszervezésén – folytatta Dumbledore. – Karkarov professzor, Madame Maxime és jómagam mellett ok is részt vállalnak majd a bajnokok teljesítményét elbíráló zsűri munkájából.

A „bajnokok” szó elhangzása egy csapásra felélénkítette a diákok lankadó figyelmét. Ezt bizonyára Dumbledore is észrevette, ugyanis mosolyogva folytatta:

– Akkor hát, Frics úr, kérnénk a ládát.

Frics, aki eddig az egyik sarokban ácsorgott, most előrelépett, és odavitt Dumbledore-hoz egy drágakövekkel kirakott, jókora dobozt, mely fából készült, és szemlátomást nagyon régi darab volt. A tennen izgatott moraj futott végig; Dennis Creevey még a székére is felállt, hogy jobban lássa a dobozt, de mivel olyan pöttöm volt, így is alig magasodott ki a többi diák közül.

– Mr. Kupor és Mr. Bumfolt már áttanulmányozták az idei bajnokok számára kidolgozott feladatokat – folytatta Dumbledore, miközben Frics letette elé az asztalra a dobozt –, és intézkedtek róla, hogy megtörténjenek a szükséges előkészületek. A tanév során elvégzendő három feladat próbára teszi a bajnokok varázserejét, szellemi képességét, és természetesen az is kiderül majd, meg tudják-e őrizni lélekjelenlétüket veszélyes helyzetekben.

Az utolsó szavak elhangzása után olyan néma csend borult a teremre, mintha a diákok még levegőt venni is elfelejtettek volna.

– Mint tudjátok, a túsán három bajnok mérkőzik meg egymással – folytatta higgadtan Dumbledore –, a három résztvevő iskola képviselőjében. Pontozni fogjuk az egyes próbák végrehajtása során nyújtott teljesítményüket, s az a bajnok, aki a legmagasabb összpontszámot éri el. Övé lesz a Trimágus Kupa. Az iskolák bajnokait egy pártatlan döntőbíró, a Tűz Serlege választja ki.

Dumbledore most előhúzta pálcáját, és háromszor rákoppintott vele a fadoboz tetejére. A fedél lassan, nyikorogva felemelkedett. Dumbledore két kézzel belenyúlt a dobozba, és kivett belőle egy durván faragott, öblös

fakupát. Az ósdi ivóedény egyetlen figyelemre méltó tulajdonsággal rendelkezett: a pereméig tele volt táncoló kék-fehér lángokkal.

Dumbledore becsukta a dobozt, s óvatosan elhelyezte a serleget a tetején, ahol a terem legtávolabbi sarkából is jól látszott.

– Aki bajnoknak kíván jelentkezni – folytatta –, írja fel olvashatóan a nevét és iskoláját egy pergamendarabra, s azt dobja be a serlegbe. Erre a következő huszonnégy óra áll rendelkezésére. Holnap este, Halloween ünnepén, a serleg kiad nekünk három nevet – azokét, akiket a legméltóbbnak ítelt az egyes iskolák képviselőit. A serleg a lakoma után a bejárat csarnokba kerül, hogy bárki szabadon hozzáférhessen.

– Mivel nem szeretném, ha a kiskorú tanulók kísértésbe esnének, korhatárvonalat fogok húzni a csarnokban felállított serleg körül. A vonal távol tartja mindazokat, akik még nem töltötték be tizenhetedik életévüket.

– Végezetül nyomatékosan kérek minden jelentkezni vágyót, hogy gondosan mérlegelje döntését. Akit a Tűz Serlege bajnoknak választ, annak kötelessége az elejétől a végéig részt venni a tusán. Abban a percben, mikor a jelölt elhelyezi nevét a serlegben, felbonthatatlan, mágikus szerződés lép érvénybe. A megválasztott bajnok már nem gondolhatja meg magát. Ezért fontos, hogy csak azok jelentkezzenek, akik biztosak benne, hogy készen állnak a játékokra. Most pedig itt az ideje, hogy nyugovóra térjünk. Jó éjszakát mindenkinek.

– Korhatárvonalat húz! – szólt ravaszul csillogó szemmel Fred Weasley, mikor a társaság elindult a bejárat csarnokba nyíló ajtó felé. – Azt ki tudjuk játszani a kor-korrigáló főzettel, nem igaz? Becsümpésszük a nevünket, és kész – a serleg nem tudja megállapítani, hány évesek vagyunk!

– És ha így van? Kiskorúaknak nincs esélyük a versenyen – vélekedett Hermione. – Még túl képzetlenek vagyunk. Fogd már fel!

– Csak a saját nevedben beszélj! – torkolta le George. – Te is megpróbálsz, igaz, Harry?

Harry tudta, hogy Dumbledore nem tréfált, mikor figyelmeztette őket a korhatárra, de újra felrémlett előtte a csodálatos kép, ahogy ott áll, kezében a Trimágus Kupával... Eltűnődött, vajon nagyon megharagudna-e Dumbledore, ha sikerülne egy-egy fiatalabb diáknak is átjutni a korhatárvonalon...

– Hol lehet...? – kérdezte Ron, aki az egész beszélgetésből egy szót se hallott, mivel egyfolytában Krumot kereste a tekintetével. – Dumbledore nem mondta, hol alszanak a durmstrangosok, igaz?

A kérdésre azonban szinte azonnal választ kapott. Most értek oda a mardekárosok asztalához, ahol Karkarov épp felsorakoztatta diákjait.

– Indulunk vissza a hajóra – szólt. – Hogy érzed magad Viktor? Jóllaktál? Hozassak neked egy kis forralt bort a konyháról?

Krum, aki épp belebújt bundájába, a fejét rázta.

– Én kérnék egy kis bort, professzor úr – szólt reménykedve az egyik durmstrangos fiú.

– Nem téged kínáltalak, Poljakov – reccsent rá Karkarov, félretéve atyai modorát. – Nézd meg a talárodát, már megint úgy ettél, mint egy disznó...

Azzal Karkarov sarkon fordult, és diákjai élén elindult az ajtó felé. Harry, Ron és Hermione ugyanakkor értek oda, mint ő. Harry megállt, és udvariasan előre engedte Karkarovot.

– Köszönöm – dörmögte szórakozottan Karkarov, futó pillantást vetve Harryre.

Egy lépés után azonban megtorpant, és hátranézett. Úgy meredt Harryre, mintha kísértetet látna. A durmstrangos diákok követték példáját, és megálltak. Karkarov tekintete lassan felfelé vándorolt Harry arcán, s végül megállapodott a villám alakú sebhelyen. Ekkor már diákjai is kíváncsian nézegetni kezdték Harryt, aki a szeme sarkából látta, hogyan ül ki arcukra lassan a felismerés. A pecsétes talárú fiú oldalba bökte a mellette álló lányt, és nyíltan Harry homlokára mutatott.

– Igen, ő Harry Potter – recsegte egy hang.

Karkarov professzor megpördült a tengelye körül. Rémszem Mordon állt mögötte, hosszú botjára támaszkodva. Az öreg auror rezzenéstelen, mágikus tekintete szinte átfúrta a Durmstrang igazgatóját.

Harry tisztán látta, hogy Karkarov elsápad, majd arca megfeszül a félelemmel vegyes dühtől.

– Maga itt!? – sziszegte.

– Igen, én itt – felelte mogorván Mordon. – Ha nincs mit mondania Potternek, menjen tovább, Karkarov. Elállja az utat.

Ez igaz volt; jókora tömeg gyűlt már össze mögöttük, s a távolabb állók a nyakukat nyújtogatva pislogtak az ajtó felé, hogy lássák, ki tartja fel a sort.

Karkarov professzor nem felelt, csak intett diákjainak, és továbbindult. Mordon utána fordult; sebhelyes arcára mély undor ült ki, s addig követte Karkarovot mágikus tekintetével, amíg az el nem tűnt a tölgyfa ajtó szárnyai mögött.

Másnap szombat volt, vagyis a roxfordos diákok akár két órával is tovább alhattak, mint más napokon. Harry, Ron és Hermione mégis korán felébredtek, s mint kiderült, ezzel nem voltak egyedül. Ahogy reggelizni indulva leértek a bejárat csarnokba, ott már vagy húsz diák ácsorgott.

Némelyikük pirítóst majszott, s valamennyien a Tűz Serlegét nézegették, mely a csarnok közepén állt, azon a széken, amelyikre máskor a Teszlek Süveget helyezték. A kőpadlón vékony arany vonal húzódott, három méteres sugarú kört vonva a serleg köré.

– Bedobta már valaki a nevét? – fordult Ron az egyik báméskodóhoz, egy harmadéves lányhoz.

– Igen, az összes durmstrangos – felelte a lány. – A roxfordosok közül még senkit nem láttam.

– Szerintem sokan már az este bedobták a nevüket, miután mi lefeküdtünk – vélekedett Harry. – Én legalábbis biztos éjjel jöttem volna le, amikor senki nem látja... Elég kínos, ha a serleg mondjuk rögtön visszadobja az ember cetlijét.

Ekkor nevetés csendült a háta mögött. Harry megfordult; Fred, George és Lee Jordan szaladtak lefelé a lépcsőn, s mindhárman roppant izgatott arcot vágtak.

– Megvolt! – súgta oda diadalmasan Harryéknek Fred. – Bevettük.

– Mit? – kérdezte Ron.

– Hát a kor-korrigálót, te süket – felelte Fred.

– Egy-egy cseppet fejenként – szólott tenyerét dörzsölgetve George. – Csak pár hónapot kellett öregednünk.

– Ha valamelyikünk győz, elharmadoljuk az ezer galleont – magyarázta lelkes vigyorral Lee Jordan.

– A helyetekben nem lennék olyan biztos a dolgomban – csóválta a fejét Hermione. – Honnan veszitek, hogy Dumbledore nem gondolt erre a trükkre?

Fred, George és Lee válaszra se méltatták.

– Készen álltok? – fordult két barátjához Fred, akinek már a lába is remegett az izgalomitól. – Jól van... én megyek elsőnek...

Harry dermedten figyelte az akciót. Fred elővett a zsebéből egy pergamencetlit, amin mindössze három szó állt: „Fred Weasley – Roxfort”. Azután az aranyló vonalhoz lépett. Úgy állt ott, lábujjhegyen hintázva, mint a gyakorlatára készülő toronyugró. Mikor már az összes tekintet rászegeződött, nagy levegőt vett, és átlépte a vonalat.

Harry egy szemvillanásnyi ideig azt hitte, sikerült neki – ezzel George is így lehetett, mert diadalmas rikkantással Fred után ugrott –, ekkor azonban éles sercegés hangzott fel, s az ikrek úgy röppentek ki az aranyszegélyű körből, mintha parittyával lőtték volna ki őket. Három méteres repülés után nyekkenve landoltak a csarnok kövén; s hogy a fájdalomhoz szégyen is

társuljon, hangos pukkanás hallatszott, és a következő pillanatban már mindkettőjük állán hosszú, fehér szakáll lengedezett.

A csarnok falai beleremegtek a felharsanó nevetésbe. Még Fred és George is hahotára fakadtak, miután feltápáskodtak, és megpillantották egymás szakállát.

– Én figyelmeztettelek – zendült egy derűs, mély hang. Dumbledore professzor lépett ki a nagyteremből. Mosolyogva végigmérte a két áldozatot, és folytatta: – Azt ajánlom, keressétek fel Madam Pomfreyt. Ha jól tudom, már kezelésbe vette Fawcett kisasszonyt a Hollóhátból és a hugrabugos Summers urat. Ők ugyancsak öregítettek magukon egy cseppet, bár el kell ismernem, egyiküknek sincs olyan pompás szakálla, mint nektek.

Fred és George a nevetéstől görnyedező Lee kíséretében elindultak a gyengélkedőre, Harry, Ron és Hermione pedig – ugyancsak kacarászva – folytatták útjukat a reggeliasztalok felé.

Az éjszaka folyamán a nagyterem díszei kicserélődtek. Mivel mindenszentek előtti nap, Halloween napja volt, élő denevérek fellegerődködött az elvarázsolt mennyezet alatt, s lépten-nyomon tőklámpások pislogtak rá a belépőkre. Harry és barátai odamentek Deanhez és Seamushoz, akik épp a bajnoki szerepre jelentkező, nagykorú roxfordosokról beszélgettek.

– Azt mondják, Warrington már hajnalban felkelt, és bedobta a nevét – mesélte Harrynek Dean. – Tudod, az a nagydarab mardekáros, aki úgy néz ki, mint egy álmos lajhár.

Harry, aki ismerte Warringtont a kviddicspályáról, fintorogva megrázta a fejét.

– Az nem lehet, hogy mardekáros bajnokunk legyen!

– A hugrabugosok mind Diggoryról áradoznak – jegyezte meg gúnyosan Seamus. – Ki hitte volna, hogy hajlandó bepiszkítani a bájos pofikáját?

– Halljátok? – kapta fel a fejét Hermione.

A bejárat csarnok felől üdvözlő hangjai szűrődtek be a nagyterembe. Mind az öten az ajtó felé fordultak, melyen épp akkor lépett be egy magas, fekete hajú lány, arcán szégyenlős mosollyal. Angelina Johnson volt az, a Griffendél kviddicscsapatának egyik hajtója. A lány egyenesen háza asztalához sétált, és leült Harryék mellé.

– Túlestem rajta – újságolta. – Bedobtam a nevem!

Ron elismerően nézett rá.

– Komolyan?

– Te már elmúltál tizenhét? – kérdezte Harry.

– Persze, hogy elmúlt – válaszolt a lány helyett Ron. – Nem látod, hogy nincs szakálla?

– A múlt héten volt a születésnapom – bólintott Angelina.

– Örülök, hogy a Griffendélből is jelentkezett valaki – szólt Hermione. – Szorítunk neked, Angelina!

– Kösz, Hermione! – mosolygott rá a lány.

– Hát inkább te legyél a bajnok, mint Bálgúnár Diggory – szólt fennhangon Seamus, magára vonva az asztaluk mellett elhaladó hugrabugosok sértődött pillantásait.

– Na és mi a mai program? – kérdezte Ron, mikor a reggeli végeztével felálltak, és elindultak kifelé a nagyteremből.

– Idén még meg se látogattuk Hagridot – emlékeztette barátait Harry.

– Lemehetünk, én benne vagyok – bólintott Ron –, csak meg ne kérjen minket, hogy ajánljuk fel egy-két ujjunkat a szurcsókoknak.

Hermione arca hirtelen felragyogott.

– Most jut eszembe! Hagridot még nem is szerveztem be az Em-A-Jé-O-Em-be! Várjatok, felszaladok a jelvényekért! Egy perc és itt vagyok!

– Nem normális... – sóhajtott Ron, mikor Hermione eltűnt a lépcsőfordulóban.

– Nézd csak, Ron! – szólt Harry. – Jön a kedvenced...

A tölgyfa ajtóban megjelentek a beauxbatons-os diákok, köztük a véla-lány is. Bevonultak a bejárati csarnokba, és a kíváncsiskodók szétnyíló sorfala között egyenesen a Tűz Serlege felé indultak. Nyomukban Madame Maxime is belépett az épületbe. Sorba állította a diákokat, akik ezután egyenként besétáltak az aranyló vonal határolta területre, és bedobták cetlijüket a Tűz Serlegébe. A serleg tüze minden pergamenszeletnél pirosra színeződött, és szikrák pattantak ki belőle.

– Szerinted mi lesz azokkal, akiket nem választanak ki? – kérdezte fojtott hangon. Ron, mikor a véla-lány a serleghez lépett. – Visszamennek az iskolájukba, vagy itt maradnak megnézni a versenyt?

Harry vállat vont.

– Nem t'om – felelte. – De nem hiszem, hogy elmennek... Madame Maxime is itt marad, hisz benne van zsűriben.

Mikor a serleg az utolsó beauxbatons-os nevét is elnyelte, Madame Maxime intett diákjainak, és a tölgyfa ajtón át kivezette őket a parkba.

– És ők vajon hol alszanak? – szólt tünődve Ron, s elindult az ajtó felé, hogy a távolodó csapat után nézzen.

A hátuk mögött felhangzó zörgés jelezte, hogy Hermione megérkezett a MAJOM-jelvényekkel.

– Na végre, gyere, siessünk! – sürgette Ron, és már szaladt is lefelé a bejáratú lépcsősoron. Közben egy pillanatra se vette le a szemét a véglányról, aki ekkor már társaival együtt a park közepén járt.

Mikor a három jó barát közelebb ért a Tiltott Rengeteg szélén álló vadörkunyóhoz, a beauxbatons-osok szállásának rejtélye is megoldódott. A diákok sorban beszálltak a hatalmas, halványkék lovas kocsiba, amely most ott állt Hagrid házáatól alig ötven méternyire. Az elefántnyi szárnyas lovak békésen legelésztek a kocsi mellett kialakított karámban.

Harry bekopogott a kunyhó ajtaján, mire odabent nyomban felhangzott Agyar ugatása.

– Nézzenek oda! – brummogta örvendezve Hagrid, miután ajtót nyitott vendégeinek. – Már azt hittem elfelejtettétek, hol lakom!

– Nagyon sok dolgunk volt, Hag... – kezdte Hermione, de mikor végignézett a vadörön, torkán akadt a szó.

Hagrid a legjobb (de ettől függetlenül szörnyű) bolyhos barna öltönyét viselte, s hozzá egy sárga-narancsszín kockás nyakkendőt. Ez azonban még a kisebbik baj volt. Szemlátomást megpróbálta frizurába kényszeríteni loboncát, s a cél érdekében nagy mennyiségű ragacsos anyagot – valószínűleg gépzírt – kent a fejére. Haja most két vastag csomóban lógott a vállára – talán megpróbált olyan lófarkat kötni magának, mint Billé, de úgy találta, hogy ehhez túl sok haja van. Mindenesetre ez a külső egyáltalán nem illet hozzá. Hermione egy hosszú pillanatig megkövülten bámult rá, aztán bizonyára úgy döntött, hogy nem fűz kommentárt a dologhoz, mert így folytatta:

– Öhm... hol vannak a szurcsókok?

– Kinn a tőkágyásba – felelte vidoran Hagrid. – Megizmosodtak a kicsikék, már legalább egy méteres mindegyik. Csak az a baj, hogy elkezdtek gyilkolni egymást.

– Nahát! Tényleg? – folytatta az udvarias csevegést Hermione. Közben figyelmeztető pillantást vetett Ronra, akiről lerítt, hogy szívesen áldozna néhány szót Hagrid frizurájára.

– Bizony – sóhajtott szomorúan a vadör. – De már elrendeztem őket. Most külön ládákban vannak. Azért még megmaradt vagy húsz darab.

– Milyen szerencse! – jegyezte meg Ron. Hagrid nem vette észre, hogy gúnyolódik.

A vadorkunyhó egyetlen, meglehetősen szegényes berendezésű helyiségből állt. Az egyik sarokban hatalmas ágy terpeszkedett, matracán foltokból varrt ágyterítővel. A tűzhely előtt az ágyhoz hasonlóan túlméretezett asztal állt, a hozzá tartozó székekkel körülvéve, a mennyezetről pedig füstölt sonkák és döglött madarak lógtak alá bizarr csillárok gyanánt. Harry, Ron és Hermione letelepedtek az asztalhoz. Hagrid teát készített nekik, s hamarosan élénk beszélgetés bontakozott ki köztük – természetesen a Trimágus Tusáról. Hagrid szavaiból kiderült, hogy őt is legalább annyira izgatja a verseny, mint barátait.

– Majd meglátjátok – szólt vigyorogva. – A szátokat is eltátjátok majd, bizony. Az első próbán... hopp, majdnem kikotyogtam.

– Mondd már, Hagrid! – faggatta kórusban a három jó barát, de a vadőr csak vigyorgott, és a fejét rázta.

– Nem, nem – brummogta. – Meglepetés. Csak annyit árulhatok el, hogy csuda dolgokat láttok majd. A bajnokok felköthetik a gatyájukat... Sose hittem volna, hogy ezt megérem... hogy láthatom a Trimágus Tusát!

Harryék végül ebédre is ott maradtak a vadőrlakban – bár nem sokat ettek. Hagrid marharagunak nevezte, amit főzött, Hermione azonban talált az ételben egy jókora madárkarmot, s ettől nemcsak neki, de Harrynek és Ronnak is elment az étvágya. Így hát evés helyett is beszélgettek. Tovább faggatták Hagridot a próbákról, találgatták, kik lesznek az egyes iskolák bajnokai, és az a kérdés is felmerült, hogy Fred és George vajon megszabadultak-e már hófehér szakálluktól.

A délután közepén eleredt az eső, s ez odabent még meghittebbé tette a hangulatot. Kellemes volt üldögezni a pattogó tűznél, hallgatni az ablakpárkányra hulló esőcseppek halk kopogását, s nézni Hagridot, aki a zoknijait stoppolja és Hermionéval vitatkozik a házimanókról. A vadőr ugyanis kerek perec kijelentette, hogy eszében sincs belépni a MAJOM-ba.

– Nem örülnének azok a szabadságnak, Hermione – jelentette ki nagy komolyan, miközben vastag, sárga cérnát fűzött egy jókora csonttű fokába. – A házimanónak a vérében van, hogy az embereket szolgálja. Boldogtalanok lennének, ha elvennéd a munkájukat, és megsértődnének, ha pénzt akarnál rájuk tukmálni.

– De hát Dobby is boldog volt, mikor Harry felszabadította! – erősködött Hermione. – Sőt azóta hallottuk, hogy már fizetést is kér!

– Egy manó is lehet ütődött. Nem azt mondom, hogy nincs köztük egyikét csodabogár, aki inkább szabadon szaladgálna, de a legtöbbet bottal se tudnád elkergetni a háztól. Ilyen a természetük, Hermione.

Hermione végül elpakolta a jelvényeket, de sértődött arca elárulta, hogy nem győzték meg az érvek.

Fél hatra szinte teljesen besötétedett. Harry, Ron és Hermione lassan elszánták magukat az indulásra – elvégre nem akartak lemaradni a Halloweeni lakomáról, s még kevésbé a nagy pillanatról, amikor kihirdetik a bajnokok nevét.

– Veletek megyek – mondta Hagrid, félrepackolva a lyukas zoknikat. – Csak várjatok még egy percet.

E szavakkal felállt, az ágy mellett álló fiókos szekrényhez lépett, és kutatni kezdett benne. A három jó barát nem is figyelt oda rá – aztán egyszerre szörnyű szag csapta meg az orrukat.

– Mi ez, Hagrid? – nyögte köhögve Ron.

– Hm? – A vadőr megfordult; jókora üveget tartott a kezében. – Nem tetszik az illata?

– Ez valami arcszesz? – kérdezte kissé rekedten Hermione.

– Hát... kölnivíz – dörmögte Hagrid, a megszokottnál valamivel pirosabb orcával. – Talán egy kicsit túl sokat kentem magamra... Várjatok, mindjárt lemosom.

Azzal kisietett a konyhából, az ablak előtt álló vizeshordó fölé hajolt, és vadul dörzsölni kezdte arcát.

– Kölnit locsol magára? – hüledezett Hermione. – Hagrid?

– Azért a haja meg a ruhája se semmi – jegyezte meg halkán Harry.

Ron hirtelen az ablak felé mutatott. – Odanézzetek!

Hagrid felegyenesedett, és megfordult. Korábbi elpirulása semmi volt ahhoz képest, ami most az arcával történt. Harry, Ron és Hermione csendesen felálltak, hogy Hagrid ne vegye észre, és közelebb lopóztak az ablakhoz. Madame Maxime és a beauxbatons-os diákok a kék kocsitól nem messze álltak, bizonyára ők is indulófélben voltak. A konyhóban nem lehetett hallani, mit mond Hagrid Madame Maxime-nak, de a vadőr szeme elfátyolosodott, s arcán olyan kifejezés ült, mint mikor Norbertre, az újszülött sárkánybíbire nézett.

– Felmegy vele a kastélyba! – csattant fel méltatlankodva Hermione. – Minket meg itt hagy, pedig rá vártunk!

Valóban – Hagrid még csak hátra se pillantott, s mire Harryék észbe kaptak, már Madame Maxime oldalán csörtetett felfelé a füves emelkedőn. A beauxbatons-os diákoknak loholniuk kellett, hogy lépést tudjanak tartani a hosszú léptű párossal.

– Tetszik neki a nő! – ámuldozott Ron. – Képzeljétek el, ha ezek ketten összeházasodnak... Egytonnás gyerekeik születnének!

Mivel házigazdájuk távozott, nem volt más hátra, mint hogy ők is elinduljanak. Kiléptek a kunyhóból, becsukták maguk mögött az ajtót, és körülnéztek. Az ég meglepően sötét volt. Fázósan összehúzták köpönyegüket, és elindultak a kastély felé.

– Huuu, nézzétek, ott vannak! – suttogta Hermione.

A Durmstrang delegációjának tagjai épp ekkor bukkantak fel a lankán. Viktor Krum Karkarov oldalán lépkedett, a többiek kissé lemaradva követték őket. Ron izgatott várakozással figyelte Krumot, de a fiú akkor sem nézett hátra, mikor a tölgyfa ajtóhoz ért, így nem látta meg a mögötte haladó Harryéket.

A nagyterembe lépve meg kellett állapítaniuk, hogy az utolsók között érkeztek roxfortos társaik már szinte mind az asztaloknál ültek. Időközben a Tűz Serlege is új helyre került – most a tanári asztalon állt, Dumbledore üres széke előtt. Fred és George is ott voltak már – szakállmentesen –, s úgy tűnt, nem hagyott bennük mély nyomokat a kudarc.

– Remélem, Angelinát választják! – szólt Fred, mikor Harry, Ron és Hermione leültek.

– Én is remélem – felelte izgatottan Hermione. – Mindjárt kiderül.

A halloweeni lakoma valahogy hosszabbnak és unalmasabbnak tűnt, mint az előző években. Harrynek az ínycsiklandozó fogások sem ízlettek annyira, mint máskor – talán mert ez már a második ünnepi vacsora volt két napon belül. Sokan a nyakukat nyújtogatva nézelődtek, jó páran türelmetlenül habzsoltak, mindenki izgett-mozgott, s egyre többen álltak fel, hogy megnézzék, eszik-e még Dumbledore – mindebből Harry arra következtetett, hogy nem csak ő de mindenki más is csak arra vár, hogy véget érjen a vacsora, és kihirdessék a három bajnok nevét.

Nagy sokára aztán érkezett ez a pillanat is. Az aranytálak újra tisztán és fényesen csillogtak, s a zshivaj egyre élénkült a teremben. Mikor azonban Dumbledore felállt, egy csapásra néma csend lett. Az igazgató két oldalán helyet foglaló Karkarov professzor és Madame Maxime ugyanolyan izgatottnak tűntek, mint bárki más a jelenlévők között. Ludo Bumfolt széles mosollyal integetett a diákoknak, Mr. Kupor viszont közönyös, szinte unott arcot vágott.

– Nos, a serleg már majdnem készen áll rá, hogy meghozza döntését – szólt Dumbledore. – Becslésem szerint még egy percre van szüksége. Addig is megkérem a leendőbajnokokat, hogy nevük kihirdetése után fájradjanak ide

a terem végébe, haladjanak el a tanári asztal előtt, és menjenek át a szomszéd helyiségbe – itt a asztal mögötti ajtóra mutatott – ahol megkapják majd az első utasításokat.

Dumbledore most elővette pálcáját, és széles mozdulatot tett vele. Erre a tóklámpásokba helyezett mécsesek kivételével az összes gyertya elaludt, s így a teremre félhomály ereszkedett. A legerősebb fényforrás most a Tűz Serlege volt; sugárzó, kék-fehér lángjai szinte szúrták a szemet. Mindenki dermedten, némán várt. Néhányan az órájukra sandítottak.

– Pár másodperc... – suttogta Lee Jordan, aki Harrytől kétszéknyire ült.

A serleg tüze hirtelen vörösre színeződött és szikrázni kezdett, a következő pillanatban egy lángnyelv csapott ki belőle, fel a magasba, s abból egy megperzselt pergamendarab hullott ki. A termen álmélkodó moraj futott végig.

Dumbledore elkapta a pergament, és eltartotta magától, hogy el tudja olvasni az időközben ismét kék-fehérben táncoló lángok fényénél.

– Az idei Trimágus Tusán – szólt erős, csengő hangon – a Durmstrang bajnoka Viktor Krum lesz.

– Tudtuk! – rikkantott bele Ron a kitörő tapsviharba.

Harry tekintetével követte Viktor Krumot, aki felállt a Mardekár asztalától, esetlenül felkacsázott a tanári asztalhoz, majd jobbra fordult, és végigment az asztal előtt.

– Bravó, Viktor! – kiáltott fel Karkarov olyan harsány hangon, hogy még a dörgő taps közepette is mindenki értette, amit mond. – Tudtam, hogy te vagy a mi emberünk!

Miután a mellékajtó becsukódott Krum mögött, a taps néhány másodperc alatt elhalt. A figyelem középpontjába ismét a serleg tüze került. Az szinte azon nyomban újra pirosra változott, majd a lángok hátán egy második pergamenszelet röppent a levegőbe.

– A Beauxbatons bajnoka – hirdette ki Dumbledore – Fleur Delacour!

– Ő az, Ron! – kiáltotta Harry.

A véla-lány kecsesen felemelkedett székéről, hátralebbentette hosszú, ezüstszőke haját, s elindult a Hollóhát és a Hugrabug asztala közötti folyosón.

– Ó, nézzétek, milyen csalódottak – szólt Hermione, fejével a többi beauxbatons-os felé intve. Harry úgy találta, hogy a „csalódottak” ebben az esetben kissé enyhe kifejezés. A hoppon maradtak közül két lány is az asztalra borulva zokogott.

Fleur Delacour is kiment a mellékajtón, s a terem ismét elcsendesedett. Ezúttal azonban a csendhez olyan feszültség társult, hogy szinte szikrázott tőle a levegő. A Roxfort bajnoka következett...

A serleg lángjai ismét pirosra színeződtek; újabb szikrák pattantak ki az edényből; a lángnyelv a magasba csapott, s Dumbledore leemelte a hegyéről a harmadik pergament.

– A Roxfort bajnoka – szólt emelt hangon – Cedric Diggory!

– Jaj, ne! – fakadt ki Ron, de Harryn kívül senki nem hallotta szavait, azok elvesztek a szomszéd asztalnál kitörő hangorkánban. A hugrabugosok egytől egyig felpattantak székekről, s rikoltozva, tapsolva és dobogva ünnepelték Cedricet. A fiú sugárzó mosollyal arcán elhaladt társai mellett, és a mellékajtó felé vette az irányt. A taps távozása után sem akart szünni, s Dumbledore-nak sokáig kellett várnia, mire újból szóhoz jutott.

– Kitűnő! – szólt örvendezve, mikor többé-kevésbé megnyugodtak a kedélyek. – Megvan hát a három bajnokunk. Biztos vagyok benne, hogy valamennyien – így a Beauxbatons és a Durmstrang többi képviselője is – egy emberként sorakoznak fel a bajnokok mögött. Azzal, hogy buzdítjátok és lelkesítitek a versenyzőket, fontos...

Dumbledore hirtelen elhallgatott, s a teremben mindenki pontosan tudta, miért.

A serleg tüze megint pirosra váltott. Szikrák pattantak ki belőle, majd hosszú lángnyelv csapott a magasba, egy negyedik pergament emelve ki a serlegből.

Dumbledore ösztönösen kinyújtotta a kezét, és megfogta a pergamenszeletet. Eltartotta magától, és elolvasta. Hosszú szünet következett; Dumbledore a pergamenre meredt, mindenki más Dumbledore-ra. Végül az igazgató megköszöri a torkát, és felolvasta a pergamenre írt nevet.

– Harry Potter.

Tizenhetedik fejezet **A négy bajnok**

Harry csak ült, és maga elé meredt. Tudta, hogy a nagyteremben minden szem őrá szegeződik. Megbénult a teste. Biztosan álmodik. Rosszul hallotta a nevet.

Ezúttal senki nem tapsolt. Egyre erősödő moraj támadt a teremben – olyan zúgás, mintha ezer méhkaptár dühös lakói ébredtek volna fel álmukból.

A diákok közül többen felálltak, hogy megnézzék maguknak a dermedt-mozdulatlanul ülő Harryt.

Ez alatt a tanári asztalnál McGalagony professzor felállt, s Ludo Bumfoltot és Karkarov professzort megkerülve Dumbledore-hoz lépett. Sógva magyarázott neki valamit, s Dumbledore fejét kissé megdöntve, homlokráncolva hallgatta.

Harry Ronhoz és Hermionéhoz fordult; közben tekintete végigsiklott a többi griffendélesen, akik mind tátott szájjal bámulták őt.

– Nem dobtam be a nevem – szólt megrökönyödve. – Ti is tudjátok, hogy nem dobtam be.

Két barátja ugyanolyan megrökönyödve nézett vissza rá.

Dumbledore professzor most felemelte a fejét, és rábólintott McGalagony szavaira.

– Harry Potter! – szólt zengő hangon. – Harry! Légy szíves, te is gyere ide!

– Menj már! – súgta Hermione, és unszolva megbökte Harryt.

Harry felállt, rálépett a talárja szélére, és kicsit megbotlott. Ahogy elindult a Griffendél és a Hugarbug asztala között, mintha egy végtelenül hosszú folyosóra lépett volna. Minden rá irányított szempárt egy-egy vakító reflektornak érzett. A moraj egyre erősödött. Hosszú-hosszú idő múltán végre Dumbledore elé ért, s most a tanárok tekintetét érezte arcán.

– Nos... tudod, hol az ajtó, Harry – szólt Dumbledore. Most nem mosolygott.

Harry elindult a tanári asztal mentén. Hagrid, aki a legszélső széken ült, nem kacsintott, nem is integetett – ugyanolyan elképedt arccal meredt rá, mint mindenki más.

Harry a mellékajtón át kilépett a nagyteremből, és egy kisebb helyiségben találta magát. A szoba falain körös-körül boszorkányok és varázslók portréi függtek. A kandallóban barátságos tűz lobogott.

Mikor Harry belépett, az arcképek mind felé fordultak. Az egyik ráncos arcú boszorkány kioldalazott keretéből, átsusszant a szomszéd portréban lakó harcsabajuszos varázslóhoz, és valamit súgott a fülébe.

Viktor Krum, Cedric Diggory és Fleur Delacour a kandallónál álltak. A lobogó tűz előtt kirajzolódó három sziluett furcsán komoly, méltóságteljes hatást keltett. A görnyedt hátú Krum két társától kissé elkülönülve a kandallópárkánynak támaszkodott, s gondolataiba mélyedve meredt maga elé. Cedric a háta mögött összekulcsolt kézzel a tüzet bámulta. Fleur

Delacour a belépő Harry láttán felkapta fejét, és hátravetette hosszú, ezüstös haját.

– Mi történ?? – kérdezte. – Kell visszamenni á tehrembe?

Szemlátomást azt hitte, Harry üzenetet hozott a tanároktól. Harrynek fogalma sem volt, hogyan magyarázza meg a helyzetet, így hát csak állt, és nézte a három bajnokot. Most tudatosult csak benne, milyen magasak hozzá képest.

Siető léptek zaja hangzott fel a nagyterem felől, és belépett az ajtón Ludo Bumfolt. Karon fogta Harryt, és a bajnokok felé vezette.

– Fantasztikus! – dörögte, Harry karját szorongatva. – Elképesztő! Uraim... és hölgyem – tette hozzá, a három kiválasztotthoz fordulva. – Ezennel bemutatom – bármilyen hihetetlenül hangzik – a Trimágus Tusa negyedik bajnokát.

Viktor Krum kihúzta magát. Mogorva arca még jobban elsötétedett, ahogy végigmérte Harryt. Cedric meglepett képet vágott, s úgy járt a tekintete Bumfolt és Harry között, mintha biztosra venné, hogy félrehallotta Bumfolt szavait. Fleur Delacour ellenben mosolyogva meglibbentette haját, és így szólt:

– Óh, igazán jó trhéfa, Monsieur Búmfol'.

– Tréfa? – hökkent meg Bumfolt. – Nem, nem... eszemben sincs tréfálni! A Tűz Serlege kidobta Harry nevét!

Krum kissé összevonta a szemöldökét. Cedric továbbra is udvariasan csodálkozó arcot vágott, Fleur viszont elkomorodott.

– De 'át ez sak tévedés le'et – szólt enyhe méltatlankodással. – Ő nem vehrsenyez'et. 'Iszen túl fiatal.

Bumfolt megsimogatta borotvált állát, és mosolyogva Harryre pillantott.

– Elképesztő, az tény – szólt. – De ugyebár a korhatárt csak idén vezettük be, biztonsági óvintézkedés gyanánt. A serleg pedig kidobta a nevét... úgy érten, ezen a ponton már nem lehet visszakozni... a szabályok köteleznek minket... Harrynek küzdenie kell, a legjobb tudása szerint...

Az ajtó most újra kinyílt, s ezúttal egész csoportnyi ember vonult be a szobába. Dumbledore professzor lépett be elsőként, mögötte sorban Mr. Kupor, Karkarov professzor, Madame Maxime, McGalagony és Piton professzor érkeztek. Harry hallotta a több száz diák zúgó morajba olvadó hangját aztán McGalagony becsukta az ajtót.

– Madame Maxime! – Fleur nyomban odasietett az igazgatónőhöz. – Az' mondják, 'ogy ez á kisfiú is rhész' vesz a verhsenben!

Valahol mélyen, a zsibbasztó megrökönyödés alatt fellobbant Harryben a düh. Kisfiú?!

Madame Maxime kihúzta magát, tovább növelve amúgy sem elhanyagolható testmagasságát. Feje szinte súrolta a gyertyákkal teli csillárt, s dús keblei jelentősen megemelkedtek fekete szaténruhája alatt.

– Mit jelensen ez, Dumblidorh? – kérdezte királyi méltatlankodással.

– Magam is kíváncsian várom a magyarázatát, Dumbledore – szólott Karkarov. Arcán merev mosoly ült, s kék szeme úgy villogott, mintha jégből volna. – A Roxfort két bajnokkal indul? Senki nem említette nekem, hogy a vendéglátó iskola két bajnokot állíthat – vagy talán nem olvastam elég figyelmesen a szabályokat?

Szavait rövid, csípős kacajjal zárta.

– C'est impossible – rázta a fejét Madame Maxime, opálokkal ékített kezét Fleur vállán nyugtatva. – Á Rhoxforh'nak nem le'et két bájnoká. Ez ígáságtalan lenne.

– Bízunk benne, hogy a maga korhatárvonala kizárja a kiskorúak jelentkezését, Dumbledore. – Karkarov még mindig mosolygott, de szeme az addiginál is fagyosabban fénylett. – Ha nem így lett volna, természetesen mi is szélesebb körből válogattuk volna ki a saját jelöltjeinket.

– Ne Dumbledore-t hibáztassa, Karkarov – szólalt meg halkan Piton. Fekete szeme parázslott a rosszindulattól. – Kizárólag Potter a felelős azért, ami történt. Mióta csak az iskolánkba jár, kényszeresen áthág minden szabályt. Dumbledore nem tehet róla, hogy...

– Köszönöm, Perselus – vágott a szavába élesen Dumbledore. Piton elhallgatott, de továbbra is gyűlölködő pillantásokat vetett Harryre zsíros, fekete hajának függőnye mögül.

Most Dumbledore professzor is Harryhez fordult. Harry viszonzta pillantását; igyekezett kifürkészni, miről árulkodik a félhold alakú szemüveg mögött ülő szempár.

– Bedobtad a neved a Tűz Serlegébe, Harry? – kérdezte higgadtan Dumbledore.

– Nem – felelte Harry. Tudta, hogy a jelenlevők mind feszülten figyelik arcát. Piton gúnyosan felciccent a háttérben, de Dumbledore ügyet sem vetett rá.

– Megkérted-e egy idősebb társadat, hogy dobja be a neved?

– Nem! – felelte határozottan Harry.

– Világos, 'ogy 'ázudik! – fakadt ki Madame Maxime. Piton sötét mosollyal csóvált a fejét.

– Potter nem léphette át a korhatárvonalat – jelentette ki élesen McGalagony. – Ebben, azt hiszem, mindnyájan egyetértünk...

– Talán Dumblidorh 'ibázott a von állal – vont a vállát Madame Maxime.

– Ez természetesen lehetséges – hagyta rá udvariasan Dumbledore.

– Ugyan már, Dumbledore – csattant fel McGalagony –, maga is tudja, hogy erről szó sincs! Micsoda képtelen feltételezés! Harry maga nem léphette át a vonalat, s Dumbledore professzor úgy véli, hogy ezt más diák sem tette meg helyette. Nincs okunk, tehát tovább vitatkozni erről!

Az utolsó mondatnál dühös pillantást vetett Pitonra.

– Mr. Kupor... Mr. Bumfolt – szólt Karkarov, visszatérve szokásos behízelt modorához. – Önök a zsűri... öhm... elfogulatlan tagjai. Bizonyára egyetértenek velünk abban, hogy ami történt, szabályellenes.

Bumfolt zsebkendőt húzott elő, megtörölte pufók gyerekarcát, és segélykérően kollégájára pislogott. Kupor, aki a tűz fénykörén kívül állt, elég ijesztően festett; félhomályba burkolózó arca öregnek és beesettnak tűnt, majdhogynem halálfejszerű benyomást keltett. Mikor azonban megszólalt, hangja éppoly kimérten csengett, mint máskor:

– Valóban ragaszkodnunk kell a szabályokhoz; azok pedig kimondják, hogy akinek a nevét a serleg kidobja, annak részt kell vennie a versenyben.

Bumfolt megkönnyebbülten elvigyorodott, és széttárta a karját.

– Hát akkor nincs mese – fordult a két iskolaigazgatóhoz. – Bartynál jobban senki nem ismeri a szabályokat...

Hangsúlya elárulta, hogy szerinte a kérdés ezzel le van zárva.

– Ragaszkodom hozzá, hogy a diákjaim újra bedobhassák a nevüket-váltott ismét hangot Karkarov. Arcáról eltűnt a mosoly, s helyette igen ellenszenves kifejezés jelent meg rajta. – Újra felállítjuk a Tűz Serlegét, s addig dobáljuk bele a neveket, amíg mindhárom iskolának két bajnoka nem lesz. Csak így igazságos, Dumbledore.

– De hát ez képtelenség, Karkarov! – rázta fejét Bumfolt. – A serleg tüze kialudt – és nem is lobban fel a következő tusáig...

– ...amelyen a Durmstrang egészen biztosan nem vesz részt! – harsogta dühösen Karkarov. – Álmomban se hittem volna, hogy hónapokig tartó tárgyalások és egyezkedés után előfordulhat egy ilyen méltatlan szabályszegés! Legszívesebben most rögtön távoznék!

– Ne fenyegetőzzön, Karkarov! – recsegte egy hang az ajtó mellett. – Maga is tudja, hogy nem mehet el. A bajnokának versenyeznie kell, akárcsak

a társainak. Mágikus szerződés kötelezi őket, ahogy Dumbledore mondta. Kényelmes megoldás, nem igaz?

Mordon állt az ajtóban. Most bicegve elindult a kandalló felé, minden második lépésével megdöngetve a padlót.

– Kényelmes megoldás? – mordult fel Karkarov. – Nem értem, mit akar ezzel mondani.

Lenézően beszélt, mintha szívességet tenne vele, hogy egyáltalán válaszol Mordonnak, de ökölbe szorult keze elárulta igazi érzelmeit.

– Nem érti? – szólt csendesen az auror. – Pedig nagyon egyszerű, Karkarov. Valaki benevezte Pottert, mert tudta, hogy a fiúnak versenyeznie kell, ha a serleg kidobja a nevét.

– És az á valaki ázt akarhta – bólogatott Madame Maxime –, 'ogy a Rhoxforh'nak düplá esélye legyen!

– Egyetérték, Madame Maxime – szólt udvarias főhajtással Karkarov. – Panaszt fogok tenni a Mágiaügyi Minisztériumban és a Mágusok Nemzetközi Szövetségénél...

– Ha itt valaki panaszkodhat, az Potter – recsegte Mordon. – De érdekes módon neki a szavát se hallani...

– Miért panaszkodna? – fakadt ki Fleur Delacour, mérgesen dobbantva a lábával. – 'Iszen rhészt vehet a vehrsenyen! Minden diák ehről álmodik! Az iskolánkat képviselhetjük! Ezerh galleont nyerte-etünk! Ez életünk legnagyobb vehrsenye!

– Talán valaki abban reménykedik, hogy Potternek ez lesz élete utolsó versenye – jegyezte meg sötéten Mordon.

Szavait feszült csend követte.

Ludo Bumfolt nyugtalanul pislogott, és egyik lábáról a másikra állt tanácstalanságában.

– Ugyan már, Mordon... – dörmögte. – Hogy mondhat ilyet?

– Köztudott – szólt fennhangon Karkarov hogy Mordon professzor csak akkor elégedett napi teljesítményével, ha estig legalább egy tucat ellene szőtt összeesküvést sikerül lelepleznie. Felteszem, a diákokat is ebben a szellemben oktatja a sötét varázslatok kivédésére. A magam részéről ezt nem tartom túl szerencsés tanári hozzáállásnak, de Dumbledore bizonyára más elveket vall.

– Azt mondja, képzelődöm? – mordult fel az öreg. – Rémeket látok? A fiú nevét egy képzett varázsló vagy boszorkány dobta bele a serlegbe...

– Megtud'atnánk, 'ogy mi bizonyít ezt? – tárta szét hatalmas kezeit Madame Maxime.

– Az, hogy a tettesnek sikerült megtévesztenie egy komoly varázserővel bíró tárgyat – felelte Mordon. – Nagyon erős zagyváló átok kellett hozzá, hogy a Tűz Serlege elfelejtse, hány bajnokot kell kijelölnie... Gondolom, a tettes egy negyedik iskola képviselőjeként nevezte be Pottert, hogy ő legyen az egyetlen a kategóriájában...

– Látom, sokat gondolkozott a problémán, Mordon – jegyezte meg hűvösen Karkarov. – És az elmélete valóban figyelemre méltó... Habár úgy hallottam, nemrégiben a fejébe vette az egyik születésnap ajándékáról, hogy az egy ravaszul álcázott sárkánykigyótojás, s csak akkor döbrent rá, hogy egy vekkeróra volt, mikor már ripityára törte... Ezek után talán megérti, hogy nem vesszük teljesen komolyan a véleményét...

– Egy ártatlan esemény is könnyen válhat aljas célok eszközévé – vágott vissza vészjósló hangon Mordon. – Nekem a sötét varázslók eszével kell gondolkodnom, Karkarov – biztosan emlékszik még rá, hogy...

– Alastor! – szólt figyelmeztetően Dumbledore. Harry hirtelen nem értette, kihez beszél, de aztán eszébe jutott, hogy a „Rémszem” nem lehet Mordon igazi keresztneve. Az öreg elhallgatott, de szemében sötét elégedettség tükröződött Karkarov lángra gyúlt arca láttán.

– Nem tudjuk, kit terhel felelősség a történetekért – szólt Dumbledore, valamennyi jelenlévőhöz intézve szavait. – Mindazonáltal úgy tűnik, nincs más választásunk, mint beletörődni a helyzetbe. Harry a tusa kijelölt versenyzője, csakúgy mint Cedric. Így hát mindketten versenyezni fognak...

– De Dumblidorh...

– Kedves Madame Maxime, ha kegyed tud más megoldást, örömmel meghallgatom.

Dumbledore várt, de Madame Maxime nem szólalt meg, csupán a szemét meresztette rá felháborodásában. Nem ő volt az egyetlen, akiben efféle indulatok dúltak. Piton majd megpukkadt az elfojtott dühtől, s Karkarov szeme is villámokat szórt. Bumfolt ellenben izgatottan összedörzsölte a tenyerét, és fülig ért a szája.

– Hát akkor, mire várunk még? – szólt vidáman. – A bajnokok azért vannak itt, hogy megkapják az első utasításokat. Beszél a zsűri nevében, Barty?

Kupor úgy kapta fel a fejét, mintha álmodozásból ocsúdna fel.

– Hogyne – szólt. – A feladatok... Nos, az első próba...

Szünetet tartott, és belépett a tűz fénykörébe. Így közelebbről látva az arcát, Harrynek az a benyomása támadt, hogy Kupor beteg. Bőre aszott,

pergamenszerű volt, s szeme alatt sötét árnyék húzódott, aminek a Világkupadöntőn még nyoma sem volt.

– Az első feladat a bátorságotokat teszi próbára – folytatta a négy bajnokhoz fordulva. – Ezért nem is áruljuk el nektek, mi lesz az. A jó varázsló egyik fontos tulajdonsága, hogy nem fél az ismeretlentől...

– Az első próbát november huszonnegyedikén kell kiállnotok diáktársaitok és a zsűri jelenlétében.

– A bajnokok nem kérhetnek és nem fogadhatnak el tanári segítséget a feladatok teljesítéséhez. Az első feladat végrehajtásakor egyetlen segédeszközt használhatnak: a varázspálcájukat. A második próbáról az első teljesítése után kapnak tájékoztatást. Tekintettel a tusa megerőltető és időigényes voltára, a bajnokok mentesülnek év végi vizsgakötelezettségeik alól.

Kupor most Dumbledore-hoz fordult.

– Úgy vélem, egyelőre ez minden. Albus?

– Igen, azt hiszem – bólintott Dumbledore, aggodalmas pillantással fürkészve Kupor arcát. – Biztos benne, hogy nem akar itt maradni éjszakára, Barty?

– Nem, vissza kell mennem a minisztériumba – rázta a fejét Kupor. – Nagy most odabent a fejetlenség, rengeteg a dolgunk... A távollétemben a kis Weatherby intézi az ügyeket... lelkes fiatalember... az igazat megvallva egy kicsit túlzottan is lelkes...

– De indulás előtt azért még iszik velünk egy pohárával, ugye? – invitálta Dumbledore.

– Ne keresse magát, Barty, hisz én is itt maradok! – unszolta lelkesen Bumfolt, – A Roxfort most a legizgalmasabb hely a világon! Ne siessen úgy vissza abba az unalmas hivatalba!

– Sajnálom, Ludo – felelte Kupor, egy pillanatra felidézve régi kimért modorát.

– Karkarov professzor – Madame Maxime – egy búcsúpohárkát? – kérdezte Dumbledore.

Madame Maxime azonban még a kérdés elhangzása előtt átkarolta Fleur vállát, és sebes léptekkel elindult vele kifelé. Alighogy kiléptek az ajtón, hadarni kezdtek valamit franciául. Karkarov intett Krumnak, és ők is távoztak – hangos méltatlankodás nélkül.

– Harry, Cedric, ti is menjetek fel lefeküdni – szólt mosolyogva Dumbledore. – Úgy sejtem, a Griffendél és a Hugrabug népe már alig várja,

hogyan lehet ünnepelhesen. Kár volna, ha miattatok elszalasztanának egy ilyen kitűnő alkalmat arra, hogy jó nagy ricsajt és felfordulást csináljanak.

Harry rápillantott Cedricre, az bólintott, így hát együtt indultak el az ajtó felé.

A nagyterem már kihalt volt, a gyertyák csonkig égtek, s a kivájt tőkfejek vigyora is kísértetiesebb volt így, hogy alig pislákol bennük a fény.

– Hát igen... – szólt finom mosollyal Cedric. – Úgy tűnik, megint egymás ellen játszunk.

– Aha... – felelte Harry. Ennél értelmesebb válasz nem jutott eszébe. Olyan összevisszaság volt a fejében, mintha egy rablóbanda feldúlta és kifosztotta volna az agyát.

– Na és... mondd csak... – szólalt meg újra Cedric, mikor a fáklyákkal kivilágított bejárati csarnokba értek – ...végül is hogyan csempészted bele a neved a serlegbe?

– Nem csempészttem bele – felelte Harry, Cedric szemébe nézve. – Igazat mondtam.

Cedric arcáról lerítt, hogy nem hisz neki.

– Aha... értem – szólt. – Hát akkor... Jó éjszakát.

Cedric nem a márványlépcsőn indult el, hanem bement a lépcsőtől jobbra nyíló ajtón. Harry egy ideig hallgatta távolodó lépteinek zaját, aztán elindult a Griffendél-torony felé.

Vajon lesz-e valaki Hermionén és Ronon kívül, aki hisz neki, vagy mind azt gondolják majd, hogy csellel furakodott be a bajnokok közé? De hát miért tett volna ilyet? Miért akarna olyanokkal versenyezni, akik mögött három évvel több tanulás és gyakorlat áll? Miért akarná emberek százainak szeme láttára kockára tenni az életét? Persze megfordult a fejében a dolog... eljátszott a gondolattal... de az tényleg játék volt, játékos álmodozás... egy pillanatig sem gondolta komolyan, hogy jelentkezik...

Valaki más azonban komolyan gondolta... Valaki tényleg azt akarta, hogy részt vegyen a tusán, és el is intézte neki... De miért? Szívességből? Nem valószínű...

Vagy az illető látni akarta, hogyan teszi nevetségessé magát? Ha igen, könnyen lehet, hogy teljesül a vágya...

De hogy a halálát akarnák? Talán csak az üldözési mániája mondatta ezt Mordonnal. Miért ne lehetne az egész csupán átejtés, vaskos tréfa? Van egyáltalán olyan ember, aki tényleg a halálát akarhatja?

Erre a kérdésre gondolkodás nélkül tudta a választ. Igen, van olyan ember, aki a halálát akarja... mégpedig egyéves kora óta egyfolytában...

Voldemort nagyúr. De hogyan intézhette el Voldemort, hogy a neve a Tűz Serlegébe kerüljön? Mindenki úgy tudja, hogy a Sötét Nagyúr messze van, egy távoli országban rejtőzik... hatalmát veszítve, erőtlenné... magányosan...

De az álomban, amelyik után újra fáj a sebhelye, Voldemort nem volt egyedül... Féregfarkkal beszélgetett... és tervet szőtt az ő, Harry meggyilkolására...

Harry arra ocsúdott fel, hogy a Kövér Dáma portréja előtt áll. Nem is emlékezett rá, hogyan ment végig a toronyhoz vezető folyosókon és lépcsőkön. Meglepődve látta azt is, hogy a dáma nincs egyedül a képében. Ott ült mellette az a ráncos arcú boszorkány, aki átruccant a szomszédos portréba sugdolózni, mikor ő belépett a nagyteremmel szomszédos szobába. Fürgén szedhette a lábát, ha a falakon végigrohanva is előbb sikerült felérnie a toronyhoz, mint neki. A Kövér Dáma és az öreg boszorkány most roppant kíváncsian néztek rá.

– Lám, lám, lám... – szólt a Kövér Dáma. – Violet mesélte, mi történt. Hallom, megválasztottak az iskola bajnokának.

– Lárifári – mondta egykedvűen Harry.

– Micsoda!? – méltatlankodott a ráncos arcú boszorkány.

– Nyugodj meg, Violet drágám, ez nem neked szól! Ez a jelszó – csitította a Kövér Dáma, és keretéstől előrelendült, hogy beengedje Harryt a klubhelyiségbe.

Abban a szempillantásban olyan eszelős ricsaj csapta meg Harry fülét, hogy kis híján hanyatt esett tőle. Még magához sem tért meglepetéséből, és már érezte, hogy tucatnyi kéz emeli-húzza át őt a portrélyukon. Néhány másodperc múlva már ott állt a Griffendél-torony összegyűlt lakói előtt, akik mind kurjongattak, tapsoltak és füttyögték.

– Miért nem szóltál, hogy beneveztél!? – üvöltötte a fülébe Fred, félig bosszús, félig elismerő arccal.

– És még csak szakállad sem nőtt! – harsogta George. – Szuper!

– Nem neveztem be – felelte Harry. – Nem tudom, hogyan...

Most azonban Angelina ugrott oda hozzá.

– Ha már nem én lettem, jó, hogy legalább egy griffendéles...

– Most visszavághatsz Diggorynak a kviddicsmeccsért, Harry! – visította Katie Bell, egy másik griffendéles hajtólány.

– Szereztünk kaját, Harry, gyere, egyél... – Nem vagyok éhes, jóllaktam a lakomán...

De hiába – senkit nem érdekelt, hogy éhes-e vagy sem, senki nem hitte el, hogy nem dobta be a nevét valahogy a serlegbe, és senki nem vette észre,

hogy nincs kedve zajosan ünnepelni... Lee Jordan előásott valahonnan egy griffendéles zászlót, és nem tágitott, amíg Harry vállára nem kanyaríthatta. Harry nem tudott megszökni. Valahányszor elindult a hálótermekhez vezető lépcső felé, a tömeg elállta az útját – a kezébe nyomtak egy újabb üveg vajsört, teletömték a markát süteménnyel és mogyoróval. Faggatták, hogyan játszotta ki Dumbledore korhatárvonalát, hogyan csempészte be a nevét a Tűz Serlegébe...

– Nem neveztem be! – ismételte Harry. – Nem tudom, hogyan került bele a nevem.

Ezt a választ azonban mindenki eleresztette a füle mellett. Harry vagy fél óráig bírta a kínzó ünneplést, aztán végképp elfogyott a türelme.

– Fáradt vagyok! – fakadt ki kétségbeesetten. – Nem, George, tényleg... megyek, lefekszem...

Mindennél jobban vágyott rá, hogy megtalálja Ront és Hermionét, és kimeneküljön velük ebből az örültekházából – de barátai nem voltak a klubhelyiségben. Kijelentette hát, hogy szörnyen álmos, majdnem fellökte a kis Creevey fivéreket, akik megpróbálták útját állni a lépcső aljában, és mikor végre sikerült mindenkit leráznia, hanyatt-homlok felrohant a hálóterembe.

Nagy megkönnyebbülésére ott találta Ront az egyébként üres helyiségben. Barátja felöltözve feküdt az ágyán, és felpillantott, amikor Harry becsapta maga mögött az ajtót.

– Te végig itt voltál? – kérdezte Harry.

– Aha... Szia!

Ron mosolygott ugyan, de inkább erőltetetten, semmint őszinte örömmel. Harry most vette csak észre, hogy még mindig rajta van a piros griffendéles zászló, amit Lee Jordan a nyakába kötött. Megpróbálta gyorsan levenni, de a csomó csak nehezen engedett. Ron mozdulatlanul feküdt az ágyán, és figyelte, hogyan küszködik Harry a csomóval. Csak akkor szólalt meg, mikor Harry végre megszabadult a zászlótól, és a sarokba hajította.

– Gratulálok – mondta.

– Mi az, hogy gratulálsz? – meredt rá Harry. Most már tisztán látta, hogy valami nincs rendjén Ron mosolyával; az inkább grimaszra hasonlított.

– Hát... senki más nem tudott átmenni a korhatárvonalon – felelte Ron. – Még Fredék se. Mit használtál – a láthatatlanná tévő köpenyt?

– Hiába próbálkoztam volna a láthatatlanná tévő köpenyben – felelte lassan Harry.

– Az is igaz – bólintott Ron. – Meg aztán biztos szóltál volna nekem is, ha a köpenyben mész... az alatt ketten is elfértünk volna, nem igaz? Biztos

más módszert találtál ki.

– Ide figyelj! – szólt Harry. – Nem én dobtam bele a nevem abba a serlegbe. Valaki más volt az.

Ron felvonta a szemöldökét.

– Mért csinált volna bárki is ilyet?

– Nem tudom – felelte halkán Harry. Nevetségesnek érezte volna azt felelni: „Hogy meghaljak.”

Ron szemöldöke olyan magasra húzódott, hogy kis híján eltűnt a haja alatt.

– Figyelj, semmi gond, nekem megmondhatod az igazat – szólt. – Jó, lehet hogy nem akarod mindenkinek az orrára kötni, de végül is nem értem, miért kell hazudnod, hiszen megúsztad a dolgot. A Kövér Dáma barátnője, az a Violet már mindenkinek elmondta, hogy Dumbledore enged versenyezni téged. Ezer galleon... nem rossz pénz. És a vizsgák alól is felmentettek...

– Nem én dobtam bele a nevem a serlegbe! – ismételte gerjedő dühvel Harry.

– Persze, világos – felelte Ron, pontosan ugyanazt a tamáskodó arckifejezést öltve, ami Cedric arcán ült. – Csak épp reggel azt mondtad, hogy az éjjel észrevétlenül lemeheztél volna bedobni a neved... Azért ne nézz teljesen hülyének, jó?

– Pedig úgy viselkedsz, mintha az lennél! – csattant fel Harry.

– Igen? – Ron arcán most már nem volt semmilyen mosoly, se erőltetett, se őszinte. – Szerintem feküdj le, Harry. Holnap biztos már kora reggel menned kell fényképezésre, vagy interjút adni.

Azzal sértődötten összerántotta ágya függönyét. Harry csak állt az ajtóban, és rámeredt a lengő, sötétvörös bársonyra – de tudta, hogy egy függönynél sokkal több választja el most azon kevesek egyikétől, akikről biztosra vette, hogy hisznek majd neki.

Tizennyolcadik fejezet **A pálcák próbája**

Vasárnap reggel, ébredés után Harrynek néhány másodpercig fogalma sem volt, mi okozza lehangoltságát és szorongását. Azután egyszerre megrohanták az előző esti események emlékei. Felült, és széthúzta ágya függönyét – beszélni akart Ronnal, meg akarta győzni, hogy igazat mondott – de Ron ágya már üres volt.

Harry felöltözött, és lement a csigalépcsőn a klubhelyiségbe. Az a néhány diák, aki már visszatért a reggeliből, amint meglátta őt, újra tapsolni kezdett. Harry még belegondolni se mert, mi várna rá, ha most lemenne a nagyterembe, az összes többi griffendéles közé – azonban a klubhelyiségben maradni sem volt valami csábító program. A Creevey fivérek már most vadul integettek, hogy üljön oda hozzájuk. Határozott léptekkel a portrélyukhoz ment hát, kinyitotta a képet, kimászott rajta – és szembetalálta magát Hermionével.

– Szia! – köszönt a lány, és Harry felé nyújtott egy szalvétába csavart pirítósköteget. – Ezt neked hoztam... Van kedved sétálni egyet?

– Jó ötlet – bólogatott hálásan Harry.

Lementek a földszintre, gyorsan átvágtak a bejárati csarnokon – még a tekintetükkel is elkerülték a nagyterem ajtaját – és egy perc múlva már a park fűvét taposták. A tó felé irányították lépteiket, ahol ott horgonyzott a durmstrangosok szikár árbocú hajója, fekete tükörképet vetve a tó vizére. Csípősen hideg reggel volt, mozgatniuk kellett a lábukat, hogy ne fázzanak. Ráérősen majszolták a pirítósokat, s közben Harry töviről hegyire elmesélte, mi történt azután, hogy a nevét hallva felállt a Griffendél asztalától. Hatalmas megkönnyebbülésére Hermione fenntartás nélkül elhitte minden szavát.

– Nagyon jól tudtam, hogy nem neveztél be – jelentette ki a lány, miután Harry végzett beszámolójával. – Amilyen arcot vágál, miután Dumbledore felolvasta a neved! Már csak az a kérdés, hogy ki dobta be azt a cetlit – mert Mordonnak igaza van, Harry... Én se hiszem, hogy egy diák volt. Megtéveszteni a serleget, hatástalanítani Dumbledore korhatárvonalát, erre...

– Találkoztál ma már Ronnal? – vágott a szavába Harry.

Hermione habozott.

– Öö... igen... a reggelinél.

– Még mindig úgy gondolja, hogy én dobtam be a nevem?

– Hát... nem, nem hiszem... – felelte zavartan Hermione. – Nem egészen.

– Mi az, hogy nem egészen?

– Jaj, Harry, hát még mindig nem érted? – fakadt ki keseregve Hermione. – Ron irigykedik!

– Irigykedik?! – hüledezett Harry. – Mit irigyel tőlem? Azt, hogy kiröhögthetem magam az egész iskola előtt?

Hermione türelmetlenül legyintett.

– Figyelj! – szólt. – Mindig mindenki veled foglalkozik, ezt te is tudod... Nem te tehetsz róla – tette hozzá gyorsan, látva, hogy Harry ingerülten közbe

akar vágni – és nem is örülsz neki, tudom, de... Ronnak ott van a sok testvére, akikkel otthon versengenie kell... és te, a legjobb barátja is híres ember vagy. Ha együtt mentek valahol, az emberek csak rád figyelnek fel, őt észre se veszik... és ő ezt elviseli, egy szót se szól, de gondolom, ez már túl sok volt neki...

– Hát ez szuper... – morogta a bajsza alatt Harry. – Csodás. Mondd meg neki, hogy bármikor szívesen cserélek vele. Mondd meg, hogy kipróbálhatja, milyen érzés, ha mindenki az ember homlokát bámulja...

– Nem mondok meg semmit! – felelte ingerülten Hermione. – Majd te megmondod neki, ha akarod. Ezt csak úgy intézheted el, ha beszélsz vele.

– Nem fogok utána rohángálni és könyörögni neki, hogy nőjön fel! – csattant fel Harry, olyan hangosan, hogy a közeli fán gubbasztó baglyok felröppentek ijedtükben. – Ha majd kitöröm a nyakam, talán magától is rájön, hogy nincs mit irigyelni rajtam!

– Ez nem vicc – szólt csendesen Hermione. – Ez egyáltalán nem vicc. – Arcán féltő aggodalom tükröződött.

– Gondolkoztam a dologról, Harry... Ugye, tudod, mit kell tenned? Rögtön, amint visszamentünk a kastélyba?

– Igen, megkeresem Ront, és jól...

– Írsz Siriusnak. Értesítened kell róla, mi történt. Megkért, hogy folyamatosan tájékoztasd a roxfordi dolgokról... Mintha előre sejtette volna, hogy valami ilyesmi történik. Hoztam is magammal egy darab pergament és pennát...

– Felejtsd el, Hermione! – Harry körülnézett, hogy nem hallja-e őket valaki, de a park kihalt volt. – Sirius visszajött az országbba, csak mert megfájdult a sebhelyem. Ha megírom neki, hogy valaki benevezett engem a Trimágus Tusára, ajtóstul fog berontani ide a kastélyba...

Hermione azonban hajthatatlan volt.

– Meg kell írnod neki, mert kérte! – jelentette ki szigorúan. – Különben is meg fogja tudni...

– Kitől?

– Harry, te se gondold komolyan, hogy ez titokban fog maradni – csóválta a fejét Hermione. – A Trimágus Tusa nevezetes esemény, és te híres ember vagy. Nagyon csodálkoznék, ha a Reggeli Próféta nem írná meg, hogy te vagy az egyik bajnok... Már most is benne vagy minden második könyvben, amit Tudodkiről írtak... és Sirius jobban örülne, ha tőled tudná meg a hírt.

– Jó, jó, írok neki – felelte kelletlenül Harry, és bedobta a tóba az utolsó piritóst. Aztán csak álltak, és nézték a kenyérszeletet. Néhány másodperc múlva kibukkant a vízből egy vaskos polipkar, és lehúzta magával a mélybe. Akkor sarkon fordultak, és elindultak a kastély felé.

– Kinek a baglyára bízom a levelet? – kérdezte Harry, mikor már a bejárati lépcsőn baktattak. – Sirius azt írta, ne Hedviget küldjem.

– Kérd kölcsön Rontól Pulipintyet...

– Rontól nem kérek semmit – vágta rá Harry.

Hermione vállat vont.

– Akkor küldd el valamelyik iskolai baglyot. Azokat bárki használhatja.

Együtt mentek fel a bagolyházba. Hermione adott Harrynek egy darab pergament, pennát és egy üveg tintát, aztán elindult az ülőrudak hosszú sora mentén, és nézegetni kezdte a különféle a baglyokat. Harry lekuporodott a fal tövébe, és megírta a levelet.

Kedves Sirius!

Arra kértél, írjam meg Neked, ha valami történik a Roxfortban. Hát íme: nem tudom, hallottál-e róla, de idén megrendezik a Trimágus Tusát. Szombat este, mikor kiválasztották a három bajnokot, engem is kijelöltek – negyediknek. Nem tudom, ki dobta bele a nevem a Tűz Serlegébe, mert én nem. A másik roxfordos bajnok Cedric Diggory a Hugarbugból.

Harry felemelte a pennát, és elgondolkozott. Sürgető vágyat érzett, hogy elmondja, milyen iszonyú teher nehezedik a lelkére előző este óta, de egyszerűen képtelen volt szavakba önteni érzéseit. Megmártotta hát pennáját, és csak ennyit írt;

Remélem, jól vagy, és Csikócsőr is.

Harry

– Kész – szólt oda Hermionénak, azzal felállt, és lesöpörte a szalmaszálakat talárjáról. Abban a percben Hedvig odaröppent hozzá, ráült a vállára, és nyújtotta a lábát.

– Nem bízhatom rád – mondta neki Harry, és tekintetével keresni kezdte az iskolai baglyokat. – Azok közül kell elküldenem valamelyiket...

Hedvig felhuhogott, és felháborodva odébb repült. Végig a hátát mutatta Harrynek, amíg az rákötötte a levelet egy nagy gyöngybagoly lábára. Miután a bagoly útnak indult, Harry meg akarta simogatni Hedviget, de a madár dühösen csattintott a csőrével, és felrepült egy magasabb ülőrúdra, hogy gazdája ne érhesse el.

– Utánaozod Ront!? – fakadt ki keserűen Harry. – Nem tehetek róla, világos?

Harry remélte, hogy hétfőre a diákok többsége napirendre tér a történetek felett, de csalódnia kellett. Folytatódott a tanítás, így nem bujkálhatott tovább iskolatársai elől, akik mind szentül hitték, hogy ő maga intézte el saját bajnoki kinevezését.

A hugrabugosok, akik hagyományosan jó kapcsolatokat ápoltak a griffendéselekkel, testületileg megsértődtek. Egyetlen gyógynövénytanóra elég volt hozzá, hogy ez nyilvánvalóvá váljon. Minden hugrabugos úgy vélte, hogy Harry ellopta bajnokuk dicsőségét, s ezt az érzésüket bizonyára csak fokozta a tény, hogy a Hugrabugnak ritkán volt része bármiféle dicsőségben. Egyedül Cedricre lehettek büszkék, aki csapatával egyszer győzelmet aratott a Griffendél felett. Ernie Macmillan és Justin Finch-Fletchley, akikkel Harry egyébként jóban volt, egész órán egy szót sem szóltak hozzá, pedig Harry együtt dolgozott velük a rugósgumók átültetésén. Egyetlen megnyilvánulásuk az volt, hogy kárörvendően nevettek, mikor az egyik gumó elszabadult, és Harry arcába pattant. Ron és Harry sem álltak szóba egymással. Mindig úgy helyezkedtek, hogy Hermione üljön középen, s ha a lány megpróbált beszélgetést kezdeményezni, mindketten készségesen válaszolgattak neki, de egymás tekintetét elkerülték. Harry úgy érezte, még Bimba professzor is kimértebben bánik vele, mint máskor – de talán csak mert tudta, hogy Bimba a Hugrabug házvezető tanára.

Rendes körülmények között Harry örült volna, hogy felkeresheti Hagrid kunyhóját, de a legendás lények gondozása óra egyben azt is jelentette, hogy találkoznia kell a mardekárosokkal – bajnoki kinevezése óta először.

Amint az várható volt, Malfoy a szokásos gúnyos vigyorral az arcán jelent meg.

– Nézzétek, fiúk, itt a hős bajnok! – fordult Crakhoz és Monstróhoz, miután megbizonyosodott róla, hogy Harry hallja, amit mond. – Nálatok van az autogramos füzetetek? Most menjete oda hozzá, mert a halottak nem tudnak írni... A Trimágus Tusán úgy hullanak a bajnokok, mint a legyek... Szerinted meddig fogod húzni, Potter? Mondjuk tíz percig?

Crak és Monstro kötelességszerűen heherésztek, de Malfoynak itt meg kellett szakítania monológját, mert megjelent Hagrid. A vadőr a kunyhó mögül érkezett, karjában egy rakás ládával. Mindegyik láda egy-egy jól fejlett durrfarkú szurcsókot rejtett. A csoport nagy megrökönyödésére Hagrid kifejtette, hogy a szurcsók azért gyilkolták egymást, mert túl sok a fölös energiájuk, s hogy a megoldás nem más, mint pórázt kötni rájuk, és megsétáltatni őket – órai munka gyanánt. A bizarr ötlet egyetlen előnye az volt, hogy elterelte Malfoy figyelmét Harryről.

– Sétáltassak meg egy ilyen undormányt? – szólt, s borzadva rábámult az egyik láda lakójára. – És hova kössem rajta a pórázt? A tüskéjére, a robbanó farkára vagy a szívókorongjára?

– Középen a testére – felelte Hagrid, s egyúttal meg is mutatta, hogyan gondolja a dolgot. – Öhm... esetleg húzzátok fel a sárkánybőr kesztyűtöket, csak a biztonság kedvéért. Harry, gyere, segíts nekem pórázt kötni erre a kövér példányra...

Hagrid persze nem szorult segítségre, de szeretett volna négyszemközt beszélni Harryvel. Mikor a többiek már mind útnak indították szurcsókjukat, komoly képpel Harryhez fordult:

– Szóval indulsz a Trimágus Tusán, hm? Te lettél az iskola bajnoka.

– Az iskola egyik bajnoka – javította ki Harry.

Hagrid bogárfekete szeme aggódva csillogott bozontos szemöldöke alatt.

– Tipped sincs, hogy ki nevezett be téged?

– Szóval elhiszed, hogy nem én voltam? – kapta fel a fejét Harry. Kis híján könnyek szöktek a szemébe, olyan hálás volt Hagrid szavaiért.

– Persze, hogy elhiszem – dörmögte a vadőr. – Miért ne hinném el, ha egyszer azt mondod? Egyébként Dumbledore is elhiszi.

– Bár tudnám, ki tette! – csóválta a fejét Harry.

Töprengve bámultak a park füves lankája felé. A csoport tagjai időközben szétszóródtak, s ki-ki a saját állatával bajlódott. A szurcsókok immár egy méternél is hosszabbak voltak, s egykor puha és színtelen testüket

most vastag, fényesszürke páncél borította. Óriásskorpióba oltott hosszú rákra emlékeztettek – csak épp még mindig nem volt se felismerhető fejük, se szemük. Csupa izom testük azonban tekintélyes erőt kölcsönzött nekik – szemlátomást nem volt könnyű féken tartani őket.

– Úgy látom, élvezik a dolgot – állapította meg elégedetten Hagrid. Harry feltételezte, hogy a szurcsókokról beszél, a csoporttársairól ugyanis ezt nem lehetett elmondani. A szurcsókok farka rendszeres időközönként kirobbant, s mivel olyankor az állatok több métert repültek előre, sétáltatóik jobbára hason csúsztak utánuk, s csak egy-egy röpké pillanatra sikerült feltápáskodniuk a füből.

– Hát, nem is tudom, Harry – sóhajtott Hagrid. – Bajnok lettél... Ha ebben az iskolában történik valami, abban te mindig benne vagy.

Harry nem válaszolt. Igen, ha történik valami, abban ő mindig benne van... Hermione is valami ilyesmit mondott, mikor a tónál sétáltak, csak ő azt is hozzáfűzte, hogy emiatt haragszik most rá Ron, a legjobb barátja...

A következő néhány nap bármelyike komoly eséllyel indulhatott volna a „Harry Potter legrosszabb roxfordi napja” címért. Egyedül azok a napok jelenthettek volna bizonyos konkurenciát egy ilyen versenyben, amelyeket Harry másodéves korában élt át, amikor mindenki őt gyanúsította a diákok elleni merényletek elkövetésével. Akkor, két éve azonban Ron az ő pártján állt. Harry úgy érezte, most is könnyebben elviselné a támadásokat, ha Ront ismét a barátjának tudná, de büszkesége nem engedte, hogy könyörögni kezdjen. Így viszont ott állt egyedül, az össznépi gyűlölködés magányos céltáblájaként.

A hugrbugosok reakcióját, ha rosszul is esett neki, legalább meg tudta érteni; nekik a saját bajnokuk mögött kellett felsorakozniuk. A Mardekártól sem számított jobbra, mint amit kapott; azok mindig is fújtak rá, hiszen nem kis része volt abban, hogy a Griffendél annyiszor legyőzte a Mardekárt kviddicsben és a házak éves versenyében. A Hollóháttól azonban azt várta, hogy legalább olyan lelkesen szurkolnak majd neki, mint Cedricnek. De csalódnia kellett. A hollóhátasok többsége is elítélte őt, mondván, feltűnési viselkedéstől hajtva furakodott be negyediknek a bajnokok közé.

Mindemellett tagadhatatlan volt, hogy Cedrichez sokkal jobban illik a bajnoki szerep, mint hozzá. Nehéz lett volna eldönteni, kit övezett nagyobb csodálat ezekben a napokban: Viktor Krumot vagy a csinos arcú, egyenes orrú, fekete hajú és szürke szemű Cedricet. Ugyanazok a hatodéves lányok, akik korábban Krum autogramjáért epedeztek, egyik nap ebédszünetben Harry szeme láttára könyörögtek Cedricnek, hogy szignálja iskolatáskáikat.

Harry Sirius válaszára is hiába várt. Hedvig tüntetően elkerülte őt, Trelawney professzor minden addiginál magabiztosabban jósolgatta közelgő halálát, s ráadásul olyan szánalmas teljesítményt nyújtott a begyűjtőbűbáj gyakorlásakor, hogy Flitwick professzor szégyenszemre plusz házi feladatot adott neki – pedig ilyen sorsra korábban csak Neville jutott.

– Tudom, hogy neked is ment volna, Harry – bátorította Hermione, mikor kifelé ballagtak Flitwick tanterméből – Csak nem koncentráltál eléggé... – Bezzeg Hermione felé egész órán úgy röpködtek a tárgyak, mintha egy táblatörlő szivacsokra, papírkosarakra és lunaszópokra kifejlesztett speciális mágnes lenne a testében.

– Csodálsz? – morogta sötéten Harry. Épp akkor haladt el mellettük Cedric Diggory, s a díszkíséretét alkotó lányrajongók mind olyan arcot vágtak, mintha Harry egy különösen nagyra nőtt szurcsók lenne. – De azért fel a fejvel, igaz? Végül is délután dupla bájitaltanunk lesz...

Dupla bájitaltanra menni máskor sem volt öröm, de ezekben a napokban felért egy középkori kínvallatás ígéretével. Harry nemigen tudott elképzelni kellemetlenebb dolgot, mint másfél óráig összezárva lenni Pitonnal és a mardekárosokkal, akiknek feltett szándékuk volt kegyetlenül megtorolni, hogy iskolabajnokká merészelte választatni magát. Az előző ilyen pénteki órát is csak úgy sikerült átvészelnie, hogy Hermione szünet nélkül zümmögte a fülébe: „ne törődj velük, ne törődj velük, ne törődj velük”, és semmi nem utalt arra, hogy ez az óra kellemesebben telik majd.

Mikor Hermionével megérkeztek Piton pinceterme elé, már ott találták a mardekárosokat, akik mind egy-egy jókora jelvényt viseltek a talárjukon. Harry először meghökkent, mert hirtelen azt hitte, MAJOM-jelvény van rajtuk – de aztán látta, hogy a kitűzőkön egy hosszabb, piros betűs szöveg áll. Könnyen el tudta olvasni, mert a betűk fényesen világítottak az alagsori folyosó félhomályában:

Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak, a Roxfort IGAZI bajnokának!

– Hogy tetszik, Potter? – kérdezte fennhangon Malfoy. – És ez még nem minden – nézd csak!

Azzal nekinyomta a jelvényt a mellkasának, mire arról eltűntek a piros betűk, s helyettük egy zöld felirat jelent meg:

POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA

A mardekárosok a hasukat fogták a nevetéstől. Valamennyien követték Malfoy példáját, és körös-körül felizzottak a zöld POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA feliratok. Harry érezte, hogy arcát és tarkóját előnti a forróság.

– Nagyon vicces! – vetette oda Hermione Pansy Parkinsonnak és a többi mardekáros lánynak, akik még a fiúknál is harsányabban kacagtak. – Biztos sokáig gondolkoztatok rajta.

Ron a falnál állt, Dean és Seamus mellett. Ő nem nevetett, de nem is állt ki Harry mellett.

– Akarsz egyet, Granger? – kérdezte csúfondárosan Malfoy, és egy jelvényt nyújtott Hermione felé. – Szívesen adok, van egy csomó. Csak ne érj hozzá a kezemhez, mert most mostam meg, és nem akarom egy sárvérűvel bemocskolni.

A harag, ami napok óta gyűlt Harryben, most egyszerre robbant ki belőle. Gondolkodás nélkül előkapta a pálcáját. A körülöttük állók lökdösődve hátrálni kezdtek.

– Harry! – szólt rá figyelmeztetően Hermione.

Malfoy is elővette pálcáját.

– Na, mi lesz, Potter? – suttogta izzó gyűlölettel. – Most nincs itt Mordon, hogy megvédjen! Támadj, ha van hozzá merszed...!

Fél másodpercig egymás szemébe néztek, aztán – hajszálpontosan egy időben – meglendült a két pálca.

– Carbunculus! – kiáltotta Harry.

– Densaugeo! – ordította Malfoy.

Pálcáik hegyéből egy-egy rövid fénysugár röppent ki. Az átkok félúton összeütköztek, majd lepattantak egymásról, így mindkettő irányt változtatott – Harryé Monstro arcába csapódott, Malfoyé pedig Hermionét találta el. Monstro felordított, és megmarkolta az orrát, amely egyetlen hatalmas keléssé dagadt, Hermione pedig a rémülettől nyöszörögve szája elé kapta mindkét kezét.

– Hermione! – kiáltott fel Ron, és egy ugrással a lány mellett termett.

Harry is arra fordult. Ronnak nagy nehezen sikerült lefejtenie Hermione kezét az arcáról. A látvány nem volt valami szívderítő. Hermione felső metszőfogai – melyek eddig sem voltak éppenséggel kicsik – ijesztő tempóban nőni kezdtek. Szegény lány egyre inkább egy hódhoz hasonlított – fogai már túlnőttek alsó ajkán, és lassan az álláig értek. Hermione megtapogatta őket, és borzadva felsikoltott.

– Mi ez a nagy láрма? – csendült egy vészjóslóan nyájas hang. Piton közeledett feléjük.

A mardekárosok versengve jelentkeztek. Piton felemelte hosszú sárga ujját, és Malfoyra – mutatott.

– Halljuk.

– Potter megátkozott, tanár úr...

– Egyszerre átkoztuk meg egymást! – csattant fel Harry.

– ...és Monstrót találta el... nézze meg, tanár úr...

Piton megvizsgálta Monstrót, akinek a feje most illőbb helyen lett volna egy mérges gomba gyűjteményben, mint egy ember nyakán.

– Indulj a gyengélkedőre, Monstro! – szólt higgadtan.

– Malfoy pedig eltalálta Hermionét! – sietett jelenteni Ron. – Nézze meg!

Nagy nehezen rávette Hermionét, hogy mutassa meg a fogait Pitonnak – a lány kétségbeesetten igyekezett takargatni őket, bár ez elég nehéz volt, mivel fogai már a gallérjáig értek. Pansy Parkinson és a többi mardekáros lány görnyedeztek az elfojtott nevetéstől, és Piton háta mögül Hermionéra mutogattak.

Piton közönyös arccal rápillantott a lányra, majd így szólt:

– Nem látok rajta semmi szokatlant. Hermione nyöszörögve felsírt, sarkon fordult, és elrohant a folyosón.

Harrynek és Ronnak az volt a szerencséje, hogy egyszerre kezdtek el kiabálni, s mivel a szűk folyosó erősen visszhangozott, Piton nem érthette pontosan, milyen sértéseket vágnak a fejéhez. A lényeget azonban így is felfogta.

– Nos, lássuk! – szólt émelyítően mézesmázos hangon. – Ötven pont a Griffendéltől, Potter és Weasley pedig büntetőfeladatot kap. Most pedig indulás befelé, különben egy hétre való munkát találok ki nektek.

Harrynek csengett a füle a dühtől. Az égbekiáltó igazságtalanság annyira felbőszítette, hogy legszívesebben ezer apró darabra átkozta volna szét Pitont.

Elcsörtetett a tanár mellett, követte Ront a pinceterem végébe, és lecsapta táskáját a leghátsó asztalra. Ron is remegett az indulattól – egy pillanatig úgy tűnt, mintha újra minden a régiben lenne kettejük között, de aztán Ron megfordult, és Harryt faképnél hagyva leült Dean és Seamus asztalához. Közben az első sorban ülő Malfoy hátat fordított Pitonnak, és vigyorogva megnyomta jelvényét. A csoport újra gyönyörködhetett a POTTER, A BÉNAK BAJNOKA feliratban.

Végre elkezdődött az óra. Harry leült, rámeredt Pitonra, és különféle borzalmakról fantáziált, amik a tanárral történhetnének...

Piton fekete szemében gonosz fény csillant, ahogy körülhordozta tekintetét a csoporton.

– Lássuk az ellenmérgeket! – fogott bele neondókájába. – Elég időtök volt rá, hogy összeállítsátok a recepteteket. A mai órán mindenki elkészíti a magáét, aztán kiválasztunk valakit, akin kipróbáljuk...

Piton tekintete a leghátsó pad felé vándorolt, s Harry nyomban kitalálta, mire számíthat. Piton őt fogja megmérgezni. Elképzelte, amint felkapja az üstjét, előreszalad vele, és az egész forró lötytyöt Piton zsíros hajára önti...

Álmodozásából váratlan zaj térítette magához: valaki kopogott a pincehelyiség ajtaján.

Colin Creevey volt az. Belépett a terembe, megeresztett egy vigyort Harry felé, majd félszegen odasomfordált Piton asztalához.

– Tessék! – förmedt rá Piton.

– Tanár úr, azért küldtek, hogy vigyem fel Harry Pottert.

Piton kampós orra felett rámeredt Colinra. A fiú lelkes arcáról lassan leolvadt a mosoly.

– Potternek jelenleg bájitaltanórája van – felelte ridegen Piton. – Az óra után majd felmehet.

Colin elvörösödött, és pislogni kezdett.

– De... Mr. Bumfolt hivatja Harryt, tanár úr – szólt félénken. – A többi bajnok is ott van... Azt hiszem, le akarják fényképezni őket...

Harry azt kívánta, bár lenyelte volna Colin a nyelvét az utolsó mondat előtt. Megkockáztatott egy oldalpillantást Ron felé, de barátja konokul a mennyezetet tanulmányozta.

– Jó, nem bánom, menjen – morogta bosszúsan Piton. – Potter, a holmidat itt hagyod, és rögtön visszajössz, ha végeztél.

– Tanár úr – cincogta Colin – a holmiját is magával kell vinnie. Az összes bajnok...

– Akkor vigye! – csattant fel türelmét veszítve Piton. – Fogd a holmidat, Potter, és tűnj el a szemem elől!

Harry a vállára vetette a táskáját, felállt, és elindult az ajtó felé. Mikor elhaladt a mardekárosok asztalai mellett, egyszerre tucatnyi POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA felirat villant az arcába.

– Hihetetlen, nem, Harry? – hadarta lelkesen Colin, miután becsukták maguk mögött a terem ajtaját. – Tök szuper, nem? Bajnok vagy!

– Igen, tök szuper – sóhajtott Harry, és fejét lehorgasztva elindult felfelé a bejárat csarnokba vezető lépcsőn. – Minek akarnak lefényképezni minket?

– Hogy benne legyetek a Reggeli Prófétában!

– Remek – morogta sötéten Harry. – Pont ez kell most nekem. Még nagyobb hírverés.

– Sok sikert! – köszönt el Colin, mikor megérkeztek a keresett helyiséghez. Harry kopogtatott, és belépett az ajtón.

Berendezéséből ítélve a helyiség tanterem volt, bár az átlagosnál jóval kisebb méretű. Az asztalokat most három kivételével a fal mellé tolták, így a terem közepe üresen maradt. A fennmaradó három asztal a tábla előtt állt, hosszú bársonylepellel leterítve. Az asztalok mögött öt szék sorakozott; az egyiket Ludo Bumfolt foglalta el. A főosztályvezető egy bíborvörös taláros boszorkánnyal beszélgetett, akivel Harry még soha nem találkozott.

Viktor Krum szokás szerint az egyik sarokban álldogált, és – arckifejezéséből ítélve sötét – gondolataiba mélyedt. Cedric és Fleur beszélgettek. Fleur most vidámabbnak tűnt, mint addig bármikor; újra meg újra hátravetette fejét, hogy hosszú ezüstszőke haját átjárhassa a fény. A teremben jelen volt még egy pocakos férfi is, aki nagy, fekete, finoman füstölgő fényképezőgépet tartott a kezében, és Fleurt figyelte a szeme sarkából.

Mikor Bumfolt észrevette az ajtóban álló Harryt, nyomban felpattant, és odadöcögött hozzá.

– Á, hát ő is megérkezett! A négyes számú bajnok! Kerülj beljebb, Harry, kerülj beljebb... Aggodalomra semmi ok, csak a pálcák próbájára készülünk. Mindjárt megérkezik a zsűri többi tagja is...

– A pálcák próbája? – kérdezte bizonytalanul Harry.

– Ellenőriznünk kell, hogy kifogástalanul működnek-e a varázspálcáitok – magyarázta Bumfolt. – Elvégre a pálca lesz a legfontosabb segédeszközötök a feladatok végrehajtásakor. A szakértőnk odafent van Dumbledore-nál. A próba után pedig tartunk egy kis fényképezést. A hölgy Rita Vitrol – tette hozzá, a vörösruhás boszorkány felé mutatva. – A Reggeli Próféta munkatársa. Ír egy rövid beszámolót a tusáról...

– Lehet, hogy nem is lesz az olyan rövid, Ludo – szólt Rita Vitrol, szemét Harryre szegezve.

A nő nagy műgonddal készült, merev hajcsigákból álló frizurája éles kontrasztban állt erős, szögletes állkapcsával.

Drágakövekkel kirakott szemüveget viselt, s vastag ujjai, melyekkel krokodilbor táskáját szorongatta, ötcentis, karmazsinpirosra festett körmökben végződtek.

– Amíg a többiekre várunk, váltanék néhány szót Harryvel. – Vitrol Bumfolthoz intézte szavait, de közben továbbra is Harryre nézett. – Pár mondat a legifjabb versenyző szájából... Színesítené a cikket.

– Hogyne! – felelte lelkesen Bumfolt. – Parancsoljon! Azaz – csak ha Harrynek nincs ellenére.

– Öö...

– Csodás! – bólintott Rita Vitrol. Vöröskarmú ujjai nyomban Harry karjára fonódtak, és már vonszolta is interjúalanyát kifelé a teremből. Odakint aztán kinyitotta az első ajtót, ami a keze ügyébe került.

– Jobb itt, ahol senki nem zavar minket – szólt. – Lássuk csak... igen, itt kényelmesen elférünk.

Az ajtó egy takarítószeres szekrényhez tartozott. Harry meghökkenve nézett a nőre.

– Gyere csak, drágám, gyere... így ni... meghitt kis fészek – csicsergett tovább Vitrol. Közben letelepedett egy fenekével felfelé fordított vödörre, rátuszkolta Harryt egy kartondobozra, és behúzta a szekrényajtót, sötétbe borítva mindkettőjüket. – Na lássuk...

Kinyitotta krokodilbor táskáját, és elővett egy marék gyertyát. Egy pálcaintéssel meggyújtotta és a levegőbe varázsolta őket, s így már legalább látták egymás arcát.

– Ugye, nem bánod, ha purlicerpennát használok? Így kötetlenül tudok beszélgetni veled...

– Micsodát használ? – értetlenkedett Harry.

Rita Vitrol szája széles mosolyra húzódott. Harry első ránézésre három aranyfogat számolt össze. Az újságíró újra a táskájába sülyesztette a kezét, s ezúttal egy hosszú, élénkzöld pennát valamint egy tekercs pergament húzott elő. A pergament kisimítva ráhelyezte egy bontatlan karton univerzális varázskosz-eltávolítóra, a zöld pennát a szájába vette, látható élvezettel megszívta, majd a pergamenre állította. A penna állva maradt a hegyén, s finoman vibrált.

– Próba... Rita Vitrol vagyok, a Reggeli Próféta riportere.

Harry lenézett a pennára. Amint Rita Vitrol megszólalt, az sercegve megindult, és nyomában szavak tűntek fel a pergamenen:

A negyvenhárom évesen is feltűnően csinos, szőke Rita Vitrol, aki közéletünk nem egy érdemtelenül jóhírű szereplőjét tűzte már pennahegyre...

– Csodás – bólintott ismét Rita Vitrol. Gyorsan letépte a pergamen tetejét, összegyúrte, és a táskájába dobta. Azután közelebb hajolt Harryhez, és folytatta: – Nos, Harry... miért döntöttél úgy, hogy benevezel a Trimágus Tusára?

– Öö... – kezdte Harry, de ekkor a penna elvonta figyelmét. Bár nem mondott semmi értelmeset, a penna mégis szaporán szaladni kezdett a pergamenen, újabb mondatot firkantva rá:

Egy múltbéli tragédia emlékét idéző sebhely éktelenkedik Harry Potter amúgy szép metszésű arcán...

– Most ne a pennát figyeld, Harry – szólt rá erélyesen Rita Vitrol. Harry, vonakodva bár, a nőre elemelte pillantását. – Nos? Miért döntöttél úgy, hogy benevezel a Trimágus Tusára?

– Nem neveztem be – felelte Harry. – Nem tudom, hogyan került a nevem a Tűz Serlegébe. Én nem dobtam bele.

Rita Vitrol felvonta egyik – erősen kihúzott – szemöldökét.

– Nem kell letagadnod, amit tettél, Harry. Mindenki tudja, hogy nem lett volna szabad benevezned. Emiatt ne aggódj. Az olvasók szeretik a lázadókat.

– De ha egyszer nem neveztem be – ismételte makacsul Harry. – Nem tudom, hogy ki...

– Milyen érzéseid vannak a rád váró próbákkal kapcsolatban? – ugrott a következő kérdésre Vitrol. – Izgalommal várod őket? Tartasz tőlük?

– Ezen még nem gondolkoztam... – felelte tétován Harry. Zsigerei kellemetlenül összehúzódtak, miközben beszélt. – De leginkább tartok tőlük, igen.

– A múltban több bajnok is életét vesztette – folytatta gyorsan Vitrol. – Ez nem aggaszt téged?

– Hát... azt mondták, ez a tusa nem lesz olyan veszélyes, mint az eddigiek.

A penna úgy siklott ide-oda a pergamenen, mintha korcsolyázna.

– Jól tudjuk, hogy nem először kell majd szembenézned a halállal – mondta Vitrol, figyelmesen fürkészve Harry arcát. – Milyen hatással voltak rád a korábbi ilyen élményeid?

– Öö... – nyilatkozta ismét Harry.

– Lehetségesnek tartod, hogy a múltban átélt szörnyűségek miatt érzed úgy, hogy bizonyítanod kell, hogy a hírnevedhez méltó tetteket kell

véghezvinned? Elképzelhető, hogy azért neveztél be a Trimágus Tusára, mert...

– Nem neveztem be – ismételte Harry. Kezdett kifogyni a béketűrésből.

– Vannak emlékeid a szüleidről? – kérdezte Vitrol, végig se hallgatva Harryt.

– Nincsenek.

– Mit gondolsz, hogyan éreznének, ha tudnák, hogy részt veszel a Trimágus Tusán? Büszkék lennének rád? Féltlenének? Haragudnának?

Ez a kérdés végképp feldühítette Harryt. Honnan a csudából tudhatná, mit gondolnának a szülei, ha élnének? Érezte, hogy Rita Vitrol árgus szemekkel figyeli ő. Hogy elkerülje a nő tekintetét, inkább lehajtotta a fejét, és megnézte, mit írt utoljára a penna.

Csillogó zöld szemét könnyfátyol lepi el, mikor szóba kerülnek a szülei, akikre alig emlékszik.

– Nincsenek könnyek a szememben! – csattant fel Harry.

Mielőtt Rita Vitrol válaszolhatott volna, feltárult a szekrény ajtaja. Harry hunyorogva a fény felé fordult. Albus Dumbledore állt előttük. Az igazgató kérdőtekinettel nézett a szekrényben kuporgó párosra.

– Dumbledore! – kiáltott fel Rita Vitrol, mesterien tetteve az örömet, de Harry észrevette, hogy a penna és a pergamen egy szempillantás alatt eltűnt az univerzális varázskosz-eltávolító dobozáról, és Rita karmos ujjai feltűnő sietséggel csattintották össze a krokodilbor táska száját. – Hogy van, professzor úr? – Rita Vitrol felállt, és lapátkezét Dumbledore felé nyújtotta. – Remélem, olvasta a Mágusok Nemzetközi Szövetségének nyári konferenciájáról írt cikkemet.

– Elbűvölően otromba volt – felelte mosolyogva Dumbledore. – Különösen azt a részt élveztem, ahol vaskalapos tökfilkóként jellemez engem.

Rita Vitrolnak a szeme se rebhent.

– Csupán arra próbáltam utalni, hogy bizonyos területeken kissé régimódi elveket vall, s hogy az utca varázslójának...

– Ezer örömmel meghallgatnám a gorombaságok mögött álló érveket – vágott a szavába udvarias főhajtással Dumbledore –, de attól tartok, kénytelenek leszünk későbbre halasztani ezt a beszélgetést. El kell végeznünk a pálcák próbáját – azt pedig nem tudjuk elkezdni, amíg az egyik bajnokunk a partvisok között ücsörög.

Harry örült, hogy megszabadulhat Rita Vitroltól, és visszasietett a terembe. A másik három bajnok időközben leült az ajtó közelében elhelyezett székekre; Harry gyorsan lehuppant Cedric mellé, és a bársonylepkes asztal felé nézett, ahol addigra helyet foglalt négy zsűritag: Karkarov professzor, Madame

Maxime, Mr. Kupor és Ludo Bumfolt. Rita Vitrol a terem sarkában telepedett le. Harry odapillantott, és látta, hogy Vitrol újra előveszi táskájából a pergament, kiteríti a térdén, megszívja a purlicerpenna hegyét, és felállítja azt az írólapon.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam Ollivander urat – fordult a bajnokokhoz Dumbledore, miután elfoglalta helyét a zsűri asztalánál. – Őt kértük fel rá, hogy vizsgálja meg, elég jó állapotban vannak-e a pálcáitok ahhoz, hogy megkezdhessétek velük a tusát.

Harry körülnézett, és meglepve látta, hogy az ablak mellett egy sápadtan fénylő szemű öreg varázsló áll. Nem először találkozott Ollivanderrel – több mint három éve az Abszol úton az ő szaküzletében vette a varázspálcáját.

Ollivander most a terem közepére lépett.

– Mademoiselle Delacour – szólt –, elsőként kegyedet kérném meg, hogy fáradjon ide.

Fleur Delacour odasietett Ollivanderhez, és átadta neki pálcáját.

– Hmmm... – bólogatott az öreg.

Megpörgette hosszú ujjai között a pálcát, mire az rózsaszín és arany szikrákat szórt a levegőbe. Azután egészen közel emelte a szeméhez, és tüzetesen megvizsgálta.

– Igen – dörmögte. – Kilenc és fél hüvelyk... merev... rózsafa... a magja pedig... te jó ég...

– Egy szál vélahaj – mondta Fleur. – A nagyanyám 'aja.

Szóval Fleur legalább negyedrészt véla, állapította meg Harry, és gondolatban feljegyezte, hogy ezt majd el kell mondania Ronnak... Aztán eszébe jutott, hogy Ronnal nincsenek beszélő viszonyban.

– Igen, igen – bólogatott Ollivander. – Megjegyzem, én sosem használok vélahajat. Tapasztalataim szerint túlságosan szeszélyessé teszi a pálcát... De hát ízlések és pofonok... Ha kegyednek ez tetszik...

Ollivander végighúzta ujjait a pálcán, ellenőrizve, hogy nincsenek-e rajta repedések vagy karcolások. Azután motyogott valamit, ami leginkább „orchidessis”-nek hangzott, mire a pálca hegyéből kiröppent egy csokor virág.

– Minden rendben, a pálca tökéletesen működik – jelentette ki, és átnyújtotta Fleurnek a pálcát meg a virágot. – Mr. Diggory, legyen szíves.

Fleur visszaindult a helyére, s rámosolygott Cedricre, mikor elhaladtak egymás mellett.

– Aha, ezt már én készítettem, igaz? – szólt felélénkülve Ollivander, mikor Cedric átadta neki a pálcáját. – Bizony, bizony, jól emlékszem rá. Egy kivételesen pompás egyszarvúcsödör farokszőre van benne... Vagy tizenhét markos példány volt... Kis híján felnyársalt, miután kiteptem ezt a szálat a farkából. Tizenkét és egynegyed hüvelykes... köris... kellemesen rugalmas. Remek állapotban van... rendszeresen ápolja?

– Tegnap fényeztem ki – felelte mosolyogva Cedric.

Harry ránézett a saját pálcájára. Az tele volt ujjnyomokkal. Felemelte hát a térdénél a talárját, és dörzsölgetni kezdte vele a pálcát – erre az arany szikrákat hullatott. Fleur Delacour észrevette, mit csinál, és olyan lenéző pillantást vetett rá, hogy inkább felhagyott a tisztogatással.

Ollivander mester Cedric pálcájával ezüstös füstkarikák sorát küldte a terem túlsó végébe, aztán közölte, hogy elégedett a pálcával, majd így folytatta:

– Ön következik, Krum úr.

Viktor Krum felállt, és görnyedten, csámpázva odament Ollivanderhez. Az öreg varázsló felé lökte pálcáját, aztán csak állt és várt, zsebre dugott kézzel, mogorván.

– Hmm – szólt Ollivander. – Ha nem tévedek, ez egy Gregorovics-féle darab. Kitűnő pálcakészítő, bár a stílusa nem éppen... no de sebj. – Szeméhez emelte a pálcát, és ide-oda forgatva alaposan megvizsgálta.

– Aha... gyertyán és sárkány-szívizomhúr? – kérdezte Krumtól, aki bólintott. – Vastagabb a megszokottnál... elég merev ...Avis!

A gyertyánfa pálca ágyúlövészerű durranást hallatott. Apró, csiripelő madarak röppentek ki a hegyéből, s szálltak a nyitott ablakon át a sápadt ég felé.

– Rendben van – bólintott Ollivander, és visszaadta Krumnak a pálcát. – Már csak Potter úr van hátra.

Harry felállt, Krum mellett elhaladva Ollivanderhez lépett, és átadta neki a pálcáját.

– Á, igen, igen – Ollivander sápadt fényű szemében öröm csillant. – Emlékszem... De még milyen jól emlékszem.

Harry is úgy emlékezett mindenre, mintha előző nap történt volna...

Négy nyárral korábban, a tizenegyedik születésnapján történt, hogy Hagriddal felkeresték Ollivander úr pálcaszaküzletét. Az öreg méretet vett róla, azután pálcákat adott a kezébe kipróbálásra. Harrynek jóformán az egész raktárkészletet végig kellett lengetnie, míg égre rátalált az igazira: egy tizenegy hüvelyk hosszú, főnixtollal bélelt magyalpálcára. Ollivander úr csodálkozott is rajta, hogy épp az a pálca illik Harryhez. „Milyen különös – mondogatta –, felettébb különös...”, s csak mikor Harry rákérdezett, akkor árulta el, hogy a pálcában rejtőző tollat ugyanaz a főnix adta, amelyikről a Voldemort nagyúr pálcájának magját alkotó toll is származott. Ezt Harry soha senkinek nem mesélte el. Nagyon szerette a pálcáját, s úgy vélte, az nem tehet kényszerű rokonságáról Voldemort pálcájával – ahogy ő maga sem tehetett róla, hogy Petunia néni a nagynénje. Ennek ellenére csendben fohászkodott, hogy Ollivander úr ne említse a dolgot a jelenlévők előtt. Gyanította ugyanis, hogy Rita Vitrol purlicerpennája túlzottan is lendületbe jönne egy ilyen információtól.

Ollivander úr a többiekénél lényegesen hosszabb ideig vizsgálta Harry pálcáját. Végül aztán borpatakat fakasztott belőle, és visszaadta Harrynek, kijelentve, hogy a pálca tökéletesen működik.

Dumbledore felállt.

– Mindenkinek köszönöm a részvételt – szólt. – Visszatérhettek a társaitokhoz, azaz talán jobb lesz, ha egyenesen vacsorázni mentek, mivel az órából már csak percek vannak hátra...

Harry elégedetten megállapította, hogy legalább egyvalami jól sikerült aznap, és már majdnem indulni készült, amikor a fekete fényképezőgépes férfi felpattant, és megköszönte a torkát.

– A fényképezés, Dumbledore, a fényképezés! – kiáltotta izgatottan Bumfolt. – Mit szól hozzá, Rita? Csinálunk a zsűriről és a bajnokokról egy csoportképet.

– Öhm, igen, kezdjük talán azzal – felelte Rita Vitrol, aki megint Harryt fixírozta. – Azután esetleg egyéni portrékat is készíthetnénk.

A fényképezés meglehetősen hosszúra nyúlt. Madame Maxime, bárhova állt, mindenkit háttérbe szorított, és a fotós nem tudott olyan messze állni, hogy ne lógjon ki a feje a képből. Végül Madame Maxime-ot leültették középre, a többiek pedig körülállták őt. Karkarov folyton a kecskeszakállát csavargatta, hogy jobban kunkorodjon; Krum, akiről Harry azt hitte volna, hogy megszokta már az ilyesmit, elbújt hátul, úgyhogy alig látszott belőle valami. A fotós legszívesebben Fleurt állította volna előtérbe, de Rita Vitrol újra meg újra beszaladt, és előre vonszolta Harryt. Miután a csoportképet tető

alá hozták, Vitrol egyéni portrékat készíttetett a bajnokokról, és csak azután engedték végre el őket.

Harry egyenesen a nagyterembe ment. Hermionét nem találta a vacsoraasztalnál – gyanította, hogy a lány még mindig a gyengélkedőn van, és várja, hogy fogai visszanyerjék eredeti méretüket. Harry leült az asztal végéhez, és megvacsorázott. Azután elindult a Griffendél-torony felé, hogy elvégezze plusz házi feladatát, amit a begyűjtőbübj begyakorlására kapott. A hálótéremben aztán összetalálkozott Ronnal.

– Baglyod érkezett – szólt hűvösen Ron, és Harry párnájára mutatott, amelyen ott ücsörgött az iskolai gyöngybagoly.

– Hm... kösz – dörmögte Harry.

– És Piton szólt, hogy a büntetőfeladatunkat holnap este kell elvégeznünk a pincében – mondta Ron, azzal felállt, és kiment a szobából.

Harry egy pillanatig fontolóra vette, hogy utána megy – beszélni vele, vagy csak lekeverni neki egyet – mindkettőre erős kísértést érzett –, de Sirius levele túl nagy csábítást jelentett. Odament hát a gyöngybagolyhoz, levette a madár lábáról a levelet, és kibontotta.

Harry!

El kell mondanom neked néhány dolgot, amit levélben nem tudok megírni – túl nagy a veszélye annak, hogy illetéktelenek is elolvassák. Beszelnünk kell személyesen, négyszemközt. Tudod úgy intézni, hogy egyedül legyél a Griffendél-toronyban, a kandallónál, november 22-én éjjel egy órakor?

Ha valaki, én tisztában vagyok vele, hogy tudsz vigyázni magadra, s amíg Dumbledore és Mordon ott vannak melletted, addig nem eshet bántódásod – valaki ugyanis ellened tör, és nem válogat az eszközökben. Dumbledore orra előtt benevezni téged arra a tusára merész és mesteri húzás volt.

Tartsd nyitva a szemed, Harry! A továbbiakban is tájékoztass, ha valami szokatlan történik. A november 22-iki dologgal kapcsolatban sürgős választ várok.

Tizenkilencedik fejezet
A magyar mennydörgő

A következő két hétben csak az tartotta Harryben a lelket, hogy találkozhat Siriusszal. Úgy érezte, ez az egyetlen fényes pont jövője sötét horizontján. A sokkot, amit bajnokká választása okozott, lassan kiheverte, de egyre jobban félt mindattól, ami rá vár. Az első próba napja egyre közeledett; lassan, alattomosan kúszott Harry felé, akár egy vicsorgó szörnyeteg. Az a rettenetes, idegörlő feszültség, ami úrrá lett rajta, eddig ismeretlen volt számára; a kviddicsmeccsek előtt sem érzett ehhez foghatót – még a legutolsó előtt se, amit a Mardekár ellen játszottak, pedig az az éves kviddicsbajnokság döntője volt. Gondolni se mert a jövőre; nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy az első próba lesz életének csúcspontja – és vége...

Fogalma sem volt ugyan, miképpen tudná Sirius derűsebbé tenni számára azt a kilátást, hogy nemsokára felkészülés nélkül, emberek százainak szeme láttára végre kell hajtania egy nehéz és veszélyes varázslatot – de már az is könnyített a lelkén, hogy legalább egy baráti arcot láthat. Megírta hát Siriusnak, hogy a mondott időpontban várni fogja a klubhelyiség kandallójánál, aztán összedugták a fejüket Hermionével, és több tervet is kidolgoztak arra, hogyan fogják eltávolítani az esetleg arra tévedőket a kérdéses éjszakán. Eltökélték, hogy legvégső esetben akár trágyagránátokat is bevetnek – bár ezt jobb szerették volna elkerülni, mert tudták, hogy akkor Frics elevenen megnyúzza őket.

Időközben Harry kastélybeli élete még keservesebbé fordult. A Reggeli Próféta lehozta Rita Vitrol cikkét, ami szinte csak a címében említette a Trimágus Tusát, egyébként Harry kiszínezett életrajza volt. A címdal nagy részét Harry egész alakos képe foglalta el. Maga az írás (ami a második, a hatodik és a hetedik oldalon is folytatódott) teljes egészében Harryről szólt – a beauxbatons-os és a durmstrangos bajnok (hibásan írt) neve csak az utolsó sorban szerepelt, Cedricről pedig említés sem esett.

A cikk tíz napja jelent meg, de Harryt még mindig émelygős, égető restelkedés fogta el, ha rágondolt. Rita Vitrol olyan mondatokat adott a szájába, amiket legjobb tudomása szerint soha életében nem ejtett ki, nemhogy akkor és ott, a takarítószeres szekrényben.

Igen, azt hiszem, a szüleim emlékéből meríték erőt. Tudom, nagyon büszkék lennének rám, ha most láthatnának... igen, néha még ma is sírok miattuk, nem szégyelleni bevallani... Tudom, hogy nem eshet hajon a tusán, mert ők vigyáznak rám...

Rita Vitrol azonban még ennél is tovább ment; nem elég, hogy hosszú és csöpögős mondatokká változtatta őket, de még másokat is meginterjúvolt Harryről.

A Roxfortban Harry végre szerető társakra talált. Bizalmas barátja, Colin Creevey szerint Harry szabadideje nagy részét egy Hermione Granger nevű, elragadóan csinos mugli származású lány társaságában tölti, aki – Harryhez hasonlóan – az iskola éltanulói közé tartozik.

A cikk megjelenése pillanatától fogva gúnyos idézgetések forrása és gonosz kommentárok tárgya volt – elsősorban a mardekárosok körében.

– Nem kérsz egy zsepit, Potter? Hátha elbőgöd magad átváltoztatástanon...

– Mióta tartozol az iskola éltanulói közé, Potter? Vagy talán alapítottatok egy külön iskolát Longbottommal? – Hé – Harry!

– Nem kell mondani, tudom! – kiabálta Harry, miközben megfordult a folyosón. Most jutott el arra pontra, hogy nem bírta tovább. – Épp most fejeztem be a bőgést, de mindjárt megyek és folytatom!

– Nem, csak azt akartam... Elejtetted a pennádat.

Cho volt az. Harry érezte, hogy az arcába tódul a vér.

– Ja... kösz... bocsánat – motyogta, és lehajolt a pennáért. – Hát... sok sikert keddre! – mondta Cho. – Remélem, jól fog menni.

Harry most már komplett idiótának érezte magát. Hermione is megkapta a maga részét a gonoszkodó megjegyzésekből, de ő nem kezdett el ártatlan arra járókkal kiabálni. Ami azt illeti, Harry csodálta is azért, ahogy a helyzetet kezelte.

– Elragadóan csinos? Ő? – sivította Pansy Parkinson, mikor először találkozott Hermionével Rita cikkének megjelenése után. – Mihez, egy mókushoz képest?

– Ne törődj velük! – mondta méltóságteljesen Hermione, azzal felszegte fejét, és úgy sétált el a vihorászó mardekáros lányok mellett, mintha ott se volnának. – Ereszd el a füled mellett, Harry.

Harry azonban már nem bírta elereszteni a füle mellett mindazt, amit a fejéhez vágtak. Ron utolsó hozzá intézett mondata az volt, amikor a Pitontól kapott büntetőfeladatról tájékoztatta. Harry titkon reménykedett benne, hogy tisztázni tudják a dolgaikat az alatt a két óra alatt, amíg patkányagyat kellett pácolniuk Piton pincelaboratóriumában, ám épp aznap jelent meg Rita cikke, ami szemlátomást megerősítette Ront abban a hitében, hogy Harry élvezzi a nagy felhajtást, amit körülötte csapnak.

Hermione mindkettőjükre dühös volt. Felváltva győzködtte őket, hogy beszéljék meg végre a dolgot, de Harry hajthatatlan volt; azt mondta, csak akkor áll szóba Ronnal, ha az beismeri, hogy ő, Harry nem dobta bele a nevét a Tűz Serlegébe, és bocsánatot kér, amiért hazugnak nevezte őt.

– Ő kezdte az egészet – ismételte konokul Harry. – Keressen meg ő engem!

– De hát hiányzik neked! – csattant fel Hermione. – És tudom, hogy te is hiányzol neki!

– Hogy Ron hiányzik? Nekem? – méltatlankodott Harry. – Szó sincs róla!

Ez persze vaskos hazugság volt. Harry nagyon kedvelte Hermionét, de a lány mégsem volt ugyanaz, mint Ron. Hermione társasága sokkal kevesebb nevetéssel és sokkal több könyvtárban üldögéléssel járt. Harrynek továbbra sem sikerült megtanulnia a begyűjtőbűbájt – valahogy begörcsölt ebben a témában – és Hermione váltig állította, hogy az elmélet elsajátítása majd kilendíti a holtpontról. Ebből aztán az következett, hogy Harrynek az ebédszünetben folyton a könyveket kellett bújni.

Viktor Krum is rengeteg időt töltött a könyvtárban. Harryben fel is merült a kérdés, hogy vajon csak tanul-e vagy az első próbára igyekszik felkészülni. Hermionét pedig kifejezetten zavarta Krum gyakori jelenléte. Nem mintha a fiú akár egyszer is megszólította volna őket. Hermionét a kuncogó lánycsapatok idegesítették, akik a könyvespolcok mögül leselkedtek Krumra.

– Még csak nem is jóképű! – dohogott, sötét oldalpillantásokat vetve Krum durva vonású arcára. – Csak azért vannak úgy oda érte, mert híres! Rá se néznének, ha nem tudná megcsinálni azt a Frontszíj-műugrást...

– Vronszkij-műbukás – sziszegte összeszorított fogakkal Harry. Amellett, hogy szerette helyesen hallani a kviddics szakkifejezéseket, a szíve is összeszorult a gondolatra, milyen arcot vágna Ron, ha hallaná, amint Hermione a Frontszíj-műugrásról beszél...

Furcsa dolog, de ha az ember fél egy közlgő eseménytől, és szívesen lelassítaná az idő múlását, az hajlamos rá, hogy még jobban felgyorsuljon. Az első próbáig hátralevő napok úgy suhantak el, mintha valaki kétszeres sebességre állította volna az összes órát. Harry ugyanúgy nem tudott megszabadulni szinte már palástolhatatlan rettegésétől, mint a csúfolódó mardekárosoktól.

Az első próba előtti szombaton az iskola vezetése engedélyt adott rá, hogy harmadévestől felfelé minden tanuló meglátogassa Roxmorts falut. Hermione úgy vélte, mindkettőjüknek jót tenne, ha kimozdulnának egy kicsit a kastélyból, s Harrynek nem is volt ellenvetése.

– Na és Ron? – kérdezte. – Nem akarsz inkább vele menni?

– Öhm... hát... – Hermione kissé elpirult. – Arra gondoltam, hogy találkozhatnánk vele a Három Seprűben.

– Nem – jelentette ki határozottan Harry.

– Jaj, Harry, ne légy már ilyen...

– Lemegyek veled a faluba, de nem találkozom Ronnal, és végig rajtam lesz a láthatatlanná tévő köpeny.

– Jól van, jól van! – hagyta rá mérgesen Hermione. – De tudod, hogy utálok úgy beszélni veled, hogy rajtad van az a köpeny. Nem látom, hogy rád nézek-e vagy sem.

Így hát Harry a hálóteremben felöltötte magára a láthatatlanná tévő köpenyt, majd visszament a földszintre, és elindult Hermionével Roxmorts falu felé.

A köpenyben hosszú idő után először végre szabadnak érezte magát; ott járkált a faluban őgyelgő diákok között – akiknek többsége a Cedric támogatására biztató jelvényt viselte –, de ezúttal nem hallott egyetlen gonosz megjegyzést, egyetlen dühítő idézetet sem.

– Most engem bámul mindenki – szólt zsémbesen Hermione, mikor kiléptek a Mézesfalás édességbolt ajtaján, kezükben és szájukban finom nugátkrémes csokoládéval. – Azt hiszik, magamban motyogok.

– Próbálj mozdulatlan szájjal beszélni!

– Jaj, istenem, vedd már le egy kicsit azt a köpenyt! Itt senki nem fog foglalkozni veled.

– Gondolod? Nézz csak hátra...

Rita Vitrol és fotós barátja épp ekkor léptek ki a falu kocsmájából, a Három Seprűből. Fojtott hangú beszélgetésbe mélyedve elhaladtak Hermione mellett, egy pillantásra se méltatva a lányt. Harry a falhoz hátrált, hogy kikerüljön az újságíró Zengő krokodilbőr táskájának hatósugarából.

Mikor Vitrolék már elég messze jártak, Harry Hermionéhez fordult:

– Szóval Vitrol megszállt a faluban. Tuti, hogy azért, mert meg akarja nézni az első próbát.

Miközben ezt kimondta, gyomra görcsbe rándult a rémülettől. Ezt azonban nem tette szóvá; Hermionéval nemigen beszélgettek a közelgő próbáról – úgy tűnt, a lány a legszívesebben nem is gondol rá.

– Elmentek – szólta Hermione, s Harryn keresztülnézve a főutca túlsó vége felé pillantott. – Menjünk be a Három Seprűbe, és igyunk egy vajsört. Egy kicsit fádom – te nem? Nem kell beszélgetned Ronnal! – tette hozzá ingerülten, elérve Harry konok hallgatását,

A Három Seprűben igen nagy volt a forgalom. A közönség nagy részét a szabad délutánjukat élvező roxfordi diákok tették ki, de rajtuk kívül volt ott még mindenféle mágikus népség – olyan különös szerzetek, akikkel Harry máshol nemigen találkozhatott.

Harrynek nem volt könnyű átfurakodnia a tömegen a láthatatlanná tévő köpenyben, hiszen óvakodnia kellett attól, hogy bárkivel is összeütközzön.

Miközben ő a sarokban álló szabad asztal felé araszolt, Hermione elment megvenni italaikat. A kocsmán átvágva Harry megpillantotta Ront, aki Fred, George és Lee Jordan társaságában üldögélt az egyik asztalnál. Sikerült leküzdenie a kísértést, hogy egy jókora tockost adjon barátjának; inkább folytatta útját a szabad asztal felé, s végül szerencsésen el is érte azt.

Kisvártatva megérkezett Hermione a két vajsörrel. Az egyiket rögtön becsempészte Harry köpenye alá.

– Mindenki hülyének néz, hogy egyedül üldögélek itt – dörögte. – Még szerencse, hogy hoztam valamit, amivel elfoglalhatom magam.

E szavakkal elővette talárja zsebéből a noteszt, amiben a MAJOM tagjainak névsorát vezette. A rövid lista tetején Harry megpillantotta Ron nevét és a sajátját. Úgy érezte, mintha évek teltek volna el azóta az este óta, mikor együtt írták hamis horoszkópjukat, s mikor Hermione kinevezte őket titkárnak meg pénztárosnak.

– Azon gondolkodom, hogy esetleg megpróbálhatnék néhány falubelit is beszervezni az Em-A-Jé-O-Em-be – szólta Hermione, körülhordozva tekintetét a kocsmában.

– Persze, szuper ötlet – felelte gúnyosan Harry. A köpeny rejtekében belekortyolt a vajsörébe, majd folytatta: – Mikor fogod már végre abbahagyni ezt a majomkodást?

– Majd ha a házimanók rendes fizetést kapnak, és normális munkakörülményeik lesznek! – sziszegte Hermione. – Azt hiszem, lassan

eljön a konkrét cselekvés ideje. Szerinted hogyan lehet bejutni a konyhába?

– Fogalmam sincs. Kérdezd meg az ikreket.

Hermione töprengő hallgatásba mélyedt, Harry pedig tovább iszogatta vajsörét, és a kocsmá vendégeit figyelte. Valamennyien vidámnak és felszabadultnak tűntek. Ernie Macmillan és Hannah Abbott csokibékás képeket cserélgettek az egyik közeli asztalnál. Mindkettőjük talárján ott villogott a Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak-jelvény. Nem messze az ajtótól ott ült Cho, csapatnyi hollóhátas barátja társaságában. Ő nem viselt Cedric jelvényt... Ez egy kicsit jobb kedvre derítette Harryt...

Mit nem adna érte, ha ő is úgy érezhetné magát, mint a többiek, akik csak nevetgélnek, cseverésznek, és más gondjuk sincs, mint a másnapi lecke. Elképzelte, hogyan üldögélne most a Három Seprűben, ha a Tűz Serlege nem dobta volna ki a nevét. Először is akkor nem kellene a láthatatlanná tévő köpeny alatt kuksolnia. Másodszor akkor Ron is ott ülne vele és Hermionéval, és valószínűleg vidáman találgatnák, milyen életveszélyes próbát kell kedden kiállniuk az iskolák bajnokainak. Ha nem lenne ő is bajnok, már alig várná a keddet, amikor majd láthatja, hogyan oldják meg a feladatot... s a biztonságos nézőtéren ülve a többiekkel együtt drukkolhatna Cedricnek...

Elgondolkodott, vajon hogyan érzi magát a többi bajnok. Cedricet az utóbbi időben csak csodálótól körülvéve látta; a fiú nem tűnt épp higgadtnak, de arca inkább kellemes izgalmat tükrözött, semmint félelmet. Fleur Delacourral is összefutott néha a folyosón. A lányból fölényes nyugalom áradt. Krum pedig csak ült a könyvtárban, és a könyveket bújta.

Harrynek most eszébe jutott Sirius, s a gondolat lazított valamicskét a lelkét szorító pánton. Már csak tizenkét órát kell várnia hiszen aznap éjjelre beszélték meg a randevút a klubhelyiség kandallójánál. Ha minden jól megy, találkozni fog Siriusszal – no de mi ment jól az utóbbi időben?

– Nézd, ott van Hagrid! – szólt Hermione.

A fejek erdeje fölött valóban ott vitorlázott Hagrid bozontos üstöke. A két ragacsos csomóból álló frizuráról szerencsére már lemondott. Harry először furcsállta, hogy addig nem vette észre az óriást, de miután felállt, és figyelmesebben odanézett, látta, hogy Hagrid újra meg újra lehajtja fejét-ugyanis Mordon professzorral beszélgetett. Hagrid előtt a szokásos vödörszerű korsó állt, Mordon viszont a saját laposüvegéből iszogatott. Madam Rosmerta, a csinos kocsmárosnő ennek nem örült túlságosan; sértődött pillantásokat vetett Mordonra, miközben begyűjtötte az üres poharakat a szomszédos asztalokról. Bizonyára azt hitte, Mordonnak nem

ízlik az ő híres forralt mézbora – de Harry tudta, hogy nem erről van szó. Mordon a legutóbbi sötét varázslatok kivédése órán elmondta a csoportnak, hogy többnyire csak saját készítésű ételeket és italokat fogyaszt, mert tudja, milyen könnyű mérget keverni egy gazdátlanul hagyott pohárba.

Kisvártatva Hagrid és Mordon felálltak – nyilván távozni készültek. Harry integetett Hagridnak, azután rádöbbsent, hogy a vadőr nem látja őt. Mordon viszont felkapta a fejét, s mágikus szemét arra a sarokra szegezte, ahol Harry állt. Azután megütögte Hagrid lapockáját (a vállát nem érte el), mondott neki valamit, majd mindketten elindultak Harry és Hermione asztala felé.

– Lám csak, Hermione! – köszönt nagy hangon Hagrid.

– Szia – felelte mosolyogva Hermione.

Mordon bicegve megkerülte az asztalt, majd fölé hajolt; Harry azt hitte, a MAJOM-noteszt veszi szemügyre, de aztán Mordon halkán megszólalt:

– Szép köpenyed van, Potter.

Harrynek elkerekedett a szeme. Ilyen közelről tisztán látszott, hogy Mordon orrából valóban hiányzik egy jókora darab. Az öreg varázsló szája ravasz mosolyra húzódott.

– A tanár úr szeme... mármint a tanár úr átlát...?

– Igen, átlátok az ilyen köpenyeken – felelte nagyon halkán Mordon. – És ennek a képességnek nemegyszer jó hasznát vettem.

Hagrid is rávigyorgott Harryre. Harry tudta, hogy a vadőr nem láthatja őt – de Mordon bizonyára elmondta neki, hogy ott van.

Most Hagrid is az asztal fölé hajolt, mintha kíváncsi lenne a MAJOM-notesz tartalmára, és suttogva, hogy csak Harry hallja, így szólt:

– Gyere le éjfélkor a kunyhómba. Legyen rajtad a köpeny.

Ezután felegyenesedett, majd fennhangon elköszönt Hermionétól, rákacsintott egyet, és Mordonnal együtt távozott.

– Miért akar Hagrid éjfélkor találkozni velem? – szólt megütközve Harry.

– Miért, azt mondta? – kérdezett vissza nem kisebb megütközéssel Hermione. – Mit forgathat a fejében? Harry, szerintem nem biztos, hogy jó ötlet lemenned hozzá... – Hermione aggódva körülpislogott. – A végén még lekésed a találkozót Siriusszal.

Harrynek el kellett ismernie, hogy a lánynak ebben igaza van. Hermione azt javasolta, küldjék le Hedviget egy üzenettel, hogy Harry nem ér rá – feltéve persze, hogy a durcás bagoly hajlandó együttműködni –, Harry mégis úgy döntött, hogy inkább lemegy, és megpróbálja rövidre fogni a randevút

Hagriddal. Roppant kíváncsi volt rá, mit akarhat tőle a vadőr – annál is inkább, mivel Hagrid még soha nem hívta le őt a kunyhójába ilyen késői órán.

Harry este úgy tett, mintha korán ágyba akarna bújni; fél tizenkettőkor aztán magára öltötte a láthatatlanná tévő köpenyt, és visszament a klubhelyiségbe. Ott még jó pár griffendéles üldögélt. A Creevey fivéreknek sikerült szerezniük egy rakás Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak-jelvényt, s most azon mesterkedtek, hogy átvarázsolják a feliratot Szurkolj HARRY POTTER-nek-re. Egyelőre azonban csak annyit értek el, hogy a jelvények átváltottak a POTTER, A BÉNÁK BAJNOKÁ-ra, és úgy is maradtak. Harry elosont mellettük, megállt a portrélyuknál, és az órájára nézett. Körülbelül egy percet kellett várnia; akkor – ahogyan azt megbeszélték – Hermione kívülről felnyitotta neki a Kövér Dámát. Harry kimászott a lyukon, odasúgott egy „köszí”-t Hermionénak, és útnak indult.

Aznap tintafekete volt az éj. A parkban csupán két fényforrás tűnt Harry szemébe: Hagrid kunyhójának ablaka, és a beauxbatons-os kocsí, amelyben ugyancsak égtek a fények. Harry még Madame Maxime kiszűrődő hangját is hallotta, mikor bekopogtatott a vadőrlak ajtaján.

– Te vagy az, Harry? – suttogta Hagrid, miután kinyitotta az ajtót, és nem látott senkit.

– Igen. – Harry besurrant a kunyhóba, és lehúzta fejéről a csuklyát. – Miért hívtál le?

– Mutatni akarok valamit – felelte Hagrid.

Nemcsak izgalomtól csillogó szeme, de egész megjelenése azt sugallta, hogy valami nagy eseményre készül. A gomblyukába túlfejlett articsókára emlékeztető virág volt tűzve, s bár a jelek szerint ezúttal lemondott a gépzsír használatáról, azért megpróbálta rendbe szedni frizuráját – legalábbis erre utaltak a hajában fityegő kitört fésűfogak.

– Mit akarsz mutatni? – kérdezte gyanakodva Harry. Vagy tojásokat raktak a szucrekók, vagy Hagrid megint vásárolt egy háromfejű óriáskutyát valamelyik alkalmi ivócimborájától – így hirtelen és nagyjából ezek voltak a tippjei.

– Gyere utánam, maradj csendben, és tartsd magadon azt a köpenyt! – utasította Hagrid a fiút. – Agyart nem visszük magunkkal, neki nem tetszene...

– Figyelj, Hagrid, nem tudok sokáig maradni... egy órára vissza kell érnem a kastélyba...

Hagrid azonban nem figyelt rá. Kinyitotta az ajtót, és már csörtetett is kifelé az éjszakába. Harry utána szaladt, s meglepődve látta, hogy Hagrid a beauxbatons-os kocsi felé vezeti.

– Hagrid, miért...

– Cssss!

Hagrid hármat koppantott a keresztbe tett aranypálcákkal díszített ajtón.

Az ajtó kinyílt, és megjelent Madame Maxime. Széles vállát most selyemkendő fedte. Mikor meglátta Hagridot, elmosolyodott.

– Áh, 'Ágrid... itt az idő?

– Bónc-oár – köszönt széles mosollyal Hagrid, s kinyújtotta kezét, hogy lesegítse a hölgyet az aranylépcsőn.

Madame Maxime becsukta maga mögött az ajtót, majd Hagrid a karját nyújtotta neki, s a két óriás elindult a szárnyas lovak karámjának kerítése mentén. Harry egy pillanatig értetlenül bámult utánuk, aztán futva követte őket. Hagrid Madame Maxime-ot akarta megmutatni neki? De hisz őt akkor látja, amikor csak akarja... nem az a típus, akit nehéz észrevenni...

Úgy tűnt azonban, hogy mégsem Madame Maxime a meglepetés, hanem ő is valami meglepetésre vár. Egy idő után ugyanis kacéran megkérdezte:

– 'Ová visz engem, maga kis 'uncut?

– Mindjár' meg tetszik látni – dörmögte Hagrid. – Nem bánja meg, hogy eljött. Csak aztán el ne mondja senkinek, hogy megmutattam. Ez még hétpecsétes titok.

– Lákát lesz á számon! – felelte Madame Maxime, hosszú fekete szempilláit rezegettetve.

Csak mentek és mentek, mintha sose akarnának megérkezni. Harryt egyre jobban bosszantotta, hogy ott kell loholnia a két embertorony nyomában, s mind gyakrabban pillantott az órájára. Hagrid kitalált valami sületlenséget, és ő a végén még lekési miatta Siriust. Ha nem érnek oda egy percen belül, visszafordul, és itt hagyja Hagridot, hadd folytassa Madame Maxime-mal a holdfényes andalgást...

De ekkor – mikorra már olyan nagyot kerültek a Tiltott Rengeteg széle mentén, hogy a kastély és a tó eltűnt a szemük elől – megütötte valami Harry fülét. Férfihangok, kiáltások – azután egy dobhártyaszaggató, iszonyú üvöltés...

Hagrid és Madame Maxime megkerültek egy kisebb facsoportot, azután megálltak. Harry sietve követte őket – egy pillanatig azt hitte, máglyák körül szaladgáló embereket lát – azután eltátotta a száját, és egy darabig nem is tudta becsukni.

Sárkányok.

Négy kifejlett, hatalmas, vad sárkány. Ott ágaskodtak üvöltve, égnek meredő nyakkal egy palánk határolta kifutóban. Fejük legalább tizenöt méterre volt a földtől, s kitátott, gyilkos fogakkal teli pofájukból tűzoszlopok lövelltek a magasba. Volt köztük egy ezüstöskék, hosszú szarvú – az acsarogva kapkodott a közelében álló varázslók felé; egy sima pikkelyű zöld, amelyik toporzékolt és dobálta magát; egy vörös bőrű, finom aranytüskékkel szegélyezett pofájú, amelyik gomba alakú tűzgomolyagokat okádott; és egy hatalmas fekete, amelyik mind közül a leginkább hasonlított egy óriásgyíkhöz.

A sárkányokat vagy harminc – példányonként hét-nyolc – varázsló igyekezett féken tartani a szörnyetegek nyakára és lábaira csatolt bőrbilincsekről lógó láncok segítségével. Harry megbabonázva meredt a magasba; a fekete sárkány kidüllesztette macskaszerű, függőleges pupillájú szemét – hogy dühében-e vagy félelmében, azt Harry nem tudta eldönteni –, és irtózatoss, bömbölő üvöltést hallatott...

– Maradj ott, Hagrid! – kiáltott hátra a deszkakerítéshez legközelebb álló varázsló, aki a fekete sárkány egyik láncát tartotta. – Hatméteres lángot tudnak köpni! Ez a mennydörgő fűjt már tizenkét métereset is!

– Hát nem gyönyörűek? – dörmögte élvezékenyen Hagrid

– Nem bírunk velük! – kiáltotta egy másik varázsló. – Kábító átkot nekik, háromra!

A sárkányörök mind előhúzták pálcájukat.

– Stupor! – ordították kórusban. A kábító átkok mint megannyi tüzes rakéta, átszelték a sötétséget, s szikraesőt hullatva a sárkányok pikkelyes bőrénél ütözködtek.

Harry a legközelebb álló sárkányra meredt; az vészesen megtántorodott, s pofáját hatalmasra nyitotta, mintha némán üvöltene. Orrlyuka már csak füstölgött, láng nem tört elő belőle. Azután a szörnyeteg lassan eldőlt. Sok-sok tonna izom és csont zuhant a földre, olyan robajjal, hogy Harry mögött megzörrentek a fák ágai.

A sárkányörök leeresztették pálcájukat, és az elkábított szörnyetegekhez léptek. Azok még fektükben is akkorák voltak, mint egy-egy kisebb domb. A varázslók sietve megfeszítették a láncokat, s azok végét a pálcájuk segítségével mélyen a földbe hajtott vaskarókhoz rögzítették.

– Megnézzük őket közelebbről? – fordult Madame Maxime-hoz Hagrid, és már vonszolta is a hölgyet a kerítés felé. Harry követte őket. Az a varázsló, aki figyelmeztette Hagridot, hogy ne menjen közelebb, most elindult feléjük – s Harry felismerte benne Charlie Weasleyt.

– Ezzel megvolnánk – szólt zihálva Charlie. – Most egy darabig nyugton maradnak. Útközben álomfülevet kaptak. Gondoltuk, kellemesebb lesz nekik majd itt a sötétben felébredni – de amint láttad, így se voltak túl jó hangulatban.

– Milyen fajtájú sárkányok ezek, Charlie? – kérdezte Hagrid, a fenségnek kijáró hódolattal bámulva a fekete sárkányt. A szörny szeme résnyire nyitva volt; szembogarának széle sárgán kivillant a ráncos fekete bőrredő alól.

– Ez egy magyar mennydörgősárkány – magyarázta Charlie. – A kéesszürke egy svéd sróforru, az a kisebb egy közönséges walesi zöld, a vörös pedig egy kínai gömblángsárkány.

Charlie körülnézett. Madame Maxime a palánk mellett sétált, és az elkábított szörnyetegeket nézegette.

– Arról nem volt szó, hogy őt is magaddal hozod – szólt szemrehányóan Charlie. – El fogja mondani a diákjainak, pedig a bajnokok nem tudhatják, mi vár rájuk.

– Gondoltan, biztos örül, ha elhozom – vonta meg a vállát Hagrid, le sem véve szemét a sárkányokról.

– Romantikus randevú, mondhatom – dörmögte fejcsóválva Charlie.

– Négy... – szólt Hagrid. – Minden bajnoknak egy, igaz? Mi lesz a feladatuk? Le kell győzniük őket?

– Nem, ha jól tudom, a sárkányok csak elállják majd az útjukat, és át kell jutniuk rajtuk – felelte Charlie. – Persze mi is ott leszünk. Ha komolyra fordul a dolog, rögtön küldjük az oltóbübájt. Nöstényeket kértek, amik épp költenek... nem tudom, miért. Mindenesetre nem irigylem azt, aki a mennydörgőt kapja. Alattomos egy bestia. Nézd meg, elől-hátul életveszélyes.

Charlie pálcájával a fekete sárkány farkára mutatott. Azon végig bronzvörös, tűhegyes tövises sorakoztak.

Charlie sárkányörkollégái közül öten odaléptek a mennydörgőhöz. Egy kifeszített vászondarabon gránitszürke tojásokat cipeltek, s azokat most óvatosan lerakták a sárkány mellé. Hagrid vágyakozva felnyögött.

– Megszámoltam a tojásokat, Hagrid! – figyelmeztette Charlie, majd témát váltott: – Hogy van Harry?

– Jól – felelte szórakozottan a vadőr, a sárkánytojásokat bámulva.

– Remélem, akkor is jól lesz, miután találkozott ezekkel – jegyezte meg sötéten Charlie. – Anyának nem is mertem elmondani, mi lesz az első próba. Így is folyton sápítózik... – Charlie utánozni kezdte Mrs Weasley aggódó hangját: – „Ho-gyan engedhették meg, hogy benevezzen arra a tusára, hiszen még olyan kis fiatal! Azt mondták, csak a nagyok jelentkezhetnek!” Miután meg elolvasta azt a cikket a Reggeli Prófétában, egész nap szipogott. „Még ma is sír néha a szülei miatt! Szegénykém, ha én ezt tudom!”

Harry úgy érezte, eleget hallott. Bízva abban, hogy Hagrid nélküle is remekül ellesz a négy sárkány és Madame Maxime társaságában, sarkon fordult, és elindult a kastély felé.

Nem tudta eldönteni, örülne annak, hogy immár tudja, mi vár rá. Talán jobb volt így, hogy már most túlesett az első megdöbbenésen. Ha kedden látja először a sárkányokat, lehet, hogy ott helyben, az egész iskola színe előtt elájul... Ami persze ezek után is megtörténhet... Egyetlen fegyvere a pálcája lesz... Egy szál bottal a kezében kell átverekednie magát egy tizenöt méter magas, tövises hátú, tűzokádó sárkányon – miközben mindenki árgus szemekkel nézi őt. Képtelenség.

Harry sietős léptekkel haladt az erdő széle mentén. Ha beszélni akart Siriusszal, negyedóra múlva ott kellett állnia a kandalló előtt. Márpedig nagyon is akart vele beszélni – annyira, mint még soha senkivel. Még jobban megszaporoázta hát lépteit – s akkor egyszerre beleütközött valami ruganyos, szilárd dologba.

Félrecsúszott szemüveggel hátratántorodott, és elesett.

– Au! Ki az? – szólt egy hang valahol fölötte.

Harry gyorsan ellenőrizte, hogy minden tagját takarja-e a köpeny, de nem mozdult. Felnézett az előtte álló sötét alakra, s nyomban felfedezte rajta az ismerős kunkorodó kecskeszakállat... Karkarov volt az.

– Ki az? – kérdezte ismét Karkarov, s gyanakodva körülnézett a sötétben. Harry meg se nyikkant. Karkarov még vagy egy percig forgolódott. Bizonyára úgy vélte, egy állatba ütközött, mert derékmagasságban nézett körbe. Azután visszaosont a fák közé, és folytatta útját a sárkányok kifutójához.

Harry lassan, óvatosan felállt, s – ügyelve arra, hogy léptei ne csapjanak zajt – továbbsietett a kastély felé.

Hogy mit keresett Karkarov az erdőnél, az nem is volt kérdés. Bizonyára az járt a fejében, hogy az éj leple alatt kifürkészheti, mi lesz az első feladat. Talán látta, mikor Hagrid és Madame Maxime elindultak az erdő széle

mentén – a két óriást távolról sem volt nehéz észrevenni... s már csupán meg kellett keresnie a távoli hangok forrását, hogy Madame Maxime-hoz hasonlóan ő is megtudja, mi vár kedden a bajnokokra. Most tehát úgy állt a dolog, hogy Cedric lesz az egyetlen versenyző, aki valóban az ismeretlennel néz majd szembe.

Harry megérkezett a kastélyhoz. Beosont a tölgyfa ajtón, és elindult felfelé a márványlépcsőn. Szúrt az oldala a megerőltető tempótól, de nem mert lassítani – alig öt perce maradt rá, hogy a klubhelyiségbe érjen...

– Lárifári – zihálta oda a békésen szunyókáló Kövér Dámának.

– Ahogy gondolod... – motyogta álmosan a Dáma, és szabaddá tette a portrélyukat. Harry bemászott és körülnézett. A klubhelyiség üres volt, s a trágyabűz hiánya arra engedett következtetni, hogy Hermionének nem kellett használnia a gránátokat.

Harry kibújt a láthatatlanná tévő köpenyből, és letelepedett a kandalló előtt álló karosszékek egyikébe. Körülötte félhomály volt. Csak a pislákoló tűz szolgált némi fénnel. Egy közeli asztalon még mindig ott heverték a jelvények, amelyeket a Creevey testvérek megpróbáltak átbüvölni. Most a POTTER, A BÉNÁK LEGBÉNÁBB BAJNOKA felirat díszelgett rajtuk. Harry ismét a tűz felé fordult – és összerezszent ijedtében.

A kandallóban ott lebegett Sirius feje. Ha Harry nem látta volna már korábban Mr. Diggory fejét hasonló helyzetben, bizonyára felordított volna a rémülettől. Így viszont – napok óta először – mosolyra húzódott a szája. Felpattant a székből, lekuporodott a kandalló elé, és az örömtől dadogva így szólt:

– Sirius... de jó... hogy vagy?

A férfi külseje nagy változáson ment keresztül, mióta Harry utoljára látta. Mikor nyár elején búcsút vettek egymástól, Sirius arca sárga és beesett volt, fekete haja pedig hosszú, koszos csimbókokban lógott a vállára. Haja most rövid és tiszta, arca pedig telt és egészséges színű volt. Jóval fiatalabbnak tűn így – nagyjából úgy festett, mint azon a fényképen, ami Harry szüleinek esküvőén készült róla.

– Most az a fontos, hogy te hogy vagy – felelte a fej komoly arccal.

– Én...- Harry azt akarta mondani: „jól”, de ezt az egy szót nem bírta kiejteni. Kimondott viszont helyette ezer másikat. Ömlöttek belőle a szavak. Elmondta, hogy senki nem hisz neki, hogy mindenki azt gondolja, önszántából jelentkezett bajnoknak, hogy Rita Vitrol mindenfélét hazudott róla a Reggeli Prófétában, hogy lépten-nyomon gúnyolják és sértegetik, s hogy még Ron is képmutatónak tartja, és féltékeny az állítólagos sikerére...

– ...s most meg Hagrid megmutatta, mi lesz az első próba, és sárkányok lesznek, Sirius, sárkányok! Végem van...- fejezte be keserű monológját.

Sirius gondterhelten ráncolta a homlokát. Szemében még mindig a megkínzottak tompa, háborodott tekintete ült, azkabani kínjainak nem múltó emlékeként. Türelmesen kivárta, amíg Harry panaszáradata elapad, s csak azután szólalt meg:

– A sárkányokkal el lehet bánni, Harry, de erről majd később. Sietnünk kell, nem maradhatok sokáig. Behatoltam egy varázslócsalád házába, az ő kandallójukat használom, de bár melyik percben hazaérhetnek. Figyelmeztetnem kell téged egy-két dologra.

– Mire? – kérdezte csodálkozva Harry. Nemigen tudott olyan dolgot elképzelni, ami fenyegetőbb lenne a sárkányoknál.

– Vigyázz Karkarovval – felelte Sirius. – Ő egykor halálfaló volt. Tudod, kik azok a halálfalók, ugye?

– Igen... de... mi?

– Elkapták, együtt ültünk az Azkabanban, de aztán őt szabadlábra helyezték. Biztosra veszem, hogy ezért akart Dumbledore az idén egy aurort a Roxfortba – hogy legyen, aki rajta tartja a szemét. Karkarovot Mordon tartóztatta le. Ő küldte Karkarovot az Azkabanba.

– Karkarovot elítélték, aztán szabadlábra helyezték? – Harry úgy érezte, agya képtelen befogadni ezt az újabb megdöbbentő információt. – De hát miért?

– Mert a minisztérium vádalkut kötött vele – felelte komoran Sirius. – Karkarov kijelentette, hogy belátta tévedését, megbánta bűneit... és felsorolt jó pár nevet. Más embereket küldött maga helyett a börtönbe. Gondolhatod, hogy nem valami népszerű az Azkaban lakói körében. Úgy hírlík, szabadulása óta gondja van rá, hogy minden diák, aki megfordul az iskolájában, alaposan elsajátítsa a fekete mágiát... Úgyhogy légy óvatos a Durmstrang bajnokával.

– Jó... értem – szólt töprengve Harry. – De... gondolod, hogy Karkarov nevezett be engem? Mert ha igen, akkor nagyon jó színész. Ő tiltakozott a leghangosabban, amikor a serleg kidobta a nevem.

– Hogy jó színész, az nem kétséges – felelte Sirius. – Másképpen nem tudta volna elérni, hogy a Mágiaügyi Minisztérium szabadon engedje. Egyébként én is olvasom a Reggeli Prófétát, Harry...

– Ahogy mindenki más, sajnos – vetette közbe keserűen Harry.

– ...és annak a Vitrol nevű nőnek az egyik múlt havi cikkéből kiderült, hogy Mordon házát támadás érte az elutazása előtti éjszakán. Igen, tudom,

hogy Vitrol szerint az egész vaklárma volt – tette hozzá gyorsan, látva, hogy Harry közbe akar szólni –, de nem érték egyet vele. Szerintem valaki meg akarta akadályozni, hogy Mordon eljusson a Roxfortba. Az a valaki ugyanis pontosan tudta, hogy Mordon megnehezítheti a dolgát. Az ügyben nem volt alapos vizsgálat, hiszen Rémszem nap mint nap betörőket fedez fel a háza körül. De ez korántsem jelenti azt, hogy mindig téved. Mordon a minisztérium legjobb aurora volt.

– Na és... mi következik mindebből? – kérdezte Harry. – Gondolod, hogy Karkarov meg akar ölni engem? De hát miért?

Sirius habozott.

– Különös híreket hallottam az utóbbi időben – szólalt meg végül. – A halálfalók feltűnően felbátorodtak. A Kviddics Világkupadöntőjén is megmutatták magukat, nem igaz? Valaki felküldte a Sötét Jegyet... No és az a másik dolog. Hallottál róla, hogy egy minisztériumi boszorkánynak nyoma veszett?

– Bertha Jorkinsra gondolsz?

– Igen. Albániában tűnt el, vagyis pontosan ott, ahol Voldemortot utoljára látták... Jorkins pedig biztosan tudott a Trimágus Tusáról.

– Lehet... – mondta bizonytalanul Harry. – De nem valószínű, hogy csak úgy belesétált Voldemort karjaiba.

– Történetesen ismerem Bertha Jorkinst – felelte komoran Sirius. – Néhány évfolyammal felettünk járt a Roxfortba, és már akkor se volt normális. Az a nő mindenbe beleüti az orrát, viszont esze egy fíkarcsnyi sincs. Ez így nem túl jó kombináció. Ha valaki csapdába akarja csalni Bertha Jorkinst, nem kell túlságosan megerőltetnie magát.

– Szóval... Voldemort tudomást szerezhetett a tusáról? – kérdezte Harry. – Erre célzol? Gondolod, hogy Karkarov az ő utasításait követi?

– Nem tudom – felelte nyugtalanul Sirius. – Tényleg nem tudom... Karkarov nem az a fajta ember, aki visszatér a gyenge Voldemorthoz. De bárki is dobta be a nevedet, jó oka volt rá, a tusa pedig alkalmat kínál rá, hogy balesetnek álcázott merényletet kövessenek el ellened.

– Zseniális ötlet – motyogta keserűen Harry. – Előkészítették a terepet, a többit a sárkányokra bízják.

– Igen, igen... lássuk a sárkányokat – folytatta sietve Sirius. – Van egy jó módszer, Harry. A kábító átokkal ne is próbálkozz – vagy fél tucat varázsló együttes átka tud csak ki ütni egy ilyen erős és varázssal teli szörnyeteget.

– Igen, láttam, amikor elintézték őket...

– De egyedül is ártalmatlanná tudod tenni a sárkányt. A bűbáj, amit el kell végezned, nagyon egyszerű. Csak...

Harry figyelmeztetően felemelte a kezét, és torkában dobogó szívvel hallgatózott. Valaki közeledett a csigalépcsőn.

– Menj el! – sziszegte oda Siriusnak. – Gyorsan! Jön valaki!

Harry felpattant, és a tűz elé állt – tudta, ha valaki meglátná Sirius fejét a Roxfort falai közt, abból hatalmas botrány lenne... a minisztériumot is bevonnák... őt faggatni kezdenék Sirius hollétééről...

A háta mögött halk pukkanás jelezte, hogy Sirius eltűnt a tűzből. Harry a csigalépcső alja felé meredt – ki lehet az, aki hajnali egykor sétálni indul, és aki miatt Sirius nem mondhatta el, hogyan kell elbánni egy sárkánnyal?

Ron volt az, barna pizsamában. Mikor meglátta Harryt, megtorpant, azután körülnézett a klubhelyiségben.

– Kivel beszélgettél? – kérdezte.

– Mit érdekel az téged? – csattant fel Harry. – Különben is, mit keresel itt ilyenkor?

– Láttam, hogy nem vagy az ágyadban, és... – Ron elharapta a mondatot, és vállat vont. – Semmit. Megyek, lefekszem.

– Gondoltad, szaglászol utánam egy kicsit, mi? – kiabálta Harry. Tudta, hogy Ronnak foganna sem volt róla, mit zavar meg, s hogy Ron nem szándékosan tette, amit tett, de nem érdekelte – ebben a pillanatban mindent gyűlölt Ronban, még a pizsamája szárából kilógó bokáját is.

– Nagyon sajnálom – felelte Ron dühtől kivörösödött arccal. – Tudhattam volna, hogy nem szabad zavarni téged. Fel is megyek, hogy nyugodtan gyakorolhass a következő interjúdra.

Harry felkapott egy POTTER, A BÉNÁK LEGBÉNÁBB BAJNOKA feliratú kitűzőt, és teljes erőből Ron felé hajította. A jelvény homlokon találta Ront.

– Tessék! – sziszegte Harry. – Tedd el, hogy legyen mit viselned kedden. Ha szerencséd van, most már sebhelyed is lesz... Az minden vágyad, nem?

Azzal dühösen elindult a csigalépcső felé. Azt várta, hogy Ron az útjába áll, sőt szinte kívánta, hogy barátja jól orrba vágja – de Ron csak állt ott kinőtt pizsamájában, mozdulatlanul, s Harry – bár miután felrohant a lépcsőn, még sokáig éberén feküdt az ágyán – nem is hallotta visszatérni őt a hálóterembe.

Vasárnap reggel Harrynek ébredése pillanatától fogva csak a sárkányok jártak a fejében. Szórakozottsága olyan mértékű volt, hogy még az öltözködés is komoly problémát jelentett számára – például öt perc után döbbsent csak rá, hogy a zokni helyett a süvegébe próbál bebújni a lábával. Mikor végre sikerült minden testrészére felhúznia a megfelelő ruhadarabot, elindult megkeresni Hermionét. A lány a nagyteremben, a Griffendél asztalánál ült, s épp a reggelijét fogyasztotta Ginny társaságában. Harry úgy érezte, ő maga egy falatot sem bírna lenyelni, de azért megvárta, amíg Hermione végez a kásátával. Akkor aztán karon ragadta a lányt, és kivonszolta magával a parkba. Tettek egy hosszú sétát a tóparton; közben Harry beszámolt a sárkányokról, és elmesélte, mi mindent mondott neki Sirius.

Hermionét megdöbbsentette a Karkarovval kapcsolatos hír, de a sárkányok problémáját sokkal égetőbbnek tartotta.

– Az a legfontosabb, hogy túlélj a keddi napot – mondta. – Karkarovval ráérünk később foglalkozni.

Háromszor is körbesétálták a tavat, de nem jutott eszükbe semmilyen épkézláb bűbáj, amivel ártalmatlanná lehet tenni egy sárkányt. Végül úgy döntöttek, hogy a könyvtárban folytatják a kutatást. Ott Harry az asztalukhoz hordta az összes könyvet, amit csak a sárkányokról talált, majd nekiláttak, hogy átrágnak magukat a jókora kupacon.

– Karom-manikűr távbűbájjal... a pikkelypenész kezelése... nem, nem, ezt a Hagrid-féle flúgosoknak írták, akik ápolgatni akarják őket...

– A sárkányokat igen nehéz elpusztítani, mivel ősi varázssal átitatott, vastag bőrükön csak a legerősebb átkok képesek áthatolni... De Sirius azt mondta, elég egy egyszerű bűbáj...

– Akkor nézzünk meg pár közönséges varázsigés könyvet – javasolta Harry, azzal félredobta a Kedvencünk: a sárkány című kötetet, és újabb gyűjtőútra indult a polcok között.

Ezúttal egy halom bűbájgyűjteménnyel tért vissza. Letette őket az asztalra, leült, és hozzálátott áttanulmányozásukhoz. Közben Hermione végig ott sutyorgott az oldalánál.

– Hát igen, vannak átváltoztató bűbájok... de mi értelme lenne átváltoztatni? Bár igaz, csinálhatnánk mondjuk gumicukrot a fogából, hogy legalább azzal ne tudjon megsebezni... Csak az baj, amit az a könyv is írt, hogy kevés bűbáj hatol át a bőrén... mondanám, hogy változtasd át az egész sárkányt, de egy ekkora szörnyeteggel szerintem még McGalagonynak is

gondja lenne... Hoppá! Várjunk csak! Lehet, hogy önmagadat kellene elvárásolnod. Mondjuk adhatnál magadnak emberfeletti képességeket. De hát az sem egy egyszerű bűbáj... Órán még nem is tanultunk egy olyan varázst se, én is csak azért tudok róluk valamennyit, mert megcsináltam néhány RBF felkészítő tesztet...

– Hermione – sziszegte összeszorított fogakkal Harry. – Be tudnád fogni egy percre a szádat? Koncentrálni próbálok.

Hanem miután Hermione elhallgatott, csupán annyi történt, hogy monoton zümmögés hangzott fel Harry fejében, amitől megint csak nem tudott koncentrálni. Tanácstalanul böngészte a Száz fontos rontás hirtelen haragúaknak tartalomjegyzékét: skalpolás egy mozdulattal... de hát a sárkánynak nincs haja... borsos lehelet... az meg csak növelné a tűzerejét... nyelvtüskék növesztése... még csak az kellene, hogy ott is tüskéi legyenek...

– Jaj, már megint itt van! – nyögött fel Hermione. – Miért nem tud a rozzant bárkáján olvasni!?

Viktor Krum kacsázott be a könyvtárba. Elhaladtában mogorva pillantást vetett Harry és Hermione párosára, aztán leült a legtávolabbi sarokba, és nyomban beletemetkezett könyveibe.

– Gyere, Harry, menjünk fel a toronyba! Egy perc, és megjönnek a viháncoló rajongói...

És valóban – még félúton sem jártak az ajtó felé, mikor lábujjhegyen osonó lányok csoportja jött szembe velük – egyikük még bolgár nemzeti színű sálát is kötött a derekára.

Harry nem sokat aludt aznap éjjel, s hétfő reggel – több mint három év alatt először – komolyan fontolóra vette, hogy megszökik a Roxfortból. Mikor azonban a reggelinél körülnézett a nagyteremben, nyomban rádöbrent, hogy képtelen volna otthagyni az iskolát. A Roxfort volt az egyetlen hely, ahol legalább néhanapján boldog volt...

Úgy döntött, mégiscsak jobb a Roxfortban farkasszemet nézni egy sárkánnyal, mint a Privet Drive-on Dudleyval – s ez a gondolat megnyugtatta egy kicsit. Nagy nehezen legyűrte sült szalonnáját (a nyelőcsőve is mintha szokásos átmérőjének töredékére szűkült volna), aztán, amikor Hermionéval felálltak az asztaltól, megpillantotta Cedric Diggoryt, aki ugyancsak épp indulni készült.

Cedric nem tud a sárkányokról, gondolta. Méghozzá a bajnokok közül egyedül, ha igaz, hogy Karkarov és Madame Maxime szóltak a dologról Krumnak és Fleurnek...

Ahogy a távozó Cedric után nézett, megszilárdult benne az elhatározás.

– Az üvegházaknál találkozunk, Hermione – fordult a lányhoz. – Menj előre, majd utolérlek.

– El fogsz késni, Harry, mindjárt becsöngetnek...

– Menj csak előre, jó?

Mire Harry a márványlépcső aljához ért, Cedric már a fordulóban járt. Hatodéves barátai vették körül; Harry nem akart a jelenlétükben beszélni Cedrickel, már csak azért sem, mert Cedric barátai is azok közé tartoztak, akik előszeretettel idézgették neki Rita Vitrol cikkét. Tisztes távolságból követte hát a hugrbugos csoportot, és látta, hogy azok a búbájtanterem felé tartanak. Ettől támadt egy ötlete. Megállt, elővette pálcáját, és gondosan célzott.

– Diffindo!

Cedric táskája szétszakadt. Pergamentekercsek, pennák és könyvek potyogtak ki belőle, s néhány tintásüveg össze is tört a folyosó kövén.

– Hagyjátok csak, majd én összeszedem – szólt bosszús sóhajjal Cedric, mikor barátai segíteni akartak neki. – Mondjátok meg Flitwicknek, hogy mindjárt megyek. Menjetek csak...

Harry pontosan ebben reménykedett. Gyorsan visszadugta pálcáját a zsebébe, megvárta, amíg Cedric barátai bemennek a terembe, majd sietve elindult a folyosón, ahol most már csak ő és Cedric maradtak.

– Szia – köszönt Cedric, kezében Az átváltoztatásról haladóknak című tankönyv tintában úszó példányával. – Elszakadt a táskám... pedig a nyáron kaptam...

– Cedric – szólt Harry –, az első próbán sárkányok lesznek.

– Micsoda? – nézett fel Cedric.

– Sárkányok – hadarta Harry, és Flitwick tanterme felé pislogott, attól tartva, hogy a tanár esetleg kijön megnézni, mi van Cedrickel. – Négy sárkányt hoztak, mindenkinek egyet. Valami olyasmi lesz a feladat, hogy elállják az utat, és át kell jutni rajtuk.

Cedric megrökönyödve nézett rá; szürke szemében Harry felfedezte annak a páni félelemnek a szikráját, ami őt már szombat este óta kínozza.

– Ez biztos? – kérdezte fojtott hangon Cedric.

– Holtbiztos – bólintott Harry. – A saját szememmel láttam őket.

– De hát hogyan jöttél rá? Nem lenne szabad előre tudnunk...

– Az nem fontos – felelte gyorsan Harry. Tudta, hogy Hagridot felelősségre vonnák, ha elmondaná a részleteket. – De nem csak én tudok a sárkányokról. Karkarov és Madame Maxime is látták őket, ők pedig biztosan figyelmeztették Krumot és Fleur.

Cedric felegyenesedett. Mindkét karja tele volt tintafoltos pennákkal, pergamenekkel és könyvekkel. Vállán ott lógott szakadt táskája. Értetlen, szinte gyanakvó pillantással nézett Harryre.

– Miért mondod ezt el nekem? – kérdezte.

Most Harryn volt az értetlenkedés sora. Biztosra vette, hogy Cedric nem tenné fel ezt a kérdést, ha látta volna a sárkányokat. Harry még a legádázabb ellenségének se kívánta volna, hogy felkészületlenül találkozzon azokkal a szörnyetegekkel – na jó, talán Malfoynak és Pitonnak igen...

– Így sportszerű, nem? – mondta. – Most már mind a négyen tudjuk... egyenlő esélyekkel indulunk.

Cedric még mindig bizalmatlanul nézett rá, de ekkor Harry fülét megütötte az ismerős döngő léptek zaja. Megfordult, és megpillantotta Rémszem Mordont, aki épp akkor lépett ki egy közeli terem ajtaján.

– Gyere velem, Potter! – recsegte Mordon. – Te pedig menj be az órádra, Diggory.

Harry szorongva nézett az öreg varázslóra. Mordon talán kihallgatta őket?

– Öhm... tanár úr, nekem is gyógynövénytanórán kellene lennem...

– Azzal most ne törődj, Potter. Gyerünk a szobámba...

Harry elindult Mordon oldalán, és kétségbeesetten töprengeni kezdett. Mit akarhat tőle Mordon? Megpróbálja kiszedni belőle, hogyan szerzett tudomást a sárkányokról? Aztán elmegy Dumbledore-hoz, és feljelenti Hagridot? Vagy egyszerűen csak görénnyé változtatja őt? Végül is görényként könnyebben el tudna szaladni a sárkány mellett, hisz az tizenöt méter magasról nem sokat látna belőle...

Beértek Mordon szobájába. A varázsló becsukta az ajtót, majd Harry felé fordult, és mind normális, mind mágikus szemét rászegezte.

– Derék dolog volt, amit az imént tettél, Potter – szólt csendesen.

Harry nem tudta, mit feleljen. Dicséretre számított a legkevésbé.

– Ül le! – dörögte Mordon.

Harry engedelmeskedett, és körülnézett a helyiségben. Korábban is járt már itt, amikor még mások használták a szobát. Lockhart idejében a falakat a professzor mosolygó, integető képei borították, Lupin pedig azokat az egzotikus kis szörnyeket tárolta itt, amelyeket órai bemutatás végett hozatott az iskolába. Most nem voltak se képek, se szörnyecskék, volt viszont helyettük rengeteg furcsa tárgy – olyan tárgyak, amelyekről Harry feltételezte, hogy Mordon akkoriban használta őket, mikor még aurorként dolgozott.

Az íróasztalon egy jókora repedt üvegpörgettyű állt. Harry tudta, hogy az egy gyanuszkóp – hasonló pörgettyűje neki is volt, ha nem is olyan nagy, mint Mordoné. A sarokban, egy kisebb asztalon, aranyszínű, ágas-bogas szobaantennához hasonlatos szerkezet állt, amit talán csak az különböztetett meg egy közönséges antennától, hogy folyamatosan zümmögött. Harryvel szemben a falon tükörszerű üveglap lógott, mely azonban nem a szoba képét mutatta, hanem elmosódott alakok mozogtak benne.

– Látom, tetszenek az álságdetektoraim – szólt Mordon, Harry arcát fürkészsze.

– Az micsoda? – kérdezte Harry, az ágas-bogas antennára mutatva.

– Egy úgynevezett Subrosa-szenzor. Vibrálni kezd, ha titkolózást vagy hazugságot érzékel. Itt persze nem tudom használni a sok zavaró jel miatt – a diákok lépten-nyomon hazudoznak, például arról, hogy miért nem írták meg a leckéjüket.

Mióta itt vagyok, egyfolytában zümmög. A gyanuszkópot is ki kellett kapcsolnom, mert folyton fütyült. Nagyon érzékeny, egy kilométeren belül mindent jelez. Persze meglehet, hogy mást is fog, nem csak a gyerekek huncutságait – tette hozzá mogorván.

– És mire való a tükör?

– Ó, az a malíciamutatóm. Látod benne a lopakodó alakokat? Addig nem kell tartanom tőlük, amíg meg nem látom a szemük fehérjét. De akkor kinyitom a ládámat...

Mordon rövid, rekedt kacajt hallatott, és rámutatott az ablak alatt álló jókora ládára. A ládán egymás mellett hét kulcslyuk volt. Harry elképzelte, mi minden lehet benne, de Mordon nem hagyta sokáig tűnődni.

– Szóval tudsz a sárkányokról, Potter.

Harry habozott. Ettől a témától tartott – de ha már Cedricnek nem mondta el, Mordonnak se fogja elárulni, hogy Hagrid megszegte a verseny szabályait.

– Nincs abban semmi – folytatta Mordon, miközben leült, és elégedett nyögéssel kinyújtotta falábát. – A csalás hagyományosan a Trimágus Tusa része. Mindig is az volt.

– Én nem csaltam... – ellenkezett Harry. – Véletlenül tudtam meg...

Mordon elvigyorodott.

– Nem vádoltalak, fiam. Dumbledore-nak is megmondtam, hogy itt csak ő veszi komolyan a nemes eszményeket – a vén Karkarovnak és Madame Maxime-nak ez eszében sincs. Ők mindent elmondanak a bajnokaiknak, amit

csak tudnak. Mindenáron nyerni akarnak. Le akarják győzni Dumbledore-t, hogy megmutassák, ő is csak ember.

Mordon újra felkacagott, és olyan sebesen pörgette meg mágikus szemét, hogy még nézni is szédítő volt.

– Na és... kitaláltad már, hogyan fogod lóvá tenni a sárkányodat? – kérdezte.

– Nem – felelte Harry.

– Én nem mondom meg, hogyan csináld – recsegte Mordon. – Nekem nem kenyerem a kivételezés. De adok neked néhány általános érvényű jó tanácsot. Az első: azt csináld, amihez értesz.

– Nem értek semmihez... – bukott ki a válasz Harryből.

– Már megbocsáss – mordult fel Mordon –, de én nem azért vagyok itt, hogy meghazudtolj! Gondolkozz! Miben vagy a legjobb?

Harry koncentrálni próbált. Tényleg, miben a legjobb? Erre végül is nem nehéz válaszolni...

– A kviddicsben... – felelte kedvetlenül. – Sokra megyek vele, mondhatom...

– Így van – bólintott Mordon. Olyan feszülten bámult Harryre, hogy még mágikus szeme is alig-alig mozdult. – Ha igaz, amit beszélnek, átkozottul jó seprűlovas vagy.

– Igen, de ... – Harry a varázslóra meredt. – Nem vihetem magammal a seprűm. Csak a pálcám lehet nálam.

– A második általános érvényű tanácsom a következő – emelte fel a hangját Mordon. – Egy egyszerű kis bűbáj segítségével szerezd meg, amire szükséged van.

Harry értetlenül nézett rá. Mire van szüksége?

– Gondolkozz, fiam... – biztatta Mordon. – Rakd össze... Hiszen pofonegyszerű...

És akkor beugrott Harrynek. Az erőssége a repülés. Legjobb tesz tehát, ha elrepül a sárkány mellett. Ehhez szüksége lesz a Tűzvillámra. A Tűzvillámot pedig úgy szerezheti meg, ha...

– Hermione... – suttogta Harry tíz perccel később, miután megérkezett a hármas számú üvegházba, és motyogva elnézést kért Bimba professzortól – ...Hermione, segítened kell nekem.

– Miért, eddig vajon mit csináltam? – suttogta vissza a lány, s aggódva pislogott Harryre a metszésre váró kocsonyabokor reszkető ágai között.

– Hermione... Holnap délutánra muszáj megtanulnom a begyűjtőbűbajt.

Nekiveselkedtek hát a gyakorlásnak. Az ebédet kihagyták, helyette kerestek egy üres tantermet, ahol Harry zavartalanul röptethette a tárgyakat. Még mindig nem ment neki igazán jól a dolog. A könyvek és pennák elindultak ugyan felé, de általában már félúton kifogytak a lendületből, és kényszerleszállást hajtottak végre a padlón.

– Koncentrálj, Harry, koncentrálj...

– Mit gondolsz, mit csinállok? – mérgelődött Harry. – Csak épp folyton egy rusnya nagy sárkány lebeg a szemem előtt... Na jó, megpróbálom újra...

A gyakorlás kedvéért szívesen kihagyta volna a jóslástant, de Hermione nem volt hajlandó mulasztani a saját számmisztikaórájáról, egyedül pedig nem volt értelme küszködni. Végigszenvedett hát több mint hatvan percet Trelawney professzorral, aki az óra nagy részében azt fejtegette, hogy a Mars és a Szaturnusz egymáshoz viszonyított helyzete miatt a júliusban születetteknek fel kell készülniük a hirtelen, erőszakos halálra.

– Micsoda megkönnyebbülés – jegyezte meg fennhangon Harry, mikor már nem bírta tovább idegekkel. – Mindig is hirtelen halálra vágytam, hogy ne kelljen sokat szenvednem.

Egy pillanatig úgy tűnt, Ron elneveti magát – legalábbis napok óta először Harry szemébe nézett. Harry azonban haragtartóbb volt annál, hogy viszonozza a gesztust. Az óra további részét azzal töltötte, hogy apró tárgyakat próbált magához bűvölni az asztal alatt. Egy légy bele is röpült a markába, de ezt nem merte egyértelmű sikerként elkönyvelni – talán csak a légy volt túl ostoba.

A jóslástanóra után leküzdött néhány falatot a nagyteremben, majd a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében visszatért Hermionével az üres terembe. Jóval éjfél utánig gyakoroltak. Még tovább is maradtak volna, de akkor betévedt a terembe Hóborc. A kopogószellem úgy tett, mintha azt hinné, Harry örül, ha megdobálják – és elkezdte székekkel hajigálni. Harry és Hermione tudták, hogy a zaj előbb-utóbb odacsalja Fricset, ezért inkább kereket oldottak. Felmentek a Griffendél-torony klubhelyiségébe, amit szerencsére üresen találtak.

Az óra már rég elütötte az egyet, mire Harry végre belejött a dologba; hajnali kettőre aztán már kisebb domb gyűlt össze körülötte – voltak ott könyvek, pennák, felborult székek, egy régi köpkőkészlet, sőt ott gubbasztott a lábánál Neville varangya, Trevor is.

– Most már sokkal jobban megy – szólt fáradt, de elégedett mosollyal Hermione.

– Látod, milyen egyszerű rávenni engem, hogy megtanuljam a leckét? – jegyezte meg Harry, miközben odadobott Hermionénak egy rúnaszótárt. – Csak sárkányokkal kell fenyegetni. Na jó... – Újra felemelte pálcáját. – Invito – szótár!

A vaskos könyv kiugrott Hermione kezéből, átrepült a klubhelyiségen, és Harry tenyerén landolt.

– Megtanultad, Harry, megtanultad! – lelkesedett Hermione.

– Majd meglátjuk, hogy holnap is sikerül-e. A Tűzvillám sokkal messzebb lesz tőlem, mint ezek a holmik itt. A hálóteremből kell majd lebővölnöm a parkba...

– A távolság nem lényeges – legyintett Hermione. – Ha jó erősen koncentrálsz rá, odarepül hozzád, meglátod. De most már fekdjünk le... Holnap nehéz napod lesz.

Aznap este Harrynek annyira lekötötte a figyelmét a begyűjtőbűbáj gyakorlása, hogy még félni is elfelejtett. Másnap reggel azonban bőségesen pótolta ezt a mulasztását. Persze nemcsak ő izgult – a feszült várakozás az összes tanár és diák hangulatára rányomta bélyegét. Csak délig tartott a tanítás, hogy a nézőknek legyen idejük elsétálni az erdőn túlra, a sárkányok kifutójához.

Harry ezen a napon valahogy mindenkit idegennek érzett maga körül – nemcsak azokat, akik a zsebkendőjüket ajánlgatták, hogy kibőghesse magát, de azokat is, akik sok sikert kívántak neki. Szörnyű feszültség lett úrrá rajta – komolyan tartott tőle, hogy a küzdőtérre lépve valamiféle idegrohamot fog kapni, és elkezd mindenkit megátkozni maga körül.

Az idő aznap még a korábbinál is furcsábban viselkedett; nem vánszorgott, nem is rohant, mint az elmúlt napokban, hanem nagy ugrásokban haladt. Egyik pillanatban Harry még mágia történetórán ült, a következőben pedig már ebédelni ment... aztán egyszerre – mikor épp azon töprengett, hogy ki lopta el a délelőtti, s vele az utolsó sárkánymentes órákat – felbukkant a semmiből McGalagony, és a nagyteremben minden fej feléjük fordult.

– Jöjjen, Potter... Odalent már várják a bajnokokat. Fel kell készülniük a próbára.

– Megyek – bólintott Harry, és felállt. Villája csörömpölve csattant a tányéron.

– Kéz-és lábtörést, Harry! – súgta oda neki Hermione. – Menni fog, meglátod!

– Persze, persze... – motyogta elhaló hangon Harry, s McGalagony oldalán elindult kifelé a nagyteremből.

A tanárnő sem tűnt éppenséggel nyugodtnak, sőt majdnem olyan aggodalmas arcot vágott, mint Hermione. Mikor már lefelé lépkedtek a bejárati lépcsősoron a hideg novemberi délutánban, McGalagony Harry vállára tette a kezét.

– Próbálja megőrizni a nyugalmit – szólt. – Nem szabad pánikba esnie. Diplomás varázslók lesznek maguk körül... Rögtön közbelépnek, ha valami komoly baj fenyegetné magukat. Nem kell hősködni, senki nem vár csodákat magától... Jól érzi magát, Potter?

– Igen. – Harrynek úgy tűnt, mintha valaki más mondaná ki helyette a magabiztos szavakat. – Minden rendben.

McGalagonnyal megkerülték a Tiltott Rengeteget. Mielőtt azonban elérték volna az utolsó fűcsoportot, egy időközben felállított nagy sátor állta útjukat, eltakarva a sárkányok kifutóját.

– Ide kell majd bemennie – szólt McGalagony, kissé remegő hangon. – A sátorban fogja megvárni, amíg sorra kerül.

Mr. Bumfolt már bent van... Ő fogja elmondani maguknak, hogy... hogy mi a feladatuk. Sok sikert.

– Köszönöm – felelte a Harry szájával beszélő rekedt, távoli hang. McGalagony sarkon fordult, és távozott, Harry pedig belépett a sátorba.

Fleur Delacour a sarokban üldögélt egy alacsony széken. Fensőbbeséges nyugalma mostanra semmivé foszlott – sápadt volt, és láthatóan szorongott. Viktor Krum a szokásosnál is mogorvább arcot vágott, amiből Harry arra következtetett, hogy nála ez a feszültség jele. Cedric fel-alá járkált a sátorban. Megeresztett egy halvány mosolyt a belépő Harry felé, aki komoly csatát vívott arcizmaival, de végül sikerült visszamosolyognia.

– Nagyszerű! – kiáltott fel lelkesen Bumfolt, mikor megpillantotta Harryt. – Kerülj beljebb, Harry, kerülj beljebb! Érezd otthon magad!

Bumfolt ismét csíkos-darazsas talárját viselte, s ettől úgy festett mint egy groteszk, kövér rajzfilmfigura.

– Végre együtt a hősök csapata! – harsogta vidáman. – Jöhet az eligazítás. Nos, megvárjuk, amíg a közönség bevonul a nézőtérre, azután az orrotok alá dugom ezt a kis zsákot... – E szavakkal felmutatott és megrázott egy piros selyemzsákocskát – amiből kihúzzátok majd annak a... valaminek a kicsinyített mását, amivel szembe kell néznetek. Mert hogy ugyebár négyféle ilyen valami van. És még egy dolgot el akartam mondani... Ja, igen, magát a feladatot... Meg kell szereznetek az aranytojást!

Harry a többiekre pillantott. Cedric bólintott, jelezve, hogy megértette a feladatot, aztán tovább sétált fel-alá a sátorban, immár zöldes árnyalatú arccal. Fleur Delacour és Krum egyáltalán nem reagáltak Bumfolt szavaira. Talán azért – gondolta Harry –, mert hozzá hasonlóan ők is féltek, hogy ha kinyitják a szájukat, azon rögtön kijön a reggeli. De hát ők legalább önként jelentkeztek erre a rémálomra...

Az idő ismét ugrott egyet, s már fel is hangzott a nézőtérre bevonuló diáksereg zsvivaja. Nevetgélve, tréfálkozva haladtak el a sátor mellett. Harry úgy érezte, világok választják el ezektől az emberektől. De mire ezt végiggondolta, Bumfolt már nyitotta is a selyemzsákocskát.

– Hölgyeké az elsőbbség – szólott, és Fleur Delacour felé nyújtotta a zsák száját.

A lány belenyúlt a zsákba, s mikor kihúzta remegő kezét, abban egy sárkány kicsiny, de élethű modellje ficáncolt – egy walesi zöldsárkányé. Az apró szörnyeteg nyakában lógó táblácskán a kettes szám állt. Fleur arca nem árult el meglepetést, inkább eltökéltséget tükrözött – Harry ebből arra következtetett, hogy Madame Maxime valóban beszámolt a lánynak a sárkányokról.

Ugyanez érvényes volt Krumra is. Ő a kínai gömblángsárkányt húzta ki, s vele a hármas számot. A szeme se rebbent; leszegte fejét, és a cipője orrát bámulta.

Cedric következett; belenyúlt a zsákba, és kihúzta a svéd sróforrút, nyakában az egyes számmal. Harry jó tudta, mi maradt neki: kivette az utolsót, a négyes számot viselő magyar mennydörgősárkányt. A tenyerén ülő miniatűr modell kitérte szárnyát, és vicsorgott parányi szájával.

– Ezzel is megvolnánk – szólott elégedetten Bumfolt. – Most már tudjuk, kinek melyik sárkány jut, a számok pedig elárulják, milyen sorrendben fogunk behívni benneteket. Most sajnos el kell búcsúznom, mert én kommentálom az eseményeket. Cedric, te vagy az első... ha meghallod a sípszót, gyere ki a kifutóba, rendben? Harry... kijönnél egy szóra?

– Öő... persze – motyogta Harry.

Engedelmesen követte Bumfoltot, aki az erdő széléhez vezette őt, majd megállt, és a szemébe nézett. – Jól vagy, Harry? – kérdezte atyai jóindulattal. – Nincs szükséged valamire?

– Tessék?... Ja, nem, nincs, köszönöm.

– Tudod már, hogyan fogod csinálni? – Bumfolt cinkosan rákacsintott Harryre. – Mert ha nem, szívesen adok pár hasznos tanácsot... Végül is –

folytatta, suttogóra fogva a hangját – senkinek sem jó az, ha túl nagy hendikeppel indulsz... Szóval ha bármiben segíthetek...

– Nem kell – felelte Harry, de érezte, hogy ez így egy kicsit gorombára sikeredett, ezért hozzátette: – Köszönöm, de már eldöntöttem, mit fogok csinálni.

– Senki nem tudná meg, Harry – unszolta kacsingatva Bumfolt.

– Köszönöm, de minden rendben – rázta fejét Harry, bár maga se értette, miért mondja ezt már másodszor, mikor valójában semmi sincs rendben. – Van már egy tervem. A...

Ekkor éles sípszó hangzott fel a kifutó felől.

– Te jó ég, rohannom kell! – kiáltott fel riadtan Bumfolt, és faképnél hagyta Harryt.

Harry elindult a sátor felé, és találkozott a kilépő Cedrickel. A fiú arca immár egyértelműen zöld volt. Harry megpróbált sok sikert kívánni neki, de csak egy rekedt nyögést tudott kipréselni a torkán.

Bement hát a sátorba, csatlakozva Fleurhöz és Krumhoz. Néhány másodperc múlva felzúgott a tömeg, jelezve, hogy Cedric belépett a kifutóba, és találkozott a minisárkány élő másával...

Harry nem hitte volna, hogy ennyire szörnyű lesz ott ülni és hallgatni a zajokat. A nézők sikoltoztak... ordítottak... felhőrdültek – olyan egyszerre, mintha egyetlen test ezernyi feje volnának – miközben Cedric így vagy úgy megpróbálta kicselezni a svéd sróforrút. Krum továbbra is a lába elé meredt. Fleur átvette Cedric szerepét – most ő járkált körbe-körbe a sátorban. Az egészben a legrosszabb mégis a harsogó kommentár volt; Bumfolt szavait hallgatva rémisztő képek rajzolódtak ki Harry lelki szemei előtt.

– Húúú, ez egy hajszálon múlt... Vakmerő a fiatalember, azt meg kell hagyni, de még milyen vakmerő... Nagyon ügyes próbálkozás! Kár, hogy nem sikerült...

Aztán végül, úgy tizenöt perc múltán a közönség egyszerre őrjöngő ünneplésbe kezdett – Cedricnek tehát sikerült kicseleznie a sárkányt, és megszereznie az aranytojást.

– Nagyon szépen csinálta! – harsogta Bumfolt. – És most lássuk a zsűri pontjait!

A pontokat azonban Bumfolt nem hirdette ki hangosan; Harry feltételezte, hogy azokat a zsűritagok a közönségnek is megmutatják.

– Még három bajnok van hátra! – rikkantotta Bumfolt, mikor elhangzott az újabb sípszó. – Delacour kisasszonyt kérjük a küzdőterre!

Fleur reszketett, mint a nyárfalevél. Felszegett fejfel, pálcáját görcsösen szorongatva indult el a sátor kijárata felé, s Harry, bár sosem táplált különösebb rokonszenvet a lány iránt, most meleg együttérzéssel nézett utána.

Már csak Harry és Krum maradtak a sátorban. Egyik az egyik, másik a másik oldalon gubbasztott, s mindketten maguk elé meredtek, gondosan kerülve egymás tekintetét.

A tortúra pedig újra elkezdődött...

– Hohó, ez nem volt valami szerencsés húzás! – harsogta kaján élvezettel Bumfolt. – Éééés... majdnem!... Most óvatosan... aj, de kár, pedig már majdnem elérte!

Tíz perccel később ismét felzúgott a taps... Fleur is kiállta hát a próbát. Aztán egy ideig csend volt, bizonyára a pontozás zajlott... majd a nézők megint tapsoltak... és végül felhangzott a harmadik sípszó.

– Viktor Krumot várjuk a küzdőtérré! – hallatszott Bumfolt hangja. Krum felállt és kicsámpázott, magára hagyva Harryt a sátorban.

Harry most valahogy sokkal inkább a sajátjának érezte a testét, mint máskor. Tudta, hogy ő maga az a szaporán dobogó szív, az a tíz, félelemtől remegő ujj... ugyanakkor mintha kívülről látta volna önmagát meg a sátrat, és távolról hallotta volna a tömeg tompa zúgását...

– Micsoda lélekjelenlét! – ordította Bumfolt, s valahol messze felharsant a kínai gömb lángsárkány iszonyú rekedt-visító üvöltése. – Neki se kell a szomszédba mennie merészségért... és... igen, megszerezte a tojást!

A dörgő taps úgy csapott a fagyos téli levegőbe, mint kő az ablaküvegbe. Krum elvégezte a feladatot – még egy perc, és a dolog komolyra fordul...

Harry felállt. Úgy érezte, mintha a lábai gumiból lennének. Várt... Aztán felhangzott a sípszó. Ő lassan elindult kifelé a sátorból – a rettegés minden lépéssel feljebb és feljebb kúszott a torkában. Látta magát, ahogy elmegy a facsoport mellett, majd belép a kifutó palánkjaiba vágott ajtón.

Úgy érezte, mintha egy rikítóan színes álom szereplője lenne. Az erdő szélére varázsolt lelátók zsúfolásig tele voltak; száz meg száz arc fordult felé, száz meg száz szempár szegeződött rá. Ő pedig lassan a kifutó túlsó vége felé fordította a fejét. Igen, ott volt mennydörgő; négy lábára ereszkedve, sátor módjára lelógó szárnyakkal kuporgott tojásai fölött; hosszú, tövises farka mély barázdákat szántott a fagyos földbe, sárgán izzó szeme pedig kitartóan meredt a kifutó egy pontjára – oda, ahol ő, Harry állt. A közönség zúgott; hogy együttérzően-e vagy gyűlölködve, Harry nem tudta, de nem is törődött

vele. Most csak az volt fontos, hogy megtegye, amit kell... hogy minden erejével arra és csakis arra összpontosítson, amiben egyedül bízhatott, ami az egyetlen esélyét jelentette...

Felemelte a varázspálcáját.

– Invito – Tűzvillám! – kiáltotta.

És várt. Testének minden sejtje együtt remegett a lelkével... Ha nem sikerült... Ha nem jön le... Úgy érezte, mintha vibráló, hófűgöngyszerű fal választaná el mindentől, amit maga körül lát; a kifutó talaja, a palánk és az arcok százai mind-mind furcsán, émelyítően hullámoztak...

Egyszerre aztán suhogást hallott a háta mögött. Megfordult; a Tűzvillám kibukkant az erdő fái mögül, átrepült a kifutó palánkja fölött, majd leereszkedett és derékmagasságban lebegve megállt előtte – csak rá kellett ülnie. A közönség még hangosabban zúgott... Bumfolt valamit kiabált... de Harry már csak elmosódott zajokat érzékelt... a hallására most nem volt szüksége...

Mikor aztán elrugaszkodott a földtől és a szél belekapott a hajába... mikor a felé forduló arcok rózsaszín gombostűfejékké váltak és a mennydörgő kushadó kutyává zsugorodott... akkor Harry egyszerre rádöbrent, hogy nemcsak a kifutót hagyta messze maga mögött, hanem a félelmét is... hogy újra ott van, ahol igazán otthon érzi magát...

Hiszen ez is csak egy kviddicsmeccs... egy izgalmas mérkőzés, a mennydörgő pedig egy ellenfél, semmi más, semmi több...

Lenézett a tojáshalomra, s a sok gránitszürke között nyomban felfedezte az aranytojást; az ott feküdt a legvédelettebb helyen, a sárkány két mellső lába között.

– Jól van – motyogta magában Harry. – Félrevezető taktika. Gyerünk...

Zuhanni kezdett – a mennydörgő feje követte őt. Harry tudta, hogy mire készül a sárkány, és a megfelelő pillanatban a magasba rántotta a seprűt. Lángcsóva kergette szét a levegőt azon a helyen, ahol átrepült volna, ha nem fordul meg idejében... Nem volt ebben semmi rémisztő... végül is egyre megy, hogy egy gurkót kerül-e ki az ember vagy egy tűzcsóvát...

– Micsoda parádés repülés! – kiáltott fel Bumfolt, túlharsogva a tömeg sikolyokkal tarkított moraját. – Figyeled a konkurenciát, kedves Viktor Krum?

Harry most leírt egy kört a mennydörgő fölött, s a sárkány fejével követte útját – hosszú nyaka lassan körbelengett. Harry tudta, hogy ha ezt még egy darabig így folytatná, a mennydörgő szépen elszédülne – de előbb még biztosan újra tüzet fog okádni...

Mikor a sárkány kitátotta pofáját, Harry nyomban zuhanórepülésbe ment át. Ezúttal azonban nem volt akkora szerencséje. A lángokat ugyan elkerülte, de helyettük találkozott a tüskés farokkal, s mikor éles kanyart vett balra, az egyik hosszú tövis végigszántott a vállán, hosszan felhasítva a talárját...

Érezte a fájdalmat és hallotta a nézők rémült kiáltásait, de azt is látta, hogy a seb nem túl mély... továbbshant hát a mennydörgő háta mögött, s ekkor támadt egy ötlete...

Úgy tűnt, a sárkány nem akar se szárnyra kapni, se felágaskodni – lengette nyakát és farkát, forgott és vonaglott, csapkodott a szárnyával, és parázsló sárga szemét egy pillanatra se vette le támadójáról – de a tojásait nem merte őrizetlenül hagyni, konokul kuporgott fölöttük... Márpedig Harrynek el kellett érnie, hogy elmozduljon a helyéről, hisz másképp esélye sem volt az aranytojás közelébe férközni... átgondolt, óvatos taktikával fel kellett csalogatnia a sárkányt a magasba...

Elkezdett hát ide-oda röpködni, úgy választva meg a távolságot, hogy a bestia még ne fújjon lángot rá, ne is kapjon felé, de azért fenyegetve érezze magát. A sárkány követte is őt a fejével; hosszúkás pupillája fenyegetően parázslott, fogai kivillantak fekete pofájából...

Harry egyre magasabbra emelkedett, s vele együtt a mennydörgő feje is. Végül a bestia nyaka már teljes hosszában az ég felé nyúlt, s úgy lengett jobbra-balra, mint a kobra a kígyóbüvölő előtt...

Harry még egy méterrel magasabbra emelkedett, mire a sárkány dühösen felüvöltött; Harry olyan volt neki, mint egy pimasz légy, ami nem tágít, amíg le nem csapják. Hiába lengette a farkát – Harry túl messze volt. Hiába okádta a tüzet – Harry kitért a lángcsóva elől. Kitátotta hát iszonyú pofáját...

– Gyerünk – sziszegte Harry, miközben kitartóan rótt a nyolcasokat a sárkány fölött. – Gyere már, próbálj elkapni... állj fel...

És végül érkezett a várva várt pillanat: a mennydörgő kitárta vitorlányi fekete szárnyát, mellső lábával elrugaszkodott a földről, és felágaskodott – Harry pedig abban a szempillantásban a föld felé fordította a Tűzvillám nyelvét. Mielőtt a sárkány követhette volna a tekintetével, vagy felfoghatta volna, mit csinál, ő már zuhant is a tojások felé, melyeket nem védett többé a két hatalmas, karmos láb. Mindkét kezével elengedte a seprűt – megragadta az aranytojást...

A következő pillanatban pedig már száguldott is a horizont felé – s miközben elsuhant a lelátók és az erdőszéli fák fölött, egyik kezével a Tűzvillám nyelvét markolva, a másikkal testéhez szorítva a kincset érő tojást,

egyszerre kipukkadt a buborék, ami elzárta tőle a külvilág zaját. Egy csapásra megtelt a füle dörgő tapssal, sok száz torokból feltörő üdvözléssel – úgy érezte, mintha újra a Világkupadöntőn lenne, és az ír szurkolók kitörő ünneplését hallaná...

– Micsoda teljesítmény! – bömbölte Bumfolt. – Micsoda bravúr! Legifjabb bajnokunk szerezte meg a leggyorsabban a tojást! Hát, azt hiszem, ezek után bátrabban fogadunk majd Harry Potterre!

Harry visszafordította a Tűzvillámot. Láta, hogy a sárkányőrök már szaladnak is a felbőszült mennydörgő felé. Megcélozta a kifutó palánkján vágott ajtót, ahol már három ember várta: McGalagony, Mordon és Hagrid. Mindhárman integettek neki, s már messziről látszott az arcukon elterülő boldog mosoly. A nézők dobhártyaszaggató harsogásától kísérvé visszarepült a lelátó fölé, s olyan könnyedén landolt, amilyen könnyűnek a szívét érezte ezekben a pillanatokban... Kiállta az első próbát, túlélte a rettegett feladatot...

– Remekül csinálta, Potter! – kiáltotta McGalagony, mikor Harry leszállt a seprőről. Az ő szájából ez a mondat a lehető leglelkesebb dicséretnek számított. Harry azt is észrevette, hogy McGalagonynak remeg a keze – a tanárnő ugyanis most a vállára mutatott. – Még a pontozás előtt menjen be Madam Pomfreyhez... Ott van, már Diggoryt is el kellett látnia...

– Megcsináltad, Harry! – brummogta rekedten Hagrid. – Sikerült! Ráadásul a mennydörgő ellen! Emlékszel, mit mondott róla Charlie: hogy az a leg...

– Köszönöm, Hagrid – vágott a szavába emelt hangon Harry. Nem akarta, hogy Hagrid épp most kotyogja ki, amit eddig sikerült titokban tartaniuk.

Mordon professzor is roppant elégedettnek tűnt – mágikus szeme csak úgy táncolt üregében.

– Így kell ezt csinálni, Potter! – recsegte.

– Jól van, irány az elsősegélyszátor! – sürgette McGalagony.

Harry zihálva bólintott, és kilépett a kifutó ajtaján. Rögtön megpillantotta Madam Pomfreyt, aki aggodalmas arccal álldogált egy másik sátor bejárata előtt.

– Sárkányok! – sopánkodott, miközben bevonszolta Harryt a sátorba, melyet belső vászonfalak több elkülönített részre osztottak. Az egyik ilyen fal mögött Harry megpillantotta Cedric sziluettjét. Úgy tűnt, a hugrabugos fiú nem szenvedett túl súlyos sérülést – ülni legalábbis tudott. Madam Pomfrey megvizsgálta Harry vállát, de munka közben sem hagyta abba a sopánkodást.

– Tavaly dementorok, az idén sárkányok, kíváncsi vagyok, milyen szörnyeket cipelnek még ebbe az iskolába. Úgy látom, szerencséd volt. Nem túl mély a seb... De azért ki kell tisztítanom, mielőtt behegesztem.

A sebtisztítás nem volt túl kellemes, mert a piros fertőtlenítőszer nemcsak füstölgött, de csípett is – a behegesztés művelete viszont gyors és fájdalommentes volt: Madam Pomfrey csak rábökött a sebre a pálcájával, mire az nyomban begyógyult.

– Most még egy percig maradj nyugton a fenekeden – mondom, ülve maradsz! Aztán majd kimehetsz megnézni a pontjaidat.

Azzal a javasasszony magára hagyta Harryt, és átment a szomszéd fürkébe, másik pácienséhez.

– Nos, Diggory, enyhült a fájdalom? – hallatszott át a hangja odaátról.

Harrynek cseppet sem volt kedve nyugton maradni; izgatottsága még mindig nem múlt el. Felállt hát, hogy megnézzze, mi történik odakint, de mielőtt elérte volna a sátor kijáratát, két emberbe ütközött – Hermione és Ron siettek be hozzá.

– Szuper voltál, Harry! – sipította Hermione, akinek a bőrén rövid vörös vonalkák jelezték azokat a helyeket, ahol arcába vágta a körmeit. – Komolyan! Fantasztikusan csináltad!

Harry azonban Ronra nézett; barátja falfehér volt, és úgy bámult rá, ahogy kísértetekre szokás.

– Harry! – szólalt meg halálosan komolyan – Nem tudom, ki dobta bele a neved a serlegbe... de az a valaki a vesztetre tör!

Olyan volt, mintha az utolsó három és fél hét egy szempillantás alatt kitörlődött volna – vagy mintha Harry és Ron most találkoztak volna először azóta, hogy a serleg kidobta Harry nevét.

– Látom, végre felfogtad... – dörmögte Harry. – Elég sokáig tartott.

Hermione nyugtalanul pislogott a két fiúra. Ron tétován kinyitotta a száját. Harry tudta, mi következik, de – bármennyire is várt eddig erre a percre – úgy érezte, nem akarja hallani barátja bocsánatkérését.

– Semmi gond... – mondta, mielőtt Ron megszólalhatott volna. – Felejtsük el.

– Nem, Harry – felelte Ron. – Elismerem, hogy...

– Felejtsük el.

Ron szája zavart vigyorra húzódott. Harry visszamosolygott... Hermione pedig elsírta magát.

– Most meg miért bögsz? – nézett rá megütközve Harry.

– Ti olyan, de olyan hülyék vagytok! – kiabálta toporzékolva, potyogó könnyekkel a lány, s mielőtt a fiúk magukhoz térhetek volna megdöbbenésükből, mindkettőjüket átölelte – aztán zokogva kirohant a sátorból.

Ron fejcsóválva nézett utána.

– Most kezd bömbölni... Na gyere, Harry, menjünk, nézzük meg a pontjaidat.

Harry magához vette a Tűzvillámot meg az aranytojást, kibújt a sátorból, és elindult a palánk felé. Mintha a levegőben járt volna – sosem hitte volna, hogy egy ember ennyire könnyűnek érezheti magát. Ron ott loholt mellette, és szünet nélkül beszélt.

– Te voltál a legjobb, ez teljesen világos, a nyomodba se ért senki. Cedric elég furán csinálta... elvarázsolt egy nagy követ, átváltoztatta kutyává. Azt akarta, hogy a sárkány a kutyát támadja meg, ne őt. Mondjuk, az a kőből kutya dolog elég jól nézett ki, és végül is bejött a trükk, mert Cedric megszerezte a tojást, de közben kapott rendesen a sárkánytól... mert hogy annak is volt esze, és az utolsó pillanatban rájött, hogy mégse a labradorra kéne nyomulnia, úgyhogy elég rondán odapörkölt Cedricnek... Aztán Fleur jött, aki egy ilyen hipnózisos izét próbált, szóval el akarta kábítani a sárkányt – elég jól is csinálta, mert a sárkány elálmosodott meg minden, de aztán horkolni kezdett, és iszonyú láng jött ki az orrából. Fleurnek meg meggyulladt tőle a talárja. Mondjuk nem volt nagyon ciki, mert rögtön nyomott rá egy locsolóbübbajt a pálcájával, és el is tudta oltani magát. Na, és aztán jött Krum. Nem fogod elhinni, de a srácnak eszébe se jutott repülni! De azért még így is ő volt utánad a legjobb. Belebombázott valamilyen átkot a sárkány homlokába. Na, az tök jól nézett ki, csak az volt a baj, hogy a sárkány nem feküdt meg tőle, hanem elkezdett tántorogni meg kínlódni, és közben összetaposott egy csomó rendes tojást. Azért le is vontak pár pontot Krumtól, mert az volt a szabály, hogy nem szabad semmiben kárt tenni.

Megérkeztek a palánkhhoz, s Ron szünetet tartott, hogy lélegzethez jusson. Harry eddig nem látta a zsűrit, de most, hogy a mennydörgőt elvezették, megpillantotta őket – Dumbledore, Karkarov, Madame Maxime, Kupor és Bumfolt a kifutó túlsó végében ültek, egy aranyszínű emelvényen elhelyezett székeiken.

– Maximum tíz pontot adhatnak – magyarázta Ron, s Harry már látta is, hogy az első zsűritag, Madame Maxime a magasba emeli pálcáját. Abból kiröppent egy hosszú, ezüstsínű szalag; addig kanyargott a levegőben, mígnem egy nagy nyolcas szám lett belőle.

– Egész jó! – kiabálta Ron, túlharsogva a közönség tapsát. – Biztos a sérülésed miatt vont le két pontot...

Most Kupor következett. Ő egy kilences számot lőtt fel a magasba.

– Te, ez egyre jobb! – rikkantotta Ron, és jól hátba vágta Harryt.

A következő zsűritag, Dumbledore, ugyancsak kilenc pontot adott. A közönség még hangosabban tapsolt.

Ludo Bumfolt – tíz.

– Tíz? – hüledezett Harry. – De hát megsérültem... Miért csinálja ezt?

– Nem mindegy!? – lelkesedett Ron. – Örülj neki!

Utolsóként Karkarov emelte fel a pálcáját. Várt egy pillanatot, majd ő is fellőtt egy számot – egy négyest.

– Micsoda!? – tájékozott Ron. – Négy? Te, elfogult csaló, gengszter, szélhámos! Krumnak tíz pontot adtál!

Harryt azonban az se érdekelte volna, ha Karkarov egy nagy nullát lő fel – Ron felháborodása száz pontnál is többet ért számára. Ezt persze nem kötötte barátja orrára, de mikor hátat fordított a kifutónak, olyan könnyű volt a szíve, mint a vízből felszálló buborék. Nem is csak Ron és nem is csak a griffendélek miatt... mert az a rengeteg ember, aki most őt ünnepelte, nem lehetett csupa griffendéle. Most, hogy komolyra fordult a dolog, hogy kiderült, mivel kell megküzdenie, majdnem az egész iskola a pártjára állt, s immár ugyanúgy szurkoltak neki, mint Cedricnek... A mardekárosok véleménye pedig ezek után már végképp hidegen hagyta.

– Holtversenyben vezettek, Harry! Te és Krum! – Ezt az információt Charlie Weasley hozta; odasietett Harryhez és Ronhoz, akik időközben elindultak a kastély felé. – Figyeljétek, most rohannom kell, mert megesküdtem anyának, hogy rögtön írok neki, amint túl vagyunk a dolgon... de ez valami hihetetlen volt,

Harry! Ja igen, és arra kértek, szóljak neked, hogy maradj még egy pár percig... Bumfolt mondani akar nektek valamit. A bajnokok sátrában vár titeket.

Ron azt mondta, megvárja, így hát Harry újra belépett a sátorba, ami érdekes módon most sokkal hívogatóbb és barátságosabb helynek tűnt, mint egy órával korábban. Harry felidézte, milyen érzés volt a mennydörgőt kerülni, és összevetette azzal, amit előtte, a sátorban várakozva érzett... a várakozás összehasonlíthatatlanul rosszabb volt.

Fleur, Cedric és Krum együtt léptek be a sátorba.

Cedric fél arcát narancssárga krém borította – feltehetőleg az égési sebet gyógyító balzsam –, de azért rámosolygott Harryre.

– Jó voltál, Harry.

– Te is! – felelte széles vigyorral Harry.

– Mindannyian jók voltatok! – tódította Bumfolt, aki most ismét úgy járt, mintha rugók nőttek volna a talpán; kipirult arca láttán pedig bárki azt hihette volna, hogy ő maga győzte le nemrég mind a négy sárkányt. – Gyorsan elmondok még pár dolgot. Böven lesz időtök kipihenni magatokat, mert a második próba február huszonnegyedikén reggel fél tízkor kezdődik. De hogy addig se unatkozzatok, kaptok egy kis házi feladatot. Ha alaposabban megnézik azokat az aranytojásokat, láthatjátok, hogy ki lehet nyitni őket... ott, ni, ott van rajta a kis pánt. Na már most... A tojás egy rávezető dolgot rejt, amiből, ha okosak vagytok, kitalálhatjátok, mi lesz a második feladat – és akkor fel tudtok rá készülni. Világos? Biztos? Akkor nem is szaporítom tovább a szót.

Harry kiment a sátorból, csatlakozott Ronhoz, és élénk beszélgetésbe merülve elindultak az erdő széle mentén. Harry részletesebben is hallani akarta, hogyan fogtak ki a bajnokok sárkányaikon; azonban alighogy megkerülték a kifutót takaró facsoportot, egy boszorkány ugrott eléjük a fák közül.

Rita Vitrol volt az. Ezúttal élénkzöld talárt viselt, ami remekül illett a kezében tartott purlicerpenna színéhez.

– Gratulálok, Harry! – szólt, kivillantva mindhárom aranyfogát. – Megállnál egy szóra? Milyen érzés volt szembenézni a sárkánnyal? Mi a véleményed most a zsűri tagjairól?

– Persze, hogy megállok egy szóra – felelte Harry, a tőle telhető leggonoszabb vigyorral. – Viszontlátásra.

Azzal faképnél hagyta a boszorkányt, és tovább sétált Ronnal a kastély felé.

Huszzonegyedik fejezet

A Házimanó Felszabadítási Front

Aznap este Harry, Ron és Hermione felsétáltak a bagolyházba Pulipintyhez, hogy Harry elküldhesse a sárkánykaland kimeneteléről írt levelét Siriusnak. Útközben Harry elmondta Ronnak, miket mesélt Sirius Karkarovról. Ron megdöbbenéssel fogadta a hírt, hogy az iskolaigazgató egykor halálfaló volt, de mire felértek a bagolyházba, már azt hangoztatta, hogy Karkarov mindig is gyanús volt neki.

– Minden egybevág – magyarázta. – Malfoy a vonaton azt mondta, az apja és Karkarov jó barátok. Most már tudjuk, honnan ismerik egymást. Biztos a Világkupadöntőn is mindketten ott rohángásztak az álarcosok között... De figyelj, Harry, ha tényleg Karkarov dobta be a neved a serlegbe, akkor most biztos veri a fejét a falba. Nem jött be a kis ötlete. Megúsztad egy karcolással! Várj, segítek...

Pulipintyen olyan mámor lett úrrá a levél láttán, hogy tébolyult huhogás közepette röpködni kezdett Harry feje körül. Ron elkapta a levegőben, és lefogta, hogy veszteg maradjon, amíg Harry a lábára köti a levelet.

– Kizárt dolog, hogy a többi feladat is ilyen veszélyes legyen – folytatta Ron, miközben az ablakhoz lépett Pulipinttyel. – Komolyan, Harry, szerintem akár még meg is nyerheted ezt a versenyt.

Harry tudta, hogy Ron csak azért beszél így, mert jóvá akarja tenni korábbi viselkedését, ettől függetlenül jól estek neki barátja szavai. Hermionénak annál kevésbé tetszett a dolog; nekidőlt a falnak, karba tette a kezét, és rosszállóan nézett Ronra.

– Ne igyunk előre a medve bőrére! – szólt nagy komolyan. – Kétlem, hogy Harry túl lenne a nehezén. Ha már az első próba ilyen volt, bele se merek gondolni, milyen lesz a többi.

– Megszólalt a mi kis optimistánk – fintorgott Ron. – Szerintem neked barátkoznod kéne Trelawneyval. Jól megértenétek egymást.

E szavakkal Ron kidobta Pulipintyet az ablakon. A kis bagoly vagy négy métert zuhant, mire sikerült lefékeznie magát, s ennek bizony a levél volt az oka. – Harry egy kicsit túllőtt a célon, ugyanis a sárkánnyal vívott meccs jóformán minden másodpercének külön mondatot szentelt.

Megvárták, amíg Pulipinty eltűnik a távolban, azután Ron így szólt:

– Lassan le kéne mennünk, Harry. Kezdődik a győzelmi bulid. Fred és George mostanra már biztos kirabolták a konyhát.

És valóban, mikor beléptek a Griffendél-toronyba, ott ismét lelkes taps és üdvözlőfogadás fogadta Harryt. A klubhelyiségben minden vízszintes felületet tálak és kancsók foglaltak el; hegyekben állt a sütemény, vödörszámra kínálgatta magát a sütőtöklé és a vajsör. Lee Jordan feleresztett jó néhány Dr. Filibuster féle „nedvesen is indítható, garantáltan tűzmentes” csillagszórót, úgyhogy szó szerint szikrázott a levegő az ünneplő griffendélek feje fölött. Dean Thomas, aki nagyon szépen tudott rajzolni, készített egy sor új plakátot. A legtöbb Harryt ábrázolta, amint Tűzvillámán körbepereget a magyar mennydörgőt, de volt néhány kép a lángoló fejű Cedricről is.

Harry megpakolt egy szalvétát finomságokkal – már szinte el is felejtette, milyen érzés úgy istenigazából éhesnek lenni –, és leült két barátja mellé. Gondtalannak és felhőtlenül boldognak érezte magát; Ron újra ott ült az oldalán, túl volt az első próbán, és most három hónapig nem kellett újabb feladatot teljesítenie.

– Fú, de nehéz! – mondta Lee Jordan, miután kezébe vette az aranytojást. – Nyisd ki, Harry! Nézzük meg, mi van benne!

– Egyedül kell megfejtene a rejtvényt – szólt szigorúan Hermione. – Így írják elő a tusa szabályai...

– A sárkánykerülgetésre is egyedül kellett volna felkészülnöm – dörmögte Harry, olyan halkán, hogy csak Hermione hallja meg. Sikerült is büntudatos mosolyt csalnia a lány arcára.

– Így van, Harry! Nyisd ki a tojást! – visszhangozták többen is a közelben.

Lee átadta Harrynek a tojást. Harry bedugta körmeit az aranyhéjon körbefutó szűk hézagba, és felfeszítette.

Az belül üreges volt ugyan, de nem volt benne semmi – viszont abban a pillanatban, hogy Harry kinyitotta, panaszos, süvöltő visítás töltötte be a helyiséget. A hang leginkább azoknak a fűrészeknek a zajára emlékeztette Harryt, amelyeken a szellemzenekar játszott Félig Fej Nélküli Nick kimúlás napi partiján.

– Csukd be! – ordította Fred, fülére szorítva tenyerét.

Harrynek nem kellett kétszer mondani.

– Ez meg mi volt? – Seamus Finnigan csodálkozva meredt a tojásra. – A sikítószellemeknek van ilyen hangjuk... Harry, lehet, hogy legközelebb egy kísérteten kell átkaszabolnod magad?

– Ez egy ember hangja volt, akit kínoznak! – hebegte falfehér arccal Neville. – A Cruciatus-átkot kell majd leküzdened!

– Gondolkozz már, miket beszélsz, Neville! – torkolta le George. – A Cruciatus-átok be van tiltva. Nem csinálhatnak illegális dolgokat a bajnokokkal... Viszont Percy pont így szokott énekelni... Figyelj, Harry, lehet, hogy meg kell támadnod Percyt zuhanyozás közben.

– Kérsz egy lekváros kosárkát, Hermione? – kérdezte Fred.

Hermione gyanakodva nézett az orra alá dugott tálra. Fred elvigyorodott.

– Nem kell aggódni – mondta. – Ebben nincs semmi trükk. A kuglóffal viszont jobb, ha vigyázol...

Neville, aki épp akkor harapott bele egy szelet kuglófba, gyorsan kiköhögte a falatot.

– Csak vicceltem, Neville – nevetett Fred.

Hermione vett egy lekváros kosárkát, majd Fredhez fordult:

– Ezt a sok ételt mind a konyhából hoztátok?

– Onnan bizony – felelte vigyorogva Fred, és utánozni kezdte a házimanók sipító hangját: – „Vigyen, amit csak tetszik, uram, vigyen, amit csak tetszik!” Rátukmálják az emberre a kaját... Ha azt mondod, süssenek meg neked egy ökröt, azt is megcsinálják...

– De hogy jutsz be hozzájuk? – kérdezte csak úgy mellesleg Hermione.

– Az nem gond – legyintett Fred. – Van egy festmény, ami egy gyümölcsöstálat ábrázol. Meg kell csiklandozni rajta a körtét, és akkor... – Elharapta a mondatot, és gyanakodva nézett Hermionéra. – Miért kérdezed?

– Csak úgy, kíváncsiságból – sietett a válasszal a lány.

– Rá akarod beszélni a manókat, hogy sztrájkoljanak? – kérdezte George. – Meguntad a röpcédulázást, és úgy döntöttél, hogy inkább megszervezed a manók forradalmát?

A közelben állók jót nevettek a bizarr feltételezésen. Hermione nem válaszolt.

– Nehogy nekem telebeszeld a fejüket, hogy követeljenek ruhát meg fizetést! – szólt fenyegetően Fred. – Hagyd csak békén őket, hadd főzzenek!

Ekkor Neville átmenetileg magára vonta a társaság figyelmét, ugyanis hatalmas kanárivá változott.

– Jaj, ne haragudj, Neville! – kiabálta Fred a nagy kacagás közepette. – Elfelejtettem, hogy tényleg a kuglófot bűvöltük meg!

Neville alig egy perc múlva levedlett, s mire az utolsó toll is lehullott róla, újra a régi volt. Még a nevetésbe is bekapcsolódott.

– Kanári-kuglóf! – rikkantotta Fred. – A közös találmányunk George-dzsál! Hét sarló darabja – a bolondnak is megéri!

Harry, Ron, Neville, Seamus és Dean kevéssel egy óra előtt vonultak csak fel hálótermükbe. Mielőtt lefeküdt, Harry kitette a magyar mennydörgő miniatűr mását az éjjeliszekrényére. A parányi sárkány nagyot ásított, majd összegömbölyödött, és behunyta a szemét. Végül is igaza van Hagridnak, gondolta Harry, miközben összehúzta baldachinos ágya függönyét... a sárkányok tényleg jópofa állatok...

A beköszöntő december széllel és ólmos esővel lepte meg a Roxfortot. Bár a kastély telente elég huzatos volt, Harry hálásan gondolt a vastag falakra és a kandallók lobogó tűzére, valahányszor elsétált a tavon horgonyzó hajó mellett. A beauxbatons-osok kocsija sem tűnt éppenséggel jól kifűthető

lakóhelynek. Azt viszont Harry észrevette, hogy Hagrid igen jól tartja Madame Maxime lovait kedvenc keveretlen whiskyjükkal. A karám sarkában álló vályú felől olyan tömény gőzt hozott a szél, hogy a legendás lények gondozása órákon az egész csoport szédelgett tőle. Ez nem volt túl szerencsés dolog, mivel továbbra is a rettentő szurcsókokat kellett gondozniuk, s ez a munka még tiszta fejjel sem volt gyerekjáték.

– Nem tudom, alszanak-e téli álmot, vagy sem – közölte a következő órán Hagrid a vacogó társasággal, miután kiterelte őket a tőkágyásba. – Gondoltam, kipróbáljuk, hátha van kedvük szunyókálni egy kicsit... Betesszük őket ide, ezekbe a ládába...

A szurcsókok a rendszeres testmozgás mellett is tovább gyilkolták egymást, így számuk időközben tízre csökkent; hosszuk viszont lassan elérte a másfél métert. Vastag, szürke páncéljuk, sok-sok erős, ízelt lábuk, robbanó farkuk, tüskéjük és szívókájuk elég hatásos összeállítás volt ahhoz, hogy Harry a maga részéről a világ legvisszataszítóbb lényeinek tartsa őket. A csoport tagjai csüggedten meredtek a párnákkal és bolyhos takarókkal bélelt, koporsó méretű ládákra, melyeket Hagrid kirakott eléjük.

– Szépen beterelejük őket – magyarázta Hagrid –, és rájuk szögeljük a fedelet. Aztán majd meglátjuk, mit szólnak hozzá.

A szurcsókoknak, mint kiderült, eszük ágában sem volt téli álmot aludni, és ahhoz sem fűlött a foguk, hogy egy kipárnázott koporsóban kuksoljanak. Öt perccel azután, hogy az utolsó szög a helyére került, a szurcsókok már bőszen randalíroztak a ládák füstölgő roncsai között.

– Nyugalom! – kiabálta Hagrid. – Nem kell pánikba esni!

A legtöbben – Malfoyjal, Crakkal és Monstróval az élen – a hátsó ajtón át bemenekültek Hagrid kunyhójába, és elbarikádozták magukat. Harry, Ron és Hermione azon kevesek közé tartoztak, akik a tőkágyásban maradtak, hogy megpróbáljanak segíteni Hagridnak. Közös erővel – és kisebb-nagyobb sérülések árán – sikerült is megfékezniük és kipányvázniuk kilenc szurcsókot – már csak eggyel kellett megbirkózniuk.

Harry és Ron pálcájukból szikraesőt zúdítottak az utolsó szurcsók felé, mikor az égnek meredő tüskével, fenyegetően elindult feléjük.

– Ne ijesztgessétek! – kiáltott rájuk Hagrid. – Inkább dobjátok rá a kötelet a tüskéjére, nehogy megszúrja a többieket!

– Nagyon aggódom a többiekért! – kiabált vissza dühösen Ron, miközben Harryvel a kunyhó fala felé hátráltak, kardként előreszegezve szikrázó pálcájukat.

– Milyen izgalmas... Látom, nagyon jól szórakozik – szólt oda Harry a szemébe tűnő Rita Vitrolnak, aki az ágyás kerítése mögül figyelte a jelenetet. Ezúttal vastag, bíborvörös köpeny volt rajta, amit furcsa alakú piros gallér díszített. Vállán ott lógott krokodilbőr táskája.

Hagrid rávetette magát a Harryéket fenyegető szurcsókra, mire az nagyot robbantott a farkával, nagy körben megperzselve az elszáradt tökszárakat.

– Maga kicsoda? – kérdezte Hagrid, miután ráhurkolta a kötelet a szurcsók tüskéjére.

– Rita Vitrol vagyok, a Reggeli Próféta munkatársa – felelte villogó aranyfogakkal a boszorkány.

– Úgy tudom, Dumbledore kitiltotta magát az iskola területéről – vetette oda Hagrid. Közben felállt, és vonszolni kezdte a szurcsókat társai felé.

Rita elengedte a füle mellett a megjegyzést, és még mézes mázosabban mosolygott.

– Hogy hívják ezeket az elbűvölő állatokat? – kérdezte.

– Durrfarkú szurcsóknak – dörmögte Hagrid.

– Tényleg? – folytatta a csevegést Rita. – Sose hallottam még róluk... Honnan származnak?

Hagrid orcáját elöntötte a pír – Harry nem kis aggodalmára. Tényleg, honnan szerezhette Hagrid a szurcsókokat? Valószínűleg Hermione gondolatai is ezen a vágányon jártak, mert gyorsan megszólalt:

– Nagyon érdekes állatok. Ugye, milyen érdekesek, Harry?

– Tessék? Ja, igen... au! ... nagyon érdekesek – hadarta Harry, miután Hermione rálépett a lábára.

– Á, hát te is itt vagy, Harry! – örvendezett Vitrol. – Szóval szereted a legendás lények gondozása órát? Ez az egyik kedvenc tantárgyad?

– Igen – felelte öntudatosan Harry, hálás mosolyt csalva Hagrid arcára.

– Csodás – mondta Rita. – Elragadó. Ön régóta tanít? – fordult most Hagridhoz.

Harry a boszorkány szemét figyelte. Rita tekintete végig siklott Deanen (aki szerzett egy csúnya vágást az arcára), Lavenderen (akinek alaposan megperzselődött a talárja) és Seamuson (aki vagy öt ujját égette meg), majd ez a tekintet a kunyhó ablakára vándorolt, mely mögött ott tolongott a csoport többi tagja – orrukat az üvegnek nyomva pislogtak kifelé, hogy lássák, elmúlt-e már a szurcsókveszély.

– Ez a második évem – felelte Hagrid.

– Csodás... Az olvasókat biztosan érdekelné egy ilyen izgalmas személyiség, de hát biztosan nincs kedve interjút adni. Pedig elmesélhetné a legendás lényekkel kapcsolatos élményeit. Biztosan tudja, hogy a Próféta minden szerdán lehoz egy zoológiai témájú cikket. Bemutathatnánk ezeket a – öö – farkas surmókat.

– Durrfarkú szurcsók – javította ki Hagrid. – Végül is... lehet szó róla.

Harrynek erős ellenérzései voltak a tervezett interjúval kapcsolatban, de Vitrol jelenlétében ezt nem akarta mondani Hagridnak. A vadőr és Rita megbeszélték, hogy a beszélgetésre a hét egy későbbi napján, a Három Seprűben kerítenek sort – s egy percre rá megszólalt a kastélyban a csengő, jelezve, hogy az óra véget ért.

– Minden jól, Harry! – köszönt el vidáman Rita Vitrol, mikor Harry, Ron és Hermione útnak indultak a lankán. – Viszlát pénteken, Hagrid!

– Minden szavát ki fogja forgatni – motyogta fejcsóválva Harry.

– Remélem, Hagrid nem csempészekről vette azokat a szurcsókat – szólt Hermione, kimondva azt, amitől – Hagridot ismerve – mindhárman leginkább tartottak.

– Hagridnak már jó pár stiklije volt, Dumbledore mégse dobta ki a Roxfortból – nyugtatta meg barátait Ron. – A legrosszabb esetben elveszik tőle a szurcsókat. Bocsánat... Azt mondtam, legrosszabb? A legjobb esetben...

Harry és Hermione felnevettek, és kicsit könnyebb szívvel folytatták útjukat a nagyterem felé.

Harry nagyon jól szórakozott a délutáni dupla jóslástanórán. Még mindig csillagtérképekkel és jóslatokkal kellett bajlódniuk, de most, hogy Ron és ő megint jóban voltak, az egész badarság újra viccesnek tűnt. Trelawney professzort – aki olyan lelkesen dicsérte őket, mikor megjövendölték saját szörnyű kínhalálukat – ezúttal sikerült magukra haragítaniuk, mivel végigröhögcsélték fejtegetését a Plútónak a mindennapi életre gyakorolt sokrétű hatásáról.

– Gyanítom – suttogta titokzatosan, de rosszul leplezett ingerültséggel Trelawney –, hogy egyesek – itt jelentőségteljesen Harryre nézett – nem viselkednének ilyen komolytalanul, ha látták volna, amit én láttam tegnap este... A karosszékekben ültem, kezemben a kötésemmel, gondolataimba merülve... De egyszer csak meghallottam a kristálygömb hívó szavát. Felálltam hát, a gömb fölé hajoltam, s belepillantottam feneketlen mélységeibe... S mit gondoltok, mi nézett onnan vissza rám?

– Egy vén szipirtyó, rusnya nagy szemüvegben – mormolta Ron.

Harry megfeszítette rakoncátlankodó arcizmait. – A halál, kedveseim.

Parvati és Lavender a szájuk elé kapták a kezüket, s szemük kerekre tárgult a rémülettől.

– Igen – folytatta drámai hangon Trelawney. – A halál egyre közeledik, keselyűként kering a kastély tornyai fölött... Egyre lejjebb és lejjebb ereszkedik...

Itt szúrós szemmel rámeredt Harryre, aki leplezetlenül ásított egyet.

– Egész hatásos lett volna, ha nem nyolcvanadszor halljuk – jegyezte meg Harry, miután lemásztak az ezüstitrón, és kiszellőztették tüdejükből Trelawney szobájának fullasztó levegőjét. – Ha mindannyiszor holtan estem volna össze, amikor megjósolta, forradalmasítanám az orvostudományt.

– Te lennél az egyetlen hús-vér kísértet a világon – tódította nevetve Ron. Épp akkor haladtak el a meredt szemű Véres Báró mellett. – De legalább nem adott fel írásbeli leckét. Remélem, Hermione jó sokat kapott Vector professzortól. Imádok lustálkodni, mikor neki tanulnia kell...

Hermione azonban nem tűnt fel a nagyteremben, és Harryék a könyvtárban sem találták, mikor vacsora után a keresésére indultak. A könyvtárban egyetlen diák ült: Krum. Ron egy ideig tétován pislogott felé egy polc mögül, győzködve Harryt, hogy igenis jó ötlet autogramot kérni Krumtól – de aztán kiderült, hogy egy polccal odébb öt-hat lány pontosan ugyanerről a témáról vitatkozik, s ez elvette Ron kedvét a dologtól.

– Hol kujtoroghat Hermione? – tette fel a kérdést, mikor már a portrélyuk felé közeledtek Harryvel.

– Nem t'om... Lárifári.

A Kövér Dáma megmozdult, de még ki sem nyílt teljesen, mikor cipőtálpak szapora csattogása hangzott fel a folyosón – és befutott Hermione.

– Harry! – zihálta, miközben csúszva lefékezett a fiúk mellett. (A Kövér Dáma rosszállóan felvonta a szemöldökét.) – Harry, gyere, gyere gyorsan... muszáj velem jönnöd... Nem fogod elhinni!

Azzal karon ragadta Harryt, és vonszolni kezdte őt visszafelé a folyosón.

– Mi történt? – kérdezte Harry.

– Majd meglátod, csak érjünk oda... Jaj, gyere már, ne húzasd magad!

Harry megkereste Ron pillantását; Ron vállat vont.

– Na jó, menjünk – egyezett bele Harry. Elindult a folyosón Hermionével. Ron futva követte őket.

– Ne is törődjetek velem! – kiáltott utánuk sértődötten a Kövér Dáma. – Nem kell elnézést kérni a felesleges zavarásért! Szívesen lógok itt tárva-nyitva, amíg méltóztattok visszajönni!

– Jól van, köszönjük! – kiáltott hátra menet közben Ron.

– Hova megyünk, Hermione? – kérdezte Harry, mikor már hat emelettel lejjebb jártak, és épp elindultak lefelé a márványlépcsőn.

– Meglátod, mindjárt meglátod! – felelte izgatottan a lány.

A lépcső aljánál Hermione balra fordult, s azt az ajtót vette célba, amin át Cedric Diggory távozott azon az estén, mikor a Tűz Serlege kidobta a bajnokok nevét. Harry még soha nem lépte át ezt a küszöböt. Hermione nyomában lementek Ronnal egy egyenes kőlépcsősoron. Az nem sötét pincejárdátba torkollott, mint a túloldali lépcső, amelyen Piton tanterméhez szoktak lemenni, hanem egy széles, fáklyákkal fényesen kivilágított folyosóba, melynek falain különféle ételeket ábrázoló festmények sorakoztak.

– Álljon meg a menet! – szólt homlokráncolva Harry, mikor már a folyosó közepén jártak. – Várj egy percet, Hermione...

– Mi van? – A lány megfordult, és kipirult arccal Harryre nézett.

– Tudom, mire készülsz – mondta Harry, azzal oldalba bökte Ront, és rámutatott a Hermione mögötti festményre, amely egy gyümölcsökkel teli hatalmas, talpas ezüsttálat ábrázolt.

Most már Ronnak is derengett a dolog.

– Hermione – szólt gyanakodva –, te megint bele akarsz rángatni minket valami majomakcióba.

– Nem, nem, dehogyis – tiltakozott a lány. – Különben is, az nem majom...

– Miért, kitaláltál egy új nevet? – vonta össze a szemöldökét Ron. – Most hogy hívnak minket? Házimanó Felszabadítási Frontnak? Nem megyek a konyhába, és nem beszélem le a manókat a munkáról, érted? Nem és nem!

– Nem is kértelek rá! – fakadt ki türelmét vesztenie Hermione. – Lejöttem ide, hogy beszéljek velük, és itt találtam... Jaj, gyere már, Harry, meg akarom mutatni!

Azzal újra belekapaszkodott Harry karjába, és odavonszolta őt a gyümölcsöstálas kép elé. Mutatóujjával megcsiklandozta a festett zöld körtét. Az nevetve ficánkolni kezdett, majd hirtelen egy nagy zöld kilinccsé változott. Hermione megfogta, kitérte az ajtót, és betuszkolta rajta Harryt.

Harry épp csak annyit fogott fel, hogy egy magas mennyezetű, hatalmas csarnokba került, melynek túlsó végében nagy téglatűzhely áll és falai mentén fényes rézedények százai hevernek. Egyszer csak visító kiáltás csapta meg a fülét, és egy kicsi alak rohant felé.

– Harry Potter! Uram! Harry Potter!

Az alak belerohant a hasába, és szorosan átölelte a derekát.

– D-Dobby? – nyögte levegő után kapkodva Harry.

– Dobby, uram, Dobby bizony! – hallatszott valahonnan a köldöke tájáról. – Dobby nagyon-nagyon remélte, hogy találkozhat Harry Potterrel, uram, és most Harry Potter eljött Dobbyhoz!

Dobby elengedte Harryt, és hátralépett, hogy a fiú arcába nézhessen. Hatalmas, zöld teniszlabda-szemeiben örömkönnnyek csillogtak. Szinte pontosan úgy festett, ahogy Harry emlékeiben élt: ceruzaorr, denevérfül, hosszú ujjak és lábfej – csupán az öltözéke változott meg időközben.

Abban az időben, mikor Dobby a Malfoy családnál dolgozott, testét csupán egy koszos párnahuzat fedte. Most több ruhadarab volt rajta, de a lehető legfurcsább összeállításban. Még a Világkupadöntő szedett-vedett ruhás varázslói is szolidan elegánsnak tűntek volna mellette. Fején egy jelvényekkel teletűzdelt, teáskanna-díszítő bábu virított sapka gyanánt; felsőteste egy lópatkómintás nyakkendőtől eltekintve fedetlen volt; alul tornanadrágot viselt, lábán pedig felemás zoknit: egy rózsaszín-narancssárga csíkosat és egy feketét. Ez utóbbiban Harry felismerte azt a zoknit, amit cselesen Mr. Malfoy kezébe adott, hogy az felszabadítsa vele Dobbyt.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte álmélkodva Harry.

– Dobby itt dolgozik a Roxfortban, uram! – sipította lelkesen a manó. – Dumbledore professzor munkát adott Dobbynak és Winkynek, uram!

– Winkynek? Hát ő is itt van?

– Igen, uram, itt van!

Dobby kézen fogta Harryt, és vonszolni kezdte a konyha túlsó vége felé. Négy hosszú asztal mellett haladtak el; Harry megfigyelte, hogy azok pontosan úgy helyezkednek el, mint egy emelettel feljebb, a nagyteremben a diákok asztalai. A négy asztal most üres volt, hisz a vacsora már véget ért, de Harry biztos volt benne, hogy másfél órája még ott sorakoztak rajtuk a teli tálak, arra várva, hogy a mennyezeten át felkerüljenek az asztalok nagyterembeli párjára.

A csarnokban legalább száz házimanó ácsorgott; mosolyogtak, hajlongtak és pukedliztek, mikor Harry elhaladt mellettük. Egyszerű uniformist viseltek: egy tógaszerűen megkötött konyharuhát, melyet a Roxfort címere díszített.

Dobby végül megállt, és a tűzhely felé mutatott.

– Winky, uram! – mondta.

Winky egy sámlin üldögélt a tűznél. Az ő öltözéke nem volt olyan feltűnő, mint Dobbyé; csinos kis szoknyát viselt, hozzá kék blúzt és ugyanolyan színű sapkát. Ez utóbbit ki kellett lyukasztania, hogy kidughassa

hosszú füleit. Dobbyval ellentétben, akinek minden ruhadarabja kínosan tiszta volt, ő szemlátomást nem törődött ruhája állapotával. Blúzáat levesfoltok szennyezték, szoknyáján égett szélű lyuk éktelenkedett.

– Szervusz, Winky – köszönt Harry.

Winkynek megremegett a szája. A következő pillanatban sírva fakadt, s pontosan úgy záporoztak a könnyei, mint a Világkupadöntő napján.

– Jaj, szegénykém... – sajnálkozott Hermione, aki Ronnal együtt követte Harryt és Dobbyt a konyhán át. – Winky, kérlek, ne sírj...

De hiába, Winky egyre csak óbégatott – Dobbynak viszont fülig ért a szája.

– Kér Harry Potter egy teát? – sipította jó hangosan, hogy elnyomja Winky sírását.

– Öö... igen, köszönöm – felelte Harry.

Abban a szempillantásban hat házimanó loholt oda hozzájuk; jókora ezüsttálcán teáskannát, három csészét, egy kancsó tejet és egy tál teasüteményt hoztak.

– Ez ám a kiszolgálás! – szólt elismerően Ron. Hermione csúnyán nézett rá, a manók arca viszont sugárzott az örömtől, miközben hajlongva visszavonultak...

– Mióta dolgozol itt, Dobby? – kérdezte Harry.

– Még csak egy hete, uram! – felelte vidáman a manó. – Dobby felkereste Dumbledore professzor urat. Tudni kell, uram, hogy egy elküldött házimanó nagyon nehezen talál másik munkát. Nagyon-nagyon nehezen...

Winky erre még hangosabban felzokogott; szeméből és paradicsomszerű orrából minden a blúzára csöpögött, de ő semmit nem tett ez ellen.

– Dobby két teljes évig járta az országot, uram! – sipította Dobby. – De senki nem adott munkát Dobbynak, mert Dobby most már pénzért akar dolgozni!

A konyhai manók, akik eddig érdeklődve figyelték őket, e szavak hallatán szörnyülködve elfordították a fejüket. – Nagyon helyes, Dobby! – sietett a dicsérettel Hermione.

– Köszönöm, kisasszonyom! – vigyorgott rá Dobby. – De a legtöbb varázslónak nem kell olyan házimanó, aki fizetést kér, kisasszonyom. „Manónak nem fizetek!” – ezt mondták, és becsapták Dobby orra előtt az ajtót! Dobby szeret dolgozni, de rendes ruhát és fizetést akar... Dobbynak tetszik a szabad élet!

A roxfordi manók úgy menekültek Dobby közeléből, mintha azt jelentette volna be, hogy ragályos manóvérszben szenved. Winky nem

mozdult, csak tovább fokozta a hangerőt.

– És aztán, tudja kisasszony, tudják uraim – folytatta nagy vidáman Dobby –, Dobby elment meglátogatni Winkyt, és megtudta, hogy Winky is ruhát kapott!

Erre Winky bömbölve a földre vetette magát, s hason fekve püfölni kezdte a padlót apró ökleivel. Hermione letérdelt mellé, és vigasztalni próbálta, de hiába fáradozott.

Dobby, hogy túlharsogja Winky jajveszékelését, felhangon visítva folytatta beszámolóját.

– És akkor Dobbynak támadt egy ötlete, uram! „Dobby és Winky keressenek együtt munkát!” – mondja Dobby. „Hol lenne elég munka két házimanónak? – feleli Winky. Dobby gondolkozni kezdett, és egyszer csak eszébe jutott! A Roxfortban! Így hát Dobby és Winky eljöttek Dumbledore professzorhoz, és kaptak is munkát!

Dobby boldogan mosolygott, és újra könnyes lett a szeme az örömtől.

– És Dumbledore professzor azt mondta, ha Dobby fizetést akar, akkor ő fizet Dobbynak! Így Dobby most is szabad manó, uram! Minden héten kap egy galleont, és minden hónapban van egy szabadnapja!

– Nem valami sok! – kiabált fel Hermione az óbégató, vergődő Winky mellől.

– Dumbledore professzor heti tíz galleont és szabad hétvégét ajánlott Dobbynak... – A manó arckifejezése elárulta, hogy a hatalmas pénz-és szabadidőtömegnek még a gondolata is rémülettel tölti el. – De Dobby lealkudta, kisasszonyom... Dobby örül a szabadságnak, de nem akar kapzsi lenni. Dobby szeret dolgozni.

– És neked mennyit fizet Dumbledore professzor, Winky? – kérdezte kedveskedve Hermione.

Ha azt remélte, hogy ezzel jobb kedvre deríti Winkyt, bizony csalódnia kellett. A manó abbahagyta ugyan a sírást, de csak azért, mert annyira felháborította a kérdés.

– Winky kegyvesztett manó, de pénzt azért még nem kap! – visította dühösen villogó szemmel. – Winky nem sülyedt olyan mélyre! Winky szégyelli, hogy felszabadították!

– Szégyelled? – hüledezett Hermione. – De hát miért, Winky? Mr. Kupornak kellene szégyellnie magát! Kegyetlenül bánt veled! Te nem csináltál semmi rosszat!

Winky azonban tenyerével a fejére szorította a sapka lyukain kilógó füleit, hogy ne is hallja Hermionét, és így visított:

– Kisasszonyom ne sértegesse gazdám! Ne sértegesse Mr. Kuport! Mr. Kupor jó varázsló, kisasszonyom! Mr. Kupor jól tette, hogy elküldte rossz Winkyt!

– Winky nehezen szokja meg az új helyet – cincogta bizalmasan Dobby Harry fülébe. – Winky elfelejti, hogy már nem Mr. Kupor manója. Most már elmondhatná a véleményét, de nem akarja.

– A házimanók nem mondhatják el a véleményüket a gazdájukról? – csodálkozott Harry.

Dobby hirtelen elkomolyodott.

– De még mennyire hogy nem, uram! – felelte. – A házimanónak nemcsak a keze, de a szája is a gazdájáé. Megőrzi a titkokat, nem fecseg, megvédi a család jó hírét, és soha nem mond rosszat a gazdáról. Habár... Dumbledore professzor azt mondta, ő nem akarja ezt Dobbytól. Azt mondta, megengedi hogy... hogy...

Dobby félősen pislogni kezdett, és közelebb intette magához Harryt. Harry lehajolt hozzá.

– Dumbledore professzor azt mondta – suttogta Dobby –, hogy hibbant vén szőrmóknak is lehet őt nevezni, ha Dobby akarja!

Dobby megszeppenve nevetgélt.

– De Dobby nem akarja, uram! – jelentette ki hangosan, és úgy megrázta a fejét, hogy csak úgy csattogtak a fülei. – Dobby nagyon szereti Dumbledore professzort, és büszke rá, hogy megőrizheti a titkait.

– De Malfoyékról már nyugodtan elmondhatod a véleményed – jegyezte meg vigyorogva Harry. Dobby kicsit elbátortalanodott.

– Dobby... Dobby elmondhatná – felelte bizonytalanul, aztán összeszedte bátorságát, és folytatta: – Dobby elmondhatná Harry Potternek, hogy a régi gazdám... a régi gazdám gonosz sötét varázsló!

Dobby úgy megrettent saját merészségétől, hogy pillanatokig mozdulni se bírt – aztán odaszaladt a legközelebbi asztalhoz, és elkezdte az asztal lapjába verni a fejét.

– Rossz Dobby! Rossz Dobby! – visította.

Harry odasietett, és a nyakkendőjénél fogva elrángatta az asztaltól.

– Köszönöm, Harry Potter, köszönöm – zihálta homlokát dörzsölgetve a manó.

– Bele fogsz jönni, csak még gyakorolnod kell – vigasztalta Harry.

– Gyakorolni!? – visította felháborodva Winky. – Dobby inkább szégyellje magát, hogy így beszél gazdájáról!

– Ő már nem gazdája Dobbynak! – felelte dacosan a manó. – Dobbyt már nem érdekli, ha mérges!

– Dobby nagyon rossz manó! – sápítozott Winky, s szája újra sírásra görbült. – Mit kezd most Winky nélkül szegény Mr. Kupor? Gazdámnak szüksége van Winkyre, és Winky már nem segíthet neki. Winky egész életében a Kupor családot szolgálta, ahogy régen Winky anyja is és előtte Winky nagyanyja is... Mit szólnának, ha hallanák, hogy Winky ruhát kapott? Istenem, micsoda szégyen, micsoda szégyen!

Azzal a szoknyájába temette az arcát, és megint bömbölni kezdett.

– Winky – szólt rá szigorúan Hermione. – Hidd el nekem, hogy Mr. Kupor nélküled is nagyon jól boldogul. Találkoztunk vele, és...

– Kisasszonyom találkozott a gazdámmal? – szipogta Winky, könnyes szemét Hermionéra meresztve. – Találkozott a gazdámmal itt, a Roxfortban?

– Igen – bólintott Hermione. – Ő és Mr. Bumfolt a Trimágus Tusa zsűrijének tagjai.

– Mr. Bumfolt is itt van? – visította Winky, és Harry nagy meglepetésére megint dühös arcot vágott. – Mr. Bumfolt gonosz varázsló! Nagyon rossz varázsló! Gazdám nem szereti Mr. Bumfoltot! Nagyon-nagyon nem szereti!

– Bumfolt gonosz varázsló? – csodálkozott Harry.

– Gonosz bizony! – Winky szaporán bólogatott. – Gazdám mondott dolgokat Winkynek! De Winky nem kotyogja ki... Winky... Winky megőrzi gazdám titkait... – Azzal ráhajolt a szoknyájára, és ezután már abba hüppögött. – Szegény gazdám, nincs Winky, hogy segítsen neki...

Harryék több értelmes szót nem tudtak kisedni Winkyből. Magára hagyták hát könnyeivel, és tovább szürcsölték teájukat – Dobby pedig folytatta beszámolóját a szabad élet szépségeiről.

– A következő pénzből Dobby vesz egy pulóvert, Harry Potter! – sipította csupasz mellkasára mutogatva.

– Ide figyelj, Dobby – szólt Ron, aki szemlátomást megkedvelte a lelkes kis manót. – Neked adom azt a pulóvert, amit karácsonyra kapok majd édesanyámtól. Minden évben köt nekem egyet. Ugye, nem baj, hogy barna lesz?

Dobby repesett a boldogságtól.

– Egy kicsit össze kell majd zsugorítanunk – folytatta Ron –, de jól fog menni a teáskannabudhoz.

Mikor aztán búcsúzkodni kezdtek, a konyhai manók süteményes tálcákat cipeltek oda hozzájuk, és biztatták őket, hogy mindenből bőven vigyenek magukkal. Hermione nem fogadott el semmit, és fejcsóválva nézte a

hajlongó, pukedliző manókat, Harry és Ron viszont megtöltötték a zsebeiket kókuszcsókkal és gyümölcslepénnyel.

– Köszönjük szépen! – köszönt el Harry az ajtóhoz sereglett manóktól – Viszlát, Dobby!

– Harry Potter... – próbálkozott bátortalanul Dobby. – Dobby néha meglátogathatja uramat?

– Hát persze, amikor csak akarsz! – felelte Harry, Dobby nagy öröme.

– Hát, tudjátok... – szólalt meg Ron, amikor maguk mögött hagyták az alagsori folyosót – évekig csodáltam Fredet és George-t, hogy mindig tudnak szerezni ezt-azt a konyháról. Pedig lám, nem is kell nagy ügyesség hozzá. Minél többet visz fel az ember, a manók annál boldogabbak!

– Örülök, hogy Dobby ide jött dolgozni – szólt Hermione, mikor elindultak felfelé a márványlépcsőn. – Ha a többi manó látja, milyen boldog, mennyire örül a szabadságnak, előbb-utóbb ők is öntudatra ébrednek majd.

– De nemcsak Dobbyt látják, hanem Winkyt is – jegyezte meg Harry.

– Winky is rendbe fog jönni – jelentette ki Hermione, kicsit önmagát is győzködve. – Ha már megnyugodott és megszerette a Roxfortot, rá fog jönni, mennyivel jobb neki Kupor nélkül.

– Tisztára imádja azt a pasast – mondta tele szájjal Ron, miután beleharapott egy lepénybe.

– Bumfoltot viszont annál kevésbé – jegyezte meg Harry. – Kíváncsi lennék, miket mond róla otthon Kupor.

– Valószínűleg azt, hogy nem túl jó főosztályvezető – mondta Hermione. – És ebben sajnos igaza is van.

– Én akkor is szívesebben lennék Bumfolt beosztottja, mint Kuporé – jelentette ki Ron. – Bumfoltnak legalább van humorérzéke.

– Ezt nehogy mondd Percy előtt! – szólt bujkáló mosollyal Hermione.

– Hát igen, Percy biztos megörülne, ha egy vicces kedvű ember lenne a főnöke – bólogatott Ron, és beleharapott egy csokis képviselőfánkba. – Szegény bátyám akkor se nevetné el magát, ha a főnöke pucéran táncolna előtte, a fején Dobby szépséges kalapjával.

Huszonkettedik fejezet

A váratlan feladat

– Potter! Weasley! Ide figyelnének végre?

McGagony professzor hangja ostorként csattant a fülükben.

Harry és Ron összerezzenek, és felkapták a fejüket.

A keddi átváltoztatástan-óra lassan a végéhez közeledett. Már készen voltak az órai feladattal; a tengerimalaccá változtatott tengeri csikók a tanári asztalon elhelyezett dobozban szaladgáltak (Neville-é inkább vergődött, mert uszonya volt); a csoport már lemásolta a tábláról a házi feladatot („Írja le és illusztrálja példákkal, hogyan kell alkalmassá tenni az egyes transzformációs bűbájokat fajok közti átváltoztatásra!”), és már csak a kicsengetésre vártak. Harry és Ron, akik épp ádáz párbajt vívtak Fredtől és George-tól szerzett csalipálcáikkal, most felnéztek – Ron kezében egy bádogpapagáj volt, Harryében egy gumihal.

– Most, hogy végre Potter és Weasley is szíveskednek a koruknak megfelelően viselkedni – szólt McGalagony, megrovó pillantást vetve a két jó barátira (Harry gumihalának addigra leesett a feje, mert Ron papagája bevitt egy halálos csőrívágást) – elmondanék egy közérdekű hírt.

– Közeledik a karácsonyi bál, mely hagyományosan a Trimágus Tusa részét képezi, s ami lehetőséget kínál arra, hogy közelebbről is megismerkedjenek külföldi vendégeinkkel. A bált a negyedéves és annál idősebb tanulók számára rendezzük, de ők meghívhatnak fiatalabb tanulókat is.

Lavender Brown hangosan felvihogott. Parvati Patil jól oldalba bökte a könyökével, de ő is alig tudta magába fojtani nevetését. Mindketten hátrafordultak Harry felé. McGalagony nem törődött velük, amit Harry kimondottan méltánytalannak érzett azok után, amit ő és Ron kaptak.

– A bált karácsony első napján tartjuk a nagyteremben – folytatta McGalagony. – Este nyolc órakor kezdődik és éjfélig tart. Megjelenés dísztalárban. És még valami...

McGalagony jelentősegteljesen végignézett az osztályon.

– A karácsonyi bálon természetesen valamennyien... öhm... oldottabb hangulatban leszünk.

Lavender a szájára szorította kezét, de így sem tudta eléggé tompítani vihogását. Harry most legalább sejtette, min nevet: valószínűleg megpróbálta elképzelni McGalagonyt „oldott” hangulatban.

– Ennek ellenére mindenkitől elvárjuk – folytatta McGalagony –, hogy a bálon is roxfortos diákhöz méltó viselkedést tanúsítson. Óva intek minden griffendélest attól, hogy a magatartásával szégyent hozzon az iskolára.

Alighogy befejezte a mondatot, megszólalt a csengő, és a griffendélesek a szokásos zsibongás közepette pakolni kezdtek.

– Potter, legyen szíves még egy szóra! – szólt emelt hangon McGalagony.

Harry biztosra vette, hogy McGalagony a lefejezett gumihallal kapcsolatos gondolatait készül megosztani vele, úgyhogy csekély lelkesedéssel indult el a tanári asztal felé.

McGalagony megvárta, amíg becsukódott az ajtó az utolsó távozó diák mögött, s csak azután fogott bele mondókájába.

– Potter, a bajnokok és partnereik...

– Milyen partnerek? – értetlenkedett Harry.

McGalagony gyanakvó pillantást vetett rá, mintha attól tartana, hogy Harry ugratni próbálja.

– A báli partnereikről beszélek, Potter – felelte végül. – A táncpartnerükről.

Harrynek ugrálni kezdett a gyomra.

– Táncpartner... – Érezte, hogy elvörösödik, és gyorsan kijelentette: – Én nem táncolok.

– Dehogynem táncol, dehogynem táncol! – fortyant fel McGalagony. – Éppen erről beszélek. Hagyományosan a bajnokok és partnereik nyitják meg a bált.

Harryben felrémlett a kép, amint ott áll frakkban és cylinderben, oldalán egy lánnyal, aki Petunia néni egyik fodros estélyi ruhájában illegeti magát.

– Én nem táncolok... – ismételte csökönyösen.

– Ez nem szabadonválasztott gyakorlat! – jelentette ki szigorúan McGalagony. – Maga, mint bajnok az iskolát képviseli, ezért eleget kell tennie bizonyos kötelezettségeknek. Válasszon magának partnert, Potter!

– De én nem...

– Semmi de, Potter! – zárta le a témát McGalagony. – Halotta, mit mondtam.

Egy héttel korábban Harry még meggyőződéssel állította volna, hogy meghívni egy lányt egy bálra sokkal kellemesebb dolog, mint kijátszani egy magyar mennydörgősárkány éberségét. Most azonban, hogy az utóbbit már megtette, és szembesült a táncpartnerkeresés feladatával, úgy érezte, ha választhatna, inkább repülne még pár kört a sárkány orra előtt.

Harry még sosem látott ennyi nevet az ünnepeket a Roxfortban töltő diákok listáján; bár ő maga minden évben feliratkozott, hisz sosem volt kedve hazamenni Dursleyékhoz. Az előző években azonban nem sokan tettek így rajta kívül. Most úgy tűnt, hogy negyedévestől felfelé mindenki maradni akar, és mindenki – legalábbis minden lány – hatalmas lelkesedéssel készül a bálra. Harry most döbbent csak rá, milyen rengeteg lány jár a Roxfortba –

egyszerre megtelt velük a kastély. Csapatokba verődve álldogáltak minden folyosón; sugdolóztak, viháncoltak, vihorásztak, ha elment mellettük egy-egy fiú, és ruhaterveket mutogattak egymásnak nagy izgatottan...

– Miért kell ezeknek mindig tizesével járni? – fordult Ronhoz Harry, miután elhaladtak egy nagy csapat kuncogó lány mellett, akik leplezetlenül megbámulták Harryt. – Hogy lehet meghívni őket, ha soha nincsenek egyedül?

– Használj lasszót! – javasolta Ron. – Tudod már, kit fogsz elhívni?

Harry nem válaszolt. Az nem volt kérdéses, kit szeretne elhívni, az viszont igen, hogy mikor lesz végre bátorsága feltenni a nagy kérdést... Cho ötödéves volt, nagyon csinos, kitűnő kviddicsjátékos, és nem szenvedett hiányt barátokban.

Ron bizonyára kitalálta, miféle gondolatok járnak Harry fejében, mert így szólt:

– Neked van a legkönnyebb dolgod, Harry. Iskolabajnok vagy. Elbántál a magyar mennydörgővel. Tuti, hogy sorba fognak állni érted a lányok.

Frissen felújított barátságuk tiszteletére Ron minimálisra fogta mondataiban a keserű felhangot. Emellett kiderült – Harry őszinte csodálkozására –, hogy ráadásul igaza is van.

Egy göndör hajú, harmadéves hugrbugos lány, akivel Harry azelőtt soha egy szót se beszélt, rögtön másnap odalépett hozzá, és felkérte báli partnerének. Harry annyira meglepődött, hogy a kelletténél kicsit határozottabban mondott nemet. A lány persze megbántódott, Harrynek pedig egész mágiatörténetórán Dean, Seamus és Ron kaján megjegyzéseit kellett hallgatnia. A rá következő napon további két lány próbálkozott nála: egy másodéves és egy ötödéves, akit Harry inkább a testőrének tudott volna elképzelni, mint a táncpartnerének.

– Különben nem is volt csúnya – jegyezte meg Ron, miután sikerült abbahagynia a nevetést.

– Két fejjel magasabb volt nálam – dörmögte Harry, aki még mindig a megrázó élmény hatása alatt állt. – Képzeld el, hogy nézne ki, ha táncolnánk: mintha egy fa körül szaladgálnék.

Ezekben a napokban többször eszébe jutott egy megjegyzés, amit Hermione tett egyszer Krumra: „Csak azért vannak úgy oda érte, mert híres!” Erősen kételkedett benne, hogy azok a lányok, akik addig megkeresték, akkor is vele akarnának menni a bálba, ha nem ő (enne az iskola egyik bajnoka. De vajon eszébe jutna-e ezen tépelődni, ha történetesen Cho kérné fel őt táncpartnernek?

Mindent egybevetve azonban Harrynek el kellett ismernie, hogy az első próba óta napjai a bállal kapcsolatos aggodalmakkal együtt is sokkal derűsebben telnek. Ha végigment a folyosón, már nem vágtak sértéseket a fejéhez. Gyanította, hogy ezt Cedricnek is köszönheti: a fiú bizonyára hálás volt, hogy súgott neki a sárkányokról, és szólt a hugarbugosoknak, hogy hagyják békén. A Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak jelvények divatja is mintha múltfélben lett volna. Draco Malfoy persze továbbra is minden adandó alkalommal idézte Rita Vitrol cikkét, de egyre kevesebben nevettek gonosz viccein – s hogy Harry öröme teljes legyen, a Reggeli Prófétában nem jelent meg semmiféle cikk Hagridról.

– Megmondom őszintén, nem nagyon érdekelték azt a nőt a legendás lények – mondta Hagrid, mikor Harry, Ron és Hermione a szünet előtti utolsó legendás lények gondozása órán megkérdezték tőle, hogy ment az interjúja Rita Vitrollal. A csoport nagy megkönnyebbülésére Hagrid ezúttal nem kérte tőlük, hogy sétáltassák vagy rakodják a durrfarkú szurcsókokat. Helyette a kunyhó mögötti kecskelábú asztal mellett üldögéltek, és újfajta próbaebédet készítettek elő az állatok számára.

– Csak rólad akart beszélgetni, Harry – folytatta bizalmas beszámolóját Hagrid. – Megmondtam neki, hogy barátok vagyunk, mióta csak elhoztalak Dursleyéktől. „Négy év alatt egyszer se kellett megszidnia?” – kérdezi tőlem. „Sose bosszantotta fel magát az órán?” Mondtam neki, hogy nem, erre savanyú képet vágott. Mintha mindenáron azt akarta volna hallani, hogy te egy javíthatatlan rosszcsont vagy, Harry.

– Persze, hogy azt akarta hallani – bólintott Harry, miközben megfogta a kést, hogy felaprítson egy újabb darab sárkánymájat. – Unalmas lenne, ha mindig csak azt írná rólam, hogy szegény tragikus sorsú kis hős vagyok.

– Új megközelítést akar – jelentette ki nagy bölcsen Ron, kezében egy félig meghámozott szalamandratojással. – Azt kellett volna mondanod neki, hogy Harry dühöngő örült.

– De hát nem az! – mordult fel őszinte döbbenettel Hagrid.

– Pitont kellett volna meginterjúvolnia – szólt sötéten Harry. – Tőle megkapná, amire vágyik. Potter kényszeresen áthág minden szabályt...

Ron és Hermione nevettek.

– Tényleg ezt mondta? – csóválta a fejét Hagrid. – Szó se róla, csináltál már ezt-azt, de azért szerintem egész rendes gyerek vagy.

– Kösz, Hagrid – mosolygott Harry.

– Eljössz a karácsonyi bálra, ugye, Hagrid? – kérdezte Ron.

– Igen, lehet, hogy benézek – felelte közömbös képpel Hagrid. – Azt mondják, jó móka lesz. Hallom, te nyitod a táncot, Harry. Ki lesz a párod?

– Még nem tudom... – felelte pirulva Harry, és Hagrid szerencsére nem feszegette tovább a témát.

A szünet előtti utolsó hét már teljes egészében a nagy esemény jegyében telt. A diákok közt tucatjával keringtek a pletykák a karácsonyi bálról, bár Harry ezeknek a felét sem hitte el. Kizártnak tartotta például, hogy Dumbledore valóban nyolcszáz hordó mézbort vásárolt Madam Rosmertától. Az viszont hiteles információnak tűnt, hogy a bálon fellépnek a Walpurgis Leányai. Harry nem tudta, hogy pontosan kicsodák vagy micsodák azok, mivel a Privet Drive-on nem volt varázsvevő-készülék, de legtöbb társa a Varázsszem Rádió műsorán nőtt fel, s az ő lelkendezésükből azt hámozta ki, hogy a Walpurgis Leányai egy híres zenekar lehet.

Némelyik tanár feladta a kilátástalan küzdelmet, és meg se próbálta munkára fogni a báli lázban égő társaságot. Flitwicknél szerdán egész órán játszottak, maga a professzor pedig Harryvel beszélgetett a mesteri begyűjtőbűbjéről, amit Harry a tusa első próbáján bemutatott. Nem minden tanár volt azonban ilyen elnéző. Binns professzornak például esze ágában sem volt lemondani a lehetőségről, hogy további fejezeteket olvasson fel a koboldfelkelésekről szóló jegyzeteiből. Mivel Binnst annak idején a saját halála se tudta megakadályozni abban, hogy folytassa a tanítást, senki nem lepődött meg rajta, hogy hidegen hagyja őt egy olyan apróság, mint a karácsony. Inkább az volt meglepő, miként tud Binns a lázongó koboldok véres rémtetteiről ugyanolyan unalmasan beszélni, mint Percy az üstfenekek vastagságáról. McGalagony és Mordon is az utolsó óra utolsó percéig dolgoztatták a társaságot, Piton pedig valószínűleg előbb lett volna hajlandó fiává fogadni Harryt, mint szabad foglalkozást engedni a diákoknak. Mi több, bejelentette, hogy a szünet előtti utolsó órán fogja ellenőrizni saját készítésű ellenmérgeik hatékonyságát.

– Micsoda egy szadista! – fakadt ki Ron aznap este a Griffendél-torony klubhelyiségében. – Képes az utolsó napon vizsgáztatni minket! Tönkreteszi az egész hetünket.

– De te csak azért se szakadsz bele a tanulásba! – jegyezte meg Hermione, aki eddig bájitaltan jegyzeteibe mélyedt. Ron épp kártyavárat épített egy pakli robbantós snapszlihoz való kártyából. Ez sokkal izgalmasabb elfoglaltság volt, mint mugli kártyákat rakosgatni egymásra, mivel az építmény bármelyik pillanatban felrobbanhatott.

– Karácsony van, Hermione – szólt bágyadt-lustán Harry. – Ő a kandalló előtti karosszékek egyikében kuporgott, és a Repülj a Csúzlikkal című könyvet olvasta – immár vagy tizedszer.

Hermione megrovó pillantást vetett rá.

– Ne tanulj, ha nem akarsz, de azért még foglalkozhatnál valami hasznosabb dologgal.

– Például mivel? – kérdezte Harry, miközben figyelte, hogyan uszítja rá a gurkót a csúzlis Joey Jenkins a Dallycastle-i Denevérek egyik hajtójára.

– Például a tojással! – sziszegte Hermione.

– Ne fárasz már, Hermione! – legyintett Harry. – Azzal még eleget foglalkozhatok február huszonnegyedikéig.

Az aranytojás időközben az utazóládába került. Harry az ünnepi buli óta egyszer se nyitotta ki. Azzal nyugtatgatta magát, hogy még mindig bő két hónapja van rájönni, mit jelent a hátborzongató visítás.

– Lehet, hogy több hetes munkád lesz vele! – vetette ellen Hermione. – Az lesz a vége, hogy a többi három bajnok felkészül a feladatra, te meg ott fogsz állni kukán!

– Ne piszkáld már, Hermione! – szólt rá Ron. – Ő is lazíthat egy kicsit...

Azzal óvatosan elhelyezte az utolsó lapot a kártyavár tetején. Az építmény abban a pillanatban felrobbant, és alaposan megperzselte Ron szemöldökét.

– Jó a fejed, Ron... Menni fog a dísztalárodhoz.

Fred és George léptek oda hozzájuk; amíg Ron a szemöldökét tapogatta, helyet foglaltak a három jó barát asztalánál. – Ron, kölcsönadod Pulipintyet? – kérdezte George. – Most éppen úton van – felelte Ron. – Mire kéne?

– George meg akarja hívni a bálba – hangzott Fred gúnyos válasza.

– El akarunk küldeni egy levelet, tökfő – mondta George.

– Kinek írogattok ti leveleket? – kíváncsiskodott Ron.

– Az orrod is megégetheted, ha mindenbe beleütöd. – Fred fenyegetően meglengette a pálcáját. – Tényleg, hogy álltok a bállal? Megvan már, hogy kivel mentek?

– Nincs – felelte Ron.

– Na, akkor húzz bele, öcskös – szólt Fred –, mert a végére csak a selejt marad.

– Miért, te kivel mész? – érdeklődött Ron.

Fredet nem hozta zavarba a kérdés. – Angelinával – jelentette ki.

– Tényleg? – álmélkodott Ron. – Már meg is beszélted vele?

– Jó, hogy mondod. – Fred hátrafordult, és átkiabált a klubhelyiség túlsó végébe: – Hahó! Angelina!

Angelina, aki Alicia Spinnett-tel csevegett az ablaknál, felé fordult.

– Mi van? – kiáltott vissza. – Megyünk együtt a bálba? Angelina mustráló pillantással végigmérte Fredet.

– Felőlem mehetünk – felelte végül, majd vigyorogva folytatta beszélgetését Aliciával.

– Tessék! – fordult a társasághoz Fred. – Le van vajazva. Azzal felállt, ásított egyet, és hátba bökte George-ot. – Gyere, keressünk egy iskolai baglyot...

Az ikrek elmentek. Ron felhagyott szemöldöke vizsgálgatásával, és a kártyavár füstölgő romjai fölött Harryre nézett.

– Tényleg túl kéne esni a dolgon, Harry... El kéne hívni valakit. Frednek igaza van. Ha sokáig húzzuk az időt, csak a trollok maradnak nekünk.

Hermione méltatlankodva felszisszent. – Tessék? A micsodák?

– Tudod, hogyan értem... – vonogatta a vállát Ron. – Inkább egyedül megyek, mint mondjuk... mint mondjuk Eloise Midgennel.

– Eloise-nak már sokkal kevesebb pattanása van... és nagyon kedves lány!

– De ferde az orra – morogta Ron.

– Ja, értem már – szólt epésen Hermione. – Szóval neked egy féleszű liba is remekül megfelel, feltéve, hogy elég csinos!

– Hát... végül is igen – felelte Ron.

– Akkor én most elmegyek lefeküdni! – jelentette ki dühösen Hermione, azzal felpattant, és elviharzott a lányok lépcsője felé.

Az iskola vezetősége október óta mindent megtett azért, hogy elkápráztassa a durmstrangos és beauxbatons-os vendégeket, s a karácsonyi előkészületek is ennek a szándéknak a jegyében zajlottak. Harry jó néhány ünnepet töltött már a Roxfortban, de sosem látott még egyszerre ilyen sok pompás és ötletes díszítőkelléket az ódon kastély falai közt. A márványlépcső korlátjára önfagyasztó jégcsapok kerültek. A nagyteremben felállított tizenkét karácsonyfán díszek egész arzenálja függött, a világító magyalbogyóktól az igazi, huhogó aranybaglyokig, a lovagi páncélok pedig egy furfangos bűbájjal rávették, hogy karácsonyi dalokat énekeljenek, ha valaki elmegy mellettük. Mindenki egyetértett abban, hogy maradandó élmény meghallgatni a „Mennyből az angyal”-t egy üres sisak előadásában, ami a szövegnek csak a felét tudja. Fricsnek többször el kellett kergetnie Hóborcot, aki azzal

szórakozott, hogy bevette magát egy-egy páncélba, és maga költötte, otromba szövegeket kornyikált a kihagyott sorok helyén.

A nagy nap vészesen közeledett, de Harry még mindig nem beszélt Chóval. Most már tényleg kezdte aggasztónak érezni a helyzetet, s ezzel Ron is így volt – bár Harry úgy vélte, Ronnak nem lenne annyira kínos partner nélkül mennie a bálba, hisz neki nem kell részt vennie a nyitótáncban.

– A végén Hisztis Myrtle lesz a párom – dörmögte csüggedten Harry, a második emeleti lányvécé népszerűtlen kísértetére utalva.

Ronban péntek reggelre érett meg az elhatározás.

– Figyelj, Harry, veszünk egy nagy levegőt, és megteesszük – mondta olyan mogorva eltökéltséggel, mintha egy bevehetetlen erődöt készülnének megrohamozni. – Este már úgy megyünk fel a klubhelyiségbe, hogy mindkettőnknek lesz báli partnere. Rendben?

– Öö... rendben – felelte Harry.

A baj csak az volt, hogy bár aznap többször is látta Chót – szünetben, ebédidőben és mikor mágiatörténet-órára ment –, mindig a barátai társaságában találta a lányt. Hát soha sehova nem jár egyedül? Meg kell várni, amíg vécére megy, és lesből rátámadni? Ez se működött – úgy tűnt, Cho még a vécére is négy-öt fős kísérettel jár. Akárhogy is, Harry tudta, hogy nem halogathatja tovább az akciót, hisz óráról órára csökkennek az esélyei.

Piton ellenmérgevizsgáján képtelen volt koncentrálni, s a keverékből kifelejtette a legfontosabb hozzávalót, a bezoárkövet. Ezek után természetesen elégtelent kapott, de ez akkor a legkevésbé sem tudta izgatni. Minden figyelmét annak szentelte, hogy lélekben felkészüljön a nagy feladatra. Kicsengetés után rögtön felkapta táskáját, és megcélozta az ajtót.

– Vacsoránál találkozunk – szólt oda Ronnak és Hermionénak, és már rohant is a lépcső felé.

Csak félre kell hívnia Chót egy percre... ez nem olyan nagy dolog... A tömeget fürkészve végigrohant néhány zsúfolt folyosón, és (a vártnál kicsit előbb) össze is találkozott a lánnyal, mikor az kilépett a sötét varázslatok kivédése teremből.

– Szia, Cho. Ne haragudj... öö... ráérsz egy pillanatra?

A Cho körül álló lányok reakcióját látva Harry arra gondolt, hogy roppant bölcs rendelkezés lenne Dumbledore részéről, ha betiltana az iskolában a vihogást. Cho maga azonban nem nevetett; csak bólintott, és követte Harryt.

Egy félreeső sarokban aztán megálltak. Harry megfordult, és Cho szemébe nézett. A gyomrában pedig az az érzés támadt, mint amikor az

ember rálép egy lépcsőre, ami nincs.

– Öö – mondta.

Nem tudja kimondani a kérdést. Képtelen rá. Pedig meg kell tennie... Cho csak állt, és kérdő tekintettel nézett rá.

Harry szájából úgy szaladtak ki a szavak, hogy a nyelve nem is tudta követni őket.

– Menkegytabálba?

– Tessék? – pislogott Cho.

– Arra gondoltam... hogy mehetnénk együtt a bálba – nyögte ki Harry. Most miért kell elvörösödnie? Miért?

– Oh! – Cho is elpirult. – Jaj, Harry, nagyon sajnálom... – Látszott rajta, hogy tényleg sajnálja. – Sajnos már elígérkeztem.

– Mm-hm – mondta Harry.

Furcsa – egy perce a zsigerei még úgy tekeregtek, mint egy zsák kígyó, most viszont úgy tűnt, mintha megszöktek volna.

– Aha, értem – szólt. – Semmi gond.

– Tényleg nagyon sajnálom... – ismételte Cho.

– Nem érdekes.

Pár másodpercig csak álltak, és néztek egymásra, aztán Cho így szólt:

– Hát...

– Mmhm – felelte Harry.

– Hát akkor szia – mondta Cho, még mindig fülig vörösén, azzal megfordult, és elindult.

Harry hallotta magát, amint utána szól: – Kivel mész?

– Oh... Cedrickel – felelte a lány. – Cedric Diggoryval.

– Aha...

Egyszerre visszamásztak a zsigerei a helyükre. Csak épp a távollétükben valaki megtöltötte őket ólommal.

Harry tökéletesen megfedkezett a vacsoráról. Lassan, gépiesen elindult a Griffendél-torony felé, s minden lépésnél Cho szavai visszhangoztak a fülében: Cedrickel... Cedric Diggoryval. Pedig már kezdte megkedvelni Cedricet – már szinte elnézte neki azt a kviddicsmeccset, meg hogy jóképű, hogy közkedvelt, hogy szinte mindenki neki szurkol. Most egyszerre rádöbbsent, hogy Cedric mégiscsak egy üresfejű szépfiú, semmi több.

– Tündérfény – dörmögte oda a Kövér Dámának a pár napja megváltozott jelszót.

– Jól mondod, drágám! – furulyázta a Dáma csillogó fejékét igazgatva, azzal előrelelendült.

Harry bemászott a klubhelyiségbe, körülnézett, és megakadt a szeme Ronon, aki hamuszürke arccal kuksolt az egyik félreeső asztalnál. Ginny ott ült mellette, és gesztusaiból ítélve vigasztalni próbálta őt.

– Mi van, Ron? – kérdezte odalépve Harry. Ron halálra vált arccal nézett fel rá.

– Mi ütött belém!? – nyögte kétségbeesetten. – Miért csináltam?

– Mit? – faggatta Harry.

– Megkérdezte... megkérdezte Fleur Delacourt, hogy akar-e a párja lenni – mondta Ginny. Úgy tűnt, viaskodik egy mosollyal, de közben együtt érzően simogatta Ron karját.

– Mit csináltál? – hüledezett Harry.

– Nem tudom, mi ütött belém! – fakadt ki újra Ron. – Hogy jutott egyáltalán az eszembe ilyen örülség? Körös-körül emberek álltak... egy csomó ember... elborult az agyam... mindenki engem nézett! Csak át akartam menni a bejárat csarnokon... és ő ott állt... Diggoryval beszélgetett... és akkor hirtelen rám jött valami, és... és megkérdeztem tőle!

Ron keservesen felnyögött, és kezébe temette az arcát. Tovább beszélt, de alig lehetett érteni, mit mond:

– Úgy nézett rám, mint egy piócára... Nem is válaszolt. És aztán – nem tudom – egyszer csak magamhoz tértem, és elrohantam.

– Fleur nagynyja véla volt – bólintott Harry. – Jó volt a tipped. Nem tehetsz róla. Biztos Diggoryt próbálta delejezni az örökölt bűbájjal, és te pont belesétáltál... De hiába próbálkozik, mert Diggory Cho Changet viszi a bálba.

Ron felkapta a fejét.

– Megkérdeztem Chót, hogy megyünk-e együtt – folytatta fásultan Harry. – Ezt válaszolta.

Ginny arcáról lehervadt a mosoly.

– Ez nem igaz... – csóválta a fejét Ron. – Mindenkinek van párja, csak nekünk nincs... Na jó, Neville-nek sincs. Hoppá! Tudod, kit kérdezett meg? Hermionét!

A hír Hallatán Harry egy pillanatra még szomorkodni is elfelejtett.

– Mi!?

– Képzeld el! – Ron elnevette magát, s ettől arca visszanyerte természetes színét. – Bájitaltanóra után mesélte! Azt mondta, Hermione mindig olyan kedves volt hozzá, segített neki, meg minden... de Hermione azt mondta, hogy már van párja. Haha! Jó vicc! Csak le akarta rázni Neville-t. Meg is tudom érteni...

– Ne neved! – csattant fel Ginny.

Ekkor kinyílt a portrélyuk, és bemászott Hermione.

– Miért nem jöttetek le vacsorázni? – kérdezte barátaihoz lépve.

Ginny felelt a fiúk helyett.

– Mert... Ne vihogjatok már! Mert épp most kosarozták ki mindkettőt!

Ron és Harry elkomorodtak.

– Kösz szépen, Ginny – morogta Ron.

– Elfogytak a csinibabák, Ron? – szólt csípősen Hermione. – Lassan ráfanyalodsz Eloise Midgenre? Ne búsulj, Ron, valaki biztos hajlandó lesz elmenni veled.

Ron azonban nem hallott, csak látott: úgy meredt Hermionéra, mintha egy új embert látna a helyén.

– Hermione, Neville-nek igaza van – te lány vagy... – Zseniális felfedezés – hangzott az epés felelet. – Figyelj – lehetsz valamelyikünk párja! – Nem lehetek! – vágta rá kurtán Hermione.

– Ne izélj már... – mérgelődött Ron. – Muszáj valakit találnunk. Már mindenkinek van párja, csak nekünk nincs...

– Azért nem mehetek veletek – szólt kissé elpirulva Hermione –, mert nekem is van már párom.

– Nem igaz! – csattant fel Ron. – Ezt csak kitaláltad, hogy megszabadulj Neville-től!

– Tényleg? Kitaláltam? – Hermione szeme vészjóslóan villogott. – Lehet, hogy furcsán hangzik, Ron, de rajtad kívül más is észrevette, hogy lány vagyok! És nem is három év után!

Ron nagy szemeket meresztett rá. Azután újra elvigyorodott.

– Jó van, na, tudjuk, hogy lány vagy... Most megnyugodtál? Melyikünk párja akarsz lenni?

– Ilyen nehéz a felfogásod? – dühöngött Hermione. – Megmondtam, hogy valaki mással megyek!

Azzal sarkon fordult, és faképnél hagyta őket. Ron homlokráncolva nézett utána.

– Hazudik – jelentette ki nemes egyszerűséggel.

– Tévedsz – rázta a fejét Ginny.

– Miért, kivel megy? – mordult rá Ron.

– Majd ő elmondja, ha akarja – felelte Ginny.

– Na jó... – legyintett türelmét veszítve Ron. – Elég volt ebből. Ginny, te mész Harryvel, én meg majd...

– Nem lehet – vágott a szavába Ginny. Most rajta volt a sor, hogy elpiruljon. – Én már... Neville-lel megyek. Hermione után engem kérdezett

meg, és hát... gondoltam, máskülönben nem tudok elmenni a bálba, mivel még csak harmadikos vagyok.

Ginny megsemmisülten meredt maga elé, aztán egyszer csak felpattant.

– Lemegyek vacsorázni – mondta, és elindult a portrélyuk felé.

– Mi ütött ezekbe? – hüledezett Ron.

Harry azonban nem figyelt rá. A portrélyuk felé pillantva meglátta az érkező Parvatit és Lavendert, és elszánta magát a cselekvésre.

– Várj meg itt – szólt Ronnak, azzal felállt, és odament Parvatihoz. – Parvati, van kedved velem jönni a bálba?

A lány szabályos vihogógörcsöt kapott. Harry türelmesen várta, hogy magához térjen; ujjait keresztbe tette talárja zsebében.

– Igen – bökte ki végül Parvati, nagyon-nagyon piros arccal.

– Kösz – bólintott megkönnyebbülten Harry. – Lavender, lennél Ron párja?

– Ő Seamusszal megy – felelt barátnője helyett Parvati, és most már mindketten vihogtak.

Harry gondterhelten sóhajtott.

– Nem tudtok valakit Ronnak? – kérdezte fojtott hangon.

– Miért nem megy Hermione Grangerrel? – kérdezett vissza Parvati.

– Mert ő mással megy.

A hír szemlátomást meglepte Parvatit. – Húúúú – kivel? – kérdezte izgatottan. Harry vállat vont.

– Fogalmam sincs – felelte. – De most Ronról van szó.

– Hát... – szólt tétován Parvati. – Esetleg a nővérem... tudod, Padma, aki hollóhátas. Ha akarod, megkérdezem.

– Nagyon jó lenne... – felelte Harry. – Akkor várom a választ, jó?

Harry két dologért fohászkodott, miközben visszaballagott Ronhoz: azért, hogy a jövőben messze elkerülje őt mindenfajta bál, és azért, hogy Padma Patil orra tökéletesen szimmetrikus legyen.

Huszonharmadik fejezet

A karácsonyi bál

Bár a negyedikeseket tanáraik bőven ellátták házi feladattal a szünetre, Harrynek nem fűlött a foga a munkához, s a karácsonyt megelőző hetet csupa kellemes elfoglaltsággal töltötte – csakúgy mint szinte az összes diák. A Griffendél-torony épp olyan zsúfolt volt, mint tanítási időben, sőt úgy tűnt, mintha összement volna egy kicsit – bizonyára mert lakói sokkal élénkebbek

voltak, mint máskor. Fred és George nagy sikert arattak a kanári-kuglóffal; a szünet első napjaiban szinte percenként óriásmadárrá változott valaki a toronyban. Aztán persze mindenki megtanulta, hogy ajándék ételtől könnyen tollas lehet az ember háta, s attól fogva gyanakvás övezett minden süteménykínálgatót. George azonban bizalmasan megsúgta Harrynek, hogy Freddel már dolgoznak az újabb slágertréfán. Harry meg is fogadta magában, hogy a jövőben egy szem tökmagot se fogad el Fredtől és George-tól. Túlságosan is jól emlékezett még Dudley esetére a nyelvnyújtó nyalánksággal.

Ezekben a napokban vastag hótakaró telepedett a kastélyra és környékére. A beauxbatons-osok halványkék kocsija hatalmas fagyott töknék tűnt Hagrid cukormázaz mézeskalácsháza mellett. A durmstrangosok hajójának ablakaira jégvirágokat rajzolt a fagy, s az árbocozat is fehérbe öltözött. A konyhai manók fáradhatatlanul főzték a sűrű, forró leveseket és sütötték a finom süteményeket a kastély lakói és a vendégek számára – egyszerűen senkinek nem volt oka panaszra, kivéve persze Fleur Delacourt.

– Ólyán ne'éz ételeket főznek itt a Rhoxfór'ban – hallották Harryék Fleur sopánkodását, mikor egyik este mögötte jöttek ki a nagyteremből (Ron elbújt Harry háta mögött, nehogy a lány meglássa őt). – Nem főgok beleférhni a dísztalárobba!

– Jaj, micsoda tragédia – szólt epésen Hermione, mikor Fleur eltávolodott. – Hogy lehet valaki ennyire eltelve magától?

– Kivel mész a bálba, Hermione? – érdeklődött Ron.

Ezt a kérdést napok óta újra meg újra feltette, még hozzá a legváratlanabb pillanatokban – arra számítva, hogy Hermionénak egyszer kiszalad a száján a válasz. A lány azonban csupán fintorgott, és ennyit felelt:

– Nem mondom meg, mert ki fogsz gúnyolni.

– Nem mondd komolyan, Weasley! – csendült Malfoy hangja a hátuk mögött. – Nem hiszem el! Valaki elhívta a bálba ezt a földig-fogú sárvérűt?

Harry és Ron fenyegetően megfordultak, de Hermione most integetni kezdett, és odaköszönt valakinek Malfoy mögött: – Jó estét, Mordon professzor!

Malfoy elsápadt, behúzta a nyakát, és rémülten pislogott Mordon után. A professzor persze nem volt ott; még a vacsoráját fogyasztotta a tanárok asztalánál.

– Ijedős kis görény vagy, Malfoy – adta meg a kegyelemdőfést Hermione, majd Harry, Ron és ő kacagva elindultak a márványlépcsőn.

Ron rásandított a lány arcára, és a homlokát ráncolta. – Hermione – szólt. – A fogad...

– Mi van vele?

– Valahogy megváltozott... most, ahogy nézem...

– Persze, hogy megváltozott. Gondoltad, hogy megtartom a Malfoytól kapott agyarakat?

– Nem, úgy értem, nem olyanok a fogaid, mint előtte voltak... most olyan... egyenesek és... és nem is nagyok.

Hermione huncutul mosolygott, s most Harry is észrevette: ez a mosoly másképp festett, mint a korábbiak.

– Tudjátok, az úgy volt – mesélte Hermione –, hogy mikor felmentem Madam Pomfreyhoz, ő elkezdte zsugorítani a fogamat, és a kezembe adott egy tükröt. Azt mondta, szóljak, amikor pont akkora a fogam, mint korábban volt. És hát... egy kicsit később szóltam. – Most még szélesebben mosolygott. – Anya és apa mondjuk nem fognak örülni. Sokszor kértem őket, hogy hadd zsugoríthassam össze egy kicsit a fogam, de nem engedték. Ők a fogszabályzóra esküsznek. Tudjátok, fogorvosok, nem szeretik a vajákos módszereket... Nézzétek! Megjött Pulipinty!

Ron apró baglya a jégcsapos lépcsőkorláton üldögélt. Egy pergamentekercs volt a lábához kötve, és lelkesen csipogott. Az arra járók nevetve mutogattak rá; egy csapat harmadéves lány még meg is állt mellette.

– Nézzétek, milyen aranyos pici bagoly! Milyen édes!

Ron felszalad a lépcsőn, és lekapta a madarat a korlátról.

– Agyalágyult tollas majom! – sziszegte dühösen. – Az a dolgod, hogy egyenesen a címzetthez repülj! Nem az, hogy megállj bohóckodni!

Pulipinty töretlen jókedvvel huhogott, pedig csak a feje lógott ki Ron markából. A harmadéves lányok megrökönyödve néztek Ronra.

– Vége a műsornak! – mordult rájuk Ron, és dühösen feléjük intett pulipintyes kezével. A bagoly a légáramlatot érezve még boldogabban huhogott. – Tessék, Harry...fogd – tette hozzá fojtott hangon Ron, miután a felháborodott harmadikosok elvonultak. Levette Pulipinty lábáról Sirius válaszát, amit Harry gyorsan zsebre dugott, majd mindhárman sietve folytatták útjukat a Griffendél-torony felé.

A klubhelyiség tele volt ugyan, de a társaságot lefoglalták zajos szünidei elfoglaltságaik, így senki nem törődött Harryékkal. A három jó barát letelepedett hát az egyik sötét, behavazott ablak előtt, és Harry hangosan felolvasta a levelet:

Kedves Harry!

Gratulálok bravúros mutatványodhoz a magyar mennydörgővel! Aki bedobta a neved a serlegbe, most nem lehet valami boldog! Én a kötőhártyagyújtó átkot akartam javasolni, mivel a sárkány leggyengébb pontja a szeme...

– Krum ezt csinálta! – suttogta Hermione.

...de a te módszered jobb volt, elismerem.

Mégis arra kérlek, ne bízd el magad! Gondolj arra, hogy még csak egy próbán vagy túl, s annak, aki bedobta a neved, még rengeteg alkalma lesz ártani neked. Tartsd nyitva a szemed – különösen ha a közelben van az, akiről beszéltünk – és igyekezz kerülni a bajt.

Továbbra is írd meg, ha valami említésre méltó történik.

– Úgy beszél, mint Mordon – jegyezte meg halkán Harry, és a zsebébe süllyesztette a levelet. –

„Lankadatlan éberség!” Mintha egyébként csukott szemmel járnék, és folyton nekimennék a falnak.

– Igaza van, Harry – szólt Hermione. – Két próba még hátravan. Tényleg meg kellene nézned azt a tojást, el kéne kezdened töprengeni rajta, mit jelent...

– Még csak december van, Hermione! – torkolta le Ron. – Sakkozunk egyet, Harry?

– Persze – bólintott Harry, majd Hermione arckifejezését látva hozzátette: – Ilyen zajban nem lehet koncentrálni. A tojás hangját se hallanám meg!

– Jó, igazad van – sóhajtott Hermione. Leült, hogy megnézzze a fiúk sakkpartiját, amelynek végén egy maroknyi elszánt gyalog és egy harcias futó mattot adott Ron királyának.

Karácsony első napján Harry nagyon hirtelen ébredt. Nem is tudta, mitől tért egyszerre magához, kinyitotta hát a szemét – és látta, hogy a sötétben két nagy, kerek zöld szem mered rá, még hozzá közvetlen közről.

– Dobby! – kiáltott fel, és olyan rémült menekülésbe kezdett, hogy majdnem leesett az ágyról. – Ezt ne csináld!

– Dobby bocsánatot kér, uram! – sipította riadtan a manó, miközben ő maga is hátraugrott, és a szája elé kapta hosszú ujjait. – Dobby csak boldog karácsonyt akar kívánni Harry Potternek, és hozott ajándékot is! Harry Potter azt mondta, Dobby néha meglátogathatja!

– Semmi baj – zihálta Harry, várva, hogy kalapáló szíve megnyugodjon. – Csak legközelebb inkább bökj meg vagy valami, jó? Ne hajolj így fölém...

Harry széthúzta baldachinos ágya függönyét, és megkereste szemüvegét az éjjeliszekrényen. Kiáltása felébresztette Ront, Seamust, Deant és Neville-t. A fiúk kócosan, csipásan hunyorogtak ki ágyaik függönyének résén.

– Megtámadtak, Harry? – kérdezte álmosan Seamus.

– Nem, nem, csak Dobby van itt – suttogta Harry. – Nyugodtan aludj tovább.

– Neem... ajándékok! – mondta Seamus, megpillantva a csomaghalmot az ágya lábánál. Ron, Dean és Neville is úgy döntöttek, hogy ha már felébredtek, hozzálátnak az ajándékbontogatáshoz. Harry ismét Dobbyhoz

fordult, aki most az ágya mellett álldogált, még mindig megszeppenve. Kalapként viselt teáskannadíszének tetején, a hurokhoz kötve egy csicsás karácsonyfadísz fityegett.

– Dobby átadhatja Harry Potternek az ajándékát? – kérdezte óvatosan.

– Hát persze! – felelte Harry. – Öö... én is tartogatok neked valamit.

Ez persze föllentés volt, hisz nem vett semmit Dobbynak, de most kinyitotta a ládáját, és elővett belőle egy feltűnően dudorodó mustársárga zoknigombócot. Ez volt a legrégibb és legócskább zoknija a Vernon bácsitól örökölte közül; azért dudorodott annyira, mert több mint egy éve a gyanuszkóp lakott benne. Harry most kivette a gyanuszkópot, a zoknit pedig átadta Dobbynak.

– Ne haragudj, elfelejtettem becsomagolni...

Dobbyt azonban így is boldoggá tette az ajándék.

– Dobby a zoknit szereti legeslegjobban minden ruha közül! – visította, miközben lehúzta felemás zokniját, hogy felpróbálja az ajándékot. – Most már hét van, uram... De, uram – folytatta szemét meresztgetve, miután mindkét zoknit teljesen felhúzta, úgy, hogy azok rövidnadrágja száráig értek –, Harry Potter hibás zoknit kapott a boltban. Ez két egyforma!

– Ejnye, Harry, hogy lehettél ilyen figyelmetlen! – szólt át nevetve Ron szakadt csomagolópapírokkal borított ágyáról. – Tudod, mit, Dobby? Kapsz tőlem is egy párat, keverd össze ízlés szerint. És itt a pulóvered.

Azzal odadobott Dobbynak frissen kicsomagolt ajándékai közül egy pár lila zoknit és a kötött pulóvert, amit Mrs Weasley küldött neki.

Dobby alig akart hinni a szemének.

– Uram milyen bőkezű! – visította könnybe lábadt szemmel, és mélyen meghajolt Ron előtt. – Dobby tudta, hogy uram nagy varázsló, hiszen Harry Potter legnagyobb barátja, de Dobby nem tudta, hogy ilyen nagylelkű is és kegyes és önzetlen...

– Csak egy zoknit kaptál – dörmögte Ron. Kicsit piros lett ugyan a füle, de azért szemlátomást élvezte a dicséretet. – Fúú, Harry! – épp most bontotta ki a Harrytől kapott csomagot, amiből egy Chudley Csúzlik süveg került elő. – Szuper!

Dobby most átadott Harrynek egy kis csomagot, amiben... egy pár zokni volt.

– Dobby maga csinálta, uram! – jelentette boldogan a manó. – A fizetéséből vette hozzá a fonalat!

Az egyik zokni élénkpiros volt, kis seprűket ábrázoló mintákkal, a másik zöld alapszínét aranycikeszek díszítették.

– Tényleg... nagyon... Köszönöm szépen, Dobby – mondta Harry, és felhúzta az ajándékot, amitől Dobby ismét örömkönnyekre fakadt.

– Dobbynak most menni kell, uram, mert a konyhában már főzzük a karácsonyi vacsorát! – búcsúzott Dobby, és már szaladt is nagy integetve az ajtó felé.

Harry többi ajándéka sokkal szebb és hasznosabb volt, mint a manótól kapott felemás zokni. Hermionétól egy könyvet kapott (Nagy-Britannia és Írország kviddicscsapatai); Rontól egy nagy zacskó trágyagránátot; Siriustól egy praktikus zsebkést, amin mindenzáratnyitó és mindencsomótoldó szerszám is volt; Hagridtól pedig egy nagy doboz édességet, amit a vadőr Harry kedvenceiből állított össze: volt benne többek között Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsé, Drubli Legjobb Fúvógumija, csokibéka és Bűvös Bizsere. Természetesen megérkezett Mrs Weasley szokásos csomagja is, benne rengeteg mazsolás-mandulás kosárával és egy új pulóverrel, ami zöld volt, és mintája egy sárkányt ábrázolt. Harry feltételezte, hogy Charlie mesélt anyjának a mennydörgőről.

Harry és Ron a klubhelyiségben találkoztak Hermionével, és együtt mentek le reggelizni. Utána visszatértek ajándékaikhoz. Az egész délelőttöt a toronyban töltötték, majd ismét levonultak a nagyterembe, ahol már várta őket vagy száz töltött pulyka, sok-sok karácsonyi sütemény és néhány kupac pukkantós bűbájbonbon.

Délután kimentek a parkba; a szűz hótengert csupán két kitaposott ösvény szelte keresztül. Ezek a kastélyt kötötték össze a beauxbatons-os kocsival, illetve a durmstrangos hajóval. Hermionének nem volt kedve hógolyózni, így hát csak nézte Harry és a Weasley-fiúk csatáját. Öt órakor aztán szólt barátainak, hogy visszamegy a kastélyba, és elkezd készülni az esti bálra.

– Három órán át akarsz öltözködni? – nézett Ron hüledezve a lányra, s figyelmetlenségéért nyomban meg is fizetett, mert George hógolyója a füle mögött puffant. – Kivel mész? – kiáltotta még a távozó Hermione után, de a lány csak legyintett, és eltűnt a tölgyfa ajtó mögött.

Ezen a napon nem volt karácsonyi uzsonna, mivel a bálhoz lakoma is tartozott – így hát a fiúk egészen hát óráig folytatták a hócsatát, s akkor is csak azért vonultak fel a toronyba, mert a sötétben már az orrukig se láttak. A Kövér Dáma földszinti barátnője, Violet társaságában fogadta őket. Mindketten alaposan be voltak csípve, s a kép alján jó pár üres csokoládélikőrös üveg hevert.

– Úgy bizony, fényes tütü-tündér! – vihogta a Dáma a jelszót hallva, majd előrelendült, hogy beengedje a társaságot.

Harry, Ron, Seamus, Dean és Neville a hálótérben felöltötték dísztalárjukat. Mindannyiuk számára szokatlan volt ez az öltözködés, de egyiküket sem viselte meg annyira a dolog, mint Ront, aki megrendülten bámulta magát a sarokban álló magas tükörben. Sajnos a dísztalárja tagadhatatlanul női ruhára emlékeztetett. Kétségbeesett igyekezetében, hogy férfiasabbá tegye öltözködését, Ron nyisszantó búbájt alkalmazott a talár ujján és nyakán. A művelet csak félsikert hozott, s Ron végül csipkementes, de szánni valóan rojtos szélű ruhában indult el lefelé a csigalépcsőn.

– Fel nem foghatom, hogyan tudtátok megfűzni a két legcsinosabb negyedéves lányt – csóválta a fejét Dean.

– Hipnózással – dörmögte sötéten Ron, miközben a lógó cérnákat szaggatta talárja ujjáról.

A klubhelyiségben a fiúkat ezúttal színpompás forgatag fogadta a megszokott fekete talártenger helyett. A tömegben ott volt Parvati is; a lépcső aljában várt Harryre, s valóban nagyon csinos volt. Élénkrózsaszín ruhát viselt, hosszú, fekete copfját aranszálak szőtték át, s csuklóján arany karperecek csillogtak. Harry megkönnyebbülten látta, hogy a lány kivételesen nem vihog.

– Nagyon... szép a ruhád – dörmögte zavartan.

– Köszönöm – felelte Parvati. – Padmát a bejárat csarnokában találod – tette hozzá Ronhoz fordulva.

– Helyes – biccentett Ron, majd körülnézett. – Hol van Hermione?

Parvati megvonta a vállát, és újra Harryhez fordult:

– Indulhatunk?

– Persze – felelte Harry, pedig legszívesebben egész este a klubhelyiségben maradt volna. Fred vigyorogva rákacsintott, mikor a portréjuk felé menet elhaladt mellette.

A bejárat csarnokában már rengeteg diák ácsorgott. Várták a nyolc órát, amikor kitárul majd a nagyterem ajtaja. Azok, akik egy másik házból választottak párt maguknak, most az ácsorgók között járkáltak, partnerüket keresve. Parvati egykettőre rátalált nővérére, s odavezette Harryhez és Ronhoz.

– Sziasztok – köszönt Padma, aki ugyanolyan csinos volt, mint Parvati, de nem rózsaszín, hanem türkizkék ruhát viselt. Mikor végignézett Ronon, arca elárulta, hogy elegánsabb partnert is el tudna képzelni magának; tekintete látványosan elidőzött a barna dísztalár rojtos ujján és nyakán.

– Szia – köszönt Ron, egy pillantásra se méltatva Padmát. Tekintete a tömeget fürkészte. – Ajaj...

Kissé megroggyantotta térdét, hogy el tudjon bújni Harry mögött – ugyanis Fleur Delacour közeledett feléjük, gyönyörű ezüstszürke szaténtalárban, a hollóhátas kviddicscsapat kapitánya, Roger Davies oldalán. Mikor eltávolodtak, Ron újra felegyenesedett, és tovább forgatta a fejét.

– Hol van Hermione? – kérdezte ismét.

A pincelépcső felől most mardekárosok érkeztek a csarnokba, élükön Malfoyyal. A fiún állógalléros, fekete bársony dísztalár volt – Harry meg is állapította, hogy úgy néz ki, mint egy plébános. Oldalán Pansy Parkinson lépkedett, fodros-bodros, halványrózsaszín talárban. Crak és Monstro zöldben voltak – erősen emlékeztettek két vándorló, mohos sziklára –, s Harry elégedetten látta, hogy egyikük sem talált párt magának.

Kinyílt a tölgyfa ajtó, s a csarnokban minden fej a belépők, Karkarov professzor és durmstrangos diákjai felé fordult. A menetet Krum vezette egy csinos, zöld ruhás lánnyal, akit Harry még sose látott. Az érkezők feje fölött kitekintve látható volt, hogy az épület előtti terület apró fényekkel teleszórt kertté változott: fénytündérek százai üldögéltek az odavarázsolt rózsabokrokon vagy röpködtek a Mikulást és rénszarvasait ábrázoló szobrok fölött.

Ekkor felcsendült a csarnokban McGalagony hangja: – Kérem a bajnokokat, hogy fáradjanak ide!

Parvati megigazította karpereceit, s felöltötte legszebb mosolyát. Harryvel elköszöntek a Ron-Padma párostól, majd elindultak a szétnyíló tömegen át McGalagony felé. A tanárnő – aki piros tartánból varrott talárt viselt s hozzá egy meglehetősen csúf bogáncskoszorút a süvegén – megkérte őket, hogy várjanak az ajtó mellett, amíg a tömeg bevonul; ők utolsóként mennek majd be, miután a többiek már helyet foglaltak a teremben. Fleur Delacour és Roger Davies közvetlenül az ajtó mellett várakoztak. Davies egyfolytában Fleurt bámulta – szemlátomást még mindig nem merte elhinni, hogy ekkora szerencse érte. Cedric és Cho Harry közelében álltak; Harry gondosan kerülte a pillantásukat, hogy ne kelljen beszélgetnie velük. Inkább szemügyre vette Krum partnerét – és tátva maradt a szája.

Hermione volt az.

És mégsem ő volt – legalábbis nagyon megváltozott. Valamit csinálhatott bozontos, göndör hajával, mert az most sima és fényes volt, mi több, elegáns kontyba csavarodott a tarkóján. Könnyű, mélyzöld anyagból készült talárt viselt, s a testtartása is valahogy szokatlan volt – talán mert

hiányzott a válláról a könyvekkel teletömött táska. Eléggé zavartan bár, de mosolygott, s a fogméretében bekövetkezett pozitív változás annyira szembeszökő volt, hogy Harry nem is értette, hogyan kerülhette el olyan sokáig a figyelmét.

– Szia, Harry! – köszönt. – Szia, Parvati!

Parvati olyan csodálkozva nézett rá, hogy az már sértő volt. Nem ő volt az egyetlen, aki így tett. Miután feltárult a kétszárnyú ajtó, és a tömeg a nagyterem felé tódult, Krum könyvtárból ismert lányrajongói elhaladtukban tömény gyűlölettel néztek Hermionéra. Pansy Parkinson a döbbenettől tátogva meredt rá, s még Malfoynak sem jutott semmilyen sértés az eszébe, mikor meglátta. Ron ellenben úgy ment el mellette, hogy rá se nézett.

Mikor mindenki megtalálta odabent a helyét, McGalagony felszólította a bajnokokat, hogy alkossanak kettes oszlopot partnereikkel, és kövessék őt. Így is történt; a báli sokaság tapssal köszöntötte a négy bevonuló párt, akiket McGalagony a terem végében felállított nagy, kerek asztal felé vezetett, ahol a zsűri tagjai ültek.

A nagyterem falait szikrázó ezüstös zúzmara borította, a csillagos fekete mennyezetet pedig fagyöngyös-borostyános füzérek százai szelték át. A házak asztalai eltűntek; helyettük most száz kisebb, tizenkét személyes, lámpionokkal megvilágított asztal állt a teremben.

Harry óvatosan lépkedett, nehogy elbotoljon a saját lábában. Az oldalán haladó Parvati viszont szemlátomást élvezte a rivaldafényt. Sugárzó mosollyal tekintgetett körbe, s olyan határozott szigorral vezette Harryt, ahogy a fegyelmezetlen kiskutyákat szokás. A főasztalhoz közeledve Harry megpillantotta Ront és Padmát. Ron összehúzott szemmel méregette Hermionét, Padma durcás képpel üldögélt mellette.

Dumbledore vidám mosollyal várta a bajnokokat. Karkarov viszont úgy nézett a Krum és Hermione párosára, mintha Ront akarná utánozni. A nagy, sárga csillagokkal díszített bíborpiros talárt viselő Ludo Bumfolt ugyanolyan lelkesen csattogtatta tenyerét, mint a diákok. Madame Maxime, aki levendulakék selyemruhára cserélte hétköznapi fekete szaténuniformisát, udvariasan tapsolt. Harry most vette csak észre, hogy Mr. Kupor hiányzik a zsűritagok sorából. Az asztalnál az ötödik széket Percy Weasley foglalta el.

Mikor a bajnokok és táncpartnereik megálltak az asztal előtt, Percy kihúzta az övé mellett álló üres széket, és jelentősegteljesen Harryre nézett. Harry vette a lapot, és leült Percy mellé, aki vadonatúj, tengerészkék dísztalárjában feszített, s hozzá végtelenül önelégült arcot vágott.

– Előléptettek – szólt Harry kérdését megelőzve, olyan hangon, mintha azt jelentené be, hogy kinevezték a világegyetem teljhatalmú urának. – Mr. Kupor meghatalmazott helyettese vagyok. A távollétében én képviselem őt.

– Miért nem jött el? – kérdezte Harry. Valahogy nem tudott örülni neki, hogy a vacsora végére az üstfenekek szakértője lesz.

– Sajnos azt kell mondanom, hogy Mr. Kupor gyengélkedik. A Világkupadöntő óta rossz bőrben van. A kíméletlen hajsza, a túlfeszített munka bizony megbosszulja magát. Mi tagadás, Mr. Kupor már nem a legfiatalabb – persze ma is tökéletes szellemi frissességnek örvend, ragyogó elméjét nem kezdte ki az idő... De hát, mint mindannyian, ő is kudarcként élte meg a Világkupadöntő sajnálatos eseményeit, nem is beszélve arról a végtelen csalódásról, amit a házimanója, az a Blinky vagy ahogyhívják okozott neki a minősíthetetlen viselkedésével. Természetesen azonnal elbocsátotta a manót, de hát, mint mondtam, a test megöregszik, gondoskodásra szorul, s gyanítom, hogy Mr. Kupor háztartása megszenvedti a manó hiányát. Ehhez jött aztán a százféle gond-baj a tusa előkészítése körül, no meg a kupadöntő kínos visszhangja, a botrány, amit az a Vitrol nevű visszataszító nőszemély szított – egy szó mint száz, Mr. Kupor visszavonultan, csendes nyugalomban tölti az ünnepeket. Örülök, hogy néhány napra levehettem a válláról a felelősség súlyát.

Harry szívesen megkérdezte volna Percyt, hogy Mr. Kupor még mindig „Weatherby”-nek nevezi-e, de ellenállt a kísértésnek.

A csillogó aranytányérok még üresek voltak, de valamennyiük előtt ott feküdt egy-egy csinos kis étlap. Harry a kezébe vette a magáét, és bátortalanul körülsandított. Egy pincért se látott a teremben. Dumbledore azonban megmutatta, hogy megy ez: miután figyelmesen áttanulmányozta az étlapot, jól érthetően így szólt a tányérjához:

– Sertésszelet!

És a sertésszelet megjelent. Ezután a többiek is felbátorodtak, és leadták a rendelést a tányérjuknak. Harry megkereste tekintetével Hermionét. Kíváncsi volt rá, mit szól a lány ehhez az újfajta, komplikáltabb étkezési rendhez – mely bizonyára többletmunkát jelentett a konyhai manók számára –, de úgy tűnt, Hermione átmenetileg félretette MAJOM-öntudatát. Elmélyülten beszélgetett Viktor Krummal, s cseppet sem figyelt rá, mit eszik.

Harry rádöbbsent, hogy eddig egyszer se hallotta beszélni Krumot – most viszont egész kis monológot vágott ki:

– Nálunk is van kastély, de nem nagy, mint ez, és nem is kényelmes, mint ez – magyarázta Hermionénak. – Ott van csak négy emelet, és tűz nem

ég fűtésre, csak varázslásra. De a birtok nagyobb, mint itt – de télen kevés nappal van, nem lehet sokat kimenni. De nyáron minden nap repülünk, a tók és a hegyek fölött...

– Ejnye, ejnye, Viktor! – szólt rá tréfás-megrovóan Karkarov. Nevetve beszélt ugyan, de a szene nem mosolygott. – A végén még azt is elárulod a bájos hölgynek, hol van az iskolánk.

Dumbledore huncutul csillogó szemmel mosolygott Karkarovra.

– Mire véljük ezt a nagy titkolózást, Igor? Már-már azt hinné az ember, hogy nem is örülnek a látogatóknak.

– Ugyan már, kedves Dumbledore – felelte Karkarov, közszemlére téve sárga fogsorát. – Valljuk be: mint minden gyalró ember, mi is oltalmazzuk azt a keveset, amit magunkénak mondhatunk. Hisz nem kötelességünk-e strázsálni a tudás gondjainkra bízott szentélye felett? Elítélheti-e bárki, csak mert őrizni igyekszünk iskolánk titkait, hogy csak mi ismerjük őket?

– Ó, én bizony korántsem merném állítani, hogy ismerem a Roxfort összes titkát – szólt kedélyesen Dumbledore. – Épp ma hajnalban történt, hogy a mellékhelyiség felé tartva elvitettem az irányt, s egy számomra mindaddig ismeretlen szobában találtam magam, mely különféle éjjeliedények páratlanul gazdag gyűjteményét tartalmazta, igen ízléses elrendezésben. Később visszatértem alaposabban szemügyre venni a helyiséget, de tapasztalnom kellett, hogy az időközben eltűnt. Természetesen nem adom fel a reményt, hogy újra megtalálom. Meglehet, hogy a helyiség csak hajnali fél hatkor tekinthető meg, vagy esetleg mikor a hold az első negyedében van. No persze az sem kizárt, hogy a rejtély kulcsa a teli hólyag.

Harry beleprűszkölt pörkölttel teli tányérjába. Percy rosszállóan összevonta szemöldökét, de Harry megesküdült volna rá, hogy mikor Dumbledore ránézett, az a kis rándulás a szemében egy kacsintás volt.

Ezalatt Fleur Delacour a kastély díszeiről mondott véleményt Roger Daviesnek.

– Ez min' semmi – mondta fitymáló fintorral, a nagyterem zúzmarától szikrázó falaira pillantva. – Nálun' á Beauxbatons-pálotában karhasonkór áz ebédlő körhben tele van jégsozbrhokkal. Perhsze nem olvádnak el... olyanók mint'a gyémán'ból lenének, úgy silognak. És a vásora is ínysiklándózón finóm. És ámíg étkezun', nimfák kórúsa énekel nekun'. Nálun' ninsenek ilyen sáf lovagi pánszélók, és 'a egy kopogószelem be merhné teni á lábát á Beauxbatons-ba, úgy kidobná, mint á sissz! – Azzal mérgeskedve rácsapott az asztalra.

Roger Davies közben olyan kábultan meredt a lányra, mintha fejbe kólintották volna, s csak igen ritkán talált bele elsőre a szájába. Harrynek az volt a benyomása, hogy Davies nagy bámultában egy szót se fog fel abból, amit a Fleur mond.

– Teljesen igazad van – vágta rá a fiú, és ő is az asztalra csapott. – Mint a sicc. Pontosan.

Harry körülnézett a teremben. Hagrid egy másik tanári asztalnál ült jól ismert borzalmas barna öltönyében, és a főasztal felé tekingetett. Aztán feltűnés nélkül intett egyet, s Harry oldalra sandítva látta, amint Madame Maxime opálgyűrűs kezét finoman felemelve viszonozza az intést.

Hermione most azon fáradozott, hogy megtanítsa a nevére Krumot. A fiú ugyanis következetesen Hermóniának szólította.

– Her-mi-o-ne – szótagolta a lány.

– Hermijjóni.

– Így már sokkal jobb – bólintott nevetve Hermione, miután pillantása találkozott Harryével.

Mikor mindenki jóllakott, Dumbledore felállt az asztaltól, és megkérte a diákokat, hogy kövessék példáját. Mikor ez megtörtént, suhintott egyet a pálcájával, mire az összes asztal a fal mellé csúszott, tágas teret nyitva a terem közepén. Újabb pálcaintés nyomán a jobb oldali fal mellett felbukkant egy színpad, melyen dobfelszerelés, néhány gitár, egy lant, egy cselló és pár skót duda várt gazdátlanul.

A hangszerek nem maradtak sokáig árván; a diákok lelkes tapsától kísérve bevonult a színpadra a Walpurgis Leányai együttes, melynek tagjai nagy műgonddal megszaggatott, fekete talárt viseltek, és szörnyen bozontosak voltak. Mikor kezükbe vették hangszereiket, Harry, aki teljesen belefeledkezett a nézelődésbe, egyszerre észrevette, hogy az összes többi asztalon elaludt a lámpa, és a bajnokok partnereikkel együtt felálltak a helyükről.

– Gyere már! – sziszegte Parvati. – Táncolnunk kell!

Harry, dísztalárja szélét taposva, nagy nehezen felállt. A Walpurgis Leányai belekezdett egy lassú, gyászos zeneszámba; Harry kisomfordált a fényben úszó táncparketre, ügyelve arra, hogy útközben senkinek ne nézzon a szemébe (a szeme sarkából látta, hogy Dean és Seamus vihogva integetnek neki), és a következő pillanatban már azon kapta magát, hogy egyik keze Parvati derekán, a másik a lány kezében van.

Kellemetlenebb is lehetne a dolog, gondolta Harry, miközben lassan forgott egy helyben (Parvati vezetett), és a körülöttük ülők feje fölött elnézve

a falat bámulta. Kisvártatva aztán további párok érkeztek a táncparkettre, így a bajnokok kikerültek a figyelem középpontjából. Harry megpillantotta a Neville-Ginny párost. A lány fájdalmasan fintorgott, mivel Neville folyton a lábára lépett. Dumbledore Madame Maximeot forgatta meg, aki méreteihez képest igen kecsesen mozgott. Dumbledore süvegének hegye néha megcsiklandozta Madame Maxime állát. Rémszem Mordon egy roppant esetlen szteppet járt Sinistra professzorral, akinek a legfőbb gondja az volt, hogy elkerülje Mordon falábát.

– Szép zoknid van, Potter – recsegte Mordon, mágikus szemével bepillantva Harry dísztalárja alá, mikor eltáncoltak egymás mellett.

– Ehgen... Dobby, a manó kötötte nekem – felelte vigyorogva Harry.

– Iszonyú ez az ember! – suttogta Parvati, miután Mordon odébbdöngött. – Be kellene tiltani az ilyen szemet!

Mikor a duda egy utolsó síró hanggal lezárta a számot, s a nagyteremben ismét felzúgott a taps, Harry fellélegzett, és nyomban elengedte Parvatit.

– Üljünk le, rendben?

– Nee, ez olyan jó! – nyafogott Parvati, miután a Walpurgis Leányai belekezdett egy új, az elsónél sokkal gyorsabb ritmusú számba.

– Nekem nem tetszik – hazudta Harry, és levezette Parvatit a táncparkettről. Kikerülték Fredet és Angelinát – akik olyan eszelősen ropták, hogy a körülöttük táncolók testi épségüket féltve tisztos távolságra húzódtak tőlük –, és a Ron-Padma páros asztala felé vették az irányt.

– Na, tetszik a buli, Ron? – kérdezte Harry, miután leült barátja mellé, és kinyitott magának egy üveg vajsört.

Ron nem válaszolt. Izzó tekintettel meredt Hermionéra és Krumra, akik ott táncoltak nem messze tőlük. Padma keresztbe tett karral és lábbal ült, lábfejét a zene ritmusára mozgatva. Időről időre durcás pillantást vetett Ronra, aki a legcsekélyebb érdeklődést sem tanúsította iránta. Parvati leült Harry másik oldalára, ő is keresztbe tette karját és lábát, s percekben belül felkérte őt táncolni egy beauxbatons-os fiú.

– Nem gond, ugye, Harry? – kérdezte Parvati.

– Mi? – kérdezett vissza Harry, aki épp Chót és Cedricet nézte.

– Semmi! – felelte mérgesen Parvati, és elment a beauxbatons-os fiúval.

Néhány pere múlva a szám véget ért, de Parvati nem tért vissza. Megürült székét Hermione foglalta el, aki a táncból kissé kipirult arccal lépett oda az asztalukhoz.

– Szia – köszönt neki Harry. Ron hallgatott.

– Hú, de meleg van – pihegte Hermione, kezével legyezve arcát. – Viktor mindjárt hoz valamit inni.

Ron lesújtó pillantást vetett rá.

– Viktor? – szólt epésen. – Miért nem rögtön Viktorka?

Hermione meghökkenve nézett rá. – Neked meg mi bajod? – kérdezte.

– Elég szomorú, ha magadtól nem tudod – felelte Ron.

Hermione most Harryre nézett, aki megvonta a vállát. – Ron, mi...?

– Krum durmstrangos! – csattant fel Ron. – Harry ellenfele! A Roxfort ellenfele! Te... te... – Szemlátomást a megfelelő szavakat kereste Hermione bűnére. – Te az ellenséggel cimborálsz!

Hermionénak leesett az álla.

– Te meg vagy húzatva? – fakadt ki, miután magához tért döbbenetéből. – Ellenség? Ki áradozott róla, amikor megérkezett? Ki akart autogramot kérni tőle? Ki vásárolta meg a miniatűr mását?

Mindezt Ron elengedte a füle mellett. – A könyvtárban kérdezett meg, mi?

– Igen, ott – felelte pirulva Hermione. – Na és aztán?

– Hogy jöttetek össze? Őt is megpróbáltad beszervezni a majomba?

– Nem próbáltam meg! Ha annyira érdekel, tudd meg, hogy... hogy azt mondta, azért járt fel minden nap a könyvtárba, mert beszélni akart velem! De nem volt bátorsága hozzá, hogy megszólítson!

Hermione ezt szinte hadarva mondta el, s közben arca Parvati dísztalárját idéző színt öltött.

– Persze, én is ezt mondanám – felelte gúnyosan Ron.

– Mi az, hogy te is ezt mondanád?

– Hát nem bírod felfogni? Ki hozta ide Krumot? Karkarov!

Krum tudja, kivel barátkozol... Harry érdekli őt. Információkat akar szerezni róla. Vagy a közelébe akar férkőzni, hogy megátkozhasssa...

Hermione úgy nézett Ronra, mintha az pofon vágta volna. Remegő hangon így felelt:

– Semmit nem kérdezett Harryről. Szóba se került Harry...

Ron egy pillanatra se jött zavarba.

– Akkor arra számít, hogy segítesz neki kitalálni, mit jelent a tojás! Biztos összedugtátok a fejeteket a meghitt kis könyvtári üldögéléseiteken...

– Hogy én, segíteni neki!? – háborgott Hermione. – Soha! Hogy juthat egyáltalán eszedbe ilyesmi? Én Harrynek drukkolok. Azt szeretném, ha ő nyerne.

– Persze, és azért enyelegs az ellenfelével – sziszegte Ron. – Az az egész tusa arra való, hogy megismerkedjünk és összebarátkozzunk külföldi varázslókkal!

– Nem igaz! – csattant fel Ron. – Arra való, hogy nyerjünk!

Heves vitájuk kezdett feltűnést kelteni a teremben.

– Ron – szólt békítően Harry –, engem nem zavar, hogy Hermione Krummal jött a bálba...

Ron azonban őrá se hallgatott.

– Menj, keresd meg Viktorcicát – szúrta oda újra Hermionénak – már biztos aggódik, hogy hol vagy.

– Ne nevezd Viktorcicának! – visította Hermione, azzal felpattant, és elrohant az asztaltól.

Ron dühös elégedettséggel nézett utána.

– Fel fogsz kérni egyáltalán táncolni? – kérdezte Padma.

– Nem foglak – felelte Ron, rá se nézve a lányra.

– Jó tudni. – Padma sértődötten felállt, és csatlakozott a beauxbatons-os fiúval beszélgető nővérehez.

Krum lépett oda az asztalhoz, kezében két üveg vajsörrel. – Hol van Hermijóni?

– Fogalmam sincs – morogta Ron. – Csak nem elvesztettétek egymást?

Krum nyomban felöltötte szokásos mogorva arcát.

– Ha láttok őt, mondjátok, hogy van nálam ital – mondta, és elkacsázott.

– Összebarátkoztál Viktor Krummal, Ron?

Percy vonult oda hozzájuk, kezét dörzsölgetve, saját fontosságának teljes tudatában.

– Kitűnő! Ezért vagyunk itt, hogy ápoljuk a nemzetközi máguskapcsolatokat!

Harry nagy bosszúságára Percy habozás nélkül leült Padma megürült székére. A főasztal pillanatnyilag üres volt: Dumbledore Bimba professzorral táncolt; Ludo Bumfolt McGalagonnyal; Madame Maxime és Hagrid lendületesen keringtek, széles ösvényt vágva a diákok között, Karkarov pedig eltűnt a teremből. Mikor véget ért a szám, a párok megálltak, és megtapsolták a zenekart. Harry Ludo Bumfoltot figyelte: a főosztályvezető kezét csókolt McGalagonynak, majd elindult a sokaságon át. Ekkor Fred és George odaléptek hozzá.

– Hogy van képük zaklatni egy ilyen fontos embert? – sopánkodott Percy, aki szintén látta a jelenetet. – Nincs bennük semmi tisztelet...

Ludo Bumfolt rövid társalgás után lerázta az ikreket, majd körülpillantva találkozott a tekintett Harryével. Integetett, és odasétált az asztalukhoz.

– Remélem, az öcsém nem szemtelenkedtek önnel, Mr. Bumfolt? – sietett a kérdéssel Percy.

– Tessék? Ó, nem, nem, szó sincs róla! – felelte könnyed legyintéssel Bumfolt. – A hamis varázspálcájuk értékesítési lehetőségeiről faggattak. Megígértem nekik, hogy majd beajánlom őket Zonko Csodabazárába.

Percy arcáról lerítt, hogy nem teszi boldoggá a hír. Harry biztosra vette, hogy ha hazamegy, első dolga lesz beszámolni a dologról Mrs Weasleynek. Az ikrek, úgy tűnt, vérszemet kaptak – a Roxfort már nem volt elég nagy piac nekik.

Bumfolt Harryhez fordult, hogy kérdezzen valamit tőle, de Percy ismét elvonta a figyelmét.

– Meglepően simán megy a dolog, nem gondolja, Mr. Bumfolt? Mármint a tusa, úgy egészében véve. A mi főosztályunk legalábbis elégedett – no persze az a baki a Tűz Serlegével nem kellett volna... – Itt Harryre pillantott de azóta gyakorlatilag problémamentesen zajlik a dolog. Ön is így érzi, Mr. Bumfolt?

– De még mennyire! – helyeselt nagy lelkesen Bumfolt. – Rég nem szórakoztam ilyen jól. Tényleg, hogy van a mi öreg Bartynek? Sajnálhatja, hogy nem jött el.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy Mr. Kupor egykettőre visszatér közénk – felelte fontoskodva Percy. – De addig is ezer örömmel tartom helyette a frontot. Ami persze nem csupa bál és vidámság – tette hozzá fölényes nevetéssel – nem, nem, máris rengeteg probléma merült fel Mr. Kupor távollétében. Nem tudom, hallotta-e például, hogy Ali Basírt rajtakapták, amint egy szállítmány repülőszőnyeget próbált becsempészni az országba. Aztán az erdélyiekkel küszködtünk, akiket rá kellett beszélni, hogy írják alá a Nemzetközi Párbajtilalmi Egyezményt. Újévkor ülök le tárgyalni az ottani nemzetközi máguskapcsolatok főosztályának vezetőjével...

– Menjünk ki sétálni... – mormolta oda Harrynek Ron. – Nem bírom tovább hallgatni Percyt.

Harry és Ron úgy tettek, mintha italokért indulnának. Felálltak az asztaltól, megkerülték a táncparkettet, és kiosontak a bejárati csarnokba. A tölgyfa ajtó tárva-nyitva állt; a pislogó tündérfények hívogatóan kacsingattak rájuk, s ahogy leértek a bejárati lépcső aljába, buja bokrok, zegzugos ösvények és testes kőszobrok erdejében találták magukat. Harry vízcsobogást

hallott – egy szökőkút is lehetett valahol. Itt-ott faragott fapadok álltak, s szinte mindegyiken üldögélt egy-egy beszélgető pár. Harry és Ron ráérősen elindultak az egyik kanyargós ösvényen, de alig néhány lépés után egy kellemetlenül ismerős hang ütötte meg a fülüket.

– ...nem látok semmi okot a pánikra, Igor.

– Perselus, ezt már nem lehet nem észrevenni! – Karkarov fojtott hangon beszélt, s érezhetően feldúlt volt. – Hónapról hónapra tisztábban látszik, és ez engem igenis egyre jobban aggaszt, nem is tagadom...

– Akkor menekülj! – felelte ridegen Piton. – Szökj meg, én majd kimentelek. De én itt maradok a Roxfortban.

Piton és Karkarov most feltűntek a kanyarban. Piton arcán látszott, hogy harapós kedvében van; varázspálcával a kezében sétált, és sorban durrantotta szét a rózsabokrokat. Több szétzilált bokorból is sötét alakok ugrottak ki, nagy sikongatás közepette.

– Tíz pont a Hugrabugtól, Fawcett! – szólt Piton, mikor egy lány elszaladt mellette. – És tíz pont a Hollóháttól is, Stebbins! – tette hozzá, mikor a fiú is felbukkant. – És ti mit csináltok itt? – förmedt rá Harryre és Ronra. Harry észrevette, hogy Karkarov zavarba jött, mikor meglátta őket az ösvényen álldogálni. Bal kezét állához emelte, és idegesen tekergetni kezdte kecskeszakálla kunkorodó végét.

– Sétálunk – felelte kurtán Ron. – Tudtommal azt szabad.

– Akkor sétáljatok tovább! – mordult rájuk Piton, és elvonult mellettük lobogó, fekete köpenyében.

Harry és Ron folytatták útjukat az ösvényen.

– Mitől van úgy beijedve Karkarov? – dörmögte Ron.

– És mióta vannak tegezőviszonyban Pitonnal? – tette hozzá töprengve Harry.

Kisvártatva elértek egy rénszarvast ábrázoló szobrot, ami egy karcsú vízsugarakat lövellő szökőkutat díszített. Nem messze onnan egy padon két hatalmas alak körvonalai rajzolódtak ki. Az alakok révedezve nézték a holdfényben fürdő kutat. Azután Harry meghallotta Hagrid hangját.

– Rögtön tudtam, amint megláttam kegyedet... – mondta elfúló hangon a vadőr.

Harry és Ron megtorpantak. Ez után a mondat után nem volt kedvük elsétálni a párocska padja előtt... Harry hátranézett, arra, amerről jöttek, és megpillantott egy másik párt: Fleur Delacour és Roger Davies álltak félig eltakarva az egyik rózsabokor mellett. Harry megkocogtatta Ron vállát, és fejével Fleurék felé intett, jelezve, hogy észrevétlenül el kellene osonniuk

mellettük (Fleur és Davies roppant elfoglaltnak tűntek), de Ron, akinek Fleur láttán kerekre tárgult a szeme a rémülettől, hevesen megrázta a fejét, és bevonszolta Harryt a rénszarvasszobor mögé.

– Mit tudott rhögtön, 'Ágrid? – kérdezte bűgő-doromboló hangon Madame Maxime.

Harry ezt semmiképp sem akarta végighallgatni; tudta, hogy Hagrid se vágyik közönségre ezekben a percekben (ő, Harry legalábbis biztos nem vágya) – legszívesebben a fülébe dugta volna az ujját, és hangosan lalázni kezdett volna. Mivel ezt nem tehetette, megpróbált a rénszarvas hátán mászó bogárra összpontosítani. Sajnos azonban a bogár nem volt elég érdekes ahhoz, hogy elterelje a figyelmét Hagrid szavairól.

– Hát rögtön tudtam... tudtam, hogy kegyed is olyan, mint én... kegyednek az anyja vagy az apja volt az?

– Nem értetem, miről beszél, 'Ágrid...

– Nekem az anyám volt az – folytatta csendes-szomorúan Hagrid. – Ő volt az egyik legutolsó az országban. Persze nem sok emlékem van róla... Elhagyott minket. Mikor hároméves voltam. Nem volt valami gondos anya. De hát... nem tehetett róla, hisz nekik már csak ilyen a természetük... Nem tudom, mi lett vele... könnyen lehet, hogy már meg is halt...

Madame Maxime hallgatott. Harry pedig jobb meggyőződése ellenére levette tekintetét a bogárról, a rénszarvas agancsai között Hagridék felé kukucskált, és a fülét hegyezte... Sose hallotta még Hagridot a gyerekkoráról beszélni.

– Az apám nagyon szenvedett, mikor anya elment. Pöttöm kis emberke volt. Hatéves koromban már fel tudtam rakni a komód tetejére, ha bosszantott. Az mindig megnevettette... – Hagridnak elfúlt a hangja. Madame Maxime némán, mozdulatlanul ült, és a szökőkút ezüstös vízsugaraira meredt. – Apa szeretett, törődött velem... de alighogy elkezdtem az iskolát, meghalt. Attól fogva egyedül kellett boldogulnom. No meg Dumbledore segített nagyon sokat. Ő mindig a pártomat fogta...

Hagrid nagy tarka selyem zsebkendőt vett elő, és trombitálva kifújta az orrát.

– No de miért csak én beszélek... Kegyed is meséljen magáról. Melyik ágon örökölte?

Madame Maxime azonban felállt a padról.

– 'ideg van – mondta, de modora most a legdermesztőbb téli éjszakánál is fagyosabb volt. – Bemegyek a kastélyba.

– Mi? – nézett rá elképedve Hagrid. – Ne, ne menjen el! Maga az első, akit megismertem!

– Az első misoda? – csattant fel Madame Maxime.

Harry a legszívesebben odaszólt volna Hagridnak, hogy ne válaszoljon; de nem tehetette, így hát csak állt, összeszorított fogakkal, és drukkolt, hogy Hagrid magától is észbe kapjon – de hiába.

– Hát félóriás, mi más? – felelte gyanútlanul Hagrid.

– Misoda pimaszság! – rikácsolta magából kikelve Madame Maxime. Éles hangja törként döfte át az éjszaka csendjét. A hátulról érkező zajokból ítélve Fleur és Roger kirebbentek a rózsabokorból. – So'a de so'a nem érht még ilyen fel'aborhító sérhtés! Félóriás!? Moi? Nekem sak... hosszú sontjaim vannak!

Madame Maxime dühösen elcsörtetett. Ahogy utat tört magának a bokrok között, rajokban röppentek fel a színes fénytündérek az ágakról. Hagrid mozdulatlanul ült a padon, és utána nézett. A sötétben nem lehetett kivenni, milyen arcot vág. Aztán, úgy egy perc múlva felállt, és ő is elindult – de nem a kastély irányába, hanem a kunyhója felé.

Harry csendesen odaszólt Ronnak:

– Gyere, menjünk...

Ron azonban nem mozdult.

– Mi bajod? – nézett rá Harry.

Ron komor képpel viszonzta a pillantását.

– Te tudtad? – kérdezte suttogva. – Tudtad, hogy Hagrid félóriás?

Harry vállat vont.

– Nem. Na és?

Ron pillantásából nyomban kitalálta, hogy megint elárulta, mennyire járatlan a varázslók világában. Mivel tízéves koráig Dursleyéknál élt, úgy került a Roxfortba, hogy fogalma sem volt sok olyan dologról, ami a többi varázslónövendék számára magától értetődő volt. Ahogy múltak az évek, egyre kevesebb ilyen meglepetés érte, most mégis rögtön rájött, hogy más varázsló nem vonogatná a vállát, mikor megtudja, hogy az egyik barátjának óriás volt az anyja.

– Majd a kastélyban elmagyarázom – dörmögte Ron. – Menjünk...

Fleur és Roger Davies időközben továbbálltak – bizonyára kerestek egy néptelenebb bokorcsoportot. Harry és Ron visszatértek a nagyterembe. Parvati és Padma egy távolabbi asztalnál ültek egy egész falkára való beauxbatons-os fiú társaságában, Hermione pedig megint Krummal táncolt.

Harry és Ron megkeresték a táncparkettől legmesszebb eső szabad asztalt, és leültek.

Harry rögtön faggatni kezdte Ront.

– Ki vele: mi a gond az óriásokkal?

– Csak az, hogy... hogy... – Ron kereste a szavakat. – ...hogy nem túl jó fejek – fejezte be sután.

– Kit érdekel? Hagrid viszont jó fej.

– Persze, az, de... szóval egyáltalán nem csodálom, hogy ezt nem mesélte el nekünk. Mindig azt hittem, hogy gyerekkorában eltalálta egy bazibummbúbáj vagy valami ilyesmi, és úgy maradt. Gondoltam, nem szeret beszélni róla...

– De miért baj az, hogy az anyja óriás volt? – kérdezte Harry.

– Hát... aki ismeri Hagridot, annak mindegy, mert tudja, hogy tőle nem kell félni – felelte feszengve Ron. – De... Tudod, Harry, az óriások iszonyúan vadak. Úgy van, ahogy Hagrid mondta: nem tehetnek róla, de ilyen a természetük... Olyanok mint a trollok... a vérükben van a vadság, ezt mindenki tudja róluk. De ma már egy se él az országban.

– Miért, mi lett velük?

– Amúgy is lassan kipusztulnak, meg aztán egy csomót megöltek az aurorok. Azt mondják, más országokban még azért akad egy pár... a nagy hegyeket szeretik, ahol el tudnak bújni...

– Annak a nőnek is csak a szája jár – jegyezte meg Harry Madame Maxime-ra sandítva, aki most visszatért a terembe, és komor arccal leült a főasztalnál. – Ha Hagrid félóriás, akkor ő végképp az. Még hogy hosszú csontjai vannak...! Öt centi kéne neki, és múzeumban mutogatnák, mint az utolsó élő dinoszauruszt.

Harry és Ron ezek után éjfélig az óriásokról beszélgettek, mivel egyiküknek sem volt kedve táncolni. Harry végül még hátat is fordított a táncparkettnek, mert valahányszor meglátta Chót és Cedricet, ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy belerúgjon valamibe.

Mikor aztán a Walpurgis Leányai letették hangszereiket, búcsúzóul kaptak még egy utolsó, nagy tapsot, majd a bálozók lassan szállingózni kezdtek a bejárat csarnok felé. Sokan sajnálkoztak, hogy a bál nem tartott tovább, Harry viszont kimondottan örült, hogy végre ágyba bújhat – úgy érezte, ennyi bőven elég volt neki ebből az estéből.

A bejárat csarnokba érve Harry és Ron megpillantották Hermionét, aki épp akkor vált el a durmstrangos hajó felé induló Krumtól. A lány sértődött pillantást vetett Ronra, és egy árva szó nélkül felsietett a márványlépcsőn.

Harry és Ron követték, de még a lépcső felénél sem jártak, amikor valaki Harry után szólt.

– Harry! Várj!

Cedric Diggory volt az. Harry visszafordulva látta, hogy Cho a csarnokban vár a fiúra.

– Tessék – szólt hűvösen, a felé siető Cedricre pillantva.

Cedric szavak nélkül jelezte, hogy nem akar Ron előtt beszélni. Ron mogorván vállat vont, és továbbindult a lépcsőn.

– Figyelj... – kezdte fojtott hangon Cedric, mikor Ron már hallótávolságon kívül volt. – Jövök neked eggyel a sárkányos füles miatt. Az aranytojásról van szó. A tied is visít, ha kinyitod?

– Igen – felelte Harry.

– Na figyelj... fürödj meg, jó?

– Mi?

– Fürödj meg, és... vidd magaddal a tojást, és... a forró vízben gondolkozz el a dolgon. Rá fogsz jönni... komolyan.

Harry meghökkenve nézett a fiúra.

– Tudod, mit? – folytatta Cedric. – Használd a prefektusi fürdőt. A negyedik ajtó Balgatag Borisz szobrától balra, az ötödik emeleten. A jelszó: pacsuli. Na szia... mennem kell elkészönni...

Búcsúzóul ránevetett Harryre, majd megfordult, és leszaladt a lépcsőn Chóhoz.

Harry egyedül baktatott fel a Griffendél-toronyba. Ennél furcsább tanácsot még soha életében nem kapott. Miért tudná fürdés közben könnyebben kitalálni, mit jelent a visító tojás? Lehet, hogy az egész csak beugratás? Cedric nevetségessé akarja tenni őt, hogy még több esélye legyen Chónál?

A Kövér Dáma és barátnője már mámoros álomba merültek. Csak akkor ébredtek fel, mikor Harry beleordította a vászonba, hogy „Tündérfény!”, s akkor sem voltak épp készségesek. A klubhelyiségbe lépve Harry ott találta Ront és Hermionét. Azok lángvörös arccal, három méter távolságot tartva veszekedtek – de olyan hangosan, hogy ha három kilométer lett volna köztük, akkor is remekül értették volna egymás szavát.

– Ha nem tetszik, tudod mi a tanulság, nem!? – kiabálta Hermione, akinek a haja már félig kibomlott az elegáns kontyból.

– Na mi? – kiabált vissza Ron. – Kíváncsi vagyok a nagy bölcsességre!

– Ha legközelebb bál lesz, az első legyek, akit megkérdezel, és ne az utolsó!

Ron úgy tátozott, mint aranyhal az akvárium mellett. Hermione sarkon fordult, és felrohant a lányok lépcsőjén.

Ron Harryre nézett, de eltartott még egy darabig, mire meg tudott szólalni.

– Hallottad ezt? – nyögte ki végül. – Hallottad? Ez nem igaz... még mindig nem ért semmit...

Harry nem válaszolt. Szeretett volna továbbra is beszélő viszonyban maradni Ronnal, ezért jobbnak látta, ha nem mondja el a véleményét – pedig meggyőződése volt, hogy két barátja közül nem Hermione az, aki nem ért semmit.

Huszonnegyedik fejezet **Rita Vitrol szenzációja**

Karácsony második napján mindenki későn kelt. A Griffendél-torony klubhelyisége jóval csendesebb volt, mint az utóbbi időben bármikor, s a bágyadt beszélgetéseket gyakran szakította meg egy-egy ásítás. Hermione haja ismét borzas volt; bevallotta Harrynek, hogy a bál előtt rengeteg Debodor frizuráló főzetet locsolt rá.

– ...de eszemben sincs minden nap vesződni vele – jelentette ki, Csámpás füle tövét vakargatva.

Ron és Hermione, úgy tűnt, kimondatlanul megállapodtak abban, hogy nem térnek vissza az előző esti témára, s barátságosan, bár kissé tartózkodóan viselkedtek egymással. A fiúknak első dolguk volt beszámolni Hermionénak Madame Maxime és Hagrid beszélgetéséről, de az újságot, hogy Hagrid félóriás, a lány közel sem találta olyan tragikusnak, mint Ron.

– Eddig is gyanítottam, hogy az – felelte vállvonogatva. – Tudtam, hogy nem lehet telivér óriás, hisz azok körülbelül hat méter magasak. De különben is, nem értem ezt a hisztériát az óriások körül. Kizárt dolog, hogy mindegyik egy vérszomjas szörnyeteg... Csak épp elterjedt róluk ez az előítélet, ugyanúgy mint a vérfarkasokról.

Ron arcán látszott, hogy tudna erre egy frappáns választ, de bizonyára nem akart újra összeveszni Hermionéval, mert csupán egy megfáradt fejcsóválást engedett meg magának.

Lassan ideje volt elővenni a szünet első hetében elhanyagolt házi feladatokat. Most, hogy elmúlt a karácsony, mindenki amolyan se hideg, se meleg hangulatban volt – mindenki, kivéve Harryt, akit lassan ismét nyugtalanítani kezdett a jövő.

A gond az volt, hogy a február huszonnegyediké karácsony előtt sokkal távolabbi dátumnak tűnt, mint most, karácsony után, ő pedig még semmit nem tett a tojás titkának megfejtése érdekében. Ezen úgy próbált segíteni, hogy ettől kezdve valahányszor felment a hálósobába, elővette és kinyitotta a tojást, mindig abban reményben, hogy végre sikerül kisütnie valamit a visításból. Törte a fejét, hogy harminc vibráló fűrész zaján kívül mihez hasonlítható még a hang, de hiába – továbbra is ez volt az egyetlen tippje. Becsukta a tojást, jó erősen megrázta, aztán újra kinyitotta, hátha akkor más hangon szól, de nem. Próbált kérdéseket feltenni a tojásnak, túlkiabálva a visítást, de erre se történt semmi. Egyszer a tojást még földhöz is vágta – bár a módszer sikeréhez nem fűzött túl sok reményt.

Nem felejtette el a tanácsot, amit Cedric-től kapott, de a fiú iránt táplált, nem éppen baráti érzései folytán viszolygott tőle, hogy igénybe vegye Cedric segítségét. Egyébként is úgy vélte, ha Cedric valóban rá akarta volna vezetni őt a megoldásra, nem ilyen rejtélyesen fogalmazott volna. Ő, Harry világosan megmondta Cedricnek, mi lesz az első feladat – amire Cedric azt az igen frappáns viszonzást volt képes kitalálni, hogy elküldte őt fürödni. Hát ilyen idióta segítségre neki nincs szüksége – főleg nem attól az embertől, aki kézenfogva járkál a folyosón Chóval... Így aztán mikor a szünet véget ért és Harry kénytelen-kelletlen újra elkezdett órákra járni, a vállára nemcsak a könyvek, pergamenek és pennák nehezedtek, hanem a megoldatlan rejtély gondja is – mintha a súlyos aranytojást is mindenhova magával cipelte volna.

A roxfordi birtokot még mindig vastag hótakaró fedte, s az üvegház falai annyira bepárasodtak, hogy gyógynövénytanórán a diákok ki se láttak rajtuk. Ilyen időben senki nem lelkesedett túlságosan a legendás lények gondozása óráért, bár Ron azt jósolta, hogy a szurcsókok valami módon biztosan gondoskodnak majd egy kis melegről: vagy leizzadásig kergetik őket, vagy lángcsóváikkal felgyújtják Hagrid kunyhóját.

Mikor azonban megérkeztek a vadörlakhoz, annak ajtaja előtt egy korosodó boszorkány várta őket, akinek rövidre nyírt, ősz haja és nagy, előreugró álla volt.

– Szaporábban, ha szabad kérnem, már öt perce becsengettek! – förmedt rá a magas hóban gázoló griffendélesekre.

– Maga kicsoda? – kérdezte megütközve Ron. – Hol van Hagrid?

– Suetta Pollts professzor vagyok – felelte kimérten a boszorkány. – Átmenetileg én fogom tanítani nektek a legendás lények gondozását.

– Hol van Hagrid? – ismételte emelt hangon Harry.

– Gyengélkedik – hangzott a kurta válasz.

Ekkor undok, nyekergő nevetés ütötte meg Harry fülét. Megfordult, és szembetalálta magát az időközben befutó Draco Malfojjal és mardekáros társaival. Az egész társaság kajánul vigyorgott, s arcukon nyoma sem volt csodálkozásnak.

– Jöjjenek utánam – utasította a csoportot Suetta Pollts professzor, azzal elindult a karám mentén, amelyben dideregve álltak a hatalmas beauxbatons-os lovak. Harry, Ron és Hermione követték a tanárnőt, de közben hátrapislogtak Hagrid kunyhója felé. Az ablakon be volt húzva a függöny. Lehet, hogy Hagrid odabent kuksol, betegen és magányosan?

Ron meggyorsította lépteit, és felzárkózott Suetta-Pollts professzor mellé.

– Mi baja Hagridnak? – kérdezte.

– Ne törődj vele! – felelte a tanárnő.

– De igenis törődünk vele! – szólt ingerülten Harry. – Mi történt vele?

Suetta Pollts egyszerűen elengedte a füle mellett a kérdést. A karámot megkerülve a Tiltott Rengeteg széle felé vezette a csoportot, ahol egy csodaszép, kifejlett egyszarvú állt kipányvázva.

Az unikornis láttán a csoport lánytagjai szinte mind felsikkantottak a gyönyörűségtől.

– Júúj, de szép! – suttogta Lavender Brown. – Honnan szerezhette? Azt mondják, nagyon nehéz befogni őket!

Az egyszarvú olyan vakítóan fehér volt, hogy körülötte szürkének tűnt a hó. Nyugtalanul kapálta a földet arany patájával, és dobálta szarvval ékes, szép fejét.

– A fiúk itt maradnak! – parancsolta Suetta Pollts professzor, sorompóként felemelt karjával jól mellbe vágva Harryt. – Az egyszarvúak jobban szeretik a női kezet. A lányok jöjjenek előre. Óvatosan megközelítjük az állatot. Szépen, nyugodtan...

A tanárnő a lányokkal együtt lassan elindult az unikornis felé, hátrahagyva a fiúkat, akik a karám kerítése mellől figyelték őket.

Harry nyomban Ronhoz fordult, amint hallótávolságon kívül tudta Suetta Pollts professzort.

– Szerinted mi történhetett Hagriddal? Csak nem valamelyik szurcsók...

– Nem, nem sebesült meg, ha arra gondolsz – szólt mézesmázosan Malfoy. – Szégyelli magát, azért nem meri elődugni azt a ronda nagy képét.

– Miről beszélsz? – kérdezte fenyegetően Harry.

Malfoy belenyúlt talárja zsebébe, és előhúzott egy összehajtott újságlapot.

– Tessék, olvasd el – szólt. – Fáj, hogy tőlem kell megtudnod...

Harry kikapta Malfoy kezéből az újságlapot, és gyorsan széthajtotta. Ron, Seamus, Dean és Neville kíváncsian odahúzódtak mellé. A lapon szereplő cikkhez egy kép is tartozott, mely Hagridot ábrázolta, roppant előnytelen beállításban.

DUMBLEDOR „ÓRIÁS”-I BAKLÖVÉSE

Különtudósítónk, Rita Vitrol írása

Albus Dumbledore, a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola különc igazgatója feltűnő kísérletező kedvről tesz tanúságot, ha munkatársainak kiválasztásáról van szó. Ez év szeptemberében például a sötét varázslatok kivédése tantárgy oktatására Alastor „Rémszem” Mordont, a hírhedten átkos kedvű ex-aurort szerződtette. Döntése nem kis visszatetszést keltett felelős minisztériumi körökben – ami nem is csoda, figyelembe véve Mordonnak azt a közismert szokását, hogy pálcát ránt mindenkire, aki a jelenlétében hirtelen mozdulatot tesz. Ugyanakkor Rémszem Mordon maga a megtestesült türelem és jóindulat ahhoz a Célemberhez képest, aki Dumbledore engedélyével, sőt kérésére a legendás lények gondozása órákat tartja.

Rubeus Hagrid, akit saját bevallása szerint harmadéves korában eltanácsoltak a Roxfortból, vadőri státusban dolgozik az iskolánál. Az állást annak idején Dumbledore szerezte neki. Hagrid azonban nem elégedett meg ennyivel, és rejtélyes befolyását felhasználva tavaly azt is sikerült elérnie, hogy az igazgató – számos, nála jóval képzetebb jelentkezővel szemben – őt bízza meg a legendás lények gondozása tantárgy oktatásával.

Mint megtudtuk, a hatalmas termetű, ijesztő külsejű Hagrid arra használja fel frissen szerzett hatalmát, hogy szörnyetegek egész sorát felvonultatva rettegésben tartsa a rá bízott diákokat. Óráin, melyeket sokan a „hátforgató” jelzővel illetnek, testi és lelki kínzásnak veti alá tanítványait – Dumbledore pedig következetesen szemet huny áldatlan ténykedése felett.

„Engem súlyosan megsebesített egy hippogriff, a barátomat Vincent Crakot pedig megharapta egy futóféreg – panasolja a negyedikes Draco Malfoy. – Mindenki utálja Hagridot, de elviseljük, mert nem merünk szólni.”

Hagrid pedig töretlen lendülettel folytatja megfélemlítési kampányát. A múlt hónapban, a Reggeli Próféta egyik munkatársával folytatott beszélgetése során elismerte, hogy a mantikór és a tüzes rák keresztezésével kitenyésztett egy roppant veszélyes hibridet, melynek a „durrfarkú szurcsók” nevet adta.

Mint tudjuk, új mágikus faj létrehozására csak a varázslény-felügyeleti főosztály engedélyével és annak ellenőrzése mellett nyílik lehetőség, Hagrid azonban, úgy tűnik, felülemelkedik az olyan lényegtelen szempontokon, mint a törvényi elbírások. „Csak szórakoztam egy kicsit” – jegyzi meg magyarázatképpen, majd gyorsan másra tereli a szót. Ez azonban még nem minden. A Reggeli Prófétának sikerült fényt deríteni a tényre, hogy a mágusszerepben tetszelgő Hagrid nemhogy nem telivér varázsló, de még csak nem is teljesen ember. Kutatásaink eredményeképpen ezúton nyilvánosságra hozhatjuk a tényt, hogy Hagrid anyja nem más, mint a jelenleg ismeretlen helyen tartózkodó Fridwulfa óriásnő.

Az órások közismerten vérszomjas és kegyetlen faja belső háborúk következtében már a múlt században a kipusztulás szélére jutott. Maroknyi megmaradt példányuk később csatlakozott a Sötét Nagyúr seregeihez, s őket terheli a felelősség a Nagyúr rémuralmának idején elkövetett gaztetek jelentős hányadáért.

Jóllehet a sötét oldal erőit megtizedelő aurorok sokat tettek ártalmatlanná a Nagyurat szolgáló óriások közül, Fridwulfa nem jutott erre a sorsra. Feltehetőleg elmenekült, és csatlakozott a távoli országokban még ma is fellelhető hegyvidéki óriáshordák valamelyikéhez. Szelleme azonban továbbra is itt kísért, hiszen ami a Roxfortban a legendás lények gondozása órán zajlik, nem hagy kétséget afelől, hogy Hagrid örökölte anyja kegyetlen természetét.

Bizarr adalék a történethez, hogy Hagridot köztudottan szoros baráti szálak fűzik ahhoz a fiúhoz, aki Tudjukki bukását okozta, s aki így közvetve bujdosásra kényszerítette Hagrid anyját. Nem tudjuk, hogy Harry Potter ismeri-e természetes barátja származásának sötét titkát – annyi azonban bizonyos, hogy Albus Dumbledore-nak kötelessége lenne felvilágosítani Harryt és diáktársait arról, milyen veszélyekkel jár óriásivadékokkal barátkozni.

Harry a cikk végére érve felpillantott Ronra, akinek nyitva maradt a szája a döbbenettől.

– Ki mondta el neki? – hebegte.

Harry azonban nem ez izgatta.

– Mi az, hogy „mindenki utálja Hagridot”? – förmedt rá Malfoyra, majd Crakra mutatott. – És mi ez a hülyeség, hogy megharapta őt egy futóféreg? Azoknak nincs is foguk!

Crak bután vihogott, és láthatóan roppant elégedett volt önmagával.

– Ez a cikk véget vet a behemót tanári karrierjének – felelte villogó szemmel Malfoy. – Óriásivadék... én meg azt hittem, gyerekkorában megivott egy üveg Pótcsontrapidot... Ez nem fog tetszeni az aggódó apukáknak meg anyukáknak... frászt kapnak majd, hogy Hagrid felfalja a gyereket, hahaha...

– Tee...

– Ti is figyeljetelek ide, ha kérhetem!

Suette-Pollts professzor szólt oda nekik. A lányok addigra mind az egyszarvú köré gyűltek, és simogatni kezdték az állatot. Harry annyira remegett a dühtől, hogy zörgött a kezében az újságlap; gépiesen megfordult, és üres tekintettel az unikornisra meredt, de egy szót se fogott fel a tanárnő szavaiból, aki most emelt hangon, hogy a fiúk is hallják, sorolni kezdte az állat mágikus tulajdonságait.

– Remélem, ezután is ő fog tanítani minket – szólt Parvati Patil, mikor a csoport az óra után a kastély felé vonult. – Ilyen dolgokról kellene mindig tanulnunk a legendás lények gondozása órán... Normális lényekről, mint az egyszarvú, nem szörnyetegekről...

– És mi lesz Hagriddal? – mordult rá mérgesen Harry, miközben felfelé lépkedtek a bejárati lépcsőn.

– Mi lenne vele? – vágott vissza Parvati. – Az marad, ami volt: vadőr.

Parvati a bál óta nemigen állt szóba Harryvel, aki magában elismerte, hogy talán egy kicsit több figyelmet kellett volna szentelnie a lánynak. Különösebb lelkifurdalása mégse volt, hisz Parvati így is jól szórakozott – legalábbis szélteben-hosszában terjesztette, hogy randevút beszélt meg a beauxbatons-os fiúval a legközelebbi roxmortsi hétvégére.

– Ez tényleg jó óra volt – jelentette ki Hermione, mikor beléptek a nagyterembe. – Suette Pollts legalább kétszer annyi mágikus tulajdonságot sorolt fel, mint ami...

– Akkor olvasd el ezt! – vágott a szavába dühösen Harry, és Hermione orra alá dugta a Reggeli Próféta cikkét. Hermione pontosan úgy reagált, mint Ron; tátott szájjal olvasta a cikket, s mikor a végére ért, ezt kérdezte:

– Kitől tudta meg az a gonosz némbor? Hagrid képes volt, és elmondta neki?

– Dehogysis! – legyintett ingerülten Harry, miközben ledobta magát egy székre a Griffendél asztalánál. – Hiszen ezt még nekünk se mesélte el! Szerintem Vitrol feldühödött azon, hogy semmit nem sikerült kiszednie rólam Hagridból, és bosszúból elkezdett az ő dolgai után szaglászni.

– Az is lehet, hogy kihallgatta Hagrid és Madame Maxime beszélgetését – jegyezte meg halkán Hermione.

– Akkor találkoztunk volna vele a kertben – rázta a fejét Ron. – Különben is, Dumbledore kitiltotta Vitrolt a Roxfortból.

– Lehet, hogy neki is van láthatatlanná tévő köpenye – szólt Harry. Mérgében olyan lendületesen dobta a töltött csirkét a tányérjára, hogy köröskörül mindent tele fröcskölt a szósszal. – Kinézem abból a nőből, hogy bokrokban kuksol és hallgatózik.

– Ahogy te meg Ron, igaz? – csipkelődött Hermione.

– Mi nem szándékosan hallgatóztunk! – méltatlankodott Ron. – Nem tudtunk mit csinálni! Különben is, hogy lehet Hagrid ilyen ütődött, hogy az óriás anyjáról beszél egy sötét parkban, ahol akárki kihallgathatja!

– Meg kell látogatnunk! – jelentette ki Harry. – Ma este, jóslástan után lemegyünk hozzá. Megmondjuk neki, hogy folytassa a tanítást... hogy őt akarjuk. Te is őt akarod, nem? – tette hozzá élesen, Hermionéra pillantva.

– Hát... nem tagadom, hogy jó volt egyszer egy rendes legendás lények gondozása órát is hallani a változatosság kedvéért... de szeretném, ha visszajönne, persze! – tette hozzá ijedten, mikor Harry villogó szemébe nézett.

Így hát vacsora után ismét kiléptek a tölgyfa ajtón, és a hófödte parkon átvágva visszatértek Hagrid kunyhójához. Bekopogtak az ajtón, mire odabent nyomban felhangzott Agyar öblös ugatása.

– Mi vagyunk azok, Hagrid! – kiabálta Harry, öklével püfölve az ajtót. – Nyisd ki!

Nem érkezett válasz. Agyar nyüszítve kaparta az ajtót, de az nem nyílt ki. Vagy tíz percig dörömböltek; Ron még az egyik ablakot is megcsapkodta, de odabentről egy pissenés sem hallatszott.

– Miért bujkál előlünk? – kérdezte fejcsóválva Hermione, miután feladták a próbálkozást, és elindultak vissza a kastélyba. – Azt hiszi, szégyellnie kell előttünk, hogy óriás volt az anyja?

Úgy tűnt, Hagrid valóban azt hiszi, mert Harryék egész héten színét se látták. Nem jelent meg étkezésekkor a tanárok asztalánál, szokásos vadőri teendőit sem végezte a birtokon, a legendás lények gondozása órákat pedig továbbra is Suetta Pollts professzor tartotta. Malfoy alaposan ki is használta a helyzetet.

– Hiányzik a félvér haverod? – súgta oda újra meg újra Harrynek, persze mindig csak akkor, ha volt egy tanár a közelben, hogy Harry ne torolhassa meg tetteleg a gúnyolódást. – Hiányzik az elefántember?

Január közepére az iskola vezetése beiktatott egy roxmortsi látogatást. Hermione meglepődve értesült róla, hogy Harry is készül lemenni a faluba.

– Azt hittem, örülni fogsz, hogy végre csend lesz a klubhelyiségben – mondta –, és nekiállsz dolgozni a tojáson.

– Ó, azt hiszem, azzal már a célegyenesben vagyok – hazudta Harry.

Hermione elismerően nézett rá.

– Tényleg? Végre egy jó hír!

Harrynek kissé szorította a mellkasát a lelkiismeret-furdalás, de nem törődött vele. Még mindig van öt hete, hogy rájöjjön a titok nyitjára, az pedig rengeteg idő... ha lemegy Roxmortsba, talán összefut Hagriddal, és rá tudja beszélni, hogy térjen vissza önkéntes száműzetéséből.

Ő, Ron és Hermione szombaton együtt léptek ki a kastélyból, és indultak el a park hideg, nedves fűvén a nagy kapu felé. Mikor elhaladtak a tavon horgonyzó durmstrangos hajó mellett, egyszerre megpillantották Viktor Krumot, aki egy szál fürdőnadrágban kimászott a fedélzetre. Krumnak minden csontja látszott, de az tagadhatatlan volt, hogy nagyon edzett – ugyanis felmászott a fedélzet korlátjára, kinyújtotta a karját, és fejest ugrott a tóba.

– Ez meg van örülve! – szörnyülködött Ron, Krum fekete üstökére meredve, mely most kibukkant a víz alól. – Január van, jéghideg a víz!

– Ott, ahonnan ők jönnek, sokkal hidegebb a tél – felelte Hermione. – Szerintem direkt langyosnak érzi a tavat.

– Na jó, de akkor is, ott van benne az óriáspolip – mondta Ron, inkább örömmel, semmint aggódva. Hermione össze is vonta a szemöldökét.

– Tudd meg, hogy nagyon kedves fiú – szólt szemrehányóan. – Egyáltalán nem olyan, mint amilyennek te a durmstrangosokat képzeled. Meg is mondta nekem, hogy itt sokkal jobban érzi magát.

Ron nem válaszolt. A bál óta egyszer se ejtette ki a száján Viktor Krum nevét, de Harry karácsony másnapján talált az ágya alatt egy pici letört kart, ami nagyon is úgy festett, mintha egy bolgár mezes játékos miniatűr modelljéről származna.

Harry a falu latyakos főutcáján sétálva végig Hagridot kereste a tekintetével, s mikor megbizonyosodtak róla, hogy a vadőr egyik üzletben sem tartózkodik, javasolta barátainak, hogy térjenek be a Három Seprűbe.

A kocsma, mint mindig, ezúttal is tele volt, de Harrynek elég volt egy gyors pillantást vetnie az asztalokra, s máris látta, hogy Hagrid nincs ott. Elkedvetlenedve odasétált a söntéspulthoz barátaival, rendelt három vajsört

Madam Rosmertától, s csüggedten arra gondolt, hogy talán tényleg a kastélyban kellett volna maradnia, a tojás visítását hallgatni.

Hermione egyszer csak odahajolt hozzá.

– Ez sose megy be a munkahelyére? – suttogta. – Nézd!

A söntéspult mögötti tükörré mutatott; Harry felpillantott, és meglátta a tükörben Ludo Bumfoltot, aki egy sötét sarokban ült, egy csapat kobold társaságában. Halkan, hadarva magyarázott valamit a koboldoknak, akik karba tett kézzel, mogorván hallgatták.

Harry egyetértett Hermionéval. Valóban furcsa volt, hogy Bumfolt a Három Seprűben üldögél egy olyan hétvégén, amikor a Trimágus Tusa zsűrijének épp nincs semmi dolga a Roxfortban. Harry alaposabban szemügyre vette Bumfoltot. Az kimerültnek tűnt; épp olyan gondterhelt és nyúzott volt az arca, mint azon az estén, amikor a Sötét Jegy feltűnt az égen.

Bumfolt most a söntéspult felé nézett, s mikor megpillantotta Harryt, azonnal felállt.

– Mindjárt visszajövök – vetette oda nyersen a koboldoknak, de amikor elindult Harry felé, nyomban kiült arcára megszokott kisfiús vigyora.

– Harry! – köszönt örvendezve. – Hogy vagy? Reméltem, hogy összefutunk! Mesélj, minden rendben?

– Igen, köszönöm – felelte udvariasan Harry.

– Válthatnék veled pár szót négyszemközt? – kérdezte nagy izgatottan. – Megbocsátotok nekünk egy pillanatra?

– Öö... persze – felelte Ron, és Hermionéval elindultak keresni egy szabad asztalt.

Bumfolt a söntéspult végéhez vezette Harryt, jó messzire Madam Rosmertától.

– Nos... – kezdte –, csak szerettem volna újra gratulálni ahhoz, ahogy túljártál a mennydörgő eszén. Pazar mutatvány volt.

– Köszönöm – felelte Harry, de tudta, hogy Bumfolt nem csak ennyit akart mondani neki, hisz gratulálni Ron és Hermione előtt is gratulálhatott volna. Bumfolt azonban szemlátomást nem sietett a tárgyra térni. Harry látta, ahogy a tükörben a koboldokra pillant, akik még mindig karba tett kézzel ültek, s most kettejükre szegezték sötét, ferde vágású szemüket.

– Kész rémálom... – dörmögte fejcsóválva Bumfolt, mikor látta, hogy Harry is a koboldokat nézi. – Nem beszélük a nyelvünket... úgy érzem magam, mint annak idején a bolgárokkal... de azok legalább megértették a mutogatást. Ezek még azt se értik... Csak vartyognak itt nekem halandzsul... Nekem, aki egyetlen szót tudok halandzsul, azt, hogy bladvak, de az csákányt

jelent, úgyhogy nem merem használni, mert még azt hinnék, fenyegetem őket!

Bumfolt rövid, harsogó kacajt hallatott.

– Mit akarnak öntől? – kérdezte Harry, látva, hogy a koboldok kitartóan merednek Bumfoltra.

– Hát... öö... – Bumfoltot láthatóan zavarba hozta a téma. – Hát... Barty Kuport keresik.

– Itt? – csodálkozott Harry. – De hiszen Londonban van, a minisztériumban, nem?

– Nos... az az igazság, hogy fogalmam sincs, hol van – felelte kelletlenül Bumfolt. – Az a helyzet, hogy... nem jár be dolgozni. Már hetek óta a színét se láttuk. A helyettese, a kis Percy azt mondja, beteg. Gondolom, bagollyal küldi be az utasításait a hivatalba. De nagyon kérlek, Harry, erről ne beszélj senkinek. Főleg ne Rita Vitrolnak. Ha ez a fülébe jutna, biztos, hogy felfújná az ügyet, és a végén azt mondaná, hogy Barty is eltűnt, mint Bertha Jorkins.

– Tényleg, van valami hír Jorkinsról? – érdeklődött Harry.

– Nincs – felelte gondterhelt arccal Bumfolt. – Persze elküldtem a keresésére néhány emberemet... (Már épp ideje volt, gondolta Harry.) De nagyon furcsa ez az egész ügy. Az biztos, hogy megérkezett Albániába, mert járt a másod-unokatestvérénél. Onnan aztán továbbindult délnek, hogy megkeresse valami nagynénjét... és egyszerűen nyoma veszett útközben. Átkozzanak meg, ha értem, mi történhetett vele... nem az a típus, aki csak úgy megszökik... No de miért beszélünk itt koboldokról meg Jorkinsról? Azt akartam kérdezni tőled... – Itt halkabbra fogta a hangját hogy mi újság az aranytojással.

– Hát... haladok vele – felelte Harry.

Bumfolt arca elárulta, hogy átlát a szitán.

– Figyelj, Harry – szólt (még mindig halkán). – Nagyon kínos nekem ez a dolog... Belerángattunk téged ebbe a tusába, amire eszed ágában sem volt jelentkezni. Szóval ha... (Most már olyan halkán beszélt, hogy Harrynek közelebb kellett hajolnia hozzá.) ...ha úgy érzed, hogy holtpontra jutottál, és jól jönne egy kis segítség... Mi tagadás, megkedveltelek, no. Ahogy elszédítetted azt a sárkányt! ...Szóval fordulj hozzám bizalommal.

Harry belenézett Bumfolt pirosposzgás arcába és nagy, babakék szemébe.

– Úgy tudtam, segítség nélkül kell megfejtenuk a rejtvényt – szólt megjátszott ártatlansággal. Ügyelt rá, nehogy úgy tűnjön, mintha csalással akarná vádolni a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályának vezetőjét.

– Hát persze... persze. – Bumfolt türelmetlenül legyintett. – De... Ugyan már, Harry, hisz valamennyien azt akarjuk, hogy a Roxfort győzzön, nem?

– Cedricnek is felajánlotta a segítségét? – kérdezte Harry.

Bumfolt arca kissé megfeszült.

– Nem ajánlottam fel – felelte. – Mint... mint már mondtam, megkedveltelek. Gondoltam, esetleg...

– Köszönöm – szólt gyorsan Harry –, de úgy érzem, már közel járok a megoldáshoz. Már csak napok kérdése...

Nem tudta pontosan, mi készteti rá, hogy elutasítsa Bumfolt ajánlatát; talán az, hogy alig ismerte a férfit, s így a segítségét elfogadni valahogy sokkal inkább csalásnak tűnt volna, mint tanácsot kérni Rontól, Hermionétól vagy Siriustól.

Bumfolt mintha egy kicsit meg is sértődött volna – de nem folytathatta a témát, mert ekkor feltűntek a színen a Weasley ikrek.

– Jó napot, Mr. Bumfolt – köszönt vidoran Fred. – Meghívhatjuk egy italra?

– Öhm... köszönöm, fiúk, de most nem alkalmas – felelte Bumfolt, egy utolsó, csalódott pillantást vetve Harryre.

Fred és George erre ugyanolyan csalódott arcot vágtak, mint Bumfolt, aki úgy nézett Harryre, mintha egy világ dőlt volna össze benne.

– Sajnos most el kell rohannom – szólt. – Örülök, hogy találkoztunk, fiúk. Sok sikert, Harry!

Azzal kisietett a kocsmból. A koboldok nyomban felálltak, és követték, Harry pedig csatlakozott barátaihoz. Szinte még le sem ült, Ron már fel is tette a kérdést: – Mit akart tőled?

– Felajánlotta, hogy segít megfejtetni a tojás titkát.

– Pont ő? – hüledezett Hermione. – Zsúritag léte? Különben is, már kitaláltad mit jelent a hang, nem?

– Igen... – dörmögte Harry. – Már majdnem.

– Nem hiszem, hogy Dumbledore örülne neki, ha megtudná, hogy Bumfolt csalásra akart rávenni téged – folytatta a sopánkodást Hermione. – Remélem, Cedricnek is akar segíteni!

– Nem akar, megkérdeztem – rázta fejét Harry.

– Kit érdekel, hogy segít-e Diggorynak? – mordult fel Ron.

Harry titokban egyetértett vele.

– Azok a koboldok nem tűntek valami jóindulatúnak – jegyezte meg vajsörét szürcsölve Hermione. – Hogy kerültek ide?

– Bumfolt azt mondta, Kuport keresik – felette Harry. – Még mindig betegeskedik. Nem jár be dolgozni.

– Lehet, hogy Percy mérget kever a kajájába – szólt vigyorogva Ron. – Biztos arra számít, hogy ha Kupor beadja a kulcsot, őt nevezik ki főosztályvezetőnek.

Hermione „ilyet még viccből se mondunk” típusú pillantást vetett Ronra, majd így szólt:

– A koboldok a varázslény-felügyeleti főosztályhoz tartoznak. Mi dolguk lehet Mr. Kuporral?

– Lehet, hogy tolmács kell nekik – vélekedett Harry. – Kupor egy csomó nyelven beszél.

– Most már szegény pici koboldokért is aggódunk? – fordult Hermionéhoz Ron. – Megalapítjuk a VARKÁ-t? A Védelmet A Ronda Koboldoknak Akciócsoporthoz?

– Hahaha, nagyon vicces! – vágott vissza Hermione. – A koboldokat nem kell megvédeni. Nem hallottátok, miket mesélt Binns professzor a koboldfelkelésekről?

– Nem hallottuk – felelték kórusban a fiúk.

– A lényeg az, hogy el tudnak bánni a varázslókkal – folytatta Hermione, és újra belekortyolt a vajsörébe. – Megvan a magukhoz való eszük. Nem olyanok mint a házimanók, akik képtelenek kiállni a saját jogaikért.

– O-ó – szólt Ron, az ajtó felé pillantva.

Rita Vitrol lépett be a kocsmába – ezúttal banánsárga talárban és rikító rózsaszínűre festett körmökkel. Vele volt a pocakos fotós is. Vitrol kikért két italt, majd elindultak a tömegen át egy közeli asztal felé, Harry, Ron és Hermione pillantásától kísérvé. Vitrol igen elégedett arcot vágott, és pergő nyelvvel magyarázott a fotósoknak.

– ...nem volt valami készséges, mi, Bozo? Kíváncsi lennék rá, mi titkolnivalója van. Egyáltalán, miért mászkál egy falka kobolddal az utcán? Azt mondja, megmutatja nekik a falu látványosságait... Jobb mesét is kitalálhatott volna... Sose tudott hazudni. Mit gondolsz, vaj van füle mögött? A körmére kellene nézni egy kicsit, nem? Ludo Bumfolt, a varázsjátékok és mágikus sportok főosztályának fegyelmi úton eltávolított ex-vezetője... Jól hangzik, nem? Már csak a folytatást kell kitalálnunk...

– Megint ki akar készíteni valakit? – szólt oda fennhangon Harry.

A kocsmában többen feléjük fordultak. Rita Vitrol szeme felcsillant gyémántos szemüvege mögött, mikor látta, ki szólította meg.

– Harry! – szólt széles mosollyal. – Hát ez remek! Ül ide hozzánk, és...
– Eszem ágában sincs a maga közelébe menni – vetette oda dühösen Harry. – Miért kellett tönkretennie Hagridot?

Rita Vitrol felvonta vastagon kihúzott szemöldökét.

– Az olvasóinknak joguk van megtudni az igazságot, Harry. Én csak a munkámat...

– Kit érdekel, hogy óriásivadék!? – kiabálta Harry. – Kit érdekel, ha egyszer rendes ember!?

A kocsmában néma csend lett. Madam Rosmerta a söntéspult mögül Harryre bámult, s közben egyre csak öntötte a mézbort egy kancsóba, ami már régen megtelt.

Rita Vitrol szeme kissé megvillant, de a következő pillanatban már nyitotta is krokodilbor táskáját, és a purlicerpennát előhúзва így szólt:

– Remek, akkor meséld el nekem, milyennek ismered te Hagridot. Milyen lélek rejtőzik a riasztó testben? Mi a ti különös barátságok története? Hagrid apapótló szerepet tölt be az életedben?

Hermione felpattant a székről, s álltában úgy szorongatta vajsörös üvegét, mint egy gránátot.

– Maga egy lelketlen szörnyeteg! – kiabálta kipirult arccal. – Gátlástalanul átgázol mindenkin! Csak a sztori a fontos, igaz? Még Ludo Bumfoltot is képes lenne...

– Ül le a fenekedre, buta kis csitri – sziszegte Vitrol –, és ne szólj bele olyasmibe, amiről fogalmad sincs. Olyan dolgokat mesélhetnék neked Bumfoltról, hogy égnek állna tőle a hajad... Bár látom, anélkül is égnek áll – tette hozzá, Hermione bozontos fürtjeire pillantva.

– Harry, Ron, gyertek – szólt Hermione. – Menjünk innen...

Úgy is történt. Ahogy kifelé mentek, minden szem rájuk szegeződött. Harry még egyszer hátranézett az ajtóból; Rita Vitrol purlicerpennája sebesen korcsolyázott fel-alá egy pergamenlapon.

– Téged fog legközelebb elővenni – szólt nyugtalanul Ron, mikor a három jó barát már a főutca sarát taposta.

– Próbálja csak meg! – csattant fel Hermione. – Majd én megmutatom neki, ki a buta kis csitri! Ezt még visszakapja! Előbb Harryt, aztán Hagridot...

– Ne haragítsd magadra Rita Vitrolt – aggodalmaskodott Ron. – Komolyan mondom, Hermione. Ez a nő képes és előás rólad valamit...

– A szüleim nem olvassák a Reggeli Prófétát! Én nem fogok elbújni szégyenemben! – Hermione most már úgy rohant, hogy Harry és Ron alig tudtak lépést tartani vele. Harry legutóbb akkor látta ilyen dühösnek

Hermionét, mikor a lány pofon csapta Draco Malfoyt. – És Hagrid se fog tovább bujkálni! Egy ilyen bestia annyit se érdemel, hogy elolvassák, amit firkál! Gyertek már!

Hermione futásnak eredt, s a fiúkkal a nyomában szaladva tette meg az utat Hagrid kunyhójáig.

Az ablakok még mindig el voltak függönyözve, s kihallatszott odabentről Agyar ugatása.

– Hagrid! – kiabálta Hermione, ököllel verve az ajtót. – Elég volt ebből! Tudjuk, hogy itt vagy! Senkit nem érdekel, hogy az anyád óriás volt! Ne hagyd, hogy az a gonosz némbér kikészítsen! Hagrid, nyisd ki az ajtót! Nevetséges, amit csi...

Az ajtó kinyílt.

– Na vé... – kezdte Hermione, de elharapta a szót – ugyanis nem Hagriddal találta szemben magát, hanem Albus Dumbledoreal.

– Szép jó napot – köszöntötte őket mosolyogva Dumbledore.

– Mi ...öö... Hagridot keressük – cincogta megszeppenve Hermione.

– Ezt valahogy sejtettem – felelte hunyorogva Dumbledore. – Kerüljetek beljebb.

– Ö... öö... köszönjük – hebegte Hermione.

A három jó barát libasorban bevonult a kunyhóba. Agyar rögtön rávetette magát Harryre, és vad ugatás közepette igyekezett tisztára nyalni a fiú fülét. Harry nagy nehezen lerázta magáról a kutyát, és körülnézett.

Hagrid ott ült az asztalnál, amelyen két jókora bögre tea gőzölgött. Borzalmas állapotban volt. Arcát vörös foltok csúfították el, szeme feldagadt, ami pedig a haját illeti... A korábbi fészülködési láz után most a másik végletbe esett: olyan volt az üstöke, mint húsz összegabalyodott szögesdrótakadály.

– Szia, Hagrid! – szólt Harry.

Hagrid felpillantott.

– Szörusztk – motyogta rekedten.

– Erősítést kell hívnunk teából – szólt Dumbledore, és becsukta az ajtót a három jó barát után. Aztán előhúzta és megforgatta ujjai között a pálcáját. Erre egy pörgő teaszettos tálca jelent meg a levegőben, mellette pedig egy tál sütemény. Dumbledore mindkettőt az asztalra irányította, és a társaság leült. Néhány másodpercig csend volt, aztán Dumbledore megszólalt:

– Nem hallottad véletlenül, amit Granger kisasszony kiabált, Hagrid?

Hermione kissé elpirult. Dumbledore jóindulatúan rámosolygott, és így folytatta:

– Hermione, Harry és Ron továbbra is igényt tartanak a társaságodra – én legalábbis erre következtetek abból, hogy kis híján rád törték az ajtót.

– Hát persze, hogy szeretünk! – szólt szenvedélyesen Harry. – Csak nem gondolod, hogy bármi, amit az az álnok kígyó... Bocsánat, igazgató úr – tette hozzá gyorsan, Dumbledorera sandítva.

– Sajnos átmeneti hallásvavarban szenvedek, Harry. – Dumbledore hüvelykujjával malmozott, és a plafont nézegette.

– Öh... értem – motyogta bambán Harry, majd újra Hagridhoz fordult. – Szóval, Hagrid, minket nem érdekel, mit írt rólad az a... az a nő.

A vadőr fényesfekete szeméből két kövér könnycsepp csordult ki, s indult el tétován a szakállerdő felé.

– Íme az élő bizonyíték arra, amit mondtam, Hagrid – szólt Dumbledore, még mindig a mennyezetet nézve.

– Számtalan szülő emlékszik rád abból az időből, amikor ide járt. Megmutattam neked a leveleket, amelyekben tudatják velem, hogy ha el akarnálak bocsátani, ahhoz nekik is lenne egy-két szavuk...

– Nem mindenki akarja, hogy maradjak... – szólt rekedten Hagrid.

– Hagrid, ha egyetemes népszerűsége pályázol, nagyon sokáig fogsz még a kunyhódban kuksolni – Dumbledore levette tekintetét a plafonról, s félholdszemüvege fölött szigorúan nézett Hagridra. – Mióta kineveztek a Roxfort igazgatójának, nem múlt el még úgy hét, hogy ne kaptam volna legalább egy baglyot, amiben a munkámat kritizálják. Szerinted mit kellene tennem? Zárkózzam be a szobámba, és ne álljak szóba senkivel?

– Igen, de... de ön nem félóriás! – dörmögte Hagrid.

– Hagrid, nézd meg az én rokonaimat! – csattant fel Harry. – Nézd meg Dursleyékat!

– Kitűnő érv – bólintott Dumbledore. – Tulajdon bátyámat, Aberforth-t megvádolták, hogy szabálytalan bűbájlást hajtott végre egy kecskén. Tele voltak az üggyel az újságok... de gondolod, hogy Alberforth elbujdosott? Fel se merült benne! Kihúzta magát, s élte tovább a megszokott életét! Bár nem vagyok biztos benne, hogy tud olvasni, így ez talán nem is volt olyan bátor tett a részéről...

– Folytasd a tanítást, Hagrid – szólt csendesen Hermione. – Szépen kérlek... nagyon hiányzol.

Hagrid nagyot nyelt, és további könnycseppeket gördített a szeméből a szakállába. Dumbledore felállt.

– Nem fogadom el a lemondásodat, Hagrid, és elvárom, hogy hétfőn újra felvedd a munkát – szólt. – Reggel nyolc óra harminc perckor

találkozunk a reggelinél a nagyteremben. Nem fogadok el semmilyen kifogást. További jó mulatást.

Azzal Dumbledore elhagyta a kunyhót, de előtte azért még megvakarta Agyar fülét. Mikor becsukódott mögötte az ajtó. Hagrid beletemette arcát kukafedél méretű tenyerébe, és zokogni kezdett. Hermione vigasztalóan megveregette a karját.

Végül Hagrid leeresztette kezét, kivörösödött szemmel felnézett, és így szólt:

– Dumbledore remek ember... remek ember...

– Igen, az – szólt Ron. – Vehetek egy olyan sütit, Hagrid?

– Persze, parancsolj – felelte szemét törölgetve Hagrid. – És igaza van... nektek is igazatok van... bárgyú flótás vagyok... szegény apám szégyellné magát, ha látná, mit csinálok.

Türelmetlenül letörölte kezével az újabb könnycseppeket, majd hozzátette:

– Soha nem mutattam még nektek képet az öregről, igaz? Várjatok...

Hagrid felállt, odament a tálalószekrényhez, és az egyik fiókból elővett egy fényképet. Az egy mosolygó, pöttöm kis varázslót ábrázolt, amint Hagrid vállán üldögél. Apának és fiúnak egyforma fekete szeme volt. Hagrid már akkor is jó húsz centivel fölötte járhatott a két méternek – a képen volt mellette egy almafa viszonyítási alapnak –, de arca még csupasz és kisfiúsan kerek volt – nem lehetett több tizenegy évesnél.

– Ez azután készült, hogy felvettek a Roxfortba – magyarázta rekedten Hagrid. – Apám csak bámult... Azt hitte, nem lesz belőlem varázsló, mert anya... szóval miatta. Mit tagadjam, nem is vagyok valami nagy mágus... de legalább azt már nem látta, mikor kicsaptak. Meghalt, amikor második voltam...

– Attól kezdve Dumbledore figyelt rám. Ő szerezte a vadőri állást... Dumbledore bízik az emberekben. Ad nekik még egy esélyt. Ebben más, mint a többi igazgató. Mindenkit felvesz a Roxfortba, aki tehetséges. Tudja, hogy abból is lehet jó ember, akinek a családja... hát... nem az igazi, na. De vannak, akik ezt nem értik meg. Vannak, akik mindig a szemedre vetik... Még olyan is van, aki inkább azt mondogatja, hogy hosszú csontjai vannak, nem azt, hogy: vagyok, ami vagyok, minek szégyelljem? „Sose szégyellj a származásodat – erre tanított az apám. – Lesznek majd, akik az orrod alá dörgölik, de azokat észre sem kell venni.” És igaza volt. Nem tudom, hova tettem az eszem. De tanultam belőle. Most már elmehet, ahova akar, a hosszú csontjaival együtt...

Harry, Ron és Hermione feszengve pislogtak egymásra. Harry úgy érezte, bármit megtenne – akár megsétáltatna ötven kifejelett durrfarkú szurcsókot – csak ne kelljen bevallania Hagridnak, hogy hallotta, amikor Madame Maxime-mal beszélt. Hagrid azonban folytatta monológját, fel sem fogva, milyen zavarosnak tűnhet, amit mondott.

– Tudod, mit, Harry? – A vadőr könnyes szemmel felpillantott a fotóról.
– Mikor először találkoztunk, arra gondoltam, hogy mi ketten egy kicsit hasonlítunk. Apád és édesanyád elmentek... meg olyan furcsán is érezted magad itt a Roxfortban. Nem tudtad, ide való vagy-e... És most nézzenek meg! Iskolai bajnok lettél!

Egy hosszú pillanatig csak nézte Harryt, aztán nagy komolyan folytatta:

– Megmondjam, mit szeretnék, Harry? Azt, hogy te nyerjél. Nagyon jó lenne. Megmutatnád nekik... Megmutatnád, hogy nem a tiszta vér a fontos. Hogy nem kell szégyellnünk a származásunkat. Látnák, hogy Dumbledore jól teszi, hogy mindenkit felvesz az iskolába, akiben van varázserő. Hogy haladsz azzal a tojással?

– Jól – bólogatott Harry. – Nagyon jól.

Hagrid könnyáztatta arcán büszke mosoly terült szét.

– Nagyon helyes... Mutasd meg nekik, Harry, mutasd meg nekik! Győzd le őket!

Hagridnak hazudni sokkal rosszabb volt, mint másoknak. Később, mikor a három jó barát már a kastély felé ballagott, Harry egyre csak a vadőr szőrös arcát látta maga előtt – az arcot, ami sugárzott a boldogságtól arra a gondolatra, hogy ő, Harry megnyeri a Trimágus Tusát. A tojás megfegtetlen rejtélye most még súlyosabban nehezedett a lelkére, s mire ágyba bújt, megszületett benne az elhatározás: félreteszi a büszkeségét, és kipróbálja, ér-e valamit Cedric tanácsa.

Huszonötödik fejezet

A tojás és a szem

Harry nem tudta, mennyi időbe telik majd, mire rájön a tojástitok nyitjára, ezért úgy vélte, jobb lesz éjszaka végrehajtania az akciót, mikor addig áztathatja magát, ameddig csak szükséges. Bár nem volt épp ínycsemege, hogy rögtön két szívességet is elfogadjon Cedric-től, mégis úgy döntött, a prefektusi fürdőszobát fogja használni; oda sokkal kevesebb ember járt, így kisebb volt a veszélye annak, hogy valaki megzavarja őt.

Gondosan megtervezte és előkészítette a kirándulást, emlékezve arra az esetre, mikor egy hasonló éjszakai sétán Frics, a gondnok karjaiba szaladt. Ezúttal mindenképp el akart kerülni egy ilyen helyzetet. Természetesen a láthatatlanná tévő köpenyben készült elindulni, de úgy vélte, nem árt, ha magával viszi a Tekergők Térképét is, ami, a köpeny mellett, a birtokában lévő leghasznosabb szabályszegési segédeszköz volt. A mágikus térképen az egész kastély látható volt, megannyi titkos járatával együtt, s ami a legfontosabb, a bűvös pergamen az épületben mozgó embereket is megmutatta, feliratozott mozgó pontocskák formájában. Ez a tulajdonsága most különösen hasznosnak ígérkezett, hiszen Harrynek fontos volt, hogy időben észrevegye, ha valaki közeledik a fürdőszobához.

Csütörtökön késő este Harry felosont a hálóterembe, magára öltötte a köpenyt, majd visszalopakodott a klubhelyiségbe, és – csakúgy, mint azon az éjjelen, mikor Hagrid megmutatta neki a sárkányokat – megvárta, amíg kinyílik a portrélyuk.

Ezúttal Ron állt készenlétben odakint, hogy megadja a Kövér Dámának a jelszót („Bundás banán”).

– Sok sikert – mormolta Ron, miközben átmásztak egymás mellett a lyukon, Harry immár láthatatlanul, Harry a vártnál lassabban tudott csak előrehaladni, hisz egyik kezével a nehéz tojást kellett magához szorítania, a másikkal a térképet tartotta az orra elé, s mindemellett ügyelnie kellett a köpenyre is. A folyosók azonban csendesek és kihaltak voltak, s a térképet időről időre ellenőrizve Harry el tudta kerülni a nem kívánatos találkozásokat. Ilyenformán baj nélkül megérkezett Balgatag Boriszhoz – a szobor egy tanácstalanul álldogáló varázslót ábrázolt, fordítva, felhúzott kesztyűben – tekintetével megkereste a szobortól a negyedik ajtót, odalépett elé, és Cedric útmutatása szerint elmotyogta a jelszót:

– Pacsuli.

Az ajtó nyikorogva kinyílt. Harry belépett rajta, gyorsan becsukta maga mögött, s miközben körülnézett, lehúzta a láthatatlanná tévő köpenyt.

Az első gondolata az volt, hogy ezért a fürdőszobáért megérne prefektusnak lenni. A helyiségben, amelyet gyertyákkal teli, gyönyörű csillár világított meg, minden fehér márványból készült, így a közepén elhelyezkedő, padlóba süllyesztett, téglalap alakú medence is. A medencét, melyhez ugródeszka is tartozott, vagy száz arany csap vette körül, s azok mindegyikét más-más színű ékkő díszítette. Az ablakokat hosszú, fehér vászonfüggöny takarta, az egyik sarokba pedig gondos kezek egy halom bolyhos, fehér fürdőlepedőt készítettek. A falon lógó magányos, aranykeretes

festmény egy sziklán fekvő szőke hableányt ábrázolt. A sellő az igazak álmát aludta, s ahogy szuszogott, meg-meglibbent arcába lógó haja.

Harry letette a köpenyt, a tojást és a térképet, majd elindult, hogy alaposabban körülnézzen a helyiségben. Léptei visszhangot vertek a fehér falakon. A fürdőszoba tényleg gyönyörű volt, s neki nagy kedve lett volna kipróbálni néhányat az aranycsapok közül, de most, hogy itt volt, újra feltámadt benne a gyanú, hogy Cedric jó tanácsa csak átverés volt. Miért tudná itt könnyebben megoldani a tojás rejtélyét? Ezen eltöprengett egy darabig, aztán mégis úgy döntött, hogy egy próbálkozást megér a dolog. Vett egy fürdőlepedőt, azt a köpennyel, a tojással és a térképpel együtt letette a medence szélére, majd letérdelt, és kinyitott néhány csapot.

Nyomban kiderült, miért van olyan sok csap a medence körül; mindegyikből más és más fajta habfürdővel vegyített víz folyt. Volt olyan csap, amelyik futball labda méretű, rózsaszín és kék buborékokat fűjt, egy másiktól hófehér hab tört elő – de olyan sűrű, hogy Harry ráfekhetett volna, mint egy gumimatracra; egy harmadik pedig átható illatú, bíborpiros felhőket eregetett, melyek lustán elterültek a víz tetején. Harry próbaképpen még jó néhány csapot kinyitott – a legjobban az tetszett neki, amelyiknek a sugara visszapattant a vízfelszínről, és nagy ívben újra a levegőbe röpített –, majd mikor a medence már tele volt forró vízzel, habbal és buborékokkal, elzárta az összes csapot, kibújt hálóköntöséből, pizsamájából és papucsából, és bemászott a vízbe.

Csak lábujjhegyen érte el a medence alját. Engedett a kísértésnek, és úszott néhány hosszt, de aztán megállt, és a vizet taposva elkezdte nézegetni a tojást. Nagyon kellemes volt ugyan ott lebegni az úszó habszigetek és színes párafelhők között, de a beígért isteni szikra, az elméjébe hasító felismerés egyre csak késett.

Harry kinyúlt a medence szélére, csöpögő kezével megfogta a tojást, és kinyitotta. A panaszos visítás nagy, zengő dobozzá változtatta a márványfalú helyiséget – de értelmet így, visszhangozva sem nyert. Harry tartott tőle, hogy a hang odacsalja Fricset – talán Cedric épp ezt akarta? – újra becsukta hát a tojást, a következő pillanatban pedig elejtette, úgyhogy az kopogva elgurult a márványpadlón. Az ügyetlen mozdulatot Harry annak köszönhette, hogy valaki megszólalt a háta mögött:

– A helyedben a víz alá dugnám.

Harry vagy fél liter habos vizet nyelt le, mire magához tért ijedtségéből. Köhögve megfordult, és pislogva körülnézett. Az egyik csapon egy savanyú képű lány kísértete üldögélt, keresztbe tett lábbal. Hisztis Myrtle volt az, az a

síró kedvű szellem, akit rendszerint három emelettel lejjebb, egy vécészsze kifolyócsövének kanyarulatában tartózkodott.

– Hogy képzeled ezt, Myrtle? – méltatlankodott Harry. – Meztelen vagyok!

A medence vizét sűrű habréteg borította, így Myrtle pillanatnyilag csak a fejét láthatta, de Harrynek volt egy olyan gyanúja, hogy a kísértet érkezése óta leskelődött rá valamelyik csap szájából.

– Becsuktam a szemem, amikor bemásztál – felelte Myrtle, vastag szemüvegén át pislogva Harryre. – Nagyon-nagyon régen nem látogattál meg.

– Hát... igen – dörmögte zavartan Harry, s óvatosságból még egy kis habot húzott maga elé. – Nem nagyon szabad bemennem hozzád... hisz egy lányvéceben laksz.

– Régebben nem törődtél vele, hogy milyen véce – jegyezte meg fájdalmas képpel Myrtle. – Szinte minden nap bejártál.

Ez tényleg így volt, de Harry, Ron és Hermione csak azért keresték fel olyan gyakran az üzemen kívül helyezett mellék-helyiséget, mert ott zavartalanul elkészítették a Százfűlé-főzetet – azt a tiltott bájitalt, aminek segítségével Harry és Ron később felöltötték Crak és Monstro alakját, hogy látogatást tegyenek a mardekárosok klubhelyiségében.

– Leszúrást kaptam érte, hogy oda járok – magyarázkodott Harry. Ez végül is igaz volt, hiszen Percy egyszer rajtakapta, amikor épp kilépett Myrtle vécéjéből. – Gondoltam, jobb, ha nem feszítem tovább a húrt.

– Aha... értem – Myrtle mélabúsan vakargatni kezdett egy pattanást az állán. – Mindegy... Szóval szerintem dugd a tojást a víz alá. Cedric is azt csinálta.

– Őt is meglested?! – hüledezett Harry. – Te idejársz esténként, és nézed, hogyan fürödnek a prefektusok?

– Néha feljövök... – felelte kitérően Myrtle. – De... te vagy az első, akivel beszélgetek is.

– Micsoda megtiszteltetés... – dörmögte sötéten Harry. – Csukd be a szemed!

Megvárta, hogy Myrtle kezével eltakarja a szemüvegét, azután kikecmergett a medencéből, teste köré csavarta a törölközőt, és elindult az elgurult tojásért.

Mikor már újra a vízben volt, Myrtle kilesett az ujjai között, és így szólt:

– Na gyerünk... Nyisd ki a víz alatt!

Harry a habok alá süllyesztette a tojást, és kinyitotta... az pedig ezúttal nem visított. Helyette gurgulázó énekszó tört fel belőle, de Harry nem értette a dal szövegét, mert a hangot eltorzította a víz.

– A fejedet is a víz alá kell dugnod – mondta Myrtle, aki szemlátomást nagy élvezetet lelt benne, hogy utasíthatja Harryt. – Na gyerünk, mire vársz?

Harry vett egy nagy levegőt, és lebukott – s ahogy ott lebegett a márványlapok fölött, kezében a nyitott tojással, immár tisztán hallotta a dalt, melyet egy kórus énekelt neki, hátborzongató, túlvilági hangon:

Ott várunk, hol szól e dal
Fent fül minket sose hall.
Gyere, hisz mi neked kell,
nálunk van, mi vettük el.
Egy órád van, ne feledd,
Hogy megtaláld, s visszavedd.
Ha letelt, már ne remélj,
Vége – többé nincs esély.

Harry kidugta a fejét a habok fölé, és kirázta arcából vizes hajfürtjeit.

– Meghallgattad? – kérdezte Myrtle.

– Igen... „Ott várunk, hol szól e dal”... Várj, nem emlékszem a folytatásra...

Azzal Harry újra lebukott. Összesen négyszer kellett meghallgatnia a tojás énekét, mire sikerült megjegyeznie a szöveget. Azután egy darabig némán taposta a vizet, a dal értelmén töprengve. Myrtle lábát lógáza üldögélt, és türelmesen várt.

– Olyan embereket kell keresnem – váltott át hangos gondolkodásra Harry –, akik csak a víz alatt tudják használni a hangjukat... De hát kik lehetnek azok?

– Nem mondhatnám, hogy vág az eszed.

Harry utoljára akkor látta ilyen vidámnak Myrtlet, amikor Hermionének macskafarka és bajusza nőtt a Százfülé-főzettől.

Harry töprengve bámulta a fürdőszoba falát... Aki csak a víz alatt használja a hangját, az feltehetőleg egy víz alatti lény. Ezt a következtetést megosztotta Myrtle-lel is, aki titokzatosan somolygott.

– Ez Diggorynak is eszébe jutott – mondta. – Csak feküdt a vízben és motyogott és motyogott... olyan sokáig, hogy majdnem az összes hab

elment...

– Víz alatti lények... – morfondírozott Harry. – Myrtle... az óriáspolipon kívül mi él még a tóban?

– Ó, százféle lény – felelte Myrtle. – Néha lemegyek közéjük... ha lehúzzák a vécémet, mikor nem számítok rá.

Harry elhessegette a képet, amint Myrtle egy szennyvizes csőben száguld a tó felé egy vécé tartalmával együtt, és így szólt:

– És van olyan lény odalent, aminek emberi hangja van? Várj csak...

Harry tekintete az alvó hableány aranykeretes képére tévedt.

– Myrtle, elképzelhető, hogy sellők is élnek a tóban?

– Úúúh, nagyon okos! – ujjongott Myrtle. – Diggorynak sokkal tovább tartott rájönni! Pedig akkor még ébren is volt az a vízityúk... – Myrtle gyűlölködő fintorral a hableány képe felé bökött. – Ott vihorászott, meg illegette magát, meg mutogatta az uszonyát...

– Hát akkor ez a második feladat! – lelkesült fel Harry. – Le kell menni a tóba, meg kell keresni a sellőket, és...

Elhallgatott, mert egyszerre tudatosult benne, mit beszél. Öröme úgy elröppent, mintha kinyitottak volna egy szelepet a lelkében. Hiszen alig tud úszni... Gyerekkorában nem sok alkalma volt medencékben lubickolni. Vernon bácsi és Petunia néni csak Dudleyt küldték el úszásoktatásra, őt nem. Egy kis fürdőmedencében még elevickélt valahogy, de egy hatalmas, mély tóban... A sellők pedig bizonyára a tó fenekén élnek...

– Myrtle – szólt gondterhelt arccal –, hogy fogok én ott lélegezni?

Myrtle vidámsága egy csapásra tovatűnt, s szemében kísértetkönyvek csillantak.

– Tapintatlan vagy! – szipogta, zsebkendő után kutatva talárja zsebében.

– Miért? – kérdezte elképedve Harry.

– Hogy beszélhetsz nekem a lélegzésről! – nyafogta Myrtle, s hangja visszhangot vert a márványfalú helyiségben. – Mikor én már nem... én már réges-rég nem... – Azzal a zsebkendőbe temette arcát, és csukladozva zokogni kezdett.

Harry emlékezett rá, hogy Myrtle-nek mindig is érzékeny pontja volt ez a téma, de a többi kísértet nem csinált ekkora ügyet a saját halálából.

– Ne haragudj – szólt türelmetlenül. – Nem akartalak megbántani... csak elfelejtettem...

– Hát persze, nagyon könnyű elfelejteni, hogy Myrtle meghalt – nyafogta a kísértetlány, vádló pillantást vetve Harryre. – Éltemben se

hiányoztam senkinek. Órák múlva találták csak meg a holttestemet – tudom, mert ott ültem, és vártam őket. Aztán végül bejött Olive Hornby. „Már megint itt kuksolsz, Myrtle? – kérdezte. – Dippet professzor megkért, hogy keresselek meg...” És akkor meglátott, ahogy ott fekszem holtan ...Úúúú, a halála napjáig nem felejtette el, arról gondoskodtam... mindenhol kísértettem őt, és emlékeztettem rá. A bátyja esküvőjére is elmentem, és...

Harry azonban már nem figyelt a lányra; újra eltöprengett a sellők énekén. „Gyere, hisz mi neked kell, nálunk van, mi vettük el.” Lehet, hogy el fognak lopni valamit, hogy neki aztán le kelljen mennie érte? És vajon mi lesz az?

– ...a végén persze feljelentett a Mágiaügyi Minisztériumban, hogy zaklatom. Így aztán vissza kellett jönnöm a Roxfortba, és azóta a vécémben élek.

– Értem – hagyta rá szórakozottan Harry. – Hát, azt hiszem, megtudtam, amit lehetett... Légy szíves, csukd be a szemed...

Felhozta a tojásként a medence fenekéről, aztán kimászott a vízből, gyorsan megtörölközött, s felhúzta pizsamáját és hálóköntösét.

– Néha azért eljöhetnél meglátogatni a vécémbe... – szólt bánatosan Myrtle, mikor Harry felemelte a padlóról a láthatatlanná tévő köpenyt.

– Jó... persze – felelte Harry, de közben arra gondolt, hogy akkor se menne be Myrtle-hez, ha az övé lenne az egyetlen működő vécé a kastélyban. – Szia, Myrtle... És köszönöm a segítséget.

– Isten veled – köszönt el búsan a lány, s miközben Harry magára kanyarította a köpenyt, eltűnt az egyik csap csövében.

A sötét folyosóra kilépve Harry először is rápillantott a Tekergők Térképére, hogy megnézzé, tiszta-e a levegő. Megnyugodhatott. A Fricset és Mrs Norrist jelző pontocskák a gondnoki szobában voltak... A kastélyban minden pötty mozdulatlan volt, kivéve persze Hóborcét. A kopogószellem egy emelettel feljebb, a trófeateremben ugrabugrált... Harry elindult a Griffendél-torony felé, de egy lépés után megtorpant, és közelebb emelte szeméhez a térképet. Valami egészen különös dolgot fedezett fel rajta.

Mégsem Hóborcé volt az egyetlen mozgó pötty. Volt ott még egy másik is, a bal alsó sarokban, ott, ahol a térkép Piton szobáját jelölte. Ez még nem is lett volna különös, de a pont-emberke fölött nem Piton neve állt – hanem Bartemius Kупoré.

Harry elképedve bámult a pöttyre. Úgy tudta, hogy Mr. Kупor beteg, nem jár be dolgozni, sőt, még a karácsonyi bálon se vett részt – de akkor mit keres a Roxfortban éjjel egy órakor?

A pötty ide-oda mozgott a szobában, néha elidőzve egy-egy helyen. Harry habozott, tépelődött... de végül a kíváncsisága kerekedett felül. Sarkon fordult, és elindult az ellenkező irányba, a legközelebbi lépcső felé. Eltökélte, hogy kideríti, miben sántikál Kupor.

Igyekezett nesztelenül lépkedni, de azért néha utána fordult egy-egy festett portréarc, a padló recsegését vagy a pizsama zizegését hallva. A főlépcsőn csupán a negyedik emeletig jutott le; ott el kellett mennie a folyosó közepéig, ahol egy faliszőnyeg mögött tudott egy másik, keskenyebb lépcsőt, amin kétemeletnyit haladhatott lefelé. Menet közben újra meg újra a térképre pillantott, s egyre csak törte a fejét... a korrekt, törvénytisztelő Mr. Kuporhoz cseppet sem illett, hogy éjnek idején valaki másnak a szobájában kutasson...

Mr. Kupor különös viselkedésének problémája minden figyelmét lekötötte. Gépiesen lépkedett lefelé a lépcsőn, s már félúton járt, amikor egyszer csak érezte, hogy eltűnik a lába alól a talaj – rálépett arra a trükkös lépcsőfokra, amit Neville mindig elfelejtett átugrani. A zökkenéstől kicsúszott a kezéből a még nedves aranytojás. Utánakapott, de hiába – a tojás már gurult is lefelé a hosszú lépcsősoron, akkora zajt csapva, mint amikor teljes erőből püfölnek egy üstdobot. Közben a köpeny is elkezdett lecsúszni a válláról; odakapott hát, hogy megigazítsa, de ezzel csak azt érte el, hogy a Tekergők Térképe is kiesett a kezéből. A pergamenlap hat lépcsőfokkal lejjebb állt meg – Harry nem érhetett el, hiszen fél lába combközépig a lépcsőbe süllyedt.

Az aranytojás átgurult a lépcsőbejárót takaró faliszőnyegen, és nekiütközött a szemközti falnak – ettől aztán kinyílt, és visítani kezdett. Harry előhúzta varázspálcáját, hogy kikapcsolja a térképet, de hiába nyújtózzkodott, nem ért el odáig...

Felegyenesedett hát, kapkodva megigazította a köpenyt, és összeszorított fogakkal várta, mi történik. Nem is kellett sokáig várnia...

– HÓBORC!

Igen, ez Frics semmivel össze nem téveszthető csatakiáltása volt. Egyúttal felhangzott a gondnok közeledtét jelző jellegzetes szapora csoszogás.

– Mi ez a lárma? – hallatszott Frics rekedt, sípoló hangja. – Fel akarod verni az egész kastélyt? Ezt megkeserülöd, Hóborc, kapjalak csak el... Ez meg micsoda?

A léptek zaja megszűnt; valami fémesen csattant, és a visítás elhallgatott – Frics tehát felemelte és becsukta a tojást. Harry mozdulatlanul áll, fél lábbal még mindig a trükkös lépcsőben, és a fülét hegyezte. Frics mindjárt

félrehúzza a faliszőnyeget, abban a hitben, hogy ott találja mögötte Hóborcot... Hóborc azonban nem lesz ott... de ha Frics elindul felfelé a lépcsőn, megtalálja a Tekergők Térképét... és láthatatlanná tévő köpeny ide vagy oda, a térkép bizony megmutatja neki, hogy a lépcső közepén ott álldogál Harry Potter.

– Egy tojás? – hallatszott Frics csodálkozó hangja. – Kicsikém! (Ezek szerint Mrs Norris is vele volt.) Ez egy Trimágus-tojás! Ez az egyik bajnoké!

Harrynek összerándult a gyomra, és szíve még vadabb kalapálásba kezdett...

– HÓBORC! – harsogta kéjes örömmel Frics. – Te loptál!

Azzal a gondnok félrerántotta odalent a faliszőnyeget, így Harry megpillantotta a hanghoz tartozó puffadt arcot és a guvadt, fénytelen szempárt, mely utóbbi a sötét és látszólag kihalt lépcsőre szegeződött.

– Most persze bujkálsz, mi? – szólt halk, fenyegető hangon Frics. – Ezt most nem úszod meg... Elloptál egy Trimágus-tojást, Hóborc... ezért Dumbledore úgy kihajít innen, hogy csak úgy nyekkensz, te senkiházi, léhűtő csirkefogó...

A gondnok elindult felfelé a lépcsőn, nyomában ványadt, porszürke macskájával. Mrs Norris nem nézett se jobbra, se balra – kitartóan Harryre szegezte világító szemét. Egyszer már álltak így szemtől szemben, s Harryben akkor is felmerült a gyanú, hogy a macska átlát a bűvös köpenyen... A félelemtől émelyegve nézte, hogyan közeledik felé a gondnok, kopott flanellköntösében... Még egy kétségbeesett próbálkozást tett, hogy kiszabadítsa lábát a lépcsőből, de csak még mélyebben belesüllyedt... Pár másodperc, és Frics megtalálja a térképet vagy belé ütközik... még néhány lépcsőfok...

– Frics? Mit csinál itt?

A gondnok megtorpant, és hátrafordult. Ha Harry abban reménykedett, hogy megjött a felmentő sereg, keserűen csalódnia kellett. A lépcső aljában ugyanis Piton állt. Hosszú, szürke hálóing volt rajta, és szeme csak úgy parázslott a dühtől.

– Hóborcra vadászom, professzor úr – suttogta izgatottan Frics. – Ledobta ezt a tojást a lépcsőn.

Piton felsietett Frics mellé. Harry ökölbe szorította a kezét. Biztos volt benne, hogy mindjárt meghallják dübörgő szívverését...

Piton a tojást bámulta.

– Hóborc? – morogta. – Hóborc nem juthatott be a szobámba...

– A tojás az ön szobájában volt, professzor úr?

- Dehogyan volt – felelte ridegen Piton. – Dübörgést és visítást hallottam...
- Igen, professzor úr, az a tojás volt...
- Elindultam megnézni, mi történt...
- Hóborc ledobta a lépcsőn...

– ...és amikor elmentem a szobám mellett, láttam, hogy odabent égnek a fáklyák, és a szekrényem ajtaja félig nyitva van! Valaki kutatott a szobámban!

- De hát Hóborc nem lehetett...

– Azt én is nagyon jól tudom! – csattant fel Piton. – A búbájt, amivel a szobát lezárom, csak varázsló tudja megtörni! – Piton a lépcsőre pillantott – egyenesen átnézve Harryn –, aztán visszafordult a lenti folyosó felé. – Jöjjön velem, Frics, és segítsen megkeresni a behatolót.

- Hogyne, professzor úr, de...

Frics vágyakozva nézett Harryn át a lépcsőre; szemlátomást nem akaródzott neki lemondani Hóborc kézre kerítéséről. Menj, könyörgött neki némán Harry, menj el Pitonnal... menj már... Mrs Norris felfelé bámult Frics lába mellett. Biztosan érzi a szagot, gondolta Harry... miért kellett annyi illatosított habot töltenie abba a medencébe?

– Értse meg, professzor úr – rimánkodott Frics –, az igazgató úr most végre hallgatna rám. Hóborc lopott egy diáktól... Ha most elkapom, egyszer és mindenkorra kihajítják a kastélyból...

- Frics, engem nem érdekel a maga nyamvadt kopogószele. Valaki... Bamm. Bamm. Bamm.

Piton hirtelen elnémult, és a lépcső alja felé fordult. Frics ugyanígy tett, s a két fej között Harry megpillantotta az érkező Rémszem Mordont. Az auror kifakult úti köpenyét viselte hálóinge felett, és szokás szerint a botjára támaszkodott.

- Pizsamaparti, uraim? – recsegte, a két alakra függesztve tekintetét.

– Zajt hallottunk, professzor úr – sietett a magyarázattal Frics. – Hóborc, a kopogószelem már megint dobálózott... aztán Piton professzor úr felfedezte, hogy valaki betört a ...

- Fogja be a száját! – sziszegte Piton.

Mordon még egy lépést tett a lépcső felé. Harry látta, hogy mágikus szeme Pitonra fordult, azután pedig... egyértelműen rá, Harryre.

Harrynek egy pillanatra a szívverése is elállt. Mordon átlát a köpönyegen... Látja a bizarr jelenet minden részletét: a hálóinges Pitont, Fricset, kezében a tojással és őt, aki ott áll mögöttük a lépcsőbe szorulva... Mordon ferde szája kinyílt a csodálkozástól. Néhány másodpercig ő és Harry

farkasszemet néztek. Azután Mordon becsukta a száját, és kék szemét ismét Pitonra szegezte.

– Jól hallottam, Piton? – kérdezte higgadtan. – Valaki betört a szobájába?

– Igen, de nem fontos – felelte tartózkodóan Piton.

– Ellenkezőleg – recsegte Mordon –, nagyon is fontos. Ki akarna betörni a maga szobájába?

– Teszem azt, egy diák – felelte ingerülten Piton. Harry látta, hogy a bájitaltantanár halántékán vészesen kidagad egy ér. – Volt már rá példa. Bájital-hozzávalók tűntek el a személyes készletemből. Bizonyára valamelyik diáknak volt szüksége rájuk egy tiltott keverékhez...

– Gondolja, hogy a tettes bájital-hozzávalókat keresett? – szólt Mordon.

– Egyéb érdekes dolgot nem rejteget a szobájában, Piton?

Harry Pitonra nézett. A tanár beesett arca csúf, téglavörös színt öltött, s halántékán szaporán lüktetni kezdett a kidagadó ér.

– Nagyon jól tudja, hogy semmit nem rejtegetek – szólt gyűlölettől izzó hangon. – Személyesen kutatta át a szobámat, méghozzá igen alaposan.

Mordon szája torz mosolyra húzódott.

– Mint aurornak, jogom volt hozzá. Dumbledore megkért, hogy tartsam nyitva szemem...

– Dumbledore megbízik bennem – vágott vissza fogcsikorgatva Piton. – Kizártnak tartom, hogy utasítást adott a szobám átkutatására!

– Persze, hogy Dumbledore megbízik magában – recsegte Mordon. – Ő már csak ilyen bizakodó ember. Mindenkinek ad második esélyt. De én – én azt mondom, hogy van olyan bélyeg, amit nem lehet eltüntetni, Piton. Olyan bélyeg, ami örökre megmarad... ugye, értjük egymást?

Piton nagyon furcsán reagált ezekre a szavakra. Jobb kezével megragadta bal alkarját, mintha hirtelen belenyilallt volna a fájdalom.

Mordon felnevetett.

– Na, menjen lefeküdni, Piton!

– Maga engem ne küldözgessen sehova! – sziszegte Piton, s úgy engedte el a karját, mintha dühös lenne magára, amiért odakapott. – Pontosan annyi jogom van sötétedés után a folyosókon járkálni, mint magának!

– Akkor járkáljon valahol másutt – förmedt rá Mordon. – Alig várom, hogy egyszer összefussunk egy sötét folyosón... Egyébként elvesztett valamit...

Harry döbbenet láttá, hogy Mordon a Tekergők Térképére mutat, ami még mindig ott feküdt hat lépcsővel Harry csapdája alatt. Piton és Frics

megfordultak, és ránéztek a térképre – Harry pedig minden óvatosságot félretéve kétségbeesetten integetni kezdett Mordonnak a köpeny alatt, és némán tátogta felé: „Az az enyém! Az az enyém!”

Piton szeme tágra nyílt a döbbenetes felismeréstől. Kezét kinyújtva lehajolt... – Invito pergamen!

A térkép a levegőbe emelkedett, átsiklott Piton ujjai között, és egyenesen Mordon kezébe röppent.

– Tévedtem – szólt higgadtan a varázsló. – Ez az enyém. Kicsúszhatott a zsebemből...

Piton a Frics kezében nyugvó aranytojásra, majd a Morfionhoz röppent térképre nézett... Harry sejtette, mi jár a fejében.

– Potter – szólt halkán Piton.

Mordon zsebre dugta a térképet.

– Tessék?

– Potter! – csattant fel Piton, azzal megfordult, és egyenesen rámeredt Harryre, mintha hirtelen látná őt. – A tojás Potteré. A pergamen is Potteré. Megismerem, mert láttam már! Potter itt van! A láthatatlanná tévő köpenyében!

Piton maga elé emelte kinyújtott karját, mintha vak lenne, és elindult felfelé a lépcsőn. Túlméretezett orrcimpái kitágultak, mintha a szimatával akarná megtalálni láthatatlan áldozatát... Harry hátradőlt, hogy kitérjen a tapogatózó ujjak elől, de már egy méter se hiányzott...

– Nincs ott semmi, Piton! – förmedt rá Mordon a tanárra. – De örömmel beszámolok róla Dumbledore-nak, hogy maga rögtön Harry Pottert gyanúsította!

– Miért baj az? – vágott vissza Piton. Csak a fejét fordította Mordon felé, kinyújtott keze még mindig ott remegett a levegőben, centiméterekre Harry testétől.

– Azért, mert Dumbledore roppant kíváncsi rá, kinek van útjában az a gyerek! – recsegte Mordon, és még közelebb bicegett a lépcső aljához. – Akárcsak én, Piton... Én is kíváncsi vagyok rá.

Egy közeli fáklya táncoló fénye most rávetült Mordon arcára, tátongó, koromsötét árkokként rajzolva ki a sebhelyeket és az orr hiányzó részét.

Piton lenézett az aurorra. Harry hátulról nem láthatta arckifejezését. Egy hosszú, feszült pillanatig mindannyian némán, mozdulatlanul álltak. Azután Piton lassan leeresztette a kezét.

– Csupán úgy véltem – szólt, nyugalmat erőltetve hangjára –, hogy ha Potter megint a kastélyban kószál éjszaka... sajnos van egy ilyen rossz

szokása... akkor rá kellene szólunk. A... a saját érdekében.

– Ez igazán kedves – szólt gúnyosan Mordon. – Megható, hogy ennyire a szíven viseli Potter érdekeit.

Újabb szünet következett. Piton és Mordon még mindig farkasszemet néztek egymással. Mrs Norris nyávogott egyet, s továbbra is felfelé meresztgette a szemét, a habfürdőillat forrását keresve.

– Megyek, és lefekszem – szólt végül Piton.

– Végre egy értelmes ötlet – recsegte Mordon. – Frics, kérem azt a tojást...

– Nem! – Frics úgy szorongatta a aranytojást, mintha az édes gyermeke lenne. – Professzor úr, ez a bizonyíték Hóborc büntettségére!

– A tojás az egyik bajnok tulajdona – felelte Mordon. – Gyerünk, adja ide.

Piton lesietett a lépcsőn, és Mordont megkerülve távozott. Frics ciccentett Mrs Norrisnak, és ő is elindult lefelé. A macska még néhány másodpercig vakon meredt Harryre, aztán követte gazdáját. Harry nyelt egyet, és hallgatta Piton távolodó lépteinek zaját. Frics átadta a tojást Mordonnak, majd ő is elindult.

– Sebjaj, kicsikém – motyogta Mrs Norrisnak. – Reggel felmegyünk Dumbledore-hoz... Elmondjuk neki, mit művelt Hóborc...

Kisvártatva ajtócsapódás hallatszott. Harry most Mordonra meredt, aki rátámasztotta botját a legalsó lépcsőfokra, és nehézkesen elindult felfelé.

– Ez meleg volt, Potter – dörmögte.

– Igen... ehm... köszönöm – rebegte Harry.

Mordon felért mellé, és előhúzta zsebéből a térképet. – Mi a csoda ez? – kérdezte.

– A Roxfort térképe – felelte Harry. Már nagyon szeretett volna kiszabadulni a lépcső fogságából, mert borzasztóan sajgott a lába.

Mordon mágikus szeme szédítő táncba kezdett a térkép fölött.

– Merlin szent szakállá... – suttogta álmélkodva. – Ez ám a térkép, Potter!

– Igen... néha hasznos – nyögte Harry. Már könnyek szöktek a szemébe a fájdalomtól. – Professzor úr, megkérhetem, hogy segítsen...

– Tessék? Oh! Persze... egy pillanat...

Mordon Harry hóna alá nyúlt, és húzni kezdte felfelé. Harry kiszabadította lábát a vendégmarasztaló lépcsőből, és egy fokkal feljebb kecmergett.

Mordon tovább vizsgálta a térképet.

– Potter... – szólt elgondolkozva –, mondd csak, egészen véletlenül nem néztél épp a térképre, mikor betörték Piton szobájába? Nem láttad, ki volt az?

– De... de igen – ismerte be Harry. – Mr. Kupor volt.

Mordon mágikus szeme száguldozni kezdett a térképen. Az auror egyszerreriadtnak tűnt.

– Kupor? – kérdezte. – Ez... ez biztos, Potter?

– Holtbiztos – bólintott Harry.

– Hát, mindenesetre most már nincs itt – állapította meg Mordon, még mindig száguldó szemmel. – Kupor... ez nagyon... nagyon érdekes...

Ezután az auror majd' egy percig egy szót se szólt, csak a térképet fürkészte. Harry biztosra vette, hogy a hír elárult neki valamit, és szívesen megtudta volna, mit. Vívódott, hogy meg merje-e kérdezni. Egy kicsit tartott Mordontól... De azt is tudta, hogy az öreg auror kedveli őt, hiszen kihúzta a pácból...

– Öö... Mordon professzor úr... ön szerint mit keresett Mr. Kupor Piton szobájában?

Mordon mágikus szeme a térképről Harryre fordult, és megállapodott a fiú arcán. Kutató pillantásából Harry azt olvasta ki, hogy az auror azt latolgatja, válaszoljon-e, s ha igen, mennyit áruljon el.

– Fogalmazzunk így, Potter – dörmögte végül Mordon. – A vén Rémszemről azt mondják, megszállottan vadászik a sötét varázslókra... De Rémszem semmi – semmi Barty Kuporhoz képest.

Azzal ismét a térképre nézett. Harry azonban nem elégedett meg ennyivel.

– Mordon professzor úr – szólalt meg ismét. – Lehet, hogy ez arra utal, hogy... Mr. Kupor talán úgy gondolja, hogy valami készül...

– Mire gondolsz? – kérdezte élesen Mordon.

Harry habozott; nem akart túl sokat elárulni, nehogy Mordon rájöjjön, hogy van egy információforrása az iskolán kívül – az kínos kérdésekhez vezethetett volna Siriusról.

– Nem tudom... – felelte bizonytalanul. – Különös dolgok történtek az utóbbi időben, nem? A Reggeli Próféta is megírta... a Sötét Jegy a Világkupadöntőn, a halálfalók meg minden...

Mordon elismerően nézett rá.

– Eszes fiú vagy, Potter... – szólt, majd mágikus szemét a térképre fordítva folytatta. – Elképzelhető, hogy Kupor is így gondolkozik... Nagyon is elképzelhető... Furcsa pletykák keltek lábra mostanában – amihez persze Rita Vitrol is hozzátette a magáét. Úgy veszem észre, egyeseket

nyugtalanítanak ezek a hírek... – Mordon ferde szája komor mosolyra húzódott. – Nincs gyűlöletesebb emberfajta – morogta, inkább magának, mint Harrynek, s közben a térkép bal alsó sarkára szegezte mágikus szemét –, mint az olyan halálfaló, aki kegyelmet könyörgött ki magának.

Most Harrynek kerekedett el a szeme. Lehetséges volna, hogy Mordon arra céloz, amire ő gondolja?

– És most én kérdezek valamit, Potter – váltott át tárgyilagosabb hangra Mordon.

Harrynek elszorult a torka – bekövetkezik hát, amitől rettegett. Mordon megkérdezi, hogyan került hozzá ez a kétes eredetű mágikus tárgy – és ha őszintén válaszol, azzal nemcsak önmagát kompromittálja, hanem az édesapját, Fred és George Weasleyt és Lupin professzort, az előző sötét varázslatok kivédése tanárukat is.

Mordon megrázta előtte a pergamenlapot, s Harry felkészült az elkerülhetetlenre...

– Kölsönadod ezt nekem?

– Oh! – tört ki a sóhaj Harryből. Határtalanul megkönnyebbült, s bár magának a kérdésnek nem örült túlságosan, tudta, hogy tartozik egy szívességgel Mordonnak. – Igen, persze.

– Köszönöm, fiam – recsegte Mordon. – Van egy-két ötletem, hogy mire használhatom... Pontosan ez az, ami nekem kell... No jól van, gyerünk, takarodó...

Együtt mentek fel a lépcsőn. Mordon továbbra is úgy bámulta a térképet, mintha minden kincsek legszebbikét tartaná a kezében. Egyikük sem szólt, amíg meg nem érkeztek Mordon szobája elé. Ott az öreg varázsló megállt, és felpillantott a térképből.

– Nem gondoltál még rá, hogy aurnak menj, Potter?

Harry meghökkent.

– Nem... – felelte zavartan.

– Pedig fontolóra vehetné – bólogatott Mordon, s tűnődő arccal nézett Harryre. – Komolyan mondom... Mellesleg... gondolom, nem azért indultál útnak éjnek évadján, hogy megmutasd a kastélyt a tojásnak.

– Nem... nem éppen – ismerte be vigyorogva Harry. – A rejtvényt próbáltam megfejteni.

Mordon derűsen kacsintott, s hozzá megforgatta mágikus szemét.

– Kis éji sétákon születnek a nagy ötletek... no viszlát holnap, Potter. – Azzal sarkon fordult, belépett a szobájába, s a térképből fel sem nézve becsukta maga mögött az ajtót.

Harry lassú léptekkel elindult a Griffendél-torony felé. Gondolatai Piton, Kupor és az egész rejtélyes ügy körül forogtak. Miért terjeszti magáról Kupor, hogy beteg, ha egyébként is akkor megy be a Roxfortba, amikor csak akar? És mit remélt találni Piton szobájában? Na és Mordon ötlete, hogy menjen aurornak...! Végül is... Miért is ne?

De azért tíz perccel később, miután visszatette a ládába a tojást meg a köpenyt, és bemászott baldachinos ágyába, már úgy okoskodott, hogy előbb megtudakolja, hány sebhely van egy átlagos auror arcán, s csak azután dönt majd a pályaválasztásról.

Huszonhatodik fejezet **A második próba**

– De hát azt mondtad, már rég kitaláltad a titkot! – szólt szemrehányóan Hermione.

– Halkabban! – intette le Harry. – Van még néhány homályos részlet...

Ő, Ron és Hermione a bűbájtanterem leghátsó zugában ültek, hárman egy közös asztalnál. Órai feladatul azt kapták, hogy gyakorolják a begyűjtőbűbáj ellentétét – a távtaszító bűbájt. Hogy elkerülhetők legyenek a teremben ide-oda röpködő tárgyak okozta balesetek, Flitwick professzor egy-egy rakás kispárnát osztott ki a csoport tagjainak, mondván, hogy azzal gyakoroljanak. Sajnos a gyakorlat nem igazolta elképzelését. Neville ugyanis olyan rosszul célzott a bűbájjal, hogy a kispárnák helyett rendszeresen súlyosabb dolgokat távtaszított el – többek között magát Flitwick professzort.

– Szálljatok már le egy percre arról a nyomorult tojásról! – sziszegte ingerülten Harry, miközben a professzor rezignált arccal elröppent mellettük, hogy aztán egy könyvszekrény tetején landoljon. – Most nem a tojás az érdekes, hanem Piton és Mordon...

Ezen az órán nyugodtan beszélhettek bármilyen bizalmas témáról, mivel a többiek olyan remekül szórakoztak, hogy eszükbe se jutott hallgatózni. Az elmúlt fél órában Harry fojtott hangon elhadart részletekben beszámolt barátainak éjszakai kalandjáról.

– Piton azt mondta, Mordon is átkutatta a szobáját? – suttogta csillogó szemmel Ron, miután egy pálcasuhintással távtaszított egy kispárnát (ami aztán szépen leverte Parvati süvegét). – Ez nagyon érdekes... szóval Mordonnak nem csak Karkarovot kell szemmel tartania, hanem Pitont is?

– Hogy kell-e neki, azt nem tudom, de hogy szemmel tartja, az biztos – felelte Harry, s közben szórakozottan megpöccintette pálcáját, aminek

következtében párnája lustán lepottyant a földre. – Mordon valami olyasmit mondott, hogy Piton csak azért lehet a Roxfortban, mert kapott Dumbledore-tól egy második esélyt...

– Micsoda? – hüledezett Ron, s a következő párnát a csillár érintésével a tanári asztalra küldte. – Harry... lehet, hogy Mordon azt gondolja, Piton dobta be a neved a Tűz Serlegébe?

– Ugyan már, Ron – legyintett Hermione. – Nem emlékszel? Egyszer már meggyanúsítottuk Pitont, hogy merényletet tervez Harry ellen. A végén kiderült, hogy éppen ő mentette meg Harry életét.

Miközben beszélt, távtaszított egy párnát – az átrepült a termen, és abban a ládában landolt, ahova a feladat szerint valamennyiüknek célozni kellett. Harry eltűnődött a lány szavain... Egy alkalommal Piton valóban megmentette az életét, de az is tény, hogy a bájitaltantanár szívből utálja őt, ahogy az édesapját is gyűlölte annak idején, mikor még iskolatársak voltak. Piton minden adandó alkalommal pontlevonással vagy büntetőfeladattal sújtja, és előszeretettel hangoztatja, hogy legjobb lenne kicsapni őt az iskolából.

– Nem érdekel, mit mond Mordon – folytatta Hermione. – Dumbledore tudja, mit csinál. Akkor is igaza volt, amikor felvette Hagridot meg Lupin professzort, pedig nekik aztán nem sokan adnának munkát. Biztos, hogy Piton is megérdemli a bizalmat, akkor is, ha egy kicsit...

– ...gonosz – fejezte be a mondatot Ron. – Jól van, akkor szerinted miért kutatja át Piton szobáját minden feketemágus-vadász, aki erre jár?

Hermione eleresztette a füle mellett a kérdést, és egy másikat tett fel helyette:

– Miért tetteti betegnek magát Mr. Kupor? Elég furcsa, hogy a karácsonyi bálra nem tudott eljönni, de éjszaka beosonni a kastélyba, azt tud.

– Tudjuk, hogy csak azért fűjsz Kuporra, mert kidobta Winkyt – szolt Ron, miután telibe találta az ablakot egy párnával.

– És tudjuk, hogy te mindenáron Pitonra akarod kenni az egészet – vágott vissza Hermione, és újabb párnát küldött a ládába.

– Én csak azt szeretném tudni, mivel játszotta el Piton az első esélyét, hogyha ez már a második – jegyezte meg komoran Harry, azzal távtaszított egy párnát, ami – őszinte ámulatára – elegáns ívben átrepült a termen, és a ládában landolt, Hermione párnái mellett.

Vacsora után Harry mindenekelőtt eleget tett krónikási kötelezettségének: levélben beszámolt Siriusnak Mr. Kupor kastélybeli feltűnéséről, valamint a Piton és Mordon között lezajlott beszélgetésről.

Azután egy sokkal égetőbb problémával kezdett el foglalkozni, nevezetesen azzal, miként fog február huszonnegyedikén egy órát a víz alatt tölteni anélkül, hogy megfulladna.

Ron amellett kardoskodott, hogy használja újra a begyűjtőbűbájt – Harry mesélt neki a bűvárok lélegzőkészülékéről, s Ron úgy vélte, Harry nyugodtan magához röppenthetne egy olyan szerkezetet a legközelebbi mugli városból. Az ötletet végül elvetették, mert Hermione kifejtette, hogy ha Harry valami csoda folytán egy órán belül meg tudná tanulni a bűvárkészülék használatát, akkor is kizárnák a versenyből a varázstitkolást előíró nemzetközi törvény megszegéséért, mert egy erdőn-mezőn át repülő bűvárkészülék enyhén szólva feltűnő jelenség lenne.

– Persze át is változhatnál mondjuk tengeralattjáróvá – folytatta fejtegetését Hermione. – Csak az a baj, hogy embertranszformálást még nem tanultunk. Az majd csak valamikor hatodikban lesz anyag. Felkészületlenül pedig nem érdemes próbálkozni vele, mert elég veszélyes mutatvány...

– Hát tényleg nem szeretnék életem végéig periszkópfejjel sétálni... – dörmögte Harry. – Mordon viszont biztos szívesen transzformálna. Csak hátba kell támadnom valakit a jelenlétében...

– Az lehet, de nem hinném, hogy előtte megkérdezi, mi szeretnél lenni – felelte teljes komolysággal Hermione. – Nincs más hátra, meg kell találnod a megfelelő bűbájt.

Így hát Harry, abban a biztos tudatban, hogy hamarosan egy életre elege lesz a könyvtárazásból, újra belevetette magát a poros kötetek tengerébe. Kereste a varázslatot, aminek a segítségével az ember életben tud maradni levegő nélkül. Sajnos azonban hiába töltött ő, Ron és Hermione minden ebédszünetet, estét és hétvégét kutatással, hiába kapott külön engedélyt McGalagonytól a zárolt gyűjtemény használatára, és kért segítséget Madam Cvikkertől, a mogorva, keselyűalkatú könyvtárosnőtől – egyetlen olyan bűbájt sem találtak, ami képessé tehetné őt arra, hogy egy órát a tó mélyén töltsön, s utána ne egy vízihulla kísérteteként kelljen beszámolnia a kalandról.

Harry régi ismerősként köszöntötte az újból jelentkező pánikrohamokat, s beletörődéssel vette tudomásul, hogy már megint nem tud figyelni az órákon. A tó, amit eddig az iskolai birtok egyik látványosságaként könyvelt el, most mágnesként vonzotta a tekintetét, s az acélszürke víztömeg sötétbe vesző, jeges mélye olyan távolinak tűnt számára, akár a Hold.

Ahogy az az első próba előtt is történt, az idő megint száguldani kezdett, mintha valaki gonosz varázslattal felgyorsította volna az összes órát. Még egy

hét volt hátra február huszonnegyedikéig (van még idő)... még öt nap (most már ki kéne találni valamit)... aztán már csak három (könyörgök, segítsen valaki...).

Két nappal a próba előtt Harry szervezete ismét éhségstrájkba kezdett. A hétfői reggelinél mégis volt minek örülnie, mert visszatért a Siriusnak küldött bagoly – csak épp, mint kiderült, a legszükszavúbb levelet hozta, amit Harry valaha kapott keresztapjától.

Bagolyfordultával írd meg a legközelebbi roxmortsi hétvége dátumát.

Harry megfordított a pergament, hátha talál valamit a másik oldalán is, de csalódnia kellett.

– A mostani utáni hétvége – súgta oda neki Hermione. – Tessék, itt a pennám. Most rögtön küldd el a baglyot a válasszal.

Harry ráfirkantotta a dátumot a pergamen hátoldalára, visszakötötte a levelet a bagoly lábára, és útjára bocsátotta a madarat.

Mire számított? Hogy Sirius megírja, hogyan lehet életben maradni a víz alatt? Ehhez keresztapjának legalábbis gondolatolvasónak kellett volna lennie – Harry buzgalma ugyanis az előző levél megírásakor csak odáig terjedt, hogy beszámolt Kupor, Piton és Mordon viselt dolgairól – a tojás énekét meg sem említette.

– Miért akarja tudni, mikor lesz a legközelebbi roxmortsi hétvége? – értetlenkedett Ron.

– Nem t'om – felelte bambán Harry. Az örömnél, ami az érkező bagoly láttán eltöltötte, már nyoma sem volt a lelkében. – Gyertek... menjünk legendás lények gondozása órára.

Hagrid, miután újra felvette a munkát, valamilyen rejtélyes megfontolásból – talán hogy kárpótolja a csoportot a durrfarkú szurcsók okozta megrázkódtatásért, vagy mert már csak két szurcsók volt életben, esetleg azért mert meg akarta mutatni, hogy ő is ért annyira a legendás lényekhez, mint Svette-Pollts professzor – egyszóval valamilyen okból ugyanazt a témát folytatta, amit a tanárnő elkezdett: az unikornisok természetrajzát. Kiderült, hogy az egyszarvúakat is legalább olyan jól ismeri, mint kedvenc szörnyetegeit, bár nem titkolta, hogy e lóidomú varázslények is sokkal jobban tetszenének neki, ha lenne néhány méregfoguk.

A hétvégén sikerült befognia két unikorniscsikót, így ezen az órán azokat mutatta be a csoportnak. A kifejlett példányokkal ellentétben a csikók aranyszínűek voltak. Parvati és Lavender sikoltoztak a gyönyörűségtől, mikor

meglátták őket, s még Pansy Parkinson is csak nagy nehezen tudta titkolni, mennyire tetszenek neki a kis állatok.

– Ezeket könnyebb észrevenni, mint a felnőtt példányokat – magyarázta Hagrid. – Körülbelül kétéves korukban változnak ezüstszínűvé, és négyévesen nő ki a szarvuk. Fehérek csak akkor lesznek, miután teljesen kifejlődtek, úgy hétévesen. Kicsi korukban még nem olyan bizalmatlanok... a fiúkat is jobban tűrik... Gyertek csak, gyertek, simogassátok meg őket... Itt van kockacukor, adjatok nekik...

– Jól vagy, Harry? – dörmögte Hagrid kissé félrehúzódva, miután a többiek az unikoriscsikók köré gyűltek.

– Aha – felelte Harry.

– Csak izgulsz, igaz? – kérdezte Hagrid.

– Egy kicsit...

– Harry – szólt Hagrid, s hatalmas kezét barátságosan Harry vállára ejtette, amitől a fiúnak megrogyant a térde. – Ha nem láttalak volna ott röpködni a mennydörgő körül, aggódnék érted egy kicsit... de most már tudom, hogy ha te egyszer a fejedbe veszel valamit, akkor azt meg is csinálod. Egy szemet se aggódom érted. Megfejtetted a rejtvényt, igaz-e?

Harry bólintott, de közben alig tudta legyűrni a kínzó vágyat, hogy bevallja: fogalma sincs, hogyan fog kibírni egy órát levegő nélkül a tó fenekén. Ránézett a vadőrre – lehet, hogy Hagrid néha lemegy a tóba, és az ottani vadakat is őrzi egy kicsit? Végül is az egész birtok az ő munkaterülete...

– Győzni fogsz – brummogta Hagrid, s újra vállon veregette Harryt, aki érezte, hogy lába két-három centi mélyen bele süllyed a sáros talajba. – Biztosan tudom. Érzem itt belül. Győzni fogsz, Harry.

Harry nem tudta rávenni magát, hogy egy vallomással letörölje a boldog, bizakodó mosolyt Hagrid arcáról – kényszeredetten visszamosolygott hát, majd érdeklődést tettetve elindult a többiek felé, hogy ő is megsimogassa az unikorniscsikókat.

A második próba előestéjén Harry már úgy érezte, mintha egy rémálomba csöppent volna, amiből nincs menekvés. Tisztában volt vele, hogy még ha valamilyen csoda folytán rá is bukkanna a megoldást jelentő bűbájra, akkor se biztos, hogy egyetlen éjszaka alatt meg is tudná tanulni azt. Hogyan hagyhatta, hogy idáig fajuljon a dolog? Miért nem kezdett el már hetekkel korábban foglalkozni a tojással? Miért volt figyelmetlen és szétszórt olyan sok órán – lehet, hogy valamikor valamelyik tanár már említette, hogyan lehet a víz alatt lélegezni...

A napnyugta a könyvtárban találta őt, Ront és Hermionét; szemük lázasan falta a betűket. Már nem is látták egymást az előttük álló, egyre növekvő könyvtornyoktól. Harrynek megdobbant a szíve, valahányszor a „víz” szót olvasta valahol, csak az volt a baj, hogy a szó legtöbbször ilyen mondatokban fordult elő: „Végy két mérő vizet, fél font morzsolt mandragóralevelet és egy tarajos gőtét...”

– Nem lehet megcsinálni, és passz... – vont le végkövetkeztetését Ron az egyik könyvkupac mögött. – Semmit nem találtam. Az égvilágon semmit. Az a tócsafelszárító varázslat, az aszálybűbáj volt az egyetlen, aminek egyáltalán köze volt a témához, de azzal képtelenség egy egész tavat kiszárítani.

– Biztos, hogy van módszer – szólt pislogva Hermione, és közelebb húzott magához egy gyertyát. Orra majdnem súrolta a Haydanaba használatos Bűbayoc és Szemfenvesztesec apró betűkkel teli lapjait, annyira közel kellett hajolnia a könyvhöz. – A tusa története során egyszer sem állították a bajnokokat megoldhatatlan feladat elé.

– Akkor ez is egy újítás – felelte Ron. – Harry, holnap reggel szépen lemész a tópartra, beledugod a fejed a vízbe, lekiabálsz a sellőknek, hogy adják vissza, amit elloptak, aztán megvárod, hátha kidobják a cuccot.

Ez a maximum, amit megtehetsz.

– Mondom, hogy van megoldás! – csattant fel Hermione. – Muszáj, hogy legyen!

A lány szemlátomást személyes sértésnek érezte, hogy szeretett könyvei megtagadják tőle a szükséges információt – ilyen még sose fordult elő.

– Tudom, mit kellett volna csinálnom – szólt Harry, fejét a Pofás trükkök trükkös pofáknak című olcsó kiadvány lapjain nyugtatva. – Meg kellett volna tanulnom az animágiát, ahogy Sirius tette.

– Ja, akkor aranyhallá tudnál változni, amikor csak akarsz! – vágta rá Ron.

– Vagy békává – ásitott Harry. Halálosan fáradt volt.

– Animágusnak évekig tanul az ember, és aztán még be is kell jegyeztetnie magát meg minden – darálta szórakozottan Hermione, miközben a Speciális varázstani problémák és megoldásaik tárgymutatóját böngészte. – McGalagony professzor elmondta, nem emlékeztek? Be kell jegyeztetnie magát az embernek a varázshasználati főosztályon... Felírják milyen állattá változol meg hogy mik a jellemző jegyeid, hogy ne tudj visszaélni a...

– Csak vicceltem, Hermione – vágott a szavába fáradt-türelmetlenül Harry. – Tudom, hogy holnap reggelig nem tanulhatok meg békává változni...

– Eh, ezzel se megyünk semmire – szólt Hermione, és becsapta a Speciális varázstani problémákat. – Ki a fene vágyik rá, hogy göndörödjön a szőr az orrában?

– Én nem bánám – csendült Fred Weasley hangja. – Lenne mivel dicsekedni.

Harry, Ron és Hermione felpillantottak. Fred és George léptek ki a könyvespolcok közül.

– Ti meg mit kerestek itt? – kérdezte Ron.

– Titeket – felelte George. – McGalagony hivat, Ron. Téged is, Hermione.

– Mit akar? – kérdezte meglepetten Hermione.

– Nem t'om – felelte Fred. – De elég morcos.

– Azt mondta, kísérjünk le titeket a szobájába – tette hozzá George.

Ron és Hermione tanácstalanul néztek Harryre, akinek addigra már összeszorult a gyomra. McGalagony le akarja szidni Ront és Hermionét? Szemet szúrt neki, hogy folyton együtt ülnek a könyvtárban, mikor a szabályok szerint csak egyedül dolgozhatnak a feladaton?

– A klubhelyiségben találkozunk – szólt nyugtalanul pislogva Hermione, miután Ron és ő felálltak. – Vigyél fel annyi könyvet, amennyit csak tudsz.

– Jó – bólintott Harry.

Nyolc órakor Madam Cvikker eloltotta a lámpákat, majd Harryhez lépett, hogy kiterelje őt a könyvtárból.

Harry a könyvek súlya alatt roskadozva felvándorolt a Griffendél-torony klubhelyiségébe, odahúzott egy asztalt a fal mellé, és folytatta a munkát. Teljesen használhatatlannak bizonyult a Bolondos bűbajok mókás mágusoknak... egy szó sem esett a problémáról a Varázsművészet a középkorban című vaskos kötetben... nem foglalkozott víz alatti expedíciókkal se a XVIII. századi ártások antológiája, se A mélység monstrumai, a Hogyan fedezzük fel rejtett képességeinket, és mihez kezdünk velük? pedig végképp nem.

Csámpás felugrott Harry ölébe, és dorombolva összegömbölyödött. A klubhelyiség lassan kiürült Harry körül. A griffendélek sok sikert kívántak neki másnapra. Vidám és bizakodó hangon szóltak hozzá, akárcsak Hagrid – nyilván meg voltak győződve róla, hogy ezúttal is ugyanolyan pazar mutatványt látnak majd tőle, mint az első próbán. Harry csak bólintott. Nem tudta megköszönni a jókívánságokat – úgy érezte, egy golflabda van a torkában. Éjfél előtt tíz perccel már csak ő és Csámpás voltak a

klubhelyiségben. Átrágtá magát az összes könyvön, amit magával hozott... Ron és Hermione pedig még mindig nem értek vissza.

Vége, mondta magának. Nem tudod megcsinálni. Reggel lemész a tóhoz, és megmondod a zsűrinek...

Elképzelte magát, amint ott áll, és közli, hogy képtelen végrehajtani a feladatot. Maga előtt látta Bumfolt csodálkozástól elkerekedett szemét, Karkarov elégedett, sárga fogú mosolyát. Szinte hallotta, ahogy Fleur megjegyzi: „Én meg-món'tam... nem való közén'... 'isz még kisfiú...” Látta, hogyan villogtatja Malfoy POTTER, A BÉNÁK. BAJNOKA feliratú jelvényét a közönség első sorában, látta a magába roskadt Hagridot...

Harry elfelejtette, hogy Csámpás az ölében fekszik, és hirtelen felállt. A macska lehuppant a padlóra, majd lesújtó pillantást vetett Harryre, és zászlós farkát a magasba emelve elvonult. Harry döntött: magához veszi a láthatatlanná tévő köpenyt, lemegy a könyvtárba, és ha kell, reggelig ott marad...

– Lumos! – suttogta tizenöt perccel később, miután kinyitotta a könyvtár ajtaját.

Világító pálcája fényénél végigarasztotta a polcok mentén, és gyűjtötte a könyveket. Nem válogatott a témákban – ígézetek és a rontások; sellők és víziszörnyek; híres boszorkányok és varázslók; mágiai felfedezések... Magához vett minden olyan könyvet, amiben akár csak véletlenül előfordulhatott egy elejtett utalás a víz alatti túlélésre. Szerzeményeit aztán lerakodta az egyik asztalra, leült, és a pálca halvány fényénél olvasni kezdett. Csupán annyi szünetet tartott néha, amíg ránézett az órájára...

Egy óra... hajnali kettő... Úgy próbált kitartást pumpálni magába, hogy gondolatban egyre ismételte: a következő könyvben megtalálom... a következőben benne lesz... a következőben...

A prefektusok fürdőszobájában lakó festett habléány kacagott. Harryt úgy dobálták a hullámok, mint egy könnyű kis parafa dugót. Ott kapálózott a habos vízben a szikla mellett, amelyen a sellő ült, kezében a Tűzvillámmal.

– Gyere, kapd el! – kiabálta gonosz kacajjal a habléány. – Gyerünk, ugorj fel érte!

– Nem tudok – lihegte Harry, és a vizet taposva a Tűzvillám felé nyújtotta egyik kezét. – Add ide!

A sellő azonban csak jól oldalba bökte őt a seprű nyelével, és nevetett.

– Ez fáj... Hagyd abba! Ne csináld!

– Harry Potternek fel kell ébrednie, uram!

– Ne bökdöss már...

– Dobbynak muszáj bökdösni Harry Pottert, uram, mert fel kell ébrednie!

Harry kinyitotta a szemét. Még mindig a könyvtárban ült; a láthatatlanná tévő köpeny álmában lecsúszott a fejéről, s arca hozzáragadt a Pálcán kínált megoldások lapjaihoz. Felült hát, és az éles nappali fényben hunyorogva megigazította szemüvegét.

– Harry Potternek sietnie kell! – sipította Dobby. – A második próba tíz perc múlva kezdődik, és Harry Potter...

– Tíz-tíz perc múlva? – dadogta rekedten Harry. – Tíz... tíz perc múlva.

Ránézett az órájára. Dobby igazat mondott. Kilenc óra húsz perc volt. Harry úgy érezte, mintha egy hatalmas kötömb zuhanna a hasára.

– Siess, Harry Potter! – visította Dobby, Harry talárja ujját cibálva. – Uramnak már lent kellene lennie a tónál a többi bajnok között, uram!

– Ne izgulj, Dobby – dörmögte csüggedten Harry. – Nem veszek részt a próbán, nem tudom megcsinálni...

– Harry Potter meg tudja csinálni! – erősködött a manó. – Dobby tudta, hogy Harry Potter nem találta meg a könyvet, ezért Dobby segített neki!

– Micsoda? Hisz nem is tudhatod, mi a második feladat!

– Dobby tudja, uram! Harry Potternek le kell mennie a tóba, meg kell keresnie a Vízijét...

– A micsodámat?

– ...és vissza kell hoznia a Vízijét a sellőktől!

– Mi az a Vízi?

– Hát a Vízije, uram, a Vízije – Vízi, aki a pulóvert adta Dobbynak!

Dobby megcsipkedte az összezsugorított barna pulóvert, amit most a klottnadrághoz viselt.

– Mi? – nyögte elhűlve Harry.

– Elvitték... elvitték Ront?

– Az van náluk, ami Harry Potternek nagyon kell, uram! – bólogatott Dobby.

– És ha letelik az egy óra... már ne remélj – idézte a dalt Harry, miközben holtra váltan a manóra meredt. – Vége – többé nincs esély... Dobby – mit kell tennem?

– Meg kell ennie ezt, uram! – sipította a manó, azzal benyúlt rövidnadrágja zsebébe, és elővett egy pingponglabda méretű nyálkás, szürkészöld golyót, ami úgy festett, mintha patkányfarkakból gyúrták volna össze. – Meg kell ennie, mielőtt lemerül a tóba! Varangydudva!

Harry a golyóra bámult.

– Mi a hatása? – kérdezte.

– Harry Potter tud majd víz alatt szuszogni tőle!

– Dobby, ez... – zihálta izgatottan Harry. – Ez biztos?

Sajnos még túl jól emlékezett rá, hogy legutóbb, amikor Dobby „segíteni” akart neki, az lett a vége, hogy egyetlen árva csont se maradt a jobb karjában.

– Dobby bizti-biztos benne, uram! – bólogatott nagy komolyan a manó.

– Dobby mindenfélét hall, uram, Dobby házimanó. Mindenfelé jár a kastélyban. Tüzet gyújt, meg söpör, meg felmossa a padlót. Dobby hallotta, amikor McGalagony professzor és Mordon professzor a tanári szobában a második próbáról beszélgettek... Dobby nem hagyja, hogy Harry Potter elveszítse a Vízijét!

Harryben most már nem maradtak kétségek. Talpra szökkent, lehúzta a láthatatlanná tévő köpenyt, a táskájába tömte, majd kikapta Dobby kezéből a varangydudvát, gyorsan zsebre dugta, és már szaladt is az ajtó felé, sarkában a manóval.

– Dobbynak a konyhában kellene lennie, uram! – sipította Dobby, mikor a folyosóra értek. – Dobbyt már biztos keresik. Jó szerencsét, Harry Potter, jó szerencsét, uram!

– Majd meglátogatlak, Dobby! – kiáltott hátra Harry.

Három-négy fokot ugrott egyszerre, úgy rohant le a lépcsőn. A bejárati csarnokban már csak azokat találta, akik későn mentek le reggelizni, s most léptek ki a nagyteremből, hogy a park felé induljanak. A sereghajtók csodálkozva bámultak Harryre, aki szélesebben átrohant köztük, leugrott a bejárati lépcsőn, és már szaladt is a téli fényben fürdő, zúzmarás parkon át a tó felé.

A nézőteret, ami novemberben a sárkányok kifutóját vette körül, most a tó túlsó partján rendezték be. A lelátók zsúfolásig tele voltak; a vízfelszínen tükröződő képük azt a benyomást keltette, mintha még a tavon is nézők ülnének. A víz visszaverte a tömeg zivaját, így az furcsán megkettőzve jutott el Harryhez, aki csak futott és futott, nem a lelátók, hanem a zsúri aranylepellet borított asztala felé, amely a másik parton állt, közvetlenül lent a víznél. Cedric, Fleur és Krum az asztal mellett ácsorogtak, s onnan figyelték a lélekszakadva rohanó Harryt.

– Itt va... itt vagyok – zihálta Harry. Becsúszva megállt a sárban, s jól összefröcskölte Fleur ruháját.

– Ilyenkor kell beesni? – szólt rá egy öntelt, fontoskodó hang. – Mindjárt kezdődik a próba!

Harry körülnézett. A zsűri asztalánál ott ült Percy Weasley.

– Mr. Kupor tehát ezúttal sem jelent meg.

– Ugyan már, nem történt semmi tragédia – szólt csitítóan Ludo Bumfolt, akiről lerítt, hogy mérhetetlenül megkönnyebbült. – Hadd fújja ki magát a mi bajnokunk.

Dumbledore rámosolygott Harryre, Karkarov és Madame Maxime viszont kimondottan csalódottnak tunk – bizonyára már beleélték magukat, hogy Harry kihagyja ezt a próbát.

Harry előrehajolt, és a térdére támasztotta a kezét. A nagy rohanástól úgy szúrt az oldala, mintha kést döftek volna a bordái közé, de nem volt idő megvárni, amíg elmúlik a fájdalom; Ludo Bumfolt a bajnokokhoz lépett, és felsorakoztatta őket a tóparton, egymástól három méternyire. Harry a sor végére került, a fürdőnadrágos, egy szál pálcával felszerelkezett Krum mellé.

– Minden rendben, Harry? – súgta oda neki Bumfolt, miközben néhány lépéssel távolabb vezette őt Krumtól. – Tudod, mit fogsz csinálni?

– Igen – zihálta Harry az oldalát szorongatva.

Bumfolt megszorította a vállát, azután visszatért a zsűri asztalához, és pálcáját saját torkának szegezte, amint azt a Világkupaöntön is tette.

– Sonorus! – mondta, s ettől kezdve minden szava százszoros hangerővel szállt a sötét víz fölött a Lelátók felé.

– Bajnokaink felkészültek a második próbára. Pontosan egy órájuk van rá, hogy visszaszerezzék, amit elvettek tőlük. Az időt a sípszó elhangzásától mérjük. Akkor hát háromra. Egy... kettő... három!

A sípszó élesen zengett a hideg, mozdulatlan levegőben. A lelátókon összegyűlt tömeg tapsolni kezdett, és ujjongva biztatta a bajnokokat. Harry meg se nézte, mit csinálnak a többiek; lerúgta cipőjét, lehúzta zokniját, azután elővette a zsebéből a varangydudvagolyót, a szájába tömte, és belegázolt a tóba.

A víz olyan hideg volt, hogy égette a borét. Ázott talárja palástként úszott mögötte, ahogy egyre távolodott a parttól. A víz már a combjáig ért, s a hidegtől zsibbadó lába újra meg újra megcsúszott a vékony iszapréteg alatt megbúvó lapos köveken. Rágta-rágta a varangydudvát, amilyen szaporán csak tudta – a varázsszer undorítóan nyálkás és gumyszerű volt, mintha kis polipkarokból állt volna. Mikor már a derekáig ért a jeges víz, megállt, lenyelte a megrágott gombócot, és várta a hatást.

Hallotta a lelátókon felhangzó hahotát; tudta, milyen nevetségesen festhet, ahogy ott áll derékig a jeges vízben, anélkül, hogy a legcsekélyebb jelét is mutatná bármiféle varázslatos képességnek. Testének minden még száraz négyzetcentimétere libabőrös volt, egy gonosz szélfuvallat felborzolta a haját, s remegett keze-lába. Szándékosan elkerülte tekintetével a lelátókat. Egyre többen csatlakoztak a nevetők kórusához – a mardekárosok már füttyültek és hurrogtak is...

Ekkor hirtelen úgy érezte, mintha valaki egy láthatatlan párnát szorítana a szájára és az orrára. Megpróbált levegőt venni, de csak elszédült tőle; tüdeje tökéletesen kiürült, s a következő pillanatban fájdalom hasított a nyaka két oldalába...

A nyakához kapott. Mindkét füle alatt valamiféle furcsa sebet érzett... Nem is sebet – hosszú, lüktetve tátongó hasadék nyílt a bőrén...

Kopoltyúja nőtt.

Egy másodpercig sem tétozódott tovább; megtette az egyetlen dolgot, ami ebben a pillanatban értelmesnek tűnt – belevetette magát a vízbe.

Az első korty a tó jeges vizéből úgy esett neki, mintha az életet szívna magába. Azonnal kitisztult a feje, s már cseppet sem szédült. Lenyelt még egy korty vizet, s érezte, ahogy az átáramlik kopoltyúján, éltető oxigénnel dúsítva vérét. Maga elé emelte a kezét. A homályos vízben kísértetiesen elmosódott, zöld ujjakat látott – melyek között úszóhártya feszült. Lenézett meztelen lábfejeire. Az megnyúlt, és szintén hártyákat növesztett – úgy festett, mint a bűvárok békauszonya.

A víz már nem volt jéghideg, csupán kellemesen hűvös, s ő nagyon könnyűnek érezte magát benne. Úszni kezdett hát. Élvezettel tapasztalta, hogy békauszonyai szélesebben hajtják előre, kristálytiszta lát a víz alatt, és még pislognia sem kell. Egykettőre olyan messzire eltávolodott a parttól, hogy már nem látta maga alatt a tó fenekét. Csapott hát egyet az uszonyával, és lebukott a mélység felé.

Furcsa, sötét, ködös vidéken úszott át. A csend szinte szorította a fülét. Három méternél nem látott messzebb, s így, mivel sebesen haladt, gyorsan váltották egymást a sötétségből kibontakozó képek és tájak: kusza, fekete növények hullámozó erdői, sejtelmesen fénylő, gömbölyded kövekkel teleszórt iszapsíkságok. Harry tágra nyitott szemmel fürkészte a derengő szürkéséget maga körül s azon túl az átlátszatlan, sötétbe vesző víztömeget – és csak úszott, a fenék mentén egyre mélyebbre merülve, a tó közepe felé.

Apró halak suhantak el mellette, mint megannyi ezüst nyilacska. Néha úgy tűnt, valami nagyobb dolgot is talál, de közelebb érve mindig kiderült, hogy az csak egy megfeketedett fátörzs vagy egy sűrűbb növénycsomó. Nyomát se látta a többi bajnoknak, a sellőknek, Ronnak – és szerencsére az óriáspolippal se találkozott.

Ameddig csak ellátott, fél méter vastag, világoszöld hínárszőnyeg borította a tófeneket, lekaszálatlan, elvadult mező képét mutatva. Harry meredt szemmel nézett előre, tekintetét a homályba fúrta... s akkor egyszerre érezte, hogy valami megragadja a bokáját.

Egy karcsapással a hátára fordult. A hínármezőből egy kákalag bukkant elő. A szarvacskás kis vízidémon hosszú, vékony ujjait Harry bokájára fonta, s hegyes fogait kivillantva gonoszul vicsorgott. Harry úszóhártyás kezével gyorsan kutatni kezdett a talárjában a pálcá után – mire megtalálta, már további két kákalag emelkedett ki a hínárból, azok a talárja szélébe akaszkodtak bele, s húzták-vonták őt lefelé.

– Relaxo! – kiáltotta Harry, csakhogya hang helyett egy jókora buborék bukkott ki a szájából. A várt szikraeső is elmaradt – pálcája mintha lobogó forró vízsugarat zúdított volna a kákalagok felé, ugyanis ahol az ártás érte őket, haragosvörös foltok jelentek meg zöld bőrükön. Harry kihúzta lábát és talárját a kákalagok markából, és teljes erőből úszni kezdett. Időről időre további forróvízsugarakat lőtt hátra, csak úgy vaktában. Persze, nem csak varázslással élt. Néha érezte, hogy egy-egy kákalag a lába után kap, s olyankor rúgott egy nagyot. Az egyik ilyen rúgásnál el is talált egy kemény, szarvacskás koponyát – hátranézett, s egy keresztbe álló szemű, kába kákalagot látott eleveickélni. A démon társai öklüket rázták felé, majd visszasüllyedtek a hínármezőbe.

Harry kicsit lassított, és visszadugta pálcáját a talárjába. Azután megállt, körbefordult, és fülelt. A tompa, víz alatti csend most még nagyobb erővel szorította dobhártyáját. Tudta, hogy már nagyon mélyen jár, de a hínár lusta lengésén kívül még mindig nem látott semmiféle mozgást maga körül.

– Hogy haladsz?

Harry azt hitte, menten megáll a szíve. Úgy pördült meg a tengelye körül, mintha áramütés érte volna. Hisztis Myrtle kísértetalakja lebegett előtte a maga gyöngyházfényű, ködös valójában.

– Myrtle! – próbálta kiáltani Harry, de ismét csak egy nagy buborékot sikerült fújnia. Hisztis Myrtle pedig csodák csodájára nevetett.

– Arrafelé próbálkozz! – szólt, és mutatta az irányt. – Én nem megyek veled... Nem szeretem őket, mert mindig elzavarnak, ha túl közel megyek...

Harry hüvelykujját felemelve megköszönte az útmutatást, és továbbbúszott, immár magasabban a hínármező fölött, hogy elkerülje a prédára leső kákalagokat.

Vagy húsz percig semmit sem talált. A hínárost időközben iszapsivatag váltotta fel, s amerre járt, lábcsapásai nyomán zavaros felhőkben felkavarodott a puha fekete anyag. Végül, nagy sokára, távoli, süvöltő kísértethangok ütötték meg a fülét:

Egy órád van, ne, feledd,
Hogy megtaláld, s visszavedd...

Harry gyorsított a tempón, s kisvártatva egy magányos szikla bontakozott ki előtte a homályból. Falát sellőket ábrázoló freskó díszítette – a képen a halemberek az óriáspolip nyomában úsztak, szigonnyal a kezükben. Harry elhaladt a szikla mellett, engedve a kísérteties énekszó csalogatásának.

Siess, ne késs, fél óra még,
És itt a baj, a szörnyű vég...

Körös-körül épületek – algás falú, kezdetleges kőházak rémlettek fel a homályban. Sötéten tátongó ablakaikban itt-ott egy-egy arc is felbukkant... arcok, amelyek cseppet sem hasonlítottak a prefektusok fürdőszobájában lakó festett habléányéra...

A sellőknek szürkés bőrük és hosszú, gubancos, sötétzöld hajuk volt. Szemük sárgán fénylett, csakúgy mint csorba fogaik, s nyakukban vastag kavicsfűzért viseltek. Rezzenéstelen, alattomos tekintettel figyelték az épületek között átsikló Harryt. Egyik-másik ki is úszott kunyhója ajtajába, hogy jobban lássa a jövevényt. Izmos, ezüstpikkelyes halfarkuk lustán kavarta a vizet, s kezükben ott villogott hegyes szigonyuk.

Harry ismét gyorsított, és fejét jobbra-balra forgatva a települést pásztázta. Az épületek egyre sűrűbb láncot alkottak; mindegyiket vízi növényekkel teli kert vette körül, s az egyik ház bejárata mellett Harry egy karóhoz kikötött házörző kákalagot is felfedezett. Most már egymás után bukkantak elő a kunyhókból a kíváncsiskodó sellők; rámutogattak Harry kopoltyújára és úszóhártyás kezére, s szájukat a kezük mögé rejtve sutyorogtak egymással. Az utca végül éles kanyart vett, s mikor Harry

befordult, az addiginál is furcsább látvány tárult a szeme elé úgy tűnt, megérkezett a víz alatti település főterére. Itt már tömegével lebegtek a sellők, s a tér közepén ott dalolt a bajnokokat hívogató kórus. Mögöttük hatalmas sellőt formázó, durván faragott szobor magasodott, s a kőalak vaskos halfarkához kötözve ott állt a négy tús.

Harry csak hármat ismert közülük: Ront, Hermionét és Cho Changot. A negyedik fogoly egy nyolcévesnél alig idősebb kislány volt – a fejét körüllebegő ezüstszőke hajfelhő alapján

Harry arra következtetett, hogy Fleur Delacour húga lehet. Mind a négy alak mélyen aludt; fejük a vállukra bukott, s szájukból finom, szaggyalított buboréklánc kígyózott a felszín felé.

Harry egyenesen a túsok felé úszott. Felkészült rá, hogy a sellők mindjárt előreszegeznek szigonyaikat és rátámadnak, de nem – azok csak lebegtek, és figyelték, mit csinál. A túsokat nyálkásan csúszós, vastag növénysszárok tartották fogva – Harrynek eszébe jutott a kés, amit Siriustól kapott karácsonyra, s amely most ott rejtőzött a ládája mélyén, fél kilométerre tőle, fent a kastélyban.

Körülnézett hát, megfelelő vágószerszám után kutatva, s tekintete megakadt a homályban felvillanó szigonyokon. Habozás nélkül odaúszott a legközelebbi sellőhöz, egy kétméteres, bozontos, zöld szakállú férfihoz, aki rövid zsinórra fűzött cápa fogakat viselt nyakék gyanánt. Jelbeszéddel elmutogatta neki, hogy szeretné kölcsönkérni a szigonyt, de a sellő csak nevetett, és a fejét rázta.

– Nem segítünk – szolt érdes, szinte károgó hangon.

– Adja már ide! – fakadt ki dühösen Harry (amit persze csak három buborék jelzett), azzal megragadta a szigonyt, és megpróbálta kitépni tulajdonosa kezéből. A sellő könnyedén visszarántotta fegyverét, és egyre csak nevetett.

Harry kétségbeesetten forogva körülnézett. Kell valami, amivel vágni lehet... bármilyen penge...

A tófenék ezen a részen köves volt. Harry fejjel lefelé fordult, s addig keresgélt, mígnem talált egy különösen éles szélű kődarabot. Felkapta, és gyorsan visszaúszott a szoborhoz. Elkezdte metélni és szaggyalni a Ront gúzsba kötő rostos indát, s két-három perces kitartó munkával sikerült is elvágnia a béklyót. Az alélt Ron néhány centiméterrel a fenék fölé emelkedett, s a víz mozgásának kiszolgáltatva ernyedten sodródott ide-oda.

Harry körülnézett. Nyomát se látta a többi bajnoknak. Hol késlekedhetnek? Miért nincsenek már rég a túsok mellett?

Újra a szobor felé fordult, és elszántan nekilátott, hogy el vágja Hermione béklyóját is...

Abban a szempillantásban erős ujjak fonódtak a karjára. Vagy fél tucat férfisellő gyűlt köré; elvonszolták őt Hermionétól, s közben nevetve rázták a fejüket.

– Csak a saját túsodat vidd fel – szólt az egyik. – A többieket hagyd itt...

– Eszemben sincs! – akarta mondani Harry, de csak két nagy buborékot sikerült produkálnia.

– Csak a saját barátodat kell kiszabadítanod... hagyd a többieket...

– Ő is a barátom! – kiabálta Harry, Hermione felé mutogatva. – És őket se hagyom itt pusztulni!

Cho feje Hermione vállára bukott. Az ezüstszőke kislány arca zöldes és sápadt volt. Harry vonaglott és kapálózott, de a sellők csak nevettek, és annál szorosabban markolták a karját. Harry kétségbeesetten pásztázta a homályba vesző vizet. Hol marad a többi bajnok? Vigye fel Ront a felszínre, aztán jöjjön vissza Hermionéért és a többiekért? De vajon visszatalálna-e ide? Az órájára pillantott, hogy megnézzze, mennyi ideje maradt – az már nem működött.

Ekkor a körülötte álló sellők izgatottan mutogatni kezdtek a feje fölé. Harry felpillantott – és meglátta a közeledő Cedricet. A hugarbugos fiú fejét jókora buborék vette körül, s ettől arca furcsán szélesnek és puffedtnak tűnt.

– Eltévedtem! – tátogta rémülten Cedric. – Fleur és Krum is úton vannak már!

Harry megkönnyebbülten nézte Cedricet, aki elővett egy kést a zsebéből, kiszabadította Chót, majd elindult a lánnyal felfelé, és nemsokára eltűnt a magasban.

Harry ismét aggódva forgatta a fejét. Hol marad Fleur és Krum? Az egy órából már nem lehetett sok hátra, s a dal azt ígérte, ha letelik az idő, a túsoknak végük...

A sellők most izgatottan károgni kezdtek, hátrafelé forgolódtak, s elengedték Harry karját. Ő is hátrafordult hát, és egy közeledő szörnyre esett a pillantása – a víz alatti térre egy cápafej úszott be, amihez egy fürdőnadrágos embertest tartozott... Krum volt az. Szemlátomást megpróbálta transzformálni magát, de csak félig sikerült neki.

A cápaember egyenesen Hermionéhez úszott, és szájával kapkodni kezdett a lány béklyói felé. A baj csak az volt, hogy Krum új fogai elrendezésüknél fogva nem voltak alkalmasak rá, hogy bármibe is

beleakadjanak, ami kisebb egy delfinnél – Harry komolyan tartott tőle, hogy Krum nagy igyekezetében végén még leharapja Hermione fejét. Előrelendült hát, megütögette Krum vállát, és felé nyújtotta az éles követ. Krum elfogadta a szerszámot, s Hermione hamarosan kiszabadult. Akkor a cápaember derékon ragadta alélt túszt, és hátra sem nézve sebesen úszni kezdett fölfelé.

És most mi lesz? – gondolta Harry. Ha biztosan tudná, hogy Fleur időben megérkezik... De a lánynak nyoma sem volt. Nem várhatott tovább...

Felkapta a követ, amit Krum eldobott, de a sellők azon nyomban szoros sorfalat zártak Ron és a kislány köré, s a fejüket rázták.

Harry előhúzta varázspálcáját. – Félre az útból!

Beszéd helyett ismét csak bugyborékolni tudott, de úgy tűnt, a sellők így is fogták az üzenet lényegét. Egyszerre abbahagyták a nevetést, Harry pálcájára meredtek, és sárga szemükben félelem csillant. Igaz, sokszoros számbeli fölényben voltak, de arckifejezésükből Harry arra következtetett, hogy varázserő tekintetében valahol az óriáspolip szintjén mozognak.

– Háromig számolok! – kiáltotta két buborékkal Harry, és a biztonság kedvéért feltartotta ökölbe szorított kezét. – Egy... (kinyújtotta hüvelykujját) – kettő... (kinyújtotta mutatóujját).

A sellőknek inukba szállt a bátorságuk, és szétrebbentek. Harry két lábcsapással odaúszott a szoborhoz, és szagatni kezdte a kislány béklyóját. Mikor az inda végre megadta magát, egyik kezével átkarolta a lány derekát, a másikkal megmarkolt Ron talárja nyakát, és elrúgta magát a tó fenekéről.

Nagyon lassan és nehezen haladt felfelé. Ron és a kislány úgy csüngtek rajta, mint egy-egy zsák krumplic; úszóhártyás kezét most nem tudta használni, így csak a lábára hagyatkozhatott... kitartóan meredt felfelé, de a pillantását elnyelő sötétség arról árulkodott, hogy a felszín még nagyon messze van...

Vele együtt néhány sellő is elindult felfelé. Ott úszkáltak körülötte, és nézték, hogyan küszködik... Arra várnak, hogy lejárjon az idő, és visszahúzhassák őt a mélybe? Lehet, hogy embert esznek? Lassan görcs állt a lábába a megfeszített izommunkától, és úgy érezte, mindjárt leszakad a válla...

Egyre nehezebben lélegzett. Nyaka két oldalába újra belenyilallt a fájdalom... Hidegnek és nedvesnek érezte a vizet a szájában... viszont a feje fölött a sötétség oszlani kezdett... már átszüremlett rajta a külszíni fény...

Nagyot rúgott – de nem békauszonyával, mert az már eltűnt a lábáról... száján át a tüdejébe ömlött a víz... szédülni kezdett, de tudta, hogy a fény és a

levegő már csupán három méterre van... fel kell jutnia odáig... nem adhatja fel...

Harry az utolsó csepp erejét is beleadta a taposásba – izmai tüzes parázssá változtak az embertelen túlerőltetéstől, s úgy érezte, mintha az agya is megtelt volna vízzel. Nem kap levegőt, oxigént akar, ki kell tartani, tovább... tovább...

És akkor egyszerre érezte, hogy feje átszakítja a tó víztükrét, és arcába csíp a csodálatos, hideg, tiszta levegő. Mohón teleszívta vele tüdejét, s arra gondolt, hogy életében most először lélegzik igazán. Zihálva felhúzta Ront és a kislányt is. Csapzott, zöld hajjal körített arcok bukkantak a felszínre körülötte, és mindegyik arcon mosoly ült.

A lelátókon összegyűlt nézősereg hatalmas zajt csapott; kiabáltak, sikoltoztak, és mind felpattantak a helyükről. Harry gyanította, hogy halottnak hiszik Ront és a kislányt... de ha igen, tévedtek. Mindkettő kinyitotta a szemét; a kislány arca zavart és rémületet tükrözött, Ron viszont csak kiköpött egy nagy adag

vizet, pislogott párat a vakító fényben, aztán Harryhez fordult, és így szólt:

– Nedves egy hely ez, mi? – Azután Fleur hűgára esett a pillantása. – Őt meg miért hoztad fel?

– Fleur nem jött le érte – zihálta Harry. – Nem hagyhattam ott.

– Te nem vagy észnél, Harry... Csak nem vetted komolyan azt a kornyikálást? Gondolod, hogy Dumbledore hagyott volna minket elpatkolni?

– De hát a dal...

– Azért fenyegetőztek, hogy minél gyorsabban visszaérjete! – vágott a szavába Ron. – Hogy ne lebzseljete odalent... Te jó ég, Harry, ugye, nem játszottad a hőst?

Harry dühös volt és szégyellte magát. Ronnak könnyű; ő végigaludta az egészet, fogalma sincs, milyen félelmetes a lenti világ, őrre nem villogtatták a szemüket a szigonyos, vadember fejű sellők!

– Na fogjuk jó erősen! – szólt mogorván. – Segíts kivinni a kislányt. Úgy látom, nem nagyon tud úszni.

Két oldalról megfogták Fleur hűgát, és úszni kezdtek a part felé, arra, ahol a zsűri asztalát látták. A sellők díszkíséret gyanánt követték őket, borzalmas, csikorgó dalukat énekelve.

Harry a partot figyelte. Madam Pomfrey Hermione, Krum, Cedric és Cho körül tett-vett. Azok négyen meleg takarókba csavarva álldogáltak a zsűri asztalánál. Dumbledore és Ludo Bumfolt széles mosollyal arcukon, a

parton állva várták a közeledő Harryt, míg Percy, aki holtsápadt volt, és valahogy fiatalabbnak tűnt, mint máskor, bele is gázolt a vízbe, hogy segítsen nekik. Madame Maxime-nak össze kellett szednie nem csekély testi erejét, hogy vissza tudja tartani Fleur Delacourt, aki hisztérikusan kapálózott a kezei között, és mindenáron vissza akart menni a vízbe.

– Gabrielle! Gabrielle! Nem esett baja? Nem 'alt meg?

– Nincs semmi baja! – szeretete volna odakiáltani neki Harry, de a kimerültségtől beszélni is alig tudott, nemhogy kiabálni.

Percy megragadta Ron karját, hogy kihúzza őt a vízből („Szállj le rólam, Percy, semmi bajom!”), Dumbledore és Bumfolt Harryt segítették talpra, Fleur pedig időközben kiszabadult Madame Maxime markából, és most a hűgát ölelgette.

– Megtámad'ak a kákalagok... oh, Gabrielle, azt 'ittem... azt 'ittem...

– Gyerünk! – szólt Madam Pomfrey, s a karjánál fogva odavonszolta Harryt Hermionéhoz és a többiekhez.

Harry is kapott egy kényszerzubbonyyszerű pokrócot, azután meg kellett innia egy nagy pohár forró gyógyitalt, amitől füstölni kezdett a füle.

– Úgy örülök, Harry! – lekendezett Hermione. – Sikerült! Egyedül kitaláltad, mit kell csinálnod!

– Hát... – kezdte Harry. El akarta mesélni Hermionénak, hogyan segített rajta Dobby, de ekkor észrevette, hogy Karkarov figyeli őt. A Durmstrang igazgatója volt az egyetlen zsűritag, aki az asztalnál maradt, s az egyetlen, aki nem örömmel és megkönnyebbüléssel fogadta, hogy Harry, Ron és Fleur húga épségben kikecmeregtek a tóból.

– Igen, egyedül kitaláltam! – mondta Harry, szándékosan emelt hangon, hogy Karkarov is hallja.

– Hajadban van egy vízbogár, Hermijjóni – szólt Krum.

Harrynek az volt a benyomása, hogy a bolgár fiú szeretné, ha Hermione inkább vele foglalkozna. Ha igen, nem jött össze neki; Hermione türelmetlen mozdulattal lesöpörte hajáról a bogarat, és ismét Harryhez fordult:

– Viszont nagyon kifutottál az időből, Harry... Ilyen sokáig tartott, amíg megtaláltál minket?

– Nem... hamar megtaláltalak...

Harryt ismét elfogta a dühös szégyenkezés. Most, hogy túl volt a kalandon és kijött a vízből, már egészen más szemmel nézte a feladatot. Hogy is feltételezhette, hogy Dumbledore engedi kockára tenni a túsok életét? Miért nem fogta Ront, és tért vissza nyomban a felszínre? Elsőként

érhetett volna vissza... Cedricnek és Krumnak meg se fordult a fejében, hogy a többi tússzal foglalkozzon – ők nem vették komolyan a sellők dalát...

Dumbledore a parton guggolt, és komoly beszélgetésbe merült az egyik nősellővel, aki tekintélyt parancsoló külsejéből ítélve a kolónia vezetője lehetett. Dumbledore ugyanazt a csikorgó nyelvet használta, amit a sellők beszéltek, mikor a levegőn voltak. Végül felállt, a többi zsűritaghoz fordult, és így szólt:

– Azt hiszem, tanácskoznunk kellene a pontozás előtt.

A zsűritagok körbeálltak, és fojtott hangú beszélgetésbe kezdtek. Ron így végre megszabadult Percytől, de most Madam Pomfrey vetette rá magát; a javasasszony odavezette őt Harryhez és a többiekhez, rácsavart egy pokrócot, beadta neki a Kalapkúra-bájitalt, majd elindult Fleurért és kishúgáért. Fleur talárja rongyokban lógott, arca és karja tele volt sebekkel és horzsolásokkal, de mindez szemlátomást nem érdekelt, s nem engedte, hogy Madam Pomfrey ellássa sebeit.

– Tesék sak Gabrielle-t ápolni – mondta Madam Pomfreynak, majd Harryhez fordult: – Megmentetted a 'úgomat... pedig nem a te túsod vol'.

– Ühüm – felelte Harry, s magában azt kívánta, bár mindhárom lányt otthagyt volna a szoborhoz kötözve.

Fleur lehajolt, két-két puszt nyomott Harry két orcájára (Harry érezte, hogy arcába szökik a vér, és azon se csodálkozott volna, ha újra füstölni kezd a füle), aztán Ronra nézett.

– És te... te segítettél neki...

– Aha – bólogatott reménykedve Ron. – Igen, egy kicsit...

Fleur őt is elkapta, és megpuszilta. Hermione majd' megpukkadott dühében, de nem mondhatta el a véleményét, mert ekkor felharsant Ludo Bumfolt mágikusan felerősített hangja. Mindnyájan összerementek, s a közönség elcsendesedett.

– Hölgyeim és uraim, a zsűri meghozta döntését. Murcus sellőrajfőnöknő részletesen beszámolt nekünk a tó fenekén lezajlott eseményekről. Ennek alapján közös megegyezéssel állapítottuk meg a bajnokok pontszámait, melyek az ötven pontos maximumhoz képest a következők...

– Fleur Delacour kisasszony kiválóan hajtotta végre a buborékfej-bűbájt, de a kákalagok feltartóztatták, így túsát nem tudta kiszabadítani. Huszonöt pontot ítéltünk meg neki.

A közönség tapsolt.

– Nulla pontot érhdemelnék – szólt rekedten Fleur, és megrázta szép fejét.

– Cedric Diggory, aki ugyancsak a buborékfej-bűbájt használta, elsőként tért vissza túszával, bár egy perccel túllépte a megszabott egyórás versenyidőt...

Cedric a hugrbugosoktól dörgő tapsot kapott, Chótól pedig – Harry ezt jól látta – egy sugárzó mosolyt.

– Teljesítményét negyvenhét ponttal jutalmazzuk.

Harryt csüggedten lehajtotta a fejét. Ha már Cedric is túllépte az egy órát, akkor ő nagyon sokat késhetett.

– Viktor Krum transzformációja tökéletlen volt ugyan, de a célnak megfelelt. Másodikként ért vissza túszával. A zsűri negyven pontot ítelt neki.

Karkarov mindenki másnál hangosabban tapsolt, és pöffeszkedve kihúzta magát.

– Harry Potter varangydudvát alkalmazott, mégpedig kiváló eredménnyel – folytatta Bumfolt. – Utolsóként tért vissza, jóval a versenyidő lejártá után. A sellőrajfőnöknőtől azonban úgy értesültünk, hogy Harry Potter elsőként érkezett meg a túsokhoz, késlekedését pedig az okozta, hogy feltett szándéka volt valamennyi foglyot kiszabadítani.

Ron és Hermione félig mérgesen, félig szánakozva néztek Harryre.

– A zsűri tagjai többségükben... – Bumfolt itt barátságtalan pillantást vetett Karkarovra – ...úgy vélik, hogy Harry Potter önzetlen magatartásával nemeslelkűségről és erkölcsi szilárdságról tett tanúságot, ezért maximális pontszámot érdemelne. Ennek ellenére... negyvenöt pontot kap.

Harry gyomra bukfcencet vetett – így most Cedrickel állt holtversenyben az első helyen. Ron és Hermione egy pillanatra megdermedtek a csodálkozástól, így némi késéssel csatlakoztak az ujjongó, tapsoló közönséghez.

– Na, mit szólsz, Harry? – harsogta a zshivaj fölött Ron. – Kiderült, hogy nem lüke vagy hanem erkölcsileg szilárd!

Fleur is lelkesen tapsolt, Krum viszont nem tűnt valami boldognak. Megpróbálta folytatni félbeszakadt beszélgetését Hermionével, de a lány meg se hallotta szavait a nagy ujjongásban.

– A harmadik, egyben utolsó fordulóra június huszonnegyedikén, alkonyatkor kerül sor – folytatta Bumfolt. – A bajnokok egy hónappal a próba előtt kapnak információt a feladatról. A zsűri nevében megköszönöm a közönségnek a lelkes szurkolást.

Harry kába volt az örömtől és a megkönnyebbüléstől; jámboran tűrte, hogy Madam Pomfrey a többiekkel együtt a kastély felé terelje, ahol a száraz ruhák vártak rájuk. Túl van rajta... megcsinálta, és túlélte... június huszonnegyedikéig minden gondját elfelejtheti...

S miközben felfelé sétált a bejáratú lépcsősoron, eltökélte magában, hogy a legközelebbi roxmortsi kiránduláson annyi pár zoknit vesz Dobbynak, ahány nap van az évben.

Huszonhetedik fejezet **Tapmancs visszatér**

A második próba egyik legörvendetesebb következménye az volt, hogy végre Ron is sütkérezhetett egy kicsit Harry dicsőségének fényében – hiszen mindenki égett a vágytól, hogy megismerje a tó mélyén lezajlott események részleteit. Harry észrevette, hogy Ron beszámolója minden újabb ismétléssel fejlődik és színesedik egy kicsit. Az alapváltozat, amely még biztosan a valóságon alapult, megegyezett Hermione előadásával, és így hangzott: Dumbledore delejes álmat bocsátott a McGalagony szobájában összegyűlt túszejeltek szemére, de előbb biztosította őket arról, hogy nem eshet bajuk, s hogy a vízfelszínre érve rögtön magukhoz fognak térni. Egy héttel később Ron már fordulatos emberrablási történetet adott elő ötven állig felfegyverzett, vérszomjas sellőről, akikkel órákig viaskodott, de akik végül leütötték és elhurcolták őt.

– Persze a varázspálca ott volt a talárom ujjában – magyarázta Padma Patilnak, aki most, hogy Ron közfigyelemnek örvendett, egyszerre nagyon szimpatikusnak találta őt, és valahányszor összefutottak a folyosón, beszélgetést kezdeményezett vele. – Elbánhattam volna az egész keszegfarkú bagázssal, csak nem akartam játékrontó lenni.

– Hogyan? Halálra horkoltad volna őket? – vetette oda Hermione, aki napok óta elég harapós kedvében volt, mert mindenki azzal szekírozta, hogy ő Viktor Krum legféltettebb kincse.

Ronnak elvörösödött a füle, s a továbbiakban visszatért a delejes álom verzióhoz.

A beköszöntő március szárazabb időt hozott, de aki kimerészkedett a parkba, számíthatott rá, hogy arcát és kezét pirosra csípi a dermesztően hideg szél. A posta rendszeresen késett, mert a baglyokat tévútra fűjték a viharos erejű szellőkések. Az iskolai bagoly, amelyik a roxmortsi hétvége dátumát vitte Siriusnak, úgy érkezett vissza péntek reggel, hogy minden második tolla visszafelé állt, s miután Harry megszabadította a válaszlevéltől, rögtön szárnyra kapott – nyilván el akarta kerülni, hogy esetleg újabb túrára küldjék ilyen zord időben.

Sirius ezúttal sem eresztette hosszú lére mondanivalóját:

Legyél szombat délután két órakor a Dervish & Durran melletti kifelé vezető út végén, a kerítésátjárónál. Hozz annyi ételt, amennyit csak elbírsz.

– Csak nem jött vissza Roxmortsba? – hüledezett Ron. – De igen, úgy tűnik – felelte Hermione.

– Ez nem lehet igaz... – szólt komoran Harry. – Ha elkapják...

– A múltkor se kapták el – felelte vállvonogatva Ron. – És most nem is nyüzsögnek a dementorok a faluban.

Harry összehajtotta a levelet, és próbálta elhessegetni rossz érzéseit. Nagyon vágyott rá, hogy találkozzon Siriusszal. Már a szokásosnál sokkal derűsebb hangulatban indult el az alagsori tanterem felé az utolsó délutáni órára, a dupla bájitaltanra.

Malfoy, Crak és Monstro a terem ajtaja előtt álldogáltak Pansy Parkinson mardekáros lánycsapata társaságában. Valamit nézegettek, amit Harry nem láthatott, és roppant jókedvűnek tűntek. Mikor Harry, Ron és Hermione a csapat közelébe értek, Pansy kidugta rókaképét Monstro széles háta mögül.

– Itt vannak, itt vannak! – vihogta izgatottan, s a mardekáros csapat kinyílt az érkezők felé. Harry egy képes magazint pillantott meg Pansy kezében – a Szombati Boszorkányt. Az újság címlapját díszítő mozgófénykép egy ondolált hajú boszorkányt ábrázolt, aki fogait villogtatva mosolygott, és pálcájával egy tortára mutatott.

– Van benne egy cikk, ami érdekelni fog, Granger! – harsogta Pansy, azzal odadobta az újságot Hermionénak, aki csodálkozó arccal elkapta. Ebben a pillanatban kinyílt a tanterem ajtaja, és Piton intett a társaságnak, hogy vonuljanak be.

Harry, Ron és Hermione szokásukhoz híven megcélozták a leghátsó asztalt a terem végében. Letelepedtek, és elkezdődött az óra. Amint Piton hátat fordított, hogy felírja az aznapi bájital hozzávalóit a táblára, Hermione kapkodva lapozgatni kezdte az asztal alatt a magazint. Az újság kellős közepén aztán meg is találta, amit keresett. Harry és Ron közelebb hajoltak hozzá. A rövid cikk, mely fölé Harry színes fényképét is odabiggyesztették, a HARRY POTTER TITKOS CSALÓDÁSA címet viselte.

A kivételes fiúnak is végig kell járnia a serdülőkor szokásos kálváriáját
Rita Vitrol írása

A tizennégy éves Harry Potter, aki szüleinek korai, tragikus halála óta a gyengédség és a megértő figyelem kínzó hiányától szenved, Úgy hitte, hűséges és szerető társra lelt állandó barátnője, a mugli származású Hermione

Granger személyében. Sokáig nem sejtette, hogy a kapcsolat újabb érzelmi megrázkódtatással tetézi majd a múltból magával hozott lelki terheket.

A mérsékelt dekoratív, de annál ambiciózusabb Granger kisasszony becsvágyát vélhetőleg nem elégítette ki egyetlen híres varázsló szívének meghódítása – legalábbis ezt sejteti a tény, hogy újabban igényt tart a tavalyi Kviddics Világkupa sztárja, a Roxfortban vendégeskedő Viktor Krum gyengéd érzelmeire is. Krum bevallottan fülig szerelmes a fondorlatos Granger kisasszonyba, s már meg is hívta őt nyári látogatásra Bulgáriába, valamint kijelentette, hogy „még soha egyetlen lány iránt sem” érzett így.

Könnyen lehet azonban, hogy a szabados erkölcsű Hermione Granger nem szűken mért természetadta bájaival vívta ki a szerencsétlen fiúk érdeklődését.

„Tényleg csúnya, de esze, az van – vall róla egyik évfolyamtársa, a feltűnően csinos Pansy Parkinson. – Kitelik tőle, hogy megfőzzön egy szerelmi bájitalt. Szerintem azzal dolgozik.”

A Roxfort házirendje természetesen tiltja a szerelmi bájitalok használatát, s Albus Dumbledore ezek után bizonyára nem mulaszt majd el a fondorlatos Granger kisasszony körmére nézni – mi, a kivételes fiú jóakarói pedig reménykedjünk benne, hogy Harry legközelebb egy arra méltóbb hölgyet fog a szívébe zárni.

Hermione elkerekedett szemmel bámult az újságra.

– Én figyelmeztettelek! – sziszegte Ron. – Megmondtam, hogy ne húzd ki a gyufát Vitrolnál! Látod, most mindenki azt hiszi, hogy egy... egy vamp vagy!

Hermione kizökkent megdöbbenéséből, és prüsszkölve felnevetett.

– Vamp? – ismételte az elfojtott nevetéstől rázkódva.

– Anya hívja így az olyan nőket – motyogta égő füllel Ron.

Hermione a fejét csóválta.

– Rita sem a régi, ha csak ennyi telik tőle – szólt, s még mindig kuncogva egy üres székre dobta a Szombati Boszorkányt. – Ez a firkálmány még viccnek is gyenge.

Az első padokban ülő mardekárosok mind hátrafelé forgolódtak, hogy lássák, felbosszantotta-e Hermionét és Harryt a cikk. Hermione azonban csak gúnyosan mosolygott és legyintett, aztán Ronnal és Harryvel együtt hozzálátott, hogy előkészítse az elmeélesítő elixír hozzávalóit.

Tíz perccel később, mikor már a szárított szkarabeuszok porításán dolgoztak, Hermione kezében egyszer csak megállt a mozsártörő.

– Egyvalamit nem értek – szólt homlokráncolva. – Honnan a csudából tudja Rita Vitrol...?

– Mit? – kapta fel a fejét Ron. – Te jó ég, tényleg főztél szerelmi bájitalt?

– Bolondnak nézel? – felelte bosszúsan Hermione, és lesújtott a mozsártörővel a szárított bogarakra. – Dehogyan főztem... Azon gondolkodom, honnan tudja, hogy Viktor meghívott engem Bulgáriába.

Miközben ezt mondta, gondosan kerülte Ron pillantását, és egészen piros lett az arca.

– Micsoda? – Ron mozsártörője koppanva az asztalra esett.

– Rögtön ezzel kezdte, miután felhozott a tóból – folytatta pironkodva Hermione. – Miután eltüntette a cápafejet. Madam Pomfrey bebugyolált minket, és akkor Viktor félrehívott, hogy a zsűritagok ne hallják, és azt mondta, ha még nincs más tervem a nyárra, akkor örülne, ha...

– És mit feleltél neki? – kérdezte a lányra meredve Ron. Időközben újra kezébe vette a mozsártörőt, és szórakozottan súrolni kezdte vele az asztalt, vagy húsz centivel elvétele a mozsarat.

– És tényleg azt mondta, hogy még soha egyetlen lány iránt sem érzett így – folytatta Hermione, most már olyan vörösen, hogy Harry szinte érezte az arcából sugárzó meleget. – De hogyan hallgathatta ki ezt Rita Vitrol? Nem volt ott... Vagy mégis? Lehet, hogy tényleg van láthatatlanná tévő köpenye, és belopózott a birtokra megnézni a második próbát...

– És te mit feleltél Krumnak? – ismételte Ron, kisebb gödröt ütve a mozsártörővel a keményfa asztallapba.

– Aggódtam, hogy mi van veled és Harryvel, nem tudtam...

– Elismerem, lebilincselően izgalmas a magánélete, Granger kisasszony – mordult egy fagyos hang a hátuk mögött –, mégis arra kell kérnem, ne az órámon ossza meg élményeit a társaival. Mínusz tíz pont a Griffendéltől.

Amíg beszélgettek, Piton mögéjük lopózott. Most az egész csoport hátrafordult, és őket bámulta. Malfoy kihasználta az alkalmat, és megvillogtatta a POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA feliratot.

– Nocsak... ráadásul újságot olvasunk a pad alatt? – folytatta Piton, felkapva a székről a Szombati Boszorkányt. – Még tíz pont a Griffendéltől... óh, hát persze... – Piton fekete szeme felcsillant, mikor pillantása Rita Vitrol cikkére esett. – Potternek figyelemmel kell kísérnie a sajtóját...

A pinceterem zengett a mardekárosok nevetésétől. Piton gonosz mosolyra húzta pengevékony ajkát, s Harry nagy bosszúságára elkezdte hangosan felolvasni a cikket.

– Harry Potter titkos csalódása... ejnye, Potter, hát mi nyomja a szíved? A kivételes fiúnak is végig kell járnia...

Harry arca lángolni kezdett. Piton újra meg újra szünetet tartott, hogy a mardekárosok kedvükre kikacaghassák magukat. A bájitaltanár előadásában a cikk minden mondata alattomos korbácsütésnek tűnt.

– ...reménykedjünk benne, hogy Harry legközelebb egy arra méltóbb hölgyet fog a szívébe zárni – fejezte be a felolvasást Piton. Összecsavarta az újságot, s mikor lecsengett a mardekárosok nevetése, így folytatta: – Jobb lesz, ha szétültetlek titeket – így túlzottan elvonja a figyelmedet a munkától szövevényes szerelmi életetek. Weasley, te itt maradsz. Granger kisasszony odaül Parkinson kisasszony mellé. Potter – neked van ott egy hely az asztalom előtt. Gyerünk. Indulás.

Harry dühösen bedobálta a bájital-hozzávalókat és táskáját az üstjébe, s az egészet előrecipelte a legelső padhoz. Piton leült az asztalához, s onnan figyelte ténykedését. Harry nem nézett a tanárra; kirakodta az asztalra holmijait, és folytatta a szkarabeuszok püfölését, sok kis Pitont képzelve a bogarak helyébe.

– Úgy látom, túlságosan is a fejedbe szállt az élénk sajtóvisszhang, Potter – szólt halkan a tanár, mikor a teremben elült a zivaj.

Harry nem válaszolt. Tudta, hogy Piton provokálni próbálja – bizonyára annak érdekében, hogy az óra végéig ötvenre kerekítthesse a Griffendéltől levont pontok számát.

– Tudom, abba a tévhitbe ringatod magad, hogy az egész varázslóvilág csodálattal tekint rád – folytatta Piton, olyan halkan, hogy szavait nem hallhatta más, csak Harry (aki továbbra is bőszen csapkodta a szkarabeuszokat, nem törődve vele, hogy azok már rég finom porrá váltak). – De engem nem érdekel, hányszor jelenik meg a képed az újságokban. Az én szememben egy pimasz kölyök maradsz, aki azt képzei, hogy törvényen felül áll. Harry beleöntötte az üstbe a szkarabeuszport, és hozzálátott a gyömbérgyökér felaprításához. Remegett a keze az indulattól, de leszegte a fejét, és úgy tett, mintha nem hallaná a tanárt.

– Nem szeretném, ha azt mondanád, hogy nem figyelmeztettelek – fűzte tovább a szót Piton. – Lehetsz tölem akármilyen világcsodája, ha rajtakaplak, hogy még egyszer betörsz a szobámba...

– A közelében se jártam a szobájának! – fakadt ki Harry, megfélelkezve tettetett nagyothallásáról.

– Ne hazudj! – sziszegte Piton, izzó tekintetét Harry szemébe fúrva. – Bumszalagbőr. Varangydudva. Mindkettő az én készletemből tűnt el, és

tudom, hogy kilopta el őket.

Harry állta a tanár tekintetét; eltökélte, hogy nem fog pislogni, és nem vág büntudatos arcot. Tulajdonképpen nem is volt miért, hisz ő maga tényleg nem hozott el semmit Piton szobájából. A bumszalagbőrt Hermione szerezte meg, még második korukban – szükségük volt rá a Százfűlé-főzethez –, s bár Piton már akkor is őt, Harryt gyanúsította, nem tudta rábizonyítani a lopást. A varangydudvát természetesen Dobby csente el.

– Nem tudom, miről beszél – felelte fagyosan Harry.

– Aznap éjjel, amikor betörtök az irodámba, a kastélyban kószáltál! – sziszegte Piton. – Nagyon jól tudom! Lehet, hogy Rémszem Mordon belépett a rajongóklubodba, de én nem fogom eltérni a pimaszságodat! Ha még egyszer be mered tenni a lábad a szobámba, nagyon ráfizetsz!

– Értem – felelte higgadtan Harry, és tovább vagdosta a gyömbért. – Majd észben tartom, hátha egyszer rám tör a vág, hogy bemenjek.

Piton szeme vészjóslóan megvillant, keze pedig eltűnt talárja zsebében. Harry egy pillanatig attól tartott, hogy Piton előkapja a pálcáját, és megátkozza őt – aztán látta, hogy a tanár csupán hogy átlátszó folyadékkal teli kristályfiolát húzott elő.

– Tudod, mi ez, Potter? – kérdezte Piton, még mindig villogó szemmel.

– Nem – válaszolt Harry, ezúttal teljesen őszintén.

– Veritaserum – az egyik legerősebb igazságszérum. Három cseppjétől a legféltettebb titkaidat is elharsognád itt az osztály előtt. – Piton szája megrándult az indulattól. – A minisztérium persze külön engedélyhez köti a szérum használatát. De ha nem vigyázol magadra, előfordulhat, hogy megremeg a kezem... – itt kissé megrázta a fiolát –, talán épp a te teli serleged fölött. És akkor... akkor kiderül, hogy jártál-e a szobámban, vagy sem.

Harry hallgatott. Újra leszegte fejét, felvette a kést az asztalról, és tovább aprította a gyömbérgyökeret. A hideg futkározott a hátán a gondolattól, hogy Piton esetleg beválthatja fenyegetését... az a legkevesebb, hogy bajba keverné a barátait – Hermionéval és Dobbyval az élen –, de kifecsegne sok más titkot is... elmondaná, hogy tartja a kapcsolatot Siriusszal, és... – gyomra öklömnyire zsugorodott a gondolattól – mindenki megtudná, mit érez Cho iránt... Miközben belekotorta a felaprított gyömbért az üstbe, arra gondolt, talán jól tenné, ha Mordon példáját követve ezentúl kizárólag egy saját üvegből inna.

Ekkor valaki bekopogott a terem ajtaján. – Tessék – szólt Piton.

Minden fej az ajtó felé fordult. Karkarov professzor lépett a terembe. Nyugtalannak tűnt – kecskeszakállát csavargatta, miközben a diákok tekintetétől kísérve odasietett Piton asztalához.

– Beszelnünk kell – jelentette ki köszönés helyett. Szemlátomást nem akarta, hogy Pitonon kívül bárki hallja, amit mond, ezért szinte nem is mozgatta ajkát – olyan volt, mint egy ügyetlen hasbeszélő. Harry az üstjébe nézett, de a füle nagyon is nyitva volt.

– Majd az óra után beszélünk, most nem... – kezdte Piton, de Karkarov a szavába vágott:

– Azért jöttem be, mert most nem tudsz megszökni. Szántsándékkal kerülsz engem, Perselus.

– Óra után beszélünk – ismételte ingerülten Piton.

Harry a fény felé emelte mérőpoharát, mintha ellenőrizni akarná, hogy elég tatuepét öntötte bele, s közben lopva a két tanárra pillantott. Karkarov szörnyen feldúltnak tűnt, Piton pedig roppant ingerültnek.

Karkarov a dupla óra végéig a tanári asztal mögött álldogált. Szemlátomást eltökélte, hogy nem engedi megszökni Pitont. Harry viszont azt tökélt el, hogy kihallgatja, mit akar mondani Karkarov. Két perccel kicsöngetés előtt szándékosan lelökte az asztalról a tatuepés üveget, s így volt ürügye rá, hogy egy ronggyal a kezében az üstje mögé rejtőzzön, miközben a többiek zsibongva kivonultak a teremből.

– Mi olyan sürgős? – kérdezte ingerülten Piton.

– Ez! – felelte Karkarov. Harry kilesett az üst mellett, és látta, hogy a Durmstrang igazgatója felhúzza talárja ujját, és megmutat valamit Pitonnak a bal alkarja belső oldalán.

– Nos? – mormolta Karkarov, továbbra is ragaszkodva a hasbeszélő módszerhez. – Látod? Utoljára akkor látszott ilyen tisztán...

– Takard el! – mordult rá Piton, s közben gyorsan körülnézett a teremben.

– De neked is észre kellett venned... – kezdte izgatottan Karkarov.

– Majd később megbeszéljük! – fojtotta belé a szót Piton. – Potter! Mit keresel itt?

– Feltörlöm a tatuepét, tanár úr – felelte ártatlanul Harry, azzal felállt, és megmutatta Pitonnak a csöpögő rongyot.

Karkarov sarkon fordult, és kisietett a teremből. Arca félelmet és dühöt tükrözött. Harrynek nem fűlött hozzá a foga, hogy kettesben maradjon a paprikás hangulatú Pitonnal, kapkodva elpakolta hát könyveit és a bájital-hozzávalókat, s barátai után iszkolt, hogy elmondja nekik, mit látott.

Másnap délben bágyadt, ezüstös napfény köszöntötte a három jó barátot, mikor Roxmortsba indulva kiléptek a kastély tölgyfa ajtaján. Az idő enyhébb és barátságosabb volt, mint bármikor abban az évben, s mire leértek a faluba, már mindhárman a vállukra vetve vitték meleg köpenyüket. Az élelem, amit Sirius rendelt, Harry táskájában lapult; tucatszámú csirkecombot, egy egész kenyeret és egy üveg süttőtöklevet csempészték ki neki ebédkor a nagyteremből.

Roxmortsban első útjuk az Aranytalár ruhaüzletbe vezetett, ahol megvették Dobby ajándékát. Pompás szórakozás volt kiválasztani a legrikítóbb színű és mintájú zoknikat. Vettek többek között egy villogó arany-és ezüstcsillagokkal díszített párat és egy olyat, amelyikről a leírás azt ígerte, hogy harsányan bömbölni kezd, ha nem mossák ki idejében. Fél kettőkor aztán elindultak a főutcán, s a Dervish & Durran mellett elhaladva, a falu szélé felé vették az irányt.

Harry még sosem látta Roxmortsnak ezt a végét. A falu határában ritkásabban álltak a házak, és jóval nagyobb kert tartozott hozzájuk. Megművelt földeket viszont nem láttak – a faluból kiérve Harryék az érintetlen, vad természetben találták magukat. Annak a hegynek a lába felé közeledtek, amelynek árnyékában Roxmorts meghúzódott. Az út nemsokára kanyarodott egyet, és ok megpillantották a keresett kerítésátjárót. Az átjáró legfelső lépcsőjén egy lompos, fekete kutya várt rájuk. Az állat ázott újságlapokat tartott a szájában, és nagyon ismerősnek tűnt...

– Szervusz, Sirius! – köszönt Harry, mikor elérték az átjárót.

A fekete kutya kíváncsian megszaglásztta Harry táskáját, megcsóválta a farkát, azután ügetve elindult a sziklás hegylábba nyúló bozótos lankán. Harry, Ron és Hermione átkeltek a kerítésen, és a nyomába szegődtek.

Sirius egészen a kisebb-nagyobb kövekkel teleszórt hegylábba vezette őket. Neki a négy lábával könnyű volt felkaptatni az emelkedőn, de Harry, Ron és Hermione egykettőre kifulladtak. Sirius azonban még mindig nem állt meg – nekiindult a hegyre vezető meredek, kanyargós ösvénynek. A három barát jó fél órát talpalt a kutya zászlóként lengő farkát követve. A megerőltető gyaloglás közben mintha még a nap is melegebben süttött volna, s Harrynek egyre jobban vágta a vállát a táska szíja.

Egyszer csak Sirius eltűnt a szemük elől, s mikor felértek arra a helyre, ahol utoljára látták a kutyát, egy szűk nyílást pillantottak meg a sziklafalon. Sorban átmásztak a repedésen, s egy hűvös, félhomályba burkolózó barlangban találták magukat. A tágas sziklaüreg túlsó végében, egy nagyobb sziklatömbhöz pányvázva Csikócsőr, a hippogriff állt. A hátul lovat, elől

óriássast formázó állat izzó sárga szeme megvillant az érkezők láttán. Harry, Ron és Hermione mélyen meghajoltak előtte, s a hippogriff, miután ráérősen végigmérte őket, pikkelyes mellső lábát behajlítva viszonzta a gesztust.

Hermione rögtön odasietett a fenséges állathoz, hogy megsimogassa tollas nyakát, Harry viszont a fekete kutyát figyelte, amely ezekben a pillanatokban átváltozott a keresztapjává.

Siriuson ugyanaz a rongyos, szürke talár volt, mint amit az Azkabanból való szökése után viselt. Fekete haja megnőtt, mióta Harry a tűzben látta, és megint ápolatlan, csimbókos volt. Arcán és kezén látszott, hogy ismét vészesen lefogyott.

– Csirkét! – szólt rekedten, miután kivette szájából és a földre hajította a Reggeli Próféta régi számait.

Harry kinyitotta táskáját, és átnyújtotta neki a kendőbe kötött csirkecombokat és kenyeret.

– Köszönöm.

Sirius kibontotta batyut, közben leült a földre, majd kivett egy combot, és egy harapással bekapta a felét.

– Az utóbbi időben nemigen ettem mást, csak patkányt. Felhívnam magamra a figyelmet, ha túl sok ételt lopnék Roxmortsból.

Ránevetett Harryre, de a fiúnak csak egy kényszeredett mosolyra futotta.

– Miért jöttél vissza, Sirius? – kérdezte.

– Hívott a keresztapai kötelesség – felelte csámcsogva férfi. – Ne aggódj értem, remekül játszom a szelíd kóbor kutya szerepét.

Még mindig mosolygott, de Harry aggódó arcát látva komolyabbra fordította a szót:

– A közeledben akarok lenni. Az utolsó leveled... Mondjuk úgy, hogy az úgy egyre jobban büzlik. Rendszeresen felhozom a barlangba a kidobott újságokat, és a sajtóból úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen, aki gyanút fogott.

Fejével az elsárgult Reggeli Próféta felé bökött. Ron felvette a földről az újságokat, és lapozgatni kezdte őket. Harry viszont továbbra is Siriusra szegezte tekintetét.

– De hát megláthatnak... Mi lesz, ha elfognak?

– Rajtatok és Dumbledore-on kívül senki nem tudja, hogy animágus vagyok – felelte vállvonogatva Sirius, miközben tovább marcangolta a csirkecombot.

Ron oldalba bökte Harryt, és odaadta neki az újságokat. Két lapszám volt, két szalagcímmel. Az egyik így szólt: Bartemius Kupor titokzatos

betegsége, a másik: A minisztériumi boszorkány még mindig nem került elő – a mágiaügyi miniszter személyesen intézkedik.

Harry végigfutotta a Kuporról szóló cikket, és ilyen mondattöredékeken akadt meg a szeme: november óta nem látták nyilvános helyen... háza lakatlannak tűnik... a Szent Mungo Varázсныavalya-és Ragálykúráló Ispotály vezetői nem nyilatkoznak... a minisztérium nem erősíti meg a híresztelést, hogy halálos beteg...

– Ez a cikk azt sugallja, hogy komoly baja van – szólt elgondolkodva Harry. – De hát nem lehet annyira beteg, ha fel tudott jönni a Roxfortba...

– A bátyám Kupor meghatalmazott helyettese – tájékoztatta Siriust Ron. – És ő azt állítja, hogy Kupor csak túlhajszolta magát, és kimerült.

– Egyébként mikor utoljára láttam, tényleg elég rossz bőrben volt – jegyezte meg Harry, még mindig a cikket böngészve. – Aznap este találkoztunk, amikor a serleg kidobta a nevem...

– Magára vethet – szólt ridegen Hermione, és megsimogatta Csikócsőrt, aki most Sirius eldobott csirkecsontjait ropogtatta. – Kidobta Winkyt, hát viselje a következményeit. Bánhatja, hogy ilyen kegyetlen volt – most aztán ott áll segítség nélkül.

– Hermione a házimanók önjelölt védőszentje – dörögte oda Siriusnak Ron.

Siriust érdekelte a téma.

– Kupor elbocsátotta a házimanóját?

– Igen, a Világkupadöntőn – bólíntott Harry, és beszámolt Siriusnak a Sötét Jegy feltűnésének körülményeiről, a varázspálcával a kezében megtalált Winkyről és Mr. Kupor dührohamáról.

Mire a történet végére ért, Sirius már újra talpon volt, és fel-alá járkált a barlangban.

– Foglaljuk össze – szólt némi töprengés után, felemelt kezében egy újabb csirkecombbal. – A díszpáholyban találkoztál először a manóval, aki azért volt ott, mert Kupor felküldte, hogy foglalja a helyét. Így van?

– Igen – felelte kórusban a három jó barát.

– De Kupor nem ment el a meccsre.

– Nem – rázta a fejét Harry. – Ha jól emlékszem, azt mondta, nem ért oda, mert sok dolga volt.

Sirius egy ideig némán rótt a köröket. Azután így szólt:

– Miután lejöttél a díszpáholyból, kerested a pálcádat, Harry?

– Öhm... – Harry a homlokát ráncolva töprengett. – Nem – felelte végül.

– Legközelebb az erdőben volt szükségem rá. Akkor kiforgattam a zsebeimet,

de nem volt nálam más, csak az omniszkópom. – Ránézett Siriusra. – Azt akarod mondani, hogy aki a Sötét Jegyet felküldte, a díszpáholyban lopta el a pálcámat?

– Lehetséges – felelte Sirius.

– Nem Winky lopta el a pálcát! – csattant fel Hermione.

– Mások is voltak a díszpáholyban a manón kívül. – Sirius töprengve összevonta a szemöldökét, úgy folytatta a járkálást. – Kik ültek még mögöttetek?

– Elég sokan – felelte Harry. – Pár bolgár miniszter... Cornelius Caramel... Malfoyék...

– Malfoyék! – kiáltott fel Ron, olyan hangosan, hogy belezengett a barlang, és Csikócsőr idegesen toporogni kezdett. – Tuti, hogy Lucius Malfoy volt!

– Más nem volt ott? – kérdezte Sirius. – Nem – felelte Harry.

– De igen, ott volt Ludo Bumfolt is – emlékeztette Hermione.

– Ja igen...

– Bumfoltról csak annyit tudok, hogy annak idején a Dimbourne-i Darazsak terelője volt – mondta Sirius. – Miféle ember?

– Rendes – felelte Harry. – Mindig ajánlkozik, hogy segít megoldani a feladatokat.

– Valóban? – Sirius két szemöldöke között elmélyültek a ráncok. – Na és miért akar segíteni?

– Azt mondja, megkedvelt engem – válaszolta Harry. Sirius hümmögött.

– Találkoztunk vele az erdőben, mielőtt megjelent a Sötét Jegy – mondta Hermione. – Emlékeztek?

– Igen, de nem maradt az erdőben – rázta a fejét Ron. – Mikor elmondtam neki, mi van a táborban, rögtön odasietett.

– Honnan tudod? – vágta rá Hermione. – Csak annyit láttunk, hogy dehoppanált.

Ron ingerülten legyintett.

– Maradj már magadnak! Komolyan megfordult a kis agyadban, hogy Bumfolt küldte fel a Jegyet?

– Inkább ő, mint Winky! – makacskodott Hermione.

– Látod? – fordult Siriushoz Ron. – Mondtam, hogy ő a manók védőszentje...

Sirius azonban felemelte a kezét, jelezve Ronnak, hogy hallgasson.

– Mit csinált Kupor, mikor már az égen volt a Sötét Jegy és megtalálták a manót Harry pálcájával a kezében?

– Elment átkutatni a bokrokat – felelte Harry. – De nem talált senkit.

– Világos... – dörmögte Sirius. – Bárkire szívesen ráhúzta volna a vizes lepedőt, csak hogy a manóját tisztázza... És aztán elbocsátotta a manót?

– Igen! – vágta rá indulatosan Hermione. – Képes volt kidobni, csak azért, mert Winky nem maradt a sátorban, és nem várta meg, hogy agyontiporják!

– Hermione, leszállnál végre a manóról!? – pirított rá Ron.

Sirius azonban a fejét rázta.

– Nem, Ron, Hermione jobban kiismerte Kuport, mint te. Egy ember igazi természetéről az árulkodik legjobban, ahogy az alárendeltjeivel bánik. Ne azt nézd mit csinál, mikor vele egyenrangúak között van.

Sirius végigsimított ujjai hegyével borotvátlan arcán, és töprengve összehúzta a szemét.

– Barty Kuporra nem jellemző ez a következetlenség... Veszi a fáradságot, és felküldi a manóját a díszpáholyba, hogy biztosan legyen helye, de aztán egy percre se megy oda. Fáradhatatlanul dolgozik a Trimágus Tusa megszervezésén, de egy idő után arról is elmaradozik... Kupor nem ilyen. Ha életében egyetlen munkanapot is kihagyott betegség miatt, megeszem Csikócsórt.

– Ilyen jól ismered Kuport? – kérdezte Harry.

Sirius elkomorodott. Most egyszerre ugyanolyan ijesztő volt az arca, mint azon az éjszakán, amikor Harry először látta – s mikor még gyilkosnak tartotta őt.

– Nagyon is jól ismerem Kuport – felelte csendesen. – Ő adott utasítást rá, hogy zárjanak az Azkabanba – tárgyalás nélkül.

– Micsoda? – kiáltott fel kórusban Ron és Hermione.

– Nem mondom komolyan! – hüledezett Harry.

– De komolyan mondom – bólogatott Sirius, és beleharapott a csirkecombba. – Annak idején Kupor volt a varázsbűn-üldözési főosztály vezetője. Nem tudtátok?

Harry, Ron és Hermione a fejüket rázták.

– Mindenki biztosra vette, hogy ő lesz a következő miniszter – folytatta Sirius. – Barty Kupor nagy mágus, félelmetes varázsereje van – és vészes hatalomvágya. Nem, Voldemorttal soha nem állt össze – tette hozzá, olvasva Harry arcában. – Nem, nem, Barty Kupor mindig is a leghatározottabban szembehelyezkedett a sötét oldallal. De hát sokan, akik ugyancsak a sötét oldal ellen fordultak... mindegy, ezt ti még nem értitek... túl fiatalok vagytok...

– Apám is ezt mondta a Világkupadöntőn – jegyezte meg Ron, nem minden ingerültség nélkül. – Azért kipróbálhatná, hátha mégis megértjük.

Sirius arcán mosoly suhant át.

– Nem bánom, próbáljuk ki...

Lesétált egy teljes kört a barlangban, aztán belefogott:

– Képzeljétek el, hogy Voldemort most van hatalma csúcsán. Nem tudjátok, kik a hívei, nem tudjátok, ki dolgozik neki és ki nem. Köztudottan képes rákényszeríteni az embereket, hogy akaratuk ellenére a legszörnyűbb rémtetteket kövessék el. Féltitek az életeteket, féltitek a családotokat és a barátaitokat. Hetente érkeznek a hírek az újabb és újabb eltűnésekről, kegyetlenkedésekről... A Mágiaügyi Minisztériumban teljes a káosz – azt se tudják, hova kapjanak, próbálják titokban tartani az eseményeket a muglik előtt, de közben Voldemorték a muglikra is vadásznak. Rettegés... pánik... fejetlenség... így volt ez akkoriban.

– Az ilyen idők egyesekből a legjobbat hozzák ki, másokból a legrosszabbat. Kupor kezdetben talán rokonszenvesebb elveket vallott – nem tudom. Mindenesetre mikor elég magasra jutott a ranglétrán, drákói intézkedéseket kezdett elrendelni Voldemort híveivel szemben. Az aurorok új jogosítványokat kaptak – engedélyezte a főbenjáró átkok használatát a gyanúsítottakkal szemben, és nem én voltam az egyetlen, akit bírósági ítélet nélkül adtak a dementorok kezére. Merem állítani, hogy nem volt kevésbé vérszomjas és kegyetlen, mint sokan azok közül, akik a sötét oldalon álltak. Egyébként voltak hívei – sokan helyeselték a módszereit, és rengeteg boszorkány és varázsló hangoztatta, hogy Kuport kellene a miniszteri székbe ültetni. Miután Voldemortnak nyoma veszett, úgy tűnt, csak idő kérdése, és Kupor meg is kapja a kinevezést. De aztán történt egy elég kellemetlen dolog... – Sirius sötéten elmosolyodott. – Kupor fiát letartóztatták, meghozzá elég rossz társaságban: olyan halálfalókkal együtt, akiknek korábban sikerült kimagyarázniuk magukat az Azkabanból. Ezúttal az volt a vád, hogy meg akarták keresni és újra hatalomra akarták segíteni Voldemortot.

– Elkapták Kupor fiát? – hüledezett Hermione.

– Bezony – bólintott Sirius. Odadobta a lerágott csontot Csikócsőrnek, majd ismét letelepedett a földre, és kettétörte a kenyeret. – Ennél nagyobb pofont nem kaphatott volna az élettől a mi öreg Bartynk. Kicsit több időt kellett volna a családjával töltenie. Olykor-olykor korábban is hazamehetett volna a hivatalból... Megismerkedhetett volna a saját fiával.

Sirius öklömnyi falatokban tömni kezdte magába a kenyeret.

– És tényleg halálfaló volt a fia? – kérdezte Harry

– Ezt nem állítom – felelte tele szájjal Sirius. – Én már az Azkabanban voltam, amikor behozták. Ezeket a dolgokat nagyrészt a szökésem óta tudtam meg. A fiút mindenesetre olyan emberek társaságában fogták el, akik egészen biztosan halálfalók voltak – de elképzelhető, hogy a balsorsa vetette épp akkor és épp oda, ahogy azt a házimanót éjjel az erdőbe.

– És Kupor kihúzta a bajból a fiát? – suttogta Hermione.

Sirius felnevetett, de olyan hangon, ami ugatásnak is beillett volna.

– Kupor? Kihúzni a fiát a bajból? És én még azt hittem, hogy rájöttél, milyen ember az öreg Barty. Elsöpört mindent, ami az útjába állt; az egész életét arra tette fel, hogy mágiaügyi miniszter legyen. A saját szemeddel láthattad, hogy kidobta a házimanóját, mert az kapcsolatba hozta a nevét a Sötét Jeggyel. Ez nem jellemzi őt eléggé? Kupor apai szeretete csak odáig terjedt, hogy rendezett egy tárgyalást a fiának – de úgy hírlik, azt is arra használta, hogy megmutassa, mennyire megveti a fiút... aztán már küldte is az Azkabanba.

– A dementorok kezére adta a saját fiát? – suttogta a döbbenettől rekedten Harry.

– Úgy bizony. – Sirius hangjában a keserű gúnyból már csak a keserűség maradt. – Láttam, amikor a dementorok behozták a fiút. Néztam az ajtó rácsán keresztül. Nem lehetett több tizenkilenc évesnél. Egy közeli cellába dugták be. Estére már sírt az anyja után. Pár nap múlva aztán elcsendesedett... a végére mind elcsendesednek...

Egy percre még feltűnőbbé vált a tompa sötétség Sirius szemében – mintha behúztak volna egy fekete függönyt a pupillája mögött.

– Ezek szerint még mindig az Azkabanban van? – kérdezte Harry.

– Nem – felelte fásult tompán Sirius. – Már nincs a börtönbe. Egy évig bírta, aztán meghalt.

– Meghalt?

– Nem ő volt az egyetlen – Sirius keserű mosollyal csóválta a fejét. – A legtöbben megőrülnek odabent. Másokból pedig egyszerűen kihal az életöszton, és nem vesznek többé ételt magukhoz. Lehetett tudni, ha valaki halni készült, mert a dementorok ezt megérik, izgatottak lesznek. Az a fiú már akkor is elég betegesnek tűnt, amikor behozták. Tekintettel Kupor beosztására, ő és a felesége meglátogathatták a fiút a halálos ágyán. Akkor láttam utoljára Barty Kuport. A felesége járni is alig tudott, úgy kellett vinnie őt. Úgy hallottam, nem sokkal később utánahalt a fiának. A gyász vitte el. Elenyészett, akárcsak a gyerek. Kupor el se jött a fiú holttestéért. Láttam, amikor a dementorok elföldelték az erődfal tövében.

Sirius félredobta a kenyeret, amit épp a szájához emelt, s helyette a süttőkleves üveget vette a kezébe.

– Így fordult meg az öreg Kupor sorsa – folytatta, s kezével megtörölte a száját. – Mikor már majdnem célba ért, egy csapásra mindent elvesztett. Az egyik pillanatban még ünnepelt hős volt, a miniszteri szék várományosa... Aztán mire észbe kapott, meghalt a fia, meghalt a felesége, bemocskolódtott a család neve, és ahogy a szökésem után hallottam, a népszerűsége is alaposan megcsappant. A Kupor-fiú halála után az emberekben felébredt a részvét, és kérdezték, hogyan tévelyedhetett el ennyire egy jó családból való fiú. Erre pedig nem volt más válasz, mint hogy az apja nem törődött vele. Így végül Cornelius Caramel ült a bársonyszékbe, Kuport pedig eldugták a nemzetközi máguskapcsolatok főosztályán.

Sirius szavait hosszú csend követte. Harry maga előtt látta Kupor eltorzult arcát és guvadó szemét, ahogy a döntő utáni éjjelen az erdőben az engedetlen házimanóra meredt. Ezért reagált hát olyan hevesen arra, hogy Winkyt a Sötét Jegy alatt találták. Az incidens eszébe juttatta fiát, a régi botrányt és saját derékba tört pályafutását.

– Mordon szerint Kupor megszállottan vadászik a fekete-mágusokra – fordult Siriushoz Harry.

– Igen, én is hallottam, hogy ez afféle mániává vált nála – bólogatott Sirius. – Szerény véleményem szerint még mindig azt hiszi, hogy visszanyerheti a régi népszerűségét, ha újra elkap egy halálfalót.

– És fellopakodott a kastélyba, hogy átkutassa Piton irodáját! – jelentette ki diadalmasan Ron, Hermionéra pillantva.

– Pontosan ez az, amit nem értek – mondta Sirius.

– De hiszen világos! – erősködött Ron.

Sirius a fejét rázta.

– Idehallgass, ha Kupor szaglászni akar Piton körül, miért marad el a tusa eseményeiről? Zsűritagként tökéletes ürügye lenne rá, hogy rendszeresen megjelenjen a Roxfortban, és rajta tartsa a szemét Pitonon.

– Szóval te is úgy gondolod, hogy Pitonnak vaj van a fején? – kérdezte Harry, de Hermione közbevágtott:

– Nem érdekel, mit mondtok; Dumbledore megbízik Pitonban...

– Maradj már ezzel, Hermione! – torkolta le ingerülten Ron. – Tudom, hogy Dumbledore zseniális meg minden, de azért őt is át lehet verni...

– Akkor miért mentette meg elsőben Piton Harry életét? Nyugodtan hagyhatta volna őt meghalni!

– Nem tudom – biztos félt, hogy Dumbledore kirúgja a suliból...

– Te mit gondolsz, Sirius? – kérdezte jó hangosan Harry. Ron és Hermione abbahagyták a civakodást, és a varázslóra néztek.

– Azt, hogy mindkét véleményben van valami igazság. – Sirius tűnődve nézett Ronra és Hermionéra. – Mióta csak megtudtam, hogy Piton az iskolában tanít, egyfolytában azon töprengek, vajon miért vette fel őt Dumbledore. Piton mindig is rajongott a feketemágiáért, erről volt híres az iskolában. Sunyi, behízsgő, zsíros hajú gyerek volt – tette hozzá Sirius, mire Harry és Ron összevigyorogtak. – Piton több átkot tudott, amikor az iskolába került, mint mások hetedéves korukban, és abba a mardekáros bandába tartozott, amelyiknek jóformán az összes tagja halálfaló lett.

Sirius az ujjain számolta a neveket.

– Rosier és Wilkes – mindkettővel végeztek az aurorok úgy egy évvel Voldemort bukása előtt. LeStrange-ék – ők összeházasodtak – most mindketten az Azkabanban vannak. Avery – ő tudtommal kimagyarázta magát; azt mondta, végig az Imperius-átok hatása alatt állt – ő szabadlábon van. De amennyire tudom, Pitonnal szemben sose merült fel a vád, hogy halálfaló lenne – nem mintha ez bármit is garantálna. Rengetegen vannak, akiket nem vontak felelősségre. Piton pedig elég agyafúrt ahhoz, hogy elkerülje a bajt.

– Piton jól ismeri Karkarovot, de ezt nem akarja nagydobra verni – jegyezte meg Ron.

– Igen, látnod kellett volna Piton képét, mikor Karkarov tegnap megjelent az órán! – tódította Harry. – Karkarov beszélni akart Pitonnal. Látszott rajta, hogy be van ijedve, és szemrehányást tett Pitonnak, hogy az kerüli őt. Aztán mutatott neki valamit a karján, de sajnos nem láttam, mit.

– Mutatott neki valamit a karján? – ismételte értetlen csodálkozással Sirius, és töprengve beletúrt a hajába. Azután vállat vont. – Nincs ötletem... De ha Karkarov tényleg fél, és éppen Pitonhoz fordul...

Sirius a barlang falára bámult, aztán bosszúsán megrázta a fejét.

– Akkor is tény, hogy Piton élvezi Dumbledore bizalmát. Tudom, hogy Dumbledore sok olyan emberben bíz, akiben rajta kívül szinte senki, de kizártnak tartom, hogy engedné Pitont a Roxfortban tanítani, ha az valaha is Voldemortnak dolgozott volna.

– Akkor miért érdekli annyira Mordont és Kuport Piton szobája? – kérdezte csökönyösen Ron.

– Na igen. – Sirius töprengött. – Rémszemről könnyen el tudom képzelni, hogy minden egyes tanár szobáját átkutatta, miután a Roxfortba érkezett. Igen, Mordonnak a sötét varázslatok kivédése nem csupán iskolai

tantárgy. Nem hiszem, hogy van élő ember, akiben ő megbízik – és azok után, amiket átélt, ez nem is csoda. Viszont azt el kell mondani Rémszemről, hogy ő csak végszükség esetén ölt. Ha volt rá mód, élve hozta be a gyanúsítottakat. Erélyes és szigorú ember, de soha nem süllyedt a halálfalók szintjére. Viszont Kupor... Ő egészen más ügy. Vajon tényleg beteg? Ha igen, miért vonszolta fel magát a kastélyba, Piton szobájába? Ha pedig nem... miben töri a fejét? Mi lehetett az a fontos elintéznivaló, ami miatt egy percre sem tudott felmenni a díszpáholyba? És mit csinált azalatt, amíg a zsűriben kellett volna ülnie a túsán?

Sirius még mindig a barlang falára meredt. Csikócsőr a földet turkálta, hátha talál még valahol egy darabka csontot.

Végül Sirius Ron felé fordult.

– Azt mondd, a bátyád Kupor helyettese? Meg tudnád kérdezni tőle, találkozott-e mostanában a főnökével?

– Megkérdezhetem – felelte csekély lelkesedéssel Ron. – Csak jól el kell titkolni előle, hogy gyanúsnak tartjuk Kuport, mert tisztára szerelmes belé.

– És ha már úgyis beszélsz vele, próbáld azt is megtudni, van-e már valami hír Bertha Jorkinsről – tette hozzá Sirius, az egyik Reggeli Próféta felé bökve.

– Bumfolt azt mondta, nem jutottak semmire – jegyezte meg Harry.

– Igen, idézik őt a cikkben – felelte Sirius, az újság felé bólintva. – Azt hajtogatja, hogy Berthának rossz a memóriája. Nem tudom... Lehet, hogy azóta megváltozott, de az a Bertha, akit én ismertem, egyáltalán nem volt feledékeny – épp ellenkezőleg. Butácska volt, az igaz, de minden pletykát meg tudott jegyezni. Volt is belőle elég baja, mert akkor is beszélt, mikor jobb lett volna, ha befogja a száját. El tudom képzelni, hogy nyűg volt a minisztérium nyakán... Talán ezért nem tartotta olyan fontosnak Bumfolt, hogy kerestesse...

Sirius hatalmasat sóhajtott, és megdörzsölte karikás szemét.

– Hány óra?

Harry az órájára nézett, aztán eszébe jutott, hogy az a tómélyi kaland óta nem jár.

– Fél négy van – felelte Hermione.

Sirius feltápászkodott.

– Ideje visszamennetek az iskolába – mondta, majd Harryhez fordult, és szigorú arccal folytatta: – Idefigyelj... Nem akarom, hogy kiszökjete a Roxfortból meglátogatni engem, érthető? Elég, ha baglyok útján érintkezünk. Továbbra is tudni akarok minden szokatlan eseményről. De te, Harry, ne

gyere ki a Roxfortból engedély nélkül, mert azzal csak alkalmat adnál rá, hogy megtámadjanak.

– Eddig senki nem akart megtámadni, csak egy sárkány és néhány kákalag – felelte Harry.

Siriust ez nem nyugtatta meg.

– Nem számít. Én csak akkor fogok fellélegezni, ha véget ér ez a tusa. Arra pedig még júniusig várhatok... És még valami! Ha egymás közt rólam beszéltek, nevezzetek mondjuk Szipáknak. Rendben?

Visszaadta Harrynek az üres kendőt és a palackot, majd búcsúzóul megsimogatta Csikócsőrt.

– Lemegyek veletek a falu széléig – szólta. – Hátha tudok guberálni egy frissebb újságot.

Mielőtt kiléptek a barlangból, Sirius kutyává változott. Leereszkedtek a hegyoldalon, majd a bozotos lankán, és végül elérték a kerítésátjárót. Ott Sirius megengedte nekik, hogy megsimogassák a fejét, majd megfordult, és loholva elindult a falu széle mentén.

Harry, Ron és Hermione átvágtak Roxmortonra, és a Roxfort felé vették útjukat.

– Kíváncsi vagyok, Percy tudja-e, miket művelt régen Kupor – szólta Ron, mikor már maguk mögött hagyták a kaput. – Persze lehet, hogy nem is zavarná... csak még jobban csodálná Kuport. Azt mondaná, Kupor nagy ember, mert még a saját fia miatt se volt hajlandó megszegni a szabályokat. Percy és az ő imádott szabályai...

– Percy azért nem küldené a rokonait a dementorok karjaiba – szólta komoran Hermione.

– Nem tudom – felelte bizonytalanul Ron. – Ha úgy érezné, hogy akadályozzuk a karrierjét... Percy nagyon becsvágyó...

Felsétáltak a bejáratú lépcsőn, és a bejáratú csarnokban megcsapta orrukát a nagyteremből érkező finom illat.

– Szegény Szipák – szólta Ron, miután beleszimatolt a levegőbe. – Nagyon szerethet téged, Harry... Szörnyű lehet patkányon tengődni.

Huszonnyolcadik fejezet **A tébolyult Mr. Kupor**

Harry, Ron és Hermione vasárnap reggeli után felmentek a bagolyházba, hogy elküldjék Percynek a levelet, amiben Ron Sirius kívánsága szerint Mr. Kuporról érdeklődött. Hedvig számára már régen nem akadt feladat, ezért

most őt használták. Miután a bagoly kiröppent a torony ablakán, a konyha felé vették útjukat, hogy átadják Dobbynak az ajándékát.

A konyhai manók nagy hajlongással és pukedlizéssel fogadták őket, s rögtön nekiláttak a teafőzésnek. Dobby magánkívül volt az örömtől a zoknik láttán.

– Harry Potter túl kegyes Dobbyhoz! – sipította, és kövér könnycseppeket törölt ki teniszlabdaszeméből.

– Dobby, azzal a varangydudvával megmentetted az életemet – felelte Harry. – Komolyan.

– Most nincs abból a finom képviselőfánkbold, igaz? – próbálkozott Ron, a mosolygó-hajlongó manókat nézegetve.

– Most reggeliztünk! – sopánkodott Hermione, de ekkor már szaladt is feléjük négy manó s köztük egy fánkkal teli ezüsttálca.

– Szipáknak is szereznünk kellene valami kaját dörmögte Harry.

– Jó ötlet – bólogatott Ron. – Legyen Pulinak is valami dolga. Nagy baj lenne, ha kérnénk egy kis plusz tízórait elvitelre? – fordult a körülöttük álló manókhoz, mire azok boldogan meghajoltak, és már rohantak is teljesíteni a kérést.

– Hol van Winky, Dobby? – kérdezte körülnézve Hermione.

– Winky ott van a tűzhelynél, kisasszonyom – felelte csendesén Dobby, és kissé lekókadt a füle.

– Jaj istenem! – mondta Hermione, mikor megpillantotta Winkyt.

Erre Harry is a tűzhely felé fordult. Winky ugyanazon a sámlin kuporgott, mint legutóbb. Rongyos és koszos ruhájában már alig ütött el a kormos tűzhelynyílástól, ami előtt ült. Kezében vajsörös üveget szorongatott, kissé imbolyogva a tűzbe bámult, s mikor Harryék közelebb mentek hozzá, hatalmasat csuklott.

– Winky most már napi hat üvegnél tart – súgta oda Harrynek Dobby.

– Nem olyan erős az az ital – felelte Harry. Dobby azonban megrázta a fejét.

– Egy házimanónak erős – bizonygatta.

Winky újra csuklott egyet. A manók, akik a képviselőfánkot hozták, szemrehányó pillantást vetettek rá, és visszatértek a munkájukhoz.

– Winky sóvárog, Harry Potter – suttogta szomorúan Dobby. – Winky haza akar menni. Winky még mindig azt tartja, hogy Mr. Kupor a gazdája, uram. Dobby hiába magyarázza neki, hogy most Dumbledore professzort kell szolgálnia.

Harrynek támadt egy ötlete. Odalépett a manóhoz, és lehajolt hozzá.

– Figyelj, Winky – szólt. – Nem tudod véletlenül, mi lehet Mr. Kuporral? Egy ideje nem jár el a Trimágus Tusára.

Winky szeme megrebbent. Hatalmas pupilláit Harry felé fordította, kissé megingott, majd így szólt:

– Gazdám már – hikk – nem jön?

– Nem – felelte Harry. – Az első próba óta színét se láttuk. A Reggeli Próféta szerint betegeskedik.

Winky imbolyogva, homályos tekintettel meredt Harryre. – Gazdám – hikk – beteg?

Alsó ajka remegni kezdett.

– Nem, nem biztos, hogy beteg – sietett megnyugtatni Hermione.

– Gazdámnak kell – hikk – Winky! – nyöszörögte a manó. – Gazdám nem tud – hikk – egyedül – hikk...

– Mások is el tudják végezni egyedül a házimunkákat, Winky – győzködte komoly arccal Hermione.

– Winky – hikk – nem csak – hikk – házimunkát végez Mr. Kupornál! – sipította sértődötten a manó. Most már akkora volt a kilengése, hogy rálötykölte a vajsört amúgy sem tiszta blúzára. – Gazdám – hikk – megbízza Winkyt – hikk – a legfontosabb – hikk – a legtitkosabb...

– Mivel? – faggatta Harry.

Winky lendületesen megrázta a fejét, további vajsörfoltokat ejtve ruháján.

– Winky megőrzi – hikk – gazdám titkait – felelte imbolyogva, és keresztbe álló szemével dacosan nézett Harryre. – Uram ne üsse – hikk – bele az orrát.

– Hogy beszél Winky Harry Potterrel! – pirított rá Dobby. – Harry Potter bátor és nemes lelkű, és Harry Potter nem üti be az orrát!

– De beleüti – hikk – az orrát – hikk – a gazdám titkaiba – hikk – Winky jó házimanó – hikk – Winky tud hallgatni – hikk – mindenki próbál – hikk – faggatóznak – hikk... – Winky nem tudta tovább nyitva tartani a szemét, és hangosan horkolva lecsúszott a sámliról. Az üres vajsörös üveg kiesett a kezéből, és elgurult.

Erre nyomban ott termett fél tucat fintorgó manó. Az egyik felvette az üveget a földről, a többiek pedig betakarták Winkyt egy nagy kockás terítővel. Gondosan bedugdosták alá a terítő sarkait, hogy még a füle se látsszon ki.

– Bocsánatot kérünk érte, uraim és kisasszonyom! – sipította az egyik manó, és szégyenkezve megcsóválta a fejét. – Reméljük, hogy nem

gondolnak rosszat rólunk Winky miatt, uraim és kisasszonyom!

– Nem látjátok, hogy boldogtalan? – bosszankodott Hermione. – Nem betakarnotok kellene, hanem felvidítani!

– Bocsánatot kérek, kisasszonyom – felelte mély meghajlással a manó –, de a házimanó nem lehet boldogtalan, amikor munka van és a gazdát kell szolgálni.

– Az ég áldjon meg titeket! – fakadt ki Hermione. – Ide figyeljete! Ugyanúgy jogotok van boldogtalannak lenni, mint a varázslóknak! Jogotok van hozzá, hogy fizetést és pihenőnapokat kérjete, és nem kell mindent megcsinálnotok, amit parancsolnak nektek! Vegyetek példát Dobbyról!

– Kisasszonyom hagyjon ki engem ebből... – motyogta Dobby.

A konyhai manók arcáról egyszerre eltűnt a barátságos mosoly. Úgy néztek Hermionéra, mintha közveszélyes örült lenne.

– Tessék a tízórai! – sipította egy manó Harry könyökénél, s mikor a fiú megfordult, belepakolt a karjába egy nagy sonkát, tucatnyi süteményt és néhány gyümölcsöt. – Viszontlátásra!

A házimanók mind odagyültek a három jó barát köré, és apró kezükkel tuszkolni kezdték őket a konyha ajtaja felé.

– Köszönet a zoknikért, Harry Potter! – kiáltott utánuk szomorúan Dobby, aki még mindig a tűzhely előtt állt, a Winkyt rejtő kockás terítőt őrizve.

– Miért nem 'bírtad befogni a szádat!?' – támadt rá Hermionéra Ron, miután dörrenve becsapódott mögöttük a konyha ajtaja. – Most nem jöhetünk le többet hozzájuk! Pedig biztos ki tudtunk volna még szedni valamit Winkyből!

– Ne tegyél úgy, mintha Winky érdekelne! – vágott vissza Hermione. – Tudom, hogy csak a hasadra gondolsz!

A nap hátralevő része ilyen veszekedős hangulatban telt. Ron és Hermione végig marták egymást, amíg a klubhelyiségben a házi feladataik fölé görnyedtek. Harrynek annyira elege lett belőlük, hogy este egyedül vitte fel a Siriusnak szánt segélycsomagot a bagolyházba.

Pulipinty túl kicsi volt hozzá, hogy egyedül elvigyen egy egész sonkát a hegyig, ezért Harry melléadott segítségül két iskolai kuvikot. Mikor a nagy csomagot cipelő furcsa trió végre útnak indult, Harry kikönyökölt a bagolyház ablakába. Elmélázva nézegetni kezdte a parkot, a Tiltott Rengeteg fáinak hajladozó, sötét csúcsait és a durmstrangosok lustán ingó hajóját. A Hagrid kunyhójának kéményéből felszálló füstön egy fülesbagoly repült át. Harry tekintetével követte a madarat; az a kastély felé röppent, megkerülte a

bagolyházat, és eltűnt a túloldalon. Harry újra a park felé fordította fejét, és megpillantotta Hagridot. A vadőr szorgalmasan ásott a kunyhója előtt. Harry eltűnődött, vajon mit csinálhat; úgy tűnt, mintha újabb konyhakertet készülné kialakítani. Néhány pere múlva kinyílt a beauxbatons-os kocsijának ajtaja, s kilépett Madame Maxime. Odasétált Hagridhoz, és beszélni kezdett hozzá. Hagrid az ásó nyelére támaszkodva hallgatta, de valószínűleg nem reagált valami barátságosan, mert Madame Maxime kisvártatva sarkon fordult, és elindult a kocsi-ház felé.

Harrynek nem volt kedve visszamenni a Griffendél-toronyba, és tovább hallgatni Ron és Hermione torzsalkodását. Addig bámulta hát a dolgozó Hagridot, amíg a vadőr alakját el nem nyelte a sötétség. Addigra a bagolyház lakói is ébredezni kezdtek Harry körül – eljött számukra az éjszakai vadászat ideje.

Ron és Hermione másnapra kialudták háborús kedvüket, s Harry nagy megkönnyebbülésére nem igazolódott Ron jóslata, miszerint a felháborodott konyhai manók bosszúból állott ételt fognak felküldeni a griffendélesek asztalára. A sült szalonna, a tojás és a füstölt hering ugyanolyan finom és friss volt mint máskor.

Mikor beröppentek az ablakokon a postabaglyok, Hermione felélénkül – úgy tűnt, számít valamilyen küldeményre.

– Percy válasza ma még biztosan nem jön meg – jegyezte meg Ron. – Csak tegnap küldtük el a levelet.

– Nem azt várom – felelte Hermione. – Előfizettem a Reggeli Prófétára. Elegem van belőle, hogy mindig mindent a mardekárosoktól kell megtudnom.

– Okos ötlet – szólt elismerően Harry, s ő is a magasba pillantott. – Hoppá, már itt is van a baglyod... Egy szürke bagoly repült Hermione felé.

– Ez nem újságot hozott – állapította meg csalódottan a lány. – Ez...

Ámulatára azonban nem csak a szürke szállt le a tányérja elé, hanem rögtön utána négy gyöngybagoly, azután egy barna-és egy macskabagoly is.

– Hány példányra fizettél elő? – kérdezte csodálkozva Harry, és félrehúzta Hermione teli serlegét a tülekedő madársereg útjából.

– Mi ez....? – Hermione kinyitotta és olvasni kezdte a szürke bagoly levelét. – Micsoda!? – hebegte elvörösödve.

– Mi a baj? – kérdezte Ron.

– Ez... hát ez nem igaz...

Odalökte a pergamendarabot Harry elé. Harry a kezébe vette, és látta, hogy azt nem kézzel írták, hanem a Reggeli Próféta kivágott és felragasztott betűiből eszkábálták össze.

Te 1 goNoSZ LáNy vagY!
HaRRy Potter jobbAt
ÉrDemel NáLad!
MeNj VisszA a TöBBi
Mugli Közé, MugLI!

– Az összes ilyen! – panaszkolta Hermione, egymás után nyitogatva a leveleket. – „A fajtád csak tartsa távol magát Harry Pottertől...”, „Békapetében kéne puhára főzni téged...”

Mikor kinyitotta az utolsó levelet, abból sárgászöld, benzinszagú folyadék ömlött a kezére, s bőrén abban a szempillantásban nagy, sárga hólyagok nőttek.

– Hígítatlan furunkulagenny! – állapította meg lelkesen Ron, a borítékot szagolgatva.

Hermione felkapta szalvétáját, és könnyes szemmel, nyöszörögve törölgetni kezdte a kezét. Ujjait azonban máris olyan sűrűn borították a fájó hólyagok, mintha vastag, dudoros kesztyűt viselne.

– Szerintem most rögtön menj fel a gyengélkedőre – szólt Harry, miután a postabaglyok távoztak. – Majd elmondjuk Bimba professzornak, hogy mi a helyzet...

Hermione két kezét dajkálva elszaladt a bejárati csarnok irányába. Ron fejcsóválva nézett utána.

– Én figyelmeztettem... megmondtam neki, hogy ne cukkolja Rita Vitrolt. Nézd meg ezt... – Ron kezébe vette az egyik ott hagyott levelet. – „Olvastam a Szombati Boszorkányban, milyen kegyetlen játékot üzöl Harry Potterrel! Elég baja volt már annak a fiúnak! A következő bagollyal átkot fogok küldeni neked, csak még nem találtam elég nagy borítékot!” Tyűha, jobb lesz, ha Hermione vigyáz magára.

Hermione az egész gyógynövénytanórát mulasztotta. Mikor Harry és Ron az üvegházból kilépve elindultak a legendás lények gondozása órára, megpillantották Malfoyt, Crakot és Monstrót, akik épp a bejárati lépcsőn indultak lefelé. Nyomukban Pansy Parkinson és a sugdolózó-vihogó mardekáros lánycsapat is kivonult a tölgyfa ajtón. Pansy rögtön odakiáltott Harrynek, amint meglátta őt:

– Mi van, Potter, összevesztél a barátnőddel? Miért volt úgy kiakadva a reggelinél?

Harry nem válaszolt a lánynak. Nem akarta megszerezni neki azt az örömet, hogy lássa, mennyi bajt okozott a Szombati Boszorkányban megjelent cikk.

Hagrid, aki előző órán közölte velük, hogy végeztek az egyszarvúakkal, most a kunyhónál várta a csoportot, lába előtt újabb farekeszekkel. Harryt a ládák láttán elfogta az aggodalom, hogy azok esetleg a durrfarkú szurcsókok második generációját tartalmazzák, de félelme szerencsére alaptalannak bizonyult. A rekeszekben szőrös, fekete lények kuksoltak. Elégge furcsa külsejük volt: pofájuk feltűnően hosszú orrba futott ki, mellső lábuk vége pedig ásószerűen ellaposodott. Nem tűntek vérszomjasnak; megilletődve pislogtak fel a följük hajló kíváncsi arcokra.

– Ezek itt orrontó furkászok – fogott bele a magyarázatba Hagrid, miután a csoport összegyűlt a ládák körül. – Főleg bányákban lehet találkozni velük. Szeretik a fényes dolgokat... Tessék, látjátok?

A egyik furkász hirtelen felugrott, és megpróbálta elkapni Pansy Parkinson karóráját. A lány ijedten felsikkantott, és hátraugrott.

– Ügyes kis kincskeresők – folytatta kedélyesen Hagrid. – Azt találtam ki, hogy ma játszunk egyet velük. Méghozzá ott. – Rámutatott arra a néhány négyzetméteres területre, amit előző este ásott fel, mikor Harry figyelte őt a bagolyház ablakából. – Elkapartam pár tucat aranypénzt. Akinek a furkásza a legtöbbet gyűjti össze, jutalmat kap. Először is vegyétek le a csecsebecséiteket, aztán mindenki válasszon magának egy furkászt, és készüljön fel a rajtra.

Harry lecsatolta és zsebre dugta elromlott karóráját, amit megszokásból még mindig hordott. Azután kivett az egyik ládából egy furkászt. Az nyomban felmászott a vállára, megkereste hosszú orrával a fülét, és lelkesen beleszuszogott. Harry nevetve simogatta az aranyos állatot.

– Várjatok – szólt Hagrid, az egyik ládába bámulva. – Itt maradt még egy furkász. Ki hiányzik?... Hol van Hermione? – Fel kellett mennie a gyengélkedőre – felelte Ron. – Majd később elmeséljük – mormolta Harry. Pansy Parkinson már hegyezte a fülét.

Ez volt a legvidámabb legendás lények gondozása óra, amiben valaha részük volt. A furkászok olyan sebesen tűntek el és bukkantak fel újra, mintha nem is a földet túrnák, hanem vízben lubickolnának. Percenként odaszaladtak ahhoz a diákhoz, aki elengedte őket, és mindig egy-egy aranyat ejtettek a markába. Ron különösen elégedett lehetett furkásza

teljesítményével; hamarosan egész kis kupac aranypénz gyűlt össze az ölében.

– Lehet ilyet otthonra vásárolni? – kérdezte lelkesen Hagridot, mikor furkása ismét fejest ugrott a talajba, földdel szórva tele a talárját.

– Édesanyád nem örülne neki – vigyorgott Hagrid. – Nemcsak a kertet túrják szét, de még a házat is... Úgy látom, lassan előkerül az összes arany – tette hozzá, és körbesétált a terület mentén, a földben búvárkodó furkászokat figyelve. – Csak száz aranyat ástam el. No, hát végre itt vagy, Hermione!

Hermione lefelé baktatott a lejtőn. Mindkét kezét vastag gézkötés takarta, és szemlátomást eléggé el volt szontyolodva. Pansy Parkinson csillogó szemmel figyelte.

– Lássuk, ki a nyertes! – szólt Hagrid. – Számoljátok össze a gubát! Hiába dugod zsebre, Monstro – kacsintott a mardekáros fiú felé. – Leprikón-arany. Pár óra múlva eltűnik.

Monstro mogorván kiürítette a zsebeit. Kiderült, hogy Ron furkása volt a legeredményesebb, úgyhogy ő kapta meg Hagridtól a díjat, egy hatalmas tábla Mézesfalás csokoládét. Addigra ki is csöngettek. A csoport többi tagja elindult a kastélyba ebédelni, Harry, Ron és Hermione viszont ott maradtak, hogy segítsenek Hagridnak visszapakolni a furkászokat ládáikba. Harry észrevette, hogy Madame Maxime a lakókocsi ablakából figyeli őket.

– Mit csináltál a kezeddél, Hermione? – kérdezte aggodalmasan Hagrid.

Hermione beszámolt neki a reggel érkezett gyűlölködő levelekről, és a furunkulagennyet rejtő borítékról.

– Sose búsulj! – brummogta gyengéden Hagrid. – Én is kaptam ilyen leveleket azután, hogy Rita Vitrol írt a mamámról. „Te egy szörnyeteg vagy, téged kővé kellene változtatni.”

„Az anyád ártatlan embereket gyilkolt. Ha volna benned tisztesség, a tóba fojtanád magad!”

– Ezt írták!? – hüledezett Hermione.

– Ha mondom! – Hagrid hozzálátott, hogy a kunyhó fala mellé rakodja a furkászok ládáit. – Ezek mind hibbantak, Hermione, hiába varázslók. Nem kell törődni velük. Ne is nyisd ki az ilyen leveleket. Dobd a tűzbe az összeset.

– Lemaradtál egy jó óráról – szólt Harry, mikor már a kastély felé baktattak. – Jópofák ezek a furkászok, igaz, Ron?

Ron azonban csak bámulta a Hagridtól kapott csokoládét; látszott rajta, hogy bántja valami.

– Mi a baj, Ron? – érdeklődött Harry. – Nem szereted ezt a fajtát?

– De... – morogta durcásan Ron, majd kibukott belőle a kérdés: – ...miért nem szóltál az aranyról? – Milyen aranyról? – csodálkozott Harry.

– Arról, amit a Világkupadöntőn adtam. A leprikón-aranyról, amivel kifizettem neked az omniszkópot. Nem szóltál, hogy eltűnt!

Harrynek beletelt néhány másodpercbe, mire rájött, miről beszél Ron.

– Ja... – felelte lassan bólogatva. – Nem t'om... nem is vettem észre, hogy eltűnt. A pálcám sokkal jobban érdekelt.

Felsétáltak a lépcsőn, majd a bejárat csarnokon átvágva beléptek a nagyterembe, ahol már megterítették az ebédhez.

– Jó lehet... – szólalt meg hirtelen Ron, miután leültek, s a tányérjukra került a bélszín meg a Yorkshire-puding. – Jó lehet, ha az embernek annyi pénze van, hogy észre se veszi, ha egy marék galleon eltűnik a zsebéből.

– Aznap este más dolgokkal foglalkoztam! – felelte türelmetlenül Harry. – Ahogy ti is!

– Nem tudtam, hogy a leprikón-arany eltűnik – dörmögte Ron. – Azt hittem, kifizettem a tartozásomat. Nem is kellett volna megvenned nekem azt a Chudley Csúzlik-süveget karácsonyra.

– Felejsük el, jó? – legyintett Harry.

Ron a villájára szúrt sült krumplit bámulta.

– Utálom már, hogy csóró vagyok... – szólalt meg végül.

Harry és Hermione egymásra néztek. Egyikük sem tudta, mit mondjon erre.

– Ez a baj – folytatta Ron, még mindig a krumplira meredve. – Nem csodálom, hogy Fred és George pénzt akarnak keresni. Én is szívesen keresnék. Bár lenne egy furkászom...

– Legalább tudjuk, mit vegyünk neked karácsonyra – tréfálkozott Hermione; s mivel Ron ettől sem derült fel, így folytatta: – Gondolj arra, hogy vannak rosszabb dolgok is. Neked legalább nem hólyagos a kezed. –

Hermione alig tudta megfogni a kést és a villát, annyira merevek és dagadtak voltak az ujjai. – Gyűlölöm azt a firkászt! – fakadt ki. – Megfizetek neki, hogyha belegebedek is!

Hermione egész héten kapta az újabb és újabb gyűlölködő leveleket. Hagrid tanácsát követve nem bontotta fel őket, de nem egy ismeretlen haragosa rivallót küldött neki. A bőszt levelek ott helyben az asztalnál felrobbantak, és sértéseket vágtak Hermione fejéhez, az egész iskola füle hallatára. Most már azok is tudtak az állítólagos Harry-Krum-Hermione háromszögről, akik nem olvasták a Szombati Boszorkány cikkét. Harry úgy

érezte, még a nevét se mondta ki annyiszor életében, mint most pár nap alatt azt a mondatot, hogy „Nem, Hermione nem a barátnőm”.

– Egyszer ezt a témát is megunják – vigasztalta Hermionét. – Azt se emlegetik már, amit Rita Vitrol annak idején rólam írt.

– Azt szeretném tudni, hogyan hallgatja ki az a nő a magánbeszélgetéseimet, amikor ki van tiltva a Roxfortból! – hadarta dühösen Hermione.

A következő sötét varázslatok kivédése óra után Hermione a teremben maradt, hogy megkérdezzen valamit Mordon professzortól. A többiek alig várták, hogy kiszabaduljanak a teremből; Mordon olyan kemény tesztnek vetette alá ártás-elhárítási készségüket, hogy a legtöbben még a szünetben is viselték a nyomát. Harryt telibe találta egy rángófülrontás, úgyhogy jó ideig a fejére szorított tenyérrel kellett sétálnia.

– Rita nem használ láthatatlanná tévő köpenyt! – zihálta Hermione öt perccel később, miután a bejárat csarnokban utolérte barátait, s lehúzta Harry egyik kezét a füléről. – Mordon azt mondja, a második próbánál nem látta Ritát a zsűri asztala mellett, de még a tó közelében se.

– Hermione, hallgatnál rám, ha arra kérnélek, hogy ejtsd ezt a témát? – kérdezte Ron.

– Nem! – vágta rá elszántan Hermione. – Ki fogom deríteni, hogyan hallgatott ki minket Viktorral! És hogyan hallgatta ki Hagridékat!

– Lehet, hogy poloskát rakott rád... – találgatott Harry.

– Poloskát? – csodálkozott Ron. – Mi az, valami bogárvarázslat?

Harry rövid előadásba kezdett a lehallgatókészülékekről. Ronnak nagyon tetszett a dolog, de Hermione a szavába vágott:

– Ti képtelenek vagytok elolvasni A Roxfort történetét?

– Minek olvasnánk el? – vonogatta a vállát Ron. – Ha valami érdekel, megkérdezzük téged. Te kívülről tudod az egész könyvelt.

– Azok a pótdolgok, amiket a muglik varázslat helyett használnak – a számítógép, a radar meg a többi – mind csütörtököt mondanak a Roxfort közelében, annyira telítve van a légkör mágikus rezgésekkel. Nem, Rita valamilyen bűbájjal hallgatózik, biztos vagyok benne... Csak rá tudnék jönni, hogy mi a módszere... húúú, ha valami törvénytelen varázslatot űz, akkora botrányt csinállok...

– Nincs elég bajunk? – csóválta a fejét Ron. – Muszáj most még bosszúhadjáratot is indítanunk Rita Vitrol ellen?

– Nem kértem, hogy segíts! – vágott vissza Hermione. – Egyedül is boldogulok!

Azzal felmasírozott a márványlepcsőn, és még csak hátra se nézett többet. Harry a nyakát tette volna rá, hogy a könyvtárba megy.

– Mibe fogadunk – szolt Ron –, hogy mire előkerül, készen lesznek az UTÁLJUK EGYÜTT RITA VITROLT! kitűzők?

Hermione azonban később sem kérte meg Ront és Harryt, hogy segítsenek neki bosszút állni Rita Vitrolon. A két fiú már csak azért is hálás volt ezért, mert a húsvéti szünetet megelőző hajrában annyi tanulnivaló zúdult a nyakukba, hogy több volt mint elég. Harry őszintén csodálta Hermionét, hogy temérdek más dolga mellett még a mágikus kémkedés módszereinek kutatására is marad ereje. Ő maga már pislogni is alig tudott, mire végzett a házi feladatokkal. Az élelemcsomagokat ennek ellenére továbbra is rendszeresen küldte a hegyi barlangba Siriusnak. Nyári élményei alapján jól tudta, milyen borzalmas érzés szüntelenül éhesnek lenni. A csomagba néha levelet is dugott, de csak hogy tudassa Siriusszal: nem történt semmi különös, még mindig várják Percy választát.

Hedvig csak a húsvéti ünnepek végén tért vissza. Percy levelén kívül három húsvéti tojás is előkerült a csomagból – Mrs Weasley ajándéka. Harryé és Roné sárkánytojás méretű volt, és finom házi karamellát rejtett. Hermionée viszont egy tyúktojásnál is kisebb volt. A lánynak le is görbült a szája, mikor meglátta.

– Édesanyád nem olvassa véletlenül a Szombati Boszorkányt? – kérdezte csendesen.

– De igen – felelte nagy csámcsogás közepette Ron. – Járátja a receptek miatt.

Hermione szomorúan nézett a törpe tojásra.

– Nézzük meg, mit írt Percy! – javasolta gyorsan Harry, hogy kizökkentse a lányt mélabújából.

Percy válasza rövid és barátságtalan volt:

Ahogy azt a Reggeli Prófétának is már számtalanszor elmondtam, Mr. Kupor megérdemelt pihenését tölti. Rendszeresen küldi az instrukcióit bagolyposta útján. Nem, személyesen nem találkoztam vele, de talán elhiszed nekem, hogy megismerem a saját főnököm kézírását. Éppen elég dolgom van anélkül is, hogy folyton ezeket a légből kapott pletykákat kelljen cáfolnom. Nagyon kérlek, a jövőben kímélj meg az ostoba kérdéseidről. Kellemes húsvéti ünnepeket.

A tanév utolsó harmadának kezdete máskor azt jelezte, hogy elérkezett az évad utolsó kviddicsmeccsét megelőző kemény edzések ideje. Idén ezzel szemben Harrynek a Trimágus Tusa harmadik próbájára kellett volna készülnie – csak hogy még mindig nem tudta, milyen feladat vár rá. Május utolsó hetében aztán az egyik átváltoztatástan-óra után McGalagony professzor magához intette őt.

– Ma este kilenc órakor jelenjen meg a kviddicspályán, Potter – közölte vele a tanárnő. – Mr. Bumfolt elmondja maguknak, mit kell tudniuk a harmadik próbáról.

Így hát aznap este fél kilenckor Harry magukra hagyta barátait a Griffendél-toronyban, és útnak indult a kviddicspálya felé. A bejárat csarnokon átvágva találkozott Cedrickel, aki épp akkor ért fel a Hugrbug klubhelyiségéből.

– Te mit tippelsz, mi lesz? – kérdezte Cedric, miután leballagtak a bejárat lépcsőn, és elindultak a sötét, felhős ég alatt. – Fleur esküszik rá, hogy valami kincset kell megtalálnunk föld alatti járatokban.

– Az nem lenne rossz – felelte Harry, és arra gondolt, hogy csak kérnie kellene egy orrontó furkászt Hagridtól, az elvégezné helyette a munkát.

A sötét pázsitot taposva leballagtak a kviddicsstadionig, majd a lelátók között áthaladva besétáltak a küzdőtérre. Cedric egyszerre megtorpant.

– Mit műveltek a pályánkkal? – fakadt ki felháborodva.

A kviddicspálya nem volt többé lapos és sima. Mintha valaki keresztül-kasul hosszú, alacsony falakat épített volna rajta.

– Ezek sövények – állapította meg Harry, miután szemügyre vette a legközelebbi falat.

– Szervusztok! – zendült egy vidám férfihang.

Ludo Bumfolt állt a pálya közepén, Krum és Fleur társaságában. Harry és Cedric elindultak feléjük a sövényfalakon át.

Fleur mosolyogva nézett a közeledő Harryre, aki úgy tűnt, örökre beopta magát a szívébe azzal, hogy felhozta a húgát a tó fenekéről.

– Na, mit szóltok hozzá? – szólt vidoran Bumfolt, miután Harry és Cedric az utolsó sövényen is átkecmeregtek. – Szépen nőnek, igaz? Hagrid ápolása mellett egy hónap múlva már hat méter magasak lesznek. Ne féljete – tette hozzá nevetve, mikor látta Harry és Cedric savanyú arcát –, a próba után helyreállítjuk a kviddicspályákat. No de térjünk a lényegre. Gondolom, rájöttetek, mit építünk itt nektek.

Néhány másodpercig senki nem szólt. Aztán...

– Labirintust – morogta Krum.

– Úgy van! – rikkantotta Bumfolt. – Labirintust. A harmadik feladat tulajdonképpen pofonegyszerű. Elhelyezzük a Trimágus Kupát a labirintus közepén. Az a bajnok, aki elsőnek megérinti, maximális pontszámot kap.

– Sak be kell menni a labirintus közepébe? – kérdezte Fleur.

Bumfolt előre-hátra hintázott a talpán.

– Azért nem lesz az olyan egyszerű – felelte kedélyesen. – Akadályokat helyezünk el. Hagridtól kapunk néhány mágikus lényt... meg kell törnötök néhány varázst... szóval mindenféle ilyesmi. A két bajnok, aki vezet a versenyben, némi előnnyel indulhat. – Bumfolt rámosolygott Harryre és Cedricre. – Azután Viktor Krum következik, és végül Delacour kisasszony... De mindenkinek lesz esélye a győzelemre, hiszen az akadályokat is le kell majd küzdeni. Jó mulatság lesz, elhiszitek?

Harry el tudta képzelni, miféle mágikus lényeket fog felhajtani Hagrid egy ilyen esemény alkalmából, s ezért valahogy az volt az érzése, hogy a dolog egyáltalán nem lesz jó mulatság. Ennek ellenére udvariasan bólogatott, akárcsak a többiek.

– Akkor ezt meg is beszéltük... Ha nincs kérdésetek, visszatérhetünk a kastélyba. Egy kicsit hűvös van...

Kacsaringós úton elindultak kifelé a labirintusból. Bumfolt rögtön Harry mellé szegődött. Harry sejtette, hogy a főosztályvezető ismét a segítségét próbálja majd rátukmálni. Mielőtt azonban erre sor kerülhetett volna, Krum megütögette Harry vállát.

– Lehet beszélni veled?

– Oh, persze – felelte meglepetten Harry. – Megyünk sétálni?

– Rendben – egyezett bele Harry ébredező kíváncsisággal. Bumfolt kissé nyugtalannak tűnt.

– Megvárlak, Harry, rendben?

Harry elfojtott egy mosolyt.

– Köszönöm, Mr. Bumfolt, de nem szükséges – felelte. – Visszatalálok a kastélyba.

A stadionból kiérve Krum nem a durmstrangos hajó irányába indult tovább, hanem a Tiltott Rengeteg felé.

– Miért megyünk erre? – kérdezte Harry, mikor elhaladtak Hagrid kabinja és a beauxbatons-os kocsik között.

– Nem akarok, hogy senki halljon – felelte kurtán Krum.

Végül elértek egy jól belátható kis területet, nem messze a beauxbatons-os lovak karámjától. Ott Krum megállt, és szembefordult Harryvel.

– Tudni akarok – szólt mogorván –, hogy mi van te és Hermijjóni között.

Harry, aki a nagy titokzatoskodás után ennél komolyabb kérdésre számított, meghökkenve nézett fel Krumra.

– Semmi – felelte. Krum azonban továbbra is sötéten nézett rá. Harry most egyszerre ismét kicsinek érezte magát a durmstrangos fiú mellett, s úgy döntött, bővebben kifejti a választ. – Barátok vagyunk. Nem járok Hermionével, soha nem is jártam vele. Vitrol találta ki az egészet.

Krum bizalmatlanul méregette Harryt. – Hermijjoni sokszor beszél rólad – morogta.

– Azért, mert barátok vagyunk – felelte Harry.

Hihetetlenül abszurdnak érezte, hogy itt áll az erdő szélén Viktor Krummal, a világhírű kviddicsjátékossal, és egy ilyen beszélgetést folytat vele. Olyan volt, mintha Krum egyenrangú partnernek, komoly vetélytársnak tekintené őt...

– Ti nem... ti soha...

– Nem – jelentette ki határozottan Harry.

Krum ettől egy kicsit mintha jobb kedvre derült volna. Néhány másodpercig Harry arcába bámult, majd így szólt:

– Nagyon jól repülsz. Néztam az első próbán.

Harry szélesen elvigyorodott, és egyszerre sokkal magasabbnak érezte magát.

– Kösz – felelte. – Én pedig láttalak a Világkupadöntőn. Az a Vronszkij-műbukás...

Ekkor azonban valami megmozdult Krum háta mögött a fák árnyékában. Harry, aki túlságosan is jól tudta, miféle lények ólálkodnak a Tiltott Rengetegben, ösztönösen megragadta Krum karját, és a fák felé fordította a fiút.

– Mi az?

Harry némán megrázta a fejét, és arra a pontra meredt, ahol a mozgást látta. Közben kezét a talárja zsebébe süllyesztette, és kitapogatta varázspálcáját.

Egyszerre megzörrent az avar, és rögtön utána egy ember tántorgott ki egy öles tölgyfa törzse mögül. Az első pillanatban Harry nem ismerte meg... aztán rádöbrent, hogy Mr. Kupor az.

Kupor úgy festett, mintha legalább egy hete úton lenne. Talárja szakadt és véres volt a térdénél, borostás, nyüzött arcán horzsolások és sebek éktelenkedtek. Máskor oly ápolt haja és bajusza most igencsak mosásra és

vágásra szorult. Megdöbbenő külseje azonban semmi volt ahhoz képest, ahogyan viselkedett. Szüntelenül motyogott és gesztikulált – mintha egy olyan emberhez beszélt volna, akit csak ő lát. Erősen emlékeztette Harryt arra a vén csavargóra, akit egy londoni utcán látott, mikor egyszer Dursleyék magukkal vitték vásárolni.

Az az öregember is buzgón beszélgetett a semmivel. Petunia néni rögtön átvonszolta Dudleyt az utca túloldalára, hogy elég nagy ívben el tudják kerülni a csavargót, Vernon bácsi pedig utána hosszú szónoklatban kifejtette a családnak, mit kellene szerinte csinálni a koldusokkal és a csavargókkal.

– Nem volt ő is a zsúriben? – kérdezte Krum Kuporra meredve. – Nem jött ő a ti minisztériumból?

Harry bólintott, majd némi habozás után elindult Mr. Kupor felé. A férfi ügyet sem vetett rá; folytatta monológját, amit egy fához intézett:

– ...és ha azzal is megvan, Weatherby, akkor küldjön egy baglyot Dumbledore-nak. Tájékoztassa Karkarov legutóbbi üzenetéről, miszerint a Durmstrang tizenkét tanulóval képviseli magát a tusán...

– Mr. Kupor – szólította meg óvatosan Harry.

– ...aztán küldjön baglyot Madame Maxime-nak is. Felteszem, ő is több tanulót kíván majd hozni most, hogy Karkarov kerek egy tucatra módosította a keretlétszámot... Legyen szíves, intézkedjen ezekben az ügyekben, Weatherby. Rendben? Rendben? Rend... – Mr. Kupor kiguvadt szemmel nézte a fát, és hangtalanul tovább motyogott neki. Azután megtántorodott, és térdre rogyott.

– Mr. Kupor? – szólította meg emelt hangon Harry. – Mi történt önnel?

Kupor szeme kifordult. Harry hátranézett Krumra, aki követte őt az erdő szélére, s most megrökönyödve bámulta Kuport.

– Mi a baja neki?

– Fogalmam sincs – dünnyögte Harry. – Figyelj, menj fel a kastélyba, és szólj...

– Dumbledore! – hörögte hirtelen Kupor, azzal megmarkolta Harry talárját. Lehúzta őt magához, bár szeme valahova Harry feje fölé meredt. – Beszélnem... kell... Dumbledore-ral...

– Rendben – bólogatott Harry – Álljon fel, Mr. Kupor, akkor felkísérjük a...

– Ostoba... ostobaságot... csináltam... – suttogta Kupor. Minden jel arra mutatott, hogy megháborodott. Szeme kidülledt és szüntelenül forgott, nyitott szájából az állára csorgott a nyál. Látszott, hogy minden egyes szóért iszonyúan meg kell küzdenie. – El kell... mondanom... Dumbledore-nak...

– Álljon fel, Mr. Kupor – mondta hangosan és érthetően Harry. – Álljon fel, akkor elkísérjük Dumbledore-hoz.

Kupor szeme most Harryre fordult. – Te... ki vagy? – lehelte.

– Az iskola egyik diákja – felelte Harry, és segítségre várva Krum felé fordult. Krum azonban csak állt, s kimondottan riadtnak tűnt.

– Nem vagy... az... nem vagy az övé? – suttogta Kupor, s álla petyhüdtlen leereszkedett.

– Nem – felelte Harry, anélkül, hogy a leghalványabb fogalma lett volna róla, kiről beszél Kupor.

– Dumbledore-é?

– Igen – felelte Harry.

Kupor most még közelebb húzta őt magához. Harry megpróbálta kiszabadítani a talárját, de Kupor görcsösen markolta.

– Figyelmeztess... Dumbledore-t...

– Ha elenged, idehozom Dumbledore-t – mondta Harry. – Engedjen el, Mr. Kupor, és idehozom...

– Köszönöm, Weatherby, és ha elintézte, kérnék egy csésze teát. Hamarosan megérkezik a nejem és a fiam – este koncertre megyünk Mr. és Mrs Caramellel. – Kupor egyszerre ismét folyékonyan beszélt; megint a fának szónokolt, és keresztülnézett Harryn, aki meglepetésében észre sem vette, hogy Kupor elengedte a talárját. – Igen, a fiam nemrég tizenkét tantárgyból szerzett RBF-et, nagyon derék, igen, köszönöm, igen, büszke vagyok rá. Jut eszembe, kérem, hozza be nekem az andorrai mágiaügyi minisztertől jött jegyzéket. Azt hiszem, ma lesz időm megfogalmazni egy vázlatot...

– Te maradj itt vele! – fordult Krumhoz Harry. – Majd én felmegyek Dumbledore-ért. Én gyorsabban megtalálom, tudom hol a szobája...

– Ez örült... – szólt nyugtalanul Krum, és Kuporra meredt, aki még mindig magyarázott a fának, amit Percynek vélt.

– Csak maradj itt mellette – ismételte Harry, és felállt. A mozdulatra azonban Kupor újabb hirtelen váltással reagált – belekapaszkodott Harry térdébe, és visszahúzta őt a földre.

– Ne... hagyj... itt – suttogta, s szeme ismét kiguvadt. – Megszöktem... fegyelmeztetni... szólnom kell... Dumbledore kell... miattam... az én bűnöm... Bertha... meghalt... minden... az én hibám... a fiam... miattam... szólj Dumbledore-nak... Harry Potter... a Sötét Nagyúr... erősebb... Harry Potter...

– Idehozom Dumbledore-t, ha elenged, Mr. Kupor! – szólt Harry, és Krum felé kapta a fejét. – Légy szíves, segíts!

Krum szorongó arccal közelebb lépett, és leguggolt Kupor mellé.

– Csak tartsd itt! – mondta Harry, és kiszabadította magát a férfi kezéből. – Hozom Dumbledore-t.

– Sietsz! Gyorsán! – kiáltott utána Krum. Harry akkor már eltávolodott az erdőtől, és felfelé rohant a sötét lankán. A park néptelen volt. Bumfolt, Cedric és Fleur eltűntek. Harry felszökkent a bejáratí lépcsőn, beszaladt a tölgyfa ajtón, és már róttá is márványlépcső fokait. A második emeletet célozta meg.

Öt perccel később lefékezett egy kihalt folyosószakasz közepén a falnál álló magas kőszörny előtt. – Cít-citrompor! – zihálta a szobornak.

Ezzel a jelszóval lehetett bejutni a Dumbledore rezidenciájához vezető rejtett lépcsőre – legalábbis két évvel korábban ezzel lehetett. A jelszó időközben megváltozhatott, mivel a kőszörny nem kelt életre, és nem ugrott félre – csak állt, és fenyegetően meredt Harryre.

– Mozdulj már! – kiabált rá Harry. – Gyerünk!

A Roxfortban azonban még soha semmi nem mozdult meg csak attól, hogy Harry rákiáltott; tudta, hogy hiába próbálkozik. Jobbra-balra végignézett az üres folyosón. Lehet, hogy Dumbledore a tanáriban van? Rohanni kezdett a lépcső felé...

– Potter!

Harry lefékezett, és megfordult.

Piton érkezett le a kőszörny mögötti rejtett lépcsőn. A fal éppen bezárult mögötte, amikor magához intette Harryt.

– Mit keresel itt, Potter?

– Beszélnem kell Dumbledore professzorral! – hadarta futás közben Harry, majd becsúsztatva megállt Piton előtt. – Mr. Kupor van itt... előkerült... az erdőnél van... beszélni akar...

– Mi ez a zagyvaság? – mordult rá Piton. – Miket fecsegsz itt össze?

– Mr. Kupor! – harsogta bele a tanár arcába Harry. – A minisztériumból! Valami baja van – ott ül az erdő szélén, és Dumbledore-ral akar beszélni! Mondja meg a jelszót, és...

– Az igazgató úr nem ér rá, Potter – szólt gonosz mosollyal Piton.

– Szólnom kell neki! – tajtékzott Harry.

– Süket vagy, Potter?

Pitonról lerítt, hogy módfelett élvezi a helyzetet.

– Figyeljen – zihálta dühösen Harry. – Kupor beteg... nincs eszénél... azt mondja, figyelmeztetni akarja...

Piton háta mögött most megnyílt a fal, és feltűnt Dumbledore. Hosszú, zöld tálár volt rajta, s arcán érdeklődő mosoly ült.

– Valami gond van? – kérdezte, tekintetét Piton és Harry között járátva.

– Professzor úr! – Harry fűgén megkerülte Pitont, mielőtt az megszólalhatott volna. – Itt van Mr. Kupor – lent az erdő szélén! Beszélni akar önnel!

Értetlenkedő kérdésekre számított, de nagy megkönnyebbülésére Dumbledore-nak elég volt ennyi információ.

– Vezess oda! – mondta, és sebes léptekkel követte Harryt, faképnél, azaz köszörnynél hagyva Pitont, aki savanyú képével most kétszer olyan csúfnak tűnt, mint egyébként.

– Mit mondott Mr. Kupor, Harry? – kérdezte Dumbledore, mikor már a márványlépcsőn jártak.

– Azt, hogy figyelmeztetni akarja önt... hogy valami szörnyű dolgot csinált... a fiáról beszélt... meg Bertha Jorkinsről... és – és Voldemortról... azt mondta, Voldemort most megerősödött...

– Nocsak... – dörmögte Dumbledore, és megszaporázta lépteit. Időközben kiértek az éjsötét parkba.

– Nagyon furcsán viselkedik – folytatta Harry, a professzor mellett loholva. – Mintha nem is tudná, hol van. Azt hiszi, ott van vele Percy Weasley, és magyaráz neki, aztán hirtelen átvált, és önt hívja... Ott hagytam Viktor Krumot, hogy őrizze.

– Igen? – kérdezett rá élesen Dumbledore, és még hosszabbra nyújtotta lépteit. Harrynek most már tényleg szaladnia kellett, hogy ne maradjon le. – Más is látta Mr. Kuport?

– Nem – zihálta Harry. – Csak ketten voltunk Krummal. Mr. Bumfolt előtte a harmadik próbáról beszélt nekünk, de addigra már elment. Mi ott maradtunk Krummal, és egyszer csak kijött az erdőből Mr. Kupor...

– Hol vannak? – kérdezte Dumbledore, mikor megpillantották a beauxbatons-os kocsi sötét körvonalait.

– Arra – Harry megelőzte Dumbledore-t, hogy mutassa az utat. Kupor hangját már nem hallotta, de pontosan emlékezett a helyre; nem messze a beauxbatons-os kocsin túl álltak... valahol itt...

– Viktor! – kiáltotta Harry.

Senki nem felelt.

– Itt voltak – fordult Dumbledore-hoz Harry. – Valahol itt, ez egészen biztos...

– Lumos – szólt Dumbledore, és felemelte világító pálcáját. A fény lassan végigpásztázott a fák törzsén és a talajon, s végül két lábra esett.

Harry és Dumbledore odasiettek. Krum volt az; mozdulatlanul feküdt a földön, de lélegzett. Mr. Kupornak nyoma sem volt. Dumbledore Krum fölé hajolt, és felhúzta a fiú szemhéját.

– Elkábították – szólt csendesen. Félhold alakú szemüvege megcsillant a pálca fényében, ahogy szemügyre vette a közeli fákat.

– Hívjak segítséget? – ajánlkozott Harry. – Szóljak Madam Pomfreynak?

– Nem kell – felelte gyorsan Dumbledore. – Maradj itt.

Maga elé emelte pálcáját, Hagrid kunyhójára mutatva vele. Harry nézte, mit csinál. A pálca hegyéből kísértetmadarat idéző ezüstös valami röppent a fák közé. Dumbledore most újra Krum fölé hajolt, a fiúra szegezte pálcáját, és ezt mormolta:

– Stimula.

Krum kinyitotta a szemét, és kábán körülnézett. Miután meglátta Dumbledore-t, megpróbált felülni, de az igazgató a vállára tette a kezét, szelíden visszanyomva őt a földre.

– Megtámadott! – motyogta Krum, és egyik kezét a fejéhez emelte. – Bolond öregember megtámadott! Megfordultam nézni, hol van Potter, és hátulról megtámadott!

– Maradj nyugton még egy percig! – szólt rá Dumbledore.

Súlyos léptek zaja ütötte meg a fülüket, és néhány másodpercre rá kibukkant a fák közül Hagrid. Kezében nyílpuskát szorongatott, sarkában ott loholt Agyar.

– Professzor úr! – szólt kerekre tárgult szemmel. – Harry... Mi történt?

– Hagrid, kérlek, hívd ide Karkarov professzort – utasította Dumbledore.

– Megtámadták a bajnokát. Majd azonnal riaszd Mordon professzor urat...

– Nem kell, Dumbledore – recsegte egy rekedt hang. – Itt vagyok.

Mordon bicegett feléjük, botjára támaszkodva, világító pálcával a kezében.

– A pokolba ezzel a lábbal... – dörmögte bosszúsan. – Mi történt? Piton Kuport emlegette...

– Kuport? – csodálkozott Hagrid.

– Kérlek, hívd Karkarovot! – szólt rá élesen Dumbledore. – Persze... megyek, professzor úr...

Hagrid sarkon fordult, és Agyarral együtt eltűnt a fák között.

– Nem tudom, hova tűnt Barty Kупor – szólt Dumbledore –, de feltétlenül meg kell találunk.

– Értem – recsegte Mordon, és felemelt pálcával elbicegett az erdő mélye felé.

A következő néhány pere néma várakozással telt. Végül felhangzott Hagrid lépteinek jellegzetes zaja, és megjelent a vadőr, nyomában Karkarovval. Utóbbi fényes, ezüstszürke bundáját viselte; arca sápadt volt, és felindultságot tükrözött.

– Mi ez!? – bődült fel, mikor megpillantotta Dumbledore-t, Harryt és köztük a földön fekvő Krumot. – Mi folyik itt?

Krum fejét dörzsölgetve felült.

– Megtámadtak! – panaszkolta. – Kупor vagy hogy is hívja...

– Kупor támadott meg? Kупor? A Trimágus-zsűri tagja? – Igor... – kezdte Dumbledore, de Karkarov felháborodva kihúzta magát, és a szavába vágott:

– Aljas csalás! – ordította Dumbledore-ra mutatva. – Összeesküvés! Maga meg a minisztere csapdába csaltak! Ez nem tisztességes verseny! Azzal kezdte, hogy becsempészett egy kiskorút a bajnokok közé! Most pedig a minisztériumi cinkostársa megpróbálja likvidálni az én bajnokomat! Alattomos, becstelen ármánykodás! Építsük a nemzetközi varázslókapcsolatokat? Újítsuk fel a barátságot, felejtjük el a régi sérelmeket? Hát ez a véleményem magáról meg az üres szólamáiról, Dumbledore!

Karkarov odaköppött Dumbledore lába elé. Hagrid egyetlen gyors mozdulattal torkon ragadta Karkarovot, a magasba emelte, és nekiszegezte a legközelebbi fatörzsnek.

– Kérjen bocsánatot! – bődült rá a hörgő férfira.

– Hagrid! Engedd el! – csattant rá villogó szemmel Dumbledore.

Hagrid eleresztette Karkarov torkát. A férfi lehuppant a földre, és összeroskadott, mint egy zsák. A fárról néhány gally és levél potyogott a fejére.

– Hagrid, most kísérd fel Harryt a kastélyba – szólt parancsoló hangon Dumbledore.

A felindultságtól ziháló vadőr sötét pillantást vetett Karkarovra.

– Nem lenne jobb, ha itt maradnék ön mellett?

– Felkíséred Harryt a kastélyba! – ismételte szigorúan Dumbledore. – Egyenesen felviszed a Griffendél-toronyba. Harry – te pedig ott maradsz. Minden dolgod – minden levél, amit esetleg küldeni akarsz – várhat holnap reggelig, megértetted?

– A... igen – felelte elképedve Harry. Dumbledore olvas a gondolataiban? Pontosan ez járt a fejében: hogy első dolga lesz értesíteni Siriust a történekről.

– Agyart itt hagyom, igazgató úr – szólt Hagrid, le sem véve fenyegető pillantását Karkarovról, aki még mindig ott hevert bundájába gabalyodva a fa gyökerei között. – Agyar, maradsz! Gyerünk, Harry.

A beauxbatons-os kocsi mellett elhaladva a kastély felé vették az irányt. Hagrid csak akkor szólalt meg, amikor már a tónál jártak.

– Hogy merészel így beszélni... – füstölgött. – Hogy meri rágalmazni Dumbledore-t! Ő soha nem tenne ilyet! Még hogy becsempészett téged a versenybe! Hiszen aggódik érted! Sose volt még ilyen komor, mint mostanában... És beléd meg mi ütött? – mordult rá hirtelen Harryre, aki döbbenetn nézett fel rá. – Hogy jut eszedbe elcsászkalni azzal a sötét képű Krummal? Az egy durmstrangos, Harry! Meg is átkozhatott volna! Semmit nem tanultál Mordontól? Hagyod, hogy elcsalogasson a vaksötét erdőbe...

– Krum nem akart semmi rosszat! – vágott a szavába Harry. – Esze ágában se volt megátkozni, csak beszélni akart velem Hermionéről...

– Hozzá is lesz néhány szavam – dohogott Hagrid a bejárati lépcsőket taposva. – Legjobb, ha messze elkerülitek az egész külföldi bandát. A kutyámat se bízám rá egyikre se!

– Azért Madame Maxime-mal egész jól elváltál – jegyezte meg epés-ingerülten Harry.

– Ne beszélj nekem arról a némberről! – Hagrid olyan fenyegető arcot vágott, hogy Harry összerezett ijedtében. – Alattomos, kétszínű fehérnép! Most megint jön, törleszkedik, mint a macska-hát persze, mert ki akarja szedni belőlem, mi lesz a harmadik próbán. Hah! Ismerem én a fajtáját!

Harry egyenesen megkönnyebbült, mikor a Kövér Dámához érve elbúcsúzatott a háborgó kedélyű Hagridtól. Alig várta, hogy beszámolhasson barátainak különös kalandjáról. Sietve bemászott hát a portrélyukon, és nyomban megcélozta a félreeső asztalt, ahol Ron és Hermione vártak rá.

Huszonkilencedik fejezet

Az álom

– Két lehetőség van – szólt homlokráncolva Hermione. – Vagy Mr. Kupor támadta meg Viktort, vagy valaki más támadta meg mindkettőjüket, amikor Viktor nem figyelt oda.

– Biztos, hogy Kупor volt – vágta rá Ron. – Különben miért tűnt volna el? Megtámadta Krumot, és kereket oldott.

– Nem hinném – rázta a fejét Harry. – Nagyon ki volt készülve... Járnai is alig tudott, nemhogy dehoppanálni vagy ilyesmi.

Hermione bosszúsan felnyögött.

– Hányszor kell még elmondanom, ti fafejűek: a Roxfort területén nem lehet dehoppanálni!

– Na jó, mondok mást! – szólt izgatottan Ron. – Krum megtámadta Kупort – nem, nem, várjatok –, aztán elkábította saját magát!

– Mr. Kупor pedig köddé vált, igaz? – fíntorgott Hermione.

– Ja, tényleg...

Harry, Ron és Hermione másnap már hajnalban felkeltek, és a bagolyházba siettek, hogy elküldjék a levelet Siriusnak. Most az ablaknál álltak, és a ködlépte parkot bámulták. Arcuk sápadt, szemük karikás volt, mivel késő éjszakáig beszélgettek.

– Ismételjük el még egyszer! – vetette fel Hermione. – Pontosan mit mondott Mr. Kупor?

– Mondom, hogy összefüggéstelenül beszélt! – csóválta a fejét Harry. – Dumbledore-t akarta figyelmeztetni valamire.

Bertha Jorkinsről azt állította, hogy meghalt. Ismételte, hogy mindenről ő tehet... a fiát is említette.

– A fia haláláról tényleg ő tehet – jegyezte meg Hermione.

– Nem volt eszénél! – folytatta Harry. – Volt, amikor úgy emlegette a feleségét meg a fiát, mintha még élnének. De főleg Percynek magyarázott mindenféle hivatali dolgokat, mintha Ron bátyja ott lett volna.

– És... mit is mondott Tudodkiról? – kérdezte Ron.

– Hányszor mondjam még el... – sóhajtott fáradtan Harry. – Azt, hogy erősebb lett.

Egy darabig mindhárman hallgattak.

– De hát azt mondod, nem volt az eszénél – szólalt meg végül Ron. – Össze-vissza dumált, a fele csak agyrém volt... Akkor meg ez az egész...

Hangja elárulta, hogy ő se hiszi igazán, amit mond.

– Még akkor tűnt a legnormálisabbnak, amikor Voldemortról beszélt – szögezte le Harry, ügyet sem vetve Ron fájdalmas fíntorára. – Alig bírta kipréselni magából a szavakat, de akkor legalább tudta, hol van, és mit akar. Erősködött, hogy beszélnie kell Dumbledore-ral.

Harry hátat fordított az ablaknak, és a tetőgerendák felé bámult. Az ülőrudak lassan megteltek az éjszakai vadászatból visszatérő baglyokkal. A

legtöbbnek egy-egy egér vagy pocok lógott a szájából.

– Ha Piton nem tartott volna fel – szólt keserűen Harry –, időben odaérhettünk volna. „Az igazgató úr nem ér rá, Potter... Miket fecsegsz itt össze?” Fájt volna neki, ha félreáll az útból!?

– Lehet, hogy direkt fel akart tartóztatni! – kapott a szaván Ron. – Várjatok csak... Milyen gyorsan érhetett le az erdőbe? Nem lehet, hogy megelőzött titeket?

– Ha denevérré tud válni, akkor lehet – felelte Harry. – Egyébként nem hiszem.

– El tudom képzelni róla... – dörmögte Ron.

– Beszélnünk kell Mordon professzorral! – jelentette ki Hermione. – Meg kell tudnunk, megtalálta-e Mr. Kuport.

– Ha nála volt a Tekergők Térképe, akkor könnyen ráakadhatott – mondott végre valami biztatót is Harry.

– Feltéve, hogy Kupor még nem hagyta el a Roxfort birtokot... – töprengett Ron. – Mert ugye a térkép csak a...

– Csss! – intette le Hermione.

Valaki közeledett a bagolyház felé. Nem is egyvalaki, hanem két ember – Harry jól hallotta a beszélgetésüket.

– ...ez zsarolás, erre nagyon ráfázhatunk...

– Figyelj, ha a szép szóra nem hallgat, akkor muszáj bekeményítenünk. Biztos nem örülne neki, ha a Mágiaügyi Minisztériumban megtudnák, mit csinált...

– Fogd már fel, ha ezt leírod, az zsarolás!

– Akkor is aggódni fogsz, amikor megkapjuk tőle a zsák galleont?

A bagolyház ajtaja dörrenve kicsapódott, és belépett a Fred-George páros. Mikor megpillantották Harryéket, meg dermedtek.

Ron és Fred egyszerre szólaltak meg: – Mit csináltok itt? – kérdezték.

– Baglyot küldünk – felelte kórusban Harry és George.

– Ilyenkor? – csodálkozott Hermione és Fred. Fred elvigyorodott.

– Alkut ajánlok – mondta. – Nem faggatunk titeket, ha ti se faggattok minket.

Egy lepecsételt borítékot tartott a kezében. Harry kíváncsian rápillantott a levélre, de Fred – talán véletlenül, talán szándékosan – odább csúsztatva rajta az ujját, és eltakarta a címzést.

– A világért se akarunk feltartani titeket – szólt gúnyos udvariassággal, és színpadiasan meghajolva az ajtó felé mutatott.

Ron nem mozdult a helyéről.

– Kit akartok zsarolni? – kérdezte.

Fred arcáról eltűnt a vigyor. Harry George-ot figyelte – az előbb ikertestvéreire sandított, aztán rámosolygott Ronra. – Nem kell betojni, csak vicceltem – felelte könnyedén.

– Nekem nem úgy tűnt – mondta Ron.

Fred és George összenéztek. Ezúttal Fred válaszolt:

– Egyszer már figyelmeztettek, Ron: ha ragaszkodsz a mostani orrodhoz, akkor ne üsd bele a dolgainkba. Nem mintha érdemes lenne ragaszkodni hozzá...

– Ha zsarolni akarsz valakit, ahhoz nekem is közöm van – makacskodott Ron. – George-nak igaza van – erre nagyon ráfázhattok.

– Mondom, hogy csak vicceltem.

E szavakkal George odalépett Fredhez, kivette a kezéből a levelet, és hozzáerősítette azt az egyik iskolai gyöngybagoly lábához.

– Kezdesz úgy beszélni, mint a drága jó bátyánk. Ha így folytatod, a végén prefektus leszel.

– Nem leszek prefektus! – fortyant fel sértődötten Ron. George megfogta a gyöngybaglyot, az ablakhoz vitte, és a madár szárnyra kapott. George megfordult, és rávigyorgott Ronra.

– Akkor ne játszd a nagyokost. Na sziasztok!

Az ikrek magukra hagyták Harryt, Ront és Hermionét, akik kérdő tekintettel néztek egymásra.

– Lehet, hogy tudnak valamit a dologról? – suttogta Hermione. – Kuporról meg az egészről?

– Nem hiszem – felelte Harry. – Ha olyan komoly ügy lenne, biztos nem tartanák meg maguknak. Szólnának Dumbledore-nak.

Ron nyugtalanul pislogott.

– Mi van? – nézett rá Hermione.

– Az a baj... – kezdte tépelődve Ron. – Szóval szerintem nem biztos, hogy szólnának. Mostanában csak azon jár az eszük, hogyan kereshetnének pénzt. Feltűnt, amikor folyton velük mentem mindenhova, akkor... amikor...

– Amikor haragban voltunk – fejezte be helyette Harry. – Jó, pénzt akarnak, de hogy ezért zsaroljanak valakit...

– Komolyan gondolják azt a varázsvicces tervüket – csóválta a fejét Ron. – Először azt hittem, hogy csak anyát akarják bosszantani vele, de nem. Tényleg nyitni akarnak egy olyan csodabazárt. Egy év múlva végeznek a Roxfortban. Folyton azt szajkózzák, hogy el kell kezdeniük gondolkodni a

jövőről, meg hogy apa nem tudja támogatni őket, és hogy valahonnan kezdőtőkét kell szerezniük.

Most Hermionét fogta el a nyugtalanság.

– Jó, de... törvényellenes dolgot azért biztos nem csinálnának.

Ron kétkedő arcot vágott.

– Gondolod? Nem épp arról híresek, hogy betartják a házirendet...

– De ez nem a házirend, hanem a törvény! – rémüldözött Hermione. – Zsarolásért nem büntetőfeladatot fognak kapni! Ron, szerintem szólnod kellene Percynek...

– Te meg vagy húzatva? – hüledezett Ron. – Percynek? Tudod, mit csinálna? Átmenne Kuporba, és feljelenené Fredéket! – Kibámult az ablakon, amelyen át George kiengedte a gyöngybaglyot, majd így szólt: – Gyertek, menjünk le reggelizni.

– Szerinted még korán van hozzá, hogy megkeressük Mordont? – kérdezte Hermione, miközben lefelé ballagtak a csigalépcsőn.

– Igen – felelte Harry. – Kiátkozna minket a csukott ajtón át, ha hajnalban felébresztenénk. Azt hinné, meg akarjuk gyilkolni álmában. Várjunk az első szünetig.

A mágiatörténet-óra sosem tűnt rövidnek, de ennyire hosszúnak is ritkán. Harry sűrűn pislogott Ron órájára (a sajátját már nem is hordta), de az megdöbbenően lassan járt – Harry biztosra vette, hogy az is az utolsókat rúgja. Mindhárman olyan fáradtak voltak, hogy legszívesebben ott helyben aludtak volna egyet. Még a mindig szorgosan jegyzetelő Hermione is a tenyerébe támasztotta fejét, és üres tekintettel bámult Binns professzorra.

Mikor aztán megszólalt a csengő, összeszedték magukat, és sietve elindultak a sötét varázslatok tanterem felé. Össze is találkoztak a teremből kilépő Mordonnal, akin ugyanaz a kimerültség látszott, amit ők is éreztek. A professzor normális szemével laposakat pislogott, s ez még jobban kiemelte arcának aszimmetriáját.

– Mordon tanár úr! – szólította meg Harry, mikor végre sikerült a zsúfolt folyosón az öreg varázsló közelébe férkőzniük.

– Szervusz, Potter – recsegte Mordon. Mágikus szemét néhány elhaladó elsőévesre szegezte, akik erre riadtan megsziporázták lépteiket. Mordon befordította szemét a fejébe, és a sarokig kísért vele a csoportot – csak azután szólalt meg ismét:

– Menjünk be.

Félreállt, hogy beengedje Harryéket az üres terembe, majd követte őket, és becsukta maga után az ajtót. Harry bevezetés nélkül a tárgyra tért.

– Megtalálta Mr. Kuport, tanár úr?
– Nem – felelte Mordon, miközben a tanári asztalhoz bicegett. Leült, nyögve kinyújtotta falábát, és elővette laposüvegét.

– Használta a térképet? – érdeklődött Harry.

– De még mennyire! – bólintott Mordon, és meghúzta a laposüveget. – Követtem a példadat, Potter. Begyűjtőbűbájjal lehívtam magamhoz az erdőbe. De Kupor nem volt a térképen.

– Akkor mégiscsak dehoppanált? – kérdezte Ron.

– A Roxfort területén nem lehet dehoppanálni! – ismételte ingerülten Hermione. – Más módszerrel is eltűnhetett, igaz, tanár úr?

Mordon mágikus szeme fürkészve tekintett Hermionéra.

– Te is gondolkozhatnál az aurori pályáról – szólt. – Jól forog az eszed, Granger.

Hermione elpirult az örömtől.

– Láthatatlanná nem válhatott – töprengett hangosan Harry. – Attól még a térkép megmutatta volna. Ezek szerint elhagyta a birtokot.

– De vajon a saját akaratából? – tette fel a kérdést Hermione. – Vagy valaki kényszerítette?

– Tényleg! – kapott az ötleten Ron. – Lehet, hogy valaki érte ment seprűn, és elrepült vele.

Reménykedve nézett Mordonra, mintha leghőbb vágya lenne, hogy az neki is ajánlja az aurorszakmát.

– Az emberrablás is egy lehetőség – bólintott Mordon.

– Szóval úgy gondolja, hogy valahol Roxmortsban van? – kérdezte Ron.

– Akárhol lehet – rázta a fejét Mordon. – De itt nincs, az biztos.

Nagyot ásított, amitől az összes sebhely megnyúlt az arcán, és tágra nyíló, ferde szája látni engedte erősen hiányos fogsorát. Azután így szólt:

– Dumbledore mesélte, hogy szívesen nyomozgattok érdekes ügyekben, de most semmit nem tehettek Kuporért. A minisztérium kerestetni fogja, Dumbledore értesítette őket. Jobban teszed, Potter, ha a harmadik próbára koncentrálsz.

– Tessék? – kapta fel a fejét Harry. – Ja... igen...

Bumfolt előző esti tájékoztatója óta egyszer sem jutott eszébe a labirintus.

– Ha jól tudom, az ilyesmiben szakértő vagy – folytatta Mordon, borostás állát vakargatva. – Dumbledore szerint megoldottál már néhány hasonló feladatot. Állítólag már első osztályos korodban átverekedted magad egy sor akadályon, ami a bölcsek kövét őrizte.

– Akkor mi is segítettünk neki – jegyezte meg sietve Ron. – Hermione meg én.

Mordon szélesen elvigyorodott.

– Ha így áll a dolog – szólt –, segítetek neki a felkészülésben, és akkor biztosan nyerni fog. De addig is... lankadatlan éberség, Potter. Lankadatlan éberség!

Ismét nagyot húzott a laposüvegből, és mágikus szeme az ablak felé fordult. Azon át látni lehetett a durmstrangos hajó árbocának csúcsát.

– Aztán ti ketten... – Normális szemét Ronra és Hermionéra szegezte. – Ti meg maradjatok Potter mellett, értem? Persze én is nyitva tartom a szemem, de... több szem többet lát.

Másnap reggel megérkezett Sirius válasza. Az iskolai bagoly ugyanabban a pillanatban ért asztalt, Harry előtt, amikor Hermione elé is szállt egy macskabagoly, csőrében az aznapi Reggeli Prófétával. A lány elvette az újságot, és gyorsan végignézte az első pár oldal cikkeit. – Hah! Nem tud Kuporról! – szólt diadalmasan, majd ő is a levél fölé hajolt, hogy lássa, mit szól Sirius az esti eseményekhez.

Harry!

Hogy lehetsz ilyen könnyelmű, hogy a Tiltott Rengetegben sétálgatsz Viktor Krummal? Bagolyfordultával meg kell esküdnöd nekem, hogy ezentúl senkivel nem mész sehova sötétedés után. Van a Roxfortban valaki, aki az életedre tör. Nyilvánvaló, hogy Kuport távol akarták tartani Dumbledore-tól, és aki ezt akarta, talán ott ólálkodott a sötétben, néhány lépésnyire tőled. Meg is ölhetett volna.

A neved nem véletlenül került a Tűz Serlegébe. Az, aki a vesztedet akarja, mindenképp megpróbálja majd kihasználni az utolsó alkalmat. Maradj mindig Ron és Hermione mellett, ne hagyd el este a Griffendél-tornyot, és készülj a harmadik próbára. Gyakorold a kábítást és a lefegyverzést. Néhány ígézet sem ártana megtanulnod. Kuporért semmit nem tehetsz.

Húzd meg magad, és kerüld a veszélyt. Várom a levelet, amiben a szavadat adod, hogy nem csavarogsz el többet.

Szipák

– Pont ő oktat ki engem a csavargásról? – szólt méltatlankodva Harry, miközben összehajtotta és zsebre dugta Sirius levelét. – Azok után, amit ő művelt roxfortos korában?

– Aggódik érted! – csattant rá szemrehányóan Hermione. – Ahogy Mordon és Hagrid is! Arra még nem gondoltál, hogy esetleg hallgatnod kéne rájuk?

– Év eleje óta senki se támadt meg – erősködött Harry. – Egy árva fenyegetést nem kaptam...

– Épp csak beledobta valaki a neved a Tűz Serlegébe – vágott vissza Hermione. – És nem azért, mert jól akart neked. Szipáknak igaza van, Harry. Talán csak el akarják altatni a gyanakvásodat. Lehet, hogy a harmadik feladat lesz a csapda.

– Idefigyelj! – szólt türelmét vesztve Harry. – Mondjuk, hogy Szipáknak igaza van, és valaki azért kábította el Krumot, hogy elrabolhassa Kuport. De akkor az a valaki ott volt a közelünkben, a fák között, nem? Mégis megvárta, amíg elmegyek, és csak akkor támadott. Ha én lennék a kiszemelt áldozat, szerinted ezt tette volna?

– Ha meggyilkol az erdőben, az nem tűnt volna balesetnek – vetette ellen Hermione. – Viszont, ha a próba során halsz meg...

– Krummal nem volt ilyen kíméletes a tettes – vitatkozott Harry. – Miért nem végzett mindkettőnkkel? Mindenki azt hitte volna, hogy párbajoztunk.

– Én sem értem, hogy mi történt, Harry – mondta könnyörgő hangon Hermione. – Csak azt tudom, hogy sorozatban történnek gyanús dolgok, amiket nem lehet egy legyintéssel elintézni... Mordonnak igaza van... és Szipáknak is! El kell kezdened készülni a harmadik próbára. És írd meg azt a levelet Szipáknak! Ígérd meg neki, hogy nem kóborolsz el többet egyedül.

A roxfordi birtok sosem csábította még annyira Harryt, mint most, amikor kastélyfogságra volt ítélve. A következő pár napban szabadideje egyik felét a könyvtárban töltötte, ahol használhatónak tűnő igézőket kerestek Ronnal és Hermionével, a másik felét pedig üres tantermekben, ahova belopóztak gyakorolni. Mindenekelőtt a kábító átkot kellett elsajátítania, hiszen azt most készült először használni. Az átok gyakorlásához azonban Ron és Hermione önfeláldozására is szükség volt.

– Raboljuk el Mrs Norrist javasolta Ron a hétfői ebédszünetben, a bűbájtanterem padlóján fekvé, miután Harry ötödször is elkábította és magához térítette. – Őt is kábíthatnád egy darabig. Vagy Dobbyt. Tényleg, Harry, Dobby boldogan vállalná. Még örülne is, hogy segíthet neked. Persze én is szívesen segítek – tette hozzá, miközben a fenekét dörzsölve feltápáskodott a földről –, csak már minden tagom fáj...

– Persze, mert mindig a párnák mellé esel! – pörlekedett vele Hermione, a távtaszító bűbáj gyakorlásához használt kispárnákat igazgatva. – Próbálj

meg végre rendesen hanyatt esni!

– Ha elkábítanak, nem tudsz célozni, Hermione! – felelte mérgesen Ron.

– Ha nem hiszed, próbáld ki nyugodtan!

– Ezt már eleget gyakoroltuk – jelentette ki sietve Hermione. – A lefegyverzés pedig menni fog, azt Harry már évekkkel ezelőtt is tudta... Szerintem este el kellene kezdenünk az igézést.

Belepillantott a könyvtárban összeállított listába.

– Ez például jól hangzik – szólta. – Hátráltató ártás a neve. Ha minden igaz, lelassítja a rád támadó dolgokat. Ezzel fogjuk kezdeni.

Megszólt a csengő. Kapkodva visszatömködték a kispárnákat Flitwick szekrényébe, és kiosontak a teremből.

– Vacsoránál találkozunk! – búcsúzott Hermione, és már szaladt is aritmetika órára. Harry és Ron a Északi Torony felé indultak, Trelawney professzor szobája felé. A magas ablakokon beeső, vakító napfény széles aransávokat festett a folyosó kövére. Az ég olyan ragyogó kék volt, mintha bezománcozták volna.

– Meg fogunk főni Trelawneynál – jegyezte meg Ron, mikor már az ezüstlétrához vezető csigalépcső fokait taposták. – Sosem oltja el azt a tüzet.

Jóslata beteljesedett. Az elsötétített toronyszobában rettenetes hőség volt; a tűzből felszálló illatok a szokottnál is töményebbnek tunktek. Harry kábultan odatámolygott az egyik elfüggönyözött ablakhoz, s amíg Trelawney professzor azzal volt elfoglalva, hogy kiszabadítsa az egyik lámpa ernyőjébe akadt kendőjét, résnyire kinyitotta az ablakot. Azután visszaült párnázott karosszékebe, és a simogató, hűvös fuvallat felé fordította arcát.

Trelawney professzor helyet foglalt szokásos székében, és hatalmas szemét körbehordozta a csoporton.

– Kedveseim – szólta –, lassan befejezzük csillagjóslástani tanulmányainkat. Ma azonban kiváló alkalom kínálkozik a Mars hatásának vizsgálatára, mivel a bolygó jelenleg igen érdekes elhelyezkedést mutat. Kérem, fordítsátok errefelé tekinteteket. A fényre most nincs szükség...

Intett egyet pálcájával, s az asztali lámpák elaludtak. Immár a kandalló tüze volt az egyetlen fényforrás a szobában. Trelawney előrehajolt, és kiemelt a széke alól egy üvegburát a naprendszer miniatűr modelljével. A modell gyönyörű volt. Megvolt benne az égő nap, körülötte a kilenc bolygó, megvilágított holdjaikkal, s ezek mind a semmiben lebegtek. Harry szórakozottan bámulta, hogyan mutogatja Trelawney a Mars állítólag roppant izgalmas elhelyezkedését a Neptunhoz képest. A kábító illatok lassan kavargtak körülötte, s arcát csiklandozta az ablak résén beszökő szellő.

Valahol a függöny mögött egy bogár zümmögött. Harry lassan behunyta a szemét...

Egy bagoly hátán utazott a felhőtlen kék ég alatt. A madár egy domboldalon álló repkénylepte, régi ház felé közeledett.

A szél hűsítően legyezte Harry arcát. Egyre lejjebb ereszkedtek, megkerülték a házat, majd a felső emelet egyik sötét, törött ablakán át beröppentek az épületbe. Végigsuhantak a homályba burkolózó folyosón, melynek végén félig nyitva volt az egyik ajtó. Átrepültek rajta, és egy bedeszkázott ablakú, sötét szobába értek...

Harry leszállt a bagoly hátáról... Nézte a madarat, mely most átrepült a szobán, és leereszkedett egy székbe, ami a támláját mutatta Harrynek... a szék mellett a földön két alak körvonalai rajzolódtak ki... mindkettő megmozdult...

Az egyik egy nagy kígyó volt... a másik egy ember... egy alacsony, kopaszodó, vizenyős szemű, hegyes orrú férfi... csendesen zokogva kuporgott a kandallószőnyegen...

– Szerencséd van, Féregfark – hallatszott egy hideg, süvítő hang a szék felől, amelyikben a bagoly eltűnt. – Nagyon nagy szerencséd van. Mégsem rontottál el mindent a baklövéseddel. Meghalt.

– Kegyelmes uram! – hebegte a földön kuporgó férfi. – Kegyelmes uram, olyan... olyan boldog vagyok... és annyira sajnálom...

– Nagini! – folytatta a fagyos hang. – Neked viszont nincs szerencséd. Mégsem falhatod fel Féregfarkat... de ne bánkódj... ne bánkódj... megkapod helyette Harry Pottert...

A kígyó felsziszegett. Harry megpillantotta csapkodó villás nyelvét.

– Azt hiszem, Féregfark – szólt a hang –, nem árt, ha emlékeztetlek rá, hogy nem tűrök el több ügyetlenséget tőled... – Kegyelmes uram... könyörgök, ne...

Egy varázspálca hegye nyúlt ki a szék mögül. Féregfarkra szegeződött, s a hang így szólt:

– Crucio.

Féregfark ordítani kezdett – úgy üvöltött, mintha testének minden sejtje parázssá változott volna. Harry nem is hallotta, hanem kínzó kalapálásként érezte az iszonyú hangot a fülében, s homlokába is belehasított a fájdalom. Ő is felordított kínjában... Voldemort meghallja, észre fogja venni, hogy ott van...

– Harry! Harry!

Harry kinyitotta a szemét. Trelawney szobájában volt. A földön feküdt, két tenyerét az arcára szorítva. Sebhelye még mindig úgy égett, hogy

könnyek szöktek tőle a szemébe. A fájdalom igazi volt. Az egész csoport odagyűlt köré. Ron ott térdelt mellette, s rémült arccal nézett rá.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Már hogy lenne jól! – csattant fel izgatottan Trelawney professzor, hatalmas szemeit Harryre meresztve. – Mit éltél át, Potter? Látomást? Jelenést? Mit láttál?

– Semmit – hazudta Harry, és felült. Érezte, hogy minden tagja remeg. Nem bírta megállni, hogy ne nézzon körül a sötétben; Voldemort hangja olyan közelinek tűnt...

– A sebhelyedre szorítottad a kezed! – lelkenedett Trelawney. – Fetrengtél a földön, és a fejedet szorongattad! Beszélj már, Potter, én értek ezekhez a dolgokhoz!

Harry felnézett a jósnőre.

– Azt hiszem, lemegyek a gyengélkedőre – szolt. – Fejgörcsöm van.

– Kedvesem, kétségtelen, hogy a szobám rendkívül intenzív spriritisztikus rezgései stimulálták az agyadat! – erősködött Trelawney. – Ha most elmész, elszalasztod a lehetőséget, hogy beleláss a legrejtettebb...

– Semmi mást nem akarok látni, csak egy fájdalomcsillapítót – vágott a szavába Harry, azzal feltápászkodott.

A többiek szorongva néztek rá, és félrehúzódtak az útjából.

– Óra után találkozunk – mormolta oda Ronnak, miközben felkapta a táskáját. Elindult a csapóajtó felé, egy pillantásra se méltatva Trelawneyt, aki olyan keserves arccal nézett utána, mint egy gyerek, akitől elvették a kedvenc játékszerét.

Harry lemászott az ezüstlétrán, és leszaladt a csigalépcsőn. Onnan azonban nem a gyengélkedő felé indult tovább – eszében sem volt odamenni. Sirius megmondta, mit csináljon, ha újra megfájdul a sebhelye, s ő eltökélte, hogy megfogadja a tanácsot: azonnal felkeresi Dumbledore-t. Miközben végigsietett a folyosók során, a rémisztő álmon töprengett. Az ugyanolyan filmszerű volt, mint a korábbi, amiből a Privet Drive-on felriadt. Átismételte magában a fontos részleteket, nehogy egyet is elfelejtsen... Voldemort Féregfark szemére hányta, hogy az baklövést követett el... de a bagoly jó hírt hozott, a hibát helyrehozták, valaki meghalt... ezért a kígyó mégsem falja fel Féregfarkot... helyette őt, Harryt kapja majd meg...

Harry a nagy töprengésben észre sem vette, hogy túlment Dumbledore lakosztályának bejáratán. Végül megtorpant, zavartan körbepislogott, majd rájött, mi történt, és visszatért a köszörnyhöz. Ekkor jutott csak eszébe, hogy még mindig nem tudja a jelszót.

– Citrompor? – próbálkozott.

A szobor nem mozdult. Harry tovább találgatott.

– Na jó... Körtekandi. Ööö... konyakos pálca. Bűvös Bizsergi. Drubli Legjobb Fúvógumija. Bogoly Berti féle Mindenízű Drazsé... ja nem, azt nem szereti, igaz?... Nyílj már ki, nem hallod!? – ripakodott rá a köszörnyre. – Muszáj beszélnem vele! Nagyon sürgős!

A köszörnyet nem hatották meg az érvek.

Harry belerúgott a szoborba, de ezzel csak azt érte el, hogy megfájdult a nagylábujja.

– Csokibéka! – kiáltotta dühösen. – Cukorpenna! Csótánycsokor!

A szörny életre kelt, és félreugrott. Harry meglepetten pislogott.

– Csótánycsokor?... Ezt csak viccből mondtam...

Gyorsan beugrott a fal nyílásán, és ráállt a csigalépcső legalsó fokára. A lépcső lassan elindult vele felfelé, s közben a háta mögött becsukódott az ajtó. Nem telt sok időbe, és megérkezett egy réz kopogtatóval felszerelt fényes tölgyfa ajtó elé.

Hangok szűrődtek ki odabentről. Harry leszállt a felvonólépcsőről, és tétovázva megállt az ajtó előtt.

– Nagyon sajnálom, Dumbledore, de nem látom az összefüggést! – Ez Cornelius Caramel, a mágiaügyi miniszter hangja volt. – Ludo szerint Berthától nagyon is kitelik, hogy eltévedjen! Elismerem, emberi számítás szerint már meg kellett volna találnunk, de hangsúlyozom, semmi nem bizonyítja, hogy bünténnyel állunk szemben. Ahogy azt sem, hogy a dolognak köze van Barty Kupor eltűnéséhez!

– Ön szerint mi történt Barty Kuporral, miniszter úr? – hallatszott Mordon recsegő hangja.

– Két reális lehetőséget látok – válaszolt Caramel. – Az egyik az, hogy Kupor összeroppant – tekintetbe véve a múltját, ezen cseppet sem csodálkoznék –, megháborodott, és elkóborolt...

– Ha így van, szerfelett sebesen kóborolt – jegyezte meg higgadtan Dumbledore.

– Vagy pedig... nos... – Caramel hallhatóan zavarba jött. – Nos, ezzel kapcsolatban nem tennék elhamarkodott kijelentéseket. Előbb vizsgáljuk meg a helyszínt, de ha jól emlékszem, azt mondta, a beauxbatons-os delegáció szállásának közelében találtak rá Kuporra. Dumbledore, tudja, hogy mi az a nő?

– Nézetem szerint egy kitűnő pedagógus – és remek táncos – felelte csendesen Dumbledore.

– Ugyan már, Dumbledore! – mérgelődött Caramel. – Nem gondolja, hogy Hagrid miatt kissé elfogult vele szemben? Higgye el, nem mind ártalmatlanok – ha ugyan ártalmatlannak lehet nevezni Hagridot a beteges szörnyimádatával...

– Madame Maxime-ra épp oly kevésbé gyanakszom, mint Hagridra – jelentette ki rendíthetetlen nyugalommal Dumbledore. – Ellenben erős a gyanúm, hogy maga elfogult, kedves Cornelius.

– Lezárhatnánk ezt a vitát? – recsegte Mordon.

– Igaza van, menjünk le a helyszínre! – felelte türelmetlenül Caramel.

– Nem, nem azért mondtam – hallatszott Mordon hangja. – Hanem mert Potter beszélni akar magával, Dumbledore. Odakint áll az ajtó előtt.

Harmincadik fejezet

A merengő

Másodpercek múlva feltárult a tölgyfa ajtó.

– Szervusz, Potter – szólt ki Mordon. – Kerülj beljebb.

Harry belépett az ajtón. Egyszer már járt Dumbledore dolgozószobájában. Az gyönyörű, kerek helyiség volt; falán régi portrék sora függött, melyek alakjai – a Roxfort hajdani igazgatói és igazgatónői – egyenletesen hullámszórával, békésen szunyókáltak.

Cornelius Caramel Dumbledore íróasztala mellett állt. Szokásos hajszálcsíkos köpenyét viselte, s kezében szorongatta zöld keménykalapját.

– Szervusz! – köszönt szívélyes mosollyal, és Harry elé sietett. – Hogy vagy, kedves fiam?

– Jól – hazudta Harry.

– Épp arról az estéről beszélgettünk, amikor Mr. Kupor felbukkant a birtokon – mondta Caramel. – Te találtál rá, igaz?

– Igen – válaszolt Harry, s mivel úgy vélte, nincs értelme titkolnia, hogy hallgatózott, hozzátette: – De nem láttam Madame Maxime-ot a közelben, pedig ő elég feltűnő valaki.

Dumbledore hunyorogva rámosolygott Harryre Caramel háta mögül.

– Nos, igen – dörmögte zavartan a miniszter. – Éppen indulni készültünk a parkba. Ha megbocsátasz, Harry... legjobb lesz, ha visszamész a társaidhoz...

– Szeretnék beszélni önnel, igazgató úr – szólt sietve Harry.

Dumbledore kutató pillantással fürkészte őt.

– Várj meg itt, Harry – szólt. – Hamarosan visszajövök. A három férfi szótlanul kivonult, és becsukódott mögöttük az ajtó. Úgy egy perc múlva Mordon döngő lépteinek zaja is elhalt. Harry körülnézett a szobában.

– Szervusz, Fawkes – mondta.

Fawkes Dumbledore professzor főnix volt. A hattyú méretű, skarlátpiros és arany tollazatú madár az ajtó melletti arany ülőrúdon trónolt – most megrázta hosszú farktollait, és barátságosan rápislogott Harryre.

Harry leült a Dumbledore íróasztala előtt álló székek egyikébe, és nézegetni kezdte a keretükben szunyókáló portréalakokat. Közben eltűnődött mindazon, amit az ajtó előtt állva hallott, és szórakozottan simogatta ujjával villám alakú sebhelyét. Az már cseppet sem fájt.

A biztonságot sugárzó helyiség és a tudat, hogy hamarosan beszámolhat álmáról Dumbledore-nak, megnyugtatta, és jókedvre derítette. Tekintete tovább vándorolt a szobában, majd elidőzött az íróasztal mögötti polcon. Azon ott állt a kopott, foltos Teszlek Süveg, mellette pedig egy üvegdobozban rubintokkal kirakott markolatú, díszes ezüstkard csillogott. Harry ismerte ezt a fegyvert, sőt másodéves korában használta is; tudta róla, hogy az egykor Griffendél Godriké, a Griffendél-ház alapítójáé volt. Elmélázva nézegette a kardot – felidézte a régi kalandot, mikor a fegyver a halálos veszély perceiben a segítségére sietett –, s akkor egyszerre magára vont a tekintetét az üvegdoboz, melyen egy táncoló, ezüstös fényfolt tükröződött. Megfordult, s látta, hogy a sugárzó fény forrása egy fekete szekrényke, pontosabban valami, ami a szekrényke résnyire nyitott ajtaja mögött rejtőzött. Harry habozott, rásandított Fawkes-ra, majd felállt, átsétált a szobán, és kinyitotta a szekrénykét.

Abban egy mosdótálhoz hasonló, de annál laposabb, rúnákkal és szimbólumokkal díszített szélű kőedény feküdt. Az ezüstös fényt az edény tartalma, egy semmi máshoz nem fogható, különleges anyag árasztotta. Harry azt sem tudta megállapítani róla, hogy folyékony-e vagy légnemű. Fényes volt, ezüstös fehér színű, és szüntelenül mozgott; néha csupán fodrozódott, mint a víztükör a szélben, máskor darabokra szakadt, és felhő módjára kavargott. Olyan volt, mint a folyékonyvá vált fény – vagy mint a megszilárdult szél – Harry nem tudta eldönteni.

Szeretett volna belenyúlni, hogy érezze, milyen tapintású, de a varázsvilágban töltött négy év tapasztalata azt súgta neki, hogy egy ismeretlen anyaggal teli tálba beledugni a kezét igencsak ostoba dolog lenne. Előhúzta hát varázspálcáját, aggodalmasan körülpislogott a szobában, aztán

újra a tál fölé hajolt, és pálcájával belebökött annak tartalmába. Az ezüstös anyag abban a szempillantásban sebesen örvényleni kezdett.

Harry közelebb hajolt az edényhez. Az anyag átlátszóvá vált – olyan lett, mint az üveg. Harry belenézett; arra számított, hogy meglátja az edény alját – de helyette egy tágas helyiséget pillantott meg a rejtélyes anyagon át – egy termet, amibe mintha a mennyezetén vágott kerek lyukon át nézett volna be.

A teremben félhomály volt. Harry úgy vélte, akár pincehelyiség is lehet, mivel nem voltak ablakai, és a gyér világítást olyan fáklyák szolgáltatták, amilyeneket a Roxfort folyosóin látott nap mint nap. Még közelebb hajolt az edényhez – orra már csak néhány centiméterre volt az üvegszerű anyagtól –, és látta, hogy a terem falai mentén varázslók és boszorkányok egész tömege ül, lépcsősen emelkedő, hosszú padosorokon. A helyiség kellős közepén egy üres szék állt. Harryt nyugtalanság fogta el, ahogy ránézett, mivel a szék karfáira láncok tekeredtek.

Hol lehet ez a terem? – töprengett Harry. Nem valószínű, hogy a Roxfortban, legalábbis ilyen méretű és alakú helyiséggel a kastélyban még nem találkozott. Azután a teremben rengeteg felnőtt ül – sokkal több, mint ahány tanár az iskolában van. Az emberek mintha várnának valamire. Harry felülről csak a süvegeiket látta, de annyit így is meg tudott állapítani, hogy mind egyfelé néznek, és nem szólnak egymáshoz.

Mivel a kőtál kerek volt, a terem pedig szögletes, Harry nem láthatta a sarkokat. Még mélyebben az edény fölé hajolt hát, s fejét oldalra billentve leskelődött...

Egy óvatlan pillanatban az orra hegye hozzáért a titokzatos anyaghoz.

Dumbledore irodája hatalmasat ugrott – Harry előrebukott, és arccal beleesett az edénybe...

Homloka nem csapódott neki a tál fenekének, hanem átesett rajta – s a fejét követte a teste is. Jéghideg, fekete térben zuhant, mintha beszippantotta volna egy sötét örvény.

Aztán egyszer csak ott találta magát az edényben látott teremben. Közvetlenül a fal mellett ült, a legmagasabban elhelyezett padon. Felpillantott a mennyezetre, hogy megnézze a kerek ablakot, amelyen

keresztül az imént belesett – ám a sötét kőplafonon nemhogy ablak, de egy árva lyuk se volt.

Harry az izgalomtól zihálva körülpislogott. A teremben legalább kétszáz boszorkány és varázsló ült, de egyikük sem törődött vele. Mintha észre se vették volna, hogy a mennyezeten át bepottyant közéjük egy tizennégy éves

fiú. Harry ránézett a mellette ülő varázslóra – és felkiáltott meglepetésében. Hangja zengő visszhangot vert a csöndes teremben.

Albus Dumbledore ült mellette.

– Igazgató úr! – szólította meg Harry hangosan suttogva. – Ne haragudjon... nem akartam... én csak belenéztem abba az edénybe, ami ott a kis fekete szekrényben volt... Hol vagyunk?

Dumbledore azonban nem felelt, nem is nézett rá. Úgy tett, mintha Harry ott se lenne. Mint a teremben mindenki, ő is az egyik sarokba, ott is egy ajtóra meredt.

Harry megrökönyödve bámult Dumbledore-ra, majd a teremben ülőkre és ismét az igazgatóra. Aztán egyszer csak felrémlt benne egy emlék...

Egyszer már megesett, hogy olyan helyre került, ahol nem látta és nem hallotta őt senki – akkor egy elvarázsolt napló lapjain át belezuhant valaki másnak az emlékeibe... És minden jel arra utal, gondolta, hogy most is hasonló dolog történt vele...

Felemelte a kezét, kicsit tétozódott, azután meglengette a tenyerét Dumbledore arca előtt. Az igazgató nem mozdult, nem fordult felé – a szeme se rebtent. Harry ezzel bizonyítottan tekintette gyanúját. Dumbledore nem venné így semmibe őt. Ő, Harry benne van egy emlékből, és aki mellette ül, az a múltbeli Dumbledore. Bár az emlék nem lehetett túl régi... az emlékből Dumbledore ugyanúgy ősz volt, akárcsak a jelenbeli. De miféle hely lehet ez? És mire vár ez a sok varázsló?

Harry most figyelmesebben körülnézett. Az ablaktalan terem, mely – mint azt már föntől is gyanította – szinte bizonyosan föld alatti helyiség volt, puritán egyszerűségével szigorú, mi több fenyegető hangulatot árasztott. Falai csupaszok, dísztelenek voltak, s a bútort is kimerült a lépcsőzetes padosorokban, melyek úgy helyezkedtek el, hogy mindenhol jól látható legyen a középen álló láncos karfájú szék.

Mielőtt Harry további következtetéseket vonhatott volna le a helyiségre vonatkozóan, közeledő lépések zaja ütötte meg a fülét. Kisvártatva kinyílt az ajtó a pinceterem sarkában, és három ember lépett be rajta – pontosabban egy férfi, oldalán két dementorral.

Harry érezte, hogy dermesztően hideg árad szét a mellkasában. A hórihorgas, csuklyába rejtett arcú dementorok lassan a középen álló szék felé siklottak, hullaszín kezükkel a köztük haladó férfi karját markolva. A férfi olyan erőtlenül mozgott, mintha az ájulás kerülgetné. Harry nem is csodálkozott ezen. Tudta, hogy itt, az emlékből a dementorok nem érinthetik meg őt, de nagyon is jól emlékezett még rá, milyen volt a valóságban

találkozni velük. A nézők soraiban is nyugtalan mocorgás támadt a dementorok láttán. Azok leültették foglyukat a láncos székbe, azután elhagyták a termet, s az ajtó becsapódott mögöttük.

Harry szemügyre vette a székben ülő férfit, és Karkarovot ismerte fel benne. Dumbledore-ral ellentétben Karkarov jóval fiatalabbnak tűnt; haja és kecskeszakálla fekete volt. Nem fényes bundát viselt, hanem vékony, rongyos talárt. Ültében is minden tagja remegett. Míg Harry figyelte őt, a szék láncai egyszerre aranyszínűre változtak, és kígyó módjára körbetekeredtek Karkarov két karján, a székhez bilincselve őt.

– Igor Karkarov! – csendült egy szigorú hang Harrytől balra. Harry odanézett. A szomszéd pad közepén ülő férfi most felállt. Mr. Kupor volt az. Az ő haja is sötét volt, arcáról még hiányoztak a mély ráncok, fellépése erőt és frissességet sugallt. – Magát azért hozták ide Azkabanból, hogy tanúvallomást tegyen a Mágiaügyi Minisztérium képviselői előtt. Arról értesített minket, hogy fontos információi vannak számunkra.

Karkarov kihúzta magát, már amennyire a láncok engedték.

– Így igaz, uram – szólott, s bár hangja remegett a félelemtől, nem hiányzott belőle a jól ismert kenetteljesség. – Szeretném felajánlani szolgálataimat a minisztériumnak. Segíteni szeretnék. Tudom, hogy a minisztérium igyekszik kézre keríteni a... a Sötét Nagyúr még bujkáló híveit. Ehhez kívánok képességeim szerint segítséget nyújtani...

A termen halk moraj futott végig. A boszorkányok és varázslók némelyike érdeklődve nézett Karkarovra, mások leplezetlen bizalmatlansággal fürkészték a férfit. Harry tisztán hallotta, hogy a közvetlen közelben egy ismerős, recsegő hang ezt mondja:

– Mocsok.

Harry előredőlt, hogy lássa a beszélőt. Dumbledore jobb oldalán Rémszem Mordon ült – bár akkoriban valószínűleg csupán Mordonként emlegették, mert még két egészséges szeme volt. Azok most Karkarovra szegeződtek, és összeszűkültek az utálattól.

– Kupor szabadon fogja engedni – súgta oda Dumbledore-nak Mordon. – Alkut kötött vele. Fél évembe került, mire elkaptam, és Kupor most futni hagyja, ha kinyög néhány új nevet. Azt mondom, hallgassuk meg a mondókáját, aztán zsuppoljuk vissza dementorokhoz.

Dumbledore egyet nem értése jeléül halkan szusszantott.

– Ah, el is felejtettem – szólott gunyoros fintorral Mordon. – Maga nem szíveli a dementorokat, igaz, Albus?

– Nem – felelte higgadtan Dumbledore. – A legkevésbé sem. A mai napig úgy gondolom, a minisztérium rosszul teszi, hogy ilyen pribékeket tart.

– Illenek ehhez a söpredékhez – dörmögte Mordon.

– Azt mondta, nevekkel tud szolgálni, Karkarov – szólt Mr. Kupor. – Halljuk őket.

– Bizonyára önök is tudják – hadarta mentegetőzve Karkarov –, hogy a Sötét Nagyúr féltékenyen őrizte a titkait. Mi... úgy értem, a hívei – és kimondhatatlanul bánom, hogy egykor közülük tartozónak vallottam magam...

– Térj a lényegre – recsegte Mordon.

– ...nem ismertük név szerint az összes cinkosunkat – egyedül a Nagyúr tudott minden nevet...

– Biztos nem akarta, hogy egy ilyen patkány, mint te, az összes emberét feladja – dörmögte Mordon.

– De ha jól értettem – szólt Kupor –, azért néhányukat meg tudja nevezni nekünk.

– I-igen... – zihálta Karkarov. – Méghezzá fontos embereket... Olyanokat, akik a szemem láttára követték el bűneiket. Azért kértem, hogy megnevezhessem őket, mert ezzel is bizonyítani akarom, hogy megtagadom a Nagyurat, s olyan mély megbánást érzek, hogy alig tudom...

– Hallhatnánk a neveket? – vágott a szavába Kupor.

Karkarov nagy levegőt vett.

– Az egyik Antonyin Dolohov – szólt. – Tanúsíthatom, hogy megkínzott számtalan muglit és... és olyanokat, akik nem álltak a Sötét Nagyúr mellé.

– Együtt kínoztátok őket – dohogott Mordon.

– Dolohovot már letartóztattuk – felelte Kupor. – Nem sokkal maga után, Karkarov.

– Valóban? – hebegte kerekre tárgult szemmel Karkarov. – Ezt nagy... nagy örömmel hallom!

Arckifejezése azonban meghazudtolta szavait. Harry látta rajta, hogy a hír egyenesen lesújtotta. Az egyik név, amit hozott, értéktelennek bizonyult.

– További nevek? – kérdezte ridegen Kupor.

– Vannak – vágta rá Karkarov. – Velünk volt Rosier. Evan Rosier.

– Rosier meghalt – mondta Kupor. – Őt is nem sokkal maga után találtuk meg. Nem adta meg magát, ellenállt a letartóztatásnak, és ezért az életével fizetett.

– Én is fizettem neki egy aprósággal – jegyezte meg suttogva Mordon. Harry ismét előredőlt, és látta, hogy Mordon csonka orrára mutat.

– Meg-meg is érdekelte a halált! – bizonygatta Karkarov, s hangjában most már rémület csendült. Szemlátomást kezdett attól tartani, hogy minden információja használhatatlannak bizonyul. Tekintete az ajtóra villant, amely mögött bizonyára ott álltak a várakozó dementorok.

– Tud még neveket? – kérdezte Kupor.

– Igen! Velünk volt Travers – ő részt vett McKinnonék meggyilkolásában! Mulciber – ő az Imperius-átok szakértője volt, szántalan embert kényszerített iszonyú dolgokra! Rookwood, aki kémkedett nekünk, a minisztériumból szállított információkat a Nagyrónak!

A hallgatóság felmorajlott, s Harry ebből arra következtetett, hogy Karkarov ezúttal telibe talált.

– Rookwood? – kérdezett vissza Mr. Kupor, s közben biccentett az előtte ülő boszorkánynak, aki erre jegyzetelni kezdett. – Augustus Rookwood a rejtély-és misztériumügyi főosztályról?

– Igen, pontosan ő – Karkarov buzgón bólogatott. – Úgy tudom, egy egész hálózat feje volt. Megvoltak a besúgói a minisztériumban és egyéb helyeken is. Ők szállították neki az információkat...

– Traverst és Mulcibert viszont már kézre kerítettük – szólt Kupor. – Rendben van, Karkarov, ha végzett, visszaviszik az Azkabanba, és ott várja meg a döntést...

– Ne! Ne, még ne! – kiáltotta rémulten Karkarov. – Várjon, mondok még...!

Harry a fáklyák gyenge fényében is jól látta a férfi homlokán gyöngyöző verejtékcseppeket és a falfehér arcot, mely élesen elütött a fekete hajtól és szakálltól.

– Piton! – kiáltott fel Karkarov. – Perselus Piton!

– Testületünk felmentette Pitont – felelte hűvösen Kupor. – Albus Dumbledore kezeskedett érte.

– Nem! – harsogta Karkarov, láncait rángatva. – Esküszöm! Esküszöm, hogy Piton halálfaló!

Mire ezt kimondta, Dumbledore felállt.

– Már tanúskodtam ebben az ügyben – szólt higgadtan. – Perselus Piton egykor valóban halálfaló volt. Mindazonáltal még Voldemort bukása előtt átállt a mi oldalunkra, és életét kockáztatva kémkedett nekünk. Ma annyi köze van a halálfalókhöz, mint nekem.

Harry Rémszem Mordonra pillantott. Az auror kétkedő fejcsóválással hallgatta Dumbledore szavait.

– Rendben, Karkarov – szólt kimérten Kupor. – Segített nekünk. Fontolóra veszem az ügyét. Egyelőre visszatér az Azkabanba...

Mr. Kupor hangja halkulni kezdett, majd elhalt. Harry körülnézett; a kép szétesett és elhomályosult, mintha a terem és a benne ülők füstté váltak volna. Harry már csak a saját testét látta – minden más kavargó sötétséggé vált...

Aztán ismét kitisztult a kép, s Harry megint a pinceteremben találta magát. Most máshol ült; továbbra is a legmagasabban elhelyezkedő padon, de ezúttal Mr. Kupor bal oldali szomszédja volt. A légkör is más volt a teremben – oldottabb, szinte derűs hangulat uralkodott. A falak mentén ülő boszorkányok és varázslók úgy beszélgettek egymással, mintha nem is tárgyaláson, hanem egy sporteseményen lennének. Harry tekintete megakadt egy szőke, rövid hajú boszorkányon, aki vele szemközt, a középső sorok egyikében ült. A nő piros talárt viselt, és egy élénkzöld penna hegyét szopogatta – a fiatal Rita Vitrol volt. Harry most balra fordította a fejét. Dumbledore ott ült mellette, de ezúttal egy másik talárban. Mr. Kupor fáradtabbnak, ösztövérebbnek és morózusabbnak tűnt... Harry most már átlátta a helyzetet... ez egy másik emlék volt, egy másik időpont... egy másik tárgyalás.

A sarokban kinyílt az ajtó, és Ludo Bumfolt sétált be rajta.

Ez azonban nem a jelenkori pocakos Bumfolt volt, hanem a régi, aktív kviddicsjátékos – egy magas, karcsú, izmos férfi. Orrcsontja is ép volt még. Kissé félve ült le a láncos székre, de az nem bilincselte meg őt. Ez szemlátomást kissé felbátorította, mert körülnézett a teremben, intett néhány embernek, s még egy bizonytalan mosoly is megjelent az arcán.

Mr. Kupor felállt.

– Ludo Bumfolt – szólt – azért idéztük meg a Mágiai Törvényszék elé, hogy feleljen a halálfalók működésével kapcsolatos, önt ért vádakra. Meghallgattuk a terhelő vallomást, és készen állunk az ítélelhozatalra. Kíván mondani valamit a utolsó szó jogán?

Harry nem akart hinni a fülének. Ludo Bumfolt halálfaló? – Csak annyit – felelte zavart mosollyal Bumfolt –, hogy... hát, tudom, hogy ostoba voltam...

A jelenlévő boszorkányok és varázslók közül többen elnézően mosolyogtak. Mr. Kupor nem tartozott közéjük; ő szigorú, szinte undorodó arccal meredt Bumfoltra.

– Nagy igazságot mondtál, fiam – dörmögte valaki Harry mögött. Harry hátrafordult, és megpillantotta Mordont. – Ha nem tudnám, hogy

világéletében ütődött volt, azt mondanám, a gurkók püfölték lágyra az agyát...

– Ludovic Bumfolt, maga információkat adott ki Voldemort nagyúr híveinek – szólt Mr. Kupor. – Ezért az Azkabanban letöltendő szabadságvesztést érdemel...

A jelenlévők mérgesen zajongani kezdtek. A padsorokban több boszorkány és varázsló izgatottan felállt, és nem egy az öklét rázta Mr. Kupor felé.

– De hát mondtam, hogy fogalmam sem volt róla! – kiáltott fel elkerekedett szemmel Bumfolt. – Nem is sejtettem! Az öreg Rookwood apám barátja volt... Meg se fordult a fejemben, hogy Tudjácki embere lehet! Azt hittem, a mi oldalunkon áll! És megígérte, hogy később szerez nekem egy állást a minisztériumban... Majd a visszavonulásom után... Mégse röpködhetek a gurkók között életem végéig, nem igaz?

A padsorokban többen kuncogtak.

– Szavazásra bocsátom a kérdést – szólt szárazon Kupor, azzal a terem jobb oldalán ülők felé fordult. – Kérem az esküdteket, hogy kézfeltartással szavazzanak. Ki véli úgy, hogy indokolt a szabadságvesztés?

Harry az esküdtekre nézett. Egyetlen kéz sem emelkedett fel. A hallgatóság soraiból többen megtapsolták a döntést. Ekkor az egyik női esküdt felállt.

– Tessék! – mordult rá Kupor.

– Csak szeretnénk gratulálni Mr. Bumfoltnak – hadarta lámpalázasan a boszorkány. – Gyönyörű ütésekkel láttunk tőle a múlt szombati Anglia-Törökország meccsen.

Mr. Kupor remegett a dühtől. A hallgatóság dörgő ovációval ünnepelte Bumfoltot, aki felállt, és széles mosollyal meghajolt.

– Undorító – morogta fogcsikorgatva Kupor, mikor Bumfolt már kifelé ment a teremből, s ő visszaült Dumbledore mellé. – Még hogy Rookwood állást szerez neki... Gyásznap lesz az a minisztériumban, amikor Ludo Bumfolt munkába lép nálunk...

A terem képe ismét elhomályosult, majd újra visszatért. Harry körülnézett. Ő és Dumbledore most is Mr. Kupor mellett ültek, de a hangulatot össze sem lehetett hasonlítani az előző tárgyalásával. A jelenlévő sokaság hallgatásba burkolózott. A csendet csak a Kupor mellett ülő törékeny alkatú, középkorú boszorkány zokogása törte meg. A nő remegő kezével zsebkendőt szorított a szája elé. Harry Kuporra pillantott. A férfi arca most

beesett volt, haja már őszülni kezdett. Halántékán idegesen rángatózott egy kidagadó ér.

– Hozzák be őket! – szólt. Hangja fenyegetően visszhangzott a néma teremben.

Ismét kinyílt az ajtó a sarokban. Ezúttal hat dementor lépett be rajta, élő gyűrűt alkotva négy ember körül. A teremben szinte mindenki Mr. Kupor felé fordult, s többen összesúgtak.

A helyiség közepén négy láncos karfájú szék állt, ezekbe ültették le foglyaikat a dementorok. A bal szélső székbe egy zömök férfi került, aki kifejezéstelen arccal bámult Mr. Kuporra. Mellette egy soványabb, ideges alkatú férfi foglalt helyet. A harmadik fogoly egy dús, fényesfekete hajú, hosszú szempillájú boszorkány volt; ő olyan öntudatosan húzta ki magát, mintha királyi trónon ülne, nem pedig a vádlottak padján. A jobb szélre egy húszévesnél is fiatalabb, kócos, szalmaszőke hajú fiú került. Ő volt a legrosszabb állapotban; egész testében reszketett, szeplős arca falfehér volt. A Kupor mellett ülő boszorkány előre-hátra ringott a székén, és még keservesebben zokogott.

Kupor felállt, és a vádlottakra nézett. Arcáról csak úgy sütött a gyűlölet.

– Azért kellett megjelenniük a Mágiai 'Törvényszék előtt – szólt zengő hangon –, hogy ítéletet mondjunk maguk fölött egy olyan iszonyú bűnért...

– Apám... – hebegte a szalmaszőke fiú. – Apám... kérlek...

– ...amelyhez foghatót keveset hallottunk ebben a teremben – folytatta fia hangját túlharsogva Kupor. – Meghallgattuk a terhelő vallomásokat. A vád maguk ellen nem más, mint hogy foglyul ejtették és a Cruciatus-átokkal megkínózták Frank Longbottom aurort, abban a hiszemben, hogy az ismeri bukott vezérük, a Sötét Nagyúr jelenlegi tartózkodási helyét...

– Apám, én nem csináltam semmit! – kiabálta kétségbeesetten a láncos székben ülő fiú. – Esküszöm, ártatlan vagyok! Ne küldj vissza a dementorokhoz, apám!

– Vádoljuk magukat továbbá azzal – harsogta Kupor –, hogy Cruciatus-átoknak vetették alá Frank Longbottom feleségét, így próbálván vallomásra bírni az aurort. Tervük az volt, hogy megkeresik és újra hatalomra segítik vezérüket, akinek a nevében feltehetőleg már korábban is gaztetteket követtek el. Kérem az esküdteket...

– Anya! – sikoltott fel a szőke fiú. A Kupor mellett ülő boszorkány hangos sírásra fakadt. – Anya, ne engedd! Anya, hidd el, ártatlan vagyok! Nem csináltam semmit!

– Kérem az esküdteket – kiabálta Kupor –, hogy emeljék fel a kezüket, ha egyetértenek velem abban, hogy bűneikért a vádlottak életfogytig tartó azkabani fogságot érdemelnek!

A jobb oldalon ülő boszorkányok és varázslók egy emberként emelték a magasba kezüket. A hallgatóság ugyanúgy tapsolni kezdett, mint Bumfolt tárgyalásán, de az arcok ezúttal gyűlöletet és sötét elégtételt tükröztek. A szőke fiú szívszaggatóan rimánkodni kezdett.

– Ne! Anya, ne! Nem csináltam semmi! Nem is tudtam az egésztől! Anya, ne engedd! Ne engedd!

A dementorok visszatértek a terembe. A fiú társai némán felálltak a helyükről. Ekkor a fekete hajú boszorkány felpillantott Kuporra, és odakiáltott neki:

– Eljön a nap, amikor a Sötét Nagyúr visszatér, Kupor! Küldjön csak minket az Azkabanba, mi ott is megvárjuk! A Sötét Nagyúr visszanyeri hatalmát, eljön értünk, és megjutalmaz minket! Egyedül mi maradtunk hűségesekek hozzá! Egyedüli mi indultunk a keresésére!

A fiú megpróbálta lerázni magáról a dementorokat, dacolva az iszonyú csuklyások jeges, bénító erejével. A fekete hajú nő büszkén kivonult a teremből, mit sem törődve a hallgatóság gyűlölködő morájával. A szőke fiú viszont továbbra is ellenállt.

– A fiad vagyok! – kiabálta Kupor felé. – A fiad vagyok!

– Nem vagy a fiam! – tajtékzott Kupor. – Nekem nincs fiam!

A zokogó nő erőtlenül felsikoltott, és ájultan roskadt a padra. Kupor nem törődött vele.

– Vigyék innen! – rivallt rá a dementorokra.

– Apám! Apám, ártatlan vagyok! Ne! Ne! Apám, könyörgök!

– Ideje visszatérned a szobámba, Harry – csendült egy szelíd hang Harry fülében.

Harry összerezzen. Jobbra kapta a fejét. Aztán balra kapta a fejét.

Volt egy Albus Dumbledore a jobbján, aki nézte, hogyan hurcolják el a dementorok Kupor vergődő fiát. És volt egy Albus Dumbledore a balján, aki rá, Harryre nézett.

– Gyere! – szólt a bal oldali Dumbledore, és alulról megfogta Harry könyökét. Harry érezte, hogy a levegőbe emelkedik. A terem elsötétült körülötte. Egy másodpercig a fekete úrben repült, majd mintha egy lassított szaltót csinált volna, s egyszer csak talajt fogott a lába egy nappali fényben fürdő helyiségben – újra Dumbledore dolgozószobájában volt. Először a

kőtálat és a fekete szekrénykét pillantotta meg, azután magát Albus Dumbledore-t, aki ott állt mellette.

– Igazgató úr – zihálta Harry. – Tudom, hogy nem lett volna szabad... én nem akartam... a szekrény ajtaja félig nyitva volt, és...

– Nem kell magyarázkodnod. – Dumbledore kivette a szekrényből a kőtálat, az íróasztalhoz sétált vele, letette, és helyet foglalt díszes székében. Az után intett Harrynek, hogy üljön le vele szemben.

Harry engedelmeskedett, és a kőtálra meredt. Annak rejtélyes tartalma ismét ezüstös fehér volt, s ugyanúgy fodrozódott és kavargott, mint a látomás előtt.

– Mi ez? – kérdezte remegő hangon Harry.

– Ez? Egy merengő – felelte Dumbledore. – Néha úgy érzem, hogy a fejemben túlsordulnak a gondolatok és az emlékek – biztosan te is voltál már így.

– Hát... – motyogta Harry. Nem akart igent mondani, mert őszintén szólva soha nem érzett még effélét.

– Olyankor jól jön a merengő – folytatta Dumbledore, a kőtálra mutatva. – Az ember egyszerűen lecsapolja elméjéből a fölös gondolatállományt, a tálba önti, és ha épp kedve van, elmereng az összegyűlt tapasztalatok fölött. Ebben a formában az emlékek átláthatóbbak, könnyebb megtalálni a dolgok közti összefüggéseket.

– Jól értem? – szólt Harry, a kőtál kavargó tartalmára meredve. – A tálban az ön gondolatai vannak?

– Természetesen – bólintott Dumbledore. – Várj, megmutatom.

Dumbledore elővette varázspálcáját, és a halántéka táján a fejének szegezte. Mikor elhúzta a pálcát, Harry először azt hitte, hajsza akadt bele, de aztán látta, hogy a pálca végén csüngő szál nem haj, hanem ugyanaz az ezüstös fehér anyag, amit a tál tartalmaz. Dumbledore a merengőbe töltötte a lecsapolt gondolatokat, mire abban – Harry nagy ámulatára – felszínre bukott az ő, Harry arcának forgó-kavargó képe.

Dumbledore most kétfelől megfogta a kőedényt, és azzal a mozdulattal, mellyel az aranymosó a szitáját rázza, körbelötykölte az ezüstös anyagot. Erre megváltozott a kép: az emlék-Harry átalakult az emlék-Pitonná. A Piton-arc meg is szólalt; szavai kissé visszhangosan csengtek, s olyan volt, mintha a plafonhoz intézné őket.

– Újra látszik... Karkarové is... határozottabban és tisztábban, mint bármikor...

– Erre az összefüggésre segítség nélkül is rájöttem volna – sóhajtott Dumbledore. – No de se baj. – Félholdszemüvege fölött Harryre pillantott, aki tátott szájjal bámulta a tálban forgó Piton-arcot. – Éppen használtam a merengőt, mikor Mr. Caramel megérkezett, s kissé kapkodva raktam vissza a helyére. Nyilván elmulasztottam bezárni a szekrényke ajtaját. Megértem, hogy felkeltette az érdeklődésedet.

– Sajnálom – motyogta Harry.

Dumbledore megrázta a fejét.

– A kíváncsiság nem bűn – mondta –, de ha nem vigyázunk, bajt hozhat ránk... úgy bizony...

Kissé összeráncolta szemöldökét, és pálcája hegyével megbökte a gondolatásvat. Abban a minutumban egy emberi alak emelkedett ki a tálból – egy mérges arcú, kövérkés, tizenhatéves forma lány. Lábával a tálban maradt, és lassan forgott, mint egy mozgó szobor. Szemlátomást nem látta Harryt és Dumbledore-t sem. Mikor beszélni kezdett, az ő szavai is visszhangosan zengtek, mintha csak egy barlang mélyéről szólt volna ki.

– Megátkozott, Dumbledore professzor úr, pedig nem csináltam semmi különöset, csak csúfoltam egy kicsit. Mondtam neki, hogy múlt csütörtökön láttam őt Florence-szel csókolózni az üvegházak mögött...

Dumbledore felnézett a forgó lány arcára, és szomorúan csóválta a fejét.

– De miért mentél utána, Bertha? – szólt. – Miért kellett egyáltalán utána menned?

– Bertha? – suttogta Harry, a lányra pislogva. – Ez Bertha Jorkins? Mármint ilyen volt?

– Igen – bólintott Dumbledore, és újra megbökte a merengő tartalmát. Bertha visszasüllyedt a tálba, a gondolattó pedig ismét ezüstös fehér és átlátszatlan lett. – Így emlékszem Berthára abból az időből, amikor még ide járt.

A merengő ezüstös fénye rávetült Dumbledore arcára. Ebben a különös megvilágításban a professzor aggastyánnak tűnt. Harry döbbenten nézett rá; jól tudta, hogy Dumbledore benne jár a korban, mégsem tekintette őt soha öreg embernek.

– No de térjünk rá látogatásod céljára, Harry – szólt az igazgató. – Még mielőtt elmerültél a gondolataimban, mondani akartál nekem valamit.

– Igen, professzor úr – kezdte habozva Harry. – Az történt, hogy jóslástanórán voltam, és... hát, elaludtam.

Itt szünetet tartott, hogy megvárja az esetleges szemrehányást, de Dumbledore csak ennyit mondott:

– Meg tudom érteni. Hallgatlak.
– És hát álmodtam – folytatta Harry. – Voldemort nagyúrról. Féregfarkot kínoztam... ugye, tudja, ki az a Féregfark...

– Igen, tudom – felelte gyorsan Dumbledore. – Kérlek, folytasd.
– Egy bagoly levelet vitt Voldemortnak. Voldemort elolvasta, és azt mondta, Féregfark baklövése nem rontotta el a dolgokat, mert valaki meghalt. Azután kijelentette, hogy Féregfark mégsem lesz a kígyó prédája – mert hogy egy kígyó feküdt a széke mellett. Féregfark helyett engem etet majd meg vele. Aztán kimondta Féregfarkra a Cruciatus-átkot... ...és akkor megfájdult a sebhelyem. Annyira fájt, hogy fel is ébredtem tőle – fejezte be Harry.

Dumbledore szótlanul nézett rá.

– Ez... ez minden – mondta Harry.
– Értem – szólt csendesen az igazgató. – Értem. Most azt mondd meg, fájt-e már máskor is a sebhelyed az idén – úgy értem a nyári eset óta.

– Nem, azóta... Honnan tudja, hogy nyáron megfájdult? – kérdezte elképedve Harry.

– Nem csak te levelezel Siriusszal – felelte Dumbledore. – Tartjuk a kapcsolatot, mióta elmenekült innen. Én ajánlottam neki a hegyi barlangot, mint a legbiztonságosabb búvóhelyet a környéken.

Dumbledore felállt, és sétálgatni kezdett az íróasztala mögött. Időről időre a halántékához érintette pálcája végét, és kiszippantott vele egy-egy fényes ezüst gondolatot, hogy azt is hozzáadja a merengő tartalmához. A gondolatok most olyan gyorsan örvénylettek, hogy Harry csak elmosódott színes foltokként érzékelte őket.

Ez így ment néhány percig, azután Harry megszólalt:

– Professzor úr...

Dumbledore megállt, és Harryre nézett.

– Bocsáss meg – szólt csendesen, és visszaült a székébe.

– Professzor úr meg tudja magyarázni, miért fájdul meg néha a sebhelyem?

Dumbledore egy percig csak nézte Harry arcát, aztán így felelt:

– Van egy magyarázatom, de az nem több pusztán feltételezésnél... Úgy gondolom, két dolog váltja ki a fájdalmat: ha Voldemort a közeledben van, és ha különösen heves gyűlöletet érez irántad.

– De hát... miért fáj egyáltalán?

– Mert az a visszajára fordult átok összeköt benneteket – felelte Dumbledore. – Ez nem egy közönséges sebhely.

– Szóval úgy gondolja, hogy... az az álom... a valóság volt?

– Lehetséges – bólintott Dumbledore. – Sőt, megkockáztatom: valószínű. Mondd, Harry – láttad Voldemortot?

– Nem – rázta a fejét Harry. – A széke háttal állt nekem. De hát – nem is lett volna mit látni rajta. Hiszen nincs teste. – Harry összeráncolta a homlokát. – De ha nincs teste... akkor hogyan tartotta a varázspálcát?

– Vajon hogyan... – mormolta Dumbledore. – Vajon hogyan...

Egy ideig mindketten némán töprengtek. Dumbledore révedő tekintettel nézelődött a szobában, s időnként újabb fényes gondolatadagokat töltött a merengőbe.

– Professzor úr – szólalt meg végül Harry. – Mit gondol, tényleg erőre kapott?

– Voldemort? – Dumbledore a merengő fölött Harryre nézett. Szeméből az a jellegzetes, átható erő sugárzott, amittől Harry mindig úgy érezte, hogy Dumbledore átlát rajta; olyan rejtett dolgokat lát meg benne, amit még Mordon mágikus szeme sem. – Ebben a kérdésben is csak feltételezéseket tudok megosztani veled.

Dumbledore mélyet sóhajtott – most még a korábbiánál is öregebbnek és fáradtabbnak tűnt.

– Azokban az években – szólt –, mikor Voldemort csillaga felmenőben volt, sorozatosan tűntek el az emberek. Bertha Jorkinsnak abban az országban veszett nyoma, amit Voldemort legutóbbi tartózkodási helyeként ismerünk. Mr. Kupor is eltűnt... de ő már itt, a Roxfortban. Tudunk egy harmadik esetről is, de annak a minisztérium sajnos nem tulajdonít jelentőséget, mert az áldozat egy mugli. Frank Bryce-nak hívják. Voldemort apjának szülőfalujában élt, és augusztus óta nem látták. Én ugyanis, minisztériumi barátaimmal ellentétben, a mugli újságokat is olvasom. Dumbledore komor tekintettel nézett Harryre.

– Úgy gondolom, hogy a három eset kapcsolatban áll. A minisztérium nem ért egyet velem – amint azt magad is hallhattad, mikor az ajtó előtt álltál.

Harry bólintott. A beszélgetésben újabb hosszú szünet állt be; Dumbledore rendre töltötte az újabb és újabb gondolatokat a merengőbe. Harry érezte, hogy lassan búcsúznia kellene, de kíváncsisága erősebbnek bizonyult.

– Professzor úr! – szólalt meg ismét.

– Tessék, Harry.

– Öhm... mondana valamit arról... arról a bíróságról, amit a... a merengőben láttam?

Dumbledore gondterhelten sóhajtott.

– Sokszor jártam abban a teremben – szolt –, és néhány tárgyalás mélyen belevésődött az emlékezetembe... Különösen mostanában tűnnek fontos emlékeknek.

– Azon a tárgyaláson, ahonnan kihívott... Kupor fiának a tárgyalásán... ott Neville szüleit emlegették?

Dumbledore szúrós pillantást vetett Harryre.

– Neville nem mondta el neked, miért a nagyanyja nevelte fel? – kérdezte.

Harry megrázta a fejét. Négy éve ismerte Neville-t, de ez a téma egyszer se került szóba köztük.

– Igen, Neville szüleiről beszéltek – válaszolt Dumbledore. – Az apja, Frank auror volt, akárcsak Mordon professzor. Úgy történt, ahogy hallottad: Voldemort bukása után elkapták őt és a feleségét, mert információkat akartak kicsikarni belőlük Voldemort hollétéről.

– Meghaltak? – kérdezte csendesen Harry.

– Nem – felelte Dumbledore, olyan keserűen, ahogy Harry még soha nem hallotta beszélni. – Mindketten a Szent Mungo Ispotályban vannak. Úgy tudom, Neville néha bemegy hozzájuk a nagyanyjával. Nem ismerik meg őt.

Harry megrendülten nézett maga elé. Nem is sejtette... négy év alatt egyszer sem jutott eszébe, hogy Neville-t a szüleiről kérdezze...

– A Longbottom házaspárt tisztelet és szeretet övezte – folytatta Dumbledore. – Mint mondtam, a merénylet Voldemort bukás után érte őket, mikor már senki nem számított ilyesmire. Az embereket végtelenül felháborította az eset. Követelték, hogy a minisztérium fogja el a tetteseket. Longbottomék vallomására – állapotukból kifolyólag – sajnos nemigen lehetett építeni.

– Szóval lehet, hogy Mr. Kupor fia tényleg ártatlan volt? – kérdezte döbbenten Harry.

– Erre nem tudok válaszolni – rázta a fejét Dumbledore.

Harry a köedény örvénylő tartalmára bámult. Két dolog volt még, amire szeretett volna rákérdezni... de mindkettő nagyon érzékeny témát érintett...

– Na és... – kezdte bátortalanul – Mr. Bumfolt...

– Őt azóta sem hozták kapcsolatba a sötét oldallal – válaszolt a kimondatlan kérdésre Dumbledore.

– Értem – bólintott rá gyorsan Harry, és újra a merengőre pillantott. Annak tartalma most lassabban kavargott, mert Dumbledore egy ideje nem adott hozzá újabb gondolatokat. – És... öhm...

Úgy tűnt azonban, hogy a merengő felteszi helyette a kérdést. A gondolatát felszínén ismét megjelent Piton arca. Dumbledore ránézett, majd Harryre pillantott.

– Ugyanez vonatkozik Piton professzorra – mondta.

Harry belenézett Dumbledore világoskék szemébe, és mire észbe kapott, már ki is mondta a kérdést:

– Miért volt olyan biztos benne a professzor úr, hogy Piton tényleg elfordult Voldemorttól?

Dumbledore néhány másodpercig némán fürkészte Harryt, majd így felelt:

– Ez, Harry, csak rám és Piton professzorra tartozik.

Harry érezte, hogy ideje távoznia. Dumbledore nem árult el ingerültséget vagy haragot, de hangjából érződött, hogy lezártnak tekinti a beszélgetést. Harry felállt, és így tett Dumbledore is.

– Még egy pillanat – szólt, mikor Harry keze már az ajtókilincsen volt. – Kérlek, ne mondd el senkinek, amit Longbottomékról megtudtál. Hagyd meg Neville-nek, hogy ő mondja el annak, akinek ő akarja.

Harry komolyan bólintott, és lenyomta a kilincset.

– És...

Harry visszafordult.

Dumbledore a merengő fölött állt – az ezüstös fényben öregebbnek tűnt, mint valaha. Tekintetét Harryre függesztette, és így szólt:

– Sok szerencsét a harmadik próbához!

Harmincegyedik fejezet

A harmadik próba

– Dumbledore is úgy gondolja, hogy Tudodki megerősödött? – kérdezte suttogva Ron.

Harry mindent elmesélt barátainak, amit a merengőben látott, és majdnem mindent, amit utána Dumbledore mondott és mutatott neki. Siriusról sem feledkezett meg – miután visszatért Dumbledore-tól, első dolga volt megírni és elküldeni a levelet keresztapjának. Ő, Ron és Hermione ezen a napon is hosszú ideig maradtak a klubhelyiségben. Olyan alaposan meghányták-vetették a dolgokat, hogy a végén Harry megismerkedhetett azzal az érzéssel, amiről Dumbledore beszélt: majd' kidurrant a feje a témérdek gondolattól, és sokért nem adta volna, ha ő is lecsapolhatja a felesleget.

Ron a kandallótűzbe bámult. Harry ránézett, és látni vélte, hogy barátja megborzong – pedig a klubhelyiségben cseppet sem volt hideg.

– És ezek után megbízik Pitonban? – szólt Ron. – Megbízik Pitonban, amikor tudja, hogy halálfaló volt?

– Igen – bólintott Harry.

Hermione tíz perce egy szót sem szólt – csak ült, tenyerébe támasztva homlokát, és a térdét bámulta.

– Rita Vitrol... – szólalt meg végül.

Ron megbotránkozva nézett rá.

– Hogy bírsz még most is azzal a nővel foglalkozni?

– Emlékeztek, mit mondott nekem a Három Seprűben? – kérdezte Hermione a térdétől. „- Olyan dolgokat mesélhetnék neked Bumfoltól, hogy égnek állna tőle a hajad.” Most már tudjuk, mire gondolt. Mint újságíró, jelen volt a tárgyaláson, és tudja, hogy Bumfolt a halálfalók besúgója volt. Winky is ezért mondta, hogy Bumfolt gonosz varázsló. Kuport dühítette, hogy Bumfolt megúsza a börtönt, és otthon is beszélt a dologról.

– Na jó, de Bumfolt nem igazi besúgó volt, csak átverték, nem?

Hermione vállat vont. Ron ismét Harryhez fordult.

– És Caramel komolyan úgy gondolja, hogy Madame Maxime támadta meg Kuport?

– Igen – felelte Harry. – De szerintem csak azért, mert Kupor a beauxbatons-os kocsi közelében szívódott fel.

– Madame Maxime neve eddig fel sem merült – jegyezte meg tünődve Ron. – Pedig szinte biztos, hogy óriásivadék, és azt is tudjuk, hogy tagadja...

– Még szép, hogy tagadja – vágta rá élesen Hermione, és végre felpillantott a térdéről. – Emlékezz csak vissza, mi történt, miután Vitrol megírta azt a cikket Hagridról és az anyjáról. Vagy gondolj Caramelra – rögtön Maxime-ot gyanúsítja, csak mert félóriás. Ki akarná önként kitenni magát ilyen előítéleteknek? Ha tudom, hogy ez jár az őszinteségért, az ő helyében én is inkább azt mondanám, hogy hosszú csontjaim vannak.

Hermione az órájára pillantott.

– Te jó ég, elfelejtettünk gyakorolni! Meg akartuk tanulni a hátráltató ártást! Holnap semmiképp nem hagyhatjuk ki az edzést. Indulás az ágyba, Harry, ki kell pihenned magad.

Harry és Ron felballagtak a hálóterembe, és készülődni kezdtek a lefekvéshez. Harry gondolataiba mélyedve gombolta pizsamakabátját, s közben tekintete Neville ágyára tévedt. Úgy tett, ahogy Dumbledore kérte: kihagyta beszámolójából Neville szüleit. Miközben levette szemüvegét, és

bemászott az ágyba, megpróbálta elképzelni, milyen érzés lenne, ha élnének a szülei, de nem ismernék meg őt. Az ő árvaságán gyakran még idegenek is szánakoztak, de most, Neville horkolását hallgatva, úgy érezte, a fiú sokkal több sajnálatot érdemel, mint ő. Ahogy a sötétben fekvő ezen gondolkodott, felizzott benne a gyűlölet azok iránt, akik ezt tették Mr. és Mrs Longbottommal... Eszébe jutott, hogyan viselkedtek a tárgyalóteremben ülő emberek, mikor a dementorok kivezették a szőke fiút és három társát. Most már meg tudta érteni gyűlölködésüket és keserű kárörömlésüket... aztán felrémlt előtte a rimánkódó fiú tejfehér arca, és fájdalmasan beléhasított a tudat, hogy a fiú egy évre rá meghalt...

Voldemort bűne, gondolta Harry az ágy sötét mennyezetére meredve. Az egész csakis Voldemort bűne. Ő szakította szét ezeket a családokat, ő tette tönkre ezeknek az embereknek az életét...

Ronnak és Hermionénak éjt nappallá téve tanulniuk kellett volna a vizsgáikra – melyeket még a harmadik próba előtt kellett letenniük –, ők mégis Harry felkészítésére fordították idejük és energiájuk java részét.

– Ne is törődj vele! – legyintett Hermione, mikor Harry ezt szóvá tette, és felajánlotta a lánynak, hogy ha kell, nélkülük folytatja a gyakorlást. – Sötét varázslatok kivédéséből biztos, hogy kitűnőre fogunk vizsgázni. Több ígézőt tudunk, mint mások végzős korukban.

– Jól fog jönni, ha majd mindhárman aurorok leszünk – mondta lelkesen Ron, miközben kipróbálta a hátráltató ártást egy darázson, ami erre mozdulatlanul dermedt a levegőben.

Június elején lassan újra bizseregni kezdtek a kedélyek a kastélyban. Diákok és tanárok egyaránt fokozódó izgalommal várták a harmadik próbát, amelynek időpontja egyben a tanév utolsó hetének kezdete volt. Harry minden szabad percében ígézőket gyakorolt. Erre a próbára sokkal több önbizalommal készült, mint az előző kettőre. Tisztában volt vele, hogy ez is nehéz és veszélyes lesz, de ahogy Mordon is megjegyezte: leküzdött ő már néhány szörnyeteget és bűvös akadályt roxfordi éveiben, s ezúttal még arra is volt ideje és lehetősége, hogy úgy-ahogy felkészüljön a rá váró megpróbáltatásokra.

McGagony professzornak elege lett belőle, hogy minden üres teremben Harryékba botlik, s inkább megengedte nekik, hogy ebéidőben az átváltoztatástantermet használják. Harry gyorsan elsajátította a támadók lelassítására szolgáló hátráltató ártást, a taroló átkot, amivel szilárd tárgyakat tűntethetett el az útjából, és a varázspálcát északi irányba forgató

tájolóbűbájt, amire Hermione bukkant rá egy régi könyvben. A pajzsbűbájjal már nehezebben boldogult. Ezzel a varázslattal elméletileg olyan láthatatlan falat építhetett maga köré, ami egy ideig megvédi őt a gyengébb átkokkal szemben. Hermionénak azonban sikerült áttörnie a bűbájt egy jól irányzott gumilábrontással, és Harry végigtántorogta azt a negyedórát, amíg Hermione az ellenbűbájt kereste.

– Akkor is nagyon jól haladsz – mondta biztatóan a lány, miközben a listát böngészte, s kipipálta a már megtanult igézeteket. – Egyik-másik biztosan jól jön majd a próbán.

Ron az ablaknál állt, és a parkra bámult.

– Gyertek csak ide! – szólt hirtelen. – Szerintetek mit csinál Malfoy?

Harry és Hermione odasiettek. Malfoy, Crak és Monstro egy fa árnyékában ácsorogtak. Crak és Monstro a környéket fürkészték, mintha örködnének. Mindketten vigyorogtak. Malfoy arca előtt tartotta a kezét, és beszélt hozzá.

– Mintha egy adóvevőt használna – vélekedett Harry.

– Az kizárt dolog! – vágta rá Hermione. – Mondtam már, hogy a muglik szerkezetei nem működnek a Roxfortban. Gyerünk, Harry – tette hozzá szigorúan, hátat fordítva az ablaknak. – Próbáld meg újra a pajzsbűbájt.

***

Sirius most már naponta küldte a leveleket. Hermionéhoz hasonlóan ő is azt szajkózta, hogy Harry csak készüljön a próbára, ne törődjön semmi mással. Minden levelében megismételte, hogy Harrynek nem feladata foglalkozni a kastély falain kívül zajló eseményekkel, és nem is tudja befolyásolni azokat.

Ha Voldemort valóban erőre kapott – írta egy ízben –, akkor különösen fontos ügyelnünk a biztonságodra. Amíg Dumbledore védelmét élvezed, nem eshet bántódásod – de akkor sem árt az óvatosság. Az elsődleges cél az, hogy ép bőrrel átjuss a labirintuson. Aztán majd foglalkozhatunk a többi problémával is.

Bár június huszonnegyediké közeledtével Harryt ismét gyötörni kezdte a lámpaláz, messze nem szenvedett annyira, mint az első és a második próba előtt. Egyrészt önbizalmat merített a tényből, hogy amennyire lehetett, felkészült a feladatra, másrészt tudta, hogy ez lesz az utolsó nagy megmérettetés – akár jól teljesít, akár nem, a tusa mindenképp véget ér –, és ez a gondolat hatalmas megkönnyebbüléssel töltötte el.

A harmadik próba napján a griffendélesek bebizonyították, hogy a reggeliből is lehet roppant zajos programot csinálni. A napi bagolypostával Harry kapott egy jókívánságlapot Siriustól. Bár a pergamendarabon csak egy sáros tappancsnyomot talált, ugyanolyan hálás volt érte, mint ha keresztapja szavakba öntötte volna üzenetét. Hermione elé egy kuvik szállt le, csőrében a Reggeli Próféta legfrissebb számával. A lány széthajtotta az újságot, megnézte az első oldalt – és ráköpte a nagy kerty sütőtöklevet, ami épp a szájában volt.

– Mi van? – kérdezte kórusban Ron és Harry.

– Semmi... – felelte gyorsan Hermione.

Megpróbálta eldugni az újságot, de Ron kikapta a kezéből, és rápillantott a szalagcímre.

– Ez nem lehet igaz! – mondta. – Pont ma. Micsoda egy kígyó...!

– Mi az? – érdeklődött Harry. – Rita Vitrol újra támad?

– Á, nem – rázta a fejét Ron, és Hermione példáját követve ő is megpróbálta az asztal alá rejteni az újságot.

– Rólam szól, igaz? – kérdezte Harry.

– Dehogyan – felelte erőtlenül Ron.

Mielőtt azonban Harry megszerezhetette volna az újságot,

Draco Malfoy átkiabált hozzájuk a mardekárosok asztalától. – Hé, Potter! Potter! Hogy van a fejed? Ma nem vagy közveszélyes? Nem fogsz dilirohamot kapni?

Malfoy kezében is ott volt a Reggeli Próféta egy példánya. A mardekárosok vihogtak, és Harry felé forgolódtak, hogy lássák, hogyan reagál.

– Hadd lássam! – fordult Ronhoz Harry. – Mutasd!

Ron kelletlenül átnyújtotta az újságot. Harry megfordította, és a saját képével találta szemben magát, ami egy öles betűkkel szedett szalagcím alatt díszelgett.

HARRY POTTER KISZÁMÍTHATATLAN ÉS KÖZVESZÉLYES

A fiú, aki legyőzte a Sötét Nagyurat, elmezavarokkal küszködik, és veszélyt jelenthet környezetére.

Különtudósítónk, Rita Vitrol írása

A lapunk birtokába jutott információk szerint Harry Potter olyan viselkedési rendellenességeket és kóros tulajdonságokat mutat, amelyek erősen kétségessé teszik alkalmasságát, nemcsak a Trimágus Tusári való részvételre, de roxfordi tanulmányainak folytatására is.

A Reggeli Próféta, a mágikus médiában elsőként, tudomást szerzett többek között arról az aggaszó tényről, hogy Potter rendszeresen összeesik az iskolában, és gyakran panaszolja, hogy fáj a homlokán lévő sebhely (mely köztudottan Tudjukki gyilkos átkának nyoma).

E sorok írója múlt hétfőn tanúja volt annak, amint Potter kirohant a jóslástanóráról, arra hivatkozva, hogy fájdalmai miatt képtelen folytatni az órai munkát.

A Mungo Varázсныavalya-és Ragálykúráló ispotály megkérdezett szakértői szerint nem zárható ki, hogy Potter maradandó agykárosodást szenvedett Tudjukki merénylete következtében, s hogy a fájdalmakra való ismételt hivatkozás súlyos pszichés zavarának közvetett kifejeződése.

„Az is elképzelhető, hogy szimulál.” – vélekedik egy neves specialista. – „Könnyen lehet, hogy viselkedését segélykiáltásként kell értelmezni.”

A fentiek mellett aggodalomra adhat okot Harry Potter egy másik tulajdonsága is, amelyet Albus Dumbledore, a Roxfort igazgatója mindeddig gondosan eltitkolt a varázsló-közvélemény elől.

„Potter párszaszájú.” – tudjuk meg Draco Malfoytól, a Roxfort negyedéves növendékétől. – „Néhány évvel ezelőtt, amikor valaki sorozatban

támadta meg a diákokat, a legtöbben Potterre gyanakodtak, mert egyszer, a párbajszakkörön dühbe gurult, és ráuszított egy kígyót az egyik társunkra. Akkor eltussolták az ügyet, de mindenki tudja, hogy vérfarkasokkal és óriásokkal is barátkozik. Látszik rajta, hogy mindenre képes lenne a hatalomért.”

A párszaszájúságot, azaz a kígyókkal való kommunikálás képességét sötét varázslatként tartják számon. Korunk leghíresebb párszaszájú varázslója nem más, mint maga a Sötét Nagyúr. A Feketemágia-ellenes Liga egyik tagja, aki nevének mellőzését kérte, így nyilatkozott: „Minden párszaszájú varázsló ellen szigorú vizsgálatot kellene indítani. A magam részéről felettébb gyanúsnak tartom, ha valaki beszél a kígyók nyelvén – ezek a hullók hagyományosan a gonosztevők segítőtársaiként élnek a köztudatban, s az sem titok, hogy a fekete mágia előszeretettel használja őket.” Majd hozzátette: „Az a tény, hogy valaki vérfarkasok és óriások társaságát keresi, erőszakos természetre utal.”

A fentiek fényében indokoltnak tűnik, hogy Albus Dumbledore fontolóra vegye, megengedhető-e Harry Potter részvétele a Trimágus Tusán.

Sokak nem titkolt félelme, hogy Potter a fekete mágia eszközeivel igyekszik majd kicsikarni a győzelmet a versenyen, melynek harmadik fordulójára ma este kerül sor.

– Élénk a fantáziája – szólt könnyedén Harry, és összehajította az újságot.

Odaát a mardekárosok asztalánál Malfoy, Crak és Monstro vihogva kopogtatták a fejüket, eszelős fintorokat vágtak, és kígyó módjára a nyelvüket öltögették.

– Honnan tudja, hogy jóslástanórán megfájdult a sebhelyed? – tette fel a kérdést Ron. – Nem lehetett a közelben, nem hallhatta...

– Nyitva volt az ablak – jegyezte meg Harry. – Kinyitottam, hogy bejöjjön egy kis friss levegő...

– Hát aztán... – legyintett Hermione. – Trelawney szobája az Északi Torony tetején van.

– Te vagy a mágikus poloskák szakértője – csóválta a fejét Harry. – Neked kellene tudnod, mi a módszere.

– Megpróbáltam rájönni – felelte Hermione –, de... de... Egyszerre furcsa, álmodozó kifejezés jelent meg Hermione arcán. Lassan felemelte egyik kezét, és ujjait a hajához érintette.

– Jól vagy? – nézett rá Ron.

– Aha – felelte szórakozottan a lány. Újra végigsimította a haját, majd a szája elé emelte a kezét, mintha egy láthatatlan rádióadóba beszélne. Harry és Ron tanácstalanul összenéztek.

– Ez lehet a megoldás – szólt révedő tekintettel Hermione. – Minden egybevág... senki nem láthatja... még Mordon sem... és feljuthatott az ablakpárkányra... de nincs rá engedély... biztos, hogy nincs rá engedélye... Ha ez igaz, akkor a markunkban van! Fel kell szaladnom a könyvtárba – szinte biztos vagyok benne, de azért megnézem...

Azzal Hermione felkapta a táskáját, és kirohant a nagyteremből.

– Hé! – kiáltott utána Ron. – Tíz perc múlva kezdődik a mágia történet-vizsga...! Tyúha! – folytatta Harryhez fordulva –, nagyon ki lehet akadva Vitrolra, ha képes elkészni miatta a vizsgáról. Te mit fogsz csinálni? Binns vizsgáján is olvasol?

Harrynek, mint Trimágus-bajnoknak, ebben az évben nem kellett jegyeket szereznie; a vizsgákon csendben meghúzta magát a terem végében, és ígézetgyűjteményeket olvasgatott.

– Ühüm – felelte Harry.

Ekkor azonban odalépett hozzá McGalagony professzor.

– Potter! Reggeli után várják magukat a nagyteremből nyíló szobában.

– De hát a próba csak alkonyatkor kezdődik! – rémüldözött Harry, és ijedtében az egész tányér rántottát a talárjára borította.

– Ezzel én is tisztában vagyok, Potter – felelte McGalagony. – Az utolsó próbára a bajnokok családtagjai is meghívást kaptak. Reggeli után alkalmuk lesz találkozni velük.

Azzal a tanárnő távozott. Harry tátott szájjal bámult utána.

– Csak nem fogadták el Dursleyék a meghívást? – kérdezte hűledezve.

– ...meglátjuk – felelte Ron. – Rohannom kell a vizsgára, Harry. Utána találkozunk.

Harry ráérősen tovább reggelizett a lassan kiürülő nagyteremben. Láta, amint Fleur Delacour felkel a hollóhátasok asztalától, s Cedrichez csatlakozva besétál a nagyteremmel szomszédos szobába. Nem sokkal később Krum is követte őket. Harry a helyén maradt. Minek menjen be abba a szobába? Neki nincsenek családtagjai – illetve akik vannak, azok nem utaznak fel a Roxfortba megnézni, hogyan viszi vásárra a bőrét... Már épp fel akart állni, azt fontolgatva, hogy felmegy a könyvtárba ígézőszövegeket olvasgatni, mikor kinyílt a szoba ajtaja, és kidugta rajta a fejét Cedric.

– Gyere már, Harry, várnak rád!

Harry nem tudta mire vélni a dolgot. Eljöttek volna Dursleyék? Lehetetlen... Gépiesen felállt, átvágott a termen, és benyitott a szobába.

Rögtön az ajtó mellett Cedricet és szüleit találta. Viktor Krum az egyik sarokban állt, és bolgárul beszélgetett fekete hajú anyjával és apjával. Harry megállapította, hogy Krum az apjától örökölte görbe orrát. A szoba szemközti falánál franciául folyt a társalgás; Fleur állt ott az édesanyja és a kishúga, Gabrielle társaságában. A kislány, aki az anyja kezét fogta, integetett Harrynek. Harry visszaintett, azután megpillantotta Mrs Weasleyt és Billt, akik a kandalló előtt álltak, és mosolyogva néztek rá.

– Meglepetés! – szólt nagy izgatottan Mrs Weasley, mikor Harry odasietett hozzájuk. – Eljöttünk megnézni téged!

Azzal két cuppanós puszit adott Harrynek.

– Szevasz! – köszönt széles vigyorral Bill, és kezét nyújtott Harrynek. – Charlie is el akart jönni, de nem tudott elszabadulni a munkából. Mesélte, milyen nagy voltál a mennydörgő ellen.

Harry észrevette, hogy Fleur Delacour újra meg újra átles anyja válla fölött, és érdeklődő pillantásokat vet Billre. Harry ebből kitalálta, hogy Fleurnek a legkevésbé sincs kifogása a hosszú haj és a görbe foggal díszített fülbevalók ellen.

– Nagyon kedves, hogy eljöttek – dörmögte Harry. – Egy pillanatig azt hittem, hogy Dursleyék...

– Hmm. – Mrs Weasley összecsucsörítette ajkát. Harry előtt soha nem kritizálta Dursleyékat, de dühösen megvillant a szeme, valahányszor szoba kerültek.

– Jó újra ellátogatni az öreg alma materba – szólt Bill, körüljártatva tekintetét a helyiségben (Violet, a Kövér Dáma barátnője rákacsintott keretéből). – Öt éve nem jártam itt. Megvan még annak a bolond lovagnak a képe? Sir Cadogané?

– Persze – bólogatott Harry, aki előző évben jó párszor találkozott Sir Cadogannel.

– És a Kövér Dáma se kopott még el? – kérdezte Bill.

– Ő már az én időmben is megvolt – szólt Mrs Weasley. – Sose felejttem el, micsoda fejmosást kaptam tőle, mikor egyszer hajnali négykor lopakodtam fel a hálóterembe...

Bill meglepetten nézett az anyjára.

– Hol mászkáltál te hajnali négyig? – kérdezte.

Mrs Weasley hamiskásan elmosolyodott.

– Apáddal sétáltunk a holdfényes parkban – felelte. – Őt elkapta Apollyon Pringle – az akkori gondnok. Apád máig viseli a nyomát.

– Körülvezetsz minket, Harry? – kérdezte Bill.

– Persze, menjünk – bólogatott Harry.

Elindultak a nagyterembe nyíló ajtó felé. Mikor Amos Diggory mellé értek, a varázsló végigmérte Harryt.

– Lám csak, ki van itt – szólt. – Most, hogy Cedric holtversenyben áll veled, már nem vagy úgy eltelve magadtól, mi?

– Tessék? – csodálkozott Harry.

– Ne törődj vele – szólt halkán Cedric, rosszalló pillantást vetve apja tarkójára. – Még mindig dühös Rita Vitrol cikke miatt. Tudod, mikor a Trimágus Tusáról írt, és úgy emlegetett téged, mintha az egyetlen roxfortos bajnok lennél.

– De azért nem vette a fáradságot, hogy helyesbítést kérjen – jegyezte meg Amos Diggory, elég hangosan ahhoz, hogy Harry meghallja az ajtóból. – De nem baj, Ced... Majd megmutatod neki. A múltkor is legyőzted, nem igaz?

– Rita Vitrol akkor boldog, ha bajt keverhet! – szólt hátra mérgesen Mrs Weasley. – Nagyon jól tudod, Amos, hiszen a minisztériumban dolgozol!

Mr. Diggorynak már a nyelve hegyén volt az ingerült válasz, de a felesége megfogta a karját, úgyhogy végül csak vállat vont, és elfordult.

Harry, Bill és Mrs Weasley kellemes délelőtti sétát tettek a napsütötte parkban. Harry megmutatta a beauxbatons-os kocsit és a durmstrangosok hajóját; Mrs Weasley nagyon kíváncsi volt a fúriafűzre, ami az ő idejében még nem volt meg, és hosszú történeteket mesélt egy Ogg nevű emberről, aki Hagrid vadörelődjé volt.

– Hogy van Percy? – kérdezte Harry, miközben az üvegházaknál sétáltak.

– Nem túl jól – felelte Bill.

– Sok gondja van – mondta Mrs Weasley, majd körülpislogott, és halkabban folytatta: – A minisztérium titokban akarja tartani Mr. Kupor eltűnését, de Percyt kifaggatták az utasításokról, amiket Kupor küldött neki. Lehetségesnek tartják, hogy a levelek hamisítványok voltak. Nagyon a körmére néznek Percynek. Azt sem engedték meg, hogy ma este helyettesítse Mr. Kuport. Cornelius Caramel lesz az ötödik zsűritag.

Ebédre visszatértek a kastélyba.

– Anya! Bill! – álmélkodott Ron, mikor ott találta Harry látogatóit a griffendéles asztalnál. – Ti meg hogy kerültök ide

– Eljöttünk megnézni Harryt az utolsó próbán! – jelentette ki nagy vidáman Mrs Weasley. – Néha én is kiszabadulhatok a konyhából, nem? Hogy sikerült a vizsga?

– Hát... jól – felelte Ron. – Nem nagyon jutottak eszembe a lázadó koboldok nevei, úgyhogy írtam néhányat hasból. – Ron szedett magának a húspástétomból, Mrs Weasley rosszalló pillantásától kísérve. – Nem volt nehéz... Csupa olyan nevük van, hogy Borostás Bodrod, Undok Urg meg Mosdatlan Morgin.

Fred, George és Ginny is leültek hozzájuk. Harry úgy érezte magát, mintha újra az Odúban lenne. A vidám társaság teljesen elfeledtette vele az esti próbát. Már-már végeztek az ebéddel, amikor megjelent Hermione, és eszébe juttatta Rita Vitrolt.

– Na, elmondod, mire jöttél rá?

Hermione figyelmeztetően megrázta a fejét, és Mrs Weasleyre nézett.

– Szervusz, Hermione – köszönt mosolytalan arccal a boszorkány.

– Kezét csókolom – szólt Hermione, szemlátomást elszontyolodva a hűvös fogadtatástól.

Harry rájuk nézett, majd így szólt:

– Mrs Weasley, ugye, nem hitte el, amit Rita Vitrol írt rólunk a Szombati Boszorkányban? Hermione nem a barátnőm.

– Ó, nem! – legyintett Mrs Weasley. – Dehogyan hittem el! Ezek után azonban sokkal barátságosabb volt Hermionéval.

Harry, Bill és Mrs Weasley délután hosszú sétát tettek a kastély körül, azután visszatértek a nagyterembe az esti lakomára. A tanárok asztalánál most ott ült Ludo Bumfolt és Cornelius Caramel is. Bumfolt ezúttal is vidám formáját hozta, Caramel viszont, aki Madame Maxime mellett foglalt helyet, szigorú arcot vágott, és konok hallgatásba burkolózott. Madame Maxime alig-alig nézett fel a tányérjából. Harry észrevette, hogy vörös a szeme, s azt is, hogy Hagrid gyakran rápillant az asztal túlsó végéből.

Erre az estére a konyhai manók még a szokásosnál is több fogással készültek, de Harry, akinek mostanra visszatért a lámpaláza, alig néhány falatot evett. Mikor aztán az elvarázsolt mennyezet kékje kezdett bíborpirosba váltani, Dumbledore felállt, és a terem elcsendesedett.

– Hölgyeim és uraim, elérkezett a Trimágus Tusa harmadik s egyben utolsó próbájának estéje. Kérem a bajnokokat, hogy Mr. Bumfolt kíséretében fájradjanak le a kviddicspályára. A tisztelt közönség és a zsűri többi tagja öt perc múlva követi majd őket.

Harry felállt. A griffendélesek lelkesen megtapsolták, Weasleyék és Hermione pedig sok sikert kívántak neki. Harry csatlakozott Cedric, Fleur és Krum hármasához, és együtt indultak el a kétszárnyú ajtó felé.

– Minden rendben, Harry? – kérdezte Bumfolt, mikor már a bejárat lépcső fokait taposták. – Nem izgulsz nagyon?

– Jól vagyok – felelte Harry. Izgulni persze izgult, de miután gondolatban átismételte a begyakorolt varázslatokat, kissé megnyugodott.

A társaság bevonult a stadionba, ahol már csak a lelátók emlékeztettek rá, hogy a hely egykor kviddicspálya volt. A küzdőteret minden oldalról hat méter magas sövényfal vette körül. A bokrok sűrű sora egyetlen helyen szakadt meg – az volt a hatalmas labirintus bejárata. Mögötte sötétbe vesző ösvény várta a bemerészkedőt.

Öt percre rá megérkezett a közönség is. Száz meg száz diák tódult a lelátókra, szapora lábdobogás és vidám csevegés közepette. Az ég immár tiszta mélykék volt, s az első csillagok is megjelentek. A nagy zsivajban négy ember sétált be a stadionba, s lépett oda a bajnokokhoz: Hagrid, Mordon, McGalagony és Flitwick professzor. Mind a négyen nagy, piros, világító csillagot viseltek – közülük hárman a süvegükön, Hagrid pedig vakondbőr mellénye hátán.

– Amíg maguk odabent lesznek, mi a labirintus körül járőrözünk – magyarázta McGalagony. – Aki olyan helyzetbe kerül, hogy kénytelen feladni a versenyt, küldjön piros jelzőszikrákat a levegőbe. Akkor egyikünk bemegy érte, és kihozza. Érthető?

A bajnokok bólintottak.

– Akkor hát kalandra fel! – szólt vidáman Bumfolt.

– Sok sikert – súgta oda Harrynek Hagrid, majd a három másik tanárhoz hasonlóan ő is elindult, hogy elfoglalja helyét a számára kijelölt oldalon. Bumfolt a torkának szegezte pálcáját.

– Sonorus – dörmögte, s mikor megszólalt, mágikusan felerősített hangja visszahangozva harsogott a lelátók között.

– Hölgyeim és urain! Ezennel kezdetét veszi a Trimágus Tusa harmadik és egyben utolsó próbája! A verseny pillanatnyi állása következő: Cedric Diggory és Harry Potter a Roxfort bajnokai nyolcvanöt-nyolcvanöt ponttal holtversenyben vezetik a mezőnyt! – Szavait akkora üdvrivalgás fogadta, hogy a megriadt madarak seregestől röppentek fel a Tiltott Rengeteg fáiról. – A második helyen a Durmstrang Intézet bajnoka, Viktor Krum áll, nyolcvan ponttal! – A közönség tapsolt. – A harmadik helyezett Fleur Delacour, a Beauxbatons Mágusakadémia növendéke!

Harry a lelátókat fürkészve megpillantotta Mrs Weasleyt, Billt, Ront és Hermionét, akik udvariasan tapsoltak Fleurnek. Integetett nekik, s ők széles mosollyal visszaintegettek.

– Akkor hát... szólt Bumfolt. – Harry és Cedric. Sípszóra indultok. Három, kettő, egy...

Bumfolt röviden belefűjt a sípjába, mire Harry és Cedric sietve elindultak a labirintus bejárata felé.

A házmagas sövényfalak sötét árnyékot vetettek az ösvényre. Harry és Cedric beléptek közéjük, s abban a szempillantásban mintha megsiketültek volna – a sövényfal, talán mert olyan magas és vastag volt, talán mert elvarázsolták – kirekesztette a labirintusból a közönség zsvaját. Harry egy pillanatig úgy érezte, mintha ismét a víz alá bukott volna. Elővette pálcáját, elmotyogta a Lumos varázsigét, s hallotta, hogy mögötte Cedric ugyanígy tesz.

Ötven méter után az ösvény kétfelé ágazott. Harry és Cedric egymásra néztek.

– Sok sikert! – köszönt el Harry, azzal balra fordult. Cedric jobbra indult el.

Harry most meghallotta Bumfolt második sípjelét. Krum is belépett hát az útvesztőbe. Harry megszaporázta lépteit. Az ösvény, amelyet választott, kihaltak tűnt. Befordult jobbra; menet közben magasra emelt pálcáját, hogy minél hosszabb szakaszt belásson maga előtt. Akadálynak nyomát sem találta.

Nemsokára elhangzott a harmadik sípjel, jelezve, hogy Fleur is útnak indult. Most már mind a négyen versenyben voltak.

Harry újra meg újra hátrapislogott. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy valaki figyeli. Az ég tengerészkékké sötétült, s a labirintusban percről percre fogyott a fény. Harry újabb útelágazáshoz ért.

– Tájéolj – motyogta pálcájának, melyet most nyitott tenyerén tartott.

A pálca hegpördült, és hegyével jobbra mutatott, a sűrű sövényfal felé. Arra volt hát észak. Harry tudta, hogy északnyugatnak kell tartania, ha meg akarja találni a labirintus körepét. Nem tehetett mást, mint hogy balfelé megy tovább, majd az első adandó alkalommal befordul jobbra.

Ez az ösvény is kihalt volt. Az első sarkon bekanyarodott jobbra, ahogy tervezte, de arrafelé sem talált semmit. Maga sem tudta, miért, de valahogy nyugtalanította az akadályok hiánya. Már rég találnia kellett volna valamit. Olyan volt, mintha a labirintus szántsándékkal rejtené el akadályait, hogy Hamis biztonságérzetet keltsen benne. Aztán egyszer csak zajt hallott a háta

mögül. Felemelte pálcáját, támadásra készen, de a fény Cedricre esett. A fiú egy jobb oldali mellékösvényről szaladt be az ő útvonalára.

Riadtnak tűnt, és füstölgött a talárja ujjja.

– Hagrid durrfarkú szurcsókjai! – zihálta. – Iszonyúan nagyok – alig tudtam megszökni előlük!

Megcsóválta a fejét, azzal továbbindult, és hamarosan újra elnyelte őt a labirintus. Harrynek nem sok kedve volt megnézni, mekkorát nőttek a szurcsók, úgyhogy sietve folytatta útját. Mikor aztán befordult az egyik sarkon...

Egy három méter magas dementor úszott felé. A csuklyás alak rothadó kezét kinyújtva, vakon kereste a kiszimatolt emberi lelket. Harry hallotta hörgő sóhajait; tagjaiban szétáradt a dermesztő hideg, de tudta, mit kell tennie...

Minden erejével arra a gondolatra összpontosított, hogy kijut az útvesztőből, és együtt ünnepel barátaival – közben felemelte pálcáját, és így kiáltott:

– Expecto patronum!

A pálcából ezüstös füst lövellt ki, s abból egy szarvas alakja bontakozott ki. A szellemállat egy ugrással a dementor előtt termett; az hátrálni kezdett, rálépett csuhája szélére, és megtántorodott... Harry még sosem látott dementort botladozni.

– Várjunk csak! – kiáltotta, és ezüstös patrónusa védelmében közelebb lépett a dementorhoz. – Te egy mumus vagy! Comikulissimus!

Az alakváltó hangos csattanással apró füstgolyókká robbant, s vele együtt az ezüstszarvas is semmivé foszlott. Harrynek átfutott az agyán, hogy a patrónus igazán vele maradhatott volna, de sietve folytatta útját. Igyekezett zajtalanul lépkedni, a fülét hegyezte, és ismét a magasba emelte világító pálcáját.

Balra... jobbra... megint balra... Két ízben is zsákutcába jutott. Ismét alkalmazta a tájolóbűbájt, és kiderült, hogy túl messzire elkalandozott kelet felé. Visszafordult hát, bekanyarodott jobbra – és megtorpant. Az ösvény fölött furcsa, aranyló ködfelhő lebegett.

Tett még néhány óvatos lépést, pálcáját az aranyfelhőre szegezve. Valamiféle ártás lehet, gondolta. De talán el lehet tüntetni az útból.

– Reducto!

Az átok akadálytalanul átsuhant a ködön, még csak meg se bolygatta. Harry rádöbbsent, hogy ezt előre tudhatta volna; elvégre a tarolóátkot szilárd tárgyak eltüntetésére találták ki.

Mi lenne, ha egyszerűen belesétálna a ködbe? Megéri a kockázatot, vagy bölcsebb lenne másik utat választania?

Miközben ezt latolgatta, egyszerre éles sikoly hatolt a fülébe.

– Fleur? – kiáltotta.

Nem kapott választ. Tanácstalanul körülnézett. Mi történhetett a lánnyal? A hang valahonnan a ködfelhőn túlról érkezett. Vett egy nagy levegőt, és belerohant az aranyfelhőbe.

Egyszeriben a feje tetejére állt a világ. Harry lefelé lógott a földről; minden szál haja égnek állt, szemüvege pedig felcsúszott a homlokára, azzal fenyegetve, hogy a feneketlen égbe pottyan. Odakapott, és visszahúzta az orrára. Olyan volt, mintha a fűhöz szögezték volna a talpát, s ő fejével lefelé lógna a csillagokkal pöttyözött ég sötét tengere fölött. Úgy érezte, ha felemeli a lábát, belezuhan a világűrbe.

Gondolkodj, parancsolta magának, a fejébe tódult vértől káprázó szemmel. Gondolkodj...

De hiába – fegyvertára nem tartalmazott megfelelő ellenbűbájt ég és föld hirtelen felcserélődésére. A vér dübörögve lüktetett a fülében. Két választása volt – vagy megmozdul, vagy feladja a versenyt, és felküldi a piros jelzőszikrákat.

Behunyta a szemét, hogy ne lássa a végtelen űrt maga alatt, és jobb lábával elrugaskodott a fümennyezettől.

A világ azon nyomban talpra állt, és Harry térdre esett a biztonságot nyújtó, szilárd talajon. A sokkoló élmény megbénította izmait – néhány másodpercig mozdulni sem tudott. Azután mélyet sóhajtvá összeszedte magát, feltápászkodott, és továbbindult. Néhány lépés után hátranézett. Az arany köd ártatlanul hunyorgott rá a holdfényben.

Hamarosan újabb kereszteződéshez ért. Megállt, és körülnézett, de Fleur nem volt sehol. Pedig csak ő lehetett, aki sikított. Mi történhetett vele? Piros szikrákat nem küldött fel – tehát vagy megmenekült, vagy akkora bajban van, hogy a pálcáját sem tudja használni... Harry jobbra indult tovább. Nyugtalanága egyre fokozódott, de egy másik gondolat is betolakodott az agyába: egy vetélytárssal kevesebb...

A Trimágus Kupa ott volt valahol a közelben, és úgy tűnt, Fleur már nincs versenyben. Ő, Harry viszont még igen. Mi lenne, ha tényleg nyerne? Mióta bajnoknak választották, most először rémlett fel benne újra a kép, amint ott áll, és az egész iskola előtt a magasba emeli a Trimágus Kupát...

A következő tíz percben nem ütközött semmilyen akadályba, leszámítva a zsákutcákat. Az egyik elágazásnál háromszor is járt, és kétszer rossz irányba fordult. Végül talált egy új útvonalat. Kocogva indult el rajta, feje fölé emelve pislákoló pálcáját, melynek fényében teste torz, remegő árnyékot vetett a sövényfalra. Újabb sarokra, ért, ott lelassított, befordult, újra futásnak eredt – és egyszerre szemben találta magát egy durrfarkú szurcsókkal.

Cedric igazat mondott – a bestia valóban hatalmasra nőtt. Három méter hosszú volt, s leginkább óriási skorpióra emlékeztetett. Hosszú fullánkja a hátára kunkorodott, s vastag páncélja megcsillant a rászegezett pálca fényében.

– Stupor!

Az átok nekicsapódott a szurcsók páncéljának, és visszapattant róla. Harry leguggolt, de érezte a jellegzetes égett szagot – az átok megperzselte a haját. A szurcsók Lángcsóvált lövellt ki a farkából, és támadásba lendült. Harry most a hátráltatóártással próbálkozott.

– Obstructo! – kiáltotta. Ez az igézet is lepattant a szurcsók páncéljáról. Harry hátrálni kezdett, de elbotlott, és elesett. – OBSTRUCTO!

A szurcsók alig néhány centiméterre volt tőle, mikor megdermedt – Harrynek ezúttal sikerült eltalálnia a puha hasi részt, ahol nem védte páncél a szörny testét. Harry zihálva feltápáskodott, és elmenekült az ellenkező irányba. Tudta, hogy az ártás csak rövid ideig hat, s a szurcsók bármelyik pillanatban magához térhet.

Egy helyen befordult balra, de az ösvény zsákutcának bizonyult; viaszszaladt, jobbra fordult, és ismét zsákutcaba jutott. Kalapáló szívvel megállt, s újra elvégezte a tájolóbübjét.

Azután visszament arra, amerről jött, és kiválasztott egy északnyugat felé vezető ösvényt.

Az új útvonalon nem ütközött akadályba. Néhány perc kocogás után azonban egyszer csak arra lett figyelmes, hogy valaki szalad az övével párhuzamos ösvényen. Megtorpant, és a fülét hegyezte.

– Mit csinálsz? – kiabálta odaát Cedric. – Elment az eszed!?

Ezután Harry Krum hangját hallotta.

– Crucio!

A következő pillanatban a levegő megtelt Cedric jajveszékelésével. Harry futásnak eredt, olyan sarkot keresve, ahol átjuthat Cedric ösvényére. Mivel nem talált ilyet, ismét használta a tarolóátkot. Az nem tett túl nagy kárt a sövényben, de megritkította annyira, hogy Harry némi rugdosással szűk rést tudott nyitni rajta. Talárját alaposan megszaggatva átverekedte magát a

nyíláson. Jobbra fordult, és megpillantotta Cedricet. A fiú a földön hevert, Krum lába előtt, és vadul vonaglott kínjában.

Harry felegyenesedett, és Krumra szegezte pálcáját. Krum észrevette őt, és futásnak eredt.

– Stupor! – kiáltotta Harry.

Az átok a háta közepén találta el Krumot; a durmstrangos fiú megtorpant, mintha falnak ütközött volna, azután arccal előre a fűbe zuhant, és nem mozdult többet. Harry odarohant Cedrichez. A fiú már nem vonaglott, csak feküdt a fűben, s kezét az arcára szorítva zihált.

Harry, aki maga is remegett a felindultságtól, megragadta a karját.

– Jól vagy?

– Igen – zihálta Cedric. – Igen... Ez nem lehet igaz... mögém lopakodott... meghallottam, megfordultam, de addigra rám szegezte a pálcáját...

Cedric reszkető tagokkal feltápászkodott a földről. Mindketten Krumra meredtek.

– Nem tudom elhinni – szólt döbbsen Harry. – Meg se fordult a fejemben, hogy...

– Nekem se – mondta Cedric.

– Hallottad Fleur sikítását? – kérdezte Harry.

– Igen – bólintott Cedric. – Gondolod, hogy őt is Krum intézte el?

– Nem tudom...

– Hagyjuk itt? – kérdezte Cedric.

– Ne! – rázta a fejét Harry. – Szerintem küldjünk fel jelzőszikrákat. Akkor bejönnek érte, és kiviszik... Ha itt hagyjuk, a végén még felfalja egy szurcsók.

– Megérdemelné – dörmögte Cedric, de azért felemelte pálcáját, és szikraoszlopot bocsátott vele az ég felé. A szikrák nem aludtak ki, hanem a magasban lebegtek, jelezve a helyet, ahol Krum fekszik.

Harry és Cedric néhány másodpercig forgolódva ácsorogtak a sötétben. Azután Cedric megszólalt:

– Hát akkor... tovább kellene mennünk...

– Mi? – nézett rá Harry. – Ja!... Persze...

Furcsa pillanat volt. Krum támadása szövetségessé tette őket – s most emlékeztetniük kellett magukat, hogy valójában még mindig vetélytársak. Szótlanul elindultak az ösvényen, aztán Harry balra fordult,

Cedric pedig jobbra. A labirintus ismét elcsendesedett.

Harry folytatta a keresést, a tájolóbűbájjal rendszeresen ellenőrizve, hogy jó irányba halad-e. Most már csak ő és Cedric maradtak versenyben. Benne is égett a vágy, hogy ő érje el elsőként a kupát, mégsem tudta felfogni, hogyan volt képes Krum ilyen durva és becstelen eszközhöz folyamodni a győzelem érdekében. Mordon azt mondta, aki főbenjáró átkot szór egy másik emberre, életfogytig tartó azkabani fogságra számíthat. Ennyire nem lehetett fontos Krumnak a Trimágus Kupa...

Harry megszorította lépteit. Újabb és újabb zsákutcák vártak rá, de az egyre sűrűsödő sötétség azt sugallta, hogy közeledik céljához. Aztán egy hosszú egyenes ösvényre érve ismét megmozdult valami előtte, és pálcája fénye egy bámulatos csodalényre esett – egy olyan lényre, amit addig csak a Szörnyek szörnyű könyvének képein látott.

Egy szfinx állta el az útját. Az alsótestét tekintve olyan volt, mint egy hatalmas oroszlán: izmos láb, jókora mancsok, barna pamacsban végződő hosszú, sárgás farok. A felsőteste, a feje azonban emberi volt, mégpedig női.

A szfinx a közeledő Harryre szegezte mandulavágású szemét. Harry habozva felemelte pálcáját. Úgy tűnt, a szörny nem akar támadni; nem kuporodott le, ahogy az ugrásra készülő nagymacskák teszik, hanem ide-oda sétált az ösvény szélességében. Végül meg is szólalt:

– Közel vagy célodhoz – mondta mély, rekedt hangon. – Leggyorsabban úgy érheted el, ha elmész mellettem.

– Akkor hát... átengednél? – kérdezte Harry, bár előre tudta, mi lesz a válasz.

– Még nem – felelte a szfinx, kitartóan folytatva sétáját. – Csak akkor engedlek át, ha helyesen felelsz a találós kérdésekre. Ha rosszul válaszolsz, megtámadlak. Ha hallgatsz, sértetlenül távozhatsz.

Harry gyomra jó néhány centivel lejjebb csúszott. Az ilyen feladatok megoldásában Hermione sokkal jobb, mint ő. Latolgatni kezdte az esélyeit. Ha a találós kérdés túl nehéz, legfeljebb nem válaszol, hanem keres egy másik utat, ami szintén a labirintus közepébe vezet.

– Rendben – szólt. – Hallhatnám a kérdést?

A szfinx leült az ösvény közepén, és előadta rejtvényét:

– Milyen lovag, ki a jel Szent nevében útra kel? Mondd a végzet, fegyverét, S vele rettegett nevét. Meg se mozdul a lába, Mégsem érsz a nyomába. Ez a három egyre megy. A megoldás az az egy.

Harry egy percig csak tátogni tudott.

– Elmondanád még egyszer... egy kicsit lassabban? – kérdezte csak úgy próbaképpen.

A szfinx hunyorogva rámosolygott, és elismételte a verset. – Ha kitalálok három dolgot, abból rájöhettek egy negyedike, és az a válasz? – kérdezte Harry.

A szfinx nem felelt, csak titokzatosan mosolygott. Harry ezt igenlő válasznak vette, és elkezdett az első rímpáron gondolkodni.

– Egy lovag, aki útra kel – motyogta a szfinxre bámulva. – Utazik... az egy kóbor lovag. Ez nem találgatás volt! Vagy keresztes lovag... Mindegy, erre majd még visszatérek... Elmondanád még egyszer a második részt?

A szfinx megismételte a vers harmadik és negyedik sorát.

– Mondd a végzet fegyverét – visszhangozta Harry. – A végzet a halál. Milyen fegyvere van a halálnak?...

Kaszája...

A halál a Kaszás. Hallhatnám a harmadik részt?

A szfinx elmondta az utolsó négy sort.

– Nem mozog a lába, mégsem lehet utolérni – ismételte Harry. – Ha nem mozog a lába, akkor nem szalad...

hanem repül! Nem tudom utolérni, mert repül! Madár! A szfinx mosolygott.

– Keresztes... kaszás... madár – dünnyögte Harry, és most ő kezdett el fel-alá járni. – A három egyre megy... Mire megy? Keresztes... kaszáspók... Mi? Keresztes pók, kaszáspók, madárpók! Pók!

A szfinx még szélesebben mosolygott. Felállt, kinyújtóztatta mellső lábait, és félreállt az útból.

– Köszönöm! – mondta Harry, elámulva saját éleselméjűségén, és sietve továbbindult.

Most már közel van, egészen biztosan közel van... Egyenesen a cél felé halad... ha nem találkozik leküzdhetetlen akadállyal, esélye van rá, hogy elsőként ér oda...

Újabb elágazáshoz érkezett.

– Tájéolj! – súgta a pálcának. Az a jobb oldali irányt adta meg helyesnek. Futva elindult az ösvényen, és néhány lépés után fényt pillantott meg.

Százméternyire tőle egy oszloptalp állt, s azon ott ragyogott egy gyönyörű aranyserleg: a Trimágus Kupa. Harry rohanni kezdett felé, de ekkor egy másik alak is berontott az ösvényre, néhány méterrel előtte.

Cedric fog előbb odaérni. Cedric szélesebben szaladt, s Harry tudta, hogy esélye sincs utolérni hosszú lábú vetélytársát...

Ekkor megpillantott egy hatalmas valomit a sövényfal fölött. A valami az övéket keresztező ösvényen haladt, s olyan sebesen közeledett, hogy

látszott, Cedric egyenesen bele fog ütközni. A fiú a serlegre szegezte szemét, nem vette észre a veszélyt...

– Cedric! – kiáltott rá Harry. – Bal oldalt!

Cedric balra nézett, s még éppen maradt annyi ideje, hogy előreugorjon, s így elkerülje az ütközést. Az ugrás azonban azzal végződött, hogy elbotlott, elejtette a pálcáját és hasra esett. Ugyanabban a szempillantásban egy elefántméretű pók rohant be az ösvényre. Harry rémülten látta, hogy a szörnyeteg Cedricre veti magát.

– Stupor! – kiáltotta.

Az átok belecsapódott a pók szőrös, fekete testébe, de a hatása körülbelül annyi volt, mintha Harry egy kavicsal dobta volna meg a szörnyet. A pók felemelte a fejét, szaporán megfordult a tengelye körül, és Cedric helyett most Harryt vette célba.

– Stupor! Obstructo! Stupor!

Vagy túl nagy volt a pók, vagy túl erős varázs védte, akárhogy is, az átkok csak arra voltak jók, hogy még jobban felingereljék – Harry egy szemvillanásnyi ideig rámeredt a nyolc fénylő fekete szemre és a két borotvaéles csáprágóra, s mire belehasított a rémület, a pók már el is kapta őt.

A két mellső láb megragadta a derekánál fogva, és a levegőbe emelte; ő kapálózott, és igyekezett belerúgni a pókba; lába találkozott a csáprágókkal, és a következő pillanatban szeme káprázni kezdett a fájdalomtól. Hallotta Cedric kiáltását: Stupor!, de az ő átka sem hatott. Harry rászzegezte pálcáját a pókra, s mikor az újra széttárta csáprágóit, így kiáltott: – Expelliarmus!

A lefegyverző bűbáj megtette hatását – a pók elejtette Harryt, de ez egyben azt is jelentette, hogy Harry hat métert zuhant, ráesett a sebesült lábára, és összerogyott. Most azonban nem törődött a fájdalommal; gondolkodás nélkül megcélozta pálcájával a pók hasi oldalát, ahogy azt a szurcsókkal is tette, és elharsogta a kábítóátkot – méghozzá kórusban Cedrickel.

– Stupor!

Amire egy átok önmagában nem volt képes, azt a kettő együtt elérte-a pók megdermedt, majd eldőlt oldalra, lelapítva a sövényfalat, és szőrös lábak erdejét hagyva az ösvényen.

– Jól vagy? – hallotta Harry Cedric kiabálását. – Nem esett rád?

– Nem – kiáltott vissza zihálva Harry. Megvizsgálta a lábát. A seb erősen vérzett, s szakadt talárján ott csillogott valami sűrű, ragacsos váladék, ami bizonyára a pók csáprágójából származott. Felállt, de sebesült lába vad

remegéssel tiltakozott a terhelés ellen. Neki támaszkodott hát a sövényfalnak, és zihálva körül nézett.

Cedric az ösvényen állt, néhány méterre a Trimágus Kupától, mely ott ragyogott a háta mögött.

– Fogd meg – zihálta Harry. – Gyerünk, fogd meg. Ott vagy a célnál.

Cedric azonban nem mozdult. Néhány másodpercig még Harryre bámult, majd megfordult, és a Trimágus Kupára nézett. A serleg aranyló fénye az arcára esett, és Harry látta rajta a vágyakozó kifejezést. Azután Cedric ismét Harry felé fordult, és nagy levegőt vett.

– Te fogd meg. Neked kell győznöd. Kétszer mentetted meg idebent az életemet.

– Ez itt nem számít – felelte Harry. Keserű csalódottság öntötte el – fáj a lába, minden izma sajog a kimerítő küzdelemtől, s ráadásul hiába készítette ki magát, hiszen Cedric megint megelőzte – ahogy Chóhoz is előbb ért oda a bál előtt. – Az győz, aki elsőnek fogja meg a kupát. Az pedig te leszel. Fél lábon nem tudok versenyt futni veled.

Cedric tett néhány lépést az elkábított pók felé, eltávolodva a serlegtől, s közben a fejét rázta.

– Nem – mondta.

– Ne játszd a nagylelkűt! – szólt ingerülten Harry. – Fogd azt a kupát, és menjünk ki innen végre.

Cedric elgondolkodva nézte Harryt, aki igyekezett kihúzni magát, megmarkolva a bokor egyik erősebb ágát.

– Szóltál nekem a sárkányokról. – mondta Cedric. – Már az első próbán elvéreztem volna, ha nem figyelmeztetsz.

– Nekem is segítettek – vágott vissza Harry, talárjával itatgatva lábán a vért. – Te meg adtál egy tippet a tojáshoz. Kvittek vagyunk.

– Az nem a saját ötletem volt – felelte Cedric.

– Akkor is kvittek vagyunk – mondta Harry, és óvatosan kipróbálta sebesült lábát. Az a legkisebb terhelésre is vadul remegni kezdett. A bokáját is kifecskendezte, mikor a pók elejtette őt.

– A második próbán több pontot érdemeltél volna – folytatta konokul Cedric. – Ott maradtál felhozni a többi túszt.

– Senki más nem volt olyan lökött, hogy komolyan vegye azt a dalt! – felelte keserűen Harry. – Fogd már azt a kupát!

– Nem – mondta Cedric.

Átbújt a pók lábai között, és odalépett Harryhez, aki hitetlenkedve meredt rá. Cedric komolyan beszél. Képes lemondani egy olyan diadalról,

amilyen a Hugarbug-háznak évszázadok óta nem adatott meg.

– Menj – mondta Cedric. Lerítt róla, hogy minden lelki erejére szüksége van ahhoz, amit tesz, de arca eltökéltséget tükrözött, kezét karba fonta – látszott, hogy döntése végleges.

Harry a serlegre nézett. Egy ragyogó pillanatig látta önmagát, amint kilép az útvesztőből, kezében a győzelem jelével... amint a magasba emeli a Trimágus Kupát, a tömeg üdvívalgása közepette. Látta Cho csodálattól tágra nyílt szemét – tisztábban látta mindezt, mint korábban bármikor... Aztán szertefoszlott a kép, és a helyén megjelent Cedric komor, elszánt arca.

– Együtt... – szólt Harry.

– Mi...?

– Egyszerre fogjuk meg. Roxfortos győzelem lesz. Holtversenyben nyerünk.

Cedric rámeredt Harryre. Aztán leeresztette a karját. – Ez... ez komoly?

– Igen – bólintott Harry. – Segítettünk egymásnak, nem?

Mindketten célba értünk. Fogjuk meg együtt a kupát. Cedric néhány másodpercig olyan arcot vágott, mintha nem akarna hinni a fülének. Aztán szélesen elvigyorodott. – Rendben – mondta. – Gyerünk.

Cedric megfogta Harry egyik karját, és segített neki az oszloptalponhoz sántikálni. Ott megálltak, és kezüket a serleg két füle fölé emelték.

– Háromra, rendben? – szólt Harry. – Egy – kettő – három...

Mindketten megfogták a Trimágus Kupát.

Harry azon nyomban hatalmas rántást érzett a köldöke tájékán. Lába alól eltűnt a talaj, s felsüvített körülötte a szél. Többé nem tudta elengedni a Trimágus Kupát; csak repült-repült egy kavargó, színes űrben, ahol nem volt más, csak Cedric, a serleg és ő.

Harminckettedik fejezet

Csont, hús és vér

Harry talpa a földnek ütközött; sebesült lába összecsuklott alatta, és ő előreesett.

– Hol vagyunk? – kérdezte; fejét felemelve.

Cedric némán rázta a fejét. Felállt, talpra segítette Harryt, és körülnéztek.

Azt rögtön látták, hogy nem a roxforti birtokon vannak. Azt messze maguk mögött hagyták – talán több száz kilométerre –, hiszen a kastély körüli hegyek is eltűntek. Egy sötét, elhanyagolt temetőben álltak.

Jobbra tőlük, egy terebélyes tiszafa mögött, egy kápolna sötét tömege rajzolódott ki. Távolabb, egy domb oldalában, Harry egy szép régi lakóépületet is látni vélt.

Cedric a Trimágus Kupára nézett, azután Harryhez fordult:

– Neked szólt valaki, hogy a serleg egy zsupsz kulcs?

– Nem – válaszolta Harry. Körülnézett a temetőben. Az csendes és hátborzongatóan kihalt volt. – Szerinted ez is a próba része?

– Nem tudom – felelte nyugtalanul Cedric. – Húzzunk pálcát, nem gondolod?

– De – bólintott Harry. Örült, hogy Cedric megelőzte őt a javaslattal.

Elővették varázspálcáikat. Harry a környéket fürkészte. Ismét elfogta a nyugtalanító érzés, hogy figyelik.

– Jön valaki – szólt hirtelen.

Szemüket meresztgetve bámultak a sötétségbe. A sírok között egy alacsony, arctalannak tűnő alak közeledett feléjük.

Hamarosan az is látszott, hogy köpenyt visel, s annak a csuklyája takarja el arcát. Járásából és kéztartásából Harry arra következtetett, hogy visz valamit, s néhány másodperc múlva azt is megállapította, hogy a valami rongyokba bugyolált csecsemő lehet... vagy csupán egy összegöngyölt talár?

Harry lejjebb eresztette pálcáját, és Cedricre nézett. Az kérdő pillantással válaszolt. Újra a közeledő alak felé fordultak hát.

Az, mikor már csak két méterre volt tőlük, megállt egy oszlopos márvány sírkő mellett. Egy másodpercig Harry, Cedric és az alacsony, csuklyás alak némán nézték egymást.

A következő pillanatban belehasított a fájdalom Harry sebhelyébe – de olyan borzalmas erővel, mint még soha. Pálcáját elejtve a homlokához kapott, és leroskadott a földre. Ott feküdt a hátán, a szemét sem bírta kinyitni, és úgy érezte, menten kettéhasad a feje az eszelős fájdalomtól.

Aztán valahol messze a magasban egy éles, fagyos hang így szólt:

– Öld meg a másikat.

Suhintás hallatszott, majd egy másik hang belevisította az éjszakába:

– Adava Kedavra!

Zöld villanás hatolt át Harry csukott szemhéján, aztán valami súlyosan puffant mellette a földön. A kín olyan iszonyatossá fokozódott, hogy Harry öklendezni kezdett – aztán egyszerre megszűnt a fájdalom.

Rettegve tőle, hogy mit fog látni, Harry kinyitotta égő szemét.

Cedric kezét-lábát szétvetve, mozdulatlanul hevert mellette a földön. Halott volt.

Harry egy örökkévalóságnak tűnő pillanatig Cedric arcára meredt – a szempárra, mely üresen, kifejezéstelenül bámult a semmibe, akár egy lakatlan ház két szürke ablaka, és a nyitott szájra, mely talán az utolsó döbbenet emlékét őrizte. Aztán, mielőtt felfoghatta volna, mit lát, érezte, hogy valaki felemeli a földről, és talpra állítja.

Az alacsony, köpönyeges alak időközben letette batyuját, lángot lobbantott pálcája, hegyén, s most vonszolni kezdte Harryt a márvány sírkőoszlop felé. Harry a pálca fényében még épp el tudta olvasni a bevésett nevet, mielőtt az alak háttal a sírkőnek lökte.

TOM DENEM

Az arctalan ember most köteleket varázsolt elő; azok nyomban Harry testére tekeredtek, nyaktól bokáig a sírkőhöz kötözve őt. Harry hallotta az alak felületes, szapora lélegzését; feszegetni kezdte a köteleket, mire a csuklyás megütötte – pofon ütötte a kezével, amelyről hiányzott az egyik ujj. Harry most már tudta, kinek az arcát rejti a csuklya.

– Féregfark! – suttogta döbbenten.

Féregfark nem válaszolt, nem is nézett fel. Remegő kézzel a köteleket húzogatta, ellenőrizve, hogy elég feszesek-e. Mikor meggyőződött róla, hogy Harry mozdulni se tud, elővett a zsebéből egy fekete rongydarabot, és Harry szájába tömte. Azután szó nélkül sarkon fordult, és elsietett. Harry nem tudott utána szólni, és nem látta, hova tűnt. Hiába forgatta a fejét, a márványoszlop eltakarta a háta mögötti területet – csak előre és oldalra tudott nézni.

Nem messze tőle ott feküdt a halott Cedric. Valamivel távolabb a Trimágus Kupa csillogott a holdfényben. A pálcája a lábánál hevert. Az összecsavart talárszerűség, amit csecsemőnek nézett, a sír végében feküdt... és mintha néha megmozdult volna. Harry rábámult; ekkor ismét megfájdult a sebhelye, s ő rádöbrent, hogy nem akarja megtudni, mi van a talárba csavarva... nem akarja, hogy kibontsák azt a csomagot...

Zajt hallott a lába mellett. Lenézett, és egy hatalmas kígyót pillantott meg a fűben. A hulló körbe-körbe siklott a sírkőoszlop és Harry lába körül. Aztán ismét felhangzott Féregfark kapkodó zihálása, melybe ezúttal nyögdécselés és egy súlyos tárgy súrlódó zaja vegyült. Végül a férfi beért Harry látóterébe, s akkor kiderült, hogy a súlyos tárgy egy kőüst. Féregfark a sír lábához vonszolta a kondért. Az akkora volt, hogy egy felnőtt ember kényelmesen beleülhetett, és a locsogásból ítélve tele volt vízzel.

A ruhacsomóban rejtőző valami most már szüntelenül mocorgott, mintha ki akarna szabadulni. Féregfark a kondér aljához dugta pálcáját, s egyszerre lobogó tűz gyulladt az edény alatt. A kígyó dühösen sziszegett, és eltűnt a sötétben.

A folyadék a kondérban meglepően gyorsan felforrt. Felszíne nemcsak bugyborékkolt, de szikrázott is, mintha egyszerre volna tűz és víz. A felszálló gőz egyre sűrűsödött, s ködbe burkolta a tűz mellett guggoló Féregfark alakját. A ruhacsomó tartalma még türelmetlenebbül mocorgott, s újra felsüvített a fagyos hang.

– Igyekezz!

A bugyborékoló vízfelszín most már egy merő szikra volt, mintha gyémántok borítanák.

– Készen van, uram.

– Gyerünk... – mondta a fagyos hang.

Féregfark kibontotta a ruhacsomagot, feltárva annak tartalmát, s Harry iszonyodva beleordított a szájába tömött rongycsomóba.

A jelenet olyan volt, mint mikor valaki felfordít egy követ, ami alatt egy undok, nyálkás, vak csúszómászó lapul – csak épp a ruhacsomóban rejtőző lény visszataszítóbb volt bármilyen állatnál. A lény csupasz, pikkelyesnek tűnő bőre sötét, nyers, vörösesfekete színben fénylett. Karja és lába nem volt több vékonyka csökevénynél, mégis leginkább az arca különböztette meg minden valaha élt embertől: az nem is arc volt, hanem lapos, kígyószerű szörnypofa, vörösen izzó szempárral.

A lény gyöngének és esetlennek tűnt; kinyújtotta csökevényes karjait, és belekapaszkodott Féregfark nyakába. A férfi felemelte. Ahogy felegyenesedett, csuklyája hátrébb csúszott, s Harry a tűz fényében látta a viszolygó fintort puha, sápadt arcán. Féregfark a kondér mellé lépett a lénnel; a folyadék felszínén táncoló szikrák egy pillanatra megvilágították a gonosz, lapos pofát, miközben Féregfark a kondérba eresztette a lényt. A víz felsistergett. A kis test elmerült benne, és halk puffanással megült a kondér alján.

Harrynek káprázott a szeme a sebhelyében lüktető fájdalomtól. Fulladjon bele, gondolta, könyörgök, fulladjon bele...

Féregfark most megszólalt. Hangja remegett, s vonagló arca elárulta, hogy iszonyatosan fél. Felemelte pálcáját, behunyta szemét, és fennhangon így szólt:

– Halott apa, csontod tudatlan adatik, s új testet ölt fiad?

Harry borzadva meredt a lába előtt domborodó sírhantra. Azon Féregfark mágikus parancsára repedés nyílt, s méhéből egy maroknyi por tört fel. A por a levegőbe emelkedett, és vékony sugárban a kondérba pergett. A fortyogó víz szikrákat hányt, sistergett és élénk, mérget idéző kékbe váltott.

Féregfark most már nyöszörgött a félelemtől. Talárja alól előhúzott egy hosszú pengéjű, fényes ezüstit, és a zokogástól elcsukló hangon elmondta az újabb varázsigét:

– Szolga... élő húsod... ím önként adatik... s életre kel urad.

Kinyújtotta jobb kezét – azt, amelyikről hiányzott egy ujj –, baljával görcsösen megmarkolta a tőrt, és a magasba emelte a fegyvert.

Harry rádöbbsent, mire készül Féregfark – egy másodperccel azelőtt, hogy az tette váltotta szándékát.

Szorosan becsukta a szemét, de csak a látványtól tudta megvédeni magát, a hangtól nem – Féregfark borzalmas sikolya úgy járta át a testét, mintha belé is tört döftek volna. Aztán jött a többi hang: egy kisebb tárgy puffanása a földön, Féregfark megkínzott zihálása, a hátborzongató csobbanás, ahogy valami bele-esett a kondérba. Harry nem bírt odanézni, de csukott szemhéján át is látta, hogy a főzet égővörös színűre változott...

Féregfark nyögdecsejt és zihált a kintől. Aztán Harry egyszerre az arcán érezte a férfi forró leheletét, és rádöbbsent, hogy Féregfark ott áll előtte.

– Ellenség... a véred... erővel vétetik... s feltámad ellened.

Harry semmit nem tehetett. Nem tudott védekezni. Kétségbeesetten feszegette a szoros köteleket, és lefelé pillantva meglátta a tört Féregfark remegő kezében. Érezte, hogy a hideg penge belefürödik jobb karja hajlatába, és érezte a kicsorduló vér melegét. Féregfark, még mindig zihálva a kintől, előkotort zsebéből egy üvegfiolát, és odatartotta Harry karjához, hogy felfogjon vele néhány csepp vért.

Azután visszatántorgott a kondérhoz, és beleöntötte Harry véré. A folyadék abban a szempillantásban vakító fehérbe váltott. Most, hogy elvégezte feladatát, Féregfark térdre rogyott a kondér mellett, aztán a földre roskadt, és nyögve-zokogva megmarkolta csonka, vérző karját.

A kondér fortyogó tartalma gyémántfényű szikrákat szórt a négy égtáj felé, s olyan vakító fényt árasztott, hogy köröskörül minden éjféketének tűnt hozzá képest. De más nem történt...

Belefulladt, szuggerálta Harry. Belefulladt, nem sikerült a varázslat...

Aztán egyszer csak elállt a szikraeső. Helyette súlyos, fehér füst tört fel a folyadékból, széles körben gomolygó ködfalat emelve a kondér körül. Harry nem látta már se Féregfarkot, se Cedricet, de még a sírhantot se a lába előtt – mindent és mindenkit elborított a sűrű pára. Ugye, nem sikerült, gondolta... ugye, belefulladt... elpusztult...

A következő pillanatban Harry testének minden sejtjét iszonyú, jeges rémület járta át – a ködgomolyag közepén fortyogó folyadékból lassan kiemelkedett egy sötét alak – egy magas, csontsovány férfi meztelen alakja.

– Talárt – hallatszott az éles, hideg hang a ködfal mögül. Féregfark nyögdecselve feltápáskodott, és felvette a fekete talárt a földről. Azután felágaskodott, és fél kézzel átvette a ruhát ura fején.

A sovány férfi kilépett az üstből, végig Harryre szegezve tekintetét... és Harry ott látta maga előtt az arcot, ami három éve kísértette lidérces

álmaiban: a csupasz koponyánál is fehérebb bort, a két szűk rés jelezte lapos kígyóorrot és a kerekre tárgult, égővörös szemet.

Voldemort nagyúr újra testet öltött.

Harmincharmadik fejezet

A halálfalók

Voldemort levette tekintetét Harryről, és kedvtelve nézegetni kezdte saját testét. Kezei olyanok voltak mint két nagy, fehér pók; természetellenesen hosszú ujjaival gyöngéden végigsimított mellkasán, karjain, arcán. Vörös szeme, melyben a pupilla csupán vékony rés volt, mint a macskáéban, most még fényesebben izzott. Hajlítgatni kezdte ujjait, s diadalittas révülettel meredt felemelt kezére. Nem törődött se Féregfarkkal, aki vérző kézzel ott vonaglott mellette a földön, se a hatalmas kígyóval, ami most ismét felbukkant, s sziszegve róni kezdte a köröket Harry és a sírkőoszlop körül. Helyette a talár zsebébe süllyesztette póklábujjú kezét, és előhúzott egy varázspálcát. Azt is megcirógatta, azután felemelte, és Féregfarkra szegezte. A férfi azon nyomban felemelkedett a földről, nekivágódott Harry mellett a sírkőoszlop oldalának, és leroskadt a tövébe. Úgy hevert ott, akár egy síró rongykupac. Voldemort Harryre fordította égővörös szemét, és éles, hideg, kegyetlen kacajt hallatott.

Féregfark talárja csillogott a vértől; abba csavarta csonka kezét.

– Uram... – nyüsztette –, kegyelmes uram... megígérted... a szavadat adtad...

– Nyújts a kezed – vetette oda Voldemort.

– Ó, nagyúr... köszönöm, köszönöm...

Féregfark felemelte a vérző csonkot, de Voldemort kinevette.

– A másik kezedet, Féregfark.

– Könyörgök, uram... könyörgök...

Voldemort lehajolt, megragadta Féregfark bal karját, és a könyökéig felgyűrte rajta a talár ujját. Harry élénkvörös, tetoválásszerű képet pillantott meg a férfi bőrén – egy koponyát, állkapcsai között egy kígyóval. Ugyanaz a kép volt, ami a Világkupadöntő utáni éjszakán az égre emelkedett: a Sötét Jegy. Voldemort szemügyre vette a bélyeget, ügyet sem vetve Féregfark keserves zokogására.

– Kirajzolódott – szólt halkan. – Észre kellett venniük... most majd kiderül... most meglátjuk...

E szavakkal rányomta hosszú, fehér mutatóujját Féregfark jegyére.

Harry sebhelyébe ismét belehasított a fájdalom, Féregfark pedig újra felordított. Voldemort levette ujját a jegyről, s Harry látta, hogy az vörösből tintafeketévé sötétedett.

Voldemort gonosz elégtétellel az arcán felegyenesedett, felszegte fejét, és körülnézett a sötét sírok között.

– Már érzik – suttogta, izzó vörös szemét a csillagokra függesztve. – Vajon hányan lesznek a bátrak, akik visszatérnek? És hányan az ostobák, akik nem?

Voldemort elkezdett fel-alá járkálni Harry és Féregfark előtt, s tekintetével mindvégig a temetőt pásztázta. Úgy egy perc múlva aztán ismét Harryre nézett, s kígyóarca gonosz mosolyba torzult.

– Néhai apám földi maradványain állsz, Harry Potter – sziszegte halkan. – A mugli apám porladó tetemén... Bolond volt... akárcsak a te drága jó anyád. De mindkettőnek hasznát vettük, nem igaz? Anyád megmentett téged az élete árán... Én megöltem apámat, és lásd, holtában milyen jól jött nekem...

Voldemort újra felnevetett. Folytatta a járkálást, tovább fürkészte a környéket, s a kígyó is tovább rótt a köreit a fűben.

– Látod azt házat ott a dombon, Potter? Ott lakott az apám. Az anyám, aki itt élt a faluban, beleszeretett. De mikor elmondta apámnak, hogy boszorkány, az elhagyta őt... mert apám irtózott a mágiától...

– Elhagyta anyámat, és visszatért a szüleikhez, még mielőtt a világra jöttem, Potter... Anyám belehalt a szülésbe, s én egy mugli árvaházban nőttem fel... de megesküdtem, hogy megkeresem apámat... bosszút álltam rajta, a bolondon, akitől ezt a nevet kaptam... Tom Denem...

Voldemort tovább sétált, sírról sírra járva pillantását.

– Nosztalgikus történeteket mesélek a családomról? Lám, lám, kezdek érzelmőssé válni... De nézd, Harry! Itt jön az igazi családom...

A levegő egyszerre megtelt köpönyegek suhogásával. A sírok között, a tiszafa mögött, minden sötét helyen varázslók hoppanáltak. Valamennyi érkező csuklyát és álarcot viselt, és egyenként elindultak Voldemort felé. Lassan, tétován közeledtek, mintha attól félnének, hogy amit látnak, csak káprázat, nem a valóság. Voldemort némán állt, és várta őket. Aztán az egyik halálfaló térdre ereszkedett, odakúszott Voldemorthoz, és megcsókolta a talárja szegélyét.

– Nagyúr... kegyelmes uram... – motyogta.

A többi halálfaló ezután ugyanígy tett; mindegyik térden csúszva megközelítette Voldemortot, megcsókolta a nagyúr talárját, majd térdelve

visszahúzódott, s végül felállt, elfoglalva helyét a néma körben, amely magába zárta Tom Denem sírját, Harryt, Voldemortot és a nyögdécselő, vonagló Féregfarkot. A kör hézagos volt, mintha a halálfalók további társakat várnának. Voldemort azonban szemlátomást nem számított több érkezőre. Körülhordozta tekintetét a halálfalókon, s bár nem fújt a szél, suhogás futott végig a körön, mintha a csuklyások sorban megremegtek volna.

– Üdv néktek, halálfalók! – szólalt meg halkan Voldemort. – Tizenhárom év... tizenhárom hosszú év telt el azóta, hogy utoljára találkoztunk. Hívó jelemre mégis úgy siettetek hozzám, mintha tegnap váltunk volna el... Akkor hát még mindig egyesít bennünket a Sötét Jegy! Vagy mégsem?

Voldemort szeme felparázslott, s kígyóorrának rései szimatolva kitágultak.

– Büntudat... – sziszegte. – Betölti a levegőt a büntudat büze...

Újra a remegés hulláma futott végig a körben állókon – látszott, hogy legszívesebben meghátrálnának, de nem mernek.

– Itt álltok épen és egészségesen, varázserőtök teljében – mily fürgén és könnyedén itt termettetek! – és azt kérdem magamtól... miért nem próbáltak soha ezek a varázslók segíteni urukon, akinek örök hűséget esküdtek?

A halálfalók hallgattak. A körben senki nem mozdult, csak Féregfark, aki még mindig rázkódott a zokogástól, és dajkálta csonka karját.

– És azt felelem magamnak – suttogta Voldemort –, hogy azt hitték, megtörtem, úgy vélték, végen van. Visszasompolyogtak hát ellenségeim közé, és eltévelyedésre, kényszerítő átokra hivatkoztak...

– Azután azt kérdem magamtól: hogyan is hihették, hogy nem térek vissza? Hogyan hihették ők, akik tudták, hogy már réges-rég felvérteztem magam a halandókat fenyegető pusztulás ellen? Ők, akiknek megmutattam rettenetes hatalmam, akik ismertek, mikor én voltam a földkerekség legnagyobb mágusa?

– És azt felelem magamnak, talán azt hitték, létezhet egy még nagyobb erő, ami letörheti Voldemort nagyúr hatalmát... Talán most mást szolgálnak... Talán átpártoltak a sárvérűek, a pór nép és a muglik nagy barátjához, Albus Dumbledore-hoz!

Dumbledore nevének említésére a körben állók moccanásba kezdtek, néhányan motyogtak és a fejüket rázták.

Voldemort nem törődött velük.

– Ez csalódás számomra... Nem titkolhatom, hogy mélyen csalódott vagyok...

Az egyik álarcos most kitört a körből, és tetőtől talpig remegve Voldemort lába elé vetette magát.

– Nagyúr! – nyögte. – Kegyelmes úr, irgalmazz! Bocsáss meg nekünk!

Voldemort nevetett, és felemelte pálcáját. – Crucio!

A földön kuporgó halálfaló vergődni kezdett, és jajveszékelésbe tört ki. Harry biztosra vette, hogy hangját a faluban is hallani lehet... Jöjjenek ki a rendőrök, fohászkodott... jöjjön valaki... akárki...

Voldemort leeresztette pálcáját. A megkínzott halálfaló szétvetett tagokkal, levegő után kapkodva hevert a földön.

– Kelj fel, Avery! – szólt csendesen Voldemort. – Állj fel! Megbocsátásért esedezel? Én nem bocsátok meg. Én nem felejték. Tizenhárom hosszú év... a megbocsátásomnak tizenhárom év vezeklés az ára. Féregfark már törlesztett valamicskét a tartozásából. Igaz, Féregfark?

Lenézett Féregfarkra, aki még mindig zokogott.

– Nem hűségből tértél vissza hozzám, hanem mert rettegtél a régi barátaidtól Megérdemled a kínt, Féregfark. Ugye, te is tudod?

– Igen, nagyúr – nyöszörögte Féregfark. – Kérlek, uram... könyörgök...

– De segítettél, hogy visszatérhessek a saját testembe – folytatta szenvtelenül Voldemort, a zokogó Féregfarkot nézve. – Hitvány kis köpönyegforgató vagy, de segítettél nekem... és Voldemort nagyúr megjutalmazza segítőit...

Voldemort újra felemelte pálcáját, és kis kört írt le vele. A pálca nyomában olvadt ezüsthöz hasonló, fényes anyag tűnt fel a levegőben. Az anyag eleinte alaktalan volt, majd nyúlni kezdett, és felvette egy emberi kéz formáját. A fénylő ezüstkéz aztán Féregfark felé röppent, és rácsatlakozott a férfi vérző csuklójára.

Féregfark egy csapásra abbahagyta a sírást. Zihálva felemelte a fejét, és hitetlenkedve rámeredt az ezüstkézre, mely úgy ragyogott a karja végén, mint egy pompás kesztyű. Féregfark próbaképpen hajlítgatni kezdte a fényes ujjakat, aztán felvett egy ágacskát a földről, és porrá morzsolta ezüstös markában.

– Kegyelmes uram – suttogta. – Nagyúr... ez gyönyörű... köszönöm... köszönöm...

Térden csúszva odamászott Voldemorthoz, és megcsókolta a varázsló talárja szegélyét.

– Hűséged ne inogjon meg többé! – szólt Voldemort.

– Nem fog, uram... nem fog, soha többé...

Féregfark felállt, és elfoglalta helyét a körben. Arca még mindig könnyektől csillogott, s egyre csak bámulta új, csodás kezét. Voldemort most odalépett Féregfark jobb oldali szomszédjához.

– Lucius, agyafűrt barátom – suttogta, megállva a férfi előtt. – Úgy hallom, nem fordítottál hátat a régi eszméknek, bár a világnak a törvénytisztelő polgár arcát mutatod. Még mindig az élen jársz, ha alkalom adódik egy kis muglikínzásra. De te sem igyekeztél felkutatni engem, Lucius... Meg kell hagyni, szórakoztató volt az a kis tréfád a Kviddics Világkupa döntője után... De talán hasznosabb lett volna, ha fölös erőidet urad megsegítésére használod.

– Szüntelenül készen álltam, nagyúr – érkezett Lucius Malfoy sietős válasza a csuklya alól. – Ha tudom, hol találalak, ha hírt hallok rólad, azonnal csatlakoztam volna hozzád. Semmi nem tarthatott volna vissza...

– Mégis menekültél a Sötét Jegy elől, mikor egy hűséges halálfaló az égre küldte azt – felelte könnyedén Voldemort. Mr. Malfoy azonnal elhallgatott. – Bizony, Lucius, mindent tudok... Csalódnom kellett benned. A jövőben hűségesebb szolgálatot várok el.

– Úgy lesz, nagyúr, úgy lesz... kegyes vagy hozzám, köszönöm...

Voldemort tett egy lépést jobbra. Mr. Malfoy és a következő csuklyás között két embernyi rés tátongott. Voldemort elgondolkodva megállt az üres helyek előtt.

– Lestrangle-éknak kellene itt állniuk – szólt. – De ők az Azkabanban sínylődnek. Ők hűségesek voltak. Inkább vállalták a rabságot, de nem tagadtak meg engem... Ha majd leomlanak az Azkaban falai, Lestrangle-éknak királyi jutalomban lesz részük. A dementorok mellénk állnak... ők természetes szövetségeseink... Visszahívjuk a száműzött óriásokat... Magam köré gyűjtöm odaadó szolgálóimat, és rettenetes szörnyek egész hadát uszítom ellenségeinkre...

Voldemort tovább sétált a halálfalók köre mentén. Némelyeket egy futó pillantással elintézett, mások előtt megállt, és megszólította őket.

– Macnair... Féregfark meséli, hogy veszélyes bestiákat mészárolsz a Mágiaügyi Minisztérium nevében. Hamarosan méltóbb munkád lesz. Voldemort bőségesen ellát majd áldozatokkal...

– Köszönöm, nagyúr... köszönöm – mormolta Macnair.

Voldemort továbblépett, és megállt a két legtermetesebb halálfaló előtt.

– És itt van Crak... Remélem, a jövőben összeszeded magad. És te is, Monstro.

A két férfi sután meghajolt, és bárgyún motyogva felelt.

– Igen, uram...

– Úgy lesz, nagyúr...

– Ez rád is vonatkozik, Nott – mondta Voldemort, a Monstro mellett álló görnyedt alak elé lépve.

– Földre borulok nagyságod előtt, uram. Én vagyok leghűségesebb...

– Elég! – hallgattatta el Voldemort.

Elérkezett a legszélesebb foghíjhoz a körben. Megállt, és izzó szemével úgy fürkészte a semmit, mintha a távolmaradottak ott állnának előtte.

– Innen hat halálfaló hiányzik... Három, aki az életét adta értem. Egy, aki túl gyáva volt hozzá, hogy visszatérjen... Ő bűnhődni fog. Egy, aki végleg hátat fordított nekem... Rá természetesen halál vár... És egy, akit hű szolgámnak nevezhetek, s aki már korábban visszatért hozzám.

A halálfalók mozgolódni kezdtek, és egymásra pislogtak.

– Az a hű szolgám a Roxfortban van. Az ő fáradozásának köszönhetjük, hogy fiatal barátunk ma itt van köztünk...

A halálfalók álarcaik nyílása mögül Harryre villantották szemüket. Voldemort ajkatlan szája vigyorra húzódott.

– Úgy bizony... – folytatta. – Amint látjátok, Harry Potter megtiszteli jelenlétével újjászületés-napi fogadásomat. Talán nem túlzás kijelenteni, hogy ő a mai díszvendégem.

Néhány másodpercig csend volt. Azután a Féregfarktól jobbra álló álarcos kilépett a sorból, és megszólalt Lucius Malfoy hangján:

– Nagyúr, légy kegyes, és mondd el... mondd el nekünk, hogyan sikerült végrehajtanod ezt... ezt a csodát... Hogyan tudtál visszatérni hozzánk?

– Ő, az bizony páratlan történet, Lucius – felelte Voldemort. – Hosszú mese, melynek a kezdetén – és a végén – a mi fiatal barátunk áll.

Kényelmesen odasétált Harry mellé, úgyhogy a halálfalók tekintete most kettejükre szegeződött. A kígyó közben tovább siklott körbe-körbe.

– Erről a fiúról úgy tartják, hogy a vesztemet okozta – szólt halkan Voldemort, parázsló szemét Harryre függesztve. Harry ordítani tudott volna kínjában, úgy égette sebhelyét Voldemort pillantása. – Bizonyára tudjátok, hogy azon az estén, mikor elvesztettem hatalmam és testemet, őt akartam megölni. Az anyja feláldozta az életét, hogy megmentse – és tudtán kívül olyan bűvös védelemmel ruházta fel, ami, bevallom, engem is meglepett... Nem érhettem a fiúhoz.

Voldemort felemelte kezét, és hosszú, fehér mutatóujját Harry arca elé tartotta.

– Az anya áldozata megóvta a gyermeket... ostoba voltam, hiszen ez ősrégi varázs, gondolnom kellett volna rá... No de sebj. Most már megérinthezem a fiút.

Harry az arcán érezte a fehér ujj hideg érintését, s egyúttal mintha tüzes vasat nyomtak volna a homlokának.

Voldemort halkán belenevetett a fülébe, majd ismét a halálfalókhöz fordult.

– Mi tagadás, barátaim, elszámítottam magam. A nő esztelen önfeláldozásának pajzsa visszaverte átkomat, s az engem talált el. Aaah... azt a kint, barátaim, nem lehet szavakba önteni. Nincs bűbáj, ami felvértetne ellene. Kiszakadtam testemből, satnyábbá lettem, mint a kósza árnyék, erőtlenebbé, mint a kóbor kísértet... elsorvadtam, de éltem. Hogy mi voltam, magam sem tudom... Én, aki mindenki másnál közelebb jártam a halhatatlansághoz. Hiszen tudjátok, hogy legfőbb célom legyőzni a halált. Akkor próbára tett a végzet, s úgy tűnt, egyik-másik kísérletem sikerrel járt... Nem tudott elpusztítani az átok, ami bárki mást a halálba küldött volna. De gyöngé voltam, a leghitványabb féregnél is gyöngébb, s ami még rosszabb: tehetetlen... Nem volt testem, s minden varázslathoz, amely segíthetett volna rajtam, pálcát kellett volna használnom...

– Emlékszem, épp csak arra volt erőm, hogy ne váljak semmivé. Éjjel-nappal, percről percre kényszerítettem magam a pusztas létezésre... Elbujdostam egy távoli országba, bevitettem magam egy erdőbe, és vártam... Gondoltam, biztosan lesz egy az én hűséges halálfalóim között, aki megkeres... aki eljön, és végrehajtja helyettem a varázslatot, amitől visszanyerem a testem... De hiába vártam...

A körön ismét remegés futott végig. Voldemort hagyta, hogy a fenyegető csend átjárja a halálfalók lelkét, azután folytatta:

– Egyetlen képességem maradt: meg tudtam szállni mások testét. Az emberek közé azonban nem merészkedhettem – tudtam, hogy az aurorok járkák a világot, és kutatnak utánam. Néha beleköltöztem egy-egy állatba – ha tehettem, persze kígyóba –, de úgy sem mentem többre, mint csupasz lélekként, hiszen az állatok teste nem volt alkalmas varázslásra... és a jelenlétem gyorsan felemésztette őket, egy se húzta sokáig...

– Aztán... négy évvel ezelőtt... felcsillant a remény, hogy visszatérhetek. Egy varázsló – egy könnyelmű, hiszékeny, fiatal varázsló vetődött az erdőbe, ahol meghúztam magam. Épp ilyen alkalomról álmodoztam éveken át... A fiatal varázsló ugyanis tanár volt Dumbledore iskolájában... Könnyű volt rákényszeríteni az akaratomat... Visszahozott ebbe az országba, és nem

sokkal később megszálltam a testét, hogy ott legyek, mikor végrehajtja parancsaimat. A tervem azonban meghiúsult. Nem tudtam elloponi a bölcsek követ. Nem lett részem az örök élet ajándékában. Harry Potter ismét az utamba állt...

Voldemort szünetet tartott. Semmi nem mozdult a temetőben, még a tiszafa levelei sem. A halálfalók olyan dermedten álltak, mint megannyi sötét szobor; a maszk mögött megcsillanó szemük Voldemortra és Harryre szegeződött.

– A szolgám meghalt, mikor elhagytam a testét – folytatta Voldemort –, s én újból ott álltam gyöngén, tehetetlenül. Visszatértem távoli búvóhelyemre, s el kell ismernem, akkor valóban attól féltem, hogy hatalmam örökre odaveszett. Az volt életem legsötétebb időszaka... Nem remélhettem, hogy még egy alkalmas varázsló kerül az utamba... És világossá vált előttem, hogy egy sincs a halálfalók között, akit még érdekel a sorsom...

Az álarcosok némelyike feszengeni kezdett, de Voldemort nem törődött velük.

– És aztán, alig egy éve, mikor már alig pislákol bennem a remény, végre megtörtént, amire kezdettől fogva vártam... Visszatért az egyik szolgám... Féregfarkot, aki megrendezte saját halálát, hogy a bőrét mentse, leleplezték egykori barátai, s ő úgy döntött, visszatér urához. Kutatni kezdett utánam abban az országban, ahol a szóbeszéd szerint menedékre leltem... Persze a keresésben segítették őt a patkányok, amelyekkel útközben találkozott. Féregfarkot szoros rokoni szálak fűzik a patkányokhoz. Nem igaz, Féregfark? Nos, szurtos kis barátai elmesélték neki, hogy van egy hely az albániai erdők mélyén, amit az állatok messze elkerülnek, mert sokat megszállt ott egy sötét árnyék...

– Azt hihetnék, hogy ezután már minden simán ment, de nem. Féregfark ugyanis egy este, mikor már az én erdőm szélén járt, botor módon betért egy fogadóba, hogy csillapítsa éhségét... És kibe ütközött ott? A Mágiaügyi Minisztérium egyik boszorkányába, Bertha Jorkinsba.

– De lássátok, mily kegyes a sors Voldemort nagyúrhoz. Az a fogadó Féregfark utazásának végállomása s egyúttal utolsó reményem sírja lehetett volna. Féregfark azonban – valamely ihlet folytán messze felülmúlva önmagát – rábeszélte Bertha Jorkinst egy éjszakai kirándulásra. Az erdőben aztán ártalmatlanná tette a boszorkányt... Elhozta nekem azt a Bertha Jorkinst, aki megpecsételhetett volna sorsomat, s aki végül olyan ajándéknak bizonyult, amilyenről álmodni se mertem... Ugyanis Jorkins – némi unszolás árán – felbecsülhetetlen értékű információkkal szolgált nekem.

– Megtudtam tőle, hogy a Roxfortban az idén megrendezik a Trimágus Tusát. Említette, hogy ismer egy hithű halálfalót, aki boldogan segítene nekem. Sok mindent elmondott... Az emlékezetét megbénító bűbájt azonban csak drasztikus eszközökkel tudtam megtörni. Mire minden hasznos információt kiszedtem belőle, teste és elméje már helyrehozhatatlan károkat szenvedett. A célját betöltötte, másra nem használhattam... végeztem hát vele.

Voldemort felöltötte iszonyú mosolyát, s szemében sátáni kék csillant.

– Gazdatestnek Féregfark nem volt alkalmas – feltűnést keltett volna, ha látják, hiszen őt mindenki halottnak hitte –, viszont meggletem benne az embertestű szolgát, akire szükségem volt. Hitvány varázsló, de az utasításaimat végre tudta hajtani, s így létrehozhattam egy csökevényes és gyöngé, de saját testet – egy átmeneti szállást arra az időre, amíg teljesülnek igazi újjászületésem feltételei... Kellett néhány magam alkotta bűbáj... némi segítség az én hű Naginimtól... – Voldemort pillantása a fáradhatatlanul köröző kígyóra esett. – ...egy unikornisvérből főzött elixír és a kígyóméreg, amivel Nagini szolgált... Így hamarosan megerősödtem annyira, hogy vállalkozhattam az utazásra.

– A bölcsek követ már hiába kerestem volna. Azt Dumbledore megsemmisítette, efelől nem volt kétségem. De úgy véltem, egyelőre a halandó élet is megteszi, a halhatatlanságot ráérek később keresni. Szerényebb célt tűztem ki magam elé... Úgy döntöttem, megelégszem régi testemmel és régi hatalmammal.

– A főzethez, ami ma este életre keltett – s ami a fekete mágia egy régi csodája –, három fontos alapanyagra volt szükségem. Az egyiket nem kellett keresnem, igaz, Féregfark? Egy szolga élő húsa...

– Az apám csontját se volt nehéz megszerezni – csak ide kellett utaznom a sírjához. De egy ellenségem vérére is szükség volt... Féregfark azt mondta, ne válogassak. Igaz, Féregfark? Azt mondtad, bármelyik varázsló megteszi, aki gyűlöl engem... Ilyet még ma is úton-útfélen találni. De én tudtam, ki az az egy, akinek a vére által nagyobb hatalmam lesz, mint bukásom idején volt. Harry Pottert akartam. Őt, aki tizenhárom éve megbénított engem. Tudtam, hogy a vérével belém költözik a védelem, amit az anyjától kapott.

– De hogyan kapjam el Harry Pottert? Ő maga se tudja talán, milyen féltő őrizet alatt áll. Potterék halála után Dumbledore vette védőszárnyai alá. Egy ősi varázslattal elérte, hogy a fiúnak ne eshessen bántódása, mikor a rokonainál van. Ott tehát nem nyúlhattam hozzá... A Kviddics Világkupa döntője már jobb alkalomnak tűnt... Gondoltam, ott, távol a rokonoktól és Dumbledore-tól, Potter talán védtelenebb... Az a hely viszont hemzsegett a

minisztériumi varázslóktól – nem voltam elég erős ahhoz, hogy ott kíséreljem meg Potter elrablását. Azt is tudtam, hogy utána visszatér a Roxfortba, ahol reggeltől estig a mugliimádó vén bolond görbe orra előtt lesz. Hogyan kapjam hát el?

– Hogyan is... Természetesen a néhai Bertha Jorkinstól kapott információkra építve. Hűségese halálfalómnak ott a Roxfortban gondoskodnia kell róla, hogy a fiú neve belekerüljön a Tűz Serlegébe. Aztán úgy kell intéznie, hogy Potter elsőként érintse meg a Trimágus Kupát, amit persze előbb zsupszkuccsá változtat. A serleg pedig ideröpíti Pottert – ide, ahol Dumbledore nem tudja megvédeni, s ahol én várom tárt karokkal. Így is történt... itt van a fiú, akiről azt hitték, a vesztetet okozta...

Voldemort tett egy lépést előre, szembefordult Harryvel, és felemelte a pálcáját.

– Crucio!

Harry sosem tapasztalt még ehhez fogható kint – úgy érezte, mintha minden csontja lángolna, s a feje szétrepedne a sebhelye mentén. Szemgolyója örülten forgott körbe-körbe... legyen már vége... tűnjön el minden... jöjjön a halál...

Aztán egyszerre elmúlt a kín. Harry teste petyhüdten lógott a kötelek között. A szemére ereszkedett ködön át az izzó vörös szempárba nézett. A levegő remegett a halálfalók kegyetlen hahotájától.

– Látjátok? – folytatta Voldemort. – Ostobaság volt azt hinnem, hogy ez a kölyök valaha is erősebb volt, mint én. Azt akarom, hogy mindenki elismerje: Harry Potter életét a vakszerencse mentette meg. A szemetek láttára fogok végezni vele, itt és most – itt, ahol Dumbledore nem segíthet neki, és most, mikor nincs már anyja, aki meghaljon helyette. Harcolhat az életéért. Megküzdök vele, hogy ne maradjon kétséges előttetek, melyikünk az erősebb. Már nem kell sokáig várnod, Nagini – suttogetta, s a kígyó ismét eltűnt a sötétben.

– Oldozd el, Féregfark, és add vissza neki a pálcáját!

Harmincnegyedik fejezet **Priori Incantatem**

Féregfark odalépett Harryhez, aki igyekezett felegyenesedni, hogy állva tudjon maradni, mikor lehullanak a kötelei. Féregfark felemelte új ezüstkezét, kivette a rongycsomót Harry szájából, azután egyetlen gyors mozdulattal letépte a sírkő köré feszülő köteleket.

Ha Harry akkor rögtön futásnak ered, talán lett volna esélye – de nem tudott futni. Csak állt remegő, sebesült lábára nehezedve a fűvel benőtt sírhanton, a halálfalók pedig szűkebbre vonták a kört, betöltve hiányzó társaik helyét. Féregfark átvágott a sorfalon, és elindult Cedric holtteste felé, hogy elhozza Harry pálcáját. Kisvártatva visszatért, és durván Harry kezébe lökte a pálcát, rá se nézve a fiúra. Azután ismét elfoglalta helyét a halálfalók körében.

Voldemort szene vörösen izzott a sötétben.

– Megtanítottak az iskolában párbajozni, Harry Potter? – susogta.

A kérdés felidézett Harryben egy emléket, mely e percben olyan távolinak tűnt, mintha egy előző életéből származott volna – pedig csak két éve történt, hogy részt vett a Roxfortban egy párbajszakkörön... ahol nem tanult semmi mást, csak a Capitulatus varázsszót, egy egyszerű lefegyverző bűbajt... Mire menne most azzal? Ha sikerül is megfosztania Voldemortot a pálcájától, még mindig ott maradnak a halálfalók, harmincan egy ellen. Nincs bűbáj, ami megmentheti, hiszen az vár rá, amit Mordon annyit emlegetett – a kivédhetetlen Adava Kedavra-átok – és Voldemortnak igaza van: most nincs ott az édesanyja, hogy meghaljon helyette... most nincs senki, aki megvédje őt...

– Meghajlunk egymás előtt, Harry – szólt Voldemort. Kissé előredőlt, de fejét végig felszegve tartotta. – Gyerünk, Harry, essünk túl a formaságokon... Dumbledore tanítványa legyen jó modorú... köszönj szépen a halálnak, Harry...

A halálfalók nevettek, s Voldemort ajkatlan szája mosolyra húzódott. Harry nem hajolt meg. Nem, Voldemort nem fog játszani vele, mielőtt megöli... ezt az örömet nem szerzi meg neki...

– Azt mondtam, meghajolsz!

Voldemort felemelte pálcáját, és Harry érezte, hogy gerince behajlik, mintha egy láthatatlan kéz nyomná a hátát. A halálfalók még harsányabban kacagtak.

– Ezt már szeretem... – szólt halkan Voldemort. Leeresztette pálcáját, s Harry hátán megszűnt a nyomás. – Most pedig megküzdesz velem, mint férfi a férfival... Húzd ki magad, büszkén halj meg, ahogy az apád...

– Készülj... és harcolj.

Voldemort felemelte pálcáját. Harrynek megmozdulni se volt ideje, máris újra eltalálta a Cruciatus-átok. A fájdalom olyan iszonyatos, olyan tébolyító volt, hogy azt sem tudta már, hol van... féhéren izzó kések

szűrődtek bőre minden négyzetcentiméterébe, a fejében mintha bomba robbant volna... és ő üvöltött – úgy üvöltött, mint még soha életében...

Aztán megszűnt a kín. Harry a hasára fordult, és feltápáskodott; tetőtől talpig remegett, ugyanúgy, mint Féregfark, miután levágta egyik kezét. Nekitántorodott az álarcosok sorfalának, s azok visszalökték a kör közepére.

Voldemort orrlyukrései kitágultak a kéjes izgalomtól.

– Pihenünk egy kicsit – szolt. – Kifűjjük magunkat... Ez fájt, igaz, Harry? Nem szeretnéd, ha folytatnám, ugye?

Harry nem válaszolt. Meg fog halni, ahogy Cedric – ezt ígérte neki a parázsló vörös szempár... meg fog halni, mert innen már nincs menekvés... de nem alázkodik meg. Nem fog úgy táncolni, ahogy Voldemort fütyül... nem fog rimánkodni...

– Azt kérdeztem, szeretnéd-e, ha folytatnám – sziszegte Voldemort. – Válaszolj! Imperio!

És Harry, immár harmadszor életében, érezte, hogy eltűnnek fejéből a gondolatok... micsoda áldás, micsoda boldogság volt nem gondolkodni, csak lebegni, álmodozni... mondd, hogy nem szeretnéd... mondd, hogy nem szeretnéd...

Nem mondom, szólalt meg egy másik, egy erősebb hang valahol mélyen a fejében. Nem válaszolok...

Mondd, hogy nem...

Nem mondom, nem válaszolok...

Mondd, hogy nem...

– NEM MONDOM! – kiáltotta Harry.

Alighogy kiejtette ezt a két szót, mintha egy vödör jeges vizet zúdítottak volna a nyakába – a révület megszűnt, feléledt tagjaiban a Cruciatus-átok emléke, a sajgó fájdalom, s tudatára ébredt, hogy hol van és mi vár rá...

– Nem mondd? – szolt fenyegető-halkan Voldemort, s a halálfalók most nem nevettek. – Nem mondd, hogy nem szeretnéd? Az engedelmesség erény, Harry... Ez meg kell tanulnod, mielőtt meghalsz... A fájdalom talán jobb belátásra bír...

Voldemort felemelte pálcáját, de Harry ezúttal résen volt; a kviddicspályán megedzett reflexeit segítségül hívva a földre vetette magát, és begurult Voldemort apjának sírköve mögé. Az átok a márványoszlopba csapódott.

– Nem bújócskázni akarok veled, Harry. – Voldemort halk, fagyos hangja egyre közelebből szolt. A halálfalók nevettek. – Nem tudsz elbújni előlem. Vegyem úgy, hogy nincs kedved tovább párbajozni? Szeretnéd, ha

gyorsan befejezném? Ahogy akarod, Harry... Gyere elő... gyorsan túl leszel rajta... talán nem is fog fájni... habár nem tudom, még sosem haltam meg...

Harry összekuporodott a sírkő mögött. Tudta, hogy itt a vég... nincs menekvés. Nincs segítség. És ahogy Voldemort közeledő lépteit hallgatta, megszűnt a félelme, és egyetlen gondolat maradt csak a fejében: nem fog itt kuporogni, mint egy bújócskázó gyerek; nem Voldemort lába előtt térdelve fogadja a halált... emelt fővel hal meg, mint az apja, és ha nincs is remény, védekezni fog...

Mielőtt Voldemort bedughatta volna kígyóarcát a sírkő mögé, Harry felállt... megmarkolta pálcáját, felemelte a kezét, és kiugrott a sírkő mögül.

Voldemort résen volt. Mikor Harry Capitulus!-t kiáltott, ő is elordította magát:

– Adava Kedavra!

Voldemort pálcájából zöld fénycsóva tört ki, Harryéből pedig piros sugárnyaláb. A két varázslat összeütközött – és Harry pálcája egyszerre vibrálni kezdett, mintha elektromos áramot vezettek volna bele.

Izmai görcsbe rándultak – ha akarja, se tudta volna mozdítani ujjait. Vékony fénysugár feszült a két pálca között – nem piros, nem is zöld, hanem fényes, mély aranyszínű –, és Harry, ahogy ámuló tekintete végigfutott a sugáron, látta, hogy a másik pálca is vibrál, s Voldemort hosszú fehér ujjai is görcsösen remegnek.

Ekkor valami egészen váratlan dolog történt – Harry lába alól eltűnt a talaj. Miközben pálcáik közt továbbra is ott feszült a ragyogó arany sugár, Voldemort is és ő is a levegőbe emelkedtek. Lassan eltávolodtak Voldemort apjának sírjától, s végül leereszkedtek egy tágasabb térségen, ahol nem voltak sírok... A halálfalók követték őket. Egymást túlharsogva kiabáltak, utasításokat kérve Voldemorttól, aztán ismét körbe álltak, és többen közülük elővették pálcájukat. A kígyó ott tekergett lábaik között.

A két pálcát összekötő fénynyaláb sugarakra hasadt; az összeköttetés megmaradt, de most még vagy ezer, egymást keresztező íves fényszál tört fel a magasba. A fények kupola alakú aranyló hálóvá rendeződtek – a fényketrec körülzárta Harryt és Voldemortot, s távoli zsivajjá tompította a kívül rekedt halálfalók kiabálását.

– Ne csináljatok semmit! – rikoltotta Voldemort. Néhány másodpercig csak bámulta a jelenséget, megzavarodva, értetlenül; azután erőlködni kezdett – látszott, hogy meg akarja törni a pálcákat összekapcsoló fénysugarat. Harry még elkeseredettebben kapaszkodott a pálcájába; most már két kézzel markolta, s az arany sugár töretlen maradt.

– Várjatok a parancsomra! – kiabálta Voldemort. – Addig ne csináljatok semmit!

S ekkor felcsendült egy gyönyörű, földöntúli hang... mintha a Harry és Voldemort körül épült vibráló arany fényháló minden egyes szála megpendült volna. Harry azonnal felismerte a hangot, pedig életében csak egyszer hallotta ezt... a főnix dalát...

Számára ez a remény hangja volt... a leggyönyörűbb, legboldogítóbb zene, ami a fülébe csenghetett... úgy érezte, mintha a dal nem is körülötte szólna, hanem a fejében, egész testében... Dumbledore-hoz kötötte ez a zene, s szinte olyan volt, mintha a hang egy jó barát volna, aki beszél hozzá: „Ne szakítsd meg a kapcsolatot.”

Tudom, felelte Harry a zenének, tudom, hogy ki kell tartanom... de amint ezt végiggondolta, máris sokkal nehezebbnek tűnt a feladat. A pálca egyre erősebben rezgett a kezében... A fénysugár is megváltozott... most gyöngysorhoz hasonlított – fénygolyók csúszkáltak rajta ide-oda. Harry érezte, hogy pálcája megrándult, s a fénygyöngyök mind elindultak az ő irányába... a pálca ismét megremegett, mintha dühös lenne, a fénygyöngyök pedig lassan, de kitartóan csúsztak Harry felé...

Az első fénygyöngy már csak néhány centiméterre volt a pálcája hegyétől. A pálca rohamosan melegedni kezdett – végén annyira átforrósodott, hogy Harry attól félt, kigyullad. Minél közelebb ért a fénygyöngy, a pálca annál vadabbul remegett; Harry biztosra vette, hogy pálcája megsemmisülne, ha a fénygyöngy megérintené; már most is szinte recsegett...

Harry összeszedte magát, és a gyöngyökre összpontosított. Akaratának erejével igyekezett rávenni őket, hogy álljanak meg, és induljanak el visszafelé. Ott csengett a fülében a főnix dala, tekintetét a fénygolyókra szegezte... és a gyöngyök akadozni kezdtek, rezegve megálltak, majd csigalassúsággal elindultak Voldemort felé... most a másik pálca kezdett el vadul remegni, és Voldemort arcára ült ki a megrökönyödés, sőt, talán a félelem...

Az első fénygyöngy ott rezgett közvetlenül Voldemort pálcája előtt. Harry nem tudta, mire jó, amit csinál, nem tudta, mit akar elérni vele... mégis teljes erőből koncentrált rá, hogy a fénygyöngy belemenjen Voldemort pálcájába... és az lassan... nagyon lassan... folytatta útját az arany fényfonálon... még egyszer megremegett... aztán elérte a pálcát...

Voldemort varázspálcája abban a szempillantásban sikoltozni kezdett... aztán – Voldemort vöröslő szeme elkerekedett a döbbenettől – egy sűrű köd

vagy füst alkotta kéz röppent ki belőle, s tűnt el a sötétben... annak a kéznek az árnyéka, amit Voldemort Féregfarknak varázsolt... újabb fájdalmas sikolyok következtek... s most valami sokkal nagyobb dolog bomlott ki a pálca hegyéből. Ennek az anyaga is sűrű, majdhogynem szilárdná tömörült, szürke füst volt... egy fej jelent meg... aztán egy törzs és két kar... Cedric Diggory felsőteste.

Ha valamikor, most megtörténhetett volna, hogy Harry elengedi a pálcát – de ösztönei erősebbek voltak döbbeneténél, úgyhogy ujjal nem lazítottak a szorításon. Az arany fénysugár töretlen maradt, és Cedric Diggory tömör, szürke kísértete (De tényleg kísértete? – gondolta Harry. – Olyan szilárdnak tűnik...) teljes alakjában kibújt Voldemort pálcájának hegyéből, mintha egy szűk alagútból préselné ki magát... Aztán az árnyék, Cedric árnyéka talpra állt, végignézett az arany fényfonálon, és így szólt:

– Tarts ki, Harry.

Szavai visszhangozva zengtek, mintha a messzeségből szólna. Harry Voldemortra nézett. A varázsló arcára ráfagyott a döbbenet. Erre ő is éppoly kevésbé számított, mint Harry...

A fénykupola körül szaladgáló halálfalók rémült kiáltozása távoli tompa zajként szűrődött Harry fülébe...

A pálca újból sikoltozni kezdett... és megint kibomlott valami a hegyéből... Megjelent egy újabb fej, aztán a törzs, a karok... ahogy előtte Cedric, úgy most egy öregember préselte ki ködtestét a pálcából... egy öregember, akit Harry egyszer álmában látott. Az öreg árnyéka (Vagy az emléke volt? A kísértete?) odaállt Cedricé mellé, rátámaszkodott botjára, s kissé csodálkozó arccal megnézte magának Harryt, az arany fényfonalat és Voldemortot.

– Szóval tényleg varázsló volt? – szólt, Voldemortra függesztve pillantását. – Megölt engem a bitang... Tanítsd móresre, fiú...

De ekkor már egy újabb szürke, füstszoborszerű fej bontakozott ki a pálca végéből... ezúttal egy nő feje... Harry az erőlködéstől remegő karokkal nézte... A nőalak is a földre ereszkedett, majd felállt, csakúgy mint Cedric és az öregember...

Bertha Jorkins árnyalakja tágra nyílt szemmel végigmérte a harcolókat.

– Ne engedd el! – kiáltotta távolból zengő hangon. – Ne engedd el, Harry! Ne engedd el!

Voldemort három áldozata most járkalni kezdett a fénykupola fala mentén – ugyanúgy, mint a külső oldalon a halálfalók... Biztató szavakat

súgtak Harrynek, s Voldemorthoz is beszéltek, de Harry nem értette, mit sziszegnek neki.

Voldemort pálcájából pedig ismét kibújt egy fej... és Harry rögtön tudta, hogy ki az... tudta, mintha csak őrá várt volna, mióta Cedric árnyéka megjelent...

Egy hosszú hajú, fiatal nő árnyalakja bukott a földre, felegyenesedett, és Harryre nézett... Harry pedig viszonzta a pillantást, és belenézett a kísértetarcba... édesanyja arcába.

– Apád is jön – szólt csendesen a nőalak. – Találkozni szeretne veled... nem lesz semmi baj... tarts ki, kisfiam...

Ő is jött... először a feje, aztán a teste... egy magas, kusza hajú férfi szürke alakja bújt elő Voldemort pálcájából...

James Potter volt az. A földre ereszkedett, majd felállt, csakúgy mint előtte a felesége. Azután odalépett Harryhez, a szemébe nézett, és ő is megszólalt. Hangja távoli és visszhangos volt, akárcsak a többieké, de halkán beszélt, hogy a kísértő áldozataitól megrettent Voldemort ne hallja szavait.

– Ha majd megszakad a kapcsolat, egy rövid ideig még itt maradunk... feltartóztatjuk őt... Meg kell érintened a zsupsz kulcsot, az visszavisz a Roxfortba... megértetted, Harry?

– Igen – nyögte Harry. Minden akaraterejére szüksége volt, hogy meg tudja tartani a pálcát izzadó ujjai között.

– Harry... – suttogta Cedric árnyalakja. – Kérlek, vidd vissza a testemet. Vidd vissza a szüleimnek...

– Visszaviszem... – felelte Harry az erőlködésben összeszorított fogakkal.

– Most... – súgta az apja. – Készülj fel a menekülésre... és tedd meg...

– MOST! – ordította Harry. Úgy érezte, egyébként sem bírta volna tovább – teljes erőből felfelé rántotta a pálcát. Az aranyfonál elszakadt, a kupola fénye kihunytt, a főnixdal elnémult – de Voldemort áldozatainak árnyékalakjai nem tűntek el – ők zárt sorban elindultak Voldemort felé, szürke falukkal elzárva őt Harrytől...

Harry úgy szaladt, mint még soha életében; félrelökött két megrökönyödött halálfalót, és elrohant Cedric teste felé. Sírkőtől sírkőig szökkent, a hátában érezte az álarcosok átkait, hallotta, ahogy azok a kőlapokba csapódnak. Kerülgette az elsuhanó átkokat és az útjába kerülő sírhantokat; nem is érezte, hogy fáj a lába – testének minden sejtje a menekülés szolgálatába állt...

– Kábítsátok el! – hallotta Voldemort üvöltését.

Három méterre Cedric-től beugrott egy márvány angyalszobor mögé, fedezéket keresve a piros fénycsókák előtt. Az angyal szárnya darabokra tört a belecsapódó átkoktól. Harry még szorosabban megmarkolta pálcáját, és kiugrott a szobor mögül...

– Obstructo! – kiáltotta, a válla fölött hátraszegezve a pálcát.

Fojtott kiáltást hallott – bizonyára eltalált egyet a felé rohanó halálfalók közül –, de nem nézett hátra. A kupa fölött átugorva hasra vetette magát – az utána küldött átkok a feje fölött suhantak el –, és Cedric karja után kapott...

– Félre az utamból! – rikoltotta Voldemort. – Én ölöm meg! Ő az enyém!

Harry ujjai Cedric csuklójára fonódtak; már csak egyetlen sírkő volt közte és Voldemort között, de Cedric testét meg se bírta mozdítani, így pedig nem érte el a kupát...

Voldemort vörös szeme felizzott a sötétben. Szája kéjes mosolyra húzódott, s Harry látta, hogy már emeli a pálcát...

– Invito! – ordította Harry, pálcáját a Trimágus Kupára szegezve.

Az aranyserleg a levegőbe emelkedett, és felé röppent – ő pedig elkapta a fülét.

A következő pillanatban meghallotta Voldemort dühös üvöltését, és hatalmas rántást érzett a köldöke táján... A zsupsz kulcs működött. A sötét temető eltűnt, helyette jött a zúgó szél, a színes örvény, és ő repült, Cedricel együtt vissza, a Roxfort felé...

Harmincötödik fejezet **Veritaserum**

Harry hassal zuhant a földre; arca a föbe préselődött, érezte a nedves föld és a pázsit illatát. Miközben a színes örvényben repült, becsukta a szemét, és most sem nyitotta ki. Meg se moccant. A kemény ütközéstől elakadt a lélegzete, és úgy forgott vele a világ, mintha egy viharban hánykódó hajó fedélzetén feküdne. Minden izmát megfeszítette, és görcsösen szorongatta, ami a kezében volt: a Trimágus Kupa sima, hideg arany fülét és Cedric karját. Úgy érezte, ha akár az egyiket is elengedné, belecsúszna az agyában terjeszkedő éjfékete semmibe. A kimerültség és az esés fájdalma a földhöz szögezte testét. Belezihált az illatos fűbe, és várt... várta, hogy valaki csináljon valamit... hogy történjen valami... és közben tompán sajgott a sebhely a homlokán...

Egyszerre fülsiketítő, szédítő hangzavar harsant fel körülötte: beszéd, lábdobogás, kiáltások... Harry nem mozdult, csak még jobban összeszorította a szemét, mintha a kellemetlen zaj lidérces álom lenne, ami előbb-utóbb véget ér...

Aztán egyszer csak megmarkolta két kéz a karját, és valaki a hátára fordította.

– Harry! Harry!

Kinyitotta a szemét. A csillagos eget látta, és Albus Dumbledore-t, aki ott guggolt mellette. Köröskörül közeledő emberek sötét körvonalai tűntek fel; Harry érezte, hogy lépteiktől remeg a föld a tarkója alatt.

A labirintus szélén feküdt. Látta a magasba nyúló lelátókat, rajtuk a mozgó alakokat, és fölöttük a sötét eget.

Elengedte a kupát, de helyette még görcsösebben szorongatta Cedric karját. Szabad kezét felemelte, és megragadta Dumbledore csuklóját, miközben az igazgató arca újra meg újra elmosódott a szeme előtt.

– Visszatért... – suttogta Harry. – Voldemort visszatért...

– Mi van itt?! Mi történt?!

Cornelius Caramel sápadt, rémült arca jelent meg fejjel lefelé a magasban.

– Uramisten – Diggory! – suttogta a miniszter. – Dumbledore... ez a fiú meghalt!

A körülöttük állók döbbenetén visszhangozták a szavakat. A hír előbb suttogva terjedt, aztán egyre hangosabban, s végül már emberek kiáltották, károgták bele az éjszakába: – Halott! – Meghalt! – Cedric Diggory! – Meghalt!

– Ereszd el, Harry... – hallatszott Caramel hangja. Harry érezte, hogy valaki megpróbálja lefejtetni az ujjait Cedric karjáról, de ő makacsul kitartott.

Azután Dumbledore elmosódott, hullámozó arca közelebb hajolt az övéhez.

– Már nem segíthetsz rajta, Harry. Vége. Engedd el.

– Kérte... hogy hozzam vissza – motyogta Harry. Valamiért fontosnak érezte, hogy ezt elmondja. – Kérte, hogy hozzam vissza a szüleikhez...

– Jól van, Harry... de most már elengedheted...

Dumbledore lehajolt; korát és alkatát meghazudtoló erővel felemelte és talpra állította Harryt. Harry szédülni kezdett. Lüktetett a feje. Sebesült lába már a legkisebb terhelést sem bírta. A lökdösődő, tolakodó emberek még közelebb nyomultak hozzá.

– Mi történt? – Mi baja? – Diggory meghalt!

– A gyengélkedőre kell vinni! – jelentette ki emelt hangon Caramel. – Rosszul van... megsebesült... Dumbledore, Diggory szülei ott vannak a lelátón...

– Majd én felviszem Harryt, Dumbledore. Majd én felviszem...

– Nem, jobb szeretném, ha...

– Dumbledore, Amos Diggory már rohan is... idejön... Nem gondolja, hogy el kellene mondania neki? Mielőtt meglátja...

– Ne mozdulj innen, Harry.

Lányok sikoltozása, hisztérikus sírás... Harry szeme előtt úgy táncolt a világ, mint egy pislákoló gyertyaláng...

– Jól van, fiam, itt vagyok... gyerünk... megyünk a gyengélkedőre...

– Dumbledore azt mondta... maradjak itt – motyogta rekedten Harry. Hányingere volt a lüktető fejfájástól, s szinte már semmit se látott, úgy káprázott a szeme.

– Le kell feküdnöd... no gyere már...

Egy férfi, aki jóval magasabb és erősebb volt nála, elindult vele az összeverődött sokaságon át; félig vonszolta, félig cipelte őt. Harry ijedt hangokat, kiáltásokat, ordibálást hallott maga körül, ahogy a férfi utat tört kettejüknek a tömegben. A kastély felé indultak. Jött a tó, a durmstrangosok hajója... a tömeg zaja elhalkult, s Harry már csak kísérője szuszogását hallotta.

– Mi történt, Harry? – kérdezte végül a férfi, miközben felvonszolta Harryt a bejáratí lépcsőn. Bamm. Bamm. Bamm.

Rémszem Mordon volt az.

– A serleg zsupszkulcs volt – felelte Harry, mikor már a bejáratí csarnokban jártak. – Egy temetőbe vitt minket Cedrickel... Ott volt Voldemort... Voldemort nagyúr...

Bamm. Bamm. Bamm. Fel a márványlépcsőn...

– Ott volt a Sötét Nagyúr? És mi történt?

– Megölték Cedricet... megölték...

– És aztán?

Bamm. Bamm. Bamm. Végig a folyosón...

– Egy főzetet készítettek... visszakapta a testét...

– A Sötét Nagyúr újra testet öltött? Visszatért?

– És jöttek a halálfalók... aztán párbajoztunk...

– Párbajoztál a Sötét Nagyúrral?

– Megszöktem... a pálcám... furcsa volt... láttam a szüleimet... kijöttek Voldemort pálcájából...

– Bemegyünk ide, Harry... bemegyünk, és szépen leülsz... mindjárt jobban leszel... idd meg ezt...

Harry zárban elforduló kulcs csikorgását hallotta, majd egy kelyhet nyomtak a kezébe.

– Idd meg... jót fog tenni... gyerünk, Harry, el kell mondanod a részleteket...

Mordon Harry szájába öntötte az italt. Harry köhögött – a lé csípte a torkát. Aztán élesedett a kép... Mordon szobájában volt, és a professzor ott állt előtte. Ő is sápadt volt, akárcsak Caramel. Mágikus és normális szeme Harry arcára szegeződött.

– Voldemort visszatért, Harry? Biztos vagy benne? Hogyan csinálta?

– Az apja sírjából, Féregfarktól meg tőlem kellettek hozzá dolgok – felelte Harry. Oszlani kezdett a sötétség a fejében; a sebhelye sem fájt már annyira. Tisztán látta Mordon arcát, pedig a szobában nem volt világítás.

– Tőled mit vett a Sötét Nagyúr, Harry? – kérdezte Mordon.

Harry felemelte a karját, és megmutatta a lyukat, amit Féregfark töre vágott a talárján.

– Vért.

Mordon hosszan, sziszegve sóhajtott. – És a halálfalók? Visszatértek?

– Igen... – bólintott Harry. – Nagyon sokan...

– Hogyan bánt velük? – kérdezte halkán Mordon. – Megbocsátott nekik?

Harry ekkor egyszerre észbe kapott. Szólnia kellett volna Dumbledore-nak, rögtön figyelmeztetnie kellett volna...

– Van egy halálfaló itt, a Roxfortban! Itt van egy halálfaló! Ő dobta bele a nevem a Tűz Serlegébe, ő intézte úgy, hogy győzzek...

Harry fel akart állni, de Mordon visszanyomta a székbe.

– Tudom, hogy ki az a halálfaló – szólt csendesen.

– Karkarov? – vágta rá mohón Harry. – Hol van? Elfogták? Bezárták?

– Karkarov? – Mordon sötéten felnevetett. – Karkarov rögtön elmenekült, amint felizzott a Sötét Jegy a karján. Ő nem siet a nagyúr fogadására – túl sok hívét árulta el ahhoz... De nem fog messzire jutni. A Sötét Nagyúr megtalálja az ellenségeit. Megvannak hozzá a módszerei.

– Karkarov elmenekült? De hát akkor... nem ő dobta bele a nevem a Tűz Serlegébe?

– Nem – felelte lassan Mordon. – Nem ő. Én dobtam bele.

Harry első gondolata az volt, hogy nem is válaszol erre a képtelen kijelentésre. Végül mégis megszólalt:

– Ez nem igaz. Nem maga tette... az nem lehet...

– Pedig elhiheted, hogy én voltam. – Mordon mágikus szeme most az ajtóra szegeződött. Harry tudta, miért: megnézte, nem hallgatózik-e valaki odakint. Egyúttal előhúzta a pálcáját, és Harryre szegezte.

– Szóval megbocsátott nekik? – kérdezte. – Megbocsátott azoknak, akik megúszták az Azkabant?

– Tessék?

Harry megzavarodva meredt a rászegeződő pálcára. Ez csak valami rossz vicc lehet, gondolta.

– Azt kérdeztem – ismételte fenyeget-halkan Mordon –, hogy megbocsátott-e a söpredéknek, akik sose keresték őt. Azoknak a gyáva árulóknak, akik még az Azkabant se vállalták érte. A becestelen, hitvány aljanépnek, akik csak arra voltak jók, hogy álarc mögé bújva bohóckodjanak a Világkupadöntőn, de százfelé futottak, amikor felküldtem az égre a Sötét Jegyet!

– Maga... mi ez az örültség?

– Hisz mondtam, Harry... megmondtam neked. Az én szememben nincs gyűlöletesebb emberfajta, mint azok a halálfalók, akik kegyelmet könyörögtek ki maguknak. Akik akkor hagyták cserben urukat, amikor annak a legnagyobb szüksége lett volna rájuk. Azt hittem, a Sötét Nagyúr megbünteti őket. Azt hittem, megkínozza őket. Mondd, hogy ordítottak kínjukban, Harry... – Mordon arca eszelős mosolyba torzult. – Mondd, hogy az arcukba vágta, hogy én, és csakis én maradtam hűséges hozzá... Én tettem kockára az életemet azért, hogy teljesüljön a nagyúr leghőbb vágya... hogy megkapjon téged.

– Nem maga... az nem lehet, hogy maga...

– Kinevezett be téged, mint egy negyedik iskola képviselőjét? Én. Ki ijesztett el mindenkit, aki bántani akart, vagy a győzelmed útjába állhatott? Én. Ki vette rá Hagridot, hogy mutassa meg neked a sárkányokat? Én. Ki vezetett rá az egyetlen módszerre, ami szóba jöhetett a sárkány ellen? Én.

Mordon mágikus szeme elfordult az ajtóról, és Harryre szegeződött. A ferde száj soha nem látott vigyorba torzult.

– Nem volt könnyű feltűnés nélkül végigsegíteni téged a próbákon, Harry. Minden csepp ravaszságomra szükség volt hozzá, hogy ne lássák meg a kezem nyomát a sikereden. Dumbledore gyanút fogott volna, ha túl könnyen veszed az akadályokat. A labirintusig el kellett jutnod, s azt se bántam, hogy előnnyel indulsz – tudtam, hogy ha már ott vagy, félreállíthatom a többi bajnokot, hogy szabad utad legyen. De még a

butaságoddal is meg kellett küzdenem. A második próba... akkor tényleg féltem tőle, hogy elvérzünk. Figyeltelek, Potter. Tudtam, hogy nem jöttél rá a tojás titkára, újra be kellett hát segítenem...

– Az nem maga volt... – szólt közbe rekedten Harry. – Cedric-től kaptam az ötletet...

– És ki mondta meg Cedricnek, hogy a víz alatt kell kinyitni a tojást? Én. Bíztam benne, hogy továbbítja neked az információt. A becsületes embereket nagyon könnyű rászedni, Potter. Biztosra vettem; hogy Cedric meg akarja majd hálálni a sárkányos információt, és nem is tévedtem. De még így is, még így is úgy tűnt, kudarcot vallasz. Végig rajtad tartottam a szemem... Napokig ültél a könyvtárban. Nem vetted észre, hogy a könyv, amire szükséged lett volna, végig ott volt a hálósobádban? Én tettem róla, hogy ott legyen, odaadtam a Longbottom fiúnak, nem emlékszel? A Földközi-tenger mágikus vízínövényei és tulajdonságaik. Abból megtudhattad volna, mire jó a varangydudva. Arra számítottam, hogy kérdezősködni fogsz, mindenkitől segítséget kérsz. Longbottom fejből tudta a megoldást. De te nem kérdeztél meg senkit... a büszkeséged, az önfejléséged mindent elronthatott volna.

– Mit tehettem hát? Egy másik ártatlan lényt használtam szócsövemnek. A bálon említettél nekem egy házimanót, akitől karácsonyi ajándékot kaptál. Üzentem a manónak, hogy jöjjön fel néhány kimosni való talárért a tanári szobába, aztán jó hangosan beszélgetni kezdtem McGalagony professzorral a túszookról meg arról, hogy Potter vajon varangydudvát fog-e használni. A kis barátod első útja Piton tárolószekrényéhez vezetett. Aztán rohant megkeresni téged...

Mordon még mindig Harry szívére szegezte pálcáját. A válla fölött Harry ködös alakokat pillantott meg a malíciamutató tükörben.

– Olyan sokáig voltál a víz alatt, hogy már azt hittem, megfulladtál – folytatta Mordon. – De Dumbledore szerencsére nemeslelkűségnek ítélte a maflaságodat, és magas pontszámmal jutalmazott. Újra fellélegezhettem.

– Ma este a labirintusban se lett volna ilyen könnyű dolgod nélkülem. Ott járkáltam az útvesztő körül, átláttam a külső sövényfalakon, és jó néhány akadályt félre tudtam átkozni az utadból. Fleur Delacourt elkábítottam, mikor találkoztam vele. Krumra ráküldtem a Imperius-átkot, hogy intézze el Diggoryt, és neked zöld utad legyen a célig.

Harry rámeredt Mordonra. Ez csak egy újabb rémálom lehet... Dumbledore barátja, a híres auror... aki olyan sok halálfalót fogott el... ez nem áll össze... ez örültség...

Az alakok a malíciamutatóban egyre élesebb körvonalakat öltöttek. Harry három közeledő ember alakját vette ki a tükörben. Mordon azonban nem fordult hátra, s mágikus szeme is végig Harryt fürkészte.

– A Sötét Nagyúr nem tudott megölni téged, Potter, pedig ez volt minden vágya – suttogta Mordon. – Sejtheted, milyen hálás lesz nekem, ha megtudja; hogy elvégeztem helyette a feladatot. Megszereztelek neki téged, újjászületése legfontosabb kellékét – aztán meg is öltelek a kedvéért. Olyan jutalomban lesz részem, mint senki másnak a halálfalók közül. A nagyúr legmegbecsültebb, legkitüntettebb kegyeltje leszek... Kedvesebb leszek neki, mintha a tulajdon fia lennék...

Mordon természetes szeme kiguvadt, a mágikus pedig Harryre meredt. Az ajtó zárva volt, s Harry tudta, hogy hiába kotorászna a pálcája után...

Mordon most már végképp átadta magát eszelős mámorának. Sóvárgó kísértetként tornyosult Harry fölé.

– A Sötét Nagyúrnak és nekem sok közös vonásunk van. Mindkettőnknek csalódnunk kellett az apánkban... mélyen csalódnunk. Mindketten elszenvedtük azt a megaláztatást, hogy hitvány apáink nevét kell viselnünk. És mindketten részesültünk abban az örömben... abban a gyönyörben, hogy a Sötét Rend nevében végezhesünk vele...

– Maga elmebeteg...- bukott ki a szó Harryből. – Maga örült!

– Örült lennék? – harsogta lázas izgalommal Mordon. – Majd meglátjuk! Majd meglátjuk, ki az örült, most hogy a Sötét Nagyúr visszatért, és én ott harcolok majd az oldalán! Visszatért, Harry Potter, nem tudtad megölni őt! És most – én öllek meg téged!

Mordon felemelte a pálcát, szólásra nyitotta száját, Harry a talárja zsebéhez kapott...

– Stupor!

Vakító vörös villanás töltötte be a szobát, s az ajtó hatalmas robajjal betört...

Mordon hátratántorodott, és elterült a padlón. Harry, aki még mindig arra nézett, ahol Mordon arca volt, most megpillantotta a malíciamutatóban Albus Dumbledore-t, Pitont és McGalagony professzort. Megfordult, és látta, hogy a három tanár az ajtóban áll, előreszegezett pálcával.

Harry ebben a percben megértette, hogyan lehetett Dumbledore az egyetlen varázsló, akitől Voldemort tartott. Az arc, amely most az ájult Mordon felé fordult, a legiszonyúbb varázslatnál is rémisztőbb volt. Nyoma sem volt rajta jóságos mosolynak, a félholdlencsék mögött ülő szempár nem hunyorgott derűs-cinkosan, mint máskor. Dumbledore arca tomboló haragot

tükrözött, s mintha perzselő forróságot árasztott volna a teste, úgy sugárzott belőle a pusztító erő.

Dumbledore belépett a szobába, és lábával a hátára fordította az alélt Mordont, hogy látni lehessen az arcát. Piton követte őt, és belenézett a malíciamutatóba. A tükörben még mindig ott volt a három arc.

McGalagony professzor nyomban Harryhez lépett.

– Jöjjön, Potter – suttogta, s pengevékony ajka úgy remegett, mintha a sírás kerülgetné. – Jöjjön... megyünk a gyengélkedőre...

– Nem – szólt szigorúan Dumbledore.

– Dumbledore, nézzen rá... eleget szenvedett már ma éjjel...

– Itt marad, Minerva, mert meg kell értenie, mi történt – jelentette ki Dumbledore. – A megértés hozzásegít az elfogadáshoz, az elfogadás pedig a gyógyulás feltétele. Meg kell tudnia, ki miatt kellett elszenvednie ezt a tortúrát, és miért.

– Mordon... – szólt Harry. Még mindig kavargott a feje. – Hogy lehetett Mordon a tettes?

– Ez nem Alastor Mordon – felelte halkán Dumbledore. – Te nem ismered Alastor Mordont. Az igazi Mordon a történetek után nem vitt volna el téged a közelemből. Amint elindult veled, átláttam rajta – és követtem.

Dumbledore Mordon ernyedő teste fölé hajolt. Belenyúlt a férfi talárja zsebébe, és kivett belőle egy kulcsosomót, valamint Mordon laposüvegét. Azután Pitonhoz és McGalagonyhoz fordult.

– Perselus, kérem, vegye magához a legerősebb igazságszérumot, amit a készleteiben talál, azután menjen le a konyhába, és hozza fel ide a Winky nevű házimánót. Minerva, legyen szíves, menjen le Hagrid kunyhójához. A tőkégyásban talál egy nagy fekete kutyát. Kísérje fel a szobámba, mondja meg neki, hogy hamarosan megyek, azután jöjjön vissza.

Piton és McGalagony egy szemrebbenéssel sem jelezték, hogy furcsának találnák ezeket az utasításokat. Szó nélkül sarkon fordultak, és távoztak. Dumbledore odalépett a hét zárral felszerelt ládához, bedugott egy kulcsot az első zárba, és kinyitotta a ládát. Az színültig tele volt varázskönyvekkel. Dumbledore lehajtotta a láda tetejét, majd kulcsot dugott a második zárba, és újra kinyitotta a ládát. A könyvek eltűntek; a ládában ezúttal egy halom törött gyanuszkóp, néhány pergamenlap és penna valamint egy ezüstös színű ruhadarab volt – talán egy láthatatlanná tévő köpeny. Harry ámulva figyelte Dumbledore tevékenységét. Az igazgató rendre kinyitotta a harmadik, a negyedik, az ötödik meg a hatodik zárat is, s a láda minden alkalommal más

és más tartalmat mutatott. Végül sorra került a hetedik zár. Dumbledore felhajtotta a láda tetejét – és Harry felkiáltott meglepetésében.

A láda feneke eltűnt; falai kútkáva módjára vették körül egy veremszerű föld alatti helyiség lejárata. A verem alján, három méter mélyen, egy lesoványodott, alvó ember feküdt: az igazi Rémszem Mordon. Falába nem volt rajta, mágikus szemének ürege üresnek tűnt a csukott szemhéj mögött, s egész fürtök hiányoztak ősz hajából. Harry eltátotta a száját; felváltva meredt a ládában alvó és a szoba padlóján heverő Mordonra.

Dumbledore bemászott a ládába, leugrott a verembe, és az alvó Mordon fölé hajolt.

– Elkábították... az Imperius-átok hatása alatt áll... elgyengült – foglalta össze vizsgálata eredményét. – Persze fontos volt, hogy életben maradjon. Harry, dobd le a szélhámos köpenyét, Alastor átfagyott. Madam Pomfreynek gondjaiba kell majd vennie, de úgy tűnik, nincs közvetlen életveszélyben.

Harry ledobta a köpenyt, Dumbledore pedig gondosan betakargatta vele Mordont. Azután kimászott a veremből; felemelte az íróasztalról Mordon laposüvegét, lecsavarta róla a kupakot, és szájával lefelé fordította a flaskát. Abból sűrű, ragacsos, sárga folyadék csöpögött a padlóra.

– Százfűlé-főzet, Harry – szólta Dumbledore. – Az ilyen ötletre mondják, hogy egyszerű, mégis nagyszerű. Mordon tényleg kizárólag a laposüvegéből iszik, ezt mindenki tudja róla. A főzet elkészítéséhez a csalónak természetesen szüksége volt az igazi Mordonra. Nézd meg a haját... – Dumbledore lenézett a veremben alvó aurorra. – A csaló mindig levágott belőle egy keveset, valahányszor újabb adag bájitalt kellett főznie. Hiszen minden órában le kell nyelnie belőle egy kortyot. Hanem gyanítom, hogy az utóbbi órák izgalmai közepette a mi ál-Mordonunk elfelejtette bevenni a gyógyszerét... hamarosan kiderül.

Dumbledore kihúzta az íróasztal mögött álló széket, leült, és a padlón heverő Mordonra függesztette tekintetét. Harry ugyanígy tett. A várakozás hosszú, néma percek következtek...

Aztán a földön fekvő férfi arca egyszer csak valóban változni kezdett. A sebhelyek eltűntek, a bőr kisimult, a csonka orr hiányzó része visszanyert, majd az egész orr zsugorodni kezdett. A sörényszerű ősz haj nagyrészt visszahúzódott a fejbőrbe, és szalmaszínűvé vált. A faláb a padlóra koppant, ahogy kilökte helyéből a visszanyert igazi láb, s ugyanez történt a mágikus szemmel – kifordult üregéből, és elgurult a padlón, de továbbra is vadul pörgött-forgott.

Mikor az átváltozás befejeződött, egy sápadt, kissé szeplős, szőke férfi feküdt a szoba közepén. Harry felismerte; Dumbledore merengőjében látta őt. Látta viaskodni a dementorokkal, látta rimánkodni Mr. Kupornak... csak az emlékből az arca még sokkal fiatalabb volt.

Szaporra léptek hangzottak fel a folyosón. Piton tért vissza, Winkyvel a sarkában, s utánuk néhány másodperccel McGalagony professzor is befutott.

Pitonnak a földre gyökerezett a lába a megrökönyödéstől.

– Kupor! – szólt. – Ez Barty Kupor!

– Szentséges ég...! – hebegte McGalagony, aki szintúgy megtorpant az ajtóban.

Az ápolatlan, piszkos Winky kilesett Piton lába mögül, hogy megnézze a földön fekvő férfit – aztán eltátotta a száját, és felsikoltott.

– Barty gazdám, Barty gazdám, hogy kerülsz ide, uram!? Azzal odarohant a férfihoz, és a mellkasára vetette magát.

– Megölték! Megölték! Megölték a gazdám fiát!

– Csak elkábítottuk, Winky – nyugtatta meg Dumbledore. – Állj félre, kérlek. Itt van az igazságszérum, Perselus?

Piton átnyújtott Dumbledore-nak egy kis üveg víztiszta folyadékot – a Veritaserumot, amivel annak idején Harryt fenyegette. Dumbledore felállt, ülő helyzetbe emelte az elkábított férfit, és nekitámasztotta őt a falnak a malíciamutató alatt, amelyből még mindig Dumbledore, Piton és McGalagony néma képmásai meredtek rájuk. Winky nem mozdult a helyéről. Ott térdelt, arcát a kezébe temetve. Dumbledore kinyitotta a férfi száját, és beleöntött három cseppet a Veritaserumból. Azután a férfi mellkasának szegezte pálcáját, és így szólt:

– Stimula.

Kupor fia kinyitotta a szemét. Arcán kábult, bamba kifejezés ült, szeme a semmibe meredt.

– Hall engem? – kérdezte csendesen Dumbledore. A férfi szempillája megrebbent.

– Igen – motyogta.

– Szeretném, ha elmondaná, hogyan került ide – folytatta Dumbledore. – Mondja el, hogyan szökött meg az Azkabanból.

Kupor szaggatottan, mélyen lélegzett, és kifejezéstelen hangon, gépiesen beszélni kezdett:

– Anyám mentett meg. Tudta, hogy meg fog halni. Rábeszélte apámat, hogy hozzanak ki. Ez volt az utolsó kívánsága. Apám sosem szeretett engem, de anyámat nagyon szerette. Beleegyezett. Bejöttek hozzám a börtönbe.

Olyan Százfűlé-főzetet adtak nekem, amibe anyám hajszáját keverték. Anyám olyan főzetet vett be, amiben az én hajam volt. Felvettük egymás alakját.

Winky remegő tagokkal rázta a fejét.

– Ne mondjon többet Barty gazdám, ne mondjon többet! Uram bajt hoz az apja fejére!

Kupor azonban újra nagy levegőt vett, és folytatta gépies monológját.

– A dementorok vakok. Csak annyit érzékeltek, hogy egy egészséges és egy beteg ember érkezett. Aztán egy egészséges és egy beteg ember távozott. Az apám kicsempészett engem. Azért kellett álcáznia, nehogy a többi rab felismerjen kifelé menet.

– Anyám meghalt az Azkabanban. Óvatosságból végig itta a Százfűlé-főzetet. Az én külsőmet viselte, mikor eltemették. Mindenki azt hitte, én haltam meg.

A férfi szeme megrebbent.

– És mit csinált magával az apja, miután hazavitte? – kérdezte halkan Dumbledore.

– Megrendezte anyám halálát. Csendes temetés. A sír üres. A házimanó ápolt, és én felgyógyultam. Azután rejtegetni kellett engem. Meg kellett fékezni engem. Az apám varázslatokkal tartott vissza. Miután megerősödtem, meg akartam keresni uramat... Vissza akartam térni hozzá.

– Hogyan fékezte meg az apja? – kérdezte Dumbledore.

– Az Imperius-átokkal – felelte Kupor. – Apám akarata kormányzott. Éjjel-nappal láthatatlanná tévő köpenyt kellett viselnem. A házimanó mindig velem volt. Felügyelt rám és gondomat viselte. Megsajnálta. Rávette apámat, hogy néha jutalmazzon meg a jó magaviseletemért.

– Barty gazdám, Barty gazdám! – sipította Winky a tenyerén át. – Ezt nem szabad elmondani, ebből baj lesz...

– Tudomást szerzett róla bárki is, hogy maga él? – kérdezte duruzsoló hangon Dumbledore. – Tudta valaki az apján és a manón kívül?

– Igen – válaszolta Kupor, s szeme ismét megrebbent. – Egy boszorkány a minisztériumból. Bertha Jorkins. Eljött hozzánk, hogy aláírasson apámmal néhány iratot. Apám nem volt otthon. Winky bevezette a boszorkányt, azután visszatért hozzám a konyhába. Bertha Jorkins meghallotta, hogy Winky beszél valakihez. Leselkedett. Nem látott engem, de Winky szavaiból rájött, hogy én vagyok az, láthatatlanná tévő köpenyben. Apám hazaért. A boszorkány kérdőre vonta. Apám nagyon erős emléktörlő bűbájt küldött rá,

hogy elfelejtsen engem. Túl erőset. Azt mondta, károsodott tőle a boszorkány emlékezőképessége.

– Miért ütötte bele az orrát gazdám dolgaiba? – szipogta Winky. – Miért nem hagyott békén minket?

– Mondja el, mi történt a Kviddics Világkupa döntőjén! – szólt Dumbledore.

– Winky rábeszélte apámat, hogy engedje el – folytatta monoton vallomását Kupor. – Hónapokig győzködte. Sok-sok éve ki sem léptem a házból. Régen szerettem a kviddicset. Hadd menjen el, mondta Winky. Kell neki egy kis levegőváltás. Azt mondta, anyám is ezt kérné, ha élne. Azt mondta, anyám a szabadságomért adta az életét. Nem azért, hogy rabságban éljek. Végül apám beleegyezett.

– Mindent gondosan megterveztek. Apám több órával a mérkőzés előtt felkísért minket a díszpáholyba. Winkynek azt kellett mondania, foglalja apám helyét. Nekem ott kellett ülnöm láthatatlanul. Nem mozdulhattam a helyemről, amíg a díszpáholy ki nem ürül. Hogy úgy tűnjön, mintha Winky egyedül lenne. Hogy senki ne vegyen észre engem.

– De Winky nem tudta, hogy már erősebb vagyok, mint régen. Már küzdöttem apám Imperius-átka ellen. Néha már majdnem szabadnak éreztem magam. Néha már azt csináltam, amit én akartam. A díszpáholyban is ez történt. Mintha mély álomból ébredtem volna fel. Egyszerre ott találtam magam a sok ember között, egy kviddicsmérkőzésen. Elöttem ült egy fiú, a zsebéből kilógott a varázspálcája. Utoljára Azkaban előtt volt pálca a kezemben. Elloptam a fiú pálcáját. Winky nem vette észre. Winkynek tériszonya van. Befogta a szemét.

– Barty gazdám rossz fiú! – suttogta Winky, s könnyek csordultak ki az ujjai között.

– Szóval ellopta a pálcát – mondta Dumbledore. – És mihez kezdett vele?

– Visszamentünk a sátorba – folytatta Kupor. – Aztán meghallottuk őket. Meghallottuk a halálfalókat. Azokat, akik nem járták meg az Azkabant. Akik nem szenvedtek a nagyúrért. Akik cserben hagyták őt. Őket nem tartották fogva, mint engem. Ők felkutathatták volna a nagyurat, de nem tették. Csak a muglikat kínozni volt bátorságuk. A hangjuk magamhoz térített. Kitisztult az elmém. Dühös voltam. Nálam volt a pálca. Meg akartam támadni őket, hogy bűnhődjenek a hűtlenségükért. Apám kiment a sátorból. Elment kiszabadítani a muglikat. Winky megrémült tőle, hogy olyan dühös vagyok. A saját mágijával magához bilincselte. Kivonszolt a sátorból, és bevitt az erdőbe.

Elvitt a halálfalók közeléből. Próbáltam ellenállni. Vissza akartam menni a táborba. Meg akartam mutatni azoknak a halálfalóknak, mit jelent a hűség a nagyúrhoz. Meg akartam büntetni őket. A lopott pálcával égre küldtem a Sötét Jegyet.

– Minisztériumi varázslók érkeztek. Kábító átkokat lőttek mindenfelé. Az egyik berepült a fák közé, ahol álltunk. Megszakadt a kapcsolat köztünk. Mindketten elkábultunk.

– Mikor rábukkantak Winkyre, apám sejtette, hogy én is ott lehetek a közelben. Átkutatta a bokrokat, és kitapogatott engem. Megvárta, hogy a többi minisztériumi varázsló elhagyja az erdőt. Akkor rám küldte az Imperius-átkot, és hazavitt. Winkyt elbocsátotta. Dühös volt rá. Winky hagyta, hogy varázspálcát szerezzek. Kis híján meg is szöktem.

Winky keservesen felzokogott.

– Most már csak ketten laktunk a házban. Apám és én. És aztán... és aztán... – Kupor lóbálni kezdte a fejét, és tébolyult vigyor terült szét arcán. – Aztán az én uram eljött értem.

– Éjjel érkezett meg hozzánk. A szolgálja, Féregfark hozta a karjában. A nagyúr megtudta, hogy életben vagyok. Foglyul ejtette Bertha Jorkinst Albániában. Megkínozta őt. Sok mindent megtudott tőle. A boszorkány beszélt neki a Trimágus Tusáról. Elmondta, hogy Mordon, az öreg auror tanítani fog a Roxfortban. A nagyúr addig kínozza őt, míg meg nem tört az apám emléktörő bűbája. Akkor a boszorkány elmondta, hogy megszöktem az Azkabanból. Hogy apám fogságban tart, mert vissza akarok menni az én uramhoz. Így a nagyúr megtudta, hogy még mindig hűséges szolgálja vagyok. Talán a leghűségesebb. Kidolgozott egy tervet. Felhasználta mindazt, amit Bertha Jorkinstól megtudott. Nekem is feladatot szánt. Éjfélkor érkezett meg hozzánk. Az apám nyitott ajtót.

Kupor most még kéjesebben mosolygott, mintha élete legszebb perceit idézné fel. Winky megrendülten bámult rá az ujjai között. Már sírni se tudott a döbbenettől.

– Gyorsan történt. A nagyúr Imperius-átkot szórt apámra. Most az apám volt fogoly, kiszolgáltatott báb. A nagyúr kényszerítette rá, hogy úgy tegyen, mintha mi sem történt volna. Tovább kellett élnie az addigi életét. Én visszanyertem a szabadságomat. Magamhoz tértem. Újra az voltam, aki régen.

– És mire kérte meg magát Voldemort nagyúr? – folytatta a kihallgatást Dumbledore.

– Megkérdezte, kész vagyok-e mindent kockára tenni érte. Igennel válaszoltam. Az volt az álmom, a leghőbb vágyam, hogy szolgáljam az én uramat. A nagyúr azt mondta, küldenie kell egy embert a Roxfortba. Egy hű szolgát, aki feltűnés nélkül átsegíti Harry Pottert a Trimágus Tusa próbáin. Aki vigyáz Harry Potterre, és elintézi, hogy Potter szerezzé meg a Trimágus Kupát. A serlegből zsupszkuksot kellett csinálni, ami az én uramhoz röpíti azt, aki elsőként megérinti. De előbb...

– Szükség volt Alastor Mordonra – fejezte be helyette Dumbledore. Hangja higgadtan csengett, de kék szeme lángolt az indulattól.

– Együtt csináltuk Féregfarkkal. Előre elkészítettük a Százfűlé-főzetet. Elmentünk Mordon házához. Mordon védekezett. Nagy zajt csapott. Még épp idejében sikerült ártalmatlanná tennünk. Elrejtettük a saját varázsládájában. A hajából egy keveset belekevertünk a Százfűlé-főzetbe. Megittam a főzetet, és Mordon másolata lettem. Elvettem a lábát és a szemét. Én fogadtam Arthur Weasleyt, mikor megérkezett, hogy megnyugtassa a muglikat, akik hallották a zajt. Előtte elvarázsoltam néhány szeméttartályt, hogy guruljanak a kertben. Azt mondtam Arthur Weasleynek, hogy idegenek jártak a kertben, és azok riasztották a szeméttartályokat. Aztán beraktam Mordon ruháit és álságdetektorait a ládába, és elutaztam a Roxfortba. Életben tartottam Mordont, és az Imperius-átokkal uralkodtam felette. Ki kellett kérdeznem. Mindent meg kellett tudnom a múltjáról. Meg kellett tanulnom a szokásait. Tudtam, hogy csak úgy téveszthetem meg Dumbledore-t. Ezenkívül a hajára is szükségem volt, a Százfűlé-főzethez. A többi hozzávalót könnyű volt megszerezni. Bumszalagbőrt a pincéből loptam. A bájitalok mestere rám talált a szobájában. Azt mondtam neki, parancsom van rá, hogy átkutassam a szobát.

– És mit csinált Féregfark, miután foglyul ejtették Mordont? – kérdezte Dumbledore.

– Féregfark visszatért apám házába, hogy tovább gondozza az én uramat és felügyeljen apámra.

– De az apja megszökött – jegyezte meg Dumbledore.

– Igen. Lázadozni kezdett az Imperius-átok ellen, csakúgy mint én. Voltak időszakok, amikor tudatánál volt. A nagyúr úgy ítélte meg, hogy veszélyes lehet, ha elhagyja a házat. Attól fogva levélben küldte el az utasításait a minisztériumba. Meg kellett írnia, hogy beteg. Féregfark azonban nem volt elég éber. Az apám megszökött. Az én uram tudta, hogy a Roxfortba indult. Tudta, hogy apám figyelmeztetni akarja Dumbledore-t. Be akarja vallani neki, hogy kicsempészett engem az Azkabanból.

– A nagyúr értesített engem apám szökéséről. Azt írta, mindenáron fel kell tartóztatnom apámat. Így hát vártam és résen voltam. Használtam a térképet, amit Harry Pottertől szereztem. A térképet, ami majdnem a vesztemet okozta.

– Miféle térképről beszél? – kérdezte Dumbledore.

– Potter térképéről. A Roxfort térképéről. Potter meglátott rajta engem. Láttam, amikor lementem Piton szobájába alapanyagokért a Százfűlé-főzethez. Azt hitte rólam, az apám vagyok, mert a keresztnévünk is egyezik. Aznap éjjel megszereztem Pottertől a térképet. Elmondtam neki, hogy az apám gyűlöli a sötét varázslókat. Potter azt hitte, apám Pitont gyanúsítja.

– Egy hétig vártam apám érkezésére. Végül egy este a térkép megmutatta, hogy belépett a birtokra. Felvettem a láthatatlanná tévő köpenyemet, és lementem elé. A Tiltott Rengeteg szélén vártam. Megjelent Potter és Krum. Tovább vártam. Pottert nem bánthattam. A nagyúrnak szüksége volt rá. Aztán Potter elszaladt Dumbledore-ért. Akkor elkábítottam Krumot, és megöltem apámat.

– Neeeeem! – visított fel Winky. – Barty gazdám, Barty gazdám, miket beszélsz!?

– Megölte az apját – visszhangozta halkan Dumbledore. – Mit csinált a holttesttel?

– Bevittem az erdőbe. Letakartam a láthatatlanná tévő köpennyel. A térkép nálam volt. Figyeltem rajta Pottert. Beszaladt a kastélyba. Találkozott Pitonnal. Aztán Potter és Dumbledore elhagyták a kastélyt. Kijöttem az erdőből, és mögéjük kerültem. Odamentem hozzájuk. Azt mondtam Dumbledore-nak, hogy Piton értesített a történetekről.

– Dumbledore elküldött, hogy keressem meg az apámat. Visszamentem apám holttestéhez. Figyeltem a térképet. Mikor mindenki elment, transzformáltam a holttestet. Egyetlen csontot csináltam belőle... Újra felöltöttem a láthatatlanná tévő köpenyt. A csontot eltemettem a frissen felásott földbe, Hagrid kunyhója előtt.

Kupor elhallgatott, s egy ideig csak Winky zokogása törte meg a csendet. Végül Dumbledore szólalt meg: – És ma este...

– Vacsora előtt felajánlottam, hogy beviszem a Trimágus Kupát a labirintusba – suttogta Barty Kupor. – Zsupszkulccsá varázsoltam a serleget. Minden a nagyúr terve szerint történt. Az én uram visszatért, és nekem olyan jutalomban lesz részem, amiről mások álmodni sem mernek.

Kupor arcán még egyszer felvillant az eszelős mosoly, s míg Winky jajveszékelve a földre vetette magát mellette, szeme fennakadt és feje a

vállára bukott.

Harminchatodik fejezet **Az utak elválnak**

Dumbledore felállt, és megvetően végignézett Barty Kuporon. Aztán felemelte varázspálcáját, s egy szempillantás alatt erős kötelek tekeredtek Barty Kupor testére.

Dumbledore most McGalagonyhoz fordult.

– Minerva, megkérhetem, hogy örködjön itt, amíg felmegyünk Harryvel?

– Hogyne. – McGalagony arcán olyan émelygő undor ült, mintha azt kellett volna végignéznie, hogy Kupor telehányja a szobát. Mikor azonban előhúzta és a férfira szegezte pálcáját, meg se rezzent a keze.

– Perselus! – folytatta Dumbledore, Pitonra pillantva –, kérem, küldje le Madam Pomfreyt. Alastor Mordonnak gyógykezelésre van szüksége. Azután menjen le a parkba, keresse meg Cornelius Caramelt, és kísérje ide. Bizonyára ő is ki akarja hallgatni Kuport. Mondja meg neki, hogy ha szüksége van rám, fél óra múlva a gyengélkedőn leszek.

Piton bólintott, és elsietett.

– Harry? – szólt szelíden Dumbledore.

Harry felállt, de nyomban megtántorodott. Amíg Kuport hallgatta, nem érezte lábában a fájdalmat – most viszont annál inkább. Remegett is, mintha rázná a hideg. Dumbledore megfogta a karját, és kitámogatta őt a sötét folyosóra.

– Szeretném, ha feljönnél velem a dolgozószobámba, Harry – szólt a professzor, mikor egy átjáróhoz értek. – Sirius ott vár minket.

Harry bólintott. Zsibbadt kábulat szállt az agyára; úgy érezte, mintha egy álomban járna – de ez most nem zavarta, sőt örült neki. Nem akarta felidézni, mi történt vele, mióta megérintette a Trimágus Kupát. Nem akarta nézegetni az élénk és éles emlékképeket, amelyek végtelenített diaműsorként villogtak a fejében. Rémszem Mordon a ládaverem fenekén. Féregfark a földön, csonka karját ölelgetve. Voldemort, amint kiemelkedik az üstből. Cedric... holtan... Cedric, amint visszaküldeti vele testét a szüleinek...

– Igazgató úr... – motyogta Harry. – Hol vannak Cedric szülei?

– Bimba professzornál – felelte Dumbledore. Hangja, mely Barty Kupor kihallgatása alatt végig higgadtan, szenvtelenül csengett, most kissé megremegett. – Ő volt Cedric házvezető tanára. Ő ismerte legjobban a fiút.

Megérkeztek a kőszörny elé. Dumbledore kimondta a jelszót, a szobor félreugrott, és a felvonólépcső felvitte őket a tölgyfa ajtóhoz. Dumbledore benyitott a dolgozószobába.

Sirius ott állt a szobában. Arca éppen olyan sápadt és beesett volt, mint annak idején, miután megszökött az Azkabanból. Villámgyorsan az érkezők előtt termett.

– Nem esett bajod, Harry? Tudtam... tudtam, hogy valami ilyesmi... Mi történt?

Remegett a keze, ahogy Harryt az íróasztal előtt álló székhez vezette.

– Mi történt? – ismételte türelmetlenül.

Dumbledore elmondott neki mindent, amit Barty Kuportól hallottak. Harry csak fél füllel hallgatta. Minden csontja sajgott a kimerültségtől, s nem vágyott másra, mint hogy békén hagyják, hogy ott ülhessen a székben, és elnyomhassa az álmot, hogy többé nem kelljen semmire gondolnia, semmit éreznie.

Halk szárnyzuhogást hallott. Fawkes, a fönixmadár szárnyra kapott, átrepült a szobán, és leszállt Harry térdére.

– Szervusz, Fawkes – mormolta Harry, és megsimogatta a madár piros és arany tollait. Fawkes békésen hunyorgott rá.

Harryre valami okból megnyugtatóan hatott a meleg, nehéz test közelsége.

Dumbledore beszámolója végére ért. Leült Harryvel szemben, az íróasztal mögé, és a fiúra szegezte a szemét. Harry kerülte a pillantását. Dumbledore ki fogja kérdezni őt... Azt kéri majd, hogy idézze fel az emlékeket.

– Harry, el kell mondanod, mi történt, miután megérintetted a zsupszkuksot az útvesztőben – szólt Dumbledore.

– Nem érünk rá holnap beszélni erről? – mordult fel ingerülten Sirius. Ott állt Harry mögött, s kezét a fiú vállán tartotta. – Hagyja őt aludni. Hadd pihenje ki magát.

Harry végtelenül hálás volt keresztapjának, de Dumbledore eleresztette a füle mellett Sirius szavait.

Előredőlt a székben Harry felé. Harry kellenetlenül felemelte a fejét, és belenézett az égszínkék szempárba. Dumbledore szelíden folytatta:

– Ha tudnám, hogy jól teszek vele, hogy későbbre halaszd a percet, mikor el kell gondolkodnod azon, ami ma éjjel történt, nos, hidd el, engedném. De nem tennék jól vele. Ha csak tompítjuk a fájdalmat, az még kínzóbb lesz, mikor visszatér. Bátrabbnak és erősebbnek bizonyultál, mint

bárki feltételezte rólad. Arra kérlek, légy most is erős. Mondd el, mi történt az éjjel.

A főnix halk, trillázó hangot hallatott. A dallam ott rezgett a levegőben, s Harry úgy érezte, mintha egy csepp forró folyadék csorogna le a torkán, átmelegítve, megerősítve őt.

Nagy levegőt vett, és belefogott a történetbe. Miközben beszélt, látomászerűen felrémlettek előtte az éjszakai jelenetek. Láta a Voldemortot újjáélesztő főzet szikrázó felszínét; látta, amint halálfalók hoppanálnak a sírok között; látta Cedric élettelen testét, és mellette a Trimágus Kupát.

Sirius, aki továbbra is Harry vállán tartotta a kezét, néhányszor felszusszant, mintha közbe akarna szólni, de Dumbledore mindannyiszor felemelte a kezét, és csendre intette. Harry nem bánta, mert megszakítás nélkül könnyebb volt beszélnie. Tulajdonképpen meg is könnyebbült; úgy érezte, a szavakkal együtt valamiféle mérgező dolog is távozik a testéből. Minden akaraterejére szükség volt a beszédhez, de valahol mélyen tudta, hogy jótékony hatással van rá ez a beszámoló.

Mikor ahhoz a részhez ért, hogy Féregfark megvágta a karját a törrel, Sirius felmordult, Dumbledore pedig felpattant a székéből – olyan lendülettel, hogy Harry összerezett. Dumbledore megkerülte az íróasztalt, és megkérte Harryt, hogy nyújtsa ki a karját. Harry engedelmeskedett, és megmutatta a vágást a könyökhajlatában.

– Azt mondta, az én véremtől erősebb lesz, mint másétól – magyarázta Dumbledore-nak. – Azt mondta, így ő is megkapja a védelmet, amit... amit az anyám rám hagyott. És így is volt – később megérintett, és nem fájt neki. Megérintette az arcomat.

Harry meghökkenve látta, hogy Dumbledore szeme diadalmasan megvillan. Aztán rájött, hogy bizonyára tévedett; miután az igazgató visszatért íróasztala mögé, egy öreg és fáradt ember nézett Harryre.

– Értem... – szólt, és visszaült a székébe. – Ezt az akadályt tehát legyőzte. Folytasd, kérlek.

Harry beszámolt róla, hogyan kelt ki Voldemort az üstből, és amennyire csak tudta, felidézte a beszédet, amit Voldemort a halálfalókhöz intézett. Elmondta, hogy utána Féregfark eloldozta, visszaadta neki a pálcáját, Voldemort pedig kihívta párbajra.

A két pálcát összekötő arany fénysugarat említve Harrynek elszorult a torka. Próbált volna tovább beszélni, de nem tudott – az emlékek kábító áradatként öntötték el az agyát. Maga előtt látta a pálcából kibújó Cedricet, az öregembert, Bertha Jorkinst... az édesanyját... az édesapját...

Örült, amikor Sirius végre megtörte a csendet.

– Összekapcsolódtak a pálcák? – szólt, és Harryről Dumbledore-ra nézett. – De hát miért?

Harry is felemelte a fejét. Dumbledore arca feszült figyelmet tükrözött.

– Priori Incantatem – dörmögte a professzor.

Pillantása találkozott Harryével, s a két szempárt egy pillanatra összekötötte a megértés láthatatlan sugara.

– A varázsvisszajátszás jelensége? – kérdezte élesen Sirius.

– Pontosan – bólintott Dumbledore. – Harry pálcája és Voldemorté testvérek. A magjukat alkotó tollak egyazon fönix farkából származnak. Ennek a fönixnek a farkából – tette hozzá, a Harry térdén üldögélő madárra mutatva.

– Fawkes tolla van a pálcámban? – kérdezte álmélkodva Harry.

– Igen – felelte Dumbledore. – Négy évvel ezelőtt, miután kiléptél a boltból, Mr. Ollivander azonnal megírta nekem, hogy megvetted a másik pálcát.

– Na és mi történik, ha egy pálca találkozik a testvérével? – kérdezte Sirius.

– Megzavarodnak, ha egymás ellen kell küzdeniük – válaszolt Dumbledore. – Ha a tulajdonosaik mégis párbajra kényszerítik őket... igen ritka jelenség következik be.

– Az egyik pálca arra kényszeríti a másikat, hogy az kilökje magából az elvégzett varázslatokat – méghozzá fordított sorrendben. Előbb a legutolsót... aztán sorban a korábbiakat.

Dumbledore itt kérdő pillantást vetett Harryre. Harry bólintott.

– Ez pedig azt jelenti – folytatta lassan Dumbledore –, hogy Cedric valamilyen formában visszatért.

Harry újra bólintott.

– Diggory életre kelt? – ráncolta a homlokát Sirius.

– Nincs varázs, amit életre kelti a holtakat – felelte komoran Dumbledore. – Nem történhetett más, mint hogy felidéződött a múlt negatív visszképe. Az élő Cedric árnyéka léphetett ki abból a pálcából... Így volt, Harry?

– Beszélt is hozzám – szólt Harry. Hirtelen újra reszketni kezdett. – Az a... az a kísértet-Cedric vagy mi, beszélt.

– Egy visszkép volt – mondta Dumbledore –, amiben megőrződött Cedric alakja és jelleme. Gondolom, más ilyen alakok is megjelentek... Voldemort pálcájának korábbi áldozatai...

– Egy öregember – suttogta Harry, még mindig elszorult torokkal. – Bertha Jorkins. És...

– A szüleid? – kérdezte csendesen Dumbledore.

– Igen... – felelte Harry.

Sirius most olyan erősen szorította a vállát, hogy az már fájt.

– A pálca legutóbbi gyilkosságai – bólintott Dumbledore. – Fordított időrendben. Ha fenntartod a kapcsolatot, még többen megjelentek volna. Most az mondd meg, Harry: mit csináltak ezek a visszképek?

Harry elmesélte, hogy az árnyalakok járkálni kezdtek a fénykupola fala mentén... hogy Voldemort félt tőlük... hogy az apja árnyéka megmondta, hogyan meneküljön el... és hogy mi volt Cedric utolsó kívánsága.

Mikor idáig jutott a történetben, egyszerre úgy érezte, nem tudja folytatni. Siriusra nézett, és látta, hogy keresztapja a kezébe temeti az arcát.

Aztán észrevette, hogy Fawkes már nem ül a térdén. A főnix leereszkedett a padlóra. Szép fejével nekidőlt Harry sérült lábának, és szeméből nagy, gyöngyházfényű könnycseppek hullottak a pók marta sebre. A fájdalom megszűnt. A seb begyógyult. Harry lába újra ép volt.

– Még egyszer elmondom – szólta Dumbledore, miután a főnix szárnyra kapott, és visszarepült az ajtó melletti állványra. – Bátrabbnak bizonyultál, mint én vagy bárki más feltételezte rólad, Harry. Ugyanolyan bátornak, mint azok voltak, akik életüket veszítették, mert harcoltak a hatalma csúcsán álló Voldemort ellen. Egy felnőtt varázsló gondját vetted a válladra, és nem roskadtál össze alatta. Végül ahhoz is volt erőd, hogy elmondd, amit hallanunk kellett. Most átkísérlek a gyengélkedőre. Ma éjjel ne menj fel a Griffendél-toronyba. Nyugalomra és egy kis álomitalra van szükséged... Mellette akar maradni, Sirius?

Sirius bólintott, majd felállt, és átváltozott a nagy fekete kutyává. Dumbledore-ral az élen levonultak a gyengélkedőre. Mikor az igazgató benyitott az ajtón, Harry megpillantotta Mrs Weasleyt, Billt, Ront és Hermionét – valamint Madam Pomfreyt, aki ingerültnek tűnt. Weasleyék és Hermione arról faggatták a javasasszonyt, hol van Harry és mi történt vele.

Ahogy feltűnt az ajtóban Dumbledore, Harry és a fekete kutya hármasa, egy csapásra elnémultak, majd Mrs Weasley felsikkantott.

– Harry! Ó, Harry!

Elindult Harry felé, de Dumbledore az útjába állt, és nyugalomra intette.

– Molly – szólta –, kérem, figyeljen rám egy percre. Harry szörnyű megpróbáltatásokon ment keresztül. Azután még el is kellett mondania nekem az egészet. Most csendre és nyugalomra van szüksége. Aludnia kell.

Ha úgy kívánja, itt maradhatnak mellette – tette hozzá, Ronra, Hermionéra és Billre is kiterjesztve pillantását –, de ma ne kérdezzenek tőle semmit. Várják meg, amíg erőre kap.

Mrs Weasley bólintott. Falfehér volt az arca. Azután Ronhoz, Hermionéhoz és Billhez fordult.

– Megértettétek? – sziszegett rájuk olyan szigorúan, mintha hangoskodtak volna. – Csend és nyugalom kell neki!

– Igazgató úr – szólt Madam Pomfrey a kutya-Siriusra meredve –, megtudhatnám, hogy... hogy ez az eb...

– A kutya egy darabig Harryvel marad – jelentette ki fesztelenül Dumbledore. – Fegyelmezett állat, nem lesz gond vele. Harry... megvárom, amíg lefekszel.

Harry kimondhatatlanul hálás volt Dumbledore-nak, amiért megkérte a látogatókat, hogy ne faggassák őt. Örült barátainak és Weasleyéknek, de érezte, hogy képtelen lenne még egyszer felidézni és szavakba önteni a szörnyű emlékeket.

– Beszélek Caramellel, azután visszajövök – szólt Dumbledore. – A diákokat holnap tájékoztatom a történekekről. Szeretném, ha addig itt maradnál, Harry.

Azzal az igazgató távozott.

Miközben Madam Pomfrey az ágyához vezette, Harry körülnézett a kórteremben. A helyiség végében, a legtávolabbi ágyon ott feküdt az igazi Mordon. Falába és mágikus szeme az éjjeliszekrényen feküdt.

– Nagyon beteg? – kérdezte Harry.

– Rendbe fog jönni – felelte Madam Pomfrey. Pizsamát nyomott Harry kezébe, összehúzta a paravánt az ágy előtt, és elsietett. Harry levetkőzött, felhúzta a pizsamát, és lefeküdt. Ron, Hermione, Bill és Mrs Weasley megkerülték a paravánt, székeket állítottak kétfelől az ágy mellé, és leültek. A fekete kutya is letelepedett. Ron és Hermione megszeppenve pislogtak Harryre, mintha félnének tőle.

– Semmi bajom – szólt Harry. – Csak fáradt vagyok. Mrs Weasley könnyes szemmel igazgatta az amúgy is feszes és sima lepedőt.

Madam Pomfrey visszatért; egyik kezében egy kelyhet, a másikban egy piros folyadékkal teli üveget tartott.

– Az egészset meg kell innod, Harry – mondta. – Mélyen alszol majd tőle, és nem fogsz álmodni.

Harry elvette a kelyhet, és belekortyolt a folyadékba. Nyomban elnehezült a feje. Az ágy és a körülötte ülők ködbe burkolóztak; a kórterem

piszlákoló lámpái barátságosan hunyorgó szemeket festettek a paravánra. Harry úgy érezte, mintha megnyílna alatta a meleg, tollas derékalj, s lassan elnyelné a testét. Nem volt már ereje elköszönni látogatóitól, se meginni a maradék álomitalt – a félig teli kehellyel a kezében elnyomta az álmot.

Kialvatlanul, fáradtan ébredt fel. Nem is nyitotta ki a szemét – vissza akart süllyedni az öntudatlanságba, ott akart maradni az ágy melegében. A kórteremben félhomály volt – még mindig éjszaka lehetett, s fáradtsága is arra utalt, hogy nem aludt túl sokat.

Aztán suttogó hangokat hallott maga körül. – Felébred, ha nem fogják be a szájukat!

– Miért kiabálnak? Nem érnek rá reggel megbeszélni?

Harry kinyitotta a szemét, de csak foltokat látott – levették a szemüvegét. Az egyik foltban felismerte Mrs Weasleyt, egy másikban Billt. A fiú ült, Mrs Weasley azonban felállt a székéről.

– Ez Caramel hangja – suttogta. – A másik pedig Minerva McGalagony, nem? Miért veszekszenek?

Most már Harry is hallotta; két közeledő ember hangja hallatszott be a folyosóról.

– Sajnálatos, Minerva, de megtörtént! – csattant fel az egyik hang, Cornelius Caramelé.

– Be se hozhatta volna a kastélyba! – kiabálta odakint McGalagony professzor. – Ha ezt megtudja Dumbledore...

Harry most kicsapódó ajtó zaját hallotta. Felült az ágyban, és feltette a szemüvegét – az ágya mellett ülők ezt nem vették észre, mert valamennyien az ajtó felé néztek.

Caramel csörtetett be a kórterembe, nyomában McGalagony professzorral és Pitonnal.

– Hol van Dumbledore? – kérdezte türelmetlenül Caramel.

– Itt nincs, az biztos – csattant Mrs Weasley válasza. – Ez egy kórterem, miniszter úr. Legyen szíves és...

Ekkor azonban újra kinyílt az ajtó, és besietett Dumbledore.

– Mi folyik itt? – kérdezte szigorúan, Caramel és McGalagony között jártatva pillantását. – Miért háborgatják ezeket az embereket? Mire véljem ezt, Minerva – arra kértem, hogy álljon őrt Barty Kupor mellett...

– Kupor mellé többé nem kell ő! – kiabálta McGalagony. – A miniszter úr gondoskodott róla!

Harry döbbenten nézett a tanárnőre. Még soha nem látta őt ennyire kikelni magából. McGalagony egész testében remegett; arca kipirult, keze

ökölbe szorult a dühtől.

– Mikor Mr. Caramel tudomást szerzett róla, hogy elfogtuk a történetekért felelős halálfalót – számolt be félhangosan Piton –, fenyegetve érezte magát személyes biztonságában. Ragaszkodott hozzá, hogy iderendeljünk egy azkabani dementort. Azzal ment fel a szobába, ahol Barty Kupor...

– Megmondtam neki, hogy ebbe az igazgató úr nem egyezne bele! – heveskedett McGalagony. – Megmondtam neki, hogy ebbe a kastélyba dementor nem teheti be a lábát, de...

– Tisztelt hölgyem! – csattant fel türelmét veszítve Caramel. – Mint mágiaügyi miniszternek, jogom van testőrt hívni, ha egy veszélyes személy kihallgatására...

McGalagony professzor azonban túlharsogta a minisztert.

– Az a szörnyeteg – rikácsolta, remegő kezével Caramelre mutatva –, amint belépett a szobába, rögtön rávetette magát Kuporra, és... és...

Harrynek jéggombóc nőtt a gyomrában. McGalagony még kereste a szavakat a történetek leírására, de Harry magában befejezte helyette a mondatot. Tudta, mi történt: a dementor végrehajtotta Kuporon a rettegett csókot. Kiszippantotta a férfi lelkét a száján át. Kupor élőhalottá változott.

– Megérdemelte a sorsát, nem!? – harsogta nagyhangúan Caramel. – Maguk mondták, hogy emberek vére tapadt a kezéhez!

– De most már nem tud vallomást tenni, Cornelius – szólt Dumbledore. Úgy meredt Caramelre, mintha most először látná őt igazi valójában. – Nem tudja többé elmondani, miért ölte meg azokat az embereket.

– Magunktól is tudjuk, miért ölte meg őket! – handabandázott Caramel. – Dühöngő örült volt! Minerva és Perselus elmondták: abban a rögeszmében élt, hogy Tudjukki utasításokat ad neki!

– Voldemort valóban utasításokat adott neki, Cornelius – jelentett ki Dumbledore. – A gyilkosságok mind egyetlen célt szolgáltak – azt, hogy Voldemort visszanyerje régi varázserejét.

Caramel olyan képet vágott, mintha egy hatalmas pofont kapott volna. Bambán pislogott Dumbledore-ra – szemlátomást nem akart hinni a fülének. Szaggatott hangon kérdezte:

– Tudjukki... visszatért? Képtelenség! Nevetséges! Dumbledore, térjen észhez...

– Minerva és Perselus bizonyára elmondták – szólt az igazgató –, hogy Barty Kupor vallomást tett nekünk. A Veritaserum hatása alatt elmondta, hogy annak idején kicsempészték az Azkabanból. Megtudtuk tőle, hogy

Voldemort – aki Bertha Jorkinstól szerzett tudomást a hollétéről – kiszabadította őt apja őrizetéből, és rábízta Harry elrablásának előkészítését. A tervet sikerrel végrehajtották. Kupor segítségével Voldemort visszatért.

Harry döbbenten látta, hogy Caramel szája körül mosoly játszik.

– Idehallgasson, Dumbledore – szólt a miniszter. – Úgy beszél, mintha maga se volna ép eszénél. Még hogy Tudjukki visszatért! Azon nem csodálkozom, hogy Kupor ilyesmit képzel – de azon igen, hogy maga hitelt ad egy mániákus őrült szavainak!

– Mikor Harry megérintette a Trimágus Kupát – folytatta csökönyösen Dumbledore –, az Voldemorthoz szállította őt. Harry látta és tanúsítja, hogy Voldemort újra testet öltött. Fáradjon velem a dolgozószobámba, Cornelius, ott részletesen beszámolok a történekről.

Dumbledore Harryre pillantott. Látta, hogy ébren van, de megrázta a fejét.

– Sajnálom, de nem járulhatok hozzá, hogy most kihallgassa Harryt.

Caramel arcán még mindig ott ült a különös mosoly. Ő is ránézett Harryre, majd újra Dumbledore-hoz fordult, és így szólt:

– Maga... szavahihető tanúnak tartja Harryt ebben az ügyben, Dumbledore?

Néhány másodpercig senki nem szólt. Csak Sirius morgása törte meg a csendet. A kutya felborzolta hátán a szőrt, és a fogát vicsorította Caramelre.

– Igen, hiszek Harrynek – felelte végül Dumbledore. Most már izzott a tekintete. – Meghallgattam Kupor vallomását, és Harry is beszámolt róla, mi történt, miután megérintette a Trimágus Kupát. A két történet kiegészíti egymást, és magyarázattal szolgál mindarra, ami Bertha Jorkins eltűnése óta történt.

Caramel még mindig mosolygott, s mielőtt válaszolt volna, ismét Harryre pillantott.

– Maga tehát elhiszi, hogy Voldemort visszatért, mert ezt állítja egy elmeháborodott gyilkos és egy tizennégy éves fiú, aki... nos hát...

Harry most döbben rá, miről van szó.

– A miniszter úr olvasta Rita Vitrol cikkét – szólt csendesen.

Ron, Hermione, Mrs Weasley és Bill összerezzenek – ők csak most vették észre, hogy Harry ébren van.

Caramel elvörösödött, de dacosan felszegte a fejét.

– És mi van, ha olvastam? – szólt, Dumbledore-hoz intézve szavait. – Legalább megtudtam egy-két dolgot, amiről maga eddig mélyen hallgatott. Harry párszázajú... és megmagyarázhatatlan rohamai vannak...

– Azokra az esetekre gondol, amikor Harrynek megfájdult a sebhelye? – kérdezte higgadtan Dumbledore.

– Szóval nem is tagadja – kapott a szaván Caramel. – Elismeri, hogy Harrynek fájdalmai vannak. Fejgörcs... lidérces álmok... Bizonyára hallucinációk is kínozzák.

Dumbledore egy lépést tett Caramel felé. Arca megfeszült az indulattól, s ismét fenyegető erőt sugárzott, csakúgy mint az ál-Mordon leleplezésekor.

– Nézze, Cornelius – szólt. – Harry ugyanolyan beszámítható, mint maga vagy én. A sebhely a homlokán nincs befolyással az elmeállapotára. Meggyőződésem, hogy a fájdalmai Voldemort közelségét vagy fellángoló gyűlöletét jelzik.

Caramel ösztönösen hátrált egy lépést, de a véleményhez makacsul tartotta magát.

– Már megbocsásson, Dumbledore, de nem egy esetet is-erünk, amikor az átokheg vészcsengő módjára jelezte, hogy...

– A két szememmel láttam, hogy Voldemort visszatért! – fakadt ki Harry. Fel akart kelni, de Mrs Weasley visszatuszkolta az ágyba. – Láttam a halálfalókat! Fel tudom sorolni a nevüket! Lucius Malfoy...

Piton tett egy hirtelen testmozdulatot, de mikor Harry ránézett, gyorsan Caramel felé fordította a fejét.

– Malfoy tisztázta magát! – vágott vissza méltatlankodva a miniszter. – Régi, előkelő család sarja... bőkezű adományokat kapunk tőle...

– Macnair! – folytatta Harry.

– Őt is felmentették! A minisztériumnak dolgozik!

– Avery... Nott... Crak... Monstro...

– Ők mind bizonyították az ártatlanságukat! – harsogta dühösen Caramel. – Tizenhárom évvel ezelőtt! Hallottál róla, hogy annak idején meggyanúsították őket, azért szajkózod a nevüket! Az isten szerelmére, Dumbledore – a fiú már tavaly ilyenkor is a fantazmagóriáival traktált minket! Nem csoda, hogy egyre cifrább mesékkel áll elő, ha maga mindent elhisz neki! Hogyan tarthat szavahihetőnek egy gyereket, aki kígyókkal társalog!?

– Nyissa már ki a szemét! – háborgott McGalagony. – Cedric Diggory! Mr. Kupor! Nem mondhatja, hogy ezek a gyilkosságok egy elmebeteg öncélú gaztettei!

– Semmi nem bizonyítja az ellenkezőjét! – ordította lángoló arccal Caramel. – Látom már, mit akarnak! Pánikot kelteni, és lerombolni mindazt, amin az elmúlt tizenhárom évben dolgoztunk!

Harry azt hitte, rosszul hall. A kicsit szűk látókörű, kicsit fontoskodó, de alapvetően joviális és rokonszenves Caramel helyett most egy kurta lábú kis méregzsák állt előtte, aki képes a homokba dugni a fejét, csak hogy megvédje a kényelmes, rózsaszínű világot, amit felépített maga körül.

– Voldemort visszatért – ismételte Dumbledore. – Ha elfogadja ezt a tényt, és megteszi a szükséges intézkedéseket, még megelőzhetjük a tragédiát. Azzal kell kezdenie, hogy eltávolítja a dementorokat Azkabanból...

– Micsoda!? – fakadt ki Caramel. – Eltávolítani a dementorokat!? Búcsút mondhatnék a hivatalomnak, ha csak kiejteném a számon ezt a képtelenséget! Nem én vagyok az egyetlen, akinek csak addig nyugodt az álma, amíg a dementorok állnak őrt az Azkabanban!

– És nem én vagyok az egyetlen – felelte Dumbledore –, akinek cseppet sem nyugodt az álma, tudván, hogy olyanok őrzik a legveszedelmesebb halálfalókat, akik Voldemort hívó szavára habozás nélkül átállnak a sötét oldalra. Ne számítson a dementorok hűségére, Caramel! Magától a töredékét se kapják meg annak, amit Voldemort ígér majd nekik. Mellette dúskálni fognak az áldozatokban. Ha pedig Voldemort megnyeri magának őket, és kiszabadítja a régi híveit, akkor már nem kell sok hozzá, hogy ott tartsunk, ahol tizenhárom évvel ezelőtt!

Caramel csak tátogott – szemlátomást nem talált szavakat felháborodása kifejezésére.

– Még valamit meg kell tennie, még hozzá haladéktalanul – folytatta Dumbledore. – Küldjön követeket az óriásokhoz!

Caramel erre gondolkodás nélkül tudta a választ.

– Követeket az óriásokhoz? – visította. – Magának elment az esze!?

– Békejobbot kell nyújtania nekik, amíg nem késő – magyarázta Dumbledore. – Különben Voldemort meggyőzi őket – ahogy egyszer már megtette –, hogy a varázslóvilágban egyedül ő hajlandó garantálni a jogaikat és a szabadságukat.

– Ezt... ezt nem mondhatja komolyan! – rázta a fejét hűledezve Caramel, és még egy lépést hátrált. – Ha kitudódna, hogy szóba álltam az óriásokkal... az emberek gyűlölik őket, Dumbledore... repülnék a minisztériumból...

– Ez elvakultság – szólt emelt hangon Dumbledore. Tekintete lángolt, s ismét felizzott körülötte a fenyegető aura. – Tisztelje a hivatalát, Cornelius! Maga mindig is túl nagy fontosságot tulajdonított az úgynevezett tiszta vérnek! Lásza már be, hogy nem az számít, minek születik valaki, hanem az, hogy mivé nő fel! Az a férfi, akiből a maga dementora emberi roncsot csinált, egy nagy múltú aranyvérű család utolsó sarja – és nézze meg, hova süllyedt

az az ember! Vesse az eszébe, amit most mondok: ha megteszi a két intézkedést, amit javasoltam, úgy fognak emlékezni magára, mint történelmünk egyik legbátrabb és legbölcsebb mágiaügyi miniszterére. Ha nem teszi meg, akkor úgy vonul be a történelembe, mint az az ember, aki a második esélyt adta Voldemortnak, hogy elpusztítsa a világot, amit felépítettünk!

– Örültség... – suttogta Caramel, és még tovább hátrált. – Agyrém...

A kórteremre csend ült. Madam Pomfrey szájára szorított kézzel, dermedten állt Harry ágyának lábánál. Mrs Weasley még mindig az ágy fölé hajolt, és kezét Harry vállán tartotta, hogy a fiú ne tudjon felkelni. Bill, Ron és Hermione Caramelre meredtek.

– Ha valóban eltökélt szándéka, hogy vaknak tettei magát – szólta Dumbledore –, akkor ezen a ponton elválnak útjaink. Tegyen belátása szerint. Én is úgy fogok tenni.

Dumbledore hangjában nem volt kihívás; mindezt egyszerű megállapításként közölte, Caramel mégis olyan arcot vágott, mintha az igazgató pálcát szegezett volna rá.

– Ide figyeljen, Dumbledore – szólta, intően megrázva mutatóujját. – Én mindig tiszteltem magát. Szabad kezet kapott tőlem. Többször előfordult, hogy nem értettem egyet a döntésével, de nem szóltam. Nem sokan engedték volna meg, hogy állást adjon egy vérfarkasnak, hogy itt tartsa Hagridot vagy hogy a minisztérium megkérdezése nélkül döntse el, mit tanít a diákjainak. Ha ezek után az ellenségem lesz...

– Az én egyetlen ellenségem Voldemort – felelte Dumbledore. – Ha maga is az ellenségének tekinti őt, Cornelius, akkor egy oldalon állunk.

Caramel nem tudott mit válaszolni erre. Csak hintázott kurta lábán, és kezében forgatta keménykalapját.

Mikor végül megszólalt, hangja szinte rimánkodva csengett.

– Nem térhetett vissza, Dumbledore... nem lehet, hogy visszatért...

Piton előrelépett, s közben felhúzta talárja ujját. Megmutatta Caramelnek a bal karját, s a miniszter hátrahőkölt.

– Tessék – szólta ridegen Piton. – Nézze meg. Ez itt a Sötét Jegy. Egy órája fekete volt, de most is jól látszik még. A Sötét Nagyúr minden halálfaló karjába beleégette ezt a bélyeget. Ez volt az összetartozásunk jele, és ezzel hívott minket magához a nagyúr. Ha megérintette valamelyik halálfaló jegyét, azonnal ott kellett teremnünk mellette. Az én jegyem év eleje óta egyre határozottabban kirajzolódott. Karkarové szintúgy. Mit gondol, miért menekült el Karkarov ma éjjel? Mindkettőnk karján felizzott a jegy. Tudtuk,

hogy visszatért. Karkarov fél a Sötét Nagyúr bosszújától. Túl sok halálfalót árult el – nem térhet vissza közéjük.

Caramel azonban csak a fejét rázta. Viszolyogva meredt a szörnyű bélyegre, s úgy tűnt, egy szót sem fogott fel abból, amit Piton mondott. Aztán ismét Dumbledore-hoz fordult:

– Nem tudom, mi a céljuk ezzel, Dumbledore – suttogta –, de eleget hallottam, és nincs több mondanivalóm. Holnap megbeszéljük az iskola további sorsát. Most vissza kell térnem a minisztériumba.

Caramel elindult a ajtó felé, de néhány lépés után megállt. Visszafordult, Harry ágyához lépett, és egy zsák aranyat húzott elő a zsebéből.

– A nyereményed – szólt, és ledobta a zsákot az éjjeliszekrényre. – Ezer galleon. Ünnepeyes díjátadásra készültünk, de a jelen körülmények között...

Azzal a fejébe csapta keménykalapját, és kisietett a kórteremből. Amint becsukódott mögötte az ajtó, Dumbledore nyomban odalépett Harry látogatóihoz.

– Sok tennivalónk van – szólt. – Molly... feltételezem, hogy számíthatok magára és Arthurra.

– Természetesen – felelte Mrs Weasley sápadtan, de eltökélt arccal. – Arthur tisztában van vele, miféle ember Caramel. Csak azért nem hagyta ott a minisztériumi állását, mert a szíven viseli a muglik sorsát. Caramel szerint nincs benne mágusönerzet.

– Akkor legyen szíves és üzenjen neki – folytatta Dumbledore. – Haladéktalanul értesítenünk kell mindenkit, akiről tudjuk, hogy hajlandó szembenézni a igazsággal. A minisztériumban se mindenki olyan rövidlátó, mint Caramel. Arthur tudja, kikre számíthatunk – lépjen kapcsolatba velük.

Bill felállt.

– Majd én elmegyek apához – szólt. – Azonnal indulok.

– Helyes – bólintott Dumbledore. – Tájékoztassa a történetekről, és mondja meg neki, hogy a napokban személyesen is megkeresem. Óvatosnak kell lennie – Caramelnek nem szabad megtudnia, hogy szervezkedem a minisztériumban.

– Bízsa csak rám – felelte Bill.

Megveregette Harry vállát, megcsókolta édesanyját, aztán magára kanyarította köpenyét, és sietve távozott.

Dumbledore most McGalagonyra nézett.

– Minerva, kérem, küldje fel Hagridot a dolgozószobámba. Ha Madame Maxime az én pártomon áll, őt is várom. McGalagony némán bólintott, és kiment.

– Poppy! – fordult Madam Pomfreyhoz Dumbledore – menjen le, kérem, Mordon professzor szobájába. Talál ott egy súlyos sokkon átesett házimanót. Winky a neve. Lásd el, amennyire lehet, azután kísérje vissza a konyhába, és bízsa Dobby gondjaira.

– Rendben... azonnal – felelte döbbsent arccal a javasasszony, és ő is távozott.

Dumbledore becsukta utána az ajtót, és várt.

– Most pedig – szólalt meg, miután a folyosó elnyelte Madam Pomfrey lépteinek zaját – itt az ideje, hogy ketten közülünk megismerjék egymás igazi arcát. Sirius... legyen szíves öltse fel szokásos alakját.

A nagy fekete kutya ránézett Dumbledore-ra, s a következő pillanatban visszaváltozott emberré.

Mrs Weasley felsikoltott, és elugrott az ágytól.

– Sirius Black! – sikította, a férfira mutatva.

– Anya, hallgass! – csattant fel Ron. – Ő nem rossz ember!

Piton nem kiáltott, nem is hőkölt hátra, de arcára kiült a félelemmel vegyes gyűlölet.

– Black! – mordult fel Siriusra meredve, aki hasonló ellenszenvvel nézett vissza rá. – Mit keres ez itt?

– Én hívtam ide – felelte Dumbledore, a két férfi között járva pillantását. – Ahogy magát is, Perselus. A helyzet azt kívánja, hogy túltegyék magukat a régi sérelmeken, és bizalommal forduljanak egymáshoz.

Látva a tömény gyűlöletet Sirius és Piton arcán, Harry úgy érezte, kibebfajta csoda lesz, ha Dumbledore kérése teljesül.

– Egyelőre beélném annyival is – szolt az igazgató, egy árnyalatnyi türelmetlenséggel a hangjában –, ha lemondanának a nyílt ellenségeskedésről. Fogjanak kezét. Ebben a harcban szövetségeseikként küzdenek. Szorít minket az idő. Nekünk, keveseknek, akik tudjuk az igazságot, össze kell tartanunk, különben menthetetlenül elbukunk.

Sirius és Piton kelletlenül közelebb léptek egymáshoz, és bemutatottak egy igen rövid és cseppet sem szívélyes kézfogást.

– Kezdetnek ennyi is elég – szolt Dumbledore, és újra a két férfi közé lépett. – Most pedig elmondom, hogy kinek milyen feladatot szánok. Caramel reakciója, bár nem ért teljesen váratlanul, új helyzetet teremt. Sirius, azonnal keljen útra. Értesítse Remus Lupint, Arabella Figget, Mundungus Fletchert – a régi csapatot. Rejtőzzön el Lupinnál, amíg újra jelentkezem.

– De hát... – kezdte Harry. Megdöbbsentette, hogy máris búcsút kell vennie a keresztapjától.

– Hamarosan újra találkozunk, Harry – fordult felé Sirius. – Erre a szavamot adom. De most kötelességem megtenni, ami tőlem telik. Ugye, megérted?

– Igen – felelte Harry. – Persze... tudom.

Sirius gyors kézfogással elbúcsúzott tőle, biccentett Dumbledore-nak, majd újra kutyává változott. Aztán az ajtóhoz ügetett, lábával lenyomta a kilincset, és eltűnt a folyosón.

– Perselus – szólt Dumbledore, Pitonhoz fordulva –, tudja, hogy mit kérek magától. Ha kész megtenni... ha képes rá...

– Igen.

Piton a szokásosnál is sápadtabb volt, és hideg fekete szeme furcsán csillogott.

– Akkor sok sikert! – búcsúzott Dumbledore. Szemében aggodalmas fény villant, ahogy a némán távozó bájitaltantanár után nézett.

Csak hosszú percek múltán szólalt meg újra.

– Most le kell mennem – mondta végül. – Beszélnem kell Diggoryékkal. Harry, idd meg a maradék álmot. Később még visszajövök.

Miután az igazgató távozott, Harry visszaroskadt a párnára. Hermione, Ron és Mrs Weasley sokáig némán néztek rá.

– Meg kell innod az álmot, Harry – szólalt meg végül Mrs Weasley. Ahogy az üveg és a kehely után nyúlt, kicsit meglökte az éjjeliszekrényen heverő pénzeszsákot. – Ki kell aludnod magad. Próbálj valami másra gondolni... például arra, hogy mit fogsz venni a nyereményedből!

– Nekem nem kell ez az arany – szólt fásultan Harry. – Tessék elvinni. Bárki elviheti. Ez nem az én pénzem, hanem Cedricé.

Mióta kilépett a labirintusból, azóta küzdött az égő, csípős érzés ellen a szeme sarkában. Pislogni kezdett, és felnézett a mennyezetre.

– Nem te tehetsz róla, Harry – suttogta Mrs Weasley.

– Az én ötletem volt, hogy fogjuk meg együtt a serleget.

Most már a torka is égett, és egyszerre zavarni kezdte, hogy Ron nézi őt.

Mrs Weasley letette a kelyhet, leült az ágy szélére, és átölelte Harryt. Ez az érzés, az anyai ölelés érzése eddig ismeretlen volt Harry számára. Most hirtelen teljes súlyával ráomlott a lelkére mindaz, ami az éjszaka folyamán történt vele. Fejében szédítően kavargtak az emlékek: édesanyja arca, édesapja hangja, a széttárt karokkal heverő, halott Cedric képe... Összeszorította szemét és száját, hogy elfojtsa a torkát feszítő, keserves zokogást.

Hangos csattanás hallatszott, s Harry gyorsan kibontakozott Mrs Weasley öleléséből. Hermione az ablaknál állt, s valamit szorongatott a kezében.

– Bocsánat... – suttogta.

– Tessék az álomitalod, Harry! – szólt Mrs Weasley, és gyorsan megtörölte a szeme sarkát.

Harry egy hajtásra kiürítette a kelyhet. A bájital azonnal hatott. Az emlékek eltűntek, a világ elsötétedett, és Harry mély, álomtalan álomba merült.

Harminchetedik fejezet

A kezdet

A következő napok eseményei szinte nyomtalanul kitörlődtek Harry emlékezetéből. Ezt tapasztalta, mikor később, egy hónap múltán visszagondolt rájuk. Agya, úgy tűnt, megmakacsolta magát, s az újabb élményeket nem volt hajlandó elraktározni. Csupán néhány jelenetet tudott felidézni, de azok is mind fájdalmas emlékek voltak – mint például a másnap reggeli találkozás Cedric szüleivel.

Diggoryék nem hibáztatták a tragédiáért, sőt, megköszönték, hogy visszahozta nekik Cedric holttestét. Mr. Diggory végigsírta a beszélgetést. Mrs Diggory nem sírt – az ő gyásza mélyebb volt a zokogó kétségbeesésnél.

– Nem szenvedett hát sokat – szólt az asszony, miután Harry elmondta, hogyan halt meg Cedric. – Gondoljunk arra, Amos... hogy boldog volt, mikor elment. Hiszen megnyerte a versenyt.

Mikor a házaspár már felállt, és indulni készült, az asszony ránézett Harryre, s így szólt:

– Te legalább vigyázz magadra...

Harry felemelte a pénzeszsákot az éjjeliszekrényről.

– Ezt vigyék el magukkal – motyogta. – Cedricet illette volna, ő ért oda elsőnek... Vigyék el.

Mrs Diggory azonban feltartotta a kezét.

– Nem, drágám, nem fogadhatjuk el... Ez a te pénzed.

Harry másnap este tért vissza a Griffendél-toronyba. Hermione és Ron annyit mondtak neki, hogy

Dumbledore a reggelinél néhány mondatban megkérte a diákokat, hagyjanak nyugtot Harrynek, ne zaklassák őt a kérdéseikkel. Így is történt – a legtöbben kitértek Harry elől a folyosón, s még a pillantását is kerülték.

Harry biztosra vette, hogy sok társa elhitte, amit Rita Vitrol írt, s közveszélyes elmebetegnek tartja őt. Talán Cedric haláláról is kitalálták a maguk verzióját... De Harryt nem érdekelte, ki mit gondol.

Akkor érezte jól magát, ha hármasban voltak Hermionéval és Ronnal, s más dolgokról folyt a szó – de elég volt az is, ha csak ült, és nézte, hogyan sakkoznak a barátai. Szavak nélkül megegyeztek abban, hogy egyelőre nem tesznek mást, csak várnak; nem rágódnak a törtéteken, nem bocsátkoznak találgatásokba, hanem megvárják, amíg hírek, hiteles információk érkeznek arról, mi történik a Roxforton kívül. Egyetlen alkalommal érintették a témát, amikor Ron beszámolt egy beszélgetésről, amit Mrs Weasley folytatott Dumbledore-ral közvetlenül hazautazása előtt.

– Anya megkérdezte, nem jöhetnél-e egyenesen hozzánk idén nyáron. Dumbledore azt mondta, egyelőre haza kell menned Dursleyékhoz, aztán majd meglátjuk.

– De hát miért? – csodálkozott Harry.

– Nem tudom – felelte komoran Ron. – Dumbledore azt mondta, jó oka van rá, hogy ezt kérje. Mit lehet csinálni? Meg kell bízunk benne.

Ronon és Hermionén kívül Hagrid volt az egyetlen ember, akivel Harry ezekben a napokban szívesen beszélt volna. Tanár híján a sötét varázslatok kivédése órák elmaradtak. A csütörtök délutáni lyukasóra alkalmas volt rá, hogy Harryék meglátogassák a vadőrt. Derűs, meleg időben indultak el a vadörkunyhó felé. Agyar kirontott a nyitott ajtón, és ugatva, farkcsóválva elébük rohant.

– Ki az? – kurjantott ki Hagrid, azután megjelent az ajtóban. – Harry!

Ő is kisietett az érkezők elé. Fél kézzel átölelte Harryt, és megborzolta a fiú haját.

– De örülök neked, pajtás! – szólt. – Istenem, de örülök neked!

Harryék bevonultak a kunyhóba, és rögtön megakadt a tekintetük a kandalló előtti faasztalon álló két, csöbör méretű csészén.

– Ittunk egy teát Olympe-pel – magyarázta Hagrid. – Egy perce ment el.

– Ki az az Olympe? – kíváncsiskodott Ron.

– Hát Madame Maxime, ki más – felelte Hagrid.

– Ezek szerint kibékültetek? – kérdezte Ron.

– Nem is volt harag köztünk – vágta rá szemrebbenés nélkül a vadőr, miközben további csészéket emelt ki a tálalószekrényből. Miután elkészítette a teát, és megkínálta barátait süteménnyel, leült, hátradőlt a székben, és Harryre szegezte fényesfekete szemét.

– Jól vagy? – kérdezte komoran.

– Igen... – válaszolta Harry.

– Dehogyan vagy jól... – legyintett Hagrid. – Hogy is lennél...? De jönnek még jobb idők...

Harry hallgatott.

– Tudtam, hogy vissza fog jönni – dörögte Hagrid.

Harry, Ron és Hermione döbbenetesen néztek rá.

– Ez nem is volt kérdés – folytatta a vadőr. – Sok-sok évig lapított, de tudtam, hogy előbb-utóbb megtalálja a módját, és visszajön. Így is lett. Ami történt, megtörtént, nincs mit rágódni rajta. Harcolni fogunk. Ki kell törnünk a sátánfajzat méregfogát, mielőtt belénk harap. Dumbledore azt mondja, még van esélyünk. Dumbledore nagy ember. Amíg ő velünk van, nagy baj nem lehet.

Hagrid a három jó barát borús arcára pillantott, és felvonta busa szemöldökét.

– Minek emészténénk magunkat? – szólt. – Aminek jönnie kell, jönni fog, és ha itt lesz, szembenézünk vele. Dumbledore elmondta, milyen bátor voltál, Harry.

Hagrid büszkén kihúzta magát, úgy nézett Harryre.

– Azt tetted, amit az apád tett volna, és ez a legnagyobb dicséret, amit mondhatok.

Harry rámosolygott a vadőrre. Napok óta ez volt az első mosoly az arcán.

– Mire kért meg Dumbledore, Hagrid? – kérdezte. – Aznap éjjel elküldte McGalagonyt érted és Madame Maxime-ért.

– El kell intéznem neki valamit a nyáron – felelte Hagrid. – Titkos feladat. Még nektek se beszélhetek róla. Lehet, hogy velem jön Olympe is – nektek továbbra is Madame Maxime. Szerintem eljön. Azt hiszem, meggyőztem.

– Van valami köze a dolognak Voldemorthoz?

Hagrid összeresztette a név hallatán.

– Lehet – felelte kitérően. – Na, fiúk-lányok... Ki jön ki velem meglátogatni az utolsó szurcsókat? Csak vicceltem... vicceltem, na! – tette hozzá gyorsan, a három jó barát rémült arcát látva.

Az utolsó roxfordi nap estéjén Harry nyomott kedéllyel látott hozzá a csomagoláshoz. Az évzáró lakoma minden évben igazi örömnep volt, hiszen ekkor hirdették ki a házak éves versenyének végeredményét – Harry most mégis rettegett ettől az eseménytől. Mióta kijött a gyengélkedőről,

kerülte a tömeget. Étkezésekkor is megvárta, amíg a nagyterem szinte teljesen kiürül, s csak akkor ment le enni.

Mikor ő, Ron és Hermione beléptek a nagyterembe, rögtön feltűnt nekik, hogy onnan hiányoznak az ilyenkor szokásos díszek. A nagyterem az évváró lakomán hagyományosan a győztes ház színeibe öltözött, ezen az estén azonban fekete drapéria lógott a tanári asztal mögötti falon – komor mementóként emlékeztetve Cedric tragédiájára.

A tanári asztalnál ott ült az igazi Rémszem Mordon, immár falábával és mágikus szemével felszerelve.

Borzasztóan feszültnek tűnt, s összerezett, valahányszor megszólította valaki. Harry nem is csodálkozott ezen – Mordon kóros bizalmatlansága feltehetőleg csak fokozódott azok után, hogy tíz hónapig raboskodott saját mágikus ládájában. Karkarov professzor széke üresen állt. Harry, miközben helyet foglalt a többi griffendéles között, eltűnődött, vajon hol járhat Karkarov – vajon utolérte-e már őt Voldemort bosszúja.

Madame Maxime jelen volt a lakomán; Hagrid mellett ült, s csendesen beszélgetett a vadőrrel. Néhány széssel odébb, McGalagony professzor mellett, Piton foglalt helyet. Pillantása néhány másodpercig Harry arcán időzött, mikor a fiú ránézett. Nehéz volt olvasni a tekintetében, bár arca savanyú és barátságtalan volt, mint mindig. Miután Piton levette róla a szemét, Harry még jó darabig fürkészte őt.

Vajon mit tett Piton Dumbledore parancsára azon az éjszakán, amikor Voldemort visszatért? És miért... miért olyan biztos benne Dumbledore, hogy Piton az ő oldalukon áll? A merengőben látott Dumbledore azt mondta, Piton életét kockáztatva kémkedett, így bizonyította hűségét. Vajon ezúttal milyen feladatot végzett el? Talán kapcsolatba lépett a halálfalókkal? Eljátszotta, hogy valójában nem is állt át Dumbledore oldalára, csak azt tette, amit Voldemort – várta, hogy eljőjön az ő ideje?

Tűnődéséből Dumbledore professzor zökkentette ki. Az igazgató felállt, s a diákok, akik amúgy is csendesebbek voltak, mint máskor az évváró lakomán, nyomban elnémultak.

– Véget ért – szólt körülpillantva Dumbledore – egy újabb tanév.

Szünetet tartott, s a hugrabugosok asztala felé nézett. Mielőtt felállt, az az asztal volt a legcsendesebb a teremben, most pedig annál az asztalnál láthatta a legszomorúbb, legsápadtabb arcokat.

– Sok dologról kell beszélnem nektek ma este – folytatta Dumbledore –, de mindenekelőtt emlékezzünk meg róla, hogy elvesztettünk egy kiváló embert, akinek most itt kellene ülnie... – A hugrabugos asztal felé mutatott –

...hogy velünk együtt költse el ezt az ünnepi vacsorát. Álljunk fel most valamennyien, és emeljük poharunkat Cedric Diggoryra.

Néhány másodpercig szécsikorgás és tompa lábdobogás töltötte be a termet. Miután mindenki felállt, a több száz szájból mély, zúgó morajba olvadva felhangzott a pohárköszöntő:

– Cedric Diggoryra.

Harry megpillantotta Chót a tömegben. A lány arca csillogott kicsorduló könnyeitől. Harry lehorgasztotta fejét, s miközben újra leültek, az asztalt bámulta.

– Cedric tükre volt azoknak az erényeknek, amelyek Hugarbug házát fémjelzik – folytatta beszédét Dumbledore. – Őszinte és hű volt a barátságban, kitartó a munkában, becsületes a játékban. Halála valamennyiőtököt érintett, azokat is, akik nem ismerték őt személyesen. Ezért úgy vélem, jogotok van megtudni, hogyan történt a tragédia.

Harry felemelte a fejét, és Dumbledore-ra meredt.

– Cedric Diggoryt Voldemort nagyúr gyilkolta meg.

Borzadó suttogás kelt lábra a nagyteremben. A diákok döbbenet, hitetlenkedve bámultak az igazgatóra.

Dumbledore mozdulatlanul állt, és várta, hogy elüljön a zaj.

– A Mágiaügyi Minisztérium szerint – folytatta végül – ezt titokban kellene tartanom előttem. Sokak szülei is felháborodnak majd – vagy azért, mert nem hiszik el, hogy Voldemort visszatért, vagy mert úgy vélik, túl fiatalok vagytok ahhoz, hogy szembenézzetek a tényekkel. Nekem azonban meggyőződésem, hogy az igazság célravezetőbb a mellébeszélésnél, s hogy durva kegyeletsértés lenne úgy tenni, mintha Cedric baleset folytán vagy önhibájából vesztette volna életét.

Az arcokon megrökönyödés és rémület tükröződött. A teremben most mindenki Dumbledore-ra nézett... azaz szinte mindenki. Harry a mardekáros asztal felé pillantva látta, hogy Malfoy, Crak és Monstro összehajolva sugdolóznak. Forró, keserű indulat kavardott fel Harry gyomrában – inkább elfordította tekintetét, és újra Dumbledore felé fordult.

– Van még valaki, akiről említést kell tennünk Cedric halála kapcsán – szólalt meg ismét Dumbledore. – Természetesen Harry Potterre gondolok.

A termen halk moraj futott végig, s néhányan Harryre pillantottak.

– Harry Potter megmenekült – folytatta Dumbledore –, s életét kockáztatva visszahozta Cedric holttestét. Megtette azt, amire nem sok varázsló volt képes: hőiesen helytállt Voldemort nagyúrral szemben. Ezért tisztelettel adózom neki.

Dumbledore komor-ünnepélyesen Harry felé fordult, és a magasba emelte kelyhét. A nagyteremben szinte mindenki követte a példáját. Kimondták a nevét, ahogy korábban Cedricét, és ittak az egészségére. Azonban az álló alakok között átpillantva Harry látta, hogy a mardekárosok asztalánál jó néhányan ülve maradtak, köztük Malfoy, Crak és Monstro is. Dumbledore, akinek nem volt mágikus szeme, mint Mordonnak, nem láthatta őket.

Miután a többiek is leültek, Dumbledore folytatta:

– A Trimágus Tusa célja a mágusok közti bizalom és barátság erősítése volt. Most, hogy Voldemort nagyúr visszatért, az összetartás fontosabb, mint eddig bármikor.

Dumbledore előbb Madame Maxime-ra és Hagridra, majd Fleur Delacourra és a többi beauxbatons-osra, végül pedig Krumra és a mardekáros asztalnál ülő durmstrangos társaira nézett. Harry Krum arcát figyelte. A fiú nyugtalanul fészkelődött, mintha félne Dumbledore következő szavaitól.

– Vendégeink, akik ma itt ülnek a teremben – folytatta az igazgató –, bármikor visszatérhetnek hozzánk, itt mindig szíves fogadtatásra találnak. Még egyszer hangsúlyozom: erőnk az összefogásban van – a széthúzás meggyengít minket. Most, hogy Voldemort visszatért, százszorosan fontos, hogy ennek a belátásnak a jegyében éljünk.

– Voldemort nagyúr mesterien ért hozzá, hogyan kell békétlenséget, viszályt szítani ellenfelei körében. Csak úgy győzhetjük le őt, ha egyetértésünk és barátságunk kiállja a próbát. Mit számít, hogy nyelvünkben és szokásainkban különbözünk, ha a célunk közös? Ha nyitott szívvel fordulunk egymás felé, semmi sem állhat közénk.

– Meggyőződéseim – s azt kívánom, bár tévednék –, hogy sötét és nehéz idők várnak ránk. Vannak köztetek olyanok, akiknek Voldemort nagyúr máris sok szenvedést okozott. Családok szakadtak szét miatta. Egy hete kioltotta egy társatok életét.

– Emlékezzetek Cedricre! Emlékezzetek rá, ha úgy hozza a sors, hogy választanotok kell a helyes út és a könnyű út között. Jusson majd eszetekbe, milyen sorsra jutott egy kedves, becsületes, bátor társatok, akinek nem volt más vétké, mint hogy keresztelte Voldemort nagyúr útját. Emlékezzetek Cedric Diggoryra...!

***

Harry teli ládája ott állt a többi között, tetején Hedvig kalitkájával. Harry, Ron és Hermione negyedéves társaikkal együtt a zsúfolt bejárati csarnokban várták, hogy megérkezzenek a fiákerek, melyek a roxmortsi

vasútállomásra szállítják őket. Verőfényes nyári nap volt. Harry lelki szemei előtt felrémllett a színpompás virágtenger, ami este a Privet Drive-on fogadja majd. A gondolat cseppet sem volt örömteli.

– 'Arry!

Harry a hang irányába nézett. Fleur Delacour szaladt felfelé a bejárati lépcsőn. Mögötte, jóval távolabb, Harry megpillantotta Hagridot, aki épp Madame Maxime-nak segített befogni az egyik óriáslovat a házkocsi elé. A beauxbatons-osok is indulni készültek.

– Rhemélem, fogún' még találkozni – szólt Fleur, és kezet nyújtott Harrynek. – Szerhetnék ide jönni dolgozni, hogy tanul'asam a nyelvet.

– Nem sokat kell már tanulnod – jegyezte meg Ron, kicsit rekedtes hangon. Fleur rámosolygott, Hermione elhúzta a száját.

– Szia, 'Arry! – búcsúzott Fleur. – Örülök, 'ogy megismerhtelek!

A lány sietve elindult a parkon át a beauxbatons-os kocsi felé. Harry követte tekintetével, s úgy érezte, a lelkébe is beszűrődik valamicske a hullámozó, ezüstszőke hajfürtökön megcsillanó napfényből.

– A durmstrangosok vajon hogy mennek haza? – morfondírozott Ron. – Lehet, hogy csak Karkarov tudta kormányozni azt a hajót.

– Karkarov nem kormányzott – mordult egy hang Harryék mögött. – Mi dolgoztunk, ő ült a kabinjában.

Krum lépett oda hozzájuk.

– Lehet beszélni veled? – fordult Hermionéhoz.

– Öö... persze – felelte kissé zavartan a lány, és követte Krumot a tömegben.

– Jó lesz, ha sietsz! – kiáltott utána Ron. – Bármelyik percben megjöhetnek a fiákerek!

Ron ezek után mégsem a fiákerekkel foglalkozott, hanem a nyakát nyújtogatva kémlelte, mit csinál Krum és Hermione. Azok hamarosan visszatértek. Ron Hermionéra meredt, de a lány közönyösen nézett vissza rá.

– Kedveltem Diggoryt – fordult Harryhez Krum. – Mindig barátságos volt. Mindig. Pedig a Durmstraugból jöttem... Karkarovval – tette hozzá mogorván.

– Van már új igazgatótok? – érdeklődött Harry.

Krum megvonta vállát. Kezet nyújtott Harrynek, majd Ronnak is.

Ron olyan arcot vágott, mintha két hadsereg vívna véres csatát a fejében. Krum már elfordult, és indulni készült, amikor Ron végre kinyögte:

– Kérhetek egy autogramot?

Hermione elfordult, és valami okból megmosolyogta a ló nélküli fiákerket, melyek abban a percben tűntek fel a parkon át vezető úton. Krum előbb csodálkozó arcot vágott, azután elmosolyodott, és büszkén ráfirkantotta a nevét a pergamendarabra, amit Ron odanyújtott neki.

Az ég mintha kárpótolni akarta volna a diákokat azért a hideg esőért, ami szeptemberben, a Roxfort felé menet verte a vonat ablakait – most egyetlen árva felhő sem látszott az égen. Harryéknek sikerült egy olyan fülkét szerezniük, ahol maguk lehettek. Ron ezúttal is kénytelen volt ráteríteni dísztalárját Pulipinty kalitkájára, hogy a lelkes kis bagoly ne huhogja végig az utat. Hedvig a szárnya alá dugott fejjel szunyókált, Csámpás pedig összegömbölyödött az ülésen, mint egy nagy, vörös szőrpárna. Most, hogy a vonat dél felé robogott velük, Harry, Ron és Hermione egyszerre megtalálták a hangjukat – felszabadultabban beszélgettek, mint az elmúlt héten bármikor. Harry úgy érezte, Dumbledore szavai átszakítottak egy gátat a lelkében – könnyebben, tiszta fejjel tudta végiggondolni a történeteket. Akkor is épp Dumbledore Voldemorttal szembeni stratégiájáról beszélgetett barátaival, mikor a büfés boszorkány megérkezett a fülkéjükhöz.

Hermione, miután végzett a vásárlással, kinyitotta iskolatáskáját, hogy visszategye bele az erszényét. A táskából a Reggeli Próféta egy összezsavart példánya esett ki.

Harry az újságra nézett. Bujkált benne a kíváncsiság, ugyanakkor ódzkodott is tőle, hogy megnézzze, hogyan találja az újság a történeteket. Hermione leolvasta arcáról a gondolatait, és így szólt:

– Nyugodtan megnézheted, Harry, semmit nem fogsz találni benne. A korábbi számokban se volt semmi. A harmadik próba után pár mondatban közölték, hogy te nyerted meg a tusát. Cedricet meg sem említették. Síri csend. Szerintem Caramel rájuk parancsolt, hogy hallgassanak.

– Rita Vitrolra hiába parancsol rá – rázta a fejét Harry. – Ő nem hagy ki egy ilyen sztorit.

– Ó, Rita egy sort sem írt a harmadik próba óta – szólt Hermione. – És azt hiszem – tette hozzá furcsán remegő hangon –, ezután jó ideig egyetlen leleplező cikket se olvashatunk tőle. Vagy ha igen, akkor róla is megjelenik egy-kettő.

– Mit dumálsz itt össze? – bámult rá Ron.

– Rájöttem, hogyan hallgatta ki mások magánbeszélgetéseit – hadarta Hermione –, mikor már rég ki volt tiltva a Roxfortból.

Harry biztosra vette, hogy Hermione napok óta égett a vágytól, hogy ezt elmondhassa nekik, s csak a tragikus események miatt hallgatott.

– Hogyan csinálta? – vágta rá a kérdést Harry.

– Hogyan jöttél rá? – kérdezte álmélkodva Ron.

– Tulajdonképpen te vezettél rá a megoldásra, Harry – felelte Hermione.

– Én? – értetlenkedett Harry. – Hogyhogy?

– Poloska – mondta vidoran Hermione.

– De hát azt mondtad, a Roxfortban nem működnek a...

– Nem elektromos poloskát használt – rázta a fejét a lány. – A dolog úgy áll, hogy Rita Vitrol... – Hermione hangja elcsuklott a diadalmas örömtől. Rita Vitrol bejegyzetlen animágus. Át tud változni...

Hermione egy kis befőttesüveget emelt ki a táskájából.

– ...bogárrá.

– Na ne szédíts már – szólt Ron. – Ez lenne... na ne...

– De bizony, ez ő! – bólogatott Hermione, és felmutatta az üveget.

Abban néhány leveles gally és egy nagy, kövér bogár volt.

– Nem hiszem... te ugratsz minket... – suttogta Ron. Kivette Hermione kezéből az üveget, és a fény felé tartotta.

– Nem ugratlak! – vigyorgott Hermione. – A gyengélkedőben kaptam el. Az ablakpárkányon ült. Nézzétek csak meg jobban... Az a minta a csápja körül pont olyan, mint a giccses szemüveg, amit Rita viselni szokott.

Harry megvizsgálta a bogarat; valóban úgy volt, ahogy Hermione mondta.

– Most jut eszembe... – szólt. – Mikor Hagrid az anyjáról mesélt Madame Maxime-nak, mi egy szobor mögött bújtunk el. És a szobron egy nagy bogár ült.

– Beleillik a képbe – bólintott Hermione. – És Viktor egy bogarat talált a hajamban, miután beszélgettünk a tóparton. És ha minden igaz, Rita akkor is az ablakpárkányon hegyezte a csápját, mikor megfájdult a sebhelyed jóslástanórán. Úgy gyűjtötte a híreket, mint a méhecske a mézet.

– És mikor Malfoy ott állt a fa alatt... – szólt homlokráncolva Ron.

– Akkor Rita ott volt a markában – bólintott Hermione. – Malfoy be volt avatva. Így készültek azok a frappáns kis interjúk a mardekárosokkal. Őket nem érdekelte, hogy Rita törvénytelen dolgot csinál – örültek, hogy jól befekéthetik Hagridot.

Hermione elvette az üveget Rontól, és rámosolygott a bogárra. Az dühösen zümmögve ostromolta az üveg falát.

– Megígértem neki, hogy Londonban szabadon eresztem – magyarázta Hermione. – A befőttes üvegen törésgátló bűbáj van, úgyhogy nem tud visszaalakulni emberré. És megmondtam neki, hogy év végéig egy betűt se írhat. Ez a kis kényszerpihenő talán elveszi tőle a kedvét, hogy hazugságokat terjesszen másokról.

Hermione elégedett mosollyal visszadugta táskájába az üveget.

A következő pillanatban kinyílt a fülke ajtaja.

– Nagy vagy, Granger! – nyekeregte Draco Malfoy.

Crak és Monstro ott álltak Malfoy mögött. Mindhárman végtelenül önelégült képet vágtak, s fellépésük arrogánsabb és fenyegetőbb volt, mint korábban bármikor.

– Gratulálok! – folytatta Malfoy, miután beoldalazott az ajtón, és végigmérte Harryéket. – Elkaptatok egy béna riportert, és Potter megint Dumbledore kedvence. Nagy ügy.

Gúnyosan elvigyorodott. Crak és Monstro gonoszul meresztgették a szemüket.

– Megpróbáljátok elfelejteni, mi? – susogta Malfoy, körbehordozva tekintetét Harryéken. – Úgy csináltok, mintha nem történt volna semmi.

– Kopj le! – vetette oda Harry.

Akkor látta legutóbb Malfoyt, mikor az összesúgott Crakkal és Monstróval, mialatt Dumbledore Cedricről beszélt. Most furcsán csengeni kezdett a füle. Kitapogatta pálcáját a talárja alatt.

– A vesztesek oldalára álltál, Potter! Én figyelmeztettelek. Mondtam, hogy válogasd meg, kivel barátkozol. Emlékszel? Mikor először utaztunk ezen a vonaton. Megmondtam, hogy ne állj szóba az ilyen söpredékkal! – Fejével Ron és Hermione felé bökött. – Most már késő a bánat, Potter! A Sötét Nagyúr visszajött, és el fogja intézni a barátaidat! A sárvérűek és a mugliimádók tűnnek el először. Na jó, az első hely már foglalt – Diggory volt az...

Olyan volt, mintha valaki egy zsák petárdát robbantott volna fel a fülkében. Harryt elvakították a köröskörül felvillanó varázslatsugarak, és szinte fájt a füle a felhangzó durranássorozattól. Lehajtotta a fejét és a padlóra nézett.

Malfoy, Crak és Monstro aléltan heverték az ajtóban. Ő, Ron és Hermione előreszegezett varázspálcával a kezükben álltak. Mindhárman kilőtték a maguk rontását – s mint kiderült, nem is csak ők tettek így.

– Gondoltuk, megnézzük, miben sántikálnak – szólt csevegő hangon Fred, és belépett a fülkébe. Ott volt még a pálca a kezében, csakúgy mint

George-nak, aki nem mulasztott el rálépni Malfoyra, miközben követte ikertestvérét.

– Érdekes hatás... – szólt George, szemügyre véve Crakot. – Ki használta a Carbunculus-átkot?

– Én – mondta Harry.

– Fura... – folytatta derűsen George. – Tőlem a gumilábrontást kapta. Úgy tűnik, a kettő üti egymást. Polipkarszerűségek nőttek az arcán. Na jó, tüntessük el ezeket. Rontják az összképet.

Ron, Harry és George kézzel-lábbal kilökdösték-rugdosták az átokkoktélokkal elcsúfított mardekárosokat a kocsifolyosójára, majd visszatértek a fülkébe, és behúzták maguk után az ajtót.

Fred elővett a zsebéből egy pakli kártyát.

– Kinek van kedve robbantós snapszlit játszani?

Már az ötödik parti közepén jártak, mikor Harry az ikrekhez fordult.

– Most már eláruljátok nekünk? – fordult George-hoz. – Megmondjátok, hogy kit zsaroltatok?

– Ja, azt? – dörmögte komoran George.

– Nem érdekes... – legyintett bosszúsan Fred. – Hülyeség volt. Feladtuk.

– Nem jött össze... – mondta George, és vállat vont. Harry, Ron és Hermione azonban nem tágitottak, és Fred végül elunta faggatózásukat.

– Jó, elmondom – szólt. – Ha mindenképp tudni akarjátok, Ludo Bumfoltot zsaroltuk.

– Bumfoltot? – kérdezte élesen Harry. – Úgy érted, ő is benne volt...

– Áh, dehogy – legyintett lehangoltan George. – Ahhoz semmi köze. Nincs annak annyi esze. Piti alak.

– Hát akkor? – firtatta Ron.

Fred habozott, majd kellenlenül folytatta:

– Biztos emlékeztek, hogy a Világkupadöntő előtt fogadtunk vele. Azt mondtuk, Írország fog győzni, de Krum kapja el a cikeszt.

– Igen – bólintott rá Ron és Harry.

– A fickó azokkal a leprikón-aranyakkal fizetett ki minket, amit az írek kabalái szórtak a fejünkre.

– És?

– Mit és? – dohogott George. – Hát eltűnt a pénz. Másnap reggelre nyoma se volt.

– De hát... ez csak tévedés lehetett – csóválta a fejét Hermione.

George keserűen felnevetett.

– Hát persze, először mi is azt hittük. Gondoltuk, ha megírjuk neki, hogy véletlenül hamis pénzt adott, majd elnézést kér, és fizet. Ahogy azt a kisfiúk elképzelik... Nem is válaszolt a levelünkre. Egy csomószer próbáltunk beszélni vele, mikor a Roxfortban volt, de mindig kitalált valami ürügyet, és lerázott minket.

– A végén még be is keményített – toldotta meg Fred. – Kijelentette, hogy kölyköknek egy knútot se fizet.

– Mondtuk, jó, akkor adja vissza a pénzünket, amivel fogadtunk – dörmögte George.

– Te jó ég, nem adta? – hüledezett Hermione.

– De nem ám!

– Az volt az összes spórolt pénzetek! – sápítozott Ron.

– Nekem mondd? – nevetett keserűen George. – Persze a végén rájöttünk, miről is van szó. Lee Jordan apja is lefutott egy pár kört, mire kiszedte Bumfoltból a pénzét. Kiderült, hogy a pasasnak a nyakára járnak a koboldok, mert nem fizetett vissza nekik valami kölcsönt. A döntő után egy csapat kobold elkapta az erdőben. Elszedték tőle az összes suskát, ami nála volt, de még az se volt elég. Utánajöttek a Roxfortba is, hogy szemmel tartsák. Bumfolt teljesen legatyásodott – mindenét eljátszotta. És tudjátok, hogyan akarta kifizetni a koboldokat az a féleszű?

– Hogyan? – kérdezte Harry.

– Úgy, hogy fogadott rád, öreg! – felelte Fred. – Fogadott a koboldokkal, hogy te nyered meg a tusát.

– Akkor azért akart folyton segíteni nekem! – csapott a homlokára Harry. – De hát... nyertem is, nem? Most már ki tud fizetni titeket!

– Nem talált! – rázta a fejét George. – A koboldok is dörzsölt játékosok. Azt mondják, holtversenyben nyertetek Diggoryval, Bumfolt pedig arra fogadott, hogy tisztán győzöl. Úgyhogy Bumfoltnak le kellett lécelnie. A harmadik próba után rögtön elhúzta a csíkot. George nagyot sóhajtott, és osztani kezdett a következő partihoz. A vonatút további része kellemesen telt. Harry azt kívánta, bár meg se érkeznének a King's Crossra nyár végéig... De hát az elmúlt tíz hónapban többször is bebizonyosodott, hogy a közelgő rossz dolgok nem lassítják az idő folyását. Túlságosan is hamar eljött a pillanat, mikor a Roxfort Expressz egy utolsó zökkenéssel megállt a kilenc és háromnegyedik vágányon. A vonaton azonnal kitört a szokásos hangzavar, s a kocsifolyosók megteltek a fülkékből kitóduló diákokkal. Ron és Hermione ládáikkal együtt nagy nehezen áttornászták magukat a Malfoy, Crak és Monstro alkotta torlaszon.

Harry azonban nem mozdult a helyéről.

– Fred, George... várjatok egy percet!

Az ikrek visszafordultak az ajtóból. Harry felnyitotta a ládáját, és kivette belőle a Carameltől kapott aranyat.

– Ezt nektek adom – szolt, és George kezébe nyomta a pénzeszsákot.

– Mit csinálsz? – meresztette a szemét Fred.

– Nektek adom – ismételte Harry. – Nekem nem kell.

– Te begolyóztál! – nevetett George, és Harry felé nyújtotta a zsákot.

– Nem golyóztam be – mondta Harry. – Tegyétek félre, és folytassátok a kísérletezést. A pénzből megnyithatjátok majd a csodabazárokat.

– Ez tényleg nem normális – hebegte kerekre nyílt szemmel Fred.

– Figyeljetek – folytatta csökönyösen Harry. – Ha nem fogadjátok el, kidobom az első kukába. Nem akarom megtartani, és nincs is szükségem rá. Néhány tréfa viszont jól jönne, és nem is csak nekem. Mostanában elég kevés alkalmunk volt nevetni, és van egy olyan érzésem, hogy a jövőben még kevesebb lesz.

George, a pénzeszsákot méregette.

– Harry – szolt elcsukló hangon. – Ebben vagy ezer galleon van.

– Aha – vigyorgott Harry. – Számold ki, hány kanárikuglófot spóroltok meg vele.

Az ikrek hitetlenkedve bámultak rá.

– Csak ne mondjátok el édesanyátoknak, hogy tőlem van... Bár most már biztos nem ragaszkodik annyira hozzá, hogy a minisztériumba menjete dolgozni...

– Figyelj!...- kezdte Fred, de Harry előhúzta a pálcáját, és a szavába vágott:

– Két választásotok van: vagy elfogadjátok a pénzt, vagy rontást küldök rátok. Tanultam egy párat az idén. Cserébe egyet kérek: vegyetek Ronnak egy másik dísztalárt, de ne mondjátok neki, hogy én kértem.

Mielőtt az ikrek válaszolhattak volna, Harry kiment a fülkéből, átlépve Malfoyon, Crakon és Monstrón. Azok még mindig ott heverték az ajtó előtt, arcukon a rontások nyomaival.

Vernon bácsi a fal túlsó oldalán várakozott, nem messze Mrs Weasleytől. Harry először az asszonyhoz lépett oda. Mrs Weasley megölelte őt, és a fülébe súgta:

– Bírd ki egy kicsit, aztán majd átjöhetsz hozzánk. Dumbledore biztos megengedi. Addig is levelezünk.

– Szia, Harry! – búcsúzott Ron, hátba veregetve barátját.

– Szia! – köszönt el Hermione, majd olyat tett, amit még soha: egy puszit nyomott Harry arcára.

– Harry... Köszönjük... – motyogta George, s Fred buzgón bólogatott hozzá.

Harry az ikrekre kacsintott, majd sarkon fordult, és Vernon bácsi nyomában elindult a kijárat felé. Korai még aggódni, győzködte magát, miközben bekászálódott Dursleyék kocsijának hátsó ülésére.

Ahogy Hagrid mondta: aminek jönnie kell, jönni fog... És ha itt lesz, szembe kell néznie vele.